

အိုဆာကာညွှေသည်

[ဂျပန်ရောက် ညွှေပါမောက္ခတစ်ဦး၏ အတွေ့အကြုံ]

မောင်ခင်မင်(ခနုဖြူ)

BURMESE
CLASSIC
.com

■ ဂျပန်နိုင်ငံတွင် မြန်မာစာ ဧည့်ပါမောက္ခတစ်ဦးအဖြစ် သင်ကြားပို့ချပေးရသော အတွေ့အကြုံဟူသည့် ပဓာနအကြောင်းကို အခြေခံ၍....

■ ကျွန်တော့်အာရုံထဲတွင် ထင်ဟပ်ကျန်နေသော ဂျပန်ပုံရိပ်များ ပို၍ ပိုပြင်လာအောင် ဒိုင်ယာရီများမှ အချက်အလက်များက အထောက်အပံ့ပြုလျက်....

■ 'ကိုယ်က သူတို့ကို ပညာဖြန့်ဝေရင်း သူတို့ဆီက ပညာကိုလည်း ရနိုင်သလောက် ယူမည်' ဟူသော ခံယူချက်နှင့်....

“ဂျပန်လူမျိုးကို တစ်ဖက်က ကြည့်ရင် အချိန်လျှော့ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေရလို့ စက်ရုပ် ဆန်ပြီး အေးစက်စက် ဖြစ်နေတတ်တဲ့အသွင်ကို မြင်ရပါတယ်။ တစ်ဖက်က ကြည့်ပြန်တော့ သဘာဝအလှကို ထွေးထွေးနွေးနွေး ခံစားတတ်တဲ့အသွင်ကို မြင်ရပြန်ရော။ အဲဒီလို စက်ရုပ် ဆန်မှုနဲ့ သဘာဝအလှအပကို မြတ်နိုးမှုဆိုတဲ့ အသွင်နှစ်မျိုးကို ယာန်ချက်ညီညီ မျှတအောင် ထိန်းပေးတာဟာ ဂျပန်လူမျိုးရဲ့ ရုပ်သွင် အစစ်အမှန်ပဲလို့ ထင်မြင်မိပါတယ်။”

မောင်ခင်မင် (ခန့်ဖြူ)

ခန့်ဖြူဖြူနယ် ကျွဲတန်းရွာဇာတိ၊ ၁၉၄၂ ခု ဇန်နဝါရီလ ၂ ရက်နေ့တွင် ဖွားမြင်သည်။ မိဘ နှစ်ပါးမှာ ဦးရာမ၊ ဒေါ်စောတင်တို့ ဖြစ်သည်။ အမည်ရင်း ဦးခင်အေး ဖြစ်သည်။

၁၉၅၉ ခုနှစ်တွင် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကို မြန်မာစာ၊ သင်္ချာ ဂုဏ်ထူးများဖြင့် အောင်မြင်သည်။ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးတွင် မြန်မာစာ အမှတ်အများဆုံးဖြင့် အောင်မြင်သည်အတွက် ငွေတာရီ ရွှေတံဆိပ်နှင့် လှသမိန် ရွှေတံဆိပ် ချီးမြှင့်ခံရသည်။ တက္ကသိုလ်ပညာသင်ဆုလည်း ရသည်။

၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဝိဇ္ဇာ (အထွေထွေဂုဏ်ထူး)ဘွဲ့ ရသည်။ ပထမတန်း ဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်မြင်သည်။ ၁၉၆၉ ခုနှစ်တွင် မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရသည်။ ဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်မြင် သည်။ ၂၀၀၂ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်က ဂုဏ်ထူးဆောင် စာပေပါရဂူ (ဒီလစ်ဘွဲ့) ချီးမြှင့်သည်။ ၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် ဝိဇ္ဇာပညာထူးချွန်တံဆိပ် (ဒုတိယဆင့်) ချီးမြှင့်ခံရသည်။

၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် ပုသိမ်ကောလိပ် မြန်မာစာဌာန၌ နည်းပြအဖြစ် စတင်အမှုထမ်းသည်။ ရန်ကုန် ဝိဇ္ဇာနှင့်သိပ္ပံတက္ကသိုလ်၊ ပညာရေးတက္ကသိုလ်၊ ပုသိမ်ကောလိပ်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ ဒဂုံ တက္ကသိုလ် တို့တွင် အမှုထမ်းခဲ့ပြီး ၂၀၀၆ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာန ပါမောက္ခ ဌာနမှူးတာဝန်မှ အနားယူသည်။ ဂျပန်နိုင်ငံ အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်တွင် မြန်မာစာ ဧည့်ပါမောက္ခအဖြစ် ၁၉၉၇ ခုနှစ်မှ ၁၉၉၉ ခုနှစ်အထိ (၂)နှစ် တာဝန်ထမ်းဆောင် ခဲ့သည်။ ယခုအခါ မြန်မာစာအဖွဲ့တွင် အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည်။

အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝ၊ ၁၉၅၇ ခုနှစ်မှစ၍ စာနယ်ဇင်းများတွင် ဆောင်းပါးများ ရေးသား ခဲ့သည်။ ယခုအထိ ဘာသာစာပေဆိုင်ရာ ဆောင်းပါး(၁၅၀၀)ခန့် ရေးသားပြီး ဖြစ်သည်။ ထင်ရှားသော စာအုပ်များမှာ စကားပြေသဘောတရား၊ စကားပြေအတတ်ပညာ (၁၉၇၉)၊ ဩညီသူ့တွက် မြန်မာစကားပြေ (၁၉၈၅)၊ မြန်မာစကား၊ မြန်မာစာရုပ်ပုံလှူ(၁၉၉၀) [၁၉၈၇၊ စာပေဝိမာန် စာမူဆု၊ သုတပဒေသာ ဝိဇ္ဇာပထမဆု]၊ မြန်မာဘာသာစကား ပညာရှင်များနှင့် ဘာသာစကားအမြင် (၁၉၉၂)၊ မေတ္တာ နှလုံးသား ပုံရိပ်များ (၁၉၉၇)၊ စာပေသမုဒ္ဒရာ၌ လက်ပစ်ကူးခြင်း(၁၉၉၇)၊ စကားသမုဒ္ဒရာ၊ စာသမုဒ္ဒရာ(၁၉၉၇)၊ တစ်သံ နှစ်သံ သုံးလေးသံ (၂၀၀၀)၊ သုတေသနလက်စွဲ (၂၀၀၁)၊ နှစ်လေးဆယ် ဘဝမှတ်တိုင်များ(၂၀၀၂)၊ [အမျိုးသား စာပေဆု (စာပဒေသာဆု)]၊ စာဆိုဘဝ စာဆိုစေတနာ စာဆိုလက်ရာ(၂၀၀၃)၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိအိမ်နီး (၂၀၀၄)၊ စာပေမှတ်တိုင်များကို ဖြတ်သန်းခြင်း(၂၀၀၄)၊ တပည့်နှင့်ဆရာ၊ ဆရာနှင့်တပည့် (၂၀၀၄)၊ သက်တံရောင်စုံ ဘာသာစကား(၂၀၀၅)၊ မောင်ရုပ်ဆိုးနှင့် မယ်မနို့ ရသစာတမ်းများ (၂၀၀၅)၊ ရှေ့ရထား နောက်ရထား(၂၀၀၆)၊ စာတက ပင်လယ်နှင့် ရာမာယဏကို ခြေရာခံခြင်း (၂၀၀၆)၊ ဓမ္မရုပ်မြေအလွမ်း လက်ဆင့်ကမ်းအမွေ(၂၀၀၇)၊ နှစ်ဆယ်ရာစု စကားပြေဆရာများ (၂၀၀၇)၊ မိန်းမ ယောက်ျား ထိုစကား(၂၀၀၈)၊ စိတ်ဓာတ်အမွေခံ ပညာအမွေခံ (၂၀၀၈)၊ လပြည့်ဝန်းနှင့် ဆင်စွယ်ဘီးကလေး(၂၀၀၉) တို့ ဖြစ်ကြသည်။ မောင်သုတ၏ စာဆိုတော်များ အတ္ထုပ္ပတ္တိ(၂၀၀၂)ကို တည်းဖြတ် ဖြည့်စွက်ခဲ့သည်။

၂၀၀၇-၂၀၀၈ ထုတ်
စာအုပ်များ

ရာပြည့်စာအုပ် ၂၈၈

- ၂၆၆၈ ရော့ဘတ်အောင်၏ အမှောင်ခေတ်မှ ချစ်သူများ (Romeo and Juliet and the Darkness by Jan Otcenasek)
- ၂၆၇၈ သခင်ဘသောင်း၏ ဒေးဗစ်ကော့ပါးမီး (David Copperfield by Charles Dickens)
- ၂၆၈၈ တင်မောင်မြင့် ၏ မြူကတ္တီပါလမ်း (The Handsome Road by Gwen Bristow)
- ၂၆၉၈ ကင်းဝန်မင်းကြီး ပြင်သစ်နိုင်ငံသွား နေ့စဉ်မှတ်စာတမ်း
- ၂၇၀၈ ညွန့်ကြူး၏ နှစ်ဆယ်ရာစု နိုင်ငံရပ်ခြား ဝတ္ထုတိုများ
- ၂၇၁၈ မြင့်သန်း၏ ရေ၊ရေ၊သာ မြင်ရသော တောင်ကုန်းကလေးများ (A Pale View Of Hills by Kazuo Ishiguro)
- ၂၇၂၈ ထွန်းသစ်၏ ကမ္ဘာ့ သေနက်ဗျူဟာ ခေါင်းဆောင် ၁၀၀ (100 Military Leaders Who Changed The World by Samuel Willard Crompton)
- ၂၇၃၈ ဦးတင်မောင်ရင်(မဟာဝိဇ္ဇာ)၏ ခေတ်မြန်မာတည်ဟန် (The Making of Burma by Dorothy Woodman)
- ၂၇၄၈ တင်မောင်မြင့်၏ သမ္မတ၏ မဟေသီ (The President's Lady by Irving Stone)
- ၂၇၅၈ ကင်းဝန်မင်းကြီး လန်ဒန်မြို့သွား နေ့စဉ်မှတ်စာတမ်း(ပထမတွဲ+ဒုတိယတွဲ (ပေါင်းချုပ်))
- ၂၇၆၈ ဦးကိုလေး(အငြိမ်းစား ဒုအမိပုတီး၊ မန်းတက္ကသိုလ်)၏ သိပေါမင်းနှင့် နယူးယောက်တိုင်းသတင်းစာ
- ၂၇၇၈ ကိုကို၏ ခရုအိမ်
- ၂၇၈၈ လင်းယုန်မောင်မောင်၏ ပုလဲဆိပ်ကမ်း တစ်နေ့တာမှတ်တမ်း
- ၂၇၉၈ ဝှံ၏ ကိုးသင်္ချိုင်းသံစား
- ၂၈၀၈ ရွှေဘိုမိမိကြီး၏ ရွှေပြည်၊ လှေသင်း၊ မင်းလက်ဝါး(သုံးအုပ်ပေါင်းချုပ်)
- ၂၈၁၈ ရွှေကိုင်းသား၏ နှစ် ၆၀၀ ပြည့် အင်းဝ
- ၂၈၂၈ ဗိုလ်မှူးဘသောင်း(မောင်သူတ)၏ ဗမာ့တော်လှန်ရေးသမိုင်း
- ၂၈၃၈ စာရေးတော်ကြီး ဦးရာကျော်၏ မြန်မာ မဟာမင်္ဂလာ မင်းခမ်းတော်
- ၂၈၄၈ ဗိုလ်အောင်၏ ကမ္ဘာကျော် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မောင်ဂိုမာရီ (The Memoirs Of Field-Marshal Montgomery)
- ၂၈၅၈ ဦးတင်မောင်ရင်(မဟာဝိဇ္ဇာ)၏ ရွှေကြွက်မြေက ဘိန်းဖြူသံသရာ (The Politics of Heroin in Southeast Asia by Alfred W. McCoy)
- ၂၈၆၈ မောင်သန်းဆွေ(ထားဝယ်)၏ ရတနာဂီရိ နိဂုံး
- ၂၈၇၈ ထက်မြက်၏ ဗလာဒီမီယာ ပူတင် (PUTIN'S PROGRESS by Peter Truscott)

၂၀၀၉ ခုနှစ် ဩဂုတ်တွင် ထုတ်ဝေမည့် စာအုပ်များ

- ၂၉၀၈ လွတ်တော်ပုရပိုက် အမှတ်အသား အတိုကောက်မှတ်ပုံ(ပထမတွဲ)၊ (ဒုတိယတွဲ)
- ၂၉၁၈ မှော်ဘီဆရာသိန်း၏ မြန်မာမင်းများလက်ထက် ပညာရှိကြီးများနှင့် မြန်မာ့လွတ်တော် ဝန်ကြီးမျိုးကြီးများ
- ၂၉၂၈ မောင်သန်းဆွေ(ထားဝယ်) ၏ ကုန်းဘောင်အလွန် (ဒုတိယအုပ်)

အိုဆာကာ ဧည့်သည်

[ဂျပန်ရောက် ဧည့်ပါမောက္ခတစ်ဦး၏ အတွေ့အကြုံ]

မောင်ခင်မင် (ခန့်ဖြူ)

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အမှတ် ၄၅၊ ၁၀၉ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း။ ၀၁- ၇၁၀၀၀၃ (ဆိုင်)

စာမူ ခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၄၀၀၂၉၇၄၀၀၉]

မျက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၄၀၀၂၂၅၀၅၀၉]

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

(ဇူလိုင် ၂၀၀၉)

အုပ်ရေ [၁၀၀၀]

ထုတ်ဝေသူနှင့် ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ခင်အေးမြင့်၊ ရာပြည့်စာပေ [၀၃၈၀၁] နှင့်

ရာပြည့်အောင်ဆက် [၀၅၉၀၁]

၂၄၊ သာယာကုန်းလမ်း၊ (၂)ရပ်ကွက်၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်

ရန်ကင်းမြို့။

အတွင်းဖလင်

အောက်

မျက်နှာဖုံး ပန်းချီ

လင်းဝတ္ထု ဒီဇိုင်းဖွဲ့သည်။

တန်ဖိုး

၃၅၀၀ ကျပ်

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကက်တလောက်အညွှန်း” (CIP)

၉၁၀.၄

ခင်မင်၊ မောင် (ခန့်ဖြူ)

အိုဆာကာစည်သည်/ မောင်ခင်မင် (ခန့်ဖြူ)

- ရန်ကင်း၊ ရာပြည့်စာပေ၊ ဇူလိုင် ၂၀၀၉။

၃၈၀ စာ၊ ၁၃ x ၂၀.၇ စင်တီ။

(၁) အိုဆာကာစည်သည်

မာတိကာ

- စာရေးသူ၏ အမှာစာ

၁၃

အပိုင်း (၁)

စည်သည်တဝ အစ (၁၉၉၇-၉၈ ပညာသင်ကာလ)

၁။ မမျှော်လင့်သောသတင်း	၁၈
၂။ ဂျပန်နိုင်ငံမှာ မြန်မာစာ သင်ကြားပေးရန်	၂၀
၃။ ဖြည့်စရာ ပြင်စရာများ	၂၁
၄။ ဝမ်းပန်းတသာ လှိုက်လှဲစွာ	၂၄
၅။ နိုင်ငံ့ဂုဏ် လူမျိုးဂုဏ်	၂၆
၆။ လှူဒါန်းခြင်း၊ ကန်တော့ခြင်း၊ နှုတ်ဆက်ခြင်းတို့ဖြင့်	၂၇
၇။ လေယာဉ်ပေါ်မှာ ခြေချသောည	၂၉
၈။ လေထဲက သန်းခေါင်ယံညစာ	၃၂
၉။ ကန်ဆိုင်း လေဆိပ်က အသယ်အပိုးကြီးသူနှစ်ယောက်	၃၄
၁၀။ စည်ရိပ်သာသို့၊ ထိုမှ ကျောင်းသို့	၃၇
၁၁။ ပါမောက္ခချုပ်ကို တွေ့ဆုံ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက်	၄၀
၁၂။ မိန့်မြူးရုံးနှင့် တရုတ်ဆိုငံက ညစာ	၄၃
၁၃။ ဇနီးရေးသော စာတစ်စောင်	၄၆
၁၄။ လုပ်ငန်းတာဝန် အစ	၅၀
၁၅။ အိုနိဟာရာဟိဂါရီသို့	၅၅

၁၆။ အကူအညီ အကြိုအပို	၅၇
၁၇။ တက္ကသိုလ်အကြောင်း၊ ဘာသာရပ်အကြောင်း တစေ့တစောင်း	၆၀
၁၈။ ဘယ်စာကို ဘယ်လို သင်ရမည်	၆၂
၁၉။ ကူးလိုရာရာ	၆၆
၂၀။ ဘတ်စ်ကားဘူတာရုံ ရောက်ပါပြီ	၆၈
၂၁။ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း မစန္ဒာ	၇၀
၂၂။ မိတ်သစ်ဆွေသစ် ဒေါ်ဆန်းမြင့်	၇၃
၂၃။ မြန်မာသံရုံးနှင့် အဆက်အသွယ်	၇၅
၂၄။ ဧည့်ပါမောက္ခများ မိတ်ဆက်ပွဲနှင့် ဆောင်ရွက်စရာများ	၇၆
၂၅။ သမီး ပညာရေးအတွက်	၈၀
၂၆။ ဖောင်းဖောင်းပွပွ ခုနစ်ထပ်ကြီးဘဝ	၈၃
၂၇။ ယန်းဒဂိုး ကယ်ပေလို့	၈၅
၂၈။ မြန်မာ-ဂျပန် အဘိဓာန်နှင့် စာပေ အကူအညီ	၈၇
၂၉။ 'အိပ်စပိုလင်း' သို့ အလည်တစ်ခေါက်	၉၁
၃၀။ စာအုပ်ကိစ္စ၊ စာမူကိစ္စ	၉၄
၃၁။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရပါသည်	၉၆
၃၂။ နောက်ဆက်တွဲ ဝမ်းနည်းစရာများ	၉၈
၃၃။ လွတ်လပ်ရေးနေ့နှင့် သတိရစရာများ	၁၀၀
၃၄။ စာမေးပွဲကာလ	၁၀၂
၃၅။ ပဲစေ့ပေါက်ပွဲနှင့် သူတို့တွေ	၁၀၄
၃၆။ ပြတိုက်ထဲက ဆရာတာမူရာ	၁၀၇
၃၇။ ဦးဦးများဖျား မြန်မာ မိတ်သစ်ဆွေသစ်များ	၁၁၁
၃၈။ နာရာမြို့က ကြေးဆင်းတုတော်ကြီး	၁၁၃
၃၉။ ဂျပန်ရိုးရာ ညစာနှင့် စီးထွန်းပွဲတော်	၁၁၇
၄၀။ ပြန်ဆိုရသော ကိုသောင်းထွတ်	၁၁၉
၄၁။ တိုကျိုခရီး	၁၂၁
၄၂။ တိုကျိုက မြန်မာမိတ်ဆွေများ	၁၂၄
၄၃။ ကမာကူရနှင့် ဥရိုရု	၁၂၇
၄၄။ တိုကျို ဒစ်စနေလင်းနှင့် ရောင်စုံစာအုပ်	၁၃၂
၄၅။ တိုကျိုမှ အပြန် ကျိုတို ခရီး	၁၃၅
၄၆။ ဂျပန် မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးအသင်းတိုက်သို့	၁၃၈

၄၇။ စာဆိုင်ကယ်လာရာလမ်း	၁၄၀
၄၈။ ဒေလီယိုမီယူရီ	၁၄၄
၄၉။ ပန်းချယ်ရိတို့ပွင့်ရာမြေ	၁၄၇
၅၀။ ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်များ	၁၄၈
၅၁။ စိတ်ဖြေဆည်ရာ	၁၅၁

အပိုင်း (၂)

ဧည့်သည်ဘဝ အလယ် (၁၉၉၈-၉၉ ပညာသင်ကာလ)

၅၂။ မောင်မယ်သစ်လွင် ကြိုဆိုပွဲနှင့် နှုတ်ခွန်းဆက်လွှာ	၁၅၆
၅၃။ အမေ ကျောင်းသူ၊ သမီး ကျောင်းသူ	၁၅၉
၅၄။ ဆရာတာမူရာ အိမ်က မိတ်ဆုံပွဲ	၁၆၁
၅၅။ ရေထဲကနွား	၁၆၃
၅၆။ အိုးအိမ် ပြန်လည် ထူထောင်ရေးအတွက်	၁၆၉
၅၇။ နေ့စဉ် စားဝတ်နေရေး ကိစ္စများ	၁၇၁
၅၈။ အေးစန္ဒာနှင့် ခုရိဟာရစ်	၁၇၄
၅၉။ အိမ်ထောင်သက် ငွေရတု	၁၇၆
၆၀။ ဂျပန် ပါမောက္ခ ရင်ထဲက မြန်မာ နှလုံးသား	၁၇၈
၆၁။ ကြိုဆိုပွဲနှင့် မိတ်ဆုံစားပွဲ	၁၈၀
၆၂။ သူတို့အတွက် မြန်မာနာမည် လှလှကလေးများ	၁၈၃
၆၃။ ဆရာကာတို၏ မြန်မာစကားသင် စာအုပ်အတွက်	၁၈၆
၆၄။ မြန်မာအကြောင်းကို ဂျပန်လို သင်သောစနစ်	၁၈၈
၆၅။ ကိုဘေးက ကော်ဖီပြတိုက်နှင့် တရုတ်တန်း	၁၉၀
၆၆။ စာကြည့်တိုက်မှာ ၎င်းစရာ	၁၉၃
၆၇။ ဒေါ်ပန်းဇက်နှင့် ပတ်စရာများ	၁၉၆
၆၈။ 'လေးထောင့်ဖိနပ်' နှင့် 'ဒိုက်'	၁၉၈
၆၉။ မြန်မာ ဧည့်သည်များ	၁၉၉
၇၀။ တပည့်ကလေးများ၏ မြန်မာစကား	၂၀၂
၇၁။ သူ့အသံ ကိုယ့်အသံ	၂၀၄
၇၂။ မြန်မာကလေး ပန်းချီပွဲ	၂၀၆
၇၃။ ဂျပန် ကျောင်းသားများ တင်ဆက်သော ရာမာယဏပြဇာတ်	၂၁၁

၇၄။ ကိုယာစံ ခရီး	၂၁၅
၇၅။ မိနို ရေတံခွန်နှင့် ပိုးမွှားပြတိုက်	၂၂၀
၇၆။ ဆရာဦးစောလွင်၏ ဖုန်းထဲကအသံ	၂၂၃
၇၇။ ဂျပန် မိတ်ဆွေများနှင့် ထွေထွေရာရာ	၂၂၅
၇၈။ ကမ္ဘာအေးစေတီ ဖူးကြသည့်	၂၂၈
၇၉။ ဖုကူအိုကာ လျောင်းတော်မူနှင့် ဟီရိုရှီးမားပြတိုက်	၂၃၃
၈၀။ 'စက်လှေကား' ပညာရေးစနစ်	၂၃၆
၈၁။ 'ဘီဝါ' ရေကန်ကြီးနှင့် နှင်းလျှောစီးတောင်ထိပ်	၂၃၉
၈၂။ သမီး၏ ဂျပန်အမေ	၂၄၂
၈၃။ အနီးအနား သွားစရာ လာစရာ	၂၄၄
၈၄။ မြန်မာ ကျောင်းသားတစ်ယောက် အကြောင်း	၂၄၇
၈၅။ အင်ဒိုနီးရှားပညာရှင် သေဆုံးသည့်ကိစ္စ	၂၄၉
၈၆။ မြန်မာအမျိုးသမီး အခွင့်အရေးနှင့် သံဖြူရေပုံ အကြောင်း	၂၅၂
၈၇။ သမီးအတွက် ဝမ်းသာ ဂုဏ်ယူစရာ	၂၅၃
၈၈။ ဘွဲ့နှင်းသဘင်နှင့် နှုတ်ဆက် အမှာစကား	၂၅၆

အပိုင်း (၃)

•ညီညီတစ်အဆုံး (၁၉၉၉-၂၀၀၀ ပညာသင်ကာလ)

၈၉။ မောင်မယ်သစ်လွင်များနှင့်အတူ	၂၆၂
၉၀။ ဝယ်ဖတ်ဖြစ်သော အမှတ်တရ စာအုပ်များ	၂၆၄
၉၁။ ဇာပွားဝတ္ထုနှင့် သူ့အမြင် ကိုယ့်အမြင်	၂၆၇
၉၂။ လူ့အသက်တစ်ချောင်း	၂၆၉
၉၃။ 'မိဂီ' သုံးရွဲနံ့	၂၇၁
၉၄။ ဂျပန် စကားပြောသင်တန်းနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေများ	၂၇၃
၉၅။ ရေးဖြစ်သော စာများနှင့် သိရသော အကြောင်းများ	၂၇၇
၉၆။ သူတို့အိမ်သို့ အလည်အပတ်	၂၈၀
၉၇။ ကွန်ပျူတာနှင့် ဝင်းပန်းဆိုးတန်း	၂၈၃
၉၈။ ရောက်ခဲ့သော ပွဲများ	၂၈၅
၉၉။ မြန်မာ မိတ်ဆွေများနှင့်	၂၉၀

၁၀၀။ မြင်လျှင် မြင်ချင်းပဲကွယ်	၂၉၄
၁၀၁။ သမီး၏ ပညာရေး ခရီးအတွက်	၂၉၆
၁၀၂။ တိုကျို မျှော်စင်နှင့် ဖယောင်းရုပ်ပြတိုက်	၂၉၉
၁၀၃။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဇနီးမောင်နှံနှင့်	၃၀၃
၁၀၄။ အထင်နှင့်အမြင်	၃၀၅
၁၀၅။ တိုယိုတာ အထိမ်းအမှတ်ပြတိုက်	၃၀၉
၁၀၆။ နာဂိုယာ ရဲတိုက်နှင့် တိုကျိုဂါဝါ အနုပညာပြတိုက်	၃၁၁
၁၀၇။ နစ်တာဂျီ ဘုရားကျောင်းတော်သို့	၃၁၃
၁၀၈။ ကျွန်တော် သိသော ဂျပန် ဘာသာဗေဒပညာရှင်များ	၃၁၅
၁၀၉။ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မြဆီက စာ	၃၁၇
၁၁၀။ မစန္ဒာ လိုက်ပို့သော ကျိုတိုခရီး	၃၂၁
၁၁၁။ နာရာမြို့တော် ရှေးဟောင်း နန်းတော်ရာသို့	၃၂၄
၁၁၂။ တပည့်ကလေးများနှင့်	၃၂၆
၁၁၃။ အိုဆာကာမှ ပထမဆုံး မြန်မာစာ ပါမောက္ခ	၃၂၉
၁၁၄။ အင်တာဗျူး ၁၊ ဆရာအိုးနိုနှင့် ပြောကြသည်	၃၃၂
၁၁၅။ အင်တာဗျူး ၂၊ ဆရာယာဘူနှင့် ပြောကြသည်	၃၄၁
၁၁၆။ အင်တာဗျူး ၃၊ ဆရာမ မိနာမီဒါ (ဒေါ်ပန်းခက်) နှင့် ပြောကြသည်	၃၄၅
၁၁၇။ အင်တာဗျူး ၄၊ မစန္ဒာနှင့် ပြောကြသည်	၃၅၁
၁၁၈။ ဂျပန်လူမျိုးရဲ့ ရုပ်သွင်	၃၅၄
၁၁၉။ 'အိမ်ပြန်ခရီး' အတွက် ပြင်ဆင်ပြီ	၃၅၆
၁၂၀။ တပည့်များ၏ နှုတ်ဆက်ပွဲ	၃၅၈
၁၂၁။ ဒီပါဝလီနှင့် ဘာဘီကျူး	၃၆၁
၁၂၂။ ကိုယာစံမှာ နှုတ်ဆက်ကြသည်	၃၆၄
၁၂၃။ တာဝန်လွှဲရမည့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်	၃၆၆
၁၂၄။ နောက်ဆုံးနေ့ တာဝန်နှင့် နှုတ်ဆက်ညစာ	၃၆၈
၁၂၅။ ကတိပြားပေါ်က နှုတ်ဆက် စကားများ	၃၇၀
၁၂၆။ ကိုယ့်မြေ ကိုယ့်ရေ ကိုယ့်ပြည်	၃၇၇
၁၂၇။ နိဂုံးစကား	၃၇၉

ဇနီး တူးတူး နှင့်
သမီး သူသူ သို့

စာရေးသူ၏ အမှာစာ

ကျွန်တော်သည် ပညာရေး ဝန်ကြီးဌာန၏ တာဝန်ပေးချက်အရ ဂျပန်နိုင်ငံ၊ အိုဆာကာ နိုင်ငံခြား ဘာသာသင် တက္ကသိုလ်တွင် မြန်မာစာ စဉ်ပါမောက္ခ အဖြစ် ၁၉၉၇ နိုဝင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့မှ ၁၉၉၉ ခု နိုဝင်ဘာလ ၁၉ ရက်နေ့ အထိ ၂ နှစ်တိတိ တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသည်။

ဂျပန်သွားရမည့်ကိစ္စ သေချာပြီ ဆိုကတည်းက ဂျပန် အတွေ့အကြုံကို စာတစ်အုပ်ရေးရန် စိတ်ကူးခဲ့ပါသည်။ ဂျပန်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော့် ဇိတ်ကူးကို အကောင်အထည် ဖော်နိုင်ရန်အတွက် နေ့စဉ်မှတ်တမ်း (ဒိုင်ယာရီ) ဇာတ်ကားရေးခဲ့သည်။ ဂျပန်မှ ပြန်ရမည့် ၁၉၉၉ ခုနှစ်လယ်ပိုင်းတွင် ဂျပန် အတွေ့အကြုံကို ပြီးသလောက် စရေးထားဖို့ စိတ်ကူးရပြီး 'မမျှော်လင့်သောသတင်း' ခေါင်းစဉ်ပါသော ပထမဆုံးအခန်းကို စရေးသည်။ ဂျပန်သို့ရောက်စ ဧည့် ခိုဝ်သာမှ နေရမည့်အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့သည့်အခန်း ရေးအပြီးတွင် ဂျပန်နိုင်ငံမှ ပြန်ရမည့်အချိန် ရောက်လာသည့်အတွက် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်လျှင် ဆက် ရေးမည်ဟု အားခံထားပါသည်။

ပြန်ရောက်ပြီး အဆင့်မြင့်ပညာ ဦးစီးဌာနသို့ သတင်းသွားပို့သောအခါ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဆရာ ဦးစောလွင်က 'ဆရာ့ကို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မြန်မာစာ ဌာနမှာ တာဝန်ပေးဖို့ လူကြီးတွေ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်' ဟု ပြောပါသည်။ ဝန်ကြီးရုံးကလည်း ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာန ပါမောက္ခ အဖြစ် တိုးမြှင့် ခန့်ထားသည့် အမိန့်စာ ထုတ်ပေးသည်။ သို့ဖြင့် ၁၉၉၉ ခု နိုဝင်ဘာလ ၂၅ ရက်နေ့မှ စ၍ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရပါသည်။ ဂျပန်မှာတုန်းက ကျွန်တော့်ကို ပြည် ဒီဂရီကောလိပ်ကနေပြီး ဘယ်နေရာကို ပြောင်းရွှေ့လိုက်မှန်း မသိရသည့် အတွက် တအံ့နွေးနွေး ဖြစ်နေရသည့် ပြဿနာမှာ ယခုမှ အဖြေပေးသွားပါ သည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မြန်မာစာပေတိုက်တွင် ပါမောက္ခဌာနမှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းရွက်နေသည့် ကာလအတွင်း ဂျပန် အတွေ့အကြုံကို ဆက်ရေးဖို့ သတိရပါသည်။ ထွေပြားလှသော အလုပ်တာဝန်များကြားတွင် ဂျပန် အတွေ့အကြုံမှတ်တမ်းကို ဆက်မရေးဖြစ်ခဲ့ပါ။ စိတ်ကူးထဲမှာတော့ အကြိမ်ကြိမ် ရေးကြည့်မိပါသည်။ ၆ နှစ်ခွဲ တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီး ၂၀၀၆ ခု မေလ ၂ ရက်နေ့တွင် အငြိမ်းစားယူပြီးသည့်နောက်တွင်မှ ဂျပန် အတွေ့အကြုံဘက်သို့ ဦးတည်နိုင်ပါတော့သည်။

၁၉၉၉ ခုနှစ်က စရေးခဲ့သော ဤစာအုပ်မှာ ၂၀၀၈ ခုနှစ်တွင်မှ ပြီးမြောက်သည့်အတွက် ၁၀ နှစ်နီးပါး ကြာသွားပါသည်။ ထိုကာလအတွင်း မှတ်တမ်း၌ ပါဝင်သော ပုဂ္ဂိုလ်များထဲတွင် ကွယ်လွန်သူများ၊ အလုပ်တာဝန် ပြောင်းလဲသွားသူများ စသည့် ပြောင်းလဲမှုများ ရှိပါသည်။ ပြောင်းလဲသော အခြေအနေများကို နာမည်နောက်တွင် ကွင်းဖြင့် ဖော်ပြထားပါသည်။ ဂျပန်မှာ ကျွန်တော်တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အခြေအနေများတွင်လည်း ပြောင်းလဲမှုများ အတန်အသင့် ရှိပါသည်။ ထိုပြောင်းလဲမှုများကို နိဂုံးစကားတွင် ဆက်စပ်ဖော်ပြထားပါသည်။ ဂျပန်နိုင်ငံတွင် မြန်မာစာ ဧည့်ပါမောက္ခတစ်ဦးအဖြစ် သင်ကြားပို့ချပေးရသော အတွေ့အကြုံ ဟူသည့် ပဓာနအကြောင်းမှာမူ အခြေခံအားဖြင့် ပြောင်းလဲမှု မရှိဟု ယူဆပါသည်။

ကျွန်တော် နေ့စဉ် မှတ်သားခဲ့သော ဒိုင်ယာရီများကို မပျောက်မပျက် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်သည့်အတွက် ယခု ဤစာအုပ်ရေးရာ၌ ကျွန်တော့်အာရုံထဲတွင် ထင်ဟပ်ကျန်နေသော ဂျပန်ပုံရိပ်များ ပို၍ ပီပြင်လာအောင် ဒိုင်ယာရီများမှ အချက်အလက်များက အထောက်အပံ့ပြုလျက် ရှိပါသည်။

ဂျပန် အတွေ့အကြုံကို စာအုပ်ရေးရန် ရည်ရွယ်ချက်ရှိကြောင်း ကျွန်တော် ဂျပန်မှာ ရှိစဉ်က ဂျပန်မိတ်ဆွေများကို ပြောပြသောအခါ မိတ်ဆွေများက ရေးဖြစ်အောင်ရေးပါဟု တိုက်တွန်းကြသည်။ ဆရာအိုးနိုက 'ဆရာအရင် ရောက်လာတဲ့ ဧည့်ပါမောက္ခတွေ ဂျပန် အတွေ့အကြုံကို စာအုပ် မရေးဖြစ်ကြဘူး ထင်ပါတယ်။ ဆရာ ရေးမယ်ဆိုလို့ သိပ်ဝမ်းသာပါတယ်' ဟု ပြောသည်။ ဂျပန် မိတ်ဆွေများက ဂျပန်အကြောင်း ကျွန်တော် မေးသမျှ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြသည်။ ရေးဖြစ်အောင် ရေးပါမည်ဟု ပြောခဲ့သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ ကြန့်ကြာသွားရသည့်အတွက် ဂျပန် မိတ်ဆွေများကို အားတုံ့အားနာ ဖြစ်ရပါသည်။ ယခုမူ ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း ပြီးမြောက်အောင် ရေးနိုင်ခဲ့ပါပြီ။

တင်ပြလိုသော အကြောင်းတစ်ခု ရှိပါသေးသည်။ ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံး ပုံနှိပ်စာမူသည် ၁၉၅၇ ခုနှစ်တွင် ဗမာဒိုင်ဂျက် စာစောင်မှာ ပါဝင်ခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် ထိုနှစ်မှ စတင်၍ ရေတွက်လျှင် ၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်၏ စာရေးသက်မှာ နှစ် ၅၀ ပြည့်မြောက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် စာရေးသက် ရွှေရတနာ ဖြစ်သော ထိုနှစ်တွင် ဤစာအုပ်ကို အပြီးသတ်ရန် ရည်ရွယ်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော်လည်း ၂၀၀၈ ခုနှစ်စွန်းပြီးမှ အပြီးသတ်နိုင်သည့်အတွက် စာရေးသက် နှစ် ၅၀ လွန် အမှတ်ရစာအုပ်အဖြစ် မှတ်ယူလိုက်ပါသည်။

ဤစာအုပ် ရေးဖြစ်အောင် တိုက်တွန်းသည့်အပြင် ရေးနေသည့် ကာလတစ်လျှောက်တွင် အချက်အလက်များ မတိုမိုစောင်းရအောင် မိမိတို့၏ အတွေ့အကြုံများနှင့် ညှိနှိုင်းကာ လိုအပ်သလို ပြောပြပေးသော ဇနီးနှင့် သမီးတို့၏ အားပေးမှုကို ကျေးဇူးတင်စွာ မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

ဤစာအုပ် လက်ရေးမူကို ကွန်ပျူတာစာစီရာတွင် အစမှအဆုံး လုံ့လ ခိုက်၍ ကြပ်မတ် ဆောင်ရွက်ပေးသော တပည့်ဖြစ်သူ ကထိက ဒေါ်မေမျိုးလှ၏ ကျေးဇူးကိုလည်း ဖော်ပြလိုပါသည်။ ကွန်ပျူတာ စာစီပေးသော တပည့်များ၊ မိတ်ဆွေများနှင့် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးသူများကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

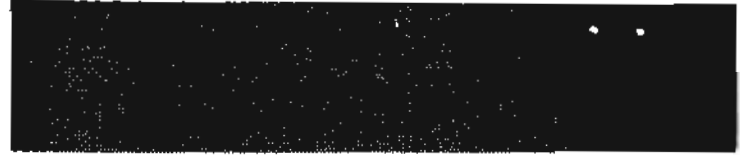
ဤစာအုပ် ဖြစ်လာအောင် ဂရုတစိုက် ပုံဖော်ပေးသော တပည့်ဖြစ်သူ ရာပြည့် ဦးစိုးညွန့်နှင့် ဇနီး ဒေါ်ခင်အေးမြင့်တို့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၀ ရက် မောင်ခင်မင် (ခေဖြူ)

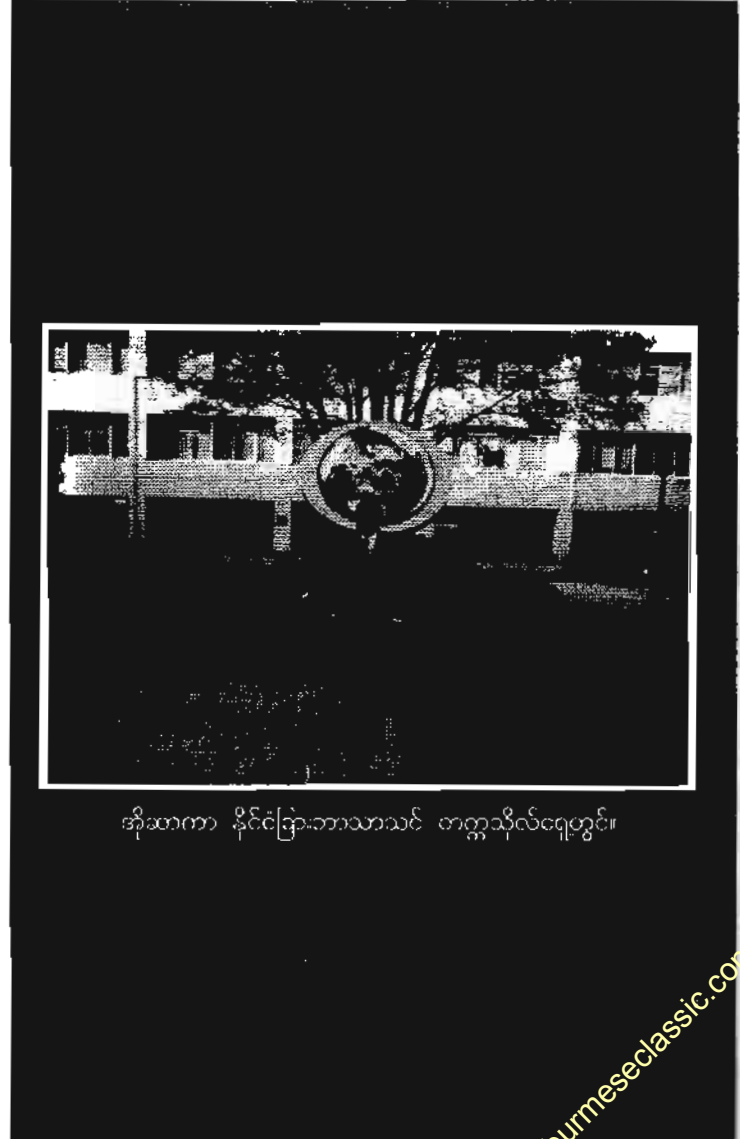

ဆယ်စာအုပ်ရှင်မိ မတ်ဂရပ်ရှပ်ဟောင်းတော်များ

(၁၉၉၇ - ၉၈ မဟာသင်ကာလ)

အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်နေ့တွင်။

မမျှော်လင့်သော သတင်း

'ဆရာ၊ ဆရာအတွက် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ကျောင်းက ဖုန်းဆက်ပြောထားလို့ ဆရာမကြီးက သူ့အခန်းကို ခဏကြွပါ တဲ့'

'ဪ ဟုတ်လား၊ ဆရာ ခု လာခဲ့ပါမယ်'

မှတ်မှတ်ရရ ဆိုရလျှင် ၁၉၉၇ ခု ဇူလိုင်လ ၁ ရက်နေ့ ဖြစ်သည်။

ဆယ်တန်း အဖြေလွှာများနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေစဉ် စာစစ်မှူးချုပ် ဆရာမကြီး၏ ရုံးခန်းမှာ တာဝန်ကျနေသော ဆရာမကလေး တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်တို့ ဤသို့ လာပြောသည်။ ထို့ကြောင့် လုပ်လက်စ အလုပ်များကို ခဏရပ်ပြီး ရုံးခန်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

အချိန်က အခြေခံပညာအထက်တန်း (တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း) စာမေးပွဲ အဖြေလွှာများကို စစ်ဆေးနေသည့်အချိန် ဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်က မြန်မာစာ ဘာသာရပ် စာစစ်မှူးချုပ် အဖြစ် ဒဂုံတက္ကသိုလ် မြန်မာစာပါမောက္ခ ဆရာမကြီး ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မြင့် (ယခု အငြိမ်းစား) က တာဝန်ယူရသည်။ ရန်ကုန် အဝေးသင် တက္ကသိုလ် မြန်မာစာပါမောက္ခ ဆရာမကြီး ဒေါ်သီသီထွဋ် (ယခု အငြိမ်းစား) နှင့် ဒဂုံတက္ကသိုလ်၊ မြန်မာစာ တွဲဖက်ပါမောက္ခ ဖြစ်သော ကျွန်တော်က တွဲဖက် စာစစ်မှူးချုပ်များအဖြစ် တာဝန်ယူရသည်။ တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ တက္ကသိုလ်များ၊ ကောလိပ်များ၊ အထက်တန်းကျောင်းများမှ မြန်မာစာ ဆရာ ဆရာမများက စာစစ်မှူးများ၊ စာစစ်များအဖြစ် ဆောင်ရွက်ကာ အဖြေလွှာများကို အားသွန်စွန့်စိုက် စစ်ဆေးနေကြချိန် ဖြစ်သည်။ မြန်မာစာ စာစစ်ဌာနကို ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်၊ မန္တလေးဆောင်မှာ ဖွင့်လှစ်ထားပြီး မိုးလင်းမှ မိုးချုပ်ထိ အချိန်ပြည့် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်ယောက်အတွက် အကြောင်း ကိစ္စရှိလျှင် သက်ဆိုင်ရာ တက္ကသိုလ် တာဝန်ရှိသူက စာစစ်မှူးချုပ်ထံ ဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြားပေးလေ့ရှိသည်။ ယခုလည်း ကျွန်တော့်ကိစ္စကို ဒဂုံ တက္ကသိုလ်က ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အိုဆာကာညီသည်

'အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စဆိုတော့ အင်း ... ဘာများပါလိမ့်'

စာစစ်မှူးချုပ် ရုံးခန်းဆီသို့ လျှောက်လာရင်း စိတ်ထဲမှ အဖြေရှာနေမိသည်။ အကြောင်းတစ်ခုကို သတိရပြီး ရုတ်တရက် ဝမ်းသာသွားသည်။ တက္ကသိုလ် ဆရာ ဆရာမများ၊ ဝန်ထမ်းများအတွက် သတ်မှတ်ထားသော အိမ်များတွင် နေထိုင်ခွင့်ပြုရန် နှစ်စဉ် လျှောက်လွှာခေါ်ယူပြီး အိမ်ခန်းလွတ်လျှင် အမှတ်စနစ်ဖြင့် နေရာချထားပေးမြဲ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် လှိုင်မြို့နယ်၊ လှိုင်တက္ကသိုလ်နယ်မြေရှိ တက္ကသိုလ်ဆရာများ ရိပ်သာတွင် နေထိုင်လျက်ရှိရာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ပင်မဘက်ရှိ အိမ်တစ်အိမ်တွင် နေခွင့်ရရန် လျှောက်လွှာတင်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။ အင်းလျားလမ်းဘက်ရှိ အိမ်အချို့ လွတ်နေသည်ဟု သတင်းကြားရသည်။ ထိုအချိန်သည် အိမ်လွတ်များမှာ နေရာချထားပေးသည့် အချိန်လည်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် "ဧကန္တ အင်းလျားလမ်းဘက်မှာ အိမ်ရလို့ ကျောင်းက အကြောင်းကြားတာ ဖြစ်မှာပဲ" ဟူသော အတွေးဖြင့် ဝမ်းသာသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရုံးခန်းအဝ ရောက်သည်နှင့် ဆရာမကြီးက မမျှော်လင့်သော စကားကို ဝမ်းသာအားရ ဆီးပြောပါတော့သည်။

'ကဲ ... ဆရာရေ လက်ဖက်ရည် တိုက်ပေတော့၊ ကျောင်းက ဖုန်းဆက်တယ်။ မနက်ဖြန် ဂျပန်သံရုံးကို မနက် ၉ နာရီအရောက် သွားပါ တဲ့။ ဂျပန် သွားဖို့အတွက် ပုံစံဖြည့်ရမယ် တဲ့'

ကျွန်တော် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့ပါ။ အရိပ်အယောင်မျှပင် ကြိုတင် သိမထားဘဲ ယခုမှ ဖြန်းစားကြီး ကြားလိုက်ရသော သံတင်း ဖြစ်သည့် အတွက် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားရပါသည်။ ထိုကိစ္စကို အဆင့်မြင့်ပညာဦးစီးဌာန (နိုင်ငံခြားပညာသင်) က ဒဂုံတက္ကသိုလ်သို့ အကြောင်းကြားသည့်အတွက် ဒဂုံတက္ကသိုလ်က ဖုန်းဆက် အသိပေးခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဆရာမကြီးက ပြောပြသည်။ အကျိုးအကြောင်း အသေးစိတ် သိလိုသည့်အတွက် အဆင့်မြင့်ပညာဦးစီးဌာန (နိုင်ငံခြားပညာသင်) ညွှန်ကြားရေးမှူး ဒေါ်လှကြူ (ယခု အငြိမ်းစား) ထံ ဖုန်းဆက်ပြီး မေးကြည့်ရသည်။ ဂျပန်နိုင်ငံ အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်သို့ စည့်ပါမောက္ခအဖြစ် သွားရောက်၍ မြန်မာစာ သင်ကြားဖို့ချပေးရန် ကျွန်တော့်ကို ရွေးချယ်ထားကြောင်း၊ ဂျပန်နိုင်ငံမှာ ၂ နှစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ရေးဆိုင်ရာ အချက်အလက်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဗျားကို ပုံစံဖြည့်ရန် ဂျပန်သံရုံးသို့ စေလွှတ်ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဒေါ်လှကြူက ရှင်းပြသည်။ လုပ်ဆောင်ရမည့် ကိစ္စများကိုလည်း လမ်းညွှန်လိုက်သည်။

အကျိုးအကြောင်း သိရပါပြီ။ သို့သော် ဂျပန်သံရုံး ဘယ်မှာ ရှိသည်ကို ကျွန်တော် မသိ။ ဆရာမကြီး အခန်းမှာ တာဝန်ကျနေသော တပည့်ဖြစ်သူ ကထိက ဒေါ်မာလာ (ယခု တွဲဖက်ပါမောက္ခ ဒေါက်တာမာလာ) က 'ဆရာ ဂျပန်သံရုံးက မြေပဒေသာနားမှာပါ။ သမီး လိုက်ပို့ပါမယ်။ မနက်ဖြန် ဆရာ အိမ် လာခေါ်ပါမယ်' ဟု ပြောသည့်အတွက် ချက်ချင်းပင် ပြေလည်သွားပါ သည်။ 'အေးကွယ်၊ ကျေးဇူးပါပဲ သမီးရယ်' ဟု ပြန်ပြောလိုက်ပြီး မနက်ဖြန် အတွက် စီစဉ်ရန် အခန်းဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ဂျပန်နိုင်ငံမှာ မြန်မာစာ သင်ကြားပေးရန်

နောက်နေ့မနက်တွင် ဒေါ်မာလာက သူ့ကားနှင့် အိမ်လာခေါ်ပြီး ဂျပန်သံရုံးသို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။ ကြိုတင် အကြောင်းကြားထားသည့်အတိုင်း သံရုံးမှ တာဝန် ရှိသူ ဒေါ်မာဂရက်က ဆီးကြိုပြီး ဧည့်ခန်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းမှာ မြန်မာစကား ရေရေလည်လည် ပြောတတ်သော ဂျပန် အမျိုးသမီးကလေး တစ်ယောက်က လက်ခံတွေ့ဆုံပြီး ဖြည့်စွက်ရန် ပုံစံများ ထုတ်ပေးသည်။ ပုံစံ တစ်ခုက ငယ်စဉ် ကျောင်းစနေသည့် အချိန်မှ ယခုအချိန် အထိ ပညာရေးနှင့် အမှုထမ်းသက်ဆိုင်ရာ အချက်အလက်များ ဖြည့်စွက်ရန်ပုံစံ ဖြစ်သည်။ နောက် တစ်ခုက ကျွန်တော် ရေးသားပြုစု ထုတ်ဝေခဲ့သော ဆောင်းပါး၊ စာအုပ်၊ စာတမ်း စာရင်း ဖြည့်စွက်ရန် ပုံစံ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတစ်ခုက ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဂျပန်နိုင်ငံသို့ လိုက်ပါမည့် မိသားစုဝင်များ၏ ကိုယ်ရေးအချက်အလက် ဖြည့် စွက်ရန် ပုံစံ ဖြစ်သည်။ ဂျပန် အမျိုးသမီးကလေးက ဖြည့်စွက်ရမည့် အချက် အလက်များကို ရှင်းပြရင်း 'အားတော့နာပါတယ် ဆရာ၊ ပုံစံတွေ ဂျပန်ကို အချိန်မီ ပို့ပေးရမှာမို့ အမြန်ဆုံး ဖြည့်ပေးစေချင်ပါတယ်' ဟု တောင်းပန်စကား ဆိုပါသည်။

သံရုံးအပြင်မှာ စောင့်နေသော ဒေါ်မာလာ၏ ကားနှင့်ပင် မန္တလေးဆောင် သို့ ပြန်လာရင်း ဂျပန်သွားရမည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်သည့် ရှေ့ကြောင်းနောက် ကြောင်းများကို တစ်မျှတစ်ခေါ် စဉ်းစားလာမိသည်။ ဂျပန်နိုင်ငံ အိုဆာကာမြို့ရှိ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်နှင့် တိုကျိုမြို့ရှိ နိုင်ငံခြားဘာသာသင်

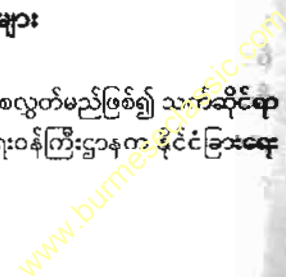
တက္ကသိုလ်တို့တွင် မြန်မာစာကို အဓိက ဘာသာတစ်ခုအဖြစ် သင်ကြားပေး လျက်ရှိကြောင်း သိထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုတက္ကသိုလ်နှစ်ခုတွင် မြန်မာစာ ဧည့်ပါမောက္ခများအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် နှစ်နိုင်ငံ အစိုးရများ၏ အစီ အစဉ်ဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံမှ စာပေပညာရှင်များ၊ တက္ကသိုလ် ကောလိပ်များမှ ပါမောက္ခ တွဲဖက်ပါမောက္ခ၊ ကထိက အဆင့်ရှိသည့် ဆရာ ဆရာမများထဲမှ ရွေးချယ်ကာ အလှည့်ကျ စေလွှတ်နေသည်မှာလည်း အတန်ကြာပြီ ဖြစ်ပါသည်။ အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်တွင် မြန်မာစာ ဧည့်ပါမောက္ခအဖြစ် ပထမဆုံး တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကား ဆရာကြီး ဦးဝန် (မင်းသုဝဏ်) ဖြစ် သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာနများရှိ ဆရာ ဆရာမများထဲမှ သွားရောက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ကြရသည်။ လောလောဆယ်တွင် စစ်တွေ တက္ကသိုလ်မှ ပါမောက္ခ ဦးတင်ရွှေ (ယခု အငြိမ်းစား) က အိုဆာကာမှာ တာဝန် ထမ်းဆောင်လျက် ရှိသည်။ ၁၉၉၇ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလမှာ တာဝန်ပြီးဆုံးတော့ မည်။ ဦးတင်ရွှေ ပြန်လာလျှင် သွားရမည့်သူအဖြစ် ကျွန်တော့်ကို ရွေးချယ် လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ကာလ ဝန်းကျင်ကတော့ တစ်ကြိမ်ကြိမ်မှာ ကိုယ့်အလှည့်များ ရောက်လေမည်လားဟု မျှော်လင့်မိသည်။ ကိုယ်က သင်ကြားပို့ချပေးရင်း ကိုယ် ယူနိုင်သည့် ပညာ၊ ဗဟုသုတ၊ အတွေ့ အကြုံများကို ဆည်းပူးရယူမည် ဟူသော အတွေးဖြင့် မျှော်လင့်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ အသက်အရွယ် တဖြည်းဖြည်း ရလာပြီး အလုပ်တာဝန်များကလည်း တွေ့ပြား လာသော အချိန်တွင်ကား ဂျပန်သွားဖို့ကိစ္စဆီ အာရုံ မရောက်တော့။ မျှော်လင့် သည့်စိတ်လည်း မရှိတော့။ ထိုသို့ လုံးဝမမျှော်လင့်သည့် အချိန်ကျမှ သွားရဖို့ အကြောင်းဖန်လာပါတော့သည်။ ကံကြမ္မာ အလှည့်အပြောင်း တစ်ခုဟု ဆိုရ လေမည်လား မသိပါ။

မသွားရသေးမီ ပြင်ရဆင်ရ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စများကို တွေးကြည့်ရင်း စိတ်မောနေမိပါသည်။

ပြည့်စရာ ပြင်စရာများ

ကျွန်တော့်ကို ဂျပန်နိုင်ငံသို့ ဧည့်ပါမောက္ခအဖြစ် စေလွှတ်မည်ဖြစ်၍ သက်ဆိုင်ရာ သို့ အဆိုပြု အကြောင်းပြန်ကြားပေးရန် ပညာရေးဝန်ကြီးဌာနက နိုင်ငံခြားရေး

ဝန်ကြီးဌာနသို့ ပေးပို့သည့်စာ မိတ္တူကို နောက်တစ်နေ့တွင် အဆင်မြင့်ပညာ ဦးစီးဌာနမှာ ဖတ်ရသောအခါကျမှ အကျိုးအကြောင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိရပါ သည်။

ထိုနေ့မှ စ၍ “ဖြည့်စရာ” “ပြင်စရာ” အမျိုးမျိုးနှင့် စခန်းသွားရပါတော့ သည်။ ဖြည့်စရာ ဆိုသည်မှာ လိုအပ်သည့် ပုံစံအမျိုးမျိုး ဖြည့်စွက် ရေးသွင်း ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပြင်စရာ ဆိုသည်ကတော့ ကိစ္စအဝဝကို မသွားမီ ပြီးပြတ် အောင် လုပ်ဆောင် ပြင်ဆင်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အဆင်မြင့်ပညာ ဦးစီးဌာနသို့ ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းပုံစံများ ဖြည့်စွက် တင်ပြရသည်။ သံရုံးက ပေးလိုက်သော ပုံစံများကိုလည်း နှစ်ရက် သုံးရက် အတွင်း အပြီးဖြည့်စွက်ပြီး ပြန်ပို့ရသည်။ ရေးသားပြုစု ထုတ်ဝေခဲ့သော စာရင်း တို့ မြန်မာဘာသာ၊ အင်္ဂလိပ် ဘာသာတို့ဖြင့် ပြုစုပေးရသည်။ ဇနီးနှင့် သမီးကို တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားဖို့ စီစဉ်ရသည်။ ဇနီးက မြန်မာစာဌာနမှ ကထိက ဖြစ်သည့်အတွက် ပြည်ပ လစာမဲ့ခွင့်ဖြင့် လိုက်ပါခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားရ သည်။ သမီးမှာ အခြေခံပညာ အထက်တန်းကို ပူပူနွေးနွေး အောင်ထားသူ ဖြစ်သည့်အတွက် ခေါ်သွားဖို့ အဆင်ပြေသည်။

လိုအပ်သော အထောက်အထား စာရွက်စာတမ်းများကို သံရုံးက တောင်း သည့်အတွက် ပြင်ဆင်ရပြန်သည်။ ကျွန်တော်၏ ပညာအရည်အချင်းအတွက် သို့လက်မှတ် မိတ္တူ၊ လုပ်ငန်းခွင် ထောက်ခံစာ၊ ကျွန်တော်နှင့် ဇနီးသည်၏ လက်ထပ်စာချုပ်နှင့် သမီး၏ မွေးစာရင်းတို့ ဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းခွင် ထောက်ခံစာ ကို ဒဂုံတက္ကသိုလ်က အမြန်ဆုံး ထုတ်ပေးသည်။ အရေးထဲမှာ သမီး၏ မွေး စာရင်းကို အသိမ်းလွန်ပြီး ရှာမတွေ့သဖြင့် သူ့ကို ဖွားမြင်သော ပုသိမ်မြို့က သက်ဆိုင်ရာရုံးတွင် မွေးစာရင်းမိတ္တူ ထပ်လျှောက်ရသည်။ အထောက်အထား အားလုံးကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ပြီး တင်ပြရသည်။ “နီကြီပဗ္ဗလစ်” လုပ်ဖို့ လိုအပ်သော အထောက်အထားများကို တပည့် ဆရာမလေး ဒေါ်သန့်စင်အေး (ယခု ကထိက ဒေါက်တာသန့်စင်အေး) ၏ အကူအညီဖြင့် ဆောင်ရွက်ရသည်။ ဂျပန်သံရုံးက တောင်းသော စာရွက်စာတမ်းများ ပုံစံများ အားလုံးကို အချိန်မီ စီစဉ်ပြီး ပို့လိုက်သည်။

နှစ်ပတ်အကြာတွင် အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်က မိတ်ခေါ်သည့်စာ (Letter of invitation) ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာပါသည်။ မိတ်ခေါ်စာတွင် ဂျပန်နိုင်ငံမှာ ကျွန်တော် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမည့် ကာလ အပိုင်းအခြား၊ တာဝန်အဆင့်၊ သင်ကြားရမည့် ဘာသာရပ်နှင့် သင်ချိန်များ၊

အိုဆာကာသည်

JR

လစာကိစ္စ၊ နေရေးထိုင်ရေးကိစ္စ၊ ခရီးစရိတ်ကိစ္စ စသည့် သတ်မှတ်ချက်များ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖော်ပြထားသည်။ သတ်မှတ်ချက်များကို လက်ခံပါက အမြန်ဆုံး အကြောင်းပြန်ကြားရန် မေတ္တာရပ်ခံထားသည်။ သတ်မှတ်ချက်များကို လက်ခံ ပါကြောင်း အကြောင်းပြန်ကြားလိုက်ပါသည်။ လိုအပ်သည်များကို ဆောင်ရွက် ပေးပါရန် ဂျပန်သံရုံးက နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနသို့ ပေးပို့သော စာမိတ္တူ လည်း မကြာမီ ရရှိပါသည်။

အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်တွင် ဧည့်ပါမောက္ခအဖြစ် ၂ နှစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ပညာရေးဝန်ကြီးဌာနက သဘောတူခွင့်ပြုသည့် အမိန့်စာ အချိန်မီရအောင် ဒေါ်လှကြူနှင့် ဦးခင်မောင်တင့် (ဒု ညွှန်ချုပ်၊ ငြိမ်း ကွယ်လွန်) တို့က ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ဝန်ထမ်းရွေးချယ်လေ့ကျင့်ရေး ဦးစီး ဌာနမှ မိတ်ဆွေ ဦးစိုးဝင်း (ဒု ညွှန်ချုပ်၊ ငြိမ်း) ကလည်း လိုအပ်သော ခွင့်ပြုချက် ရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ အမိန့်စာရပြီးနောက် ဇနီးအတွက် ပြည်ပ လစာမဲ့ခွင့် လျှောက်ထားသည့်ကိစ္စ၊ သုံးယောက်စလုံးအတွက် နိုင်ငံကူးလက်မှတ် နှင့် ဂျပန်ပြည်ဝင်ခွင့်ဗီဇာ ရရှိရေးကိစ္စ၊ ဇနီးအတွက် ဝင်ငွေခွန်ပေးဆောင်ရန် ပြဿနာ ကင်းရှင်းကြောင်း ထောက်ခံစာများ ရရှိရန် မြို့နယ်နှင့် တိုင်း အခွန် ဦးစီးဌာနများတွင် လျှောက်ထားရသည့်ကိစ္စ၊ ပြည်ပထွက်ခွာခွင့်ပုံစံ ဖြည့်စွက် ရသည့်ကိစ္စ စသည်တို့ကို တက်သုတ်ရိုက်ပြီး ဆောင်ရွက်ရသည်။ ဝန်ကြီးရုံးမှ ဦးစီးအရာရှိ ဦးအေးစံမှာ နေမကောင်းသည့်ကြားက နိုင်ငံကူးလက်မှတ်၊ ဗီဇာ နှင့် ငွေလဲလှယ်သည့်ကိစ္စပါမကျန် ကိုယ်ဖိရင်ဖိ လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ပေးသည့် အတွက် ကျေးဇူးတင်ရသည်။

ဦးအေးစံနှင့်အတူ ဂျပန်သံရုံးတွင် ဗီဇာကိစ္စ ဆောင်ရွက်စဉ် တာဝန် ရှိသူကို ဦးအေးစံက မြန်မြန်ရအောင် လုပ်ပေးပါဟု ပြောရာ တာဝန်ရှိသူက ‘ပြောစရာ မလိုပါဘူးဗျာ၊ ဒါ ကျွန်တော့် ဆရာဗျ’ ဟု ပြောရင်း ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်တော့မှ ပညာရေးတက္ကသိုလ်မှ တပည့်ဟောင်း ဦးရဲလွင် ဖြစ်နေကြောင်း သတိပြုမိပြီး ဝမ်းသာသွားသည်။ ဇနီး၏ ဝင်ငွေခွန်ပြဿနာ ကင်းကြောင်း ထောက်ခံစာအတွက် မြန်မာစာဌာနက မိတ်ဆွေ ဆရာ၊ ဆရာမများ သက်သေခံ လက်မှတ်ထိုးပေးကြသည်ကိုလည်း သတိရနေပါသည်။ နောက်ဆုံး ပြည်ပ ထွက်ခွာခွင့် ပုံစံကိစ္စ ကျတော့လည်း မိတ်ဆွေ ဗိုလ်မှူးခင်စိုး (ယခု အငြိမ်းစား) က ထိုဌာနမှာ ရှိနေသည့်အတွက် အလွယ်တကူ ပြီးစီးသွားသည်။ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

ဂျပန်နိုင်ငံမှာ ကျွန်တော် တာဝန် ထမ်းဆောင်ရမည့် ကာလက ၁၉၅၇

နိုဝင်ဘာလ ၂၀ ရက်မှ ၁၉၉၉ မှ နိုဝင်ဘာလ ၁၉ ရက်အထိ ၂ နှစ်တိတိ ဖြစ်သည်။ တာဝန်ပြီးဆုံးတော့မည့် ဆရာ ဦးတင်ရွှေနှင့် ဂျပန်မှာ အထွက်အဝင် အမျိုးအမက် မိစေရန် ကြိုတင်လာဖို့ ညှိနှိုင်းချက်အရ နိုဝင်ဘာလ ၁၇ ရက်နေ့မှာ မြန်မာနိုင်ငံမှ ထွက်ခွာရန် သတ်မှတ်လိုက်ပါသည်။ သံရုံးကလည်း သက်ဆိုင်ရာ တက္ကသိုလ်သို့ ကြိုတင် အကြောင်းကြားထားသည်။ လေယာဉ် လက်မှတ်များလည်း ရောက်လာပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်သော အိမ်မှာ ကိုယ်ပိုင်အိမ် မဟုတ်။ တက္ကသိုလ် ဆရာများအတွက် ချထားပေးသော ဌာနဆိုင်ရာအိမ် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပြည်ပသို့ မထွက်ခွာမီ အိမ်ကို ပြန်အပ်ခဲ့ရမည်။ တစ်အိမ်သားလုံး သွားမှာ ဆိုတော့ ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်မှာ ထားခဲ့မည်နည်း။ အခြားပစ္စည်းတွေ ခဏ ခယ်ထားဦး။ အနှစ်နှစ် အလလက စုဆောင်းထားသော စာအုပ်တွေကပင် နည်း နည်းနော့နော့ မဟုတ်။ တပည့်တွေ၊ အပေါင်းအသင်းတွေက ပစ္စည်းတွေ သူတို့ အိမ်မှာ ထားခဲ့ပါဟု လိုလိုလားလား ဖိတ်ခေါ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် စာအုပ် တွေကို မြေရေခွံအိတ်တွေထဲ ထည့်ပြီး ဒေါ်နီလာမြင့်အိမ် ဘယ်နှအိတ်၊ ဒေါ် မြင့်မြင့်သန်းအိမ် ဘယ်နှအိတ်၊ ဦးအောင်မြင့်ဦးအိမ် ဘယ်နှအိတ် စသည်ဖြင့် အိမ်ကျယ်ကျယ်ရှိသော တပည့်တွေထံ ခွဲပို့လိုက်သည်။ အဝတ်အစား၊ အသုံး အဆောင် အမျိုးလည်း ပါသည်။ ကျန်ပစ္စည်းအားလုံးကို ဒဂုံမြို့သစ် မြောက်ပိုင်းရှိ အကြမ်းထည်မျှသာ ပြီးသေးသော အိမ်သို့ ပို့ထားပြီး တစ်ပါတည်း စောင့်ရှောက် နေထိုင်ဖို့ တူ၊ တူမများ ဖြစ်ကြသော မောင်သောင်းစိုးနှင့် သီသီမာတို့ မိသားစုက တာဝန်ယူသည်။ အပြေးအလွှား သိမ်းလိုက်ဆည်းလိုက် ပို့လိုက်နှင့်ပင် သွားခါနီး တစ်ရက်အလိုမှာမှ အဓိက ပစ္စည်းအားလုံး ပြောင်းရွှေ့ပြီးစီးတော့သည်။ တွန့်တော်တို့ မိသားစု အိမ်မှ ထွက်ခွာပြီးသောအခါတွင် တူ၊ တူမ မိသားစုက အိမ်ကို သက်ဆိုင်ရာသို့ ပြန်အပ်ပြီး လက်ကျန်ပစ္စည်းများကို ဒဂုံမြို့သစ်သို့ ဝတ်စာခွာ ဖျာသိမ်း သယ်သွားပါလိမ့်မည်။

ဖြည့်စရာ ပြင်စရာများ ပြီးသလောက် ရှိပါပြီ။

ဝမ်းပန်းတသာ လှိုက်လှဲစွာ

တွန့်တော်တို့မိသားစု ပြည်ပခရီးထွက်မည့်ကိစ္စ စတင်ကတည်းက ဝိုင်းဝန်း ထူညီ ဆောင်ရွက်ပေးကြသော အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေများ၊ တပည့်များ၏

လုပ်ဆောင်မှုများကို ဝိသေသပြုရမည် ဆိုပါက "ဝမ်းပန်းတသာ လှိုက်လှဲစွာ" ဟူ၍ ဝိသေသပြုရမည် ဖြစ်ပါသည်။

မှန်ပါသည်။ သွားရမည့်သတင်း ကြားသည်နှင့် တပည့်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးအောင်ဝင်းနိုင် (ယခု တွဲဖက်ပါမောက္ခ ဒေါက်တာအောင်ဝင်းနိုင်) က အထုပ် ကြီး တစ်ထုပ်ပိုက်ပြီး အိမ်ကို ရောက်လာပါသည်။ 'ကျွန်တော် သွားတုန်းထ ချုပ်ထားတဲ့ ဝတ်စုံတွေပါ ဆရာ။ အသစ် ချုပ်ထားတာတွေပါ။ တစ်ခါနှစ်ခါပဲ ဝတ်ရပါသေးတယ်။ ဆရာနဲ့ တော်မယ်ထင်လို့ ယူလာတာပါ' ဟု ဆိုရင်း ဝတ်စုံ ၂ စုံ ထုတ်ပေးသည်။ နောက်ထပ် လိုအပ်မည့် ဝတ်စုံက အစ ဖိနပ်တို့ ခြေအိတ်တို့ အဆုံး ဝယ်စရာ ခြမ်းစရာများကိုလည်း ဝိုင်းချုပ်ချွေးမှာ လိုက်ပယ် ပေးသည်။ သူ ပြည်ပသွားခဲ့သော အတွေ့အကြုံအရ ဆောင်စရာ၊ ရှောင်စရာ တွေကိုလည်း အသေးစိတ် ပြောပြသည်။ အတွေ့အကြုံ လုံးဝ မရှိသေးသော တွန့်တော်အဖို့ များစွာ အထောက်အကူ ဖြစ်ပါသည်။ ကားရှိသော ဦးအောင်မြင့် ဦးနှင့် ဦးသက်အုန်းမြင့် (ယခု၊ ပါမောက္ခ ဒေါက်တာအောင်မြင့်ဦးနှင့် ကထိက ဒေါက်တာသက်အုန်းမြင့်) တို့က 'ဆရာ၊ ရုံးကိစ္စရှိရင် ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်ပါ ဆရာ၊ အားမနာပါနဲ့' ဟု ဆိုသည့်နေ့က စ၍ သူတို့ခမျာ မနားရရှာတော့ပါ။ ရုံးအမျိုးမျိုး၊ ဌာနအမျိုးမျိုးသို့ ရက်ကန်းရှယ်သလို ပြေးလွှားနေရသည့် တွန့်တော်ကို တစ်ယောက် မအား တစ်ယောက် မညည်းမညူ လိုက်ပို့ရသည်။ တစ်ယောက်၏ ကားပေါ်က ဆင်းပြီး နောက်တစ်ယောက် ကားပေါ်သို့ တက်ရ သည့် အကြိမ်ပေါင်း မနည်းပါ။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း သူတို့ကို အားနာ သည့်အတွက် အငှားကားကို ကြားထိုးရသည်။ ယူသွားမည့် စာအုပ်များ၊ တိတ်ခွေများကို စာပေစိစစ်ရေးရုံးသို့ တင်ပြရသည့် ကိစ္စအတွက် တပည့် ဦး ကျော်တင့်က အစအဆုံး တာဝန်ယူ လုပ်ပေးသည်။ ဒေါ်မေမေသွဲ့က သူခင်ပွန်း ဒေါက်တာဦးနေဝင်းထံ ခေါ်သွားပြီး ဆေးစစ်ရန် စီစဉ်ပေးသည်။ ဒေါ်ညိုမီးညိုမီး (ယခု ပါမောက္ခ ဒေါက်တာညိုမီးညိုမီး)၊ ဒေါ်ချိုချိုမြင့် (ယခု ပါမောက္ခ ဒေါက်တာချိုချိုမြင့်) တို့က လာခေါ်သည်။ ဦးနေဝင်းက ဂရုတစိုက် ဆေးစစ်ပေး သည်။ ယူသွားဖို့ လိုအပ်သည့် ဆေးဝါးများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှာဖွေ ဝယ်ပေးကြသည်။ အိမ်လာပြီး ပစ္စည်းတွေ သိမ်းဆည်း ထုပ်ပိုးပေးကြသည်။ စာအုပ်ထုပ်တွေ သိမ်းထားပေးဖို့ အိမ်တိုင်ရာရောက် သယ်သွားပေးကြသည်။ တပည့် ဒေါ်ချိုချိုမြင့်၊ ဒေါ်မော်မော်ဝေ (ယခု တွဲဖက်ပါမောက္ခ)၊ ဒေါ်စိုးမြင့် ကြည် (ကထိက) တို့ကတော့ 'ဆရာ ဟိုရောက်ရင် ချမ်းမယ်' ဆိုသော စကား နှင့်အတူ ဆွယ်တာတွေ ဝယ်လာပေးကြသည်။ ထိုးပေးကြသည်။ တပည့် ဒေါ်

နိုင်နိုင်သူ (ယခု တွဲဖက်ပါမောက္ခ) က သူ့မောင်လေး ဂျပန်က ဝယ်လာသည့် ဂျပန်အကြောင်း သိကောင်းစရာများပါသော စာအုပ် လာပေးသည်။

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အစ်ကို အစ်မများကလည်း ကျွန်တော့်အတွက်သာ မက ဇနီးနှင့် သမီးအတွက်ပါ လိုအပ်မည်ထင်သော အနွေးထည်က အစကတ္တီပါဖိနပ် အဆုံး စိတ်ကူးရရာ ပေးကြသည်။ တိုကျိုသို့ သွားရောက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသော ဦးထွန်းမြင့် (တက္ကသိုလ်မင်းမော်၊ ကွယ်လွန်) နှင့် ဇနီး ဒေါ်တင်တင်ဌေးတို့ကမူ 'ဟိုရောက်ရောက်ချင်း ချမ်းသာကွ၊ လေယာဉ်ပေါ်က ဆင်းတာနဲ့ ဝတ်သွားပေတော့' ဟူ၍ လောင်းကုတ်ကြီး တစ်ထည်နှင့် ဇနီးအတွက် အနွေးထည်တို့ကို အမှတ်တရ ပေးလိုက်ပါသေးသည်။

အဆင့်မြင့်ပညာ ဦးစီးဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ဆရာ ဦးစောလွင် (ညွှန်ချုပ်၊ ကွယ်လွန်) နှင့်တကွ ဒဂုံတက္ကသိုလ်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တို့မှ တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း လုပ်ငန်းတာဝန်အရသာမက ခင်မင်မှု အရင်းခံသည့် စေတနာအရပါ ဝိုင်းဝန်း ဆောင်ရွက်ပေးကြသည့်အတွက် အချိတ်အဆက် ချောမွေ့ အဆင်ပြေပြီး ကိစ္စအားလုံး ပြီးပြတ်သွားရပါသည်။

နိုင်ငံ့ဂုဏ် လူမျိုးဂုဏ်

ကျွန်တော် ဂျပန်နိုင်ငံသို့ သွားရမည့် ကိစ္စသည် မိမိ အစီအစဉ်ဖြင့် သွားရသည့် ကိစ္စ မဟုတ်။ နိုင်ငံက တာဝန်ပေး စေလွှတ်သည့်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ မိမိနိုင်ငံ တက္ကသိုလ်မှ ပြည်ပနိုင်ငံ တက္ကသိုလ်သို့ သွားရောက်ကာ မိမိ ဘာသာစကား၊ မိမိ စာစေတီကို သင်ကြား ပို့ချပေးရမည့်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ မိမိ ရောက်ရာနေရာတွင် မြန်မာနိုင်ငံ၊ မြန်မာလူမျိုး ဟူသော ဝိသေသများက မိမိနှင့်အတူ အရိပ်ပမာ ယှဉ်တွဲ လိုက်ပါနေမည် ဖြစ်သည်။ မိမိ ပြောသည် စကားသည် မြန်မာနိုင်ငံသားတစ်ယောက်၏ စကား၊ မိမိ ပြုမူသည့် အပြုအမူသည် မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်၏ အပြုအမူအဖြစ် ပုံဖော်နေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏ အပြောအဆို အပြုအမူ မှန်သမျှသည် နိုင်ငံ့ဂုဏ်၊ လူမျိုးဂုဏ်ကို ဆောင်သည့် အပြောအဆို၊ အပြုအမူမျိုး ဖြစ်စေရမည်။

သွားဖို့ ပြင်ဆင်ရပြီ ဆိုကတည်းက ဤသဘောထား၊ ခံယူချက်ကို အလေးအနက် နှလုံးသွင်းမိသည်။ မသွားမီ သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များ၏ လမ်းညွှန် မှာကြားချက်များကို မှတ်သား နားယူပြီးသောအခါတွင်ကား ဤ

သဘောထား ခံယူချက်သည် ပို၍ လေးနက်လာသည်နှင့်အမျှ တာဝန်ကြီးလေးမှ ထိုလည်း သဘောပေါက်လာမိပါသည်။

နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ထုတ်ပေးပြီးချိန်တွင် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနမှ တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များက ဂျပန်နိုင်ငံရှိ မြန်မာသံရုံးလိပ်စာ၊ တယ်လီဖုန်းနံပါတ် စသည်တို့ကို ပေးပြီးနောက် မှာကြားသင့်သည်တို့ကို မှာကြားသည်။

သွားဖို့ရက် နီးလာချိန်တွင် ပညာရေးဝန်ကြီးဌာန၊ ဒုတိယဝန်ကြီး ဒေါက်တာသန်းညွှန် (ယခု ဝန်ထမ်းရွေးချယ်လေ့ကျင့်ရေးအဖွဲ့၊ ဥက္ကဋ္ဌ) က တွေ့ဆုံပြီး လမ်းညွှန် မှာကြားသည်။ ကိုယ့်နိုင်ငံ အကြောင်းကို မျက်မှောက် ရေးရာများအထိ ခြေခြေမြစ်မြစ် လေ့လာသွားရန်၊ နိုင်ငံ့ဂုဏ်၊ လူမျိုးဂုဏ်ကို ထိန်းသိမ်းရန်၊ ပြည်ပတွင် ကိုယ့်နိုင်ငံသားများနှင့် တွေ့ကြုံပါက ရိုင်းပင်းကူညီ ဆောင်ရွက်ရန် စသည့် အချက်များကို အသေးစိတ် လမ်းညွှန် မှာကြားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အဆင့်မြင့်ပညာ ဦးစီးဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဦးမျိုးညွှန် (ယခု ဒုတိယဝန်ကြီး) ကလည်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ဖွယ် ကိစ္စများ၊ သတိပြု ရှောင်ရှား ဖွယ် ကိစ္စများမှ အစ ပြည်ပတွင် ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ရန်အထိ အသေးစိတ် မှာကြားသည်။ ဤသို့ မိမိ ဌာနဆိုင်ရာ အကြီးအကဲ ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ လမ်းညွှန် မှာကြားချက်များကို နားယူ မှတ်သားရသောအခါ ပြည်ပတွင် မိမိ ဆောင်ရွက် ရမည့် တာဝန်ကို ထင်ထင်လင်းလင်း မြင်လာရပါသည်။

ကျွန်တော်၏ အဓိက တာဝန်မှာ သင်ကြားပို့ချရမည့်တာဝန် ဖြစ်သည့် အလျောက် မိမိက ပေးရမည့်ကိစ္စမှာ ဆိုနိုင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း အပေးနှင့် အယူသည် အတူအပြန် ဆက်နွှယ်နေသည့်သဘော ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ဖက်တွင် မိမိက သင်ကြား ပို့ချပေးရင်း တစ်ဖက်တွင် မိမိ ရယူလိုသော အတွေ့အကြုံ၊ ဗဟုသုတ၊ အသိပညာ စသည့် လေ့လာ ဆည်းပူးစရာတို့ကို ဆွေလာဆည်းပူး ရယူနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းမည် မဟုတ်ဟု ယူဆမိပါသည်။ ထိုသို့ အည်းပူး ရယူနိုင်အောင် အားထုတ်လိုသော ဆန္ဒသည်လည်း ထက်သန် နိုးကြား ထာရပါသည်။

လှူဒါန်းခြင်း၊ ကန်တော့ခြင်း၊ နှုတ်ဆက်ခြင်းတို့ဖြင့်

အနီးအထွက်မီ လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်သည့် ကိစ္စများကို အချိန်ယူပြီး လုပ်ဆောင် ရသည်။ သွားဖို့ရက် နီးလာသောအခါ အရေးအကြီးဆုံး ကိစ္စတစ်ရပ်ကို

ဆောင်ရွက်ရသည်။ သံယာတော် ငါးပါးကို ပင့်ဖိတ်ပြီး ဆွမ်းကပ်လှူခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အချိန်လုနေရာသည့်အတွက် အိမ်နီးချင်းမိတ်ဆွေ အနည်းငယ်ဖြင့် အကျဉ်းရှုံး၍ စီစဉ်ရသည်။ ပြည်ပတွင်လည်း သာသနာရေးကိစ္စကို ဆောင်ရွက် နိုင်ပါစေ ဟူသော ဆရာတော်၏ ဆွဲမြှောက် မိန့်ကြားချက်ကို ဝမ်းသာ ကြည်နူးစွာ ခံယူရသည်။ မှတ်မှတ်ရရ တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်ခါနီးဖြစ်၍ ရပ်ကွက်ထဲတွင် နှစ်စဉ် ကျင်းပမြဲဖြစ်သော ကထိန်အလှူပြုသို့ သင်္ကန်းတစ်စုံ ကပ်လှူရသည့်အတွက် ဝမ်းသာရသည်။

ထို့နောက် ကျေးဇူးရှင် ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးများကို လှည့်လည် တန်တော့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးစလုံးကို ကျောင်းသား ဘဝမှ လုပ်ငန်းခွင် ဝင်သည်အထိ သင်ကြားပို့ချ လမ်းညွှန်ပေးခဲ့သော လုပ်ငန်းခွင် အကြီးအကဲ ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးများ ဖြစ်သည်။ အားလုံးက ဝမ်းသာစကား မိန့်ကြားကြသည်။ ဆုမွန်ကောင်းများ ချီးမြှင့်ကြသည်။ ဆရာကြီး ဦးရွှေသွင်နှင့် ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်ခင်အေးတို့ ဇနီးမောင်နှံက ဆိုလျှင် ပုဂံ အလိုတော်ပြည့် ဘုရားပုံတော်နှင့် ဘုရားရှိခိုးဂါထာတော်အပြင် ငလျင်ဘေးဒဏ်ကို ကာကွယ်သည့် ဂါထာတော်ကိုပါ အမှတ်တရ ချီးမြှင့်လိုက်သည်။ ဆရာကြီး ဦးမြင့်ကြည်က ဌာနအတွက် ဘာသာရပ်အတွက် စာအုပ်စာတမ်းများ စုဆောင်းခဲ့ရန် မှာကြား သည်။ ဆရာမကြီး ဒေါ်စိစိဝင်းနှင့် ခင်ပွန်း ဆရာကြီး ဦးတင်အောင်တို့ကလည်း ဝမ်းသာစကား ဆိုကြသည်။ ဆရာမကြီးမှာ ဂျပန်နိုင်ငံ တို့ကျို နိုင်ငံခြား ဘာသာသင် တက္ကသိုလ်မှာ ဧည့်ပါမောက္ခအဖြစ် ၄ နှစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ ဖြစ် သည်။ ဆရာမကြီးက ဂျပန်အကြောင်း သိကောင်းစရာများ ပြောပြသည်။ ရင်မောင် ရေးသော 'ဂျပန်ပြည်မှာ ရက်ပေါင်း တစ်ထောင့်သုံးရာ' စာအုပ် ကိုလည်း ငှားလိုက်ပါသေးသည်။

ဒဂုံတက္ကသိုလ်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ လှိုင်ကောလိပ်၊ ကြည့်မြင်တိုင် ကောလိပ်၊ ဗိုလ်တထောင်ကောလိပ်တို့မှ တပည့် ဆရာဆရာမများက ဂျပန် ရောက်လျှင် အမှတ်တရ လက်ဆောင်ပေးရန် ပစ္စည်းများနှင့်အတူ လာရောက် ကန်တော့ကြ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ကျွန်တော်၏ မိခင်ဌာနဟု ဆိုရမည့် ဒဂုံ တက္ကသိုလ် မြန်မာစာ မိသားစုက ကျွန်တော်အတွက် ကျင်းပသော နှုတ်ဆက်ပွဲ တွင် ပါမောက္ခချုပ် ဆရာကြီး ဦးကောင်းညွန့် (ကွယ်လွန်) ကြွရောက်ပြီး ဒဂုံတက္ကသိုလ် စတင် တည်ထောင်စဉ်က ဆရာကြီးနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းဝန်း ဆောင်ရွက်ကြပုံများကို အမှတ်တရ မိန့်ကြားသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဌာနကိစ္စများကို လက်တွဲ ဆောင်ရွက်ခဲ့သော မြန်မာစာ ပါမောက္ခ ဆရာမကြီး

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မြင့်ကမူ ကျွန်တော်အတွက် ဝမ်းသာသည်နှင့်အတူ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်တစ်ဦး အင်အားလျော့သွားသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းကြောင်း ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်း စကားဆိုသည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မြန်မာစာပါမောက္ခ ဆရာမကြီး ဒေါ်ပို၊ တွဲဖက်ပါမောက္ခ ဆရာကြီး ဦးဝင်းမွန်တို့ အမျိုးပြုသော မြန်မာစာ မိသားစုကလည်း နှုတ်ဆက်ပွဲ ကျင်းပပြီး ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ညီတစ်ယောက်လို ခင်မင်သော ဦးအောင်ဇော် (ယခု အငြိမ်းစား ပါမောက္ခ ဒေါက်တာအောင်ဇော်) ကမူ 'ဆရာ အမှတ်တရ ပေးလိုရအောင် စာပေ လက် ဆောင် စီစဉ်ပေးမယ်' ဟု ဆိုကာ ပြုစုခဲ့သော စာအုပ်စာတမ်းများ၊ သုတေသန လုပ်ငန်းများ စသည်တို့ကို ကျွန်တော်ပုံ ကောက်ကြောင်းပန်းချီနှင့်အတူ လက်ကမ်းစာစောင် လှလှကလေးများ ရိုက်နှိပ်ပေးလိုက်သည်။ အမှတ်တရ ပေးဝေနိုင်သော မှတ်တမ်းကလေး ဖြစ်သွားပါသည်။

ထိုအချိန်က ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေပြီးဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ 'မေတ္တာနှလုံးသား ပုံရိပ်များ' ကို ဆရာတင်နွယ်မောင် (ကွယ်လွန်) က အင်တာနေရှင်နယ် မဂ္ဂဇင်းတွင် လစဉ် တစ်ခန်းစီ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်၍ ထည့်သွင်းလျက် ရှိသည်။ ကျွန်တော် သွားခါနီးတွင် အင်တာနေရှင်နယ် အယ်ဒီတာများဖြစ်သော ဆရာတင်နွယ်မောင်နှင့် ဆရာခင်မောင်ကြွယ် (ကောင်းသန့်) တို့က ကျွန်တော်ကို အမှတ်တရ နှုတ်ဆက် သည့်အနေနှင့် စားသောက်ဆိုင်မှာ နံနက်စာဖြင့် ဧည့်ခံပြီး စာပေရေးရာများ၊ ဘာသာပြန်ကိစ္စများ အမှတ်တရ ပြောဆိုဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ဒဂုံတက္ကသိုလ် သင်တန်းရေးရာ ဌာနမှူး ဦးဇော်လွင်၊ အင်ဂျင်နီယာမှူး ဦးမင်းအောင်သူတို့၏ ကူညီ စီစဉ်ပေးချက်အရ ဒဂုံတက္ကသိုလ်မှ ကားကြီးတစ်စီးဖြင့် အိမ်ထောင်ပစ္စည်းများကို ဒဂုံမြို့သစ်အိမ်သို့ နိုင်ငံဘာလ ၁၆ ရက်နေ့မှာ ပို့လိုက် သည်။ နောက်တစ်နေ့မှာ ခရီးထွက်ရပါတော့မည်။

လေယာဉ်ပေါ်မှာ ခြေချသောည

အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်က ကျွန်တော်ထံ ပေးပို့သော ဖိတ်ခေါ်စာတွင် မည်သည့် လေယာဉ်ဖြင့် လာလိုကြောင်း အကြောင်းပြန်ကြား ပါရန် ဟူသော အချက်တစ်ချက်လည်း ပါပါသည်။ မေးမြန်း စုံစမ်းကြည့်သော အခါ ANA (All Nippon Airlines) ဖြင့် သွားလျှင် ရန်ကုန်မှ အိုဆာကာသို့ တိုက်ရိုက် ရောက်ကြောင်း၊ ထိုင်းနိုင်ငံမှာ ခရီးတစ်ထောက်နားပြီး လေယာဉ်

ပြောင်းစရာ မလိုကြောင်း သိရသည်။ တိုက်ရိုက်ရောက်သော ခရီးစဉ်ကို သဘောကျသည့်အတွက် ANA ဖြင့် လာလိုပါကြောင်း အကြောင်းပြန်လိုက်သည်။ အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်ကလည်း ကျွန်တော့် ဆန္ဒအတိုင်း ANA လေယာဉ် လက်မှတ် (၃) စောင် ပို့ပေးပါသည်။ လေယာဉ်ကညာ သ နာရီခွဲမှာ ရန်ကုန် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လေဆိပ်မှ ထွက်ခွာမည်။ အိုဆာကာ သို့ နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစော ရောက်သွားမည်။ ခရီးစဉ်ကို သိရပါပြီ။

၁၉၉၇ ခု နိုဝင်ဘာလ ၁၇ ရက်၊ တနင်္လာနေ့ ...
ခရီးထွက်မည့်နေ့သို့ ရောက်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကိစ္စတွေက မပြီးပြတ်သေး။ ဇနီးနှင့် သမီးအတွက် ချုပ်ထားသော အဝတ်အစားများ ထိုနေ့ နေ့လယ်ပိုင်း တွဲဖု အပြည့်အစုံ ရသည်။ ဝန်စည်စလယ်တွေ အများကြီး သယ်မသွားဖို့ အကြံပေးကြသော်လည်း ဟိုဟာ နည်းနည်း ဒီဟာ နည်းနည်း ထည့်ရင်းသိုရင်း ယူသွားမည့် ကတ်ထုပုံးတွေ အိတ်တွေ ပြည့်သွားသည်။ 'ပစ္စည်းတွေ များရင်လည်း ဟိုရောက်တော့ အလုပ်သမား ငှားပြီး သယ်တာပေါ့' ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ တစ်နေ့လုံး ထည့်သို သိမ်းဆည်းကြရင်းနှင့်ပင် ညနေပိုင်း ရောက်လာသည်။ ဇနီး၏ သူငယ်ချင်း ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်း (ကွယ်လွန်) နှင့် ဒေါ်ခိုးသီတာနှင့်တို့က စုစည်းထည့်ဖို့ အိတ်တွေကအစ လိုရင် လိုသလို ပြေးဝယ်ကြသည်။

သန်းခေါင်နားနီးမှ လေယာဉ်ထွက်မည့် ဖြစ်၍ လေဆိပ် လိုက်ပို့မည့် သူများကို အားနာသည်။ သို့သော် လိုက်ပို့မည့် တပည့်များ အပေါင်းအသင်း ရွားက တစ်နေ့လုံး တပျော်တပါး လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ဇနီး၏ အစ်မများ တလည်း လေဆိပ်လိုက်ပို့ရန် ပုသိမ်မှ အချိန်မီ ရောက်လာသည်။ ည ၈ နာရီမှာ အိမ်က ထွက်ဖို့ စီစဉ်ထားကြသည်။

ညဦးပိုင်း ရောက်ပြီ။ သွားဖို့ အချိန်နီးပြီ။ ဤတွင် လုပ်ရမှာ ဝန်လေးသော ကိစ္စကို ကျွန်တော် လုပ်ရပါတော့သည်။ အခြား မဟုတ်ပါ။ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ဟု ခေါ်သော ဘောင်းဘီတွေ၊ ကုတ်တွေ ဝတ်ရသည့်အလုပ် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ တစ်သက်လုံး မြန်မာဝတ်စုံသာ ဝတ်လာသူ ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြားတွေ ဘာတွေလည်း တစ်ခါမှ မသွားရဘူးတော့ ဘောင်းဘီတွေ၊ ကုတ်တွေကို ကိုယ်ပေါ်မှာ ကပ်၍ပင် မကြည့်ဖူးခဲ့။ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သော ကိစ္စအဖြစ်သာ မှတ်ယူခဲ့မိသည်။ ဝတ်စုံတွေ အဆင်သင့် ဖြစ်သော်လည်း ဝတ်ကျော့တမ်းကျော့သာ ဝတ်ကြည့်မိခဲ့သည်။ တပည့်တွေက 'ဆရာ၊ ဖိနပ်စီး ကျင့်ထားနေခံ၊ ဖိနပ် ပေါက်တတ်တယ်' ဟု သတိပေးသော်လည်း ဟုတ်တိပတ်တိ စီးကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ယခုကျမှ ကလေးတွေ ပြောသလို 'ဘွတ်တွေ၊ ရွတ်တွေ' ဝတ်ရမည် ဆိုတော့

စိတ်ထဲမှာ ရှက်သလိုလို မျက်နှာပူသလိုလို ခံစားမိပါသည်။ ယခုတော့ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ဝတ်ပြီး ထွက်လာသော ကျွန်တော့် အမူအရာက ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

အစ်မကြီးလို ခင်သော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဆရာမ ဒေါ်မာလေး (အငြိမ်းစား တွဲဖက်ပါမောက္ခ) က လိုက်ပို့ဖို့ စောစောကတည်းက ရောက်နေသည်။ ခရီးထွက်ဖို့ကိစ္စ စတင်သော လွန်ခဲ့သည့် ၄ လကျော် ၅ လ လောက်ကတည်းက မညည်းမညူ သွားလာ လုပ်ကိုင်ပေးကြသော ဦးအောင်မြင့်ဦး၊ ဦးသက်အုန်းမြင့်၊ ဦးကျော်တင့် စသည့် တပည့် ဆရာကလေး၊ ဆရာမကလေးတွေလည်း ရောက်လာကြသည်။ ကလေးရီသူတို့ ကလေးငယ်များပါ ခေါ်လာသည်။ တပည့် ဒေါ်တင်တင်ဝေ (ကွယ်လွန်သူ တွဲဖက်ပါမောက္ခ) က လေဆိပ်ဆင်းခါနီး မှတ်မှတ် ရရ လာကန်တော့သည်။ 'ဗုဒ္ဓဒေသနာတော် ဝေါဟာရ အဘိဓာန်' စာအုပ် တလေးကိုလည်း လက်ဆောင်ပေးသည်။ ခေါင်းရင်းအိမ်၊ ခြေရင်းအိမ်တို့မှ သားသမီးလို ခင်မင်နေသော ကိုသန့်ဇင်တို့ ညိုညိုသင်းတို့ ခိုင်ခိုင်လင်းတို့တွေ တလည်း လိုက်ပို့မည်။ ပြီးတော့ ဇနီး၏ အစ်မတွေနှင့် တူမ မိသားစု၊ လေဆိပ်သို့ တပျော်တပါး ထွက်ခဲ့ကြသည်။

လေဆိပ်သို့ ဇနီး၏အစ်ကိုလည်း ရောက်လာသည်။ ပစ္စည်းများ ခစ်ဆေးပြီးနောက် ပြောကြ၊ ဆိုကြ မှာကြားကြနှင့်ပင် လေယာဉ်ထွက်ဖို့ အချိန်နီးလာသည်။ အားလုံး နှုတ်ဆက်ပြီး လေယာဉ်ပေါ်တက်ဖို့ နားနေခန်းမှာ ထိုင်စောင့်နေကြစဉ် သံရုံးက ဂျပန် အမျိုးသမီးကလေး သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်နှင့် ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကို လာနှုတ်ဆက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်မှ မြန်မာစာ ပါမောက္ခ ဆရာယာဘူ (Professor Shiro Yabu) လေဆိပ်သို့ လာကြိုမည်ဖြစ်ကြောင်း အမျိုးသမီးကလေးက ပြောပြသည်။ လေဆိပ်သို့ မလာမီ အပေါင်းအသင်းတွေက 'ဟိုရောက်လို့ လာကြိုမယ့်သူ မရှိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ' ဟု မေးကြစဉ်ကမူ 'လာမကြိုလည်း လေဆိပ်က ကားငှားပြီး သွားရုံပေါ့' ဟု လွယ်လွယ် ဖြေခဲ့သော်လည်း စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ယခု လာကြိုမည်ဟု သိလိုက်ရတော့ စိတ်ထဲမှာ တော်တော် ပေါ့ပါးသွားပါသည်။ ဂျပန် အမျိုးသမီးကလေးက သူလည်း ကျွန်တော် သွားရမည့်တက္ကသိုလ်မှ မြန်မာစာဖြင့် ဘွဲ့ရထားသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ မကြာမီ တာဝန်ပြီးဆုံးမည်ဖြစ်၍ ဂျပန်နိုင်ငံသို့ ပြန်လာပြီး မဟာဝိဇ္ဇာ သင်တန်း တက်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ 'ဆရာနဲ့ ပြန်ဆုံရဦးမှာပဲ' ဟု ဝမ်းသာ

အားရ ပြောသည်။ သူ့နာမည်ကတ်ပြားလည်း ပေးသွားသည်။ နာမည်က 'Miss Yoko Iikuni' မြန်မာနာမည် မမြဲအင်ကြင်း ဖြစ်သည်။

လေယာဉ်ပေါ်သို့ သားအမိ သားအဖ သုံးယောက် တက်ကြရင်း လိုက်ပို့သူတွေကို လှေကားမှ လက်ပြလျက် နှုတ်ဆက်စဉ် ရင်ထဲမှာ အမျိုးအမည် ခွဲခြားမရသော ခံစားမှု ပေါ်လာသည်။ အမိမြေနှင့်တကွ ခင်မင်သူများနှင့် ခွဲခွာရသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းတာလည်း ပါပါလိမ့်မည်။ မကြုံဘူးသေးသော အတွေ့အကြုံသစ်ကို စိတ်ဝင်စားရင်း ဝမ်းသာတာလည်း ပါပါလိမ့်မည်။

“နိုင်ငံခြားသွားတယ်ဆိုတာ လေယာဉ်ပေါ်မှာ ခြေနှစ်ဖက်စလုံးချမိမှ သွားရပြီလို့မှတ်” ဟူသော စကားကို ယခင်က အကြိမ်ကြိမ် ကြားဖူးခဲ့ပါသည်။ သွားရမည်ဆိုပြီးမှ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် အစီအစဉ် ပျက်တတ်သည့် အတွက် ဤစကား ပေါ်ပေါက်လာရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု နားလည်မိပါသည်။ ကျွန်တော်ဆိုလျှင်လည်း သွားဖို့ကိစ္စ စီစဉ် လုပ်ကိုင်နေသည့်ကာလ တစ်လျှောက် လုံး ဘာအဆင်မပြေ ဖြစ်မလဲ၊ ဘာအခက်အခဲ တွေ့မလဲ ဟူသော စိုးရိမ်စိတ် ဖြင့် လှုပ်ရှားခဲ့ရပါသည်။ သို့သော်လည်း ရတနာသုံးပါးနှင့် မိဘဆရာသမား ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် ပြဿနာ ကြီးကြီးမားမား မတွေ့ခဲ့ရပါ။ နောက်ဆုံးတွင် ချောမွေ့ ပြေပြစ်သွားသည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ဤညတွင်ကား လေယာဉ်ပေါ်မှာ ကောင်းစွာ ခြေချမိပါပြီ။

လေထဲက သန်းခေါင်ယံညစာ

ထိုင်ခုံပေါ်မှာ နေရာယူပြီးသည်နှင့် ခရီးထွက်လျှင် ပြုနေကျဝတ်အတိုင်း “သမ္မုဒ္ဓေ” ဂါထာတော်နှင့် “နမောတဿ” မှ စ၍ ဘုရားဂုဏ်တော်များကို စိတ်ထဲက ရွတ်ဆို သရဇ္ဈာယ်ပြီး သတ္တဝါအားလုံးကို မေတ္တာပို့လိုက်သည်။ ရှေ့နောက်ဝဲယာ အက်ခတ်ကြည့်တော့ မြန်မာ ဟူ၍ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် သာ ပါပုံရသည်။ ဇနီးနှင့် သမီးက ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်ရင်း စကားပြောနေကြသည်။ ကျွန်တော့်ထိုင်ခုံကတော့ အလယ်တန်းမှာ ဖြစ်သည့် အတွက် အပြင်ဘက်ကို မျှော်ကြည့်၍ မရ။ ထို့ကြောင့် လေယာဉ်မယ်ကလေး ယူလာပေးသော သတင်းစာကိုသာ လှန်လှော့ကြည့်နေရသည်။

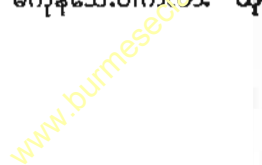
၁၁ နာရီခွဲမှာ လေယာဉ် ထွက်ပါပြီ။ လေယာဉ်ထွက်သည်နှင့် လေယာဉ် မယ်ကလေးများက ဘေးလမ်းတစ်လျှောက် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် သွားလာ

လှုပ်ရှားကြသည်။ လေဆိပ်မှာ လေယာဉ်လက်မှတ်ပြစဉ် ကောင်တာမှာ တာဝန် တာဝန် မိန်းကလေးများက economy class မဟုတ်ဘဲ business class မှာ ထားပေးကြောင်း ပြောလိုက်သည်ကို သတိရသည်။ လေယာဉ်မယ်များက သောက်စရာ အဖျော်ယမကာများ ယူလာသည့်အတွက် လိမ္မော်ရည် ယူသောထိ လိုက်သည်။ စားစရာ မုန့်ကလေးများလည်း လာချပေးသည်။ ဧကအကြာတွင် ညစာကို ဂျပန်အစားအစာ သုံးဆောင်မလား၊ အနောက်တိုင်း အစားအစာ သုံးဆောင်မလားဟု လာမေးပြန်သည်။ ‘အနောက်တိုင်း အစားအစာပဲ ပေးပါ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

တစ်နာရီလောက်အကြာတွင် ဗန်းကြီးတစ်ဖန်းနှင့် ညစာ ယူလာပေး သည်။ ကြက်သားပြုတ်ကြော် လေးတုံး၊ ပုစွန် တစ်ကောင်၊ အမျိုးအမည် မသိ သော အသားလွှာများ၊ ဟင်းရွက်များ၊ ဒိန်ခဲ၊ ထောပတ်၊ ပေါင်မုန့်၊ ကိတ်မုန့် စသည်ဖြင့် တော်တော်စုံသည်။ တစ်ဝကြီး စားလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်ရည် ကြိုက်ရာ တိုက်သေးသည်။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် မှာသောက် လိုက်သည်။

နာရီကြည့်လိုက်တော့ သန်းခေါင်ကျော်နေပါပြီ။ “ကာလရော၊ ဒေသရော ထူးခြားတဲ့ ညစာပါကလား” ဟု အတွေးပေါက်ပြီး ပြုံးမိသည်။ ညစာ စားရ သည့်အချိန်က သန်းခေါင်ကျော်၊ ညစာ စားရသည့်နေရာက မြေပေါ်မှမဟုတ်ဘဲ လေထဲမှာ ဖြစ်နေသည့်အတွက် ထူးခြားသည်ဟု တွေးမိခြင်း ဖြစ်သည်။ “အခု အချိန်လောက်ဆိုရင်တော့ လေဆိပ်လိုက်ပို့တဲ့သူတွေ အိပ်မောကျနေလောက်ပြီ” ဟုလည်း တွေးမိပါသေးသည်။

ရှေ့တည့်တည့်က ဖန်သားပြင်ပေါ်မှာ အသိပေးသည့် အကြောင်းအရာ၊ အချက်အလက်များ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ယခု အမြင့်ပေ မည်ရွေ့ မည်မျှက ပျံသန်းနေပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်လေထု အခြေအနေက မည်သို့၊ အပူချိန် မည်မျှရှိပါသည် စသည့် ကိန်းဂဏန်းများ ပေါ်လာသည်။ လေယာဉ် ဆင်းသက်မည့် ကန်ဆိုင် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာလေဆိပ် (Kansai International Airport) နှင့် ဆိုင်သော အချက်အလက်များလည်း ပါသေးသည်။ လေယာဉ်မှာ အမြင့်ကြီးက ပျံနေသော်လည်း လှုပ်ခါခြင်း မရှိ၊ ငြိမ်နေသည်။ ထိုင်ခုံကို ခေါင်းမိုပြီး ရှေ့က ဖန်သားပြင်ကို ကြည့်လိုက်၊ မျက်စိမှိုက်ပြီး မိန်းနေလိုက်နှင့် လေယာဉ် သယ်ဆောင်ရာသို့ ပါလာသည်။ ဖြည့်စွက်ရန် ပုံစံများ လာသေး ပြန်သည့်အတွက် ဖြည့်စွက်ရင်း “ဖြည့်စရာတွေ မကုန်သေးပါကလား” ဟု တွေးမိသည်။

မေ့ခနဲ အိပ်ပျော်သွားစဉ် မျက်စိထဲမှာ လင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည့်အတွက် မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ လေယာဉ် အပြင်ဘက်မှာ တော်တော် လင်းနေပါပြီ။ ကောင်းကင်ပြာကြီးကို ကြည့်ကြည့်လင်လင် မြင်နေရသည်။ တိမ်များကြားမှာ နေရောင်ခြည်များ ဖြန့်ကြက်နေသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ၄ နာရီ ကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးသည်။ "ဟာ မိုးလင်းတာ မြန်လှချည်ကလား" ဟု အံ့ဩနေမိသည်။ ပြီးမှ သတိရသွားသည်။ ဂျပန်နိုင်ငံက မြန်မာနိုင်ငံထက် ၂ နာရီခွဲ စောသည်ဆိုတော့ ဂျပန် စံတော်ချိန်နှင့် ဆိုလျှင် မနက် ၆ နာရီခွဲ ကျော်နေပြီကိုး။

လေယာဉ် ဆင်းသက်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ဖန်သားပြင်ပေါ်မှာ စာပေါ်လာပြီး မကြာမီမှာပင် လေယာဉ်ကြီးသည် မြေပြင်သို့ တငြိမ်ငြိမ် ဆင်းသက်ဝါတော့သည်။ လေယာဉ်ကြီး ရပ်သွားချိန်တွင် နာရီကြည့်လိုက်သည်။ နာရီက ၄ နာရီ ၄၅ မိနစ်ဟု ပြနေသည်။ ဂျပန် စံတော်ချိန် ဆိုလျှင်တော့ မနက် ၇ နာရီ ၁၅ မိနစ် ...။

ဂျပန်မြေကို နင်းမိပါပြီ။

ကန်ဆိုင်: လေဆိပ်က အသယ်အပိုးကြီးသူ နှစ်ယောက်

အထုပ်အပိုးတွေ မနိုင်မနင်း သယ်ပြီး သွားလာနေသူမျိုးကို တွေ့သည့်အခါ 'တော်တော် အသယ်အပိုးကြီးတဲ့သူပဲ' ဟု ပြောတတ်ကြသည်။

ယခု ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အသယ်အပိုးကြီးသူ ဖြစ်နေရပါပြီ။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ပါ။ နောက်တစ်ယောက် ပါပါသေးသည်။

လေယာဉ်ပေါ်က ဆင်းပြီး ကိုယ့်ရှေ့ကလူတွေ သွားသည့်လမ်းအတိုင်း လိုက်သွားကြသည်။ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးကောင်တာမှာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်များ၊ ဗီဇာများနှင့် သက်ဆိုင်ရာ စာရွက်စာတမ်းများ ပြရသည်။ ဘာမှ မကြာပါ။ ဘာပြဿနာမှလည်း မရှိပါ။ ပြီးတော့ ဆုံလည် အပိုင်းကြီးပေါ်မှာ လည်နေသော အထုပ်အပိုးတွေထဲက ကိုယ့်အထုပ်အပိုးတွေကို ရှာယူရသည်။ သိပ်မရှာလိုက်ရ။ အလွယ်တကူပင် တွေ့သည်။ ပစ္စည်းတွေ တစ်နေရာမှာ စုပြီး နေရာချနေစဉ် -

'ကျွန်တော် ယာဘူပါ ဆရာ။ ဆရာတို့ကို လာကြိုတာပါ'

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ပီသလှသော မြန်မာစကားသံ ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာအားရ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်မှ မြန်မာစာ ပါမောက္ခ ဆရာ ယာဘူရှိရှိ၏ ပြည့်ဝန်းသော အပြုံးမျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် စိတ်ထဲမှာ ပျော်သွားသည်။

'ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

ဆရာယာဘူကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ရင်း ကျေးဇူးစကား ဆိုသည်။
ဇနီး: သမီးတို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးရသည်။

ဆရာယာဘူမှာ ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာစိမ်း မဟုတ်။ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ် ဝန်းကျင်ကာလက ရန်ကုန် နိုင်ငံခြားဘာသာသိပ္ပံ (ယခု နိုင်ငံခြားဘာသာ တက္ကသိုလ်) တွင် ဂျပန်ဘာသာ ကထိကအဖြစ် ဆရာ တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် ကပင် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က မိတ်ဆက်ပေး၍ ဆရာနှင့် စကားပြောဖူးသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်ဝန်းကျင်ကာလတွင် ဘာသာစကား သုတေသန ကိစ္စဖြင့် ဆရာ မြန်မာနိုင်ငံ ရောက်လာစဉ်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မြန်မာစာ ဌာနမှာ ဆရာနှင့် စကားပိုင်းဖွဲ့ခဲ့ဖူးသည်။ ဆရာ မြန်မာနာမည်မှာ "ဦးလှဝေ" ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို မနက်စောစောစီးစီး အချိန်မီ ကြိုနိုင်ဖို့ မနေ့ည တတည်းက ဤဒေသသို့ လာအိပ်ရကြောင်း ကြားရသည့်အတွက် ဆရာ့ကို ဈေးစွာ အားနာသွားသည်။

ပစ္စည်းများကို သက်ဆိုင်ရာက စစ်ဆေးပြီးပါပြီ။ သယ်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်ပါပြီ။ ရန်ကုန်က သင်္ဘောဆိပ်တို့၊ ဘူတာတို့မှာ "ပစ္စည်းသယ်မလား အစ်ကို၊ အလုပ်သမားရမယ် အစ်ကို" ဟု အော်တတ်သော ကောင်ကလေးတွေလို သယ်ဖို့ ပေးမည့် အလုပ်သမားများ တွေ့လေမလားဟု ဘေးဘီကို ကြည့်မိသည်။ အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့။ ဆရာယာဘူကို မေးမြန်းကြည့်တော့မှ ပစ္စည်းသယ်ဖိုး ပေးသည့် အလုပ်သမားမျိုး မရှိကြောင်း၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းကို ကိုယ်ထူကိုယ်ထ သယ်ရကြောင်း သိရသည်။

ပစ္စည်းတွေက မနည်းလှ။ စက္ကူကတ်ပုံးကြီးက ၂ ပုံ၊ လက်ဆွဲအိတ်ကြီးက ၂ အိတ်၊ အိတ်အလတ်က ၂ အိတ်၊ စာအုပ်တွေ အဝတ်အစားတွေက အစ တိုလီမိုလီ အသုံးအဆောင်တွေအထိ အပြည့်အသိပ် ထည့်ထား၍ တော်တော်လေးသည်။ ရန်ကုန်လေဆိပ်တန်းကတော့ သူတစ်လက် ကိုယ်တစ်လက် ပိုင်းဆွဲကြသည့်အတွက် မသိသာလှ။ 'ပစ္စည်းတွေ အများကြီး သယ်မသွားနဲ့နော်' ဟု တဖွဖွ သတိပေးခဲ့သည့် တပည့် ဦးအောင်ဝင်းခိုင်၏ အသံကို

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကြားယောင်လာမိသည်။ ခုမှတော့ မတတ်နိုင်ပြီ။ ကိုယ်ထူကိုယ်ထ သယ်ရ ပါတော့မည်။

ဆရာယာဘူက ပစ္စည်းတင်တွန်းသည့် လက်တွန်းလှည်းကလေး သွား ဆွဲလာသည်။ ပစ္စည်းတွေကို ဝိုင်းမပြီး လှည်းပေါ်တင်ကြသံသည်။ ဆရာက သွား မည့် အစီအစဉ်ကို ရှင်းပြသည်။ ယခု ဘူတာကို သွားမည်။ ဘူတာမှာ ရထား စီးရမည်။ ရထားက ဆင်းပြီး အငှားကားစီးကာ ကျွန်တော်တို့ ခေတ္တ တည်းခို ရမည့် ဧည့်ရိပ်သာသို့ သွားကြမည်။ ခရီးစဉ်ကို ကြားတော့မှ သွားရမည့်ခရီးက မနီးလှပါကလားဟု သဘောပေါက်သွားသည်။

လေးယောက်သား တွန်းလှည်းကလေးကို တွန်းပြီး လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းက တစ်ပြေးတည်း မဟုတ်။ ရိုးရိုး လှေကားတွေရော၊ စက်လှေကား တွေရော ဆင်းလိုက် တက်လိုက် လုပ်ရသည်။ သည်တော့ တွန်းလှည်းကို တောက်လျှောက် သုံး၍မရ။ သည်အထဲ ပစ္စည်းက များနေ၍ တွန်းလှည်းမဆန့်ဘဲ ခဏခဏ ပြုတ်ကျသည့်တွက် ပြန်ကောက်ထည့်ရသည်။ လှေကားတွေနှင့် ကျတော့ တွန်းလှည်းသုံး၍ မရတော့ပါ။ အထုပ်အပိုးတွေကို ကျွန်တော်ရော ဇနီးရော သမီးပါ ကိုယ်ထူကိုယ်ထ သယ်ရတော့သည်။ ပုံးကြီးတွေ၊ အိတ်ကြီး တွေက သယ်ရပိုမရ မလွယ်လှ။ သည်တော့ ဇနီးနှင့် သမီးတို့ကို ပစ္စည်း စ သယ်သည့်နေရာမှာ တစ်ယောက်၊ ပစ္စည်း ချမည့်နေရာမှာ တစ်ယောက် စောင့် ကြည့်နေစေပြီး ဆရာယာဘူနှင့် ကျွန်တော်က ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် သယ်ကြ ရသည်။ ကတ်ပုံးကြီးတွေကို နှစ်ယောက်သား တစ်ဖက်စီ မ ပြီး မနိုင်မနင်း သယ်ရသည်။ အိတ်ကြီးတွေကျတော့ တစ်ယောက်တစ်အိတ် သယ်သော်လည်း မနိုင်မနင်းပင်။ အရပ်မျက်နှာ အသီးသီးသို့ ရှေးရှုကာ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် ၂၃ ဟို သွေးလာနေကြသော ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသည့် လူစုလူဝေးကြီးကြားက တိုးရင်းငွေ့ရင်း ရှောင်ရင်းတိမ်းရင်း အထုပ်အပိုးတွေ သယ်ရသည့်အတွက် သေချင်စောနံ့သွားပါသည်။ ချမ်းအေးနေသည့်ကြားကပင် ချွေးပြန်လာပါသည်။ ဆရာယာဘူကိုလည်း အားနာပြီးရင်း အားနာရင်း ဖြစ်နေပါတော့သည်။ 'ပစ္စည်းတွေ အများကြီး ယူလာမိတာ မှားတာပဲ ဆရာရေ' ဟု ကျွန်တော်တို့က အားနာလှစွာ ညည်းမိသည်။ ဆရာကတော့ အပြုံးမပျက်ပါ။ 'များများယူလာ တာ ကောင်းပါတယ် ဆရာ၊ ဒီမှာ သုံးရတာပေါ့' ဟု ဖြေပြီး ပြောရှာပါသည်။

ဤပုံဤနည်းအတိုင်း တွန်းလှည်းပေါ် အထုပ်အပိုးတွေ တင်လိုက်၊ ပြန်ချလိုက်၊ ရိုးရိုး လှေကားတွေ၊ စက်လှေကားတွေ တက်လိုက် ဆင်းလိုက်၊ သယ်လိုက် ပိုးလိုက်နှင့်ပင် လေဆိပ်မှ ဘူတာသို့ ရောက်၊ ဘူတာမှာ ရထားကို

မိနစ် ၅၀ လောက်စီး၊ ရှင်အိုဆာကာ (Shin Osaka) ဆိုသော ဘူတာမှာဆင်း၊ ဘူတာမှ တောင်းအော် အငှားကားတစ်စီးဖြင့် မိနစ် ၃၀ ခန့် သွားသောအခါ ထူမှ ဧည့်ရိပ်သာသို့ ရောက်ပါတော့သည်။

အသားဖြူဖြူ အိမ်ရှင် ဂျပန်လူမျိုး ပါမောက္ခနှင့် အသားမည်းမည်း ဧည့်သည် မြန်မာလူမျိုး ပါမောက္ခတို့ စက္ကူကတ်ပုံးကြီးတွေ မနိုင်မနင်းဖြင့် အသယ်အပိုးကြီးခဲ့ကြသည့် အဖြစ်ကား ဂျပန်သို့ ရောက်ရောက်ချင်း ဦးဦး ဗူးဖျား ကြုံတွေ့ရသော အဖြစ်တစ်ခုပါတည်း။

နောက်ထပ် မမေ့နိုင်စရာ အဖြစ်တစ်ခု ရှိပါသေးသည်။ ဘူတာထဲမှာ တွန်းကတော့ တံခါးတွေ အလုပ်ဝတ်ထားပြီး အနွေးဓာတ် လွှတ်ထား၍ ထွေးထွေး နွေးနွေး ရှိသော်လည်း အငှားကားစီးဖို့ ဘူတာအပြင်ဘက် ထွက်လိုက်သည်နှင့် ဂျပန်ပြည်၏ အအေးဓာတ်က ဦးဦးဖျားဖျား နှုတ်ဆက်ပါတော့သည်။ ပြန်းခနဲ အချမ်းဒဏ် ခံလိုက်ရသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့မိသားစု ငြိမ်မနေနိုင်ဘဲ ထားပေါ်မတက်မီ ထခုန်နေရသည်ကို သတိရနေပါသည်။

ဧည့်ရိပ်သာသို့ ထိုမှ ကျောင်းသို့

တာဝန်ပြီးဆုံးတော့မည့် ဆရာ ဦးတင်ရွှေကို ဂျပန်မှာ ကျွန်တော်နှင့် ချိတ်မိ ဆရာန် ဆရာ ယာဘူက အစီအစဉ် လုပ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးတင်ရွှေက မပြန်သေးဘဲ တစ်ရက် နှစ်ရက် စောင့်နေသည်။ ဦးတင်ရွှေ ပြန်လျှင် သူ ဆေးသွားသော အိမ်ခန်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ပြောင်းရမည်။ သူ မပြန်ခင် ဤ ဧည့်ရိပ်သာမှာ ခဏ တည်းခိုရမည်။ ဤအစီအစဉ်အရ ကျွန်တော်တို့ကို ဧည့် ရိပ်သာသို့ ခေါ်လာရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဆရာ ယာဘူက ရထားပေါ်မှာကတည်းက ရှင်းပြပါသည်။

ရှေ့မှာ သစ်ပင်တွေ အုပ်အုပ်ဆင်းဆင်း ရှိနေသော ဧည့်ရိပ်သာ အဆောက် အအုံကလေးက တိတ်ဆိတ်နေပါသည်။ အဆောက်အအုံကလေးဟု ဆိုလိုက် နှုတ်သော်လည်း တကယ်တော့ မငယ်လှ။ သုံးထပ် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း နေနိုင်အောင် ဆရာက အခန်းနံပါတ် ၂၀၃၊ ၂၀၂ နှစ်ခန်းတွဲ စီစဉ်ပေးထားသည်။ အောက်ထပ်မှာ မီးဖိုခန်းတို့၊ စားသောက် ခန်းတို့ ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် အခန်းဖျားက အလယ်ထပ်မှာ ရှိသည်။ မိနပ်ဖျား ချွတ်ပြီး အိမ်တွင်းစီး ကွင်းထိုးဖိနပ်အပေါ့များ ပြောင်းစီးကာ အခန်းသို့

တက်ကြရသည်။ အပြင်မှာ တော်တော် အေးသော်လည်း အခန်းထဲ ဝင်လိုက် တော့ နွေးသွားသည်။ အခန်းထဲမှာ မြက်ဖျာ အပြည့်ခင်းထားပြီး အလယ်မှာ လေးထောင့် သစ်သားစားပွဲ အနီမုံကလေး ရှိသည်။ အခန်းတံခါးတွေက တွန်း တံခါးလေးတွေ ဖြစ်သည်။ အခန်းပုံစံလေးကို ကြည့်ပြီး မကြာခင်က ကြည့်ခဲ့ ရသော "အိုရှင်း" ဇာတ်ကားကို ပြေးသတိရမိသည်။ အခန်းထဲမှာ အနွေးစက် တို့၊ တီဗီတို့၊ တယ်လီဖုန်းတို့ကိုလည်း သတိပြုမိသည်။ နံရံကပ်ဗီရိုတွေ ဖွင့် ကြည့်တော့ ဓမ္မရာတွေ၊ ဝှမ်းကပ်တွေ၊ စောင်တွေ အထပ်ထပ် တွေ့ရသည်။ နေချင့်စဖွယ် အခန်းကလေးပါပေ။

ဧည့်ရိပ်သာမှာ ပစ္စည်းတွေချပြီး ဆရာယာဘူနှင့် ပြန်ထွက်ကြသည်။ 'ကျောင်းက နီးနီးလေးပါ ဆရာ၊ နည်းနည်း လမ်းလျှောက်သွားရင် ရောက် ပါပြီ' ဟု ဆရာ ပြောသည့်အတိုင်းပင် ငါးမိနစ်လောက် လျှောက်လိုက်ရုံနှင့် အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ် စာသင်ဆောင်များသို့ ရောက်လာ ပါတော့သည်။

သို့သော် အလိုက်သိသော ဆရာယာဘူက ကျွန်တော်တို့ကို ကျောင်း ပေါ်သို့ ချက်ချင်း ခေါ်မသွားသေးဘဲ မနီးမဝေးရှိ အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခု ဆီသို့ ခြေဦးတည်လိုက်သည်။ 'အဲဒါ သမဝါယမ စားသောက်ဆိုင်ပါ ဆရာ' ဟု မြန်မာဆန်ဆန် ပြောပြီး 'ဆရာတို့ကို တစ်ခုခု ကျွေးပါရစေ' ဟု ဧည့်ဝတ် စကားလည်း ဆိုသည်။ ဗိုက်ထဲက မြည်စပြုနေသော အသံများမှာ ဆရာစကား ကြောင့် ငြိမ်သက်သွားပါသည်။

ဆိုသော်လည်း လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကားနေသည်။ 'ဆရာ၊ ဆရာမ တွေ၊ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေ၊ ရုံးဝန်ထမ်းတွေ ဒီဆိုင်မှာ နေ့လယ်စာ စားကြပါတယ် ဆရာ' ဟု ဆရာယာဘူက ရှင်းပြသည်။ ဆရာက ထမင်းစားပါ ဟု ဆိုသော်လည်း ထမင်းစားချင်စိတ် မရှိလှသေး။ ကော်ဖီလောက်၊ မုန့်လောက် ဆိုလျှင် တော်ပါပြီ။ ဂျပန်စကား မပြောတတ်သော ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် အတွက် သူက ဦးဆောင်ပြီး မှာပေးမှသာ ဝမ်းရေးပြေလည်မည် ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ဟန်တူသော ဆရာယာဘူက ရောင်းသူနှင့် ကျွန်တော် တို့ကြားမှာ စကားပြန်လုပ်ပြီး ကော်ဖီနှင့် အသားညှပ်ပေါင်မုန့်များ မှာပေး ပါသည်။ စားသောက်ပြီးတော့ ဇနီးနှင့် သမီးက ဧည့်ရိပ်သာသို့ ပြန်သည်။ ဆရာနှင့် ကျွန်တော်က ကျောင်းပေါ်တက်ကြသည်။

အဆင့်ဆင့် မြင့်တက်သွားသော လှေကားထစ်တွေ အဆုံးမှာ ကံကံမိုးမိုး ရှိနေသော အဆောက်အအုံကြီးများကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ လှေကားထစ်ပေါင်း

အဆောက်အအုံကြီးကို ခပ်သွက်သွက် လှမ်းတက်ရင်း လက်ဝဲဘက်က ငါးထပ် အဆောက်အအုံကြီးက တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက် ဖြစ်ကြောင်း၊ လက်ယာ ဘက်က ရှစ်ထပ် အဆောက်အအုံကြီးက အေ-အဆောင် ဖြစ်ကြောင်း၊ ရှေ့ အညွှတ်တည် ကွက်လပ်အဆုံးက ရှစ်ထပ် အဆောက်အအုံကြီးက ဘီ-အဆောင် ဖြစ်ကြောင်း ဆရာက ရှင်းပြသွားသည်။ 'ကျွန်တော်တို့ အခန်းတွေက အဲဒီ ဘီအဆောင်ရဲ့ ခြောက်ထပ်မှာ ရှိပါတယ်။ ဆရာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အခန်းချင်း ဆပ်ရက်ပါ' ဟု လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ဆရာက ပြောပါသည်။ ဘီ-အဆောင် ရောက်တော့ အဝမှာပင် ဓာတ်လှေကားနှစ်စင်း အဆင်သင့် တွေ့ရသည်။ ဓာတ် လှေကား ကျေးဇူးကြောင့် ထပ်ပြီး ခြေမညောင်းရတော့ဘဲ ခြောက်ထပ်သို့ ရောက်လာပါသည်။

'ဟာ ... ဆရာ ရောက်လာပြီ၊ အတော်ပဲမျိုး၊ ကျောင်းသားတွေနဲ့ မိတ် ဆတ်ရအောင်၊ ဒီအခန်းထဲ ခဏဝင်ပါဦး'

စာသင်ပြီး အခန်းထဲက ထွက်လာဟန်တူသော ဦးတင်ရွှေက ကျွန်တော့် ထို ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ မဟာဝိဇ္ဇာ တန်း ကျောင်းသားများ စာသင်ခန်းဟု သိရသည်။ အခန်းထဲမှာ ကျောင်းသူ ၂ ယောက် တွေ့ရသည်။ 'ဒါ ဆရာနဲ့ လဲရမယ့် ပါမောက္ခအသစ်ပဲ' ဟု မိတ်ဆက် ဆေးသည်။ ကျောင်းသူများက ဘာမှ မပြောပါ။ ပြုံးပြီး ကြည့်နေပါသည်။

ဦးတင်ရွှေမှာ ကျွန်တော့်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် "ပြန်ရတော့မယ်" ဟူသော အတွေးဖြင့် ဖျော်သွားပုံရသည်။ သူ့အခန်းမှာ ဝင်ထိုင်ကြပြီး စကား ပြောကြသည်။ ကျွန်တော် မြန်မာနိုင်ငံမှ ထွက်မလာခင်ကတည်းက သိလိုသော သင်ကြားရေး ကိစ္စများကို သူ့ဆီ စာရေးပြီး လှမ်းမေးခဲ့သည့်အတွက် သူ ဘလည်း အသေးစိတ် စာပြန်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ သိကောင်းစရာ အတော်များများကို သိပြီး ဖြစ်သည်။ ယခုမှ သူနှင့် ကျွန်တော် အချိတ်အဆက်မိအောင် ဆက်သင် ရမည့် သင်ခန်းစာများ အကြောင်းကို အရင်ဆုံး မေးရသည်။ ဦးတင်ရွှေက အတန်းအသီးသီးအတွက် သူ ပြုစုထားသော သင်ခန်းစာများကိုပြရင်း ရှင်းပြသည်။ သူ ဖျော်တိုက်သော ကော်ဖီကိုသောက်ရင်း အတန်းချိန်ဇယားတို့ ပြဋ္ဌာန်းစာ တို့ကို ကြည့်ရပါသည်။

ဆရာယာဘူက ကျွန်တော့်ကို စာကြည့်တိုက် အဆောက်အအုံကြီးထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ 'ဆရာ စာအုပ်ငှားဖို့ ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးမယ်' ဟု ပြောသည်။ စာကြည့်တိုက်ကအပြန် ဘီ-အဆောင် အောက်ထပ်က မိတ္တူကူးခန်းသို့ အဝင် 'ဆရာ ဦးခင်အေး နေကောင်းပါသလား' ဟူ၍ မြန်မာလို ပီပီသသ နှုတ်ဆက်သံ

ကြားရ၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ မိတ္တူကူးနေသော ဂျပန် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် တွန်တော့်ကို ပြုံးကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ 'ကောင်းပါတယ် ခင်ဗျာ' ဟု ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။ ဆရာယာဘူ မိတ်ဆက်ပေးတော့မှ ထိုအမျိုးသမီးမှာ မြန်မာစာ သင်ကြားပို့ချနေသော ဆရာမ ဒေါ်ဆန်းမြင့် (ဂျပန်အမည် Ms Masami Harada) ဖြစ်ကြောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံ နိုင်ငံခြားဘာသာသိပ္ပံမှာ မြန်မာစာ သင်ယူခဲ့သူ ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ မိတ်ဆွေသစ်တစ်ဦး တိုးသွားရသည့် အတွက် ဝမ်းသာသွားပါသည်။

ပါမောက္ခချုပ်ကို တွေ့ဆုံ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက်

ဆရာယာဘူက ကျွန်တော့်ကို ပါမောက္ခချုပ်နှင့် တွေ့ဆုံပေးရန် စီစဉ်ထားသည်။ ရုံးသို့ ဖုန်းဆက်မေးကြည့်ရာ ရုံးခန်းမှာ ပါမောက္ခချုပ် ယခု ရှိနေကြောင်း သိရသည်။ တက္ကသိုလ်၏ အကြီးအကဲဖြစ်သော ပါမောက္ခချုပ်ကို နှုတ်ဆက် ဂါရဝပြုသည့် ကိစ္စသည် ကျွန်တော့်အနေနှင့် ဦးဦးဖျားဖျား ဆောင်ရွက်သင့် သောကိစ္စ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာယာဘူက အချိန်မဆိုင်းဘဲ အမြန်ဆုံး စီစဉ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်ကို ဤတက္ကသိုလ်က လက်ခံကြောင်း ပေးပို့သည့် စာတွင် လက်မှတ်ရေးထိုးသည့် ပုဂ္ဂိုလ်နေရာ၌ အိုဆာမူ အိကေဒါ (Osamu Ikeda) ဟူသော အမည်ကို တွေ့ဖူးပြီး ဖြစ်ပါသည်။ တက္ကသိုလ်၏ ဥက္ကဋ္ဌ (President) ဖြစ်သော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကား ယခု ကျွန်တော် နှုတ်ဆက် ဂါရဝပြုရမည့် ပုဂ္ဂိုလ် ကြီးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာယာဘူက ဥက္ကဋ္ဌဟု မပြောဘဲ မြန်မာအသုံးအတိုင်း ပါမောက္ခချုပ်ဟု ပြောခြင်း ဖြစ်ကြောင်းလည်း သဘောပေါက်သွားပါသည်။

ပါမောက္ခချုပ် ရုံးခန်းဆီသို့ လာကြစဉ် ဆရာယာဘူက ပါမောက္ခချုပ်ကို ပါမောက္ခများထဲမှ လေးနှစ်တစ်ကြိမ် ရွေးချယ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု ပါမောက္ခ ချုပ်မှာ ပါမောက္ခချုပ် မဖြစ်မီက အာရပ်ဘာသာ ပါမောက္ခ ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြ သည်။

တက်လာခဲ့သော လှေကားထစ်များကို ပြန်ဆင်းပြီး လက်ယာဘက်သို့ ချိုးလိုက်သောအခါ လေးထပ် အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရပြန်သည်။ တက္ကသိုလ်ရုံး အဆောက်အအုံ ဖြစ်သည်။ တတိယထပ်တွင်ရှိသော ပါမောက္ခ ချုပ် ရုံးခန်းသို့ တက်လာခဲ့ကြပါသည်။

ပါမောက္ခချုပ်မှာ မျက်ခုံးကောင်းကောင်းနှင့် တည်ကြည် ခုံညားသော ဥပဓိရုပ် ရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်သည်။ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ကုလားထိုင်များမှာ ဝိုင်းထိုင်ကြသည်။ လူရွယ်တစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် ရှား ခင်ကျင်းကာ ဂျပန် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တစ်ခွက်စီ ငဲ့ထည့်ပေးသည်။ အရသာက ဖန်ခါးခါး ဖြစ်သည်။ တစ်ကျိက် သောက်လိုက်ရုံနှင့် တော်တော် ခံတွင်း ရှင်းသွားပါသည်။

ဆရာယာဘူက စကားပြန်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဝတ်သက်သည့် အကြောင်းများကို ပါမောက္ခချုပ်အား အရင်ဆုံး ရှင်းပြသည်။ ပါမောက္ခချုပ်က ဂျပန်နိုင်ငံသို့ ယခုလို အချိန်မီ လာရောက်သည့်အတွက် ဝမ်းသာကြောင်း၊ ယခု ခေတ္တ တည်းခိုရသည့် ဧည့်ရိပ်သာမှာ ကျဉ်းသည့်အတွက် အားနာကြောင်း မိန့်ကြားသည်။ ကျွန်တော်က အားနာစရာ မလိုပါကြောင်း၊ အစစ အဆင်ပြေ၍ ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း ပြန်ပြောသည်။ 'ဂျပန်လူမျိုးအပေါ် ဘယ်လို မြင်ပါသလဲ' ဟု မေးသည့်အတွက် အလုပ်ကြီးစားသော လူမျိုးဟု ခြင်ပါကြောင်း ပြန်ဖြေသည်။ ပါမောက္ခချုပ်က လိုအပ်သည့် ကိစ္စများကို စီစဉ် ဆောင်ရွက်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း မိန့်ကြားသည်။

'ဒါ တတိယနှစ် မြန်မာစာ ကျောင်းသူပါ ဆရာ၊ သူ့နာမည် ယဉ်ယဉ် သော်လို့ ခေါ်ပါတယ်'

ပါမောက္ခချုပ်ကို နှုတ်ဆက် ဂါရဝပြုပြီးနောက် ပြန်အလာတွင် လမ်းမှာ တွေ့သော ဂျပန် ကျောင်းသူကလေးနှင့် ဆရာယာဘူက မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ဗျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း ကျောင်းသူကလေးက ပြုံးပြီး 'ကျွန်မနာမည် ယဉ်ယဉ်သော်လို့ ခေါ်ပါတယ်' ဟု မြန်မာလို ပြောသည်။ ပထမဆုံး သိကျွမ်းရသော မြန်မာစာ ကျောင်းသူအဖြစ် အမှတ်တရ ဖြစ်နေပါသည်။

ဆရာယာဘူက ကျွန်တော့်ကို ရုံးဌာနများရှိရာသို့ ခေါ်သွားသည်။ သက်ဆိုင်ရာ ရုံးဌာနများတွင် ဆောင်ရွက်စရာများကို ဆောင်ရွက်ရသည်။ ဆရာယာဘူက အားလုံး ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ သိကောင်းစရာများကိုလည်း ရှင်းပြသည်။ လစာ မထုတ်ရသေးမီ လောလောဆယ် အဆင်ပြေစေရန်အတွက် ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းက ယန်းသုံးသိန်း ထုတ်ချေးသည်။ ထိုငွေကို တစ်လ တစ်သိန်း ပြန်ဆပ်ရန် ဖြစ်သည်။ ဤအစီအစဉ်ကြောင့် အစစ အဆင်ပြေသွား ဝါသည်။

'ကဲ- ဆရာလည်း ပင်ပန်းပြီ၊ ဧည့်ရိပ်သာမှာ ပြန်နားပါ ဆရာ' ဟု ဆရာယာဘူက ပြောပြီး ကျောင်းပေါ် ပြန်တက်သွားသည်။ ဧည့်ရိပ်သာ

မြန်မာ့ကျောက်တော့ ညနေစောင်းနေပါပြီ။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ခြေညောင်းလက်ဆန့် စေလှဲရင်း မေ့ခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။

'ကျွန်မ မပန်းခက်ပါ ဆရာ'

တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ ပေါ်လာသော ထိုအသံကြောင့် တံခါးဖွင့်လိုက် သောအခါ နှုတ်ဆက်အပြုံးဖြင့် ရုပ်နေသော ဆရာမ ဒေါ်ပန်းခက်ကို တွေ့လိုက် ရသည့်အတွက် 'ဟာ ဆရာမ၊ ကြွပါ ကြွပါ' ဟု ဝမ်းသာအားရ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရ ပါသည်။

ဒေါ်ပန်းခက်မှာ ဆရာယာဘူကဲ့သို့ပင် မြန်မာစာ ပါမောက္ခတစ်ဦး ဖြစ် ပါသည်။ ဂျပန်နာမည် မိနာမိဒါမိဒိုးရီ (Ms Midori Minamida) ဖြစ်သည်။ ဆရာမ က မြန်မာဝတ္ထုတိုများကို ရွေးချယ်ပြီး ဂျပန်ဘာသာပြန်သည့် အလုပ်ကို အာရုံ စိုက်ပြီး ဆောင်ရွက်နေသူ ဖြစ်သည်။ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်လောက် မြန်မာနိုင်ငံသို့ လာရောက်ပြီး စာရေးဆရာများနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခြင်း၊ ဝတ္ထုနောက်ခံဒေသ များသို့ သွားရောက် လေ့လာခြင်း စသည်ကိစ္စများကိုလည်း အလေးပေး ဆောင် ရွက်သည်။ ဆရာမသည်လည်း ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာစိမ်း မဟုတ်ပါ။ လုပ် ဖော်ကိုင်ဖက် အစ်မကြီး ဒေါ်မာလေးက မိတ်ဆက်ပေးသည့်အတွက် ရန်ကုန်တွင် ဆရာမနှင့် နှစ်ကြိမ် တွေ့ဆုံခဲ့ဖူးပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ဂျပန်လာခါနီး သုံးလလောက်ကပင် ဆရာမနှင့် ဆုံခဲ့ရသေးသည်။ အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာ သင် တက္ကသိုလ်အကြောင်း သိကောင်းစရာများကို ပြောပြပြီး ကျွန်တော် လာသည့်အခါ လိုအပ်သည့် အကူအညီ ပေးပါမည်ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောခဲ့ ပါသည်။ ယခု ဆရာမကို တွေ့ရသည့်အတွက် များစွာ ဝမ်းသာသွားပါသည်။

ဂျပန်ရောက်ပြီးနောက် အမြန်ဆုံး ဆောင်ရွက်သင့်သည့် ကိစ္စတစ်ခုမှာ နိုင်ငံခြားသား မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြား ပြုလုပ်ရန် ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ ယခု ကျွန်တော် နေထိုင်သည့် နေရာဒေသမှာ အိုဆာကာဟု ဆိုသော်လည်း အိုဆာကာမြို့လယ် မဟုတ်။ အိုဆာကာ ဆင်ခြေဖုံးရှိ မိနို (Minoh) ခေါ် မြို့ ကလေး ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြားသား မှတ်ပုံတင်ကိစ္စကို မိနိုမြို့ရုံး (Minoh City Office) မှာ လုပ်ရမည်။ ထိုကိစ္စကို ဒေါ်ပန်းခက်က လိုက်လုပ်ပေးမည် ဖြစ် သည်။ ထိုကိစ္စအတွက် မနက်ဖြန် ၉ နာရီမှာ လာခေါ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ဆရာမ က မှာကြားပြီး နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားပါသည်။

ဆရာမ ပြန်သွားတော့ မှောင်စပျိုးနေပါပြီ။ ကျောင်းက စားသောက် ဆိုင်မှာ ထမင်း သွားစားနိုင်သော်လည်း မသွားကြတော့ပါ။ ဆိုင်မှ နေ့လယ်က ဝယ်လာသော ပေါင်မုန့်နှင့် ရန်ကုန်က ပါလာသော ကြက်သားကြော်၊ ငါး

သလောက်ဥကြော်တို့ကို ညစာအဖြစ် မှီဝဲလိုက်ကြသည်။ အောက်ထပ်က မီးခို ခန်းမှာ နက်စံကော်ဖီ၊ ကော်ဖီမိတ်၊ သကြာတို့ အဆင်သင့်ထားပေးသည်။ အချိန်မရွေး ဖျော်သောက်နိုင်ကြောင်း သိရသည်။ ကျွန်တော်တို့ အခန်းထဲက စားပွဲနံရံကလေးပေါ်မှာ သစ်သားအစ်ကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ ဖွင့်ကြည့်တော့ ရေခွေးကြမ်း ကြွေအိုးကလေး၊ ရေခွေးကြမ်း ပန်းကန်လုံးကလေးနှင့် လက်ဖက် ခြောက်တို့ကို တွေ့ရသည်။ ရေခွေးဓာတ်ဘူးလည်း အဆင်သင့် ဖြည့်ပေးထား သည်။ "အိုရှင်း" ဧဝတံကားထဲကလိုပင် ထိုင်စရာ ဖုံကလေးတွေပေါ် တက်ထိုင် တာ ရေခွေးကြမ်း သောက်ကြပါသည်။

ညက လေယာဉ်ပေါ်မှာ ကောင်းကောင်း မအိပ်ခဲ့ရသည့်အပြင် တစ်နေ့ တွက် လှုပ်ရှားထားသည့်အတွက် အိပ်ချင်နေသည်။ စောစော အိပ်ရာဝင်ကြပြီး နေ့ကက သယ်ရပိုးရတာတွေ စားမြုံ့ပြန်ကြရင်း ဂွမ်းကပ်ထူထူအောက်မှာ ထွေးထွေးနွေးနွေး အိပ်ပျော်သွားကြပါတော့သည်။

ဂျပန်မှာ ပထမဆုံးအိပ်ရသော ညပါတကား။

မိနိုမြို့ရုံးနှင့် တရုတ်ဆိုင်က ညစာ

နောက်တစ်နေ့ (နိုဝင်ဘာလ ၁၉ ရက်နေ့) မနက် ၉ နာရီမှာ ဒေါ်ပန်းခက် ရောက်လာသည်။ ဦးတင်ရွှေလည်း လိုက်လာသည်။ ဒေါ်ပန်းခက်က ခပ်စော စော ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်ရာ ကျွန်တော်တို့ အိပ်မောကျနေသည့် အတွက် သူ ခေါ်သည်ကို မကြား။ ဒေါ်ပန်းခက်က စိတ်ပူပြီး ရုံးသို့ပြန်သွားကာ ကျွန်တော်တို့ အခန်းသေ့အပို တောင်းယူပြီး တစ်ခေါက် ပြန်လာခြင်း ဖြစ် ကြောင်း သိရ၍ အားနာသွားပါသည်။ ဒေါ်ပန်းခက်က တက္ကစီပါ အဆင်သင့် ငှားလာသည်။ မိနိုမြို့ရုံးကို ဘတ်စ်ကားနှင့်သွားလျှင် ၂ ဆင့် ပြောင်းစီးရသည့် အတွက် ခရီးထောင့်သဖြင့် တက္ကစီငှားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ဒေါ် ပန်းခက်၊ ဦးတင်ရွှေနှင့် ကျွန်တော်တို့ သားအမိ သားအဖ သုံးယောက် ထို တက္ကစီဖြင့် မိနိုမြို့ရုံးသို့ သွားကြသည်။ ကောင်တာတစ်ခုမှ ဂျပန်အမျိုးသမီး ကလေးကို ဒေါ်ပန်းခက်က ရှင်းလင်းပြောဆိုပြီး ပုံစံများ ဖြည့်ရသည်။ ရန်ကုန် မှာ စခဲ့သော ဖြည့်စရာများ ယခုထိုင် မပြီးသေးပါကလားဟု တွေးမိသည်။ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်အတွက် နိုင်ငံခြားသား မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားများကို နိုဝင်ဘာလ ၁၀ ရက်နှင့် ၁၇ ရက်အတွင်း ထုတ်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

မိနီမြို့ရုံးက အင်္ဂလိပ် ဂျပန် ၂ ဘာသာဖြင့် ပြုစု ထုတ်ဝေထားသော 'Welcome to Minoh' ခေါ် လမ်းညွှန်စာအုပ်တစ်အုပ် ပေးသည်။ မိနီမှာ နေထိုင် ခဲ့သည့်သူများ သိသင့်သိထိုက်သည့် အချက်များကို အသေးစိတ် ဖော်ပြထားသော စာအုပ် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ယနေ့ လာရောက်ရသော နိုင်ငံခြားသား မှတ်ပုံတင်ကိစ္စက စ၍ နေ့စဉ် အသုံးပြုရမည့် ရေ၊ မီး၊ လျှပ်စစ်၊ ဓာတ်ငွေ့ စသည့် ကိစ္စများ၊ တယ်လီဖုန်း၊ စာတိုက်၊ ဘဏ် စသည့် ကိစ္စများ၊ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေး၊ လူမှုရေး ကိစ္စများ စသည်ဖြင့် နေ့စဉ် စားဝတ်နေရေးဆိုင်ရာ ကိစ္စများ ပါဝင်သည့်အတွက် အလွန် အသုံးဝင်သော စာအုပ် ဖြစ်သည်။ လမ်းညွှန်စာအုပ် ပေးပြီးနောက် မိနီမြို့၏ အမှိုက်သိမ်းစနစ် အကြောင်းကို အကျယ်ရှင်းပြသည်။ ဂျပန်နိုင်ငံတွင် အမှိုက်သိမ်းဆည်းရေး ကိစ္စကို အထူး အလေးထားကြောင်း လမ်းပေါ်မှာ အမှိုက်မရှိဘဲ ရှင်းလင်းနေခြင်းက သက်သေ ပြနေပါသည်။ အမှိုက်များ စုစည်းရာတွင် စားကြွင်းစားကျန် မီးဖိုချောင်အမှိုက်၊ ပလတ်စတစ်၊ စက္ကူ စသော မီးလောင်နိုင်သည့် အမှိုက်များကို သပ်သပ်တစ်စု၊ ဖန်ခွက်၊ မီးလုံး၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း၊ အိမ်သုံးပစ္စည်း အဟောင်း အမြင်း စသော မီးမလောင်နိုင်သည့် အမှိုက်များကို သပ်သပ်တစ်စု၊ သံဘူးခွံ၊ ပုလင်း၊ ဓာတ်ခဲ စသည့် အမှိုက်များကို သပ်သပ်တစ်စု ခွဲကာ ပလတ်စတစ် အိတ်များဖြင့် ထည့်ပြီး သတ်မှတ်သည့်နေရာမှာ စနစ်တကျ စွန့်ပစ်ရန် ဖြစ် သည်။ မည်သည့်နေ့မှာ မည်သည့်အမှိုက်မျိုးကို သိမ်းမည်ဖြစ်ကြောင်း ရက် သတ်မှတ်ထားပြီး အမှိုက်သိမ်းကားများက ထိုရက်များတွင် လှည့်လည်သိမ်း ဆည်းမည် ဖြစ်သည်။ အမှိုက်သိမ်းစနစ်အကြောင်း ရှင်းပြပြီး ဘူးခွံ၊ ပုလင်းခွံ စသည့် အမှိုက်များ ထည့်ထားဖို့ ပလတ်စတစ်ခြင်း ၂ ခြင်းပင် ပေးလိုက်သေး သည်။ အမှိုက်သိမ်းစနစ်အကြောင်း ရုပ်ပုံများဖြင့် ဖော်ပြထားသော ပိုစတာ များလည်း ပေးလိုက်သည်။ အမှိုက်ထည့်ဖို့ ပလတ်စတစ်အိတ်များကို နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်မှာ တောင်းယူနိုင်ကြောင်းလည်း သိရပါသည်။

ကိစ္စပြီးတော့ တယ်လီဖုန်းရုံးသို့ ဆက်သွားကြသည်။ အိမ်က တယ်လီ ဖုန်းကို ဦးတင်ရွှေနှင့် နာမည်လွှဲပြောင်းသည်။ ပြီးတော့ တက္ကစီဖြင့် ပြန်လာ ကြပြီး မနေ့က ရောက်ခဲ့သော ကျောင်းစားသောက်ဆိုင်မှာ မနက်စာ စားကြ သည်။ ဒေါ်ပန်းခက်က 'ကျွန်မ ကျွေးပါရစေ' ဟု ဆိုပါသည်။ ထမင်းပန်းကန်၊ ဟင်းပန်းကန်များကို ကိုယ်တိုင်ယူ တန်းစီစနစ်ဖြင့် ယူစားရသည်။ မနေ့ ကတော့ မနက်စာရော ညစာပါ ထမင်း မစားဖြစ်။ ယနေ့မှ ထမင်း စားဖြစ် သည်။ ဂျပန်ဆန်က ခပ်စေးစေး၊ ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် တူနေသည်။ ကြက်သား

ဟင်းကလည်း သူတို့ ထုံးစံအတိုင်း အချိုရည်တွေ အပေါ်က ဆမ်းထားသဖြင့် ချိုရဲရဲ ဖြစ်သည်။ ခံတွင်းမတွေ့လှပါ။ ကုန်အောင်တော့ စားလိုက်ပါသည်။

ယနေ့ညစာကို ဆရာယာဘူက စားသောက်ဆိုင်မှာ ကျွေးဖို့ စီစဉ်ထား သည်။ ဦးတင်ရွှေတို့ မိသားစုကို နှုတ်ဆက်သည့် အထိမ်းအမှတ်၊ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကို ကြိုဆိုသည့် အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ကျွေးခြင်း ဖြစ်သည်။ နေ့လယ် ပိုင်းမှာ ဦးတင်ရွှေက စာသင်ရမည့် အခန်းများကို လိုက်ပြသည်။ သူ သင် လက်စ သင်ခန်းစာများကိုလည်း ပြသည်။ ငွာနခန်းထဲမှာ ရှိသော ပစ္စည်း စာရင်းနှင့် အခန်းသော့ကိုပါ အပ်သည်။ ဆရာယာဘူက အသင့် စီစဉ်ထား သော ကျွန်တော့်နာမည်ပါသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကလေးကို အခန်းတံခါးမှာ ပြောင်း တပ်ပေးသည်။ ဆရာ ဦးတင်ရွှေ၏တာဝန် ပြီးဆုံးပါပြီ။ တာဝန်က ကျွန်တော့် ဝန်းပေါ် ရောက်လာပါပြီ။

မှောင်စပျိုးချိန်မှာ ညစာသွားစားဖို့ တက္ကစီ ၂ စီးဖြင့် ဧည့်ရိပ်သာမှ ထွက်ကြသည်။ ဆရာယာဘူ၊ ဆရာ ဦးတင်ရွှေနှင့် သမီး မေယုရွှေ၊ ဆရာ ယာဘူ ခေါ်ထားသော မြန်မာစာ တတ်ယန္တရံမှ ဂျပန်ကျောင်းသူ ယဉ်ယဉ်သော် နှင့် စုစုသော်၊ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုက ၃ ယောက်၊ အားလုံး ၈ ယောက် ဖြစ်သည်။ ညစာကို မြို့ထဲက တရုတ် စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ စီစဉ်ထား သည်။

စားသောက်ဆိုင် အလယ်ထပ် မျက်နှာစာမှာ နေရာယူကြသည်။ အပေါ်က စီးကြည့်သောအခါ နီယွန် မီးရောင်စုံ ဆိုင်းဘုတ် အမျိုးမျိုးဖြင့် လှပနေသော မြင်ကွင်းကို မြင်ရသည်။ ခေါက်ဆွဲကြော်၊ ကြက်သားကြော်၊ ပုစွန်ကြော်၊ ဟင်းချို စသည့် တရုတ် အစားအစာများကို အေးအေးဆေးဆေး စားရင်း စကား စမြည် ပြောကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဝက်သား မစားကြောင်း ပြောသောအခါ ဆရာယာဘူက 'ခေါက်ဆွဲကြော်က အသား မပါပါဘူး ဆရာ' ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် ဇနီးက ခေါက်ဆွဲများ ထည့်စားသည်။ အားလုံး စားပြီးခါနီးတွင် ဆရာယာဘူက မျက်လုံးပြူးပြီး 'ဟာ ... ကျွန်တော် မေ့သွားတယ်၊ ဂျပန်မှာ ခေါက်ဆွဲက ဝက်သား နည်းနည်းပါတယ်' ဟု အထိတ်တလန့် ပြောပါသည်။ ကျွန်တော် တို့မှာ ဆက်စားရမလို ပြန်အန်ထုတ်ရမလို ဖြစ်ပြီး ပြုံး၍သာ နေရပါသည်။

ဂျပန် ကျောင်းသူကလေး ၂ ယောက်က တော်တော် အေးပုံရသည်။ ကောင်း သိပ်မပြောကြ။ မြန်မာစကား အသင့်အတင့်တော့ ပြောတတ်ပုံရသည်။ ငေးသောက်ပြီး ည ၉ နာရီလောက်မှာ ပြန်လာကြသည်။ ဆရာယာဘူကတော့

အိမ်ပြန်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို အိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်ဖို့ဖို့ ကျောင်းသူ ၂ ယောက်ကို မှာကြားသွားသည်။ အပြန်ခရီးမှာ ဘတ်စ်ကားဖြင့် ပြန်ကြသည်။ ဂျပန် ဘတ်စ်ကားကို ပထမဆုံးအကြိမ် စီးဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ ကားမှာ စပယ်ယာ ခေါ် ယာဉ်နောက်လိုက် မပါ။ ယာဉ်မောင်းတစ်ဦးသာ ပါသည်။ ကားကို နောက်ပေါက်က တက်ရသည်။ မှတ်တိုင်တစ်ခု ရောက်ခါနီးလျှင် ဘယ်မှတ်တိုင် ရောက်ပါတော့မည်ဟု ကြေညာသံ ပေါ်လာသည်။ ကြေညာသည့် အသံကို မှတ်တိုင် အစီအစဉ်အတိုင်း အချိန်ကိုက် အသံသွင်းထားပြီး ပြန်ဖွင့်ခြင်း ဖြစ် သည်။ (ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ကြေညာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်ကတော့ ဘာ အကြောင်း ကြေညာနေမှန်း မသိပါ။ နောက်မှ မေးမြန်း မှတ်သားထားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။) ကြေညာသံ ပေါ်လာလျှင် ဆင်းမည့် ခရီးသည်က အပေါ်နံဘေးက ခလုတ်ကို နှိပ်ရန် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ အချက်ပေး ခေါင်းလောင်းသံ မြည်ပြီး မှတ်တိုင်အရောက်မှာ ကားရပ်၍ ရှေ့တံခါး ဖွင့်ပေးသည်။ ကျသင့်ငွေကိုလည်း ကားရှေ့ပိုင်းမှာ ပြထားသည်။ ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း ထိုငွေကို ယာဉ်မောင်း ဆားက ငွေလက်ခံသေတ္တာထဲ ထည့်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းရုံပင် ဖြစ်သည်။

ဆရာယာဘူ မှာခဲ့သည့်အတိုင်း ယဉ်ယဉ်သော်နှင့် စုစုသော်တို့က ကျွန်တော်တို့ကို စည့်ရိပ်သာအရောက် လိုက်ဖို့ကြပါသည်။

ဇနီး ရေးသော စာတစ်စောင်

ဆရာ ဦးတင်ရွှေ အပြန်မှာ လူကြိုပေးလိုက်ဖို့ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေများဆီ ဇနီးက စာတစ်စောင် ရေးသည်။ မနက် ၅ နာရီခွဲမှာ စောစောစီးစီး ထရေးသော စာ ဖြစ်ပါသည်။ မိတ္တူပွားထားသည့်အတွက် ယခု အမှတ်တရ ဖော်ပြလိုက်နိုင် ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၂၀.၁၁.၉၇

အခု စာရေးနေတဲ့ အချိန်ကတော့ ဂျပန် စံတော်ချိန် မနက် ၅ နာရီခွဲ ဆိုတော့ မြန်မာစံတော်ချိန် မနက် ၃ နာရီပေါ့နော်။ မြန်မာပြည်က အစ်မကြီး တွေ ညီမလေးတွေ အိပ်ကောင်းနေတုန်းပေါ့နော်။ ကျွန်မကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မနက် ၅ နာရီလောက်ဆို နိုးနေတတ်လို့ စာ ထ ရေးလိုက်တာပါ။

အကျိုးအကြောင်း၊ အဆိုးအကောင်း သိချင်နေကြမယ့် အပေါင်းအသင်း တို့အတွက် အသေးစိတ် ရေးလိုက်မယ်နော်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

၁၇.၁၁.၉၇ နေ့ မြန်မာပြည်က ထွက်လာတဲ့ အချိန်မှာတော့ ဖျော်စရာ ကြီးပါပဲ။ အိမ်က ည ၈ နာရီခွဲလောက် ထွက်တဲ့အချိန်မှာ ကား ၅ စီး၊ လူ ၂၀ လောက်နဲ့ ပျော်စရာပေါ့။ နေ့လယ်နေ့ခင်းသာ သွားရရင် ဒီထက် ပိုများမှာလို့ ပြောရသေးတယ်။ ရန်ကုန်လေဆိပ်မှာလည်း ကူညီမယ့်လူတွေ ရှိတော့ အားလုံး ချောချောမောမောပါပဲ။ ည ၁၁ နာရီခွဲမှာ ANA လေယာဉ်ကြီး စထွက်ပါတယ်။ လေယာဉ်တစ်စီးလုံး မြန်မာဆိုလို့ ကျွန်မတို့ သုံးယောက်ပဲ ပါပါတယ်။ ခရီး စထွက်ကတည်းက ဝါးစရာ အလှော်လေးတွေနဲ့ ဖျော်ရည် စတိုက်တယ်။ ခဏ ကြာတော့ ဂျပန်စတိုင် သုံးဆောင်မလား၊ အနောက်တိုင်းစတိုင် သုံးဆောင်မလား ဆိုတော့ အနောက်တိုင်းစတိုင်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ နောက် ၁ နာရီလောက်မှာ ဗန်းကြီး တစ်ဗန်းနဲ့ ချလာလိုက်တာ အစုံပါပဲ။ လေယာဉ်လက်မှတ် လဲ တတည်းက အထူးတန်းမှာ ထားပေးတော့ ပိုစုံပါတယ်။ အလှအပ ဆင်ထား ပေမယ့် ဗမာခံတွင်းနဲ့တော့ မတွေ့လှပါဘူး။ ချိုရဲရဲ အစားအစာလေးတွေပါပဲ။ ကြက်သားပြုတ်ကြော် ၄ တုံး၊ ပုစွန်တစ်ကောင်၊ နောက် ဘာမှန်းမသိတဲ့ အသား လွှာတွေ၊ ဟင်းရွက်စုံတွေ၊ ပေါင်မုန့်၊ ချီးစံ၊ ထောပတ်၊ ကိတ်မုန့်တစ်လုံး စသည် ဖြင့်ပေါ့။ လေယာဉ်ပေါ်မှာ အချိန်မတော်မို့ ကြက်သားပြုတ်ကြော် ၂ တုံးနဲ့ ပုစွန် တစ်ကောင်၊ ကိတ်မုန့်လေးနည်းနည်းပဲ စားဖြစ်ပါတယ်။ နောက် လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ ကြိုက်ရာ တိုက်ပါတယ်။ စားသောက်ပြီးတော့ ၂ နာရီ ရှိသွားပါပြီ။ ခဏမှေးလိုက်၊ နိုးလိုက်နဲ့ ၄ နာရီလည်း ထိုးရော လေယာဉ်ထဲ အလင်းရောင်က ဝင်လာတော့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲလို့ အံ့သြမိတယ်။ ဂျပန်က မြန်မာထက် ၂ နာရီခွဲ စောတော့ သူတို့ဆိုမှာ မိုးလင်းနေပြီကိုး။ ပန်းသီးဖျော်ရည် တစ်ခွက်စီ သောက်၊ သူတို့ပေးတဲ့ မျက်နှာသုတ်ပင်ါနဲ့ မျက်နှာသုတ်ပြီးတဲ့အခါ ၄း၄၀ မှာ ဂျပန်မြေပေါ် လေယာဉ်ဘီး စချလို့ ဂျပန်နိုင်ငံကို သူတို့နာရီ ၇း၁၅ နာရီမှာ ချောချောမောမော ရောက်ပါတယ်။

မနက်စောစောမို့ လေဆိပ်မှာ လူရှင်းပါတယ်။ ပစ္စည်းရွေး၊ Passport စစ်တာတွေက ချောချောမောမောပါပဲ။ လေဆိပ်ထွက်မှ အခက်တွေ့တော့တာပါ။ ဂျပန်မှာ အလုပ်သမား၊ အထမ်းသမား မရှိဘူးတဲ့။ စက္ကူကတ်ပုံး ၂ ပုံး၊ အိတ်ကြီး ၃ အိတ်၊ လက်ဆွဲအိတ် ၅ ခုနဲ့ ဆိုတော့ တွန်းလှည်းပေါ် ကိုယ့်ပစ္စည်း ကိုယ် တင်တွန်းရတာပေါ့။ ဘီးပါတာ ၂ ခုပဲမို့ ကျန်တာတွေမှာ ဒုက္ခရောက်တော့ တာပေါ့။ အစားအသောက်ထည့်တဲ့ ကတ်ပုံးက အားလုံးထဲမှာ အလေးဆုံးပဲလေ။ ကီလို ၄၀ ရှိတယ်။ လေဆိပ်မှာပဲ လာကြိုတဲ့ အိုဆာကာက ဂျပန် ပါမောက္ခ မစ္စတာယာဘူနဲ့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်တွေ့လို့ တော်တော့တယ်။ မြန်မာ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

လေဆိပ်မှာ ကိုကိုကြီးက လာမကြိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုတော့ တက္ကသိုလ်
 ငှားသွားမှာပေါ့လို့ လွယ်လွယ်ပြောလိုက်တာ ဟိုကျမှ မလွယ်မှန်း သိရတယ်။
 လေဆိပ်က အထွက်မှာကိုပဲ အဆင့်ဆင့် သွားရတော့ တွန်းလှည်းကသေး၊
 ပစ္စည်းက မဆုံတော့ ခဏခဏ ပြုတ်ကျ ပြန်ကောက်ပေါ့။ လေဆိပ်က အိမ်ဆောက်
 တောင်ပိုင်း ကျွန်းပေါ်မှာ ဆောက်ထားတော့ အဲဒီကနေ ရထားစီးရတယ်။
 ရထားပေါ်အရောက် ပစ္စည်းတွေ မနိုင်မနင်းနဲ့ ဓာတ်လှေကားတစ်ဆင့် ခြေကျင်
 တစ်ဆင့်ပေါ့။ အဆင့်ဆင့် သယ်ရတော့ လူကို သေချင်စေရုံနဲ့ သွားတာပဲ။ ရထား
 မိနစ် ၅၀ လောက်စီးပြီး ဘူတာဆိုက်တော့လည်း ခဏဖို့ ပစ္စည်းတွေ အမြန်
 ချရတယ်။ အဲဒီကနေ ရောက်ပြီထင်တာ။ ကားစီးရဦးမှာတဲ့။ ဘူတာမှာလည်း
 အလုပ်သမား မရှိပြန်ဘူး။ ဂျပန်မှာ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးဆိုတော့ အားလုံး
 ဘီးပါတဲ့ တွန်းလှည်းလေးတွေနဲ့ ပစ္စည်းတစ်နိုင်ပဲ ပါကြတာလေ။ ဘူတာကနေ
 စက်လှေကားနဲ့ အပေါ်တက်ရတော့ ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်
 မယ် ဆိုတာ မှန်းသာ ကြည့်ကြပါတော့။ ဂျပန် ပါမောက္ခနဲ့ မြန်မာ ပါမောက္ခ
 နှစ်ယောက် စက္ကူပုံးကြီး မနိုင်မနင်း မ လာတဲ့ မြင်ကွင်းက အိမ်ရောက်မှပဲ
 ပြောပြောရယ်ရတာ မျက်ရည်ထွက်တဲ့ အထိပါပဲ။ စက်လှေကားတစ်ဆင့်
 ခြေကျင် တစ်ဆင့်နဲ့ ဘူတာအပြင်ရောက်၊ Town Aoe တစ်စီး ငှားပြီး အိမ်ဆောက်
 နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ် ဧည့်ရိပ်သာကို မိနစ် ၃၀ စီးပြီး ရောက်လာ
 တယ်။ မနက် ၁၁ နာရီလောက်မှ ရောက်တာပေါ့။ နေရမယ့်အိမ်မှာ ဆရာ ဦး
 တင်ရွှေတို့ ရှိနေသေးတော့ ကျောင်းနားက ဧည့်ရိပ်သာမှာ ခဏ နေနေရတယ်။
 မနက်ဖြန် ၂၁ ရက်နေ့ ဆရာတို့ပြန်မှ အိမ်ပြောင်းရမှာလေ။

ဧည့်ရိပ်သာကတော့ အိမ်ရှင်ထံက ဂျပန်ရုံးရာ အိမ်လေးတွေလိုပါပဲ။
 အခန်း ၂၀ ခန့် ရတယ်။ ဂျပန်စတိုင် အောက်မှာပဲ အိပ်ရတယ်။ မွေ့ရာ၊ ဝှမ်းကပ်
 အထပ်ထပ်နဲ့ပဲ အဆင်ပြေပါတယ်။ တွန်းတံခါးလေးတွေနဲ့ အခန်းဖွဲ့ထားတာ
 လေ။ အခန်းတိုင်းမှာ အနွေးစက်၊ တီဗီ၊ တယ်လီဖုန်း ရှိပါတယ်။ တီဗီက ၂၄
 နာရီလုံး လာပြီး ၁၂ လိုင်းလောက် ဖမ်းလို့ရပါတယ်။ သစ်သားစားပွဲကလေး
 ပေါ်က သစ်သားအစ်ကြီးကို ဖွင့်လိုက်တော့ ရေခွေးကြမ်း ကြောအိုးကလေးရယ်၊
 အကြမ်းပန်းကန်လုံးကလေးရယ်၊ လက်ဖက်ခြောက်ရယ် တွေ တယ်။ ရေခွေး
 ဓာတ်ဘူးတွေ ဖြည့်ပေးထားတော့ အိမ်ရှင်ထံကလိုပဲ ထိုင်စရာ ဖုံလေးတွေ ချပြီး
 ရေခွေးကြမ်း သောက်ရတာပေါ့။

ရာသီဥတုကတော့ သာသာယာယာပါပဲ။ နေထွက်ပေမယ့် အပြင်မှာ
 လေတိုက်ပြီး တော်တော် အေးပါတယ်။ ကားပေါ် အိမ်ပေါ်မှာတော့ အပူငွေ့

ဆေးထားတော့ နေလို့ကောင်းပါတယ်။ အိမ်ရောက်အခါ-စုစုနည်းတွေချပြီး
 အိပ်ချင်စိတ်ရှိပေမယ့် ကျောင်းက ဖွင့်ထားတဲ့ သမဝါယမခိုင်မှာ ကော်ဖီ သွား
 သောက်ပါတယ်။ ထမင်းစားခိုင်းပေမယ့် စားချင်စိတ်မရှိလို့ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်
 နဲ့ ကော်ဖီသောက်ပြီး ဧည့်ရိပ်သာ သားအိမ်နစ်ယောက် ပြန်ပြီး ဆရာကတော့
 တောင်းပေါ် တက်သွားတာပေါ့။

ရထံတော့ ဧည့်ရိပ်သာမှာပါပဲ။ ရောက်စနေ့က ပေါင်မုန့်မျိုးစုံ ဝယ်လာ
 ပြီး အိမ်ကပါလာတဲ့ ကြက်သားကြော်နဲ့စား၊ အချိုရည်ဘူးတွေ သောက်ပေါ့။
 ဧည့်ရိပ်သာမှာ ချက်စားလို့ မရသေးဘူးလေ။ စားစရာပုံးကြီးလည်း မဖွင့်နိုင်
 သေးဘူး။ တစ်ဆင့် ပြောင်းရဦးမှာမို့ ပုံးကြီးကို အောက်ထပ်မှာပဲ အသေပိတ်
 ထားရတယ်။ နက်စိကော်ဖီ၊ ကော်ဖီမိတ်၊ သကြား မီးဖိုထဲမှာ ထားပေးလို့
 ထိုယံ ကြိုက်သလို ဖျော်သောက်လို့ ရပါတယ်။ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေလည်း
 နှိုပါတယ်။ ဒီနေ့တော့ မနက် ကိုးနာရီလောက်က စပြီ မှတ်ပုံတင်ရုံး၊ မြူနီစီပယ်
 နှိပ် တယ်လီဖုန်းရုံးတွေ သွားရတယ်။ ခက်တာက ဟိုမှာ ဂျပန်စကားပဲ ပြော
 တော့ အဲဒီက ပါမောက္ခ ဆရာမက အကုန် လိုက်လုပ်ပေးပါတယ်။ ကျောင်းသား
 တွေလည်း အနွေးထည်တွေ လာပေးပါတယ်။ ဒီမနက်စာ ကျောင်းက စား
 သောက်ဆိုင်မှာပဲ ထမင်းစားကြတယ်။ ကိုယ်တိုင်ယူစနစ်တဲ့ တန်းစီယူပြီး
 စားရတာလေ။ ညစာတော့ ဆရာယာဘူက ကျွန်မတို့ မိသားစုနဲ့ ဦတင်ရွှေတို့
 သားအဖ နှစ်ယောက်၊ ဂျပန်က မြန်မာစာယူတဲ့ ကျောင်းသူနှစ်ယောက်ကို
 ဟိုတယ်မှာ တရုတ်စာ လိုက်ကျွေးပါတယ်။ နှုတ်ဆက် ကြီးဆို အထိမ်းအမှတ်
 ဆို။ ဂျပန်ဆန်က စေးပြီး ကောက်ညှင်းနဲ့ တူတာနဲ့ များများ မစားနိုင်ဘူးလေ။
 ထွန်မအတွက်က ညစာဆိုရင် ခေါက်ဆွဲစားမှ ကောင်းလိမ့်မယ့်ထင်တယ်။
 အစာမကျေမှာ စိုးလို့လေ။

ရောက်ရောက်ချင်း ဌာနက ဆရာကို ငွေ ယန်းသုံးသိန်း ချေးပါတယ်။
 တစ်လ တစ်သိန်းနှုန်းနဲ့ ပြန်ဆပ်ရမှာပါ။ သူတို့စကားနဲ့တော့ ငှားတယ်ပေါ့
 လေ။ ချေးတွေကတော့ ကြီးတာပေါ့။ စားသောက်တာတော့ သူတို့ကျွေးလို့
 သိပ်မကုန်သေးပါဘူး။ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်က ယန်း ၂၀၀ ပေးရတယ်လေ။
 ထွန်တာတွေက သူတို့ပေးလို့ မသိသေးဘူး။ မနေ့က ဟိုတယ်သွားတာ သိပ်
 ခပေးပေမယ့် ယန်း ၃၀၀၀ ကျတယ်လို့ ပြောသံကြားရတယ်။ လိုင်းကားနဲ့
 သွားရင် တစ်ယောက် ယန်း ၂၄၀ လို့ ပြောတယ်လေ။

ကဲ ၂၁ ရက် နေမယ့်အိမ် ပြောင်းပြီးမှ ဝယ်ခြမ်း စားသောက် နေထိုင်
 ရတာတွေ ပြောတော့မယ်နော်။ အခုတော့ အကြောင်းမညီညွတ်လို့ ဘောင်းဘီပဲ

ဝတ်နေရလို့ မြန်မာ အဝတ်အစားတွေအစား ဘောင်းဘီများများ ဝယ်ခဲ့ရ အကောင်းသားလို့ နောင်တရနေမိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဂျပန်ကို နောက်လာမယ့် အစ်ကို အစ်မများ ပစ္စည်းများများ မသယ်လာဖို့နဲ့ ဘောင်းဘီများများ ယူခဲ့ကြဖို့ သတိပေးရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။

ဆရာ၊ ကျွန်မနဲ့ သမီး အားလုံး ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိလျက်နဲ့ မြန်မာ ပြည်က ဆရာသမားများ၊ အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းများနဲ့ ဆွေမျိုးများကို သတိရ လွမ်းတလျက်ပါပဲ။ လောလောဆယ် စာထည့်ရင် ကျောင်းလိပ်စာနဲ့ပဲ ထည့်ပါ။ အိမ်ပြောင်းပြီးမှ အိမ်လိပ်စာတို့၊ ဖုန်းနံပါတ်တို့ ထည့်ပေးပါမယ်။

လုပ်ငန်းတာဝန် အစ

နိုဝင်ဘာလ ၂၀ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့တွင် အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်မှာ ကျွန်တော့် လုပ်ငန်းတာဝန် စပါသည်။ အချိန်ဇယား အရ ကြာသပတေးနေ့သည် ကျွန်တော့်အတွက် စာသင်ချိန် မရှိသော ရက်အား ဖြစ်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် အတန်းမဝင်ရသေး။ သို့သော် တာဝန် စတင်သော နေ့ ဖြစ်သည့်အတွက် ရုံးကိစ္စများ ဆောင်ရွက်စရာ ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာယာဘူနှင့်အတူ ရုံးသို့ သွားရသည်။

ရုံးမှာ အလုပ်စာချုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးရန် အသင့် ပြင်ဆင်ထားသည်။ စာချုပ်ထဲမှာ ကျွန်တော်၏လစာ၊ ခရီးစရိတ်နှင့် အခြား ခွင့်ပြုငွေများကို မည်သို့ မည်ပုံ ထုတ်ပေးမည့် အကြောင်း၊ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ၊ လျှပ်စစ်မီး၊ ရေ၊ ဓာတ်ငွေ့တို့ အပြည့်အစုံပါသော အိမ်ခန်းတစ်ခန်း ပေးမည်အကြောင်း၊ အိမ်လခ၊ မီးခ၊ ရေခ၊ ဓာတ်ငွေ့စတို့ကို ကျွန်တော်က ကျခံရမည့်အကြောင်း၊ ကျွန်တော့် စာသင်ချိန်မှာ တစ်ပတ်လျှင် ၁၆ နာရီထက် ပိုမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် စာသင်ချိန် ပျက်ကွက်လျှင် တစ်နှစ်တာအတွက် သတ်မှတ်ထားသော စာသင်ချိန် ပြည့်မီအောင် ဖြည့်စွက် သင်ကြားပေးရမည် ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် အသေးစိတ် ဖော်ပြထားပါသည်။ အလုပ်ရှင်အဖြစ် ပါမောက္ခချုပ်က လက်မှတ်ရေးထိုး၍ အလုပ်လက်ခံသူအဖြစ် ကျွန်တော်က လက်မှတ်ရေးထိုးရပါသည်။ စာချုပ်ကို ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ၂ စောင်၊ အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ၂ စောင် စီစဉ်ထားပြီး အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်လက်ခံသူတို့ တစ်စောင်စီ ယူထားရန် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ပြင် ပုံစံအမျိုးမျိုးကိုလည်း လက်မှတ်ထိုးရပါသေးသည်။ ပုံစံများမှာ ဂျပန်လိုချည်း ဖြစ်သည့်အတွက် ဆရာယာဘူက မည်သည့်ပုံစံများဖြစ်ကြောင်း မိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြသည်။ ပုံစံအချို့တွင် နာမည်တံဆိပ်တုံး ရိုက်နှိပ် ရပါသေးသည်။ ကိုယ့်နာမည်ကို ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ရေးထွင်းထားသော အချင်း ၁ စင်တီမီတာခန့် ရှိသည့် တံဆိပ်ဝိုင်းကလေး ဖြစ်သည်။ ဂျပန်နိုင်ငံတွင် လုပ်ငန်းကိစ္စ၌ ဤတံဆိပ်တုံး ရိုက်နှိပ်ခြင်းသည် အလွန် အရေးပါကြောင်း သိရသည်။ ကျွန်တော့်နာမည် တံဆိပ်တုံးကို ဒေါ်ပန်းခက်က အသင့်စီစဉ်ထားပြီး လက်ဆောင်ပေးသည်။ မိနီမြို့ရုံးသို့ သွားသည့်နေ့က ရုံးမှာ တံဆိပ်တုံးကို ဗုတ်ပုံတင်ခဲ့ရသေးသည်။ သို့မှသာ တရားဝင်ကြောင်း သိရပါသည်။ လက်မှတ် ဆုထိုးရမည့်နေရာတွင် လက်မှတ်ထိုးဘဲ တံဆိပ်တုံး ရိုက်ပေးလျှင် ပို၍ နိုင်လှသည်။ တံဆိပ်ရိုက်မင်မှာ အနီရောင် သုံးလှေရှိသည်။ ရုံး၊ ဘဏ်၊ စာတိုက် စသည်တို့တွင် တံဆိပ်ရိုက် မင်ခံခွက်များ အဆင်သင့် ထားပေးသည်ကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။ ရုံးကိစ္စတွေပြီးတော့ ညနေ ၅ နာရီကျော်ပါပြီ။ ဆရာယာဘူနှင့် ထမ်းခွဲပြီး ဧည့်ရိပ်သာသို့ ပြန်ခဲ့သည်။

နောက်နေ့ (နိုဝင်ဘာလ ၂၁ ရက်နေ့) မှာ အတန်း ၈ ဝင်ရသည်။ ဇနတ် ၉ နာရီ ၁၀ မိနစ်မှာ အတန်းရှိသည့်အတွက် ကျောင်းကို ကြိုရောက် နေသည်။ ၈ ဝင်ရမည့် အတန်းမှာ ပထမနှစ်အတန်း ဖြစ်သည်။ အစီအစဉ်အရ ပါမောက္ခ ဆရာ အိုးနို (Mr Toru Ono) နှင့်အတူ ၂ ယောက်တွဲပြီး အတန်း ဝင်ရမည် ဖြစ်သည်။

ဆရာ အိုးနိုကို ၁၉၇၀ ဝန်းကျင် ကာလကတည်းက ရန်ကုန်မှာ တွေ့ဖူး သည်။ ထိုစဉ်က ဆရာသည် ရန်ကုန် နိုင်ငံခြားဘာသာသိပ္ပံ (ယခု တက္ကသိုလ်) မှာ ဂျပန်ဘာသာ ပါမောက္ခအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသည်။ ထိုစဉ်က မြန်မာ ဘာသာဖြင့် ဆရာ ရေးသားသော ဘာသာစကားဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးများ၊ သုတေသန စာတမ်းများကို သတိပြုမိသည်။ အထက်မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာ အသင်း၏ စာတမ်းမတ်ပွဲ တစ်ခုတွင် ဆရာအိုးနိုက မြန်မာ ဒေသန္တရစကားများ စာတမ်း ဖတ်ကြားသည်ကိုလည်း မှတ်မိနေသည်။ နောက်ပိုင်းတွင်လည်း သုတေ သနကိစ္စဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံသို့ မကြာမကြာ ရောက်လာတတ်သည်။ ဆရာကို တွေ့ဖူးသော်လည်း စကား မပြောခဲ့ဖူးပါ။ ယခုမှ စကားပြောဖူးခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

ဆရာက ကျွန်တော့်နှင့် နှစ်ယောက်တွဲပြီး အတန်းဝင်မည့် အစီအစဉ်ကို နှင်ပြသည်။ ပထမနှစ် ကျောင်းသားများမှာ မြန်မာစာကို ယခုနှစ်တွင်မှ စ

သင်ရသူများ ဖြစ်သည်။ မြန်မာစကား၊ မြန်မာစာနှင့် စိမ်းနေသေးသည်။ ထိုကျောင်းသားများကို သင်ကြားရာတွင် မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်၏ အသံထွက်လေယူလေသိမ်းကို စံအဖြစ် မှတ်သား နားထောင်စေပြီး သင်ကြားပေးလျှင် အသံထွက် မှန်ကန်ရေးအတွက် များစွာ ထိရောက်မည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာလူမျိုး ဖြစ်သော ဧည့်ပါမောက္ခနှင့် မိမိတို့ နှစ်ယောက်တွဲပြီး သင်မည့် အစီအစဉ်ကို ယခင် ဧည့်ပါမောက္ခ အဆက်ဆက်ကတည်းက မိမိ အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု ကျွန်တော်နှင့်လည်း ဤအစီအစဉ်အတိုင်း ဆက်လက် ကျင့်သုံးလိုသည်။ 'ကျွန်တော်က အသံထွက်မှန်အောင် ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစား ကြိုးစား၊ မြန်မာလူမျိုး မဟုတ်တဲ့အတွက် ပီပီသသရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လေယူလေသိမ်း မှန်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် မြန်မာလူမျိုး ဖြစ်တဲ့ ဆရာအသံထွက်ကို စံထားပြီး ဆရာ ရွတ်ဆိုပြသလို ကလေးတွေကို လိုက်ပြီး ရွတ်ဆိုခိုင်းရင် အသံထွက် မှန်ကန် ထိရောက်မယ်လို့ ယူဆပါတယ် ဆရာ' ဟု ဆရာအိုးနိုက ရှင်းပြသည်။ ဤအစီအစဉ်ကို ကျွန်တော်လည်း သဘောကျသည်။

'ကျောင်းသားတွေကို မိတ်ဆက်ပေးရအောင် ဆရာအကြောင်း နည်းနည်း ပြောပါဦး' ဟု ဆိုပြီး မေးမြန်း မှတ်သားသေးသည်။ ပြီးတော့ ၉ နာရီ ၁၀ မိနစ်မှာ နှစ်ယောက်အတူ အတန်းဝင်ကြသည်။ အေ အဆောင်၊ စတုတ္ထထပ်၊ အခန်းနံပါတ် ၄၀၃ ...။

ပျိုမျစ် နုနယ်သော မျက်နှာကလေးများကို မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးသွားသည်။ အရွယ်တွေက ၁၈ နှစ် ဝန်းကျင်သာ ရှိဦးမည်။ အားလုံး ၁၇ ယောက်။ ယောက်ျားလေး ၈ ယောက်၊ မိန်းကလေး ၉ ယောက် ဖြစ်ကြောင်း နာမည်စာရင်းအရ သိလိုက်ရသည်။ ဆရာအသစ် ဖြစ်သော ကျွန်တော်ကို စိတ်ဝင်တစား အကဲခတ်ရင်း ပြောမည့် စကားကို အာရုံစိုက်နေကြသည်။ ပထမဆုံး ဆရာအိုးနိုက ကျွန်တော်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကျွန်တော်က ဆရာ ပြောသည့် ဂျပန်စကားကို နားလည်၍တော့ မဟုတ်၊ ဆရာစကားထဲမှာ ကျွန်တော်နာမည်၊ ဇနီးနှင့် သမီးနာမည်၊ ၁၇ တက္ကသိုလ်နာမည်တွေ ပါလာသည့်အတွက် "မိတ်ဆက်စကား ပြောတာ ဖြစ်မှာပဲ" ဟု မှန်းကြည့်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ 'ဆရာလည်း ပြောပါဦး' ဟု ဆိုသည့်အတွက် တပည့်သစ်များကို တွေ့ရ၍ ဝမ်းသာကြောင်း၊ ကြိုးစားပြီး သင်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ ဆရာက စကားပြန် လုပ်ပေးသည်။

သင်ရမည့် စာအုပ်မှာ ဆရာအိုးနို ပြုစုထားသော "ရက်သတ္တလေးပတ်နှင့်

စာစကား" အမည်ရှိ စာအုပ် ဖြစ်သည်။ စာအုပ်နာမည်အရ ရက်သတ္တလေးပတ်နှင့် မြန်မာစကား ပြောတတ်အောင် စီစဉ်ထားသော စာအုပ်ဟူ၍ နားလည်ရသည်။ မြန်မာ သင်ပုန်းကြီးဖတ်စာ စီစဉ်ပုံမျိုးကဲ့သို့ ဗျည်း၊ သရတို့ အစရှိပြီး အ-အာ-အား၊ အိ-အီ-အီး စသည်ဖြင့် ကာရန်ကုန်သည်အထိ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် စနစ်တကျ စီစဉ် ပြုစုထားသော စာအုပ် ဖြစ်သည်။ စာအုပ် တစ်အုပ်လုံးကို နေ့စဉ် သုံးနှုန်းလေ့ရှိသော မြန်မာအပြော ဝါကျများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်။ စကားလုံးတိုင်း ဝါကျတိုင်းကို ဂျပန်ဘာသာပြန်နှင့် ယှဉ်တွဲ ခော်ပြထားသည်။ အခန်းတစ်ခန်းပြီးတိုင်း မြန်မာမှ ဂျပန်သို့၊ ဂျပန်မှ မြန်မာသို့ ဘာသာပြန်ခိုင်းသော လေ့ကျင့်ခန်းများ ထည့်သွင်းထားသည်။ နောက်ပိုင်းမှာ ဇာကြောင်း သာကြောင်း နှုတ်ဆက်စကားပြောပုံက စ၍ အလည်သွားသော အိမ်မှာ၊ ဆေးခန်းမှာ၊ ဟိုတယ်မှာ၊ လမ်းမှာ၊ အငှားကားပေါ်မှာ စသည်ဖြင့် နေရာအမျိုးမျိုး၊ အခြေအနေ အမျိုးမျိုးမှာ စကားပြောပုံများ ပါဝင်သည်။ ဤစာအုပ် သင်ပြီးလျှင် မြန်မာစာ အရေးအဖတ် အခြေခံ၊ မြန်မာစကားပြော အခြေခံ ရအောင် စီစဉ်ထားသည်။

ကျွန်တော် အတန်းဝင်ရသည့် ကာလမှာ ပညာသင်နှစ် သုံးပုံနှစ်ပုံ တျိုးနေပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ကျောင်းသားများ အခြေခံ တော်တော် ရနေပါပြီ။ နေထားသော စာကို အသံထွက်ပြီး ဖတ်တတ်နေပါပြီ။ စကားကို နားထောင်ပြီး စာလုံးပေါင်း မှန်မှန် လိုက်ရေးတတ်နေပါပြီ။ ပညာသင်နှစ် အစဖြစ်သော နိုဝင်ဘာလ အထိ ဆရာ ဦးတင်ရွှေက တော်တော် သင်ပေးပြီးပြီဖြစ်၍ ယခုနှစ်အဖို့ ကျွန်တော်က ပညာသင်နှစ် ပြီးဆုံးချိန်အထိ အနားသတ်ပေးရသော နှိုပါသည်။

သင်ခန်းစာအသစ်ကို ကျွန်တော်က ရှေ့က "ကြောင်း" ပေးပြီး ကျောင်းသားများကို လိုက်ဆိုခိုင်းသည်။ အသံထွက် မှန်အောင်၊ လေယူလေသိမ်း မှန်အောင် သုံးလေးခေါက် လေ့ကျင့်ပေးသည်။ ဆိုတတ်သွားသောအခါ ဆရာအိုးနိုက ဂျပန်လို အဓိပ္ပာယ်ရှင်းပြသည်။ ထို့နောက် တစ်ယောက်ချင်းလည်း ဖတ်ခိုင်းသည်။ နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် စကားပြောဟန်ဖြင့်လည်း ဖတ်ခိုင်းသည်။ တက္ကတစ်ခု ကျေညက်မှ နောက်တစ်ခု တက်သည်။ "ရေးတော့ အမှန်၊ ဖတ်တော့ အသံ" ဆိုသည့်အတိုင်း ရေးပုံနှင့် အသံထွက်ပုံ ခြားနားချက် တွေ့တိုင်း ဆရာအိုးနိုက စနစ်တကျ ရှင်းပြသည်။ ကျွန်တော် ရှင်းပြသည်ကိုလည်း ကျောင်းသားများကို ထပ်ဆင့် ရှင်းပြသည်။ အသံထွက်ပုံ ရှင်းပြရာတွင် သဒ္ဒဗေဒအက္ခရာ (phonetic alphabet) ဖြင့် တိတိကျကျ ရှင်းပြသည်။ ဤသို့ သင်ရင်းကြားရင်းနှင့် စာသင်ချိန် စေ့သွားပါတော့သည်။

ဂျပန်နိုင်ငံမှာ မြန်မာစာ သင်ပေးရသည့် ပထမနေ့ အတွေ့အကြုံအဖြစ် အမှတ်တရ ဖြစ်ရသကဲ့သို့ အတန်းချိန် ကြာရှည်သော အတွေ့အကြုံအဖြစ် လည်း အမှတ်တရ ဖြစ်ရပါသည်။ အတန်းချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာလို တစ်ချိန်လျှင် မိနစ် ၅၀ မဟုတ်။ မိနစ် ၉၀ (တစ်နာရီခွဲ) ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ၉ နာရီ ၁၀ မိနစ်က စတင်သော ကျွန်တော်တို့ အတန်းမှာ ၁၀ နာရီ မိနစ် ၄၀ ကျမှ ပြီးပါသည်။ မိနစ် ၅၀ စနစ်ဖြင့် သင်နေကျ ဖြစ်ခဲ့သော ကျွန်တော်မှာ ယခု မိနစ် ၉၀ မတ်တတ်ရပ်ပြီး သင်ရသည့်အတွက် စိတ်ထဲမှာ "တညောင်းကြီး" ခံစားမိပါသည်။ (ဤတက္ကသိုလ်မှာ တစ်နေ့လျှင် ၇ ချိန် ရှိကြောင်း၊ ည သင်တန်းများလည်း ရှိကြောင်း၊ ပထမအချိန်သည် မနက် ၉ နာရီ ၁၀ မိနစ်မှာ စတင်ပြီး နောက်ဆုံးချိန်မှာ ည ၉ နာရီ မိနစ် ၂၀ ကျမှ ပြီးကြောင်း နောက်ပိုင်း မှာ သိလာရသည်။)

နောက်တစ်ချိန်မှာ ဒုတိယနှစ် အတန်းမှာ စာသင်ဖို့ ရှိသည်။ သို့သော် ယနေ့ ဆရာဦးတင်ရွှေ ပြန်တော့မည်ဖြစ်၍ သူ လေဆိပ်မဆင်းမီ ကျွန်တော် တို့ကို ထိုအိမ်ခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးပြီး ဦးတင်ရွှေနှင့် အထွက်အဝင် အချိတ် အဆက် လုပ်ပေးရန် ဆရာယာဘူနှင့် ဒေါ်ပန်းခက်တို့က စီစဉ်ထားသည်။ 'ဆရာ ဒုတိယနှစ် အတန်းကို ဝင်ပြီး နှုတ်ဆက်စကားလောက်ပဲ ပြောပါ။ ကျွန်မ လိုက်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးပါမယ်။ ပြီးရင် အိမ်ပြောင်းကြတာပေါ့' ဟု ဒေါ်ပန်းခက်က ပြောသည်။ အတန်းရောက်အောင်လည်း လိုက်ပို့ပေးသည်။ အခန်းနံပါတ် အေ ၄၁၄ မှာ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ပန်းခက်က ကျောင်းသားများကို ကျွန်တော်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ဤအတန်းမှာ ကျောင်းသား ၁၆ ယောက် ရှိပါသည်။ ယောက်ျားလေး သုံးလေးယောက်သာ တွေ့ရသည်။ မိန်းကလေးက များသည်။ သူတို့က ပထမနှစ် ကျောင်းသားများထက် ပိုပြီး ပြောတတ်ဆိုတတ် သည်။ ဒေါ်ပန်းခက်က ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပြောင်းမည့် အစီအစဉ်ကို ပြောသော အခါ သူတို့ လိုက်ပြောင်းပေးမည်ဟု ဆိုသည်။ ယောက်ျားလေးတွေရော၊ မိန်းကလေးတွေပါ ကျွန်တော့်အနားလာပြီး မိတ်ဆက်စကား ပြောကြသည်။ 'ဆရာစာတိက ဘယ်မြို့လဲ'၊ 'ဆရာဇနီးနာမည် ဘယ်သူလဲ'၊ 'ဆရာသမီးနာမည် ဘယ်သူလဲ' စသည်ဖြင့် စိတ်ဝင်တစား မေးကြသည်။ သမဝါယမ စားသောက် ဆိုင်မှာ မနက်စာ စားဖို့ စီစဉ်ထားရာ 'ဆရာတို့နဲ့ ထမင်းအတူတူစားမယ်' ဆိုပြီး လိုက်လာကြသည်။ ဧည့်ရိပ်သာမှာ ဇနီးနှင့် သမီးကို ဝင်ခေါ်ပြီး စား သောက်ဆိုင်မှာ ဒေါ်ပန်းခက်နှင့် ကျောင်းသား ကျောင်းသူ အချို့ပါ ကျွန်တော် တို့နှင့် မနက်စာ အတူတူ စားကြသည်။

အိမ်ပြောင်းဖို့ ၁၂ နာရီမှာ အငှားကား မှာထားကြောင်း ဒေါ်ပန်းခက်က ပြောပြပါသည်။

အိုနိုဟာရာဟိဂါရှိသို့

အစီအစဉ်အတိုင်းပင် ၁၂ နာရီ တိတိမှာ အငှားကား ၂ စီး ရောက်လာသည့် အတွက် ပစ္စည်းများ ခွဲတင်ပြီး ဧည့်ရိပ်သာမှ ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ ဆရာယာဘူ နှင့် ဒေါ်ပန်းခက်တို့လည်း လိုက်ပါလာကြသည်။ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူ များကတော့ မော်တော်ဆိုင်ကယ် ကိုယ်စီဖြင့် နောက်က လိုက်လာကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်ရမည့် တိုက်ခန်းက အိုနိုဟာရာဟိဂါရှိ (Onohara Hishii) ရပ်ကွက်မှာ ရှိသည်။ "ဟိဂါရှိ" မှာ "အရှေ့" ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည့် အတွက် "အရှေ့ အိုနိုဟာရာ ရပ်ကွက်" ဟု မြန်မာလို ခေါ်ရပါလိမ့်မည်။ ထို ရပ်ကွက်တွင် နိုင်ငံခြားသား ဧည့်ပါမောက္ခများနှင့် ဧည့်သူတေသီများအတွက် ဆောက်ပေးထားသော အိမ်ရာစခန်းတစ်ခု ရှိပါသည်။ ထိုအိမ်ရာစခန်းတွင် ဆရာ ဦးတင်ရွှေ နေထိုင်သော တိုက်ခန်းမှာ မြန်မာစာ ဧည့်ပါမောက္ခများ အစဉ်အဆက် နေထိုင်လာသော တိုက်ခန်း ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ထိုတိုက်ခန်း မှာ ယခု ကျွန်တော်တို့ ဆက်နေရမည်။

အိမ်ရာစခန်းတွင် လေးထပ်တိုက် ၄ လုံး ရှိသည်။ တစ်တိုက်လျှင် တိုက်ခန်း ၈ ခန်းစီ ရှိသည့်အတွက် စုစုပေါင်း ၃၂ ခန်း ရှိပါသည်။ ဤတိုက်ခန်း များတွင် အိုဆာကာ တက္ကသိုလ်၊ အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ် နှင့် မနုဿဗေဒပြတိုက် (National Ethnology Museum) တို့မှ ဧည့်ပါမောက္ခများ၊ ဧည့်သူတေသီများကို ခွဲဝေ နေရာချထားပေးကြောင်းလည်း သိရပါသည်။ ကျွန် ဆော်တို့ နေရမည့် အခန်းမှာ တိုက်အမှတ် ၃၊ မြေညီထပ်၊ တိုက်ခန်းအမှတ် ၃၁၁ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာ ဦးတင်ရွှေက ပြန်ဖို့ အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ပြီးနေပါပြီ။ သူ့ဇနီးက ဆာပြီး ပြန်နှင့်သည့်အတွက် သူနှင့် သမီး မေယုရွှေသာ ယခု ရှိနေသည်။ ဒီလိုတို့ အနွေးပေးစက်တို့မှာ ရှိသည် ဓာတ်ငွေ့ခလုတ်များ ကိုင်တွယ်ပုံက အစ အမှိုက်ပစ်သည့်ကိစ္စ အဆုံး အိမ်နှင့် ပတ်သက်သည့် သိကောင်းစရာများကို သူတို့ သားအဖက ပြောပြသည်။ 'ဆရာတို့အတွက် ညစာ ထမင်းရော ဟင်း

ရာ ချက်ထားခဲ့တယ်' ဟု ပြောတော့ မြန်မာ ထမင်းဟင်းနှင့် သုံးရက်လောက် ဝေးနေတုန်း ကျွန်တော်တို့မှာ များစွာ ဝမ်းသာသွားပါသည်။

အစီအစဉ်အရ ဆရာယာဘူနှင့် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူ အချို့က ဦးတင်ရွှေတို့ကို လေဆိပ် လိုက်ပို့မည် ဖြစ်သည်။ မပို့မီ အိမ်မှာရှိသော ပစ္စည်း စာရင်းကို ဦးတင်ရွှေထံမှ လက်ခံပြီး ကျွန်တော့်ကို လွှဲပြောင်းပေးသည်။ အိမ် ထောင်ပရိဘောဂ အသုံးအဆောင်စာရင်းဖြစ်သည်။ ဦးတင်ရွှေမှာ လွှဲပြောင်းပြီး တော့ တော်တော် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်သွားပုံရသည်။ ရန်ကုန်က မိတ်ဆွေတွေ အတွက် ညက ကြိုရေးထားသော စာများကို ဦးတင်ရွှေ လက်ထဲ အပ်လိုက် သည်။ ဦးတင်ရွှေက 'ကျွန်တော်တော့ ပြန်ပြီဗျို့' ဟု နှုတ်ဆက်သွားသည်။

သူတို့ လေဆိပ် ဆင်းသွားပြီးနောက် ဒေါ်ပန်းခက်က ကျွန်တော်တို့ကို အရေးကြီးသည့် နေရာများသို့ လိုက်ပို့သည်။ ပထမဆုံး ကန်ဆိုင်ဆူပါ (Kansai Super) ခေါ် ဆိုင်ကြီးသို့ ခေါ်သွားသည်။ အိမ်နှင့် သိပ်မဝေးလှ။ ၅ မိနစ်၊ ၁၀ မိနစ် လမ်းလျှောက်သွားလျှင် ရောက်သည်။ သားငါး အသီးအရွက် မုန့်မျိုးစုံ အချိုရည်မျိုးစုံ လိုရာ ရသည်။ ကပ်ထားသော စာများမှာ ဂျပန်လို ဖြစ်၍ မဖတ်တတ်သော်လည်း ဈေးနှုန်းများကို အင်္ဂလိပ်လို ကပ်ထားသဖြင့် တော်ပါ သေးသည်။ လိုချင်သည့် ပစ္စည်းများကို ကောက်ယူပြီး ခြင်းထဲ ထည့်ကာ ကောင်တာမှာ ငွေချေလိုက်လျှင် စကားတစ်လုံးမှ ပြောစရာမလိုဘဲ ကိစ္စပြီးပါ သည်။ ကောင်တာမှ မိန်းကလေးက ခြင်းထဲက ပစ္စည်းတစ်ခုစီကို စက်ရှေ့မှာ ပြရုံနှင့် ဈေးနှုန်းပေါ်လာသည်။ စက်နှင့် တွက်ချက်ပြီး ပြေစာကလေး ထုတ်ပေး သည်။ ကျသင့်ငွေကို လက်ခံပြီး 'အာရိကတ်တော့' ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ကန်ဆိုင်ဆူပါ အလွန်နားမှာ စာတိုက် ရှိသည်။ ဒေါ်ပန်းခက်က စာတွေပစ္စည်းတွေ စာတိုက်မှ အလွယ်တကူ ပို့နိုင်ကြောင်း ရှင်းပြပြီး လမ်း ဖြတ်ကူးကာ လမ်းထိပ်မှ အဆောက်အအုံကြီးထဲသို့ ခေါ်သွားပြန်သည်။ 'ဒါ အီကေဒါဘဏ် (Ikeda Bank) ရဲ့ ဘဏ်ခွဲပါ ဆရာ၊ ဒီမှာ ဆရာငွေစာရင်း ဖွင့်ရမှာပါ' ဟု ပြောပြီး ဘဏ်ဝန်ထမ်းများနှင့် လုပ်စရာ တွေ ဆုံပြောဆိုကာ လိုအပ်သမျှ စီစဉ် ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ 'လစဉ် ၁၇ ရက်နေ့တိုင်း ဆရာလစာ ကို ဆရာငွေစာရင်းထဲ သွင်းပေးပါလိမ့်မယ်။ ဆရာ လိုအပ်သလို ထုတ်ယူဖို့ ပါပဲ' ဟု ရှင်းပြသည်။

အိမ်ဘက် ပြန်လျှောက်လာပြီး ကုန်းမြင့်ကလေး တစ်ခုပေါ်သို့ တက် ပြန်သည်။ လှေကားထစ်များအတိုင်း တက်သွားသောအခါ မြင်းရပ်နှင့်အတူ မိုကူဘာကန် (Mokuhakan) ဟု စာတန်း ထိုးထားသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ရောက်

သည်။ 'ဒီဆိုင်မှာလည်း ဝယ်ချင်တာ ဝယ်လို့ မရဘူး... ယခု ပြောင်းပြီး ဆိုင်ထဲ ဝင်ကြည့်ကြသည်။ ကုန်မျိုးစုံဆိုင် ဖြစ်သည်။ နည်းနည်းပါးပါး ဝယ်ပြီး ပြန်လာ ကြသည်။ ဈေးဆိုင်ရော၊ ဘဏ်ရော၊ စာတိုက်ရော အိမ်ပတ်ဝန်းကျင် မနီးမဝေး မှာ ရှိသည့်အတွက် သဘောကျသွားပါသည်။

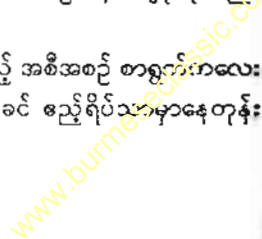
ဒေါ်ပန်းခက် ပြန်သွားပြီး မိသားစု ထမင်းစားကြသည်။ ဂျပန် ရောက် ပြီးကတည်းက မြန်မာ ထမင်းဟင်း မစားရသေးပါ။ ဧည့်ရိပ်သာမှာတုန်းက ချက်ပြုတ် စားသောက်ဖို့ အခြေအနေ မပေးသည့်အတွက် ပေါင်မုန့် ဝယ်ထား ပြီး ဇနီးသည် အမြော်အမြင်ကြီးစွာ အိမ်က သယ်လာသော ငါးသလောက်ဥ ကြော်တို့ ကြက်သားကြော်တို့နှင့် အာသာဖြေရသည်။ ယနေ့တော့ ဦးတင်ရွှေတို့ ချက်ပေးခဲ့သော ထမင်းနှင့် ကြက်သားဟင်းလည်း ရှိသည်။ အိမ်က သယ်လာ သော ဘဲဥဆားစိမ်ပြုတ်တို့ ကြက်သားကြော်တို့လည်း ရှိသည်။ ဂျပန်ရောက် ပြီးမှ ပထမဆုံး ချက်သော မြန်မာ ထမင်းဟင်းကို မြန်ရေရက်ရေ စားရသည်မှာ အရသာရှိလှပါသည်။

အကူအညီ အကြံအပို့

မြန်မာစာယူတဲ့ ဂျပန် ကျောင်းသူကလေးတွေ ... တဲ့၊ လိုအပ်တာ ကူညီဖို့ ဆရာမ ဒေါ်ပန်းခက်က လွတ်လိုက်တာတဲ့ ...'

ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်ရောက်သည့် နိုဝင်ဘာလ ၁၈ ရက်နေ့ ညနေပိုင်း တွင် ရုံးကိစ္စများ လုပ်ပြီး၍ ဧည့်ရိပ်သာသို့ ပြန်လာသောအခါ အခန်းထဲမှာ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူ တစ်စုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဇနီးက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ၍ ကျွန်တော့် တပည့်သစ်တွေ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ သူတို့က နေ့လယ်ပိုင်းကတည်းက ရောက်နေပြီး ဇနီး၊ သမီးတို့နှင့် စကားပြောနေကြ ကြောင်း သိရသည်။ နေ့လယ်က တွေ့ခဲ့ရသော ယဉ်ယဉ်သော်လည်း ပါသည်။ ပြီးတော့ အောင်မင်းရွှေ၊ စိုးကလျာရွှေ၊ ယုယုရွှေ၊ အိမာလာရွှေ၊ မိုးမိုးသော်၊ ငြိမ်းငြိမ်းသော် စသည်ဖြင့် နာမည်တွေ ပြောပြီး မိတ်ဆက်ကြသည်။ သူတို့ကို ဝမ်းသာကြောင်းပြောရင်း ဆရာမ ဒေါ်ပန်းခက် အစီအစဉ် စနစ်ကျပုံကိုလည်း သတိပြုမိကာ ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။

နောက်နေ့မှာ ဆရာမက သူ လုပ်ထားသည့် အစီအစဉ် စာရွက်ကလေး ကျွန်တော့်ကို ပေးသည်။ 'ဆရာတို့ အိမ်မပြောင်းခင် ဧည့်ရိပ်သာမှာနေတုန်း

ကူညီဖို့ အိမ်ပြောင်းပြီးရင်လည်း ကူညီဖို့နဲ့ ဆရာ့ကို အကြံအပို့လုပ်ပေးဖို့ ထာဝန်ပေးထားတဲ့ စာရင်းပါ ဆရာ ဟုလည်း ရှင်းပြသည်။ စာရွက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ မနေ့ကလာသည့် ကျောင်းသူကလေးများ၏ နာမည်များနှင့်အတူ နီဝင်ဘာ ၂၈ ရက်အထိ တာဝန်ချထားသော စာရင်းကို တွေ့ရပါသည်။ ၁၉ ရက်နေ့မှာ ဥမ္မာရွှေနှင့် စုစုသော်၊ ၂၀ ရက်နေ့မှာ အိမာလာရွှေနှင့် ငြိမ်းငြိမ်းသော်၊ ၂၁ ရက်နေ့ကျတော့ သဇင်ဝေနှင့် ယဉ်ယဉ်သော်၊ ၂၂ ရက်နေ့မှာ မြင့်မြင့်ရွှေနှင့် စုစုသော်၊ ၂၃ ရက်နေ့မှာ ခင်ဝင်းရွှေနှင့် စောမဇ္ဈရွှေ၊ ၂၄ ရက်နေ့မှာ မူမူရွှေနှင့် ကြည်လှရွှေ စသည်ဖြင့် အကွက်စေ့စေ့ စီစဉ်ထားပုံကို ရှိကျိုးမိပါသည်။

ကျွန်တော် ကျောင်းသွားနေတုန်း သူတို့ ရောက်လာတော့ ဇနီးနှင့် သမီးအတွက် အဖော်ရသည်။ သိချင်တာတွေလည်း မေးနိုင်သည်။ သတင်းစာ မှာ သည့်ကိစ္စ၊ လေအေးပေးစက် ပြင်ဖို့ကိစ္စ စသည်တို့ကို လိုအပ်သလို ဖုန်းဆက်ပြီး သူတို့က ဆောင်ရွက်ပေးသည်။

အိမ်ပြောင်းပြီးနောက် တစ်မနက်မှာ သဇင်ဝေ ဆိုသော ကျောင်းသူကလေး ရောက်လာသည်။ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်နေသော ကျွန်တော်ကို မြင်မြင်ချင်း လက်ညှိုးထိုးပြီး 'ဆရာ ပုဆိုး ပုဆိုး' ဟု အလန့်တကြား အော်လိုက်သည်။ အတွက် ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်ဟု တွေးပြီး လန့်သွားသည်။ မေးကြည့်မှ ကျွန်တော် မြန်မာပုဆိုး ဝတ်ထားသည်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်လိုက်ရ၍ ဝမ်းသာသွားပြီး ရုတ်တရက် အော်မိခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ 'တော်ပါသေးရဲ့' ဟု ဟင်းချလိုက်ရသည်။

မြင့်မြင့်ရွှေနှင့် ခင်ဝင်းရွှေ ဆိုသော ကျောင်းသူကလေး ၂ ယောက် ရောက်လာစဉ် ကျွန်တော့်ဇနီးက အိပ်ခန်းထဲမှာ ခဏ ဝင်လှဲနေသည်ကိုတွေ့၍ 'ဆရာမမှာ ရောဂါရှိသလား' ဟု မေးသည်။ ရုတ်တရက် ဘာဆိုလို့မှန်း မသိပါ။ စဉ်းစားကြည့်မှ 'နေမကောင်းဘူးလား' ဟု မေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက် သွားပါသည်။

အိမ်ပြောင်းပြီး ပထမတစ်ပတ်မှာ ကျောင်းအကြိုအပို့ အစီအစဉ်ကို ဝေါ်ပန်းခက် ရေးဆွဲထားသည့်အတိုင်း သူတို့ ဆက်လုပ်ကြသည်။ စစချင်း ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း မသွားတတ် မလာတတ်မှာ စိုး၍ သူတို့ကို အကြိုအပို့ တာဝန်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ 'တစ်ပတ်ပြီးရင်တော့ ဆရာ သွားတတ်လာတတ်သွားမှာပါ' ဟု ဆရာမက ရှင်းပြပါသည်။

မနက် ၈ နာရီ ထိုးခါနီးမှာ ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းခေါ်သွားဖို့

ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား တစ်ယောက် နှစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ သူတို့နှင့် အတူ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ကို ၁၅ မိနစ်လောက် လျှောက်ရသည်။ ပြီးတော့ နောက်ထပ် ၁၅ မိနစ်လောက် ဘတ်စ်ကား စီးရသည်။ ညနေ အတန်းပြီးတော့ လည်း တာဝန်ကျသူများက လာလမ်းအတိုင်း အိမ်ပြန်ဖို့ပေးသည်။

အသွားအပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း သူတို့နှင့် သောင်းပြောင်းတွေ့လာ ပြောဖြစ်သည်။ ဆွေဆွေသော် ဆိုသော ကျောင်းသူကလေး လာကြိုစဉ် အင်္ဂလိပ်လိုချည်း ပြောနေသည့်အတွက် 'မြန်မာလို ပြောပါလား' ဟု ဆိုသောအခါ သူ့မျက်နှာနီပြီး ခပ်ရွံ့ရွံ့ ဖြစ်သွားသည်။ မြန်မာ ဧည့်ပါမောက္ခများနှင့် အပြောအဆို နည်းသည့်အတွက် မြန်မာစကား အလေ့အကျင့် သိပ်မရှိသဖြင့် အခက်အခဲရှိကြောင်း အင်္ဂလိပ်လို ရှင်းပြသည်။ ဒီတော့မှ သူ့အခြေအနေကို နားလည်ရသည်။ စောပဉ္စုရွှေကတော့ တော်တော် သွက်သည်။ လမ်းမှာတွေ့သော သစ်သားအိမ်များကို 'ဒါက ရှေးအိမ်တွေပါ ဆရာ' ဟု ရှင်းပြသည်။ 'ဆရာ ဝဲငါးပိဟင်းချို ကြိုက်ပါသလား' ဟုလည်း စူးစမ်းသည်။ 'ဆာရိုမိ စားပါ ဆရာ၊ သိပ်ကောင်းပါတယ်' ဟုလည်း တိုက်တွန်းသည်။ "ဆာရိုမိ" မှာ သူတို့ သိပ်ကြိုက်သော ငါးစိမ်း ဖြစ်သည်။ သူ မြန်မာနိုင်ငံ ရောက်ခဲ့သည့် အတွေးအကြံများကိုလည်း ပြောပြသည်။ 'မြန်မာတွေ စိတ်ကောင်းတယ်၊ ကူညီတယ်' ဟု ပြောပါသည်။

'ကျွန်မတို့ တက္ကသိုလ်ကို ခု မြင်ရပါတယ်၊ ကြည့်ပါ ဆရာ' ဘတ်စ်ကား စီးလာကြရင်း စောမဉ္စုရွှေ၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည့် အတွက် ဘတ်စ်ကား ပြတင်းပေါက်မှ လက်ယာဘက်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ ခပ်ဝေးဝေးရှိ တောင်တန်းပြာကြီးကို နောက်ခံပြုလျက် မနီးမဝေး ထုန်းမြင့်ပေါ်မှာ မားမားစွင့်စွင့် ရှိနေသော အဆောက်အအုံ မြင့်မြင့်တွေကို သူ့မျက်နှာဖြင့်မြင်လိုက်ရသည်။ မျက်စိထဲမှာ ခပ်ဖြူဖြူ အရောင်တွေရော၊ အုတ်နီခဲလို ခပ်နီနီ အရောင်တွေပါ ရောနေသည်။ ရောက်တာ မကြာသေးသည့်အတွက် လမ်း မမှတ်မိသေးသည့် အဖြစ်ကို တွေးရင်း သူ့ကို ပြုံးပြလိုက်ရသည်။

ဘတ်စ်ကားက တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်ရင်း ခပ်ပြေပြေ ကုန်းမြင့်လမ်းအတိုင်း တက်လာသည်။ ဝင်းတစ်ခုထဲ ဝင်ခါနီးမှာ "Osaka University of Foreign Studies" ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်တော့မှ 'ဪ... အထူးပေးရောက်ပြီကိုး' ဟု သဘောပေါက်သွားသည်။ ကားမှတ်တိုင်တစ်ခု ထောက်ခါနီးတိုင်း ကားရှေ့ပိုင်းရှိ ကက်ဆက်ထဲက ဂျပန်လို ကြေညာသံ ထွက်လာမြဲ ဖြစ်သည်။ ကျောင်းရှေ့မှာ ကားရပ်ခါနီး ကြေညာသံတွင် 'အိုဆာကာ'

ဟု ပါလာသည့်အတွက် အဓိပ္ပာယ် မေးကြည့်သောအခါ 'အိုဆာကာ နိုင်ငံခြား ဘာသာသင် တက္ကသိုလ်ရှေ့ ရောက်တော့မယ်လို့ ပြောတာပါ ဆရာ' ဟု စော မဇ္ဈရွှေက ရှင်းပြသည်။ မှတ်တိုင်မှ ဆင်းကြပြီးနောက် ကျွန်တော်ရုံးခန်းရှိသည့် ဘီ အဆောက်အအုံ၊ ခြောက်ထပ်သို့ ဓာတ်လှေကားနှင့်အတူ သူ့ပါ လိုက်လာ ပြီး အခန်းရှေ့အထိ လိုက်ပို့ကာ နှုတ်ဆက်ပြီးမှ သူ့စာသင်ခန်းသို့ သွားပါ တော့သည်။

ညနေ အတန်းပြီးချိန်တွင် လိုက်ပို့မည့်သူက ကျွန်တော်ရုံးခန်းသို့ ရောက်လာသည်။ အောင်သိန်းရွှေတို့ အောင်မင်းရွှေတို့ လိုက်ပို့သည့်အလှည့် တွင် 'ဆရာ၊ သွားကြစို့' ဟု အားရပါးရ အော်ရင်း အခန်းထဲ ဝင်လာသည့် အတွက် ပြုံးမိပါသည်။ "သွားကြစို့" ဆိုသော စကားမှာ သူတို့ ဖတ်စာအုပ် ထဲက စကားဖြစ်ကြောင်း တွေးမိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ကြရင်း အိမ်ပေါက်ဝရောက်၍ တံခါးခေါင်းလောင်းနှိပ်ပြီး အိမ်သားတွေ တံခါးလာဖွင့်တော့မှ သူတို့ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။

သူတို့ တစ်ပတ်တိတိ အကြံအပို့ လုပ်ပြီးသောအခါ ကျွန်တော် လမ်း သိသွားပါသည်။

တက္ကသိုလ်အကြောင်း၊ ဘာသာရပ်အကြောင်း တစေ့တစောင်း

ဂျပန်ရောက်သည့်နေ့က လေဆိပ်မှ ကျောင်းသို့လာစဉ် ရထားပေါ်မှာ ဆရာ ယာဘူ ပြောပြသည့်အတွက် အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ် အကြောင်း၊ မြန်မာစာ သင်ကြားရေး အကြောင်းတို့ကို အကြမ်းအားဖြင့် သိရ ပါသည်။ တက္ကသိုလ် လမ်းညွှန်စာအုပ်ထဲတွင် သိကောင်းစရာများ ရေးသား ဖော်ပြထားသည့်အတွက် တက္ကသိုလ် အကြောင်း၊ မြန်မာစာ သင်ကြားရေး အကြောင်းတို့ကို ပထမတစ်ပတ်အတွင်းမှာ တစေ့တစောင်း လေ့လာခွင့်ရခဲ့ ပါသည်။

အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်သည် နိုင်ငံတော်က ဖွင့် လှစ်သော တက္ကသိုလ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြားဘာသာ စကားများနှင့် ယဉ် ကျေးမှု ဓလေ့များ လေ့လာရန် ရည်ရွယ် ဖွင့်လှစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ၁၉၂၁ ခု ဒီဇင်ဘာလတွင် အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင်ကျောင်း အဖြစ် စတင် တည် ထောင်ပြီး ၁၉၄၄ ခု ဧပြီလ ၁ ရက်နေ့တွင် အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားရေးရာ

ဘာသာလိပ် ဟူ၍ နာမည်ပြောင်းသည်။ ၁၉၄၉ ခု မေလ ၃၁ ရက်နေ့တွင် အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ် အဖြစ် စတင် တည်ထောင် ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။ မူလက ဥအဲဟွန်မချီ (Uchioni machi) တွင် ဖွင့်လှစ်ပြီး ၁၉၇၉ ခု စက်တင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့တွင် မီနိုမြို့ရှိ လက်ရှိနေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ ကြောင်း သိရပါသည်။

ဤတက္ကသိုလ်တွင် ရှေးဟောင်းနှင့် ခေတ်သစ် ဘာသာစကားများအပြင် ဘာသာစကား မဟုတ်သော အခြား ဘာသာရပ်များလည်း သင်ကြားပေးလျက် ဖြစ်သည်။ ဘာသာရပ်အားလုံးကို ဌာနကြီး ၂ ခုအောက်တွင် စုစည်းထားရှိ ကြောင်း သိရသည်။ နိုင်ငံတကာ ပညာဌာန (Department of International Studies) နှင့် ဒေသဆိုင်ရာ ပညာဌာန (Department of Area Studies) ဆိုသော ဌာနကြီးတို့ ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတကာပညာဌာန အောက်တွင် ဘာသာဗေဒနှင့် သုတသိပ္ပံ၊ ဂျပန်ဘာသာစကား၊ အနှိုင်းယဉ်ကျေးမှု၊ နိုင်ငံတကာ ဆက်ဆံရေး၊ ပတ်ဝန်း ဓာတ်ပုံ၊ ဖြိုးရေး ဘာသာရပ်များ ထားရှိသည်။ ဒေသဆိုင်ရာပညာဌာနတွင် အရှေ့အာရှ၊ အရှေ့တောင်အာရှနှင့် ပစိဖိတ်ကျွန်းများ၊ တောင်အာရှ၊ အရှေ့ အလယ်ပိုင်းဒေသ၊ အာဖရိက၊ ရုရှနှင့် အရှေ့ဥရောပ၊ အလယ်နှင့် မြောက် ဥရောပ၊ အနောက်နှင့် တောင်ဥရောပ၊ မြောက်အမေရိကနှင့် လက်တင်အမေရိက နိုင်ငံတို့မှ ဘာသာစကားများ သင်ကြား ပို့ချပေးသည်။

ဤတက္ကသိုလ်တွင် ဂျပန်ဘာသာ အပါအဝင် ဘာသာစကား ၂၅ ခုကို အဓိကအာသာအဖြစ် ပို့ချပေးလျက် ရှိကြောင်း၊ သာမန်ဘာသာအဖြစ် ယူနိုင် သော ဘာသာရပ် ၃၀ ခန့်လည်း ရှိကြောင်း ဆရာယာဘူက ပြောပြပါသည်။ ထိုဘာသာစကားများတွင် တရုတ်၊ ကိုရီးယား၊ မွန်ဂိုလီးယား၊ ဟင်ဒီ၊ အူရဒူ၊ ထိုင်း၊ ဗီယက်နမ်၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ ဖိလစ်ပိုင် စသည့် အာရှ ဘာသာစကားများ လည်း ပါသည်။ အင်္ဂလိပ်၊ ဂျာမနီ၊ ပြင်သစ်၊ အီတာလျံ၊ ဆွီဒင်၊ စပိန်၊ ပေါ်တူဂီ စသည့် ဥရောပ ဘာသာစကားများလည်း ပါသည်။ အာဖရိကတိုက် တန်ဇန် နီယာမှ ဆွာဟီလီ ဘာသာစကားလည်း ပါသည်။ အာရဗစ်တို့ ပါရုန်တို့လည်း ပါသေးသည်။ သာမန် ဘာသာများတွင် တိဗက်၊ စကောကရင်၊ တမိလီ၊ ရှမ်း၊ မာဠို၊ သက္ကတ ဘာသာများလည်း ပါဝင်ကြောင်း သိရပါသည်။

မူလက မြန်မာစာဌာန သီးခြားရှိကြောင်း၊ ယခုအခါတွင် တက္ကသိုလ် ခွဲစည်းပုံ ပြောင်းလိုက်သဖြင့် မြန်မာစာသည်လည်း အခြားဘာသာရပ်များ နည်းတူ ဌာနကြီး ၂ ခုအောက်တွင် ဘာသာရပ်တစ်ခုအဖြစ် တည်ရှိနေကြောင်း၊ အရှေ့တောင်အာရှနှင့် ပစိဖိတ်ကျွန်းများရှိ ဘာသာစကားများ အုပ်စုထဲတွင်

ဘာသာရပ်တစ်ခုအဖြစ် ပါဝင်နေကြောင်း သိရပါသည်။ 'တက္ကသိုလ်မှာ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ဌာနကြီး ၂ ခုမှာ ဌာနမှူးတွေ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ မြန်မာစာဘာသာရပ်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ကျောင်းသားရေးရာ ကိစ္စတွေကို တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ရတာပါ။ ဌာနမှူးလို့ မခေါ်ပါဘူး' ဟု ဆရာယာဘူက ရှင်းပြပါသည်။

မြန်မာစာ ဘာသာရပ်အတွက် အိမ်ရှင် ပါမောက္ခ ၃ ယောက်သာ အချိန်ပြည့် ဆရာများ ဖြစ်သည်။ ဆရာယာဘူ၊ ဆရာအိုးနီနှင့် ဆရာမ မိနာမီဒါ (ဒေါ်ပန်းမက်) တို့ ဖြစ်သည်။ စည့်ပါမောက္ခဖြစ်သော ကျွန်တော်နှင့်မှ စုစုပေါင်းလေးယောက် ဖြစ်သည်။ အခြား တက္ကသိုလ်များမှ ပညာရှင်များက အချိန်ပိုင်းလာရောက် ပို့ချပေးကြသည်။

တက္ကသိုလ်၏ မူအရ ဘာသာစကားကို မလှိုင်းထား၍ သက်ဆိုင်ရာ နိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ယဉ်ကျေးမှု စသည်တို့ကိုပါ သင်ကြားသည့် စနစ်ကို ကျင့်သုံးကြောင်း သိရသည်။ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ် ဆိုသော်လည်း ဘာသာစကား သက်သက်သာ သင်ကြားခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဖော်ပြပါ ဘာသာရပ်များကိုလည်း သင်ကြားပေးသည်။ မြန်မာ့ နိုင်ငံရေး၊ မြန်မာ့ စီးပွားရေး၊ မြန်မာ့ ယဉ်ကျေးမှု စသည့် မြန်မာနှင့်ဆိုင်သည့် ဘာသာရပ်များကို အချိန်ပိုင်း ပညာရှင်များက အခြား တက္ကသိုလ်များမှ လာရောက် ပို့ချပေးလျက် ရှိကြောင်း သိရပါသည်။

မြန်မာစာ သင်ကြားရာတွင်လည်း မူပြောင်းသွားကြောင်း သိရသည်။ ယခင်က ရှေးဟောင်း မြန်မာစာ မြန်မာစကားကို အချိန်တော်တော်ပေး၍ သင်ကြားသည်။ ယခုအခါတွင်မူ ရှေးဟောင်းထက် ယခုခေတ် လက်တွေ့အသုံးပြုနေသော မြန်မာစကားကို အားပြု သင်ကြားကြောင်း သိရပါသည်။

ဘယ်စာကို ဘယ်လိုသင်ရပါ

ဂျပန်ရောက်သည့်နေ့တွင် ဆရာဦးတင်ရွှေက သူ သင်နေသည့် အချိန်ဇယားကို ပေးပြီး 'ဆရာ ဒီအချိန်ဇယားအတိုင်း ဆက်သင်ဖို့ပါပဲ' ဟု ပြောပါသည်။

စာသင်ချိန်က တစ်ပတ် ၉ ချိန် ဖြစ်သည်။ ပထမနှစ်မှာ အခြေခံ မြန်မာစကား မြန်မာစာ ၃ ချိန်၊ ဒုတိယနှစ်မှာ အခြေခံ မြန်မာစကားပြော ၂ ချိန်၊ တတိယနှစ်နှင့် စတုတ္ထနှစ် ပေါင်းထားသော အတန်းမှာက အဆင့်မြင့်

မြန်မာစကားပြော၊ မြန်မာဘာသာစကား၊ မိတ်ဆက်နှင့် မြန်မာဂန္ထဝင်စာပေ စာစီချိန်စီ၊ အားလုံး ၃ ချိန်၊ မဟာဝိဇ္ဇာတန်းမှာ မြန်မာဘာသာစကားနှင့် မြန်မာစာပေ ၁ ချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာယာဘူက 'သင်ရိုး မာတိကာကိုတော့ ဆရာ ကြိုက်သလို ဆွဲပြီး သင်နိုင်ပါတယ်' ဟု ပြောပါသည်။

အချိန်ဇယားကို ကြည့်ပြီးပြီးချင်း 'ဘယ်စာကို ဘယ်လို သင်ရပါ' ဟူသော အမေးစကားလေး စိတ်ထဲမှာ ပေါ်လာပါသည်။ ကျွန်တော် ရောက်သည့်အချိန်မှာ ပညာသင်နှစ် တစ်ဝက်ကျိုးနေပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့ပိုင်းမှာ ဆရာဦးတင်ရွှေ သင်ထားသော သင်ခန်းစာများကို လေ့လာကြည့်ပြီး ဘယ်ပုံစံဖြင့် ဆက်သင်ရမည်ကို စဉ်းစားကာ သင်ရပါသည်။

ရှေ့မှာ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ပထမနှစ်မှာတော့ 'ရက်သတ္တလေးပတ်နဲ့ ဇောစကား' စာအုပ်ကို ဆရာအိုးနီတိုးရနှင့် အတူတူ သင်ရသည်။ စာအုပ်မှာ မြန်မာစာ ရေးနည်း၊ ဖတ်နည်းက စ၍ မြန်မာစကား ပြောပုံများကို အပြောဝါကျ ပုံစံများ၊ ဂျပန်လို ဘာသာပြန်ချက် ရှင်းလင်းချက်များနှင့် စနစ်တကျ ပြုစုထားသော ဖတ်စာအုပ် ဖြစ်သည်။ ရက်သတ္တပတ် လေးပတ်နှင့် အမြန် စကားပြော တတ်အောင် စီစဉ် ပြုစုထားသော်လည်း ပထမနှစ် ကျောင်းသားများကိုတော့ တစ်နှစ်လုံး သင်မည်ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ ကျွန်တော်က မြန်မာလို ဖတ်ပြပြီး ဆရာအိုးနီက ဂျပန်လို ရှင်းပြသည်။ မြန်မာမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အကျယ် ဖွင်းပြဖို့ လိုလျှင် အကျယ် ရှင်းပြသည်။ သင်ခန်းစာ တစ်ခုပြီးလျှင် လေ့ကျင့်ခန်းများ လုပ်ခိုင်းသည်။ ကျွန်တော်က ဖတ်စာအုပ်ထဲက ဝါကျများကို သတ်ပုံ ခေါ်ပေးပြီး သူတို့ကို လိုက်ရေးခိုင်းတာမျိုးလည်း ရှိသည်။ ရှေ့က သင်ပုန်းမှာ တစ်ယောက်စီ ထွက်ရေးခိုင်းတာမျိုးလည်း ရှိသည်။ စာအုပ် ကုန်သွားလျှင် မြန်မာစကား မြန်မာစာ အဖတ်အရွတ်၊ အနာအကြား၊ အရေးအလား၊ အပြောအဆို ဟူသော စွမ်းရည် ၄ ရပ် အခြေခံရသွားအောင် စီစဉ်ထားသော စာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့အားလုံး တက်တက်ကြွကြွ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် သင်ကြသည်။ ကျွန်တော် ဖတ်ပြသည့် ဝါကျများကို အသံပီအောင် ကြိုးစားပြီး လိုက်ဆိုကြသည်။ သင်ပုန်းမှာ ထွက်ရေးခိုင်းလျှင်လည်း အပြိုင်အဆိုင် ထွက်ရေးကြသည်။

ပထမနှစ်မှာ ဆရာအိုးနီနှင့် တွဲပြီး သင်ရသည့်အတွက် အဆင်ပြေပါသည်။ ကျွန်အတန်းတွေကျတော့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း အတန်းဝင်ရသည်။ ကျောင်းသားတွေက မြန်မာစကား ရေရေလည်လည် မပြောတတ်ကြသေး။ ကျွန်တော်ကလည်း ဂျပန်စကား တစ်လုံးမှ မတတ်။ ဂျပန် မသွားမီ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ချိန် သိပ်မရသည့်အတွက် ရန်ကုန် နိုင်ငံခြားဘာသာ တက္ကသိုလ်

မှာ ဂျပန်ဘာသာ သင်တန်းလည်း မတက်ခဲ့ရပါ။ အပြင်မှာ အလွတ်သင်ဖို့ လည်း အချိန်မရပါ။ ထို့ကြောင့် ဂျပန်စကား တစ်လုံးမှ မတတ်ဘဲ ဂျပန် ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အိမ်ရှင် ပါမောက္ခများ သူတို့ တပည့်တွေကို ဘယ်လို သင်သလဲဟု သိချင်သည့်အတွက် လေ့လာကြည့်သောအခါ သူတို့အားလုံး မြန်မာစာကို ဂျပန်လိုပြောပြီး သင်ကြကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ အင်္ဂလိပ် စာကို မြန်မာလို ဘာသာပြန်ပြီး သင်သလို သူတို့လည်း မြန်မာစာကို ဂျပန်လို ဘာသာပြန်ပြီး သင်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ဂျပန်စကား မတတ်သည့်အတွက် ဘာသာပြန်စနစ်ဖြင့် သင်၍ မဖြစ်နိုင်ပါ။ အင်္ဂလိပ်လို ဖြောင့်ပြီး သင်ဖို့ကျတော့လည်း သဘာဝမကျပါ။ ဂျပန်ကျောင်းသားကို မြန်မာဆရာက အင်္ဂလိပ်လိုပြောပြီး မြန်မာစာသင်လျှင် ဘာသာစကားသုံးမျိုး ရောယှက်ပြီး ငြိဿနာရှုပ်ထွေးသွားပါလိမ့်မည်။ သည် တော့ တိုက်ရိုက်နည်းဖြင့်သင်မှ အဆင်ပြေလိမ့်မည်ဟု တွေးမိပါသည်။

ဒုတိယနှစ်မှာ အခြေခံ မြန်မာစကားပြော တစ်ပတ် ၂ ချိန် သင်ရသည်။ ဆရာအိုးနီ၏ “မြန်မာ ဂျပန် အင်္ဂလိပ် စကားပြော” စာအုပ်ကို ဆရာ ဦးတင်ရွှေ သင်လက်စ ရှိသည်။ နေ့စဉ် ပြောဆို သုံးနှုန်းပုံများကို သင်ခန်းစာများ ဖွဲ့စည်း ထားသော စာအုပ် ဖြစ်သည်။ ဂျပန်လို အင်္ဂလိပ်လို ရှင်းလင်းချက်များလည်း ပါသည်။ သူတို့ မြန်မာစကား ရေရေလည်လည် မပြောတတ်သေးသော်လည်း မြန်မာစာကိုတော့ အားလုံး ဖတ်တတ်နေပါပြီ။ ထို့ပြင် သူတို့မှာ မြန်မာ ဂျပန် အဘိဓာန်လည်း ရှိသည်။ ဆရာ ဟာရာဒါနှင့် ဆရာအိုးနီတို့က ဆရာကြီးဦးဝန် (မင်းသုဝဏ်) အကူအညီဖြင့် ပြုစုထားသော အဘိဓာန် ဖြစ်သည်။ အတန်း လာလျှင် အဘိဓာန်စာအုပ်ကို သူတို့အားလုံး ယူလာရသည်။ နားမလည်သော မြန်မာစကားလုံးပါလျှင် အဘိဓာန်ကြည့်ပြီး နားလည်အောင် လုပ်ကြရသည်။ ကျွန်တော်က မြန်မာလိုပင် ဖြည်းဖြည်းပြောပြီး သင်ပေးသည်။ ရှင်းပြရာတွင် တိုက်ရိုက်ညွှန်ပြနည်း၊ ရုပ်ပုံဆွဲပြနည်း၊ အမူအရာ လုပ်ပြနည်းတို့ကို လိုအပ် သလို သုံးပြီး ရှင်းပြသည်။ သူတို့အတွက် အခက်အခဲ မရှိပါ။

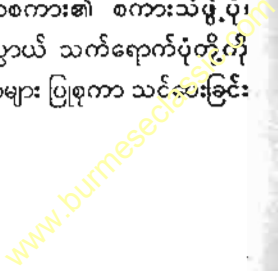
တတိယနှစ်နှင့် စတုတ္ထနှစ်ကို အတန်းပေါင်းထားသည်။ ပထမတော့ ဘာကြောင့် အတန်းပေါင်းရသည်ကို သဘောမပေါက်ပါ။ လေ့လာကြည့်တော့မှ သဘောပေါက်သည်။ တက္ကသိုလ်၏ စနစ်အရ သူတို့ သင်ယူရမည့် ခရက်ဒစ် ယူနစ် (credit unit) များကို တတိယနှစ်မှာ များများယူထားလျှင် စတုတ္ထနှစ်မှာ သိပ်မယူရတော့။ အချို့ဆိုလျှင် စတုတ္ထနှစ်မှာ တစ်ပတ် တစ်ချိန် နှစ်ချိန်

ထက်ရုံနှင့် သတ်မှတ်သည့် 'ခရက်ဒစ်ယူနစ်' ပြည့်သွားသည်။ ဘွဲ့မရမီ အလုပ် ကြိုတင် ရှာထားရန် လိုသည့်အတွက် စတုတ္ထနှစ်မှာ အလုပ်ရှာဖို့ အပြင်မှာ အချိန်များများ ပေးနိုင်အောင် တတိယနှစ်နှင့် စတုတ္ထနှစ်ကို သီးခြား မခွဲဘဲ ဆင်းထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။

ထိုအတန်းအတွက် အဆင့်မြင့် မြန်မာစကားပြော သင်ခန်းစာများကို ကိုယ်တိုင် ပြုစုရသည်။ “ကျောင်းမှာ၊ စားသောက်ဆိုင်မှာ၊ လေဆိပ်မှာ၊ ဘူတာရုံမှာ” စသည်ဖြင့် နေရာအမျိုးမျိုးမှာ အပြန်အလှန် စကားပြောကြပုံ၊ အတန်းထဲမှာ တစ်ဦးချင်း ဆွေးနွေး တင်ပြပုံ၊ ဝိုင်းဖွဲ့ ဆွေးနွေးပုံ၊ အမေးအဖြေ လုပ်ပုံ၊ ပြဇာတ်မှာ သရုပ်ဆောင် ပြောဆိုပုံ စသည့် သင်ခန်းစာများကို စနစ် တကျ စီစဉ်ရသည်။ အသုံးပြုသည့် မြန်မာစကားလုံးများ၊ အပြောဝါကျ ပုံစံ များကို တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် အလွယ်အခက် စီစဉ်ရသည်။ သင်ယူပြီးသော စကားလုံးများကို သုံးပြီး မှန်မှန်ကန်ကန် ပြောတတ် ဆိုတတ်အောင် လေ့ကျင့် ပေးသော သင်ခန်းစာများလည်း ထည့်ပေးရသည်။ ဆရာနှင့် ကျောင်းသား အမေးအဖြေ လုပ်ပုံ၊ ကျောင်းသားချင်း အမေးအဖြေ လုပ်ပုံများလည်း ထည့်ပေး ရသည်။ သူတို့ ဂျပန် ဆရာတွေက ဂျပန်လိုပြောပြီး သင်ခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် မြန်မာလို ပြောပြီး သင်သည့် အတန်းဆိုလို့ ကျွန်တော့်အတန်း တစ်တန်းသာ ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်အတန်းမှာ မြန်မာစကား ပြောရသည်ဆို သူတို့ စိတ်ဝင်စားကြပါသည်။

'မြန်မာ့ဂန္ထဝင် စာပေတွေထဲကလည်း ရွေးချယ်ပြီး သင်ပေးပါ ဆရာ၊ မြန်မာလူမျိုး ဆရာက သင်ပေးတာ ပိုကောင်းပါတယ်' ဟု ဆရာယာဘူက မေတ္တာရပ်ခံသည့်အတွက် ရှေးစကားပြေထဲက ဦးဩဘာ၏ ဇာတ်တော်များ၊ ငါးရာငါးဆယ်ဝတ္ထုများ၊ ခေတ်စကားပြေထဲက ဦးဖိုးကျား၊ သိပ္ပံမောင်ဝ တို့၏ စကားပြေများ စသည်ဖြင့် ရွေးချယ် သင်ကြားပေးရသည်။ ကဗျာကျတော့ သိပ်မြင့်မြင့် သင်၍ မရ။ ဂာလေးကဗျာများနှင့် ခပ်လွယ်လွယ် ခေတ်ကဗျာ များကို သင်ပေးရသည်။ စာကို အသံထွက်ပြီး ဖတ်သည့် အလေ့အကျင့် လုပ် ပေးပြီး အပြောစကားနှင့် စာစကား မတူသည်များကို နှိုင်းယှဉ်ပြရသည်။

“မြန်မာဘာသာစကား မိတ်ဆက်” ကို တတိယနှစ်၊ စတုတ္ထနှစ်မှာရော မဟာဝိဇ္ဇာတန်းမှာပါ သင်သည်။ မြန်မာဘာသာစကား၏ စကားသံဖွဲ့ပုံ၊ စကားလုံးဖွဲ့ပုံ၊ ဝါကျဖွဲ့ပုံ၊ စကားသုံးနှုန်းပုံ၊ အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်ပုံတို့ကို ဘာသာဗေဒ ရှုထောင့်က လေ့လာသည့် သင်ခန်းစာများ ပြုစုကာ သင်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

သင်ကြားသည့် အတွေ့အကြုံကို အခြေခံ၍ သင်ခန်းစာများကို လိုအပ်သလို ပြုပြင်မွမ်းမံရင်း ကျွန်တော် အလေးအနက် သတိမူမိလိုက်သော အချက်တစ်ချက် ရှိပါသည်။ မြန်မာစကားကို မြန်မာ ကျောင်းသားများအား မိခင်ဘာသာအဖြစ် သင်ကြားရခြင်းနှင့် မြန်မာစကားကို နိုင်ငံခြား ကျောင်းသားများအား နိုင်ငံခြားဘာသာအဖြစ် သင်ကြားရခြင်းတို့ သဘာဝချင်း အလွန်ကွဲပြားခြားနားသည် ဟူသော အချက် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်တပည့် ဂျပန်ကျောင်းသား အားလုံးသည် မြန်မာစကားကို နိုင်ငံခြား ဘာသာစကားအဖြစ် သင်ယူနေခြင်း ဖြစ်သည် ဆိုသော အချက်ကို ဆရာဖြစ်သူ ကျွန်တော့်အနေနှင့် သင်တန်းကာလ တစ်လျှောက်လုံး မမေ့မလျော့ သတိရှိနေဖို့ အထူး လိုအပ်ကြောင်းလည်း သဘောပေါက်လာပါသည်။

‘ဘယ်စာကို ဘယ်လို သင်ရပါ’ ဆိုသော အမေးစကားကလေးကို စိတ်ထဲက ကြိုးစားပြီး ဖြေကြည့်နေမိပါသည်။

ကူးလိုရာရာ

ဆိုဘာက နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်မှာ ၂ နှစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် အလွန် သဘောကျသော အချက်တစ်ချက်မှာ ကူးလိုရာရာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖောဖောသီသီ ကူးခွင့်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ကူးလိုရာရာ” ဆိုသည်မှာ စာအုပ်စာတမ်းများကို မိတ္တူကူးစက်ဖြင့် ကူးယူခြင်းကို ဆိုလိုပါသည်။ ဆရာ၊ ဆရာမများက သင်ကြားမည့် သင်ခန်းစာများကို မိတ္တူကူးပြီး လက်ကမ်းစာ (hand out) များ ဖြန့်ဝေ သင်ကြားသည့် စနစ်ကို အများ ကျင့်သုံးကြသည်။ ကျွန်တော့်ရုံးခန်း ရှိသော အဆောက်အအုံ မြေညီထပ်မှာ မိတ္တူခန်း ရှိသည်။ မိတ္တူကူးစက် ၅ လုံး၊ ၆ လုံးလောက် အသင့်ရှိသည်။ စက္ကူထုပ်များလည်း အရွယ်အစား အမျိုးမျိုး အသင့်ရှိသည်။ မိတ္တူကူးဖို့အတွက် စက်ထဲ အရင်ထည့်ရမည့် ပလပ်စတစ် ကတ်ပြားကလေးများကို တစ်ဌာန တစ်ခု သတ်မှတ်ပေးထားသည်။ မိတ္တူကူးချင်လျှင် ဆိုင်ရာ ကတ်ပြားကလေးကို ယူပြီး မိတ္တူကူးစက်တစ်ခုထဲ ထည့်လိုက်ရုံနှင့် စက်ပွင့်သွားသည်။ ကူးချင်သည့် စာအုပ်စာတမ်းများ၊ စာရွက်များ၊ ရုပ်ပုံများကို ကြိုက်သလောက် ကူးနိုင်သည်။ ပြီးလျှင် အသင့်ထားသော ပုံစံမှာ ဘယ်ဌာနက ဘာကိစ္စအတွက် မိတ္တူ ဘယ်နှရွက်ကူးကြောင်း စာရင်း ဖြည့်လိုက်ရုံသာ။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

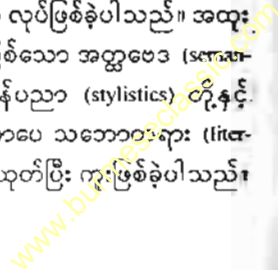
ဆိုဘာကညည်းသည်

ဆရာ၊ ဆရာမများက အတန်းအသီးသီးအတွက် သင်ခန်းစာများ ပြုစုပြီး တောင်းသားများကို လက်ကမ်းစာအဖြစ် ဖြန့်ဝေရန် မိတ္တူလာကူးကြသည့် အတွက် မိတ္တူကူးခန်းမှာ စက်သံများဖြင့် အမြဲ စည်ကားနေပါသည်။ အစပိုင်းတွင် သင်ခန်းစာများကို လက်ရေးဖြင့် ရေးရသော်လည်း နောက်ပိုင်းမှာ ကွန်ပျူတာ တစ်လုံး ရသည့်အတွက် ကွန်ပျူတာဖြင့် ရိုက်သည်။ လိုအပ်သော ပုံများ ရှာဖွေ ထည့်ပြီး မိတ္တူကူးသည်။ စာအုပ်ထဲက ကောက်နုတ်ချက်များကိုလည်း မိတ္တူကူးသည်။ ကျောင်းသားအားလုံးအတွက် လက်ကမ်းစာများ ဖြန့်ဝေပြီး ထိထိရောက်ရောက် သင်ကြားနိုင်ပါသည်။

မြန်မာအကြောင်း သင်ခန်းစာများ ပြုစုသောအခါ မြန်မာနိုင်ငံမြေပုံ၊ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ပုံ၊ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးများပုံ စသည်တို့ကို ရှာဖွေ ထည့်သွင်းပြီး မိတ္တူကူးရသည်။ ခြင်းလုံးအကြောင်း သင်ခန်းစာမှာ ကာလသားတစ်ခု ခါးတောင်းမြောက်အောင် ကျိုက်ပြီး ခြင်းခတ်နေသည့် ခြင်းဝိုင်းပုံကို ရှာဖွေ၍ ထည့်ရသည်။ ရုပ်ပုံများဖြင့် ရှင်းပြသောအခါ သူတို့ ပို၍ သဘောပေါက်သည်။ လူကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်း အခေါ်အဝေါ်များကို သင်သည့် သင်ခန်းစာတွင် ခတ်တတ်ရပ်နေသော လူရုပ်ပုံကြီး၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်း အမည်များကို ဘေးက ရေးထားပြီး ရုပ်ပုံနှင့် ယှဉ်တွဲ၍ ရှင်းပြရသည်။

မိတ္တူကူးသည့် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဆရာမ ဒေါ်ပန်းခက်က ကျွန်တော့်အတွက် သီးသန့် အစီအစဉ်တစ်ခု လုပ်ပေးထားသည်။ စာကြည့်တိုက်၏ မြေအောက်ခန်းမှာ မိတ္တူကူးစက်တစ်လုံး သီးခြား ရှိသည်။ ထိုစက်မှာ ကူးနိုင်သည့် ကတ်ပြားတစ်ခု ကျွန်တော့်အတွက် လုပ်ပေးပြီး ‘စာအုပ်စာတမ်းတွေ ဆရာ ကြိုက်သလောက် ကူးပါ’ ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲ ကျသလိုပင်။ စာကြည့်တိုက်မှ ကူးချင်သည့် စာအုပ်များကို အလွယ်တကူ ယူပြီး ထိုမိတ္တူစက်မှာ ကူးနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘာသာဗေဒ စာအုပ်များ၊ စာပေသဘောတရား စာအုပ်များ၊ ရာမာယဏဆိုင်ရာ စာအုပ်များ၊ ရှားပါးသော သုတေသန စာတမ်းများ အတော်များများ ကူးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ကွန်ပျူတာနှင့်အတူ ပုံနှိပ်ကူးစက် (ပရင်တာ) ပါ ဆရာယာဘူက နီးချင်ပေးသည့်အတွက် နောက်ပိုင်းကာလမှာ အင်တာနက်ထဲက ထုတ်ပြီး ဖရင့်တာဖြင့် ကူးသည့် အလုပ်ကိုလည်း တော်တော် လုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အထူးဆူဖြင့် ဘာသာဗေဒ (linguistics) ပညာရပ်ခွဲများ ဖြစ်သော အတ္ထုဗေဒ (semantics)၊ လူမှုဘာသာဗေဒ (sociolinguistics)၊ ရေးဟန်ပညာ (stylistics) တို့နှင့် သင်္ကေတဗေဒ (semiotics) ဆိုင်ရာ စာတမ်းများ၊ စာပေ သဘောတရား (literary theory) ဆိုင်ရာ စာတမ်းများကို အင်တာနက်မှ ယူတိုက်ပြီး ကူးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဘတ်စ်ကား ဘူတာရုံ ရောက်ပါပြီ

ဘတ်စ်ကားဘူတာရုံ ရောက်ပါပြီ ဆရာ'

ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းလိုက်ဖို့ဖို့ လာခေါ်သော ကျောင်းသူကလေးနှင့် စကားပြောရင်း လမ်းလျှောက်လာကြစဉ် သူ ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ကျွန်တော် ပြုံးမိသည်။ သူ သိထားသော "ရထားဘူတာရုံ" နှင့် ဆင်တူသုံးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် ထူးဆန်းနေပါသည်။ 'ဘတ်စ်ကား ဘူတာရုံလို့ မခေါ်ဘူး၊ ဘတ်စ်ကား မှတ်တိုင်လို့ ခေါ်တယ်' ဟု သူ့ကို ရှင်းပြလိုက်ပါသည်။

တကယ်တော့လည်း သူတို့ ဘတ်စ်ကား မှတ်တိုင်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဆီက ဘူတာရုံတွေမှာလို ကားဝင်သည့် အချိန်ဇယားများ အသေးစိတ် ပြထားသည့်အတွက် ဘူတာရုံနှင့် တူနေသလိုလို ထင်မိသည်။ ပြထားသည့် အချိန်ဇယားအတိုင်း ဘတ်စ်ကားက အချိန် အတိအကျ ဝင်လာသည်။ ကားပေါ်တက်တော့ ထိုင်ခုံတွေ ပြည့်နေသဖြင့် အပေါ်ကတန်းမှာ တပ်ထားသော ကြိုးကွင်းကို ကိုင်ပြီး မတ်တတ်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော် ခပ်ယိုင်ယိုင် ဖြစ်သွားသည်ကို မြင်တော့ သူက မေးသည်။ 'ဆရာမှာ ကားရောဂါ ရှိပါသလား' တဲ့။ စဉ်းစားကြည့်တော့မှ 'ကားမူးတတ်သလား' ဟု မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်သွားပြီး 'ဟာ-မရှိပါဘူး၊ မရှိပါဘူး' ဟု ပြန်ဖြေရသည်။

တစ်ခါတွင် မြန်မာနိုင်ငံ ရောက်ဖူးသော ကျောင်းသူကလေးက 'မြန်မာပြည်မှာ ညာမိန်းမတွေ ခွဲတယ် ဆရာ' ဟု ပြောသည်။ အဓိပ္ပာယ် နားမလည်သဖြင့် မေးကြည့်သောအခါ ကျမှ မိန်းမလျှောက် ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ရသည်။ မိန်းမလျှောက်အစစ် မဟုတ်ဘဲ ညာပြီး မိန်းမယောင်ဆောင်ထားသူ ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် "ညာမိန်းမ" ဟု စကားလုံး ဖန်တီး သုံးလိုက်ပုံကို သဘောကျသွားပါသည်။

သုံးရိုးသုံးစဉ် မဟုတ်ဘဲ သူတို့ စိတ်ကူးဖြင့် စပ်ဟပ်သုံးသော ထိုစကားမျိုးတွေ သူတို့ဆီက မကြာခဏ ကြားရတတ်ပါသည်။

အချို့အသုံးများမှာ ဂျပန်စကားတွင် သုံးပုံမျိုးအတိုင်း လိုက်သုံးမိခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် ဂျပန်ရောက်သည့်နေ့တွင် ဆရာယာဘူက 'ဆရာကို ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းက ငွေသုံးသိန်း ငှားပါမယ်၊ တစ်လ တစ်သိန်း ပြန်ဆပ်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်' ဟုပြောပြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရောက်ချင်း လခ မရသေးသည့်အတွက် ကျောင်းက အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ 'ဟုတ်ကဲ့၊ ငွေသုံးသိန်း ချေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ' ဟု

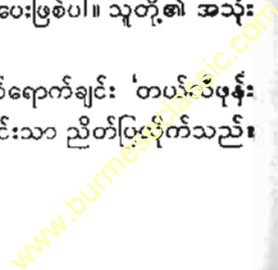
ဆိုတာကညည်းသည်

ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။ နောက်မှ ဂျပန်စကားမှာ ငှားတာနဲ့ ချေးတာကို စကားလုံး ခွဲဘဲ တစ်မျိုးတည်းသုံးကြောင်း သိရပါသည်။ (အရည်) "တိုက်" တာနဲ့ (အဖတ်) "ကျေး" တာလည်း စကားလုံး အတူတူပင် ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသေးသည်။ မြန်မာစကားမှာ အရည်ဆိုလျှင် တိုက်သည်၊ အဖတ်ဆိုလျှင် ကျေးသည် ဟု စကားကွဲသော်လည်း ဂျပန်စကားမှာ အရည်ရော အဖတ်ပါ တစ်မျိုးတည်း သုံးသည် ဆိုသော အချက်က ဘာသာစကား တစ်ခုနှင့် တစ်ခု လောကကို ခွဲခြားပုံခြင်း ကွဲပြားနိုင်သကဲ့သို့ ဝေါဟာရ ပြုပုံခြင်းလည်း ကွဲပြားနိုင်ပုံကို ဖော်ပြနေပါသည်။

ဆရာအိုးနီနှင့် တွဲသင်သော အတန်းမှာ ဆရာက 'တောင်ဘက်ကလား၊ -ဘက်ကလား' ဟု ရေးပြပြီး ကွက်လပ်ကို ဘယ်လို ဖြည့်မလဲဟု ကျောင်းသားတွေကို မေးသည်။ သူတို့ မဖြေခင် ကျွန်တော်က 'မြောက်ဘက်ကလား' ဟု စိတ်ထဲက ဖြေကြည့်ထားသည်။ ကျောင်းသားက ကျွန်တော် ဖြေသလို မဟုတ်ဘဲ 'ပင်လယ်ဘက်ကလား' ဟု ဖြေလိုက်သောအခါ ဆရာက 'မှန်တယ်' ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်တို့က "တောင်" ဆိုလျှင် အရပ်မျက်နှာကို အရင် သတိရပြီး ဆန့်ကျင်ဘက် စကားဖြစ်သော "မြောက်" နှင့် တွဲမြင်သည်။ သူတို့ကတော့ "တောင်" ဆိုလျှင် တောင်ကုန်း၊ တောင်တန်းကို အရင်သတိရပြီး ဆန့်ကျင်ဘက် စကားဖြစ်သော "ပင်လယ်" နှင့် တွဲမြင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ "စိတ်ကူးပုံချင်း ဗတူပါကလား" ဟု တွေးရင်း ပြုံးမိပါသည်။

"သွား" နှင့် "လာ" ဆိုသော မြန်မာစကားနှစ်လုံးကို ကျွန်တော်က သူနေရာနှင့်သူ ခွဲသုံးသော်လည်း သူတို့က "သွား" ကို အသုံးများသည်။ ကျောင်းသားကလေးများက ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ကျွန်တော် အိမ်မှာရှိစဉ် ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး 'ဆရာအိမ်ကို ကျွန်တော်တို့ သွားပါရစေ' ဟု ပြောသဖြင့် 'လာပါရစေ' ဟု ပြောရန် ပြင်ပေးလိုက်သည်။ နောက်တစ်ခါ ပြောတော့လည်း 'ဆရာအိမ်ကို သွားချင်ပါတယ်' ဟုပင် ဖြစ်နေပြန်သည်။ မြန်မာစကား တတ်သော ဂျပန်ဆရာတစ်ယောက် ဆိုလျှင် ကျွန်တော့် ရုံးခန်းကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး 'ဆရာကြီး၊ ခင်ဗျား ရှိသလား၊ ခင်ဗျား အခန်းကို ကျွန်တော် သွားမယ်' ဟု ပြောပြီး တက်လာတတ်သည်။ သူ့ကိုတော့ အားနာသည့်အတွက် 'ကျွန်တော် လာမယ်' ဟု ပြောမှ မှန်ကြောင်း ပြင်ပေးဖြစ်ပါ။ သူတို့၏ အသုံးအတိုင်း လိုက်သုံးခြင်း ဖြစ်ပုံရပါသည်။

ထိုဆရာကြီးက ကျွန်တော့်အခန်း ရောက်ရောက်ချင်း 'တယ်... ဖုန်း ငှားပါ' ဟု ပြောသည်။ ဘာပြောမှန်း မသိ၍ ခေါင်းသာ ညှိတ်ပြလိုက်သည်။

တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ သူ သွားပြီး ဆက်နေတော့မှ 'တယ်လီဖုန်း ခဏ ဆက်ပါရစေ' ဟု ခွင့်တောင်းခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်သွားပါသည်။ နောက်တစ်ခါ ကတော့ "ငှား" ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ပိုပြီး နားလည်သွားရသည်။ ကျွန်တော် သမီးနှင့်ရွယ်တူ ဂျပန် ကျောင်းသူကလေး တစ်ယောက်က သမီးကို သူတို့မြို့သို့ အလည်ခေါ်သွားသည်။ ၃ ရက်နေပြီး သမီးကို ပြန်လာဖို့ရင်း မှတ်လောက်သား လောက် စကားတစ်ခွန်း ပြောသည်။ "ဆရာသမီးကို ၃ ရက် ငှားတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်" တဲ့။ သူ ပြောပုံကို သဘောကျလှသည့်အတွက် ကျွန်တော် နှင့် ဇနီးတို့ မျက်ရည်ထွက်အောင် ရယ်ကြရပါသည်။

ကျွန်တော် ရောက်စက 'ဆရာ ပုဆိုး-ပုဆိုး' ဟု အလန့်တကြား အော်သော သဇင်ဝေမှာ မဟာဝိဇ္ဇာတန်း ကျောင်းသူ ဖြစ်သည်။ သူ့ကျမ်းအတွက် မြန်မာနိုင်ငံလာပြီး သီလရှင် ဝတ်သည်။ တရားထိုင်သည်။ တရားထိုင်သည့် အတွေ့အကြုံကို ကျမ်းပြုသည်။ ကျမ်းကို ဂျပန်လို ရေးရပြီး မြန်မာလိုလည်း အကျဉ်းချုပ် ရေးရသည်။ သူ့ကျမ်းတွင် "တရားထိုင်ရာ၌ ထလျှင် ထသည်။ ထိုင်လျှင် ထိုင်သည်ဟု မှတ်ရသည်။ တံတွေး သောက်လျှင်လည်း သောက်သည်ဟု မှတ်ရ သည်။" ဟု ရေးထားသည်။ သူ့စာဖတ်ပြီး တွေးခံကြီး မော့သောက်နေပုံကို မတော်မတည့် မြင်ယောင်မိသေးသည်။ သူ့ကျမ်းကို စစ်ဆေးရာတွင် တံတွေး မျိုသည်ဟု ရေးမှ မှန်ကြောင်း ကျွန်တော်က ပြောသောအခါ ဆရာယာဘူက 'သူက ဂျပန်လို သုံးတာပါ ဆရာ၊ ဂျပန်စကားမှာ သောက်တာနဲ့ မျိုတာ စကားတစ်လုံးတည်း အတူတူ သုံးပါတယ်' ဟု ရှင်းပြသည့်အတွက် ဗဟုသုတ တိုးသွားပါသည်။

မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း မစန္ဒာ

အိုဟိဟာရာဟိဂါရှိသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီးနောက် မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း တစ်ယောက်ဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ ပထမဆုံး သတိရသည်။ မိတ်ဆွေမှာ မြန်မာစကား၊ မြန်မာစာ ကောင်းကောင်းတတ်သော ဂျပန် အမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။ မြန်မာနာမည်က မစန္ဒာဝင်း ဖြစ်သည်။ အိမ်ကို အလည်လာသော ဂျပန် ကျောင်းသူကလေး တစ်ယောက်ကို ဖုန်းဆက်ခိုင်းရသည်။ ဖုန်းကိုင်မည့်သူမှာ မစန္ဒာ ဟုတ်မည် မဟုတ်မည် ကြိုမသိ နိုင်သည့်အတွက် ဂျပန်လို ပြောတတ်သူကို ဖုန်းဆက်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ 'မိုးရှိ၊ မိုးရှိ' ဟူ၍ တယ်လီဖုန်းခေါ်သည့် နှုတ်ခွန်းဆက် စကားသံနှင့်

အတူ အပြန်အလှန် ပြောသံကို ကြားနေရသည်။ ကျွန်တော်ကို တယ်လီဖုန်းခွက် ထုမ်းပေး၍ 'မစန္ဒာလား' ဟု မေးလိုက်ရုံ ရှိသေးသည်။ 'ဆရာလား၊ ဘယ်နေ့က နောက်တာလဲ၊ ကျွန်မမိ ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်း ဖုန်းမဆက်တာလဲ' စသည်ဖြင့် စကားတွေ ဝမ်းသာအားရ ပြောပြီး အမြန်ဆုံး လာတွေ့ပါမည်ဟု ပြောသည်။ တစ်ပြည်တစ်ရွာမှာ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်း တစ်ယောက်နှင့် အဆက်အသွယ် ရသည့်အတွက် အားရှိသွားပါသည်။

မစန္ဒာမှာ ကျွန်တော် မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းလည်း ဖြစ်သည်။ တပည့် ဟောင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ၁၉၈၂ ခုနှစ်က နိုင်ငံခြား ဘာသာသိပ္ပံ (ယခု တက္ကသိုလ်) သို့ မြန်မာစာ လေ့လာရန် ရောက်လာစဉ် ကျွန်တော်နှင့် ဆုံစည်းရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က နိုင်ငံခြားဘာသာသိပ္ပံမှာ မြန်မာစာဌာန မဖွင့်သေးပါ။ မြန်မာစာ သင်ရန် လာသော နိုင်ငံခြား ကျောင်းသားများကို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာနမှ ဆရာ၊ ဆရာမများက သွားသင်ပေးရသည်။ မစန္ဒာကို သင်ပေးဖို့ တာဝန်ကျသူ ဇွားတွင် ကျွန်တော်လည်း ပါသည့်အတွက် မစန္ဒာနှင့် သိကျွမ်း ခင်မင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

မစန္ဒာမှာ မြန်မာစာ မတတ်သေး၍ လာသင်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူ မြန်မာ နိုင်ငံသို့ လာချိန်တွင် အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်မှ မြန်မာစာ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရပြီး ဖြစ်သည်။ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့အတွက် မိုးမိုး (အင်းလျား) ၏ ဝတ္ထုများကို ကျမ်းပြုခဲ့ကြောင်း သိရသည်။ ယခု လာခြင်းမှာ ဂျပန်နိုင်ငံ၏ ဝဉာဏ်တော်သင်အဖြစ် မြန်မာစာကို ၂ နှစ် ဆက်လက် ဆည်းပူးဖို့လာခြင်း ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် သူ သုတေသနပြုလက်စ မြန်မာဝတ္ထုများကို ဆက်လက် သုတေသနပြုဖို့လာခြင်း ဖြစ်သည်။

မစန္ဒာကို ခေတ်ဦး မြန်မာကာလပေါ် ဝတ္ထုများ ဖြစ်သော ဦးလတ်၏ ရွှေပြည်မိုးတို့ စပယ်ပင်တို့ သင်ပေးရင်း မြန်မာဝတ္ထု အစဉ်အလာ၊ နေဝိဇယ၏ ကာလပေါ် ဝတ္ထု ပေါ်ပေါက်လာရသည့် အကြောင်းခံများ၊ လက်ရှိ မြန်မာဝတ္ထု အခြေအနေ စသည်တို့ကို ဆွေးနွေး ဖြစ်သည်။ ၂ နှစ် ပြည့်ခါနီးတွင် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာနမှာ "မိုးမိုး (အင်းလျား) ၏ 'ရွှေတိဂုံကို မြင်လျှင်' ဝတ္ထုကို မြို့ပြရှုထောင့်မှ လေ့လာခြင်း" ဆိုသော စာတမ်းတစ်စောင် ဖတ်သွား သည်။ သူ့စာတမ်းကို ဆရာ၊ ဆရာမများ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ စိတ်ဝင်တစား ဝိုင်းဝန်း ဆွေးနွေး မေးမြန်းကြသည်။ သူကလည်း မြန်မာလို သွက်သွက်လက်လက် ပြောပြီး ရှင်းလင်း ဆွေးနွေးသွားသည်ကို သတိရနေ ပါသည်။

မစ္စတာ ပြန်သွားပြီး မြန်မာနိုင်ငံသို့ တစ်နှစ် တစ်ခေါက် ရောက်သည်။ မစ္စတာ သာသနာ့ ဘာသာရပ်ဖြင့် ပါရဂူ Ph.D တွဲ့ ရသည့်အကြောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံရှိ ထိုကြည့် ကိုးကွယ်မှုဆိုင်ရာ ဂိုဏ်းများအကြောင်းကို သုတေသန ပြုနေကြောင်း စသည်ဖြင့် သူ့ သတင်းတွေကို ကြားနေရပါသည်။

ကျွန်တော် ဂျပန် သွားခါနီးမှာ သူ တစ်ခေါက် ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော် သွားရမည် ကြား၍ ဝမ်းသာနေသည်။ လုပ်သင့်သည်ကိစ္စတွေ အကြံပေးသည်။ ပြီးတော့ 'ဂျပန် ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်မဆီ ဖုန်းဆက်ပါ' ဟု ပြောပြီး သူ့လိပ်စာကတ်ပြားကလေး ပေးသည်။ မြန်မာစာ လာလေ့လာစဉ် ကတော့ သူ့ဂျပန်နာမည်မှာ ဟောတာခဲခို (Ms Hotta Keiko) ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က အိမ်ထောင်မပြုရသေးပါ။ ယခု သူ့လိပ်စာကတ်ပြားမှာကျတော့ သူ့နာမည် တိုဆာခဲခို (Ms Tosa Keiko) ဖြစ်နေပါပြီ။ အိမ်ထောင်ပြုပြီးပါပြီ။ သူ့ခင်ပွန်း မှာလည်း တက္ကသိုလ် ဆရာတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ မစ္စတာမှာ ထို အချိန်တွင် ကိုဘေး တက္ကသိုလ် Faculty of Cross-cultural Studies မှာ တွဲဖက် ပါမောက္ခ အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြောင်း သိရပါသည်။

ဖုန်းဆက်ပြီး မကြာမီ သူ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုနှင့် ဆုံရသည့်အတွက် သူ ဝမ်းသာနေသည်။ သူ့မိဘအိမ်က ကျွန်တော်တို့အိမ်နှင့် သိပ်မဝေးလှ။ မိဘအိမ်လာရင်း မကြာခဏ လာပါမည်ဟု ဆိုသည်။ သူ့ခင်ပွန်း မှာ တိုကျိုရှိ တက္ကသိုလ်တစ်ခုတွင် အမှုထမ်းနေသည့်အတွက် မောင်တစ်ရွာ မယ်တစ်မြို့ ဖြစ်နေရသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက် အချိန်ရလျှင် တစ်ယောက်ဆီ တစ်ယောက် သွားနိုင်သည်။ သို့သော် အလုပ်တာဝန်တွေ ရှိနေသည့်အတွက် သူတို့ခမျာမှာ မကြာခဏ အကူးအသန်းလုပ်နိုင်ပုံ မရပါ။

မစ္စတာက ပဏာမအနေနှင့် အနီးအနားရှိ ကုန်တိုက်များကို လိုက်ပို့ ပေးသည်။ မနီးမဝေးရှိ ဓိတဆင်ရီ (Kita Senri) ဘူတာနှင့် ဆင်ရီချူအို (Senri Chuo) ဘူတာ အနီးတစ်ဝိုက်မှ ကုန်တိုက်များ ဖြစ်သည်။ ဘယ်နေရာမှာ ဘာတွေ ဝယ်လို့ရတယ် ဆိုတာမျိုးလည်း ပြောပြသည်။ 'ဆရာတို့ မိသားစု ကိုဘေးကို လာလည်ဖို့ ဖိတ်ပါဦးမယ်' ဟုလည်း ပြောသည်။

မစ္စတာက မြန်မာစကားကို မြန်မာတစ်ယောက် ပြောသလို ပြောနိုင် သည်။ 'အန်တီ ဖုန်းဆက်ရင် ဖုန်းထဲက အသံက ဂျပန်တစ်ယောက် ပြောတာနဲ့ မတူဘူး၊ မြန်မာတစ်ယောက်ယောက် ပြောနေသလိုပဲ' ဟု သမီးက မှတ်ချက် ချတော့ သူ ရယ်နေသည်။ မြန်မာစကား ပြောရာမှာ ဟာသများကိုပင် သဘာဝ ကျကျ ပြောနိုင်သူ ဖြစ်ပါသည်။

ဂျပန်မှာ ၂ နှစ် နေစဉ် မစ္စတာနှင့် မကြာခဏ ကျွန်ုပ်တို့ ပျော်ရွှင်သည်သည် သွားဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

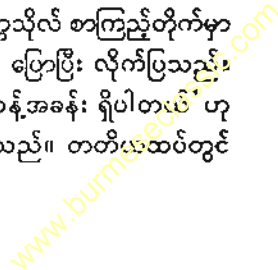
မိတ်သစ်ဆွေသစ် ဒေါ်ဆန်းမြင့်

ကျွန်တော် ဂျပန် ရောက်သည့်နေ့တွင် ကျောင်းက မိတ္တူကူးခန်းမှာ ကျွန်တော်ကို နှုတ်ဆက်သော ဆရာမ ဒေါ်ဆန်းမြင့်သည် ထိုနေ့ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော် နီးခန်းသို့ လာပြီး စကားစမြည် ပြောသည်။ ဇနီးနှင့် သမီးလည်း အတူပါလာ ကြောင်း ပြောပြသောအခါ 'ဆရာတို့အိမ်ကို ကျွန်မ လာပါဦးမယ်၊ လိုတဲ့ အကူအညီပြောပါ' ဟု ပြောပါသည်။

အိမ်ပြောင်းပြီး နောက်တစ်နေ့ညနေ ကျောင်းမှ ပြန်ရောက်သောအခါ နေ့လယ်က ဒေါ်ဆန်းမြင့် လာသွားကြောင်း၊ သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ပြီး လိုအပ် သည့် အကူအညီ ပေးပါမည်ဟု ပြောသွားကြောင်း ဇနီးနှင့် သမီးက ဝမ်းသာ အားရ ပြောပြသည်။ ဆရာမ၏ ရင်းနှီးဖော်ရွေသော ဆက်ဆံမှုအတွက် ကျေးဇူး တင်နေသည်။ မိတ်သစ်ဆွေသစ် တစ်ယောက် တိုးပြီ ဟူသော အသိဖြင့် များစွာ ဝမ်းသာ ကြည်နူးသွားပါသည်။

ဒေါ်ဆန်းမြင့် အကြောင်းကို ဆရာယာဘူနှင့် ဆရာမ ဒေါ်ပန်းခက်တို့ ထံမှ သိရသောအခါ ပို၍ စိတ်ဝင်စားမိပါသည်။ ဆရာမ၏ ဖခင်မှာ ဤတက္ကသိုလ် တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း ကွယ်လွန်သွားသော ဆရာဟာရာဒါ (Mr. Harada Masaharu) ဖြစ်သည်။ မြန်မာနာမည်မှာ ဦးချစ်မန်းနွယ် ဖြစ်သည်။ ဆရာမ ထလည်း ဤတက္ကသိုလ်မှ မြန်မာစာ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရထားသည်။ မြန်မာစာ အဓိက အတန်းများတွင် အချိန်ပိုင်းအဖြစ် တစ်ပတ် တစ်ရက် မြန်မာစာ ပို့ချ ပေးလျက်ရှိကြောင်း သိရပါသည်။ ဆရာမ၏ ဂျပန်နာမည် မာဆာမိနှင့် မြန်မာ နာမည် မဆန်းမြင့် အသံချင်း နီးစပ်ပုံကိုလည်း သတိပြုမိပါသည်။

ဆရာမ စာလာသင်သည့်နေ့တိုင်း ကျွန်တော့်ရုံးခန်းသို့ တက်လာပြီး သူ သင်ကြားရန် ပြင်ဆင်ထားသော သင်ခန်းစာများနှင့် ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေး သည်။ အသုံးအနှုန်းများကို စိစစ် မေးမြန်းသည်။ တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်မှာ မြန်မာစာအုပ်များလည်း ရှိကြောင်း၊ ငှားနိုင်ကြောင်း ပြောပြီး လိုက်ပြသည်။ 'ကျွန်မအဖေရဲ့ မြန်မာစာအုပ်တွေ လှူထားတဲ့ သီးသန့်အခန်း ရှိပါတယ်' ဟု ပြောပြီး စာကြည့်တိုက် တတိယထပ်သို့ ခေါ်သွားသည်။ တတိယထပ်တွင်

အလှူရှင်များ လှူထားသော သီးသန့် စာအုပ်ခန်းများ ရှိသည်။ ဆရာမ၏ ဖခင် ဆရာဟာရာဒါ၏ စာအုပ်များကို ဆရာမတို့ မိသားစုက စာကြည့်တိုက်သို့ လှူဒါန်းပြီး စာကြည့်တိုက်က သီးသန့်စာအုပ်ခန်းဖြင့် ထားသည်။ စာအုပ်ခန်း ဖွင့်နည်း၊ စာအုပ်ရှာနည်းတို့ကို အသေးစိတ် ရှင်းပြပြီး ဝင်ကြည့်ကြသည်။ ရှုမဝ၊ သွေးသောက်၊ မြဝတီ စသော မဂ္ဂဇင်းများက အစ လုံးချင်းဝတ္ထုများ၊ ကျမ်းများ စသည်ဖြင့် မြန်မာစာအုပ် အတော်များများ တွေ့ရပါသည်။ ငှားချင် သည့် စာအုပ်ကို ငှားနိုင်ကြောင်း သိရသည့်အတွက် ဝမ်းသာသွားပါသည်။

ဆရာမက သူ့ကား သူ မောင်းပြီး ကျောင်းလာသူ ဖြစ်သည်။ အချိန် ရလျှင် အိမ်ဘက်လှည့်ဝင်ပြီး ဇနီး၊ သမီးတို့နှင့် စကားပြောသည်။ ကျွန်တော် တို့ တည်ခင်း ကျေးဇူးသော မုန့်ဟင်းခါး၊ ခေါက်ဆွဲသုတ်၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ စသည့် မြန်မာ အစားအစာများကို မြိန်မြိန်ရှက်ရှက် စားသည်။ ရောက်သင့် သည့်နေရာများသို့ လိုက်ပို့သည်။

ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို ရန်ကုန် နိုင်ငံခြားဘာသာသိပ္ပံမှာ စပြီး မြင်ဖူး ကြောင်း ပြောသည်။ 'အဲဒီတုန်းက ဆရာက မစန္ဒာကို စာလာသင်တာပါ။ ကျွန်မက မစန္ဒာဆီ လာတာ၊ မစန္ဒာက ဆရာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပေမယ့် ကျွန်မက အဲဒီတုန်းက မြန်မာစကား တစ်လုံးမှ မတတ်သေးပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဆရာကို ဘာမှ မပြောနိုင်ခဲ့ပါဘူး' ဟု ပြောပြပါသည်။

'ကျွန်မက မြန်မာစာဆရာမ ဖြစ်နေပေမယ့် အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ ဘွဲ့ရတာပါ' ဟု ဒေါ်ဆန်းမြင့်က ပြောပြသည်။ ၁၉၈၁ ခုနှစ်တွင် ဆုရ (Fellow) တက္ကသိုလ်မှ အင်္ဂလိပ်စာ အဓိကဖြင့် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရသည်။ ဖခင် ရှိစဉ်က မြန်မာစာ မလေ့လာ ဖြစ်ခဲ့။ ဘွဲ့ ရသည့်နှစ်တွင်မှ အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်မှာ မြန်မာစာ အဓိကဖြင့် ကျောင်းပြန်တက်သည်။ ထိုနှစ်မှာပင် ဆရာမ၏ ဖခင် ကွယ်လွန်သွားသည်။ ၃ နှစ် တက်ပြီးနောက် မူလက ဘွဲ့တစ်ခုရပြီး ဖြစ်၍ မဟာဝိဇ္ဇာတန်း ဆက်တက်ခွင့်ရသည်။ ရှင်မဟာသီလဝံသ၏ ပါရာယနဝတ္ထုကို ကျမ်းပြုပြီး ၁၉၈၆ ခုနှစ်မှာ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရသည်။ ထို့နောက် ဂျပန် အစိုးရ ပညာတော်သင် အဖြစ် မြန်မာနိုင်ငံမှာ ၂ နှစ် ဆက်သင်ခွင့်ရသည်။ နိုင်ငံခြား ဘာသာသိပ္ပံမှာ ဆက်သင်သည်။ တက္ကသိုလ် ဆရာမများ နေရာတို့ အဆောင်မှာ နေရတာမို့ မြန်မာမိတ်ဆွေတွေနဲ့ ထိတွေ့ ဆက်ဆံရပြီး မြန်မာအကြောင်း ပို သိရပါတယ်' ဟု ဆရာမက ပြောပြသည်။ ၁၉၈၆ ခုမှ စ၍ ဤတက္ကသိုလ်တွင် မြန်မာစာ အချိန်ပိုင်း ကထိကအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေကြောင်းလည်း သိရသည်။

ဆရာမက အပျိုကြီး ဖြစ်သည်။ မိခင်ကြီးနှင့်အတူ နာရာမြို့မှာ နေထိုင်

ပြီး တု၊ တုမတွေကို အဒေါ်အပျိုကြီး ပီသစွာ ထိန်းကျောင်းနေကြောင်း ပြောပြ ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကို ဆရာမက ရင်းရင်းနှီးနှီး အကူအညီပေးသည်။ ကျွန်တော်အတွက် ဝတ်စုံနှင့် ဇနီးနှင့် သမီးတို့အတွက် ဝတ်စုံများ ဝယ်သည့် ဝိဇ္ဇာက အစ လိုက်ဝယ်ပေးသည်။ ၂ နှစ်အတွင်းမှာ နေရာအတော်များများသို့ လည်း လိုက်ပို့ပေးပါသည်။ အရေးကြီးသော အကူအညီမျိုးလည်း ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု အမြဲ အမှတ်တရ ဖြစ်နေရသော မိတ်သစ်ဆွေသစ် အစ်ဦးပါပေ။

မြန်မာသံရုံးနှင့် အဆက်အသွယ်

ကျွန်တော်တို့ နေရမည့် အိမ်ခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီးနောက် တိုကျိုမြို့ရှိ မြန်မာ သံရုံးသို့ အကျိုးအကြောင်း သတင်းပို့ အစီရင်ခံသည့် စာကို ပေးပို့လိုက်ပါ သည်။ မကြာမီမှာပင် သံရုံးက အကြောင်းပြန်စာ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော့် အစီရင်ခံစာကို လက်ခံရရှိကြောင်း၊ လိုအပ်သည့် ကိစ္စကို သံရုံးနှင့် ဆက်သွယ် နိုင်ပါကြောင်း၊ သံရုံးက လိုအပ်သလို ဆောင်ရွက်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း စသည် ဖြင့် ဖော်ပြထားသည်။ ကျွန်တော် ဖြည့်စွက်ပေးပို့ရမည့် ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်း ပုံစံလည်း ထိုစာနှင့်အတူ ပါလာသည်။

ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်း ဖြည့်စွက်ပေးပို့ပြီးနောက် သံရုံးနှင့် လိုအပ်သလို ဆက်သွယ် ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ မြန်မာသံရုံးမှာ တိုကျိုမြို့၊ ဝိတရီနာဂါဝါ ဇုန်တွင် ရှိသည်။ ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်း ပုံစံတွင် သံရုံးလိပ်စာကို ဖော်ပြထား သည်။ ထိုလိပ်စာအတိုင်း စာတိုက်မှ စာပေးပို့ ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ ဝန်ထမ်း တစ်ဦး အနေနှင့် ပေးဆောင်ရမည့် ဝင်ငွေခွန်ကို သံရုံးက ဖော်ပြထားသော ဘဏ်၏ ငွေစာရင်းထဲသို့ ပုံမှန် ပေးသွင်းပါသည်။ ဇနီးအတွက် မှီခိုသူအဖြစ် ဆေးဆောင်ရမည့် ငွေကိုလည်း ပုံမှန် ပေးသွင်းပါသည်။ သမီးမှာမူ ဂျပန်မှာ ပညာဆက်သင်ရမည် ဖြစ်သည့်အတွက် ပေးဆောင်ရမည့်ငွေကို ကင်းလွတ်ခွင့် ပြုပါရန် သံရုံးသို့ လျှောက်ထားရာ ခွင့်ပြုချက်ရပါသည်။

ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းပုံစံ နောက်ကျောတွင် ဂျပန်နိုင်ငံရောက် ဝန်ထမ်း နည်း၊ မှီခိုသူများ အတွက် သိကောင်းစရာများကို ဖော်ပြထားသည်။ ဂျပန်နိုင်ငံ သို့ ရောက်ရှိကြောင်း သတင်းပို့ခြင်း၊ ဝင်ငွေခွန် ပေးဆောင်ခြင်း၊ နိုင်ငံကူး လက်မှတ် သက်တမ်းတိုးမြှင့်ခြင်း၊ သွားရောက်နိုင်သည့် နိုင်ငံအမည် ဖြည့်စွက်

ခြင်း၊ မှီခိုသူအဖြစ်မှ အလုပ်လုပ်သူအဖြစ် အဆင့်ပြောင်းခြင်း၊ အလုပ်လုပ်သူ အဖြစ်မှ မှီခိုသူအဖြစ် အဆင့်ပြောင်းခြင်း ဟူသော ကိစ္စများတွက် မည်သို့ ဆောင်ရွက်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း အသေးစိတ် ဖော်ပြထားသည့်အတွက် သက်ဆိုင်သူများအဖို့ များစွာ အထောက်အကူ ဖြစ်ပါသည်။

ဂျပန်မှာနေသည့် ၂ နှစ်တာ ကာလအတွင်း ဇနီးနှင့် သမီးတို့၏ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် သက်တမ်းကို ကျွန်တော် ပြန်ရမည့်အချိန်နှင့် ချိတ်မိအောင် တိုးမြှင့်ပေးရန်အတွက် သံရုံးကို လျှောက်ထားရသည်။ သံရုံးက အဆင်ပြေ အောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါသည်။

ကျွန်တော်တူတော်သူ ဦးကိုကိုဇော်မှာ မြန်မာသံရုံးတွင် တာဝန်ထမ်း ဆောင်နေသူ ဖြစ်သည့်အတွက် သူ့ဆီဖုန်းဆက်ပြီး လိုအပ်သည့်ကိစ္စများကို တိုင်ပင်မေးမြန်းရသည်။ သံရုံးနှင့် ဆက်သွယ် ဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စများ၊ စာရွက်စာတမ်း ပေးပို့ပုံ၊ ဝင်ငွေခွန်ကို ဘဏ်ငွေစာရင်းသို့ ပေးပို့ပုံ စသည်တို့ကို သူက အသေးစိတ် ရှင်းပြထားသည့်အတွက် လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ရာမှာ အဆင် ပြေပါသည်။

တစ်နေ့တွင် မြန်မာသံအမတ်ကြီးက မြန်မာအက္ခရာ ပေါ်ပေါက်လာပုံ အကြောင်း သိချင်သည့်အတွက် အထောက်အထား ရှာဖွေ ကူညီပေးရန် ကိုကို ဇော်က ဖုန်းဆက်ပြောသည်။ သို့အတွက် မြန်မာ အဘိဓာန်နှင့် မြန်မာ အင်္ဂလိပ် အဘိဓာန်တို့တွင် ပါဝင်သော မြန်မာအက္ခရာ သမိုင်းကို မြန်မာလိုရာ အင်္ဂလိပ် လိုပါ မိတ္တူကူးပြီး ပို့ပေးလိုက်ပါသည်။ တိုကျိုသို့ အလည်အပတ် သွားသော အခါတွင်လည်း မြန်မာသံရုံးသို့ သွားပြီး အကျိုးအကြောင်း သိကောင်းစရာ များကို မေးမြန်းခဲ့ပါသည်။

အိုဆာကာမှာ မြန်မာသံရုံး၏ ရုံးခွဲရှိကြောင်း နောက်ပိုင်းမှာ သိလာ သည့်။ ရုံးခွဲနှင့် ဆက်သွယ် ဆောင်ရွက်ရသည့် ကိစ္စများလည်း ရှိရာ ဖုန်းဆက်ပြီး လိုအပ်သလို ဆက်သွယ် ဆောင်ရွက်ရသည့်အတွက် အဆင်ပြေပါသည်။

ဂျပန်နိုင်ငံမှ ပြန်ခါနီးတွင်လည်း မြန်မာသံရုံးသို့ အကျိုးအကြောင်း စာရေးကာ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါသည်။

ဧည့်ပါမောက္ခများ မိတ်ဆက်ပွဲနှင့် ဆောင်ရွက်စရာများ

တာဝန် စတင်ထမ်းဆောင်ပြီး တစ်ပတ်အကြာမှာ ဆရာယာဘူက 'ပါမောက္ခ အစည်းအဝေး'မှာ အသစ်ရောက်တဲ့ ဧည့်ပါမောက္ခတွေက မိတ်ဆက်စကား ဖျဉ်းစာအုပ်ဖိုက်

မြန်မာစာ ဧည့်ပါမောက္ခ ရုံးခန်းတွင်း

ဆရာအိုးနိုတိုးရနှင့်အတူ စာသင်ကြားစဉ်

www.burmeseclassic.com

ပြောဖို့ ရှိပါတယ်။ ဆရာ တက်ဖြစ်အောင် တက်ပါ' ဟု ပြောသည်။ အစည်းအဝေး လုပ်သည့်နေ့မှာ ကျွန်တော် အတန်းမရှိပါ။ ပုံမှန်ဆိုလျှင် ကျောင်း မသွားဘဲ အိမ်မှာ နား၍ ရသည်။ သို့သော် အစည်းအဝေးတက်ရမည် ဖြစ်သည့် အတွက် ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်ရပါသည်။

အစည်းအဝေးက မွန်းလွဲ ၂ နာရီမှာ စမည် ဆိုသည့်အတွက် အိမ်က ခပ်စောစော ကြိုထွက်ခဲ့သည်။ အတန်းမရှိသည့်အတွက် အကြိုအပို့လုပ်သည့် ကျောင်းသားလည်း မရှိပါ။ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ကိုတော့ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်း တန်း ရောက်သွားသည်။ ကားစောင့်နေစဉ် အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။ "ကား မှားစီးမိရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ" ဟူသော အတွေး ဖြစ်သည်။ ဘတ်စ်ကားတွေထိပ်မှာ စာတန်းတွေ ပါသော်လည်း ဂျပန်လို မဖတ်တတ်သည့်အတွက် ဘယ်ရောက် သည့်ကားမှန်း မသိနိုင်ပါ။ နေ့လယ်ပိုင်း ဖြစ်နေ၍ ကားစောင့်သူ သုံးလေး ယောက်သာ ရှိသည်။ ထိုစဉ် ဘတ်စ်ကားတစ်စင်း ဆိုက်လာသည်။ တက္ကသိုလ် နာမည်ကို ဂျပန်လို အိုဆာကာဂိုက်ဒိုင်း (Osaka Gaidai) ဟု အတိုကောက် ခေါ်ကြောင်း သတိရပြီး ကားပေါ် တက်တော့မည် လူငယ်တစ်ယောက်ကို 'အိုဆာကာ ဂိုက်ဒိုင်း' ဟု ပြောလိုက်ရာ သူက ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သည်တော့မှ ကားပေါ်ကို စိတ်ချလက်ချ တက်လိုက်နိုင်ပါသည်။

ကျောင်းမှာ ဆရာယာဘူက အသင့် စောင့်နေသည်။ ကျွန်တော်သုံးဖို့ ဖိုင်များ၊ ဘောလ်ပင်များ၊ ကော်ပီစာအုပ်များ လက်ဆောင်ပေးသည်။ ပုံစံတွေ လည်း လက်မှတ်ထိုးရသည်။ ဆရာဦးတင်ရွှေဆီက လွဲယူထားသော ဌာနသော့၊ အိမ်ခန်းသော့၊ ဌာနပစ္စည်း၊ အိမ်ပစ္စည်းများ စာရင်းနှင့်တကွ လက်ခံရရှိကြောင်း လက်မှတ်ထိုးရခြင်း ဖြစ်သည်။ ၂ နာရီ ထိုးခါနီးမှာ အစည်းအဝေးခန်းမထဲ ဝင်ရသည်။ ပါမောက္ခချုပ်နှင့် ပါမောက္ခများ ရောက်နေကြပါပြီ။ ဧည့်ပါမောက္ခ များ မိတ်ဆက်စကားပြောသည့် အစီအစဉ်တွင် အာရှတိုက် နိုင်ငံများက စ ပြောရသည့်အတွက် ကျွန်တော် စ ပြောဖို့ အလှည့်ကျသည်။ ကျွန်တော်ဘေးမှာ ဆရာယာဘူက ရပ်ပြီး ကျွန်တော် မြန်မာလို ပြောသော စကားကို ဂျပန်လို ဘာသာပြန်ပေးသည်။ ကျွန်တော်က မြန်မာနိုင်ငံ ဒဂုံတက္ကသိုလ်က လာခဲ့ ကြောင်း၊ ပါမောက္ခချုပ်နှင့် တာဝန်ရှိသူများက ထွေးထွေးနွေးနွေး လက်ခံ ကြိုဆို သည့်အတွက် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ကြောင်း ခပ်တိုတိုပင် ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော် လိုပင် အသစ်ရောက်လာသော အခြားနိုင်ငံများမှ ဧည့်ပါမောက္ခများကလည်း မိတ်ဆက်စကား ပြောကြသည်။ အစီအစဉ် ပြီးသောအခါ ကျွန်တော်ရုံးခန်း ပြန်ပြီး လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရင်း ဆရာယာဘူကို စောင့်သည်။ ပါမောက္ခများက

အစည်းအဝေး ဆက်လုပ်ပါသည်။ မကြာမီ ဆရာယာဘူက 'အစည်းအဝေး ငြီးမှာ မဟုတ်လို့ ဆရာ ပြန်လို့ရပါပြီ၊ လုပ်စရာရှိတာ နောက်နေ့မှာ လုပ်ကြ တာပေါ့' ဟု ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောသဖြင့် အိမ်ပြန်ခဲ့ပါသည်။ ကျောင်းရှေ့ရောက် သော ဘတ်စ်ကားက မြို့ထဲပြန်သွားမှာ သေချာသည့်အတွက် အပြန်ခရီးမှာ တော့ ကားမှားမှာ မစိုးရိမ်တော့ပါ။ အိမ်ကို ချောချောမောမော ပြန်ရောက် ခဲ့သည်။

လုပ်စရာ ကိစ္စများတွင် ကတ်ပြားအမျိုးမျိုး လုပ်ရသည့်ကိစ္စလည်း ပါပါသည်။ စရောက်သည့်နေ့က မီနို မြူနီစီပယ်ရုံးမှာ နိုင်ငံခြားသားမှတ်ပုံတင် ဆတ်ပြား လုပ်ရသည်။ ကျောင်းမှာ ဝန်ထမ်းကတ်ပြားလုပ်ဖို့ ဒေါ်ပန်းခက်က ခံစဉ်ပေးသည်။ အင်္ဂလိပ်လို တစ်ခု၊ ဂျပန်လို တစ်ခု လုပ်ထားရသည်။ စာကြည့် ဆိုက်မှာ စာအုပ်ငှားနိုင်ဖို့ စာကြည့်တိုက်ကတ်ပြားလည်း ဒေါ်ပန်းခက်ပင် လိုက် ထုပေးသည်။ စာကြည့်တိုက်ကတ်ပြား ပါမှ စာကြည့်တိုက်ထဲ ဝင်လို့ရအောင် ခံစေထားသည်။ ဝင်ခါနီး ကတ်ပြားပေါက်ကလေးထဲ ကတ်ပြားထည့်လိုက် တော့မှ "တီ" ဟု အသံမြည်ပြီး အတားအဆီးကလေး ပွင့်သွားသည်။ စာအုပ် ငှားတော့လည်း ကောင်တာမှာ ကတ်ပြား ပြုရသည်။

ရောက်သည့်နေ့က ဘဏ်သွားရင်း လုပ်ခဲ့သည့် ငွေထုတ်ကတ်ပြား စာလေးလည်း စာတိုက်မှ ရောက်လာသည်။ အလိုအလျောက်ငွေထုတ်စက် (Automatic Teller Machine) ထဲကို ကတ်ပြားထည့်ပြီး ကြိုတင် သတ်မှတ်ထား သည့် လျှို့ဝှက်ကုဏန်းတွေကို နှိပ်တော့မှ ငွေထုတ်၍ ရသည့် စနစ်အကြောင်း ထည်း တဖြည်းဖြည်း သိလာရသည်။ လစဉ် လလယ်လောက်မှာ လစာကို ဆောင်က ဘဏ်ထဲ ထည့်ပေးထားပြီး ဖြစ်သည်။ ငွေထုတ်ချင်လျှင် ဘဏ်က ငွေထုတ်စက်မှာ ကိုယ့်ဘာသာ ထုတ်ယူရုံပင်။ ဘဏ်စာအုပ်ထဲမှာ ထုတ်ငွေ သွင်းငွေတွေ ရိုက်နှိပ်ပြီးသား ထွက်လာသည်။

ရောက်စက ဒေါ်ပန်းခက် လုပ်ပေးထားသော တံဆိပ်တုံးကလေး၏ အရေးပါပုံကိုလည်း ပို၍ ပို၍ သိလာရသည်။ တံဆိပ်တုံးကို ဟန်းကိုး (hanko) ဟုလည်း ခေါ်သည်။ အင်ကန် (incan) ဟုလည်း ခေါ်သည်။ အချင်း ၁ စင်တီ မီတာမျှသာရှိသော တံဆိပ်တုံးကလေး ဖြစ်သည်။ ကိုင်ရလွယ်အောင် လက် ညှိတ်ဖုံးရှည်ရှည် လုပ်ထားပြီး သားရေအိတ်ကလေးထဲမှာ ထည့်ထားသည်။ ဂျပန်မှာ လက်မှတ်မထိုးဘဲ တံဆိပ်တုံးနှိပ်တာ များပါတယ်။ အမြဲ သုံးနေရမှာမို့ ဆရာ့အတွက် ကြိုလုပ်ထားတာပါ။ အိတ်ထဲမှာ အမြဲ ထည့်ထားပါ ဆရာ့ အင်္ကျီဒေါ်ပန်းခက်က ရှင်းပြထားပါသည်။ တံဆိပ်တုံးကို မြူနီစီပယ်ရုံးမှာ မှတ်ပုံ

တင်ထားရကြောင်း၊ မှတ်ပုံတင်မှ အတည်ဖြစ်ကြောင်းလည်း ရှင်းပြပါသည်။ အရောင်းအဝယ် စာချုပ်စာတမ်းက စ၍ ရုံးကိစ္စ၊ ကျောင်းကိစ္စများတွင် တံဆိပ်တုံး နှိပ်လိုက်ခြင်းသည် ကာယကံရှင်က အာမခံလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၍ ဥပဒေအရ အတည်ဖြစ်သည်။ မိုင်မာသည်ဟု ဆိုပါသည်။ တံဆိပ်တုံးမှာ မိသားစုနာမည် ထွင်းလေ့ရှိကြောင်း သိရသည်။ မိသားစုနာမည် ထွင်းလျှင် သားစဉ်မြေးဆက် သုံးနိုင်ပြီး လူတစ်ယောက်၏ ပထမနာမည် (first name) ကိုသာ ထွင်းလျှင် မိမိ တစ်ယောက်တည်းသာ သုံးနိုင်ခွင့်ရှိသည်ဟု သိရပါသည်။ ဒေါ်ပန်းဓက်က ကျွန်တော့် တံဆိပ်တုံးမှာ ကျွန်တော့်နာမည် ထွင်းပေးထားပါသည်။ ရှေးက ထင်ရှားခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ တံဆိပ်တုံးများကို သမိုင်းပြတိုက်များမှာ ပြထားလေ့ရှိကြောင်းလည်း သိရပါသည်။

ကျွန်တော်က တံဆိပ်တုံး အိတ်ကလေးကို လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှာ အမြဲ ထည့်ထားပါသည်။ ကျောင်းက ရုံးခန်းများမှာ တံဆိပ်တုံးနှိပ်ဖို့ မင်ခဲခွက်ကလေးများ အသင့်ထားထားသည်။ မင်က အနီရောင် သုံးလေ့ရှိသည်။ နေ့စဉ် ရုံးတက် ရုံးဆင်း ဇယားက စ၍ ဖြည့်စွက်ရသည့် ပုံစံများတွင် တံဆိပ်တုံး အမြဲ နှိပ်ရပါသည်။

ဂျပန် ကျောင်းသူကလေးက 'ဘတ်စ်ကား လက်မှတ်တွဲ ဝယ်ထားပါ ဆရာ' ဟု ပြောသဖြင့် ကျောင်းက အရောင်းဆိုင်မှာ သွားဝယ်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် စီးရသော ဘတ်စ်ကားခမှာ တစ်ခေါက်လျှင် ယန်း ၂၀၀ ဖြစ်သည်။ ဘတ်စ်ကားပေါ်က ဆင်းခါနီးလျှင် ယာဉ်မောင်းဘေးက ဘူးထဲသို့ ငွေအကြွ ၂၀၀ ထည့်လျှင်လည်း ရသည်။ အသင့်ဝယ်ထားသော ၂၀၀ တန် ဘတ်စ်ကားလက်မှတ် ထည့်လည်း ရသည်။ "လက်မှတ်တွဲ" ဟု သူတို့ ခေါ်သော လက်မှတ် အတွဲလိုက်က ဆယ့်တစ်စောင် ပါသည်။ ယန်း ၂၀၀၀ ပေးရသည့်အတွက် တစ်စောင် ပိုရသည့် သဘော ဖြစ်သည်။ များသော အားဖြင့် လက်မှတ်အတွဲလိုက် ဝယ်ထားပြီး ကားတစ်ခါစီးလျှင် တစ်စောင် ဖြတ်ပေးတတ်ကြပါသည်။

အိမ်ရှင် ပါမောက္ခများ၏ ကူညီမှုဖြင့် ဆောင်ရွက်စရာ ကိစ္စများကို အဆင်ပြေပြေ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

သမီး ပညာရေးအတွက်

ဂျပန်ရောက်ပြီး နေသားကျသွားသည်နှင့် အရေးကြီးသည့် ကိစ္စတစ်ခုကို တိုင်ပင် စဉ်းစားရသည်။ သမီး၏ ပညာရေးကိစ္စ ဖြစ်ပါသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သမီး တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်စာရင်း ထွက်ပြီးချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်သွားရခြင်း ဖြစ်သည်။ သမီးအဖို့ အတန်းတစ်တန်း မပြီးခင် တစ်ဝက် တစ်ပျက်နှင့် လိုက်ရခြင်း မဟုတ်သည့်အတွက် အဆင်ပြေသည်။ သို့သော် ဂျပန်ရောက်နေသည့် ၂ နှစ်အတွင်း သူ့ပညာရေးအတွက် ဘယ်လို ခရီးဆက် နည်းနည်း၊ မိသားစု တိုင်ပင် စဉ်းစားရပါသည်။

ဤကိစ္စနှင့် ဆက်စပ်နေသည့် အကြောင်းတစ်ခုကို သတိရနေပါသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်သွားရမည့် ဆိုသည်နှင့် 'ဟိုရောက်ရင် သုံးယောက်လုံး အလုပ်လုပ်ကြပေါ့' ဟု အချို့က အကြံပေးကြသည်။ ဂျပန်မှာ ပညာသင် နေသော သားအတွက် လူကြိုပစ္စည်း လာပေးသော ဖခင်တစ်ယောက်ကဆိုလျှင် 'ဂျပန်ရောက်ရင် သမီးကို အလုပ် လုပ်ခိုင်းပေါ့၊ ကျောင်းတွေ ဘာတွေ ထားမနေ ဝါနဲ့' ဟုပင် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပြောသည့်အတွက် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုး ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်ရောက်ပြီးချိန်တွင်လည်း ဆွေမျိုးတစ်ယောက်က 'ဂျပန်မှာ စီးပွားရှာဖို့ အခက်ပဲ၊ ဒါကြောင့် အမေရော သမီးရော အလုပ် လုပ်ကြပါ' ဟု စာရေးပြီး တိုက်တွန်းသေးသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ သဘောထားကား ဤသို့ မဟုတ်ပါ။ ဂျပန်သွားရ သည့် ကိစ္စသည် ပညာကို အရင်းခံ၍ သွားရသောကိစ္စ ဖြစ်သည်။ ပညာကြောင့် ဂျပန်သွားဖို့ အခွင့်အလမ်းသင့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပညာဖြင့် ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ ဘာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း ထိုက်သင့်သည့် ငွေကြေးလည်း ရမည် ဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် ဂျပန်မှာ ငွေရအောင် ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ် ထပ်လုပ်စရာ မလို။ ဆောက်တုန်းရောက်ခိုက် ပညာနှင့် အတွေ့အကြုံရှာရန်သာ လိုသည်။ မိသားစု သုံးယောက်စလုံး ပညာရအောင် ရှာမည်။ အတွေ့အကြုံရအောင် ရှာမည်။ ကျွန်တော် ရှေ့ပိုင်းမှာ ရေးခဲ့သလို ကိုယ်က သူတို့ကို ပညာဖြန့်ဝေရင်း သူတို့ ဆီက ပညာကိုလည်း ရနိုင်သလောက် ယူမည်။ ဤကား ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်၏ ခံယူချက် ဖြစ်သည်။ ဂျပန်မှာ ဇနီးနှင့် သမီး အလုပ်လုပ်ပြီး ငွေရှာဖို့ အကြံပေးသူများသည် ကျွန်တော်တို့၏ ခံယူချက်ကို မသိသည့်အတွက် ထိုသို့ အကြံပေးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု နားလည်လိုက်ပါသည်။

သမီး ပညာရေးအတွက် စဉ်းစားသောအခါ သင်တန်းနှစ်ခုထဲက တစ်ခုခု တက်ခိုင်းဖို့ အဖြေရသည်။ ကွန်ပျူတာသင်တန်း တက်ခိုင်းမလား၊ ဂျပန်ဘာသာ ဆည်း သင်တန်း တက်ခိုင်းမလား။ ကွန်ပျူတာသင်တန်းက မြန်မာနိုင်ငံ ပြန်ဆက်မှ တက်လျှင်လည်း ဖြစ်သည်။ ဂျပန်ရောက်နေတုန်း ဂျပန်ကျောင်း

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

တက်လိုက်လျှင် ဘာသာစကားအခြေခံ ကောင်းကောင်းရမည်။ ထိုအခြေခံဖြင့် ဆက်ပြီး လေ့လာနိုင်မည်။ ထို့ကြောင့် သမီးကို ဂျပန်ကျောင်းထားဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်ကြပါသည်။ သို့ဆိုလျှင် ဘယ်ကျောင်းမှာ ထားမလဲ။ ကျောင်းကောင်း ကောင်း တစ်ကျောင်းမှာ ထားနိုင်ဖို့ ဒေါ်ဆန်းမြင့်ကို အကူအညီတောင်းရန် သတိရလာပါသည်။ ဒေါ်ဆန်းမြင့်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသောအခါ 'စုံစမ်းပေးပါ့မယ်' ဟု ဆိုပါသည်။

တစ်ပတ်အတွင်း ဒေါ်ဆန်းမြင့်ဆီက ကျောင်းဝင်ပုံစံတွေ ရောက်လာ သည်။ ကန်ဆိုင် နိုင်ငံတကာသိပ္ပံ (Kansai International Institute)၊ ဝိုင်အမ်စီအေ ကောလိပ် (YMCA College) နှင့် ဝိုင်ဒေဗလျူစီအေကောလိပ် (YWCA College) တို့မှ ပုံစံများ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ဆန်းမြင့်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး တိုင်ပင်သောအခါ ၁၉၉၈ ခု မတ်လကုန်အထိ ကျောင်းလက်ခံမည်ဖြစ်၍ အချိန်ရကြောင်း၊ သူ စုံစမ်းပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပါသည်။

မကြာမီ ဒေါ်ဆန်းမြင့်နှင့် ချိန်းပြီး ဝိုင်ဒေဗလျူစီအေကျောင်းနှင့် ဝိုင်အမ် စီအေကျောင်းတို့ကို သွားစုံစမ်းသည်။ အနေအထားကို လေ့လာပြီး သမီးကို ဝိုင်ဒေဗလျူစီအေကျောင်းမှာ ထားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ကျောင်းဝင်ဖို့ စုံစမ်းသောအခါ ပြဿနာတစ်ခု ကြုံရသည်။ ဂျပန်တွင် အခြေခံပညာအဆင့်မှာ ၁၂ နှစ် နေရသည်။ သမီးက ကျောင်းသက် ၁၁ နှစ်သာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်နှစ် ကွာနေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကျောင်းသားတစ်ယောက်သည် သူငယ် တန်းမှ ဆယ်တန်းအထိ ၁၁ နှစ်သာ နေရသော စနစ်ကို ကျင့်သုံးကြောင်း ကျွန်တော်တို့က ရှင်းပြသည်။ ကျောင်းမှ တာဝန်ရှိ ဆရာမတစ်ဦးက ပညာရေး ဝန်ကြီးဌာနသို့ ဤကိစ္စ မေးပေးပါသည်။ ခဏကြာလျှင် ဖုန်းဆက်ပါဟု ဆိုသည်။ အိုဆာကာမြို့ထဲမှာ ခဏ လျှောက်လည်ကြပြီး သုံးနာရီလောက် အကြာတွင် ဒေါ်ဆန်းမြင့်က ကျောင်းကို ဖုန်းဆက်ကြည့်သောအခါ ပညာရေး ဝန်ကြီးဌာနကို မေးပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ သမီးကို ကျောင်းလက်ခံဖို့ သဘောတူ ခွင့်ပြုကြောင်း၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀ ရက်နေ့ မတိုင်မီ ကျောင်းအပ်ရမည် ဖြစ် ကြောင်း အကြောင်းပြန်ကြားပါသည်။ ဤမျှ မြန်မြန်ဆန်ဆန် အဖြေရမည် မထင်သည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့ အံ့ဩ ဝမ်းသာသွားပါသည်။ သက်မှတ်ရက် မတိုင်မီ သမီးကို အချိန်မီ ကျောင်းအပ်လိုက်ပါသည်။ ဒေါ်ဆန်းမြင့်ကိုလည်း များစွာ ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။

ဖောင်းဖောင်းပွပွ ခုနစ်ထပ်ကြီးဘဝ

ကျွန်တော်တို့မိသားစု ဂျပန်ရောက်သည့် အချိန်က နိုဝင်ဘာကုန်ခါနီး ဖြစ်သည်။ ဆရာသို့တက် တော်တော် အေးနေပါပြီ။ ဒီဇင်ဘာ၊ ဇန်နဝါရီ၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ထစ်လထက် တစ်လ ပို၍ ပို၍ အေးလာသည်။ အိမ်ထဲမှာနေလျှင်တော့ အနွေး ဆေးက ဖွင့်ထားသည့်အတွက် မသိသာလှပါ။ အိမ်ပြင်ထွက်သည်နှင့် အအေးဒဏ် ခံရပါတော့သည်။

မနက် ကျောင်းသွားလျှင်အိမ်မှ ဘတ်စ်ကား မှတ်တိုင်သို့ ၁၅ မိနစ်ခန့် ထမ်းလျှောက်ရကြောင်း ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ လမ်းတစ်လျှောက် အအေးဒဏ် ခံနိုင်ဖို့ ကြိုတင် ကာကွယ်ရသည်။ အောက်ဆုံးက စွပ်ကျယ်အင်္ကျီ၊ အပေါ်က အသားကပ် အင်္ကျီလက်ရှည်၊ ထိုအပေါ်က နောက်ထပ် စွပ်ကျယ်လက်ရှည်၊ ထိုအပေါ်က ရှပ်အင်္ကျီ၊ ထိုအပေါ်ကမှ ဆွယ်တာလက်ပြတ်၊ ပြီးတော့ ကုတ်အင်္ကျီ တော်ပြီး အပေါ်ဆုံးက လောင်းကုတ် အင်္ကျီရှည်ကြီး ဝတ်လိုက်သောအခါ စုစုပေါင်း ခုနစ်ထပ် ဖြစ်သွားသည်။ အောက်ပိုင်းကတော့ အတွင်းခံ ဘောင်းဘီ၊ အသားကပ် ဘောင်းဘီ၊ အပေါ်ဆုံးက ဝတ်စုံဘောင်းဘီနှင့် ဆိုတော့ စုစုပေါင်း သုံးထပ် ဖြစ်သည်။ လက်အိတ်လည်း စွပ်ထားရသေးသည်။ ကျွန်တော်၏ ဆောင်းဖောင်းပွပွ ပုံစံကို ကြည့်ပြီး ဇနီးနှင့် သမီးက 'ခုနစ်ထပ်ကြီး' ဟု ကျီစယ် ကြပါသည်။

ရှပ်အင်္ကျီမှာ နက်ကတိုင်တွေ ဘာတွေ စည်းထားသည့်အတွက် ဆော်တော် စတိုင်ကျသည်။ ဂျပန် မရောက်ခင်က နက်ကတိုင် စည်းပုံစည်းနည်း သင်ရသည်။ မစည်းတတ်သေးခင် ရှပ်အင်္ကျီ ကော်လာမှာ ချိတ်ကလေးနှင့် ချိတ်လိုက်ရုံနှင့် စည်းထားသလို ထင်ရသော "ရယ်ဒီမိတ်" နက်ကတိုင် တစ်ခုကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က လက်ဆောင်ပေးပြီး 'နက်ကတိုင်စည်းတာ မကျွမ်း သေးခင် အဲဒါ တပ်ပေါ့ဗျာ၊ လွယ်တာပေါ့' ဟု ဆိုသည်။ ဂျပန်ရောက်ပြီး တစ်ဝတ်လောက်ကြာတော့ စည်းတတ်သွားပါသည်။ နက်ကတိုင်ကို အင်္ကျီနှင့် တွဲပြီး ညှပ်ရသော ရွှေရောင်တိုင် ကလစ်ကလေးလည်း တပ်ထားသည်မို့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိသည်။

ဖိနပ်ကျတော့ ကြိုးချည်ရတာ အလုပ်ရှုပ်မည်စိုး၍ ကြိုးမချည်ရသော ဖိနပ်မျိုး ဝယ်ခဲ့သည့်အတွက် အဆင်ပြေသည်။ ပခုံးမှာ လွယ်ရသည့် အိတ်မျိုး သုံးသည့်အတွက် လက်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှုပ်ရှားနိုင်သည်။ အိတ်ထဲမှာ ခြစ်တွေ စာအုပ်တွေ ထည့်သည်။ ထမင်းဘူးလည်း ထည့်သည်။ မိုးက အချိန်

ဓမ္မော ရွာတတ်သည့်အတွက် ထီးကောက်ကြီးတစ်ချောင်း အမြဲ ဆောင်ထားသည်။ ထို "ပရိက္ခရာ" များနှင့် ကျောင်းသို့ ပုံမှန် ချီတက်ရပါသည်။

လမ်းလျှောက်သွားစဉ် လက်ဖျားကလေးတွေ ကျဉ်လာသည့်အတွက် နောက်ပိုင်းမှာ လက်အိတ်လည်း စွပ်ရသည်။ လမ်းလျှောက်သွားစဉ် ပါးစပ်ဟလိုက်သည့်အခါ ပါးစပ်ထဲက အငွေ့များ ထွက်နေသည်ကို မြင်နေရပါသည်။ "အာခံတွင်းက ဝင်းဝင်းတောက်လျက် နဂါးစက်" ဆိုသော စက်ကြီး တစ်ဆယ့်သုံးပါး လက်ကလေးကို သတိရပြီး "ငါတော့ နဂါးဖြစ်နေပြီ" ဟု တွေးမိပါသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်မှာ လူရှင်းနေသည်။ ကျွန်တော် ကျောင်းသွားသည့် မနက် ၈ နာရီလောက်မှာ ဆိုင်များလည်း မဖွင့်သေးပါ။ လမ်းပေါ်မှာလည်း လူများများ မတွေ့ရသေးပါ။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အထိ အလုပ်လုပ်ပြီး မနက်စောစော အိပ်ရာထလေ့ မရှိသည့်အတွက် အချို့ဆိုလျှင် အိပ်ကောင်းတုန်း ရှိပါဦးမည်။ လမ်းလျှောက်ရင်း စိတ်က ဟိုရောက် ဒီရောက် ပဋ္ဌာန်း နှစ်ဆယ့်လေးပစ္စည်းကို စိတ်ထဲက အာရုံပြုပြီး ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈယ်သွားသည့်အကျင့် လုပ်ရင်း စွဲမြဲသွားသည်။ လမ်းလျှောက်ရင်း တစ်ခါတစ်ခါ အတွေးက မြန်မာနိုင်ငံ ပြန်ရောက်နေတုန်း အမှတ်မထင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသောအခါတွင် ဝတ်နေကျ ပုဆိုးနှင့် မဟုတ်ဘဲ ဘောင်းဘီကြီးကို သွားမြင်သည့်အတွက် ရုတ်တရက် လန့်သွားမိသည်။ ပြီးမှ "ဪ-ငါ ဂျပန်ပြည် ရောက်နေပါကလား" ဟု သတိရသွားသည်။ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ရောက်မှ အတွေးလည်း ရပ်ပါတော့သည်။ ရုံးခန်းမှာတော့ အနွေးဓာတ် ပေးထားသည့်အတွက် မချမ်းတော့ပါ။ လောင်းကုတ်အင်္ကျီကြီးကို ရွတ်ထားပြီး ပုံမှန် လှုပ်ရှားရသည်။ စာသင်ချိန်မှာ စာသွားသင်သည်။ စာသင်ချိန်ပြီးတော့ သင်ခန်းစာများ မိတ္တူကူးစရာရှိလျှင် မိတ္တူခန်းမှာ သွားကူးသည်။ အိမ်ရှင် ပါမောက္ခများနှင့် ပြောစရာ ဆိုစရာရှိလျှင် သူတို့အခန်းသို့ သွားသည့်အခါ သွားသည်။ ကျွန်တော့်အခန်းသို့ သူတို့လာစရာရှိလျှင်လည်း လာသည်။ ကျွန်တော့်ရုံးခန်းနှင့် တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ဆရာအိုးနီ၏ ရုံးခန်းနှင့် ဆရာယာဘူ၏ရုံးခန်း ကပ်လျက်ရှိသည်။ ကိစ္စရှိလျှင် အခန်းကူးလိုက်ရုံပင်။ ဒေါ်ပန်းခက် အခန်းကတော့ အောက်ထပ် ၅ လွှာမှာ ရှိသည်။ စာကြည့်တိုက်သွားပြီး စာအုပ် ငှားချင်ငှား၊ ကူးချင်ကူး လုပ်နိုင်သည်။ ထမင်းစားချိန်မှာ ဇနီး ထည့်ပေးလိုက်သော ထမင်းဘူး ဖွင့်စားသည်။ ဝယ်စရာ ရှိလျှင် ဆရာယာဘူက "သမဝါယမဆိုင်" ဟု မြန်မာဆန်ဆန် ခေါ်သော အရောင်းဆိုင်သို့ သွားပြီး ဝယ်သည်။ စာအုပ်၊ စာရေးကိရိယာ၊ မုန့်ပဲသရေစာက

အိမ်ထောင်ရေးသမား အကျွန်ုပ် ရနိုင်သည်။ ဆိုင်ထဲမှာ တပည့်တွေနှင့်ဆုံလျှင် 'မင်္ဂလာပါ ဆရာ' ဟု အော်ပြီး နှုတ်ဆက်ကြသည်။ အပူ အအေး သောက်ချင်လျှင် အသင့်ရှိနေသည့် စက်လေးထဲသို့ ပိုက်ဆံအကြွေစေ့ထည့်ပြီး ခလုတ်နှိပ်လိုက်လျှင် ဘူးထဲလေး အဆင်သင့် ထွက်လာသည်။ အအေးသောက်ချင်လျှင် အအေး၊ အပူသောက်ချင်လျှင် အပူ။ ကျွန်တော်က ရေခဲခန်းကြမ်းအပူ သောက်ရသည်ကို သဘောကျသည်။ ဘူးကလေးက ပူပူနွေးနွေး၊ ခါးတော့ ခါးသည်။ သောက်သောက်လျှင် အချမ်းပြေသွားသည်။

ကိစ္စပြီးလျှင် ရုံးခန်းပြန်တက်ပြီး လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရသည်။ အိမ်ပြန်ချိန်တန်တော့ လောင်းကုတ်အင်္ကျီကြီး ပြန်ဝတ်ပြီး လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့ပါသည်။

ယန်းခန်းကယ်ပေလို

ကျွန်တော်တို့မိသားစု နေရသော အိမ်ခန်းမှာ မြန်မာစာ ဧည့်ပါမောက္ခ အစဉ်ဆက် နေခဲ့သော အိမ်ခန်းဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်မှာ မြန်မာစာ ဧည့်ပါမောက္ခအဖြစ် ပထမဆုံး ဆောင်ရွက်သူမှာ ဆရာကြီး ဦးဝန် (မင်းသူဝန်) ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဆရာကြီး ဦးဘင်လှ (တက္ကသိုလ် ဘာသာပြန်နှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးဌာန၊ စာတည်း) ဧည့်ပါမောက္ခအဖြစ် ဆောင်ရွက်သည်။ ထိုဆရာကြီးနှစ်ဦး လက်ထက်တွင် တက္ကသိုလ်သည် လက်ရှိနေရာသို့ မပြောင်းသေးသည့်အတွက် ဆရာကြီးများ၏ အိမ်မှာ ယခု ကျွန်တော်တို့နေသော အိမ်ခန်း မဟုတ်သေးပါ။

ဤအိမ်ခန်းတွင် ဧည့်ပါမောက္ခအဖြစ် ပထမဦးဆုံး နေသွားသော ဆရာက ကထိက ဦးအေးပေ (ယခု အငြိမ်းစား တွဲဖက်ပါမောက္ခ) ဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် ကထိက ဦးမြသိန်း၊ တွဲဖက်ပါမောက္ခ ဦးအုန်းသော်၊ ပါမောက္ခ ဦးဘင်ရွှေတို့ ဧည့်ပါမောက္ခများအဖြစ် အသီးသီး နေသွားကြသည်။ ယခု ကျွန်တော်တို့ မိသားစု နေသည့်အလှည့် ဖြစ်ပါသည်။

အိမ်ခန်းက ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ရှိသည်။ အိပ်ခန်း ၃ ခန်း ပါသည်။ နေခန်း၊ မီးဖိုနှင့် ထမင်းစားခန်း၊ ရေချိုးခန်း အိမ်သာတို့ ပါသည်။ သမီး၏ အိမ်ခန်းမှာ ဆက်တီစားပွဲများ ဆင့်ပြီး စားပွဲခင်း ခင်းကာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံမှ ပင့်လာသည့် ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်နှင့် ဘုရားပုံ ကားချပ်များကို ပူဇော်

ပြီး ဘုရားစင်အဖြစ် ဖန်တီးလိုက်သည်။ ခြေရင်းဘက်က အိပ်ခန်းကိုတော့ စဉ်သည်လာလျှင် အသုံးပြုနိုင်ရန် သီးသန့်ထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်၏ အိပ်ခန်းမှာ စာရေးစားပွဲနှင့် စာအုပ်ဗီရို ထားသည်။ စဉ်ခန်းမှာ မြန်မာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ညွှန်းသော ပန်းချီများ ချိတ်ဆွဲသည်။ အားလုံး အဆင် ပြေပါသည်။

တစ်ညမှာတော့ ရေချိုးခန်းဝင်ပြီး ပြန်အထွက်မှာ တံခါးချက် (ဂျက်) ကျသွားပါသည်။ ပြန်ဖွင့်၍ မရတော့။ သော့လည်း အဆင်သင့် မရှိပါ။ ရောက်ခါစ ဖြစ်သည့်အတွက် ဘယ်သူ့ဆီ သော့တောင်းရမည်ကိုလည်း မသိသေးပါ။ အချိန်က တော်တော် ညဉ့်နက်နေပါပြီ။ မနက်မိုးလင်းလျှင်တော့ ကျောင်းရုံးကို ဖြစ်စေ၊ ဆရာယာဘူတို့၊ ဒေါ်ပန်းခက်တို့ကို ဖြစ်စေ လှမ်းဖုန်းဆက်ပြီး အကူအညီ တောင်းရမည် ဖြစ်သည်။ လောလောဆယ် အရေးကြီးသော ပြဿနာက ရှိနေ သည်။ မိုးမလင်းခင် အပေါ့အပါးသွားချင်လျှင် ဘယ်လို ဖြေရှင်းရပါမည်နည်း။ အိမ်နီးနားချင်းများ၏ အခန်းကို သွားဖို့ကျတော့လည်း ဘယ်သူနှင့်မျှ မသိကျွမ်း သေးပါ။ သည်တော့ တစ်ညလုံး အောင့်ထားရမလို ဖြစ်နေပါသည်။ ဤပြဿနာ ကြောင့် သုံးယောက်လုံး စိတ်ညစ်သွားကြသည်။ အောင့်တော့ မထားနိုင်ပါ။ ယာယီခွက်ကလေးဖြင့် ကိစ္စပြီးအောင် ဖြေရှင်းကြရသည်။ အိပ်ပျော်သွားတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ တံခါးဖွင့်၍ ရသွားသည့်အတွက် ပျော်သွားသည်။ အိပ်ရာနီးမှ တကယ်မဟုတ်မှန်း သိသည်။ စိတ်စွဲပြီး အိပ်မက်မက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မနက်စောစောမှာ ဆရာယာဘူဆီ ဖုန်းဆက်သည်။ ဆက်မရသဖြင့် ဒေါ်ပန်းခက်ဆီ ဆက်သည်။ 'ဆရာမရေ အားတော့နာပါတယ်' ဟု အစချီပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရသည်။

'ဆရာ၊ ဆရာမှာ ဒဂါးရှိတယ် မဟုတ်လား' ဒေါ်ပန်းခက်က ဖုန်းထဲမှာ မေးသည်။

- 'ဗျာ၊ ဘာဒဂါးလဲ ဆရာမ'
- 'ယန်းဒဂါးလေ၊ ယန်းတစ်ရာ ပိုက်ဆံလေ'
- 'ဪ... ရှိပါတယ် ဆရာမ'
- 'အဲဒါဆိုရင် သော့ပေါက်ထဲကို ယန်းဒဂါးထည့်ပြီး လှည့်ကြည့်ပါ ဆရာ၊ ဖွင့်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မသားတွေ တံခါးသော့ပိတ်နေရင် အဲဒီလို ဖွင့်ပါ တယ်'

ဒေါ်ပန်းခက် ပြောသည့်အတိုင်း ယန်းတစ်ရာစေ့ တစ်စေ့ ယူပြီး သော့

ဆက်ထဲ ဒေါင်လိုက်ထည့် ဖွင့်ကြည့်သောအခါ ရှေးရှေးရှုရှု၊ ဖွင့်သွားပါတော့ အညှင်း 'ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာမရယ်' ဟု ဒေါ်ပန်းခက်ဆီ ထပ် ဖုန်းဆက် ထိုက်ရသည်။

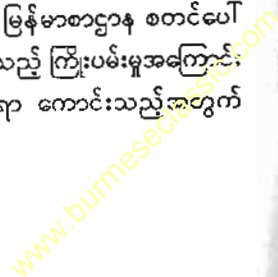
ယခုမှ သုံးယောက်သား ရယ်နိုင် မောနိုင်ပါတော့သည်။ 'Money makes everything' ဆိုတဲ့ စကားပုံလိုပဲ 'Money can open the door' လို့ ပြောရမလား ဆိုဘူးဟု ပြောရင်း ရယ်မိကြပါသည်။

မြန်မာ-ဂျပန် အဘိဓာန်နှင့် စာပေအကူအညီ

ဆရာအိုးနိုတိုးရသည် ထိုအချိန်က မြန်မာဂျပန် အဘိဓာန်ကြီးကို ပြုစုနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ရောက်ပြီး မကြာမီ ဆရာက သူ့အဘိဓာန် လုပ်ငန်း အကြောင်း ရှင်းပြသည်။ အဘိဓာန်လုပ်ငန်းတွင် တစ်ပတ် ၂ နာရီ အကူအညီ ဆေးရန်လည်း မေတ္တာရပ်ခံသည်။ 'ဆရာကြီး ဦးဝန် လက်ထက်က စပြီး စဉ် မိမိက အဆက်ဆက် အကူအညီ ပေးကြပါတယ်။ ဆရာလည်း အကူအညီ ပေးစေချင်ပါတယ်' ဟု ဆိုသည်။ သို့ဖြင့် အပတ်စဉ် တနင်္လာနေ့ ဗွန်းလွဲပိုင်း တွင် ဆရာအိုးနို၏ အခန်းမှာ အဘိဓာန်ပြုစုရေး ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ကြပါ သည်။

ဆရာအိုးနိုသည် ဆရာကြီးဦးဝန်၊ ဆရာဟာရာဒါတို့နှင့်အတူ မြန်မာ ဂျပန် အဘိဓာန်တစ်စောင် ပြုစုခဲ့သေးသည်။ ထိုအဘိဓာန်ကို ဂျပန်မြန်မာ နှစ်ကြည့်ရေးအသင်းက ထုတ်ဝေပေးသည်။ မြန်မာစာ အဓိကကျောင်းသားများ ထက်ရှိ အသုံးပြုနေသော အဘိဓာန် ဖြစ်သည်။ ထိုအဘိဓာန်မှာ အကျဉ်းမျှသာ ဖြစ်သည့်အတွက် ဆရာအိုးနိုက အဘိဓာန်အကျယ် ထပ်မံပြုစုခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် လက်ရှိ အသုံးပြုနေသော မြန်မာဂျပန် အဘိဓာန် အကျဉ်းကို လေ့လာကြည့်ပါသည်။ အဘိဓာန်ရှေ့ပိုင်းတွင် မြန်မာစာဌာနမှူး မိမိက ဆရာဟာရာဒါ ရေးသားသော စကားချိုးကို ဖတ်ရသည်။ စကားချိုး တွင် အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာန စတင်ပေါ် ဆက်လာပုံ သမိုင်းနှင့် မြန်မာဂျပန် အဘိဓာန် ပြုစုသည့် ကြိုးပမ်းမှုအကြောင်း ဖော်ပြထားသည်မှာ မှတ်သားစရာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည့်အတွက် အညွှတ်အစုံ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

စကားချီး

၁၉၄၅ ခုနှစ်တွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးလေရာ ဤနှစ်တွင် အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်၌ ၁၁ ဌာနမြောက် ဖြစ်သော သီးသန့် မြန်မာစာဌာနကို ပျိုးထောင် ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ (ယခုသော် ၁၇ ဌာနအထိ ရှိနေပါပြီ)။ သို့ကလို တည်ထောင်နိုင်သည့် တိုင်အောင် ဆရာ မရှိ ဖြစ်နေပါသည်။ မြန်မာစာအဓိကယူသူ ကျောင်း သားများမှာ ယာယီအားဖြင့် ဟိန္ဒူဘာသာကိုသာ သင်ရပါသည်။ မြန်မာစာဆရာကို ဂျပန်အန့် ရှာသော်လည်း ထိုစဉ်က သင့်တော်သူ ဟူ၍ မရှိခဲ့ပါ။ နောက်ဆုံးတွင် တိုကျိုတက္ကသိုလ်မှ ဘာသာဗေဒ အောင်မြင်သူ၊ မြန်မာစာ အသင့်အတင့် တတ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို ဆရာအဖြစ် ခန့်ထားသော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။

ထို့နောက် ဆရာနှစ်ဦး ရောက်ပါသည်။ ကျွန်တော် အပါအဝင် ယင်းဆရာနှစ်ဦးတို့သည် ရှောင်တခင် ဆရာတာဝန်သို့ ရောက်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်၍ပင် သွားမိသည်။ သို့သော်လည်း အရည်အချင်းကို သက်ဆိုင်ရာက စစ်ပြီးပြီး ဆောင်ရွက်ပါဟု အမိန့်ကျလာသည်။ ထိုစဉ်က မြန်မာစာ သင်ပုန်းကြီးလည်း မရှိ၊ သဒ္ဒါစာအုပ်လည်း မရှိ၊ အဘိဓာန်လည်း မရှိ၊ ဗလားနတ္ထိ ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာပြည်နှင့် အဆက် အသွယ်လုပ်၍ မရသော ခေတ်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဖြစ် သည့်နည်းနှင့် ခက်ခက်ခဲခဲ ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ ကျောင်းသင်ပုန်း ကြီးတွင် ရေး၍ သင်ခဲ့ရပါသည်။ ဖယောင်းစက္ကူမှာ ရေးခြစ်၍ မင်နှိပ် ရိုက်ယူ စာမူပွားရပါသည်။ မြန်မာဖတ်စာအုပ် ဟူ၍ လှလှပပ မပြုစုနိုင် ခဲ့ပါ။ ၁၉၅၇ ခုနှစ်သို့ ရောက်ခါမှ ကျွန်တော် အပါအဝင် ကျောင်းသား တစ်စုတို့သည် မြန်မာစာအုပ်နှင့် အဘိဓာန် စသည်များ စုဆောင်းရေး အတွက် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ခရီးထွက်ခွင့် ရရှိခဲ့ပါသည်။

၁၉၆၅ ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစာဌာနမှ ဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်မြင်သူ တစ်ဦးကို မြန်မာစာဆရာအဖြစ် ခန့်နိုင်ခဲ့ပါ သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဆရာ မလုံလောက်သည်ကို အထက်သို့ အကြောင်းကြားခဲ့ပါသည်။ ကျောင်းသားဦးရေမှာ ၃၀ မှ ၆၀ သို့ နှစ်ဆ တိုးလာပါသည်။ ထိုအခါ မြန်မာတိုင်းရင်းသား ဆရာတစ်ဦး လိုအပ် ကြောင်းကိုလည်း လျှောက်လွှာတင်ခဲ့ပါသည်။ မရခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်သည် အစိုးရတက္ကသိုလ် ဖြစ်၍ မလွန်ဆန်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

တို့သည် ဆရာ ၃ ဦးနှင့် နှစ်ရှည်လများအထက်ခွဲရပါသည်။ ထို အတွင်း ကျွန်တော်သည် ဆရာအိုးနီနှင့် တွဲဖက်၍ အဘိဓာန် ပြုစုရန် ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ ပထမအဆင့်အနေနှင့် William S. Cornyn ၏ Burmese Glossary ကို စံထား၍ ပြုစုခဲ့ပါသည်။ သို့သော် အုပ်ချုပ် နည်းလွန်းသဖြင့် ဆယ်နှစ်ခန့်ကာလအတွင်း ကုန်သွားပါသည်။

၁၉၇၅ ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရက စေလွှတ် လိုက်သော ဆရာကြီး ဦးဝန်ကို ကျွန်တော်တို့ လိုက်လံရှာ ကြိုဆိုရပါ သည်။ ဆရာ၏ အလုပ်သက်တမ်းမှာ အစကနဦး၌ ၂ နှစ်သာ ဖြစ်ပါ သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် ဆရာကြီးကို နောက်ထပ် ၂ နှစ် အမှု ဆက်လက် ထမ်းဆောင်ပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။ အကြောင်း ကား အဘိဓာန်ပြုစုရေး အတွက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာ ဦးဝန်၊ ဆရာအိုးနီနှင့် ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးသည် နွေရာသီ ကျောင်းကြီး ပိတ်ရက်အတွင်းတွင် ဤအဘိဓာန်ကို အဆောတလျင် ပြုစုလိုက်ရ ပါသည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ဤအဘိဓာန်တွင် အပိုအလို၊ အချွတ်အယွင်း နှင့် စနစ်မကျမှုများ ပါရှိပါလိမ့်မည်။ ထို အပိုအလို၊ အချွတ်အယွင်းနှင့် စနစ်မကျမှုများကို နောင်မကြာမီ နှစ်များအတွင်းမှာ နုတ်ပယ်ခြင်း၊ ဖြည့်စွက်ခြင်း၊ ပြင်ဆင်ခြင်း၊ စနစ်တကျ ရှိစေခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ရန် ရည်ရွယ်ချက် ရှိပါသည်။

ဤအဘိဓာန်ကို ပြုစုရာ၌ အသံထွက် လေယူလေသိမ်းကို တတ် နိုင်သမျှ တိကျမှန်ကန်အောင် ကိုယ်တိုင် စိစစ် ပြုပြင်ပေးလိုက်သော ဆရာဦးဝန်အား အထူး ကျေးဇူးဥပကာရ တင်လိုက်ပါသည်။ အကယ်၍ ဆရာဦးဝန်ထံမှ အကူအညီ မရနိုင်ပါက ဤအဘိဓာန် အကောင် အထည်ပေါ်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း အစီအရင်ခံ၍ နိဂုံးချုပ်လိုက် ပါသတည်း။

၁၉၇၉ ခုနှစ် မတ်လ

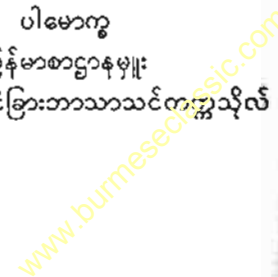
ဟာရာဒါ

ပါမောက္ခ

မြန်မာစာဌာနမှူး

အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင်တက္ကသိုလ်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

မြန်မာဂျပန် အဘိဓာန် ပြုစုရာတွင် ဆရာယုဒသန်၏ မြန်မာ အင်္ဂလိပ် အဘိဓာန်၊ မြန်မာစာအဖွဲ့က ပြုစုသော မြန်မာအဘိဓာန်နှင့် မြန်မာအင်္ဂလိပ် အဘိဓာန်တို့မှ တည်ပုဒ်များကို အရင်းခံ၍ အသုံး တိမ်ကောသွားပြီ ဖြစ်သော ဝေါဟာရ တည်ပုဒ်များကို နုတ်ပယ်ခြင်း၊ သတင်းစာ ဂျာနယ် မဂ္ဂဇင်း စသည် တို့မှာ အသုံးတွင်ကျယ်နေပြီး အဘိဓာန်များတွင် မတွေ့ရသေးသော ဝေါဟာရ များကို တည်ပုဒ်အဖြစ် အသစ်ဖြည့်စွက်ခြင်း၊ နာမ်၊ ကြိယာ စသည်ဖြင့် ဝါစကံ သတ်မှတ်၍ အနက်ဖွင့်ခြင်း၊ အကိုး သာဓက ပေးခြင်းတို့ကို ဆောင်ရွက်ကြပါ သည်။ အနက်ဖွင့်ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးကြသည့် အချက်များကို အခြေခံ၍ ဆရာအိုးနီက ဂျပန်လို ရေးသားရန် ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာစကား အဓိပ္ပာယ်ကို အကောက်အယူ မတိမ်းယိမ်းစေရန် ဂရုပြု ဆောင်ရွက်ကြပါ သည်။

ဆရာအိုးနီက အဘိဓာန်ထဲ ထည့်ချင်သည့် သာဓကများကို သေချာ အောင် ကျွန်တော်နှင့် ဆွေးနွေးပါသည်။ "အမေမှာ မှာတဲ့အတိုင်း" ဆိုသော စကားကို အမေစကား နားထောင်သော သားလိမ္မာကို ရည်ညွှန်းသော စကားဟု ဆရာက ထင်နေသည်။ စကားကို တရားသေ မှတ်ယူတတ်သည့် အလေ့ကို ရည်ညွှန်းသောစကား ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြရသည်။ "ဘယ်သူ သေသေ ငတေမှာ ပြီးရော" ဆိုသည့် စကားပုံကိုလည်း ရှင်းပြရသည်။ "အမယ်ဘုတ်ကဲ့ သူ့ချည်ခင်" တို့၊ "ကျီးအာသီး" တို့ကိုလည်း မည်သည့် အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် သုံးကြောင်း ဆရာ အိုးနီက မေးပါသေးသည်။ ရှင်းပြရသည့် စာများတွင် "ဇမ္ဗူသပြေ၊ အသီးကြော၊ မိုးမြေကိုလည်း ရစ်ရမည်" ဆိုသော သတ်ပုံသံပေါက်မျိုးလည်း ပါသည်။

ဆရာယာဘူကတော့ သိပ္ပံမောင်ဝ ဝတ္ထုများထဲက စကားလုံး အဓိပ္ပာယ် များကို မကြာခဏ မေးလေ့ရှိသည်။ 'ဘွားဒွေးကြီးဆိုတာ ဘာလဲ' ဟု မေးသဖြင့် ဒေါ်ဒွေးဟုခေါ်သော သူ့အဘွားကို ဘွားဒွေးကြီးဟု ခေါ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြရသည်။ ဆရာက သိပ္ပံမောင်ဝ၏ စာများကို အလွန် သဘောကျသည်။ သူ့အတန်းတွေမှာလည်း သင်သည်။

ဒေါ်ပန်းခက်ကတော့ သူ ဘာသာပြန်ဖို့ ဖတ်နေသော မြန်မာဝတ္ထုတွေ ထဲက အသုံးအနှုန်းတွေ မေးလေ့ရှိသည်။ "လက်ကလေးပိုက်လို့" ဆိုသော စကားမှာ "ကလေး" က ဘာလဲ ဆရာ' ဟု မေးသဖြင့် "လက်ပိုက်လို့" ဟု မပြောဘဲ "လက်ကလေးပိုက်လို့" ဟု ပြောခြင်းမှာ ပြောသူက ထိုအမူအရာကို ကြည့်ပြီး နှစ်သက် သဘောကျသည့်စိတ်ဖြင့် ပြောခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြ ရသည်။ ဆရာမောင်ထင်၏ "ငဘ" ဝတ္ထုထဲက "နဖာကလောဒွါဒရာ"၊ "ဂျပ်ဖြေ"

သော စကားများ၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း မေးသည်။ ဂျပန်လိုလုံးများ၏ အင်္ဂါမှာ သွဲချိတ်ထားသော အချောင်းအတံများကို နဖာကလောနှင့်တူ၍ "နဖာကလော ဒွါဒရာ" ဟု သရော်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ "ဂျပ်ဖြေ" မှာ "ဂျပန်" နှင့် "ဣဖြေ" ဆင်းပြီး စကားလုံး ထွင်ထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြရသည်။ အိမ်ရှင် ပါမောက္ခ များ မေးမြန်းသည်တို့ကို ဤပုံဤနည်း ဖြေကြား ကူညီရပါသည်။

'အိပ်စပိုလင်း' သို့ အလည်တစ်ခေါက်

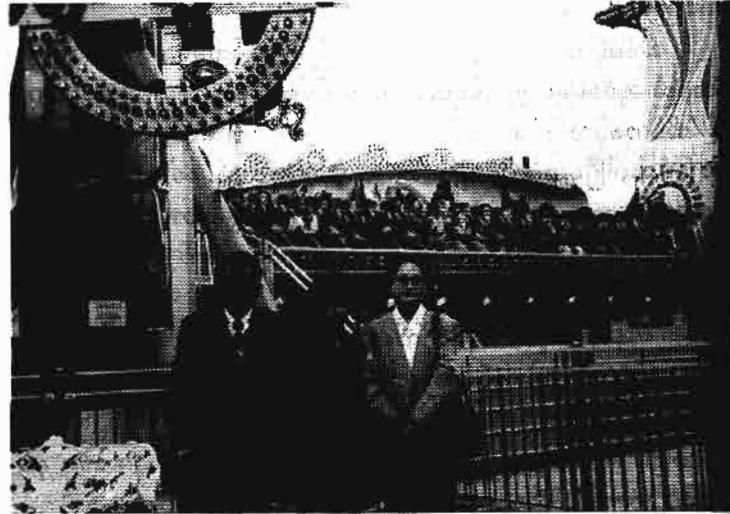
မနက်နေ့နေ တစ်နေ့မှာ မြင့်မြင့်ရွှေက ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကို အိပ်စပိုလင်း (Expo Land) သို့ လိုက်ပို့သည်။ မြင့်မြင့်ရွှေမှာ ဒုတိယနှစ် မြန်မာစာကျောင်းသူ ထလေး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဂျပန် ရောက်ကာတည်းက အိမ်ကို မကြာခဏ ထာပြီး လိုအပ်သည့် အကူအညီကို ပေးသည်။ သူက မြန်မာစကားတော့ ရေရေ ထည့်လည် မပြောတတ်ပါ။ ပြောချင်သည်ကို တစ်လုံးချင်း စဉ်းစား ပြောရ သည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဂျပန်စကား မတတ်တော့ သူနှင့် ပြောရဆိုရတာ သိပ် ခရီးမတွင်ပါ။ သို့သော် သူ့ခမျာ မြန်မာစကား မပြောတတ် ပြောတတ် ပြောရင်း ကျွန်တော်တို့ကို အကူအညီ ပေးရှာပါသည်။ သမီးနှင့်လည်း တော် တော်ခင်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါလည်း မြန်မာလို တစ်ဝက် အင်္ဂလိပ်လို တစ်ဝက် ညှပ်ပြောရင်း အလုပ်ဖြစ်သွားပါသည်။

အိပ်စပိုလင်းမှာ Expo 70 ကုန်စည်ပြပွဲ ကျင်းပခဲ့သော နေရာဖြစ်၍ လိုအမည် တွင်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ဂျပန်တွေက သူတို့ အသံထွက် ဖြင့် "အိပ်ကစပိုလင်း" ဟု ခေါ်ကြသည်။ ယခုတော့ ပျော်စရာ ရွှင်စရာ ဥယျာဉ် ကြီး ဖြစ်နေပါပြီ။ အင်္ဂလိပ်လို amusement park ဟုလည်း ခေါ်သည်။ မြင့်မြင့် ရွှေက ပျော်စရာကောင်းသည်ဟု ပြောသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့ စိတ်ဝင်စား သွားသည်။ မြင့်မြင့်ရွှေက လိုက်ပို့ဖို့ အစီအစဉ်လုပ်ပြီး မနက် ၁၀ နာရီလောက် ထာခေါ်သည်။

"ကန်ဆိုင်းဆူပါ" ကုန်တိုက်ရှေ့က ဘတ်စကားမှတ်တိုင်မှာ နံပါတ် ၁၅၅ ဘတ်စကားကို စောင့်စီးကြရသည်။ ဆင်ရီချူအို ဘူတာ ရောက်တော့ ချထားစီးပြီး "ဘန်ဘတ်ခိုအင်" ဘူတာမှာ ဆင်းရသည်။ မြင့်မြင့်ရွှေ ကြီးချွန်း ဆားသဖြင့် ဇင်မာရွှေနှင့် ဥမ္မာရွှေ ဆိုသော မြန်မာစာကျောင်းသူကလေး နှစ် ယောက် ဘူတာက စောင့်နေပြီး ကျွန်တော်တို့နှင့် လိုက်ကြသည်။ သမီးနှင့်

နှင်းဖုံးသည့် နံနက်ခင်း။

အိပ်စပိုလင်းမှာ အမှတ်တရ။

ဆိုကာကာနည်သည်

အရွယ် မတိမ်းမယိမ်း ဖြစ်၍ သူတို့ ပျော်သွားကြသည်။ ဘူတာမှာဆင်းပြီး နည်းနည်း လမ်းလျှောက်ရုံဖြင့် အိပ်စပိုလင်းသို့ ရောက်ပါတော့သည်။

ကလေးတွေ အများကြီး တွေ့ရသည့်အတွက် ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ လာကစားကြခြင်း ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိသည်။ ကစားစရာတွေ မျိုးစုံရှိသည်။ "ရိုလာကိုစတာ" တွေ၊ ချားတွေ၊ ရဟတ်တွေ၊ မြင်းရပ်တွေ စီးချင်တာ စီး၍ ရသည်။ သရဲရထားတို့၊ အမှောင်ခန်းထဲမှာ သရဲခြောက်တာတို့လည်း ရှိသည်။ "ဂိမ်း" တွေလည်း အမျိုးမျိုး ရှိသည်။ ဘောလုံးပစ်တာတို့၊ အရပ်ဖမ်းတာတို့၊ ဗီဒီယိုဂိမ်းတို့ ကြိုက်တာ ကစားနိုင်သည်။ သမီးတို့ လေးယောက်မှာ မမောနိုင် ဓပန်းနိုင် ကစားကြပါသည်။

ဒီဇင်ဘာလ ကုန်ခါနီးဖြစ်၍ တော်တော် ချမ်းသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဇနီးမှာ ချမ်းချမ်းနှင့် ကုပ်ပြီး ထိုင်နေကြသည်။ အအေးဘူးရောင်းသည့်စက်မှာ ရေခွေးကြမ်းဘူးလည်း ရသည့်အတွက် စက်ထဲ ပိုက်ဆံထည့်ပြီး ထွက်လာသော ဘူးကလေးတွေ ယူသောက်ကြသည်။ ရေခွေးကြမ်းဘူးကလေးကို ကိုင်လိုက် သည်နှင့် ခပ်နွေးနွေး အထိအတွေ့ ရသည့်အတွက် အချမ်းပြေသလို ဖြစ်သွား သည်။ ဂျပန် ရေခွေးကြမ်း အရသာကို တော်တော် စွဲနေပါပြီ။

ကလေးတွေ အော်သံကြားသည့်အတွက် မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ဆိုင်လိုက်လည်နေသော ရဟတ်ကြီးနှင့် ပါသွားသော ကလေးတွေ စောက်ထိုး ပြောင်းပြန်ဖြစ်ပြီး အထိတ်တလန့် အော်ကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ ရဟတ်ကြီးလည်ပြီး ထိပ်ဆုံးရောက်သွားသောအခါ တော်တော် မြင့်သွားသည်။ ဇာလေးတွေ ထိုင်စီးနေသော အကန့်ကလေးတွေမှာ ရဟတ်လည်သည့်အရှိန်နှင့် တက်သွားလိုက် ပြန်ဆင်းလာလိုက် စောက်ထိုးဖြစ်သွားလိုက်၊ ပြန်တည့်သွား သို့န်နှင့် တော်တော် အသည်းယားစရာ ကောင်းပါသည်။ သမီးတို့ကတော့ ခြောက်ရကောင်းမှန်း မသိပါ။ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပြောင်းကစားနေကြသည်။ ဘွန်တော်တို့မှာ ဟိုနားသည်နား၊ လျှောက်ကြည့်လိုက်၊ ပြန်ထိုင်လိုက်၊ ကော်ဖီ ဆိုင်မှာ ဝင်သောက်လိုက်နှင့်ပင် အချိန်ကုန်သွားသည်။ အပြန်လမ်းမှာ မှတ်မှတ် ရုရ ပြောင်းဖူးမီးဖုတ် ရောင်းနေသည့်အတွက် ဇနီးက ဝယ်စားသည်။ ဂျပန်မှာ နေသော ပြောင်းဖူး ဖြစ်သည့်အပြင် တော်တော်လည်း ဈေးကြီးသည့်အတွက် အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်ရသည်။

ထမင်းစားချိန်မှာ သူတို့အားလုံးကို စားသောက်ဆိုင်မှာ ထမင်းကျွေး သည်။ ပျော်ပျော်ပါးပါး စားကြရင်း သူတို့က ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်ဖိုက်

ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဝမ်းသာကြောင်း ပြောသည်။ တစ်နေ့ကုန် ကစားကြပြီး ညနေ ၅ နာရီကျော်မှ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

ဂျပန်ရောက်ပြီး ပထမဆုံး အလည်အပတ်ခရီး ဖြစ်ပါသည်။

စာအုပ်ကိစ္စ၊ စာမူကိစ္စ *

ဂျပန်သွားခါနီးမှာ ကျွန်တော်စာအုပ်တစ်အုပ် ထွက်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်သွားသည်။ မော်လမြိုင်မှ အောင်ကျော်ဌေး ဆိုသော လူငယ်ကလေးနှင့် သူငယ်ချင်းများက “မြကန် စာအုပ်တိုက်” အမည်ဖြင့် စာအုပ်တိုက် တည်ထောင်ထားသည်။ ကျွန်တော် ရေးခဲ့သော ဘာသာစကား ဆောင်းပါးတွေ စုပြီး ထုတ်ချင်သည်ဟု ဆိုလာသည့်အတွက် စုပေးပြီး စာအုပ်ကို “စကားသမုဒ္ဒရာ စာသမုဒ္ဒရာ” ဟု နာမည်ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ဂျပန်သွားခါနီးမှာ စိစစ်ရေးက ခွင့်ပြုချက်ကျပြီး ရိုက်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေသည်။ ကွန်ပျူတာစီပြီးသော လက်ခံစာမူကိုပင် ကျွန်တော် မြင်ခဲ့သေးသည်။

မကြာမီ ကျွန်တော်ဆီ စာအုပ် ၂ အုပ် ရောက်လာသည်။ စာအုပ်ထွက်၍ ဝမ်းသာမည် ကြိုကာရှိသေး၊ စာရွက်သား တော်တော် ညံ့ညံ့ကို တွေ့ရသည့်အတွက် စိတ်ပျက်သွားပါသည်။ စာအုပ်အပြင်အဆင် သေသေသပ်သပ် ရှိသော်လည်း စာရွက်သားက ညံ့လွန်းနေသည်။ အောင်ကျော်ဌေးဆီ အကျိုးအကြောင်း စာရေးလိုက်သောအခါ တောင်းပန်စာ ပြန်လာသည်။ စာရွက် ညံ့သွား၍ စိတ်မကောင်းကြောင်း၊ သူ အလုပ်မကျွမ်းကျင်၍ ဤသို့ ဖြစ်ကြောင်း တောင်းပန်ထားသည်။ “ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ” ဟု စိတ်ဖြေလိုက်ရပါသည်။

ဂျပန်သွားသည့် ၁၉၉၇ ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော်စာအုပ် ၃ အုပ် ထွက်သည်ကိုလည်း အမှတ်တရ ဖြစ်နေပါသည်။ နှစ်စဉ်ဦးမှာ “မေတ္တာနုလုံးသားပုံရိပ်များ” ထွက်သည်။ စာပေထဲက မေတ္တာဘွဲ့များကို ဖော်ထုတ်ထားသော စာစုဖြစ်သည်။ ထို့နောက် စာပေဆောင်းပါးများ စုစည်းထားသော “စာပေသမုဒ္ဒရာ၌ လက်ပစ်ကူးခြင်း” ထွက်သည်။ နှစ်ကုန်ခါနီးမှ “စကားသမုဒ္ဒရာ စာသမုဒ္ဒရာ” ထွက်သည်။ ‘သမုဒ္ဒရာ ၂ စင်းတောင်ပါလား’ ဟု အပေါင်းအသင်းတွေက ရယ်စရာ ပြောကြပါသည်။

တို့ကျောင်းသားစာစောင်၊ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း၊ မြို့တော်မဂ္ဂဇင်းတို့မှာလည်း ရေးလက်စ ဆောင်းပါးတွေ ရှိနေသည်။ တပည့်များ ဖြစ်သော ဦးအောင်မြင့်ဦး

နှင့် ဒေါ်ချိုချိုမြင့်တို့က စာမူသွားပေးရန်၊ စာမူခထုတ်ရန် ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ပေးထားသည်။ လက်ကမ်းစာစောင်ကလေးများ အမှတ်တရ လုပ်ပေးလိုက်သော ဦးအောင်ဇော်ကလည်း မြို့တော်မဂ္ဂဇင်းအတွက် စာမူကို သူ့ဆီ ပို့လိုက်ပါဆိုပြီး အပို့အယူကိစ္စ အဆင်ပြေအောင် ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ စာမူခငွေများကို ဒေါ်ချိုချိုမြင့်က စုစည်းပြီး သိမ်းထားပေးသည်။ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

“အင်တာနေရှင်နယ်” မဂ္ဂဇင်းကို တာဝန်ယူထားသော ဆရာတင်နွယ် ဇောင်က အလျှင်းသင့်သလို စာမူပို့ပေးဖို့ မှာလိုက်သည့်အတွက် ဆောင်းပါးပို့ဖြစ်သည်။ ကြိုးကြား ကြိုးကြား ရေးဖြစ်သော “ရုပ်ရှင်တေးကဗျာ” မဂ္ဂဇင်းနှင့် “ပလတ်တုတ်” ဂျာနယ်သို့လည်း ဆောင်းပါး ပို့ဖြစ်သည်။ မြန်မာစာဌာနက ထုတ်သော “မြန်မာစာ သုတေသနဂျာနယ်” အတွက်လည်း စာမူရေးပြီး ပို့ဖြစ်ပါသည်။

ဂျပန်ရောက်ပြီးနောက် မြန်မာ မဂ္ဂဇင်းများနှင့် အလှမ်းဝေးနေသည့်အတွက် လစဉ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်းအချို့ဝယ်ရန် စုံစမ်းကြည့်သည်။ အိုဆာကာ ပတ်စန်းကျင်မှာ မြန်မာစာအုပ်ဆိုင် မရှိသည့်အတွက် မဂ္ဂဇင်းဝယ်ဖို့ အခက်တွေ့နေသည်။ တိုကျိုမြို့မှ မြန်မာစာအုပ်ဆိုင် တစ်ဆိုင်နှင့် ဆက်သွယ်ပြီး ဝယ်လျှင် ခုနိုင်သည် ဆိုသဖြင့် ဖုန်းဆက်မေးကြည့်သောအခါ အဆင်ပြေသွားပါသည်။ ကျွန်တော်မှာသော ချယ်ရီ၊ မဟေသီ၊ ရုပ်ရှင်တေးကဗျာ မဂ္ဂဇင်းများကို စာတိုက်မှ ယစဉ် ပို့ပေးသည့်အတွက် ပုံမှန်ဖတ်ရသည်။

ဆရာမ ဒေါ်ပန်းခက်ဆီက မြန်မာဝတ္ထုများ ငှားဖတ်ခွင့်ရသည့်အတွက်လည်း ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ဝမ်းသာရပါသည်။ ဒေါ်ပန်းခက်မှာ မြန်မာဝတ္ထုများကို ဂျပန်ဘာသာပြန်နေသူ ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် မြန်မာစာရေးဆရာမများ၏ ဝတ္ထုများကို ဘာသာပြန်နေသည့်အတွက် မူရင်းဝတ္ထုများ ဆရာမဆီမှာ ရှိသည်။ ‘ဆရာ ဖတ်ချင်တဲ့စာအုပ် ယူဖတ်ပါ ဆရာ’ ဟု ဆရာမက အလိုက်တသိ ပြောသည့်အပြင် သူ့အိမ်မှ စာအုပ်များကိုပင် ကျွန်တော် ဖတ်ချင်တာငှားဖို့ ကျောင်းသို့ သယ်လာပေးသည်။ ဆရာမ ကျေးဇူးဖြင့် ဂျာနယ်ကျော်မေလေး၊ ခင်နှင်းယု၊ ခင်ဆွေဦး၊ မိုးမိုး (အင်းလျား)၊ မစန္ဒာ၊ ဂျူး၊ နုနုရည် စသည့် ဆရာမများ၏ ဝတ္ထုများကို တစ်စုတစ်စည်းတည်း ပြန်ဖတ်ခွင့်ရပါသည်။ ဝင်းစည်သူ၊ ကျော်စွာထက်၊ မောင်သွေးရွှန် စသည့် ဆရာမများ၏ ဝတ္ထုတိုများလည်း ဖတ်ရပါသည်။ ဆရာမရုံးခန်းမှာ အသင့်ရှိနေသော ဝတ္ထုများထဲက ကြိုက်ရာရွေးပြီး အိမ်ကို တစ်ပွဲတစ်ပိုက် သယ်သွားလိုက်၊ ဖတ်ပြီး

သော ဝတ္ထုများကို ပြန်အပ်ရင်း အသစ်များ ထပ်ယူလိုက်နှင့် ကျွန်တော်ရော၊ ဇနီးရော၊ သမီးပါ မြန်မာဝတ္ထုများကို တဝကြီး ဖတ်ခဲ့ရသည်ကို အမှတ်တရ ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်တော့်စာမူ ပါလာလျှင်တော့ ပါသည် မဂ္ဂဇင်းများကို တပည့်များက အမှတ်တရ ပို့ပေးပါသည်။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲရပါသည်

တစ်ညတွင် ဧည့်ခန်းမှာ မိသားစု တီဗီကြည့်နေစဉ် တယ်လီဖုန်း လာသည် အတွက် ဇနီးက သွားကိုင်သည်။

'ဟင် ... မမ ဆုံးပြီ၊ ဟုတ်လား'

ဇနီးက ငိုသံပါဖြင့် ပြောနေသည်ကို ကြားလိုက်ရရုံနှင့် အကျိုးအကြောင်း သိလိုက်ပါသည်။ ပုသိမ်မှာနေသော သူ့အစ်မအကြီးဆုံး ကွယ်လွန်သွားကြောင်း အကြောင်းကြားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်စလုံး စိတ်ထိခိုက် ခံစားရသည်။ 'မမ' ဟု ကျွန်တော်တို့ လေးစားချစ်ခင်စွာ ခေါ်သော အစ်မကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့ကို အိမ်ထောင်သက် တစ်လျှောက်လုံး အစစအရာရာ ကူညီ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ မမတွင် ကျွန်တော့်ဇနီး အပါအဝင် ညီမ ၆ ယောက်၊ မောင် ၁ ယောက် ရှိသည်။ သားသမီးက ၇ ယောက် ရှိသည်။ မမသည် မောင်နှင့် ညီမတွေကို သားသမီးတွေလိုပင် ချစ်ခင်သည်။ ဂရုစိုက်သည်။ 'မေမေက သူ့ညီမတွေကို သမီးတွေထက် ပိုဂရုစိုက်တယ်' ဟုပင် သူ့သမီးတွေက တစ်ခါတစ်ခါ ပြောသည်။ မမခင်ပွန်းကလည်း တော်တော် အေးသည်။ အထူးသဖြင့် ရန်ကုန်မှာ နေသော ကျွန်တော်တို့မှာ အကြောင်းကိစ္စရှိ၍ ဇနီးက မမကို လှမ်းခေါ်လျှင် သူ့အိမ်ကို ထားခဲ့ပြီး ချက်ချင်း ရောက်လာတတ်သည်။ နေထိုင်မကောင်းသည့် ကိစ္စက အစ အိမ်ပြောင်းသည့်ကိစ္စ အဆုံး မမ ပါရသည်။

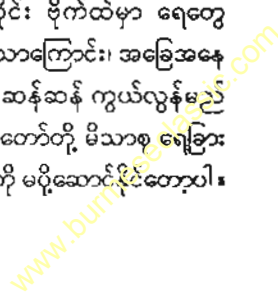
ကျွန်တော်တို့ မိသားစု မမကို အထူး ကျေးဇူးတင်ရသည့် အကြောင်း တစ်ခုမှာ ကျွန်တော်တို့၏ သမီးကလေးကို မွေးဖွားသည်မှ တစ်နှစ်သမီးအရွယ် အထိ မွေးပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ဇနီး ကိုယ်ဝန်ရှိသောအခါ ဆွေမျိုးအင်အား ကောင်းသော ပုသိမ်မှာ မွေးဖွားဖို့ စီစဉ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်ကလည်း ပုသိမ်ကောလိပ်မှာ အမူထမ်းနေသည့်အတွက် အဆင်ပြေသည်။ မမက သူ့

ညီမကို အနီးကပ် စောင့်ရှောက် ပြုစုပေးသည်။ မွေးဖွားသည်နေ့တွင် မမနှင့် ညီမတစ်ယောက် ဆေးရုံမှာ လိုက်အိပ်ပြီး လုပ်ကိုင်ပေးသည်။ သမီး မွေးပြီး နှစ်မှာ ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့ ပြန်မပြောင်းရသေး။ ဇနီးကလည်း အလုပ် တစ်ဝက်နှင့်မို့ ရန်ကုန်မှာ သမီးနှင့် နှစ်ယောက်တည်းနေဖို့ အခက်အခဲကြုံရ သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အခက်အခဲကို မမက ဖြေရှင်းပေးသည်။ 'သမီးကို မွေးပေးမယ်။ မင်း ရန်ကုန် ပြန်ပြောင်းရတော့မှ ပြန်ခေါ်ပေါ့' ဟူ၍ ဖြစ် သည်။ မမကျေးဇူးကြောင့် ပြဿနာ ပြေလည်သွားပါသည်။

မမ ခမာ သမီးကို မွေးရသည်မှာ ပင်ပန်းရှာပါသည်။ အသက်ကြီးမှ လေးပေါက်စ၏ ကရိုကထ ခံရသည်မှာ မသက်သာလှပါ။ သို့သော် မမသည် ညီမကို မမြဲမငြင် ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်သည်။ သမီးက မမနှင့် သူ့ခင်ပွန်းကို အဖေကြီး အဖေကြီးဟုပင် ခေါ်သည်။ သမီးကလည်း မမကို မျက်စိအောက်က အသွက်မခံ။ ကြံ့သည့်အခါ ညဘက်အိပ်လျှင် သမီးကို ကျွန်တော်တို့ ခေါ်သိပ် နှိုင်း မရ။ အိပ်ပျော်နေတုန်း ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရာထဲ ခေါ်သိပ်ထားသော်လည်း နေသည်နှင့် ပိုပြီး မမဆီ ပြေးတော့သည်။ ကျွန်တော် ရန်ကုန် ပြန်ပြောင်းရပြီး မှတ် သမီးကို ပြန်ခေါ်သောအခါ မမခမာ မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ကျန်ခဲ့ရှာ သည်။ ကျွန်တော်တို့ အဆင်ပြေအောင် သူ့သမီးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် တို့နှင့် ထည့်လိုက်ပြီး ရန်ကုန်မှာပင် ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူနေခိုင်းသည်။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကို သမီး ကြီးလာသည်အထိ မမက ကူညီစောင့် ရှောက်ဆဲ ဖြစ်သည်။ သမီး နေမကောင်းဘူးကြားလျှင် အပြေးအလွှား ရောက် သည်။ သမီးကလည်း ရွှေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ သူ့အမေကြီး အကြီးတို့ဆီ သွားနေမြဲ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်သွားခါနီးမှာ မမ နေမကောင်းဖြစ်၍ ရန်ကုန်မှာ လာကုသည်။ ရန်ကုန်မလာခင် ပုသိမ်မှာ ဆေးရုံတက်ရသေးသည်။ သည်းခြောက်သော ရောဂါဟု သိ၍ ရန်ကုန်မှာ အသည်းဆရာဝန်ကြီးကို ပြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာ နှစ်ပတ်လောက်နေပြီး ပုသိမ်မှာ တက်ဖို့ ပြန်သွားသည်။ ရောဂါ၏ သဘာဝအတိုင်း ဗိုက်ထဲမှာ ရေတွေ ဝင်လာလျှင် ထုတ်ထုတ်ပေးရသည်။ ရောဂါ မသက်သာကြောင်း၊ အခြေအနေ သဘာဝကြောင်း ကြားရသည်။ ထိုမျှလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ကွယ်လွန်မည် ဟု တော့ မမျှော်လင့်မိပါ။ မမ ကွယ်လွန်ချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ရှေ့ခြား နေရာကနေသည့်အတွက် မမ၏ နောက်ဆုံးခရီးကို မပို့ဆောင်နိုင်တော့ပါ။

ဂျပန် ရောက်ပြီးနောက် ပထမဆုံး ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ ကြုံတွေ့ ခံစားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ဆက်တွဲ ဝမ်းနည်းစရာများ

ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်သွားမည့် ၁၉၉၇ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၇ ရက်နေ့တွင် လာနုတ် ဆက်သော တပည့်များ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များဖြင့် တစ်နေ့လုံး စည်ကားနေ ပါသည်။ သိမ်းစရာများကို ဝိုင်းသိမ်းပေးကြရင်း ရယ်ကြမောကြ၊ ပြောကြ ဆိုကြနှင့်ပင် မိုးချုပ်ခါနီးသည့်အတွက် လေဆိပ်ဆင်းရန် ပြင်ဆင်ရသည်။ လေဆိပ်ဆင်းခါနီးဆဲတွင် ဧည့်သည်တစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာသည့်အတွက် အဝတ်မြန်မြန်လဲပြီး ထွက်လာသောအခါ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဆရာမကလေး ဒေါ် တင်တင်ဝေ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ 'ဆရာတို့ကို အမိ လာတာ၊ မိလိ တော်ပါသေးရဲ့' ဟု ပြောပြီး ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက် ကန်တော့ရင်း ချစ် သူတံသုတ် ပြန်သွားသည်။ သူ့မိခင် တော်တော် နေမကောင်းကြောင်း ပြော သွားသည်။ နောက်ဆုံးလာသည့် ဧည့်သည် ဖြစ်သည့်အတွက် အမှတ်တံဆိပ် ဖြစ်နေပါသည်။

ဂျပန်ရောက်ပြီး မကြာမီမှာ ဒေါ်တင်တင်ဝေဆီက စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ သူ့စာဖတ်ပြီး တော်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရသည့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည့် အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်သွားသည့် ညမှာ ထို သူ့မိခင် ကွယ်လွန်ကြောင်း ဖတ်ရသည့်အတွက် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့မိခင် နေ မကောင်းနေသည်မှာ တော်တော် ကြာပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု သတင်း မေးရင်း သူတို့အိမ် ရောက်ခဲ့သေးသည်။ ထိုစဉ်က ထူထူထောင်ထောင် စကား ပြောဆိုနေသေးသည်။ ဒေါ်တင်တင်ဝေ၏ စာထဲတွင် ထိုနေ့က သူ ကျွန်တော် တို့ နှုတ်ဆက် ကန်တော့ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ မိခင်နှင့် စကားပြော ပြောနေသေးသည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ် ထွက်ချိန်လောက်မှာ ဆရာတို့ ထွက်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့ဟု ပြောပြီး မေတ္တာတွေ ပို့နေသေးသည်ဟု သိရသည်။ ညဉ့်နက်ပိုင်းတွင် အခြေအနေ ဆိုးလာပြီး ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက် ကြောင်း သူ့စာထဲမှာ ရေးထားသည်။ ကျွန်တော်တို့ သွားသည့်နေ့မှာပင် ဒေါ် တင်တင်ဝေ၏ မိခင်က ကျွန်တော်တို့ ဘေးရန် အန္တရာယ် ကင်းဝေးစေကြောင်း

အကာအညှိသည် ကျွန်တို့သပေးပြီး ကွယ်လွန်ရရှာခြင်းမှာ တိုက်ဆိုင်လှပါသည်။ ဤဖြစ်ရပ် အတွက် ကျွန်တော်တို့မိသားစု အထူး ဝမ်းနည်း ကြေကွဲရပါသည်။

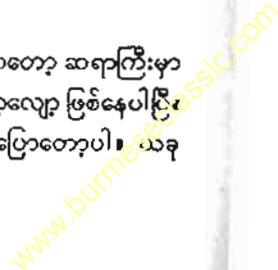
နောက်မကြာမီ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တစ်ယောက်ထံမှ ရောက်လာသည့် စာထဲတွင် ဝမ်းနည်းစရာ အကြောင်းတစ်ခု ပါလာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ဆရာရင်းဖြစ်သော ဆရာကြီး ဦးအောင်မိုး ကွယ်လွန်သည့်သတင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီး ဦးအောင်မိုးမှာ မြန်မာစာဌာနတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အမှုထမ်းခဲ့သော ညာရှင် ဆရာကြီး ဖြစ်သည်။ "သကျသီဟဓမ္မာစရိယ၊ သီရိပဝရဓမ္မာစရိယ" ဟု ခေါ်ဝေါ်ပြီး ဦးအောင်မိုး ဟူ၍ ဆရာကြီးကို ဝိသေသပြုကြသည်။

ပိဋကတ်စာပေ နှုတ်စပ်သော ဆရာကြီးသည် စာ အသင်အပြုလည်း ထူးဆန်းသည်။ မြန်မာစာတွင် ထင်ရှားသော "ပါရမီတော်ခန်းပျို့" စသည့် စာများကို ပိဋကတ်စာပေ နောက်ခံများဖြင့် ခြေခြေမြစ်မြစ် ဖွင့်ဆို ပို့ချပေးသည့် အတွက် ဆရာကြီး၏ စာသင်တန်းများကို ဆရာ ဆရာမများပါ လိုက်တက်ပြီး ညာယူကြရသည်။ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ လေးချိုးကြီးများကို ပို့ချရာတွင် ဦးအောင်မိုး ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော နောက်ခံ ဖြစ်ရပ်များနှင့် ဆက်စပ် ပို့ချ ပေးသည်။ ဆရာကြီးသည် "ရသဂုဏ်ဆောင်းပါးများ"၊ "ဗုဒ္ဓ၏ သူရဲကောင်း သံသယောက်"၊ "ဗုဒ္ဓနှင့် ဒေဝဒတ်"၊ "ရှင်သာရိပုတ္တရာ"၊ "ရှင်အာနန္ဒာ" စသည့် ဗုဒ္ဓစာပေ စာအုပ်များကိုလည်း ရေးသား ပြုစုခဲ့သည်။

ဆရာကြီးသည် အငြိမ်းစားယူပြီးနောက် တောင်ဥက္ကလာပမြို့၊ ၉ နေ့တွက်တွင် မိသားစုနှင့် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ပြီး စာပေများ ရေးသား ပြုစုသည်။ အစဉ်များ စာလာမေးလျှင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် သင်ကြားပေးသည်။ မြန်မာစာ စာတတ်စွာ ကျမ်းပြုနေသူများကို ဆရာကြီးအိမ်တွင် မပြတ်တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ဆရာကြီးဆီ အနည်းဆုံး တစ်နှစ်တစ်ခေါက် ဆရာကံအောင် သွားပြီး ကန်တော့ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ရောက်လျှင် ဆရာကြီး သူ့ ရေးသား ပြုစုနေသည့် စာအုပ်များအကြောင်း မမောတမ်း ပြောသည်။ ဆရာကြီး၏ စကားများမှာ သိစရာ မှတ်စရာတွေချည်း ဖြစ်သည်။ ဆရာ ကတော်ကလည်း အေးချမ်းသည်။ ဆရာကြီး၏ သားသမီးများက အဖေအမေ ခေါ်ပြီး ဆရာ၊ ဆရာမများအဖြစ် အမှုထမ်းနေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့လာလျှင် အားလုံးက ဝမ်းသာကြသည်။

ဂျပန်သွားခါနီး ဆရာကြီးကို သွားကန်တော့ချိန်မှာတော့ ဆရာကြီးမှာ မြန်မာရေး မကောင်းရှာတော့ပါ။ သတိလည်း မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ကို ယခင်ကလို စကား များများလည်း မပြောတော့ပါ။ သူ့

ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်ရောက်ပြီး မကြာမီမှာပင် ဆရာကြီး ကွယ်လွန်ရှာပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုမှာ ထိုနေ့က ဆရာကြီးအကြောင်း ပြောကြားဆိုကြရင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရပါသည်။ ထိုညမှာပင် "ပါဠိပါရဂူ ဆရာကြီး ဦးအောင်မိုး အမှတ်တရ" ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ရေးဖြစ်ပါသည်။

လွတ်လပ်ရေးနေ့နှင့် သတိရစရာများ

၁၉၉၈ ခု ဇန်နဝါရီလ ၄ ရက် . . .

မနက် အိပ်ရာက နိုးသည်နှင့် 'ဒီနေ့ လွတ်လပ်ရေးနေ့ပါလား' ဟု သတိရနေမိသည်။ သူတို့ နိုင်ငံမှာတော့ ကျွန်တော်တို့၏ လွတ်လပ်ရေးနေ့မှာ ရုံးပိတ်ရက် မဟုတ်ပါ။ ခရစ္စမတ်နေ့လည်း ရုံးပိတ်ပါ။ သို့သော် ဒီဇင်ဘာ ၂၃ ရက်နေ့က စပြီး ကျောင်းပိတ်ထားသည့်အတွက် ကျောင်းသွားစရာ မလိုပါ။ လွတ်လပ်ရေးနေ့နှင့် ဆက်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံမှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ၊ တပည့်များကို သတိရနေမိပါသည်။ ဧည့်ခန်းမှာ အမှတ်တရ ချိတ်ဆွဲထားသော ရွှေတိဂုံစေတီတော်ပုံ ရွှေခြည်ထိုး ပန်းချီကားကို ကြည့်ရင်း သုံးယောက်စလုံး လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ခံစားကြရသည်။

လွတ်လပ်ရေးနေ့ အခမ်းအနားကို တိုက်ရိုက် မြန်မာသံရုံးမှာ ကျင်းပကြောင်း ကြားရသည်။ ကျွန်တော်တို့က အိုဆာကာမှာ ဖြစ်သည့်အတွက် သံရုံးနှင့် ဝေးနေပါသည်။ လွတ်လပ်ရေးနေ့ အခမ်းအနားကို စိတ်ကူးဖြင့်သာ မှန်းဆကြည့်ရပါသည်။ အိုဆာကာ တစ်ဝိုက်မှာ မြန်မာလူမျိုးများကလည်း များများစားစား မရှိပါ။ ဂျပန် ရောက်သည်မှာ မကြာသေးသည့်အတွက် ရှိသည့် မြန်မာများနှင့်လည်း အကျွမ်းတဝင် မဖြစ်သေးပါ။ ထို့ကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံမှ ရောက်လာသော စာများကို ပြန်ဖတ်လိုက်၊ ယူလာခဲ့သော မြန်မာ သီချင်းများကို ကက်ဆက်ဖွင့်၍ နားထောင်လိုက်ဖြင့်သာ အလွမ်းဖြေရပါသည်။

ထိုနေ့တွင် ဒဂုံတက္ကသိုလ်မှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များဆီ မှတ်မှတ်ရရ စာရေးဖြစ်သည်။ ကျောင်းကို သတိရစရာ အကြောင်းကလေးများလည်း ပါသွားသည်။ ဂျပန်သွားခါနီး ဧည့်ဝတ်ပြု နှုတ်ဆက်လိုက်သော ဆရာ တင်နွယ်မောင်၊ ကိုခင်မောင်ကြွယ် (ကောင်းသန့်) နှင့် ကိုမြင့်ဦးတို့ဆီလည်း စာရေးလိုက်သည်။ ဆရာ တင်နွယ်မောင်က ဂျပန်နိုင်ငံ မေဂျီဇေတ်ဆိုင်ရာ

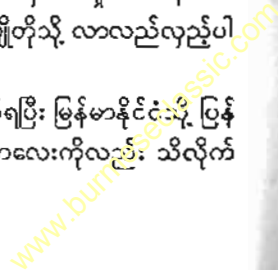
စာများ စုဆောင်းခဲ့ပါဟု မှာလိုက်သဖြင့် စုဆောင်းပေးမည့်အကြောင်း ရေးလိုက်သည်။

ထိုရက်ပိုင်းမှာ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုမှာ ရောက်နေသော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဦးစောထွန်းက ဖုန်းလည်းဆက် စာလည်း ရေးသည့်အတွက် ဝမ်းသာသွားသည်။ သူနှင့် ကျွန်တော်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာနမှာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များအဖြစ် အတော်ကြာကြာ တွဲလုပ်ခဲ့သည်။ သင်ကြားရေး ကိစ္စများ၊ သင်ရိုးကိစ္စများ၊ သုတေသန ကိစ္စများကို နှစ်ယောက် တိုင်တိုင်ပင်ပင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။ မြောက်အီလီနွိုက်တက္ကသိုလ်မှာ မြန်မာစာ လက်ထောက်ပါမောက္ခ အလုပ်ရသဖြင့် သူ သွားလုပ်နေသည်မှာ လေးငါးနှစ်ပင် ရှိပါပြီ။ သူက သင်ကြားရေး သုတေသန ကိစ္စတွေ ဆက်လုပ်နေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် စာအကြောင်း ပေအကြောင်း ပြောဖြစ် ရေးဖြစ်သည့်အတွက် စိတ်ထဲမှာ သူနှင့်အတူ မြန်မာနိုင်ငံ ပြန်ရောက်နေသလို ခံစားရသည်။

တစ်နေ့တွင် နန်းမြကေခိုင် ရောက်လာသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းသာသွားသည်။ သမီးလည်း ပျော်သွားသည်။ နန်းမြကေခိုင်မှာ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ကိုမြသိန်း၏ သမီး ဖြစ်သည်။ ကိုမြသိန်းမှာ ကျွန်တော် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာတက္ကသိုလ်တွင် မြန်မာစာ ဧည့်ပါမောက္ခအဖြစ် ၁၉၉၀ ဝန်းကျင်က လာရောက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည်။ နန်းမြကေခိုင်က သူ့ဖခင် တာဝန်ပြီးဆုံးသည့်နောက်တွင် ဂျပန်မှာ ဆက်ပြီး ဧညာသင်သည်။ သူနှင့် ပတ်သက်၍ ချီးကျူးစရာ ကောင်းသော အချက်ထစ်ချက်မှာ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကို ဝိဇ္ဇာဘာသာတွဲဖြင့် သင်ယူပြီး ဘာသာစုံ ငုထိထူးဖြင့် အောင်မြင်ကာ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးတွင် ပထမရခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ဆီ လာလည်ချိန်မှာတော့ နိုင်ငံတကာ ဆက်ဆံရေးပညာဖြင့် ဗဟုဝိဇ္ဇာဘွဲ့ပင် ရပြီးနေပါပြီ။ ကျိုတို တက္ကသိုလ် ပါရဂူဘွဲ့ ဝင်ခွင့်ဖြေရန် ပြင်ဆင်နေကြောင်း ပြောပြပါသည်။ မူလက ခင်မင်ရင်းနှီးပြီးသော မြန်မာ မိတ်ဆွေနှင့် တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် ဝမ်းသာသွားသည်။

နန်းမြကေခိုင်က အကူအညီလိုလျှင် သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ ပြောသည်။ မကြာမီ သူ ဘွဲ့နှင့်သဘင် တက်ရမည်။ ကိုရီးယားမှာ အမှုထမ်းနေသော သူ့မိဘတွေလည်း လာမည်။ သူ့မိဘတွေလာလျှင် ကျိုတိုသို့ လာလည်လှည့်ပါဟု မှာသွားသည်။

မြန်မာ မိတ်ဆွေများနှင့် ပြောဆို ဆက်သွယ်ရပြီး မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်သတိရနေချိန်တွင် တစ်ညမှာ သမီး၏ ခံစားချက်ကလေးကိုလည်း သိလိုက်

ရသည်။ ထိုညတွင် သမီး ခေါင်းကိုက်ပြီး မကြည့်မလင် ဖြစ်နေရင်း မြန်မာ နိုင်ငံမှ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို သတိရကြောင်း ပြောသည်။ ရွှေတိဂုံစေတီတော် ကြီးကို ဖူးချင်ကြောင်းလည်း ပြောသည်။ ထိုအကြောင်းများ ပြောနေရာမှ 'အမေ ကြီးကို အောက်မေ့လိုက်တာ' ဟု ပြောကာ မကြာမီက ပုသိမ်မှာ ကွယ်လွန် သွားသော သူ့အမေကြီး (ဇနီးသည်၏ အစ်မကြီး) ကို တမ်းတရင်း ငိုသံပါလာ သည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သမီးကို ချောမော့ရင်း ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်လည်း ဝမ်းနည်းလာပါသည်။ ကိုယ် ကျင်လည်ခဲ့သော ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းကို အောက်မေ့သည့် စံစားမှုများ တိုးပွားလာရပါသည်။

တိုက်ချိန် မြန်မာသံရုံးမှ တူဖြစ်သူ ကိုကိုဇော်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး လွတ်လပ် ရေးနေပွဲအကြောင်း မေးရင်း သတိရစရာကလေးများကို သတိရနေမိပါသည်။

စာမေးပွဲကာလ

ကျွန်တော် ဂျပန်ရောက်သည့် ၁၉၉၇ ခု၊ နိုဝင်ဘာလမှာ အိုဆာကာ နိုင်ငံခြား ဘာသာ တက္ကသိုလ်၏ ဒုတိယ ပညာသင်နှစ်ဝက်အတွင်း ဖြစ်နေသည့်အတွက် သင်ကြားရေးကိစ္စတွင် ရှေ့က သင်သွားသော ဆရာ ဦးတင်ရွှေနှင့် အချိတ်အဆက် မိအောင် ဂရုပြုရပါသည်။ ဦးတင်ရွှေ သင်ခဲ့သော သင်ခန်းစာများကို အရင် လေ့လာပြီး ထိုသင်ခန်းစာများနှင့် ဆက်စပ်မိအောင် သင်ခန်းစာ အသစ်များ ပြုစုရသည်။ ပထမနှစ်မှာ ဆရာအိုးနီတိုးရ ပြုစုထားသော ဖတ်စာအုပ်ကို နှစ်ယောက်တွဲ သင်ရသည့်အတွက် အသစ် ပြုစုစရာ မလိုပါ။ ဒုတိယနှစ်မှာတော့ ဆရာအိုးနီ၏ စာအုပ်ကို တစ်ချိန်သင်ပြီး ကျန်တစ်ချိန်အတွက် အခြေခံ မြန်မာ စကားပြော သင်ခန်းစာများကို အသစ် ပြုစုရသည်။ ထို့အတူ တတိယနှစ်နှင့် စတုတ္ထနှစ် အတန်းအတွက် အဆင့်မြင့် မြန်မာစာ စကားပြော သင်ခန်းစာ၊ မြန်မာစကား မိတ်ဆက် သင်ခန်းစာတို့နှင့် မဟာဝိဇ္ဇာတန်းအတွက် မြန်မာ ဘာသာ စကားကို ဘာသာဗေဒရှုထောင့်က လေ့လာသည့် သင်ခန်းစာများနှင့် မြန်မာစာ မြန်မာမှု သင်ခန်းစာများကို အသစ် ပြုစုရပါသည်။

ပထမနှစ်တွင် အပတ်စဉ် စာမေးပွဲ ရှိသည်။ သင်ပြီးသော သင်ခန်းစာကို ပါးစပ်က ခေါ်ပေးပြီး စာအလွတ် ပြန်ရေးခိုင်းခြင်း၊ ပေးထားသော မြန်မာပြော စကားကို ဂျပန်ဘာသာ ပြန်ခိုင်းခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။ နာရီဝက်မေးခွန်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ ရသည့် အမှတ်များကို မှတ်သားထားသည်။ ကျန်အတန်းများအတွက်

လည်း ပုံမှန် စစ်ဆေးသွားသည်။ ဒုတိယနှစ်ကတော့ ကျန်းမာရေး ဖေဖော်ဝါရီလမှာ စာမေးပွဲကြီးဟု ခေါ်နိုင်သည့် စာမေးပွဲ တစ်ကြိမ် စစ်သည်။ ၄၅ မိနစ် မေးခွန်း၊ တစ်နာရီ မေးခွန်း၊ တစ်နာရီခွဲ မေးခွန်း ဟူ၍ သင်ပြီးသည့် စာ၏ ပမာဏအရ သတ်မှတ်နိုင်သည်။ ဇန်နဝါရီ တတိယပတ်မှ ဖေဖော်ဝါရီ ဒုတိယပတ်အတွင်း စာမေးပွဲရက်များအဖြစ် သတ်မှတ်ပေးသည်။ မည်သည့်ရက်မှာ စစ်ဆေးပါဠော် ဟု ဘာသာရပ်အလိုက် ရုံးပိုင်းဆိုင်ရာသို့ အသိပေးပြီး ဌာနအလိုက် စာမေးပွဲ အချိန်ဇယား ထုတ်ကာ စစ်ဆေးရသည်။ သူတို့ စာမေးပွဲဖြေနေစဉ် သဘော တူစရာကောင်းသော အချက်တစ်ချက်ကို တွေ့ရသည်။ စာမေးပွဲခန်းထဲ ရောက် သည့်နှင့် ဖြေစရာများကို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် စည်းကမ်းရှိရှိ ဖြေကြခြင်း ဖြစ် သည်။ မဖြေနိုင်လျှင်လည်း အချိန်ကုန်သည်အထိ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ထိုင်နေ ပြီး အချိန်စေ့မှ ထွက်ကြသည်။

အဖြေလွှာ စစ်ဆေးပြီးနောက် ထိုနှစ်ဝက်အတွင်း စာမေးပွဲများတွင် ရသည့် အမှတ်အားလုံးပေါင်းပြီး သင်ကြားသည့် ဆရာ ဆရာမများ စုံညီ ညှိနှိုင်းကာ အအောင်အရှုံး ဆုံးဖြတ်ရသည်။ အတန်းလည်း မှန်မှန် မတက်၊ စာမေးပွဲလည်း မှန်မှန် မဖြေသော ကျောင်းသားမျိုးကတော့ အောင်မှတ် မရ တော့ပါ။ စာမေးပွဲ ကျသွားပါသည်။

စတုတ္ထနှစ် ကျောင်းသားများက ဘွဲ့ယူစာတမ်း ရေးရသည်။ ဂျပန်လို အကျယ်ချုပ်ပြီး မြန်မာလို လေးပုံတစ်ပုံခန့် အကျဉ်းချုပ် ပြန်ရေးရသည်။ ဘွဲ့ယူ စာတမ်းတင်သူများကို နှုတ်မေးခွန်း (viva voce) မေးရသည်။ အိမ်ရှင် ပါမောက္ခ များက ဂျပန်လို မေးပြီး ကျွန်တော်က မြန်မာလို မေးရသည်။ သူတို့လည်း ကြီးစားပြီး ဖြေပါသည်။ သို့သော် မြန်မာလို သွက်သွက်လက်လက် မဖြေနိုင် ကြောင်း တွေ့ရသည်။ သူတို့ ပြုစုသည့် စာတမ်းများမှာ မြန်မာအားကစား အကြောင်း၊ မြန်မာစီးပွားရေးအကြောင်း၊ ဗုဒ္ဓဘာသာအကြောင်း စသည်တို့ ဖြစ် သည်။ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ် ဖြစ်သော်လည်း ဘာသာစကားသာ ဧက ထိုဘာသာစကားပြောသည့် နိုင်ငံနှင့် လူမျိုးအကြောင်းပါ လေ့လာရမည် ဟူသော မူအရ သင်ရိုးထဲမှာလည်း မြန်မာအကြောင်းကို ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးက လေ့လာသည့် သင်ရိုးများ ပါဝင်သည်။ ထိုသင်ရိုးများကို အထူးပြု လေ့လာ ထားသော ဂျပန်ပညာရှင် ဆရာများက သင်ကြားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘွဲ့ယူ စာတမ်း ပြုတော့လည်း မြန်မာအကြောင်းကို ဖြန့်၍ လေ့လာသော စာတမ်းများ ပြုစုကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ရက်အနည်းငယ်ခြားပြီး မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ယူကျမ်းများကိုလည်း နှုတ်မေး စာမေးပွဲ စစ်မေးရသည်။ ကျမ်းတင်သွင်းသူ သုံးယောက် ရှိသည်။ အဆဲဒ

(သဇင်ဝေ) က 'ဗုဒ္ဓဘာသာ' မြန်မာ့သီလရှင်များအကြောင်း၊ မဂ္ဂယာမ (ကောသိ သော်) က မြန်မာနိုင်ငံ မူးယစ်ဆေးဝါး တိုက်ဖျက်ရေးအကြောင်း၊ အဆာဟိ (စန္ဒာသော်) က မြန်မာနိုင်ငံတွင် ရေသွင်း စိုက်ပျိုးခြင်းအကြောင်းများကို ကျမ်း ပြုစုကြခြင်း ဖြစ်သည်။

စတုတ္ထနှစ်မှာကဲ့သို့ပင် မဟာဝိဇ္ဇာကျမ်းများကို ဂျပန်လိုရေးပြီး အကျဉ်း ချုပ်ကို မြန်မာလို ရေးရသည်။ ဂျပန် ပါမောက္ခများ (ဆရာယာဘူနှင့် ဆရာမ မိနာမိဒါ) မေးသမျှကို သူတို့က ဂျပန်လို သွက်သွက်လက်လက် ရှင်းပြကြ သည်။ ကျွန်တော်အလှည့်ကျတော့ သူတို့ ရေးထားသော ကျမ်း အကျဉ်းချုပ် များကို အခြေခံပြီး မြန်မာလို မေးရသည်။ သဇင်ဝေ၏ ကျမ်း အကျဉ်းချုပ်တွင် "ဝိပဿနာနည်းဖြင့် တရားထိုင်နည်း" အကြောင်း ရေးထားသည်။ သူ့ကျမ်း အတွက် မြန်မာနိုင်ငံသို့ သွားပြီး ကိုယ်တိုင် သီလရှင်ဝတ်ကာ တရားထိုင်ခဲ့ သည်ဟု သိရသည်။ ကျမ်းအကျဉ်းချုပ်ထဲမှာ အဆီအငေါ် မတည့်သော မြန်မာ အသုံးအနှုန်းတွေ တွေ့ရသည့်အတွက် ပြုံးမိသည်။ "တရားမှတ်နေစဉ် တံတွေး ကို သောက်လျှင်လည်း သောက်သည်ဟု သိရမည်၊ တံတွေးကို အော့လျှင်လည်း အော့သည်ဟု သိရမည်" ဟု ရေးထားသည့်အတွက် မျက်စိထဲမှာ တံတွေးတွေ ရှိနေသော ထွေးခံကြီးကို မော့သောက်နေသည့်ပုံကို မြင်ယောင်ပြီး ပြုံးမိခြင်း ဖြစ်သည်။ တံတွေးသောက်သည်ဟု သုံးလျှင် မမှန်ကြောင်း၊ တံတွေးမျိုသည်ဟု သုံးမှ မှန်ကြောင်း ကျွန်တော်က ရှင်းပြသောအခါ ဆရာယာဘူက 'သူက ဂျပန်အသုံးကို မြန်မာလို တိုက်ရိုက် ဘာသာပြန်လိုက်လို့ ဖြစ်သွားတာပါ ဆရာ၊ ဂျပန်စကားမှာတော့ တံတွေးသောက်တယ်လို့ သုံးပါတယ် ဆရာ' ဟု ဝင် ရှင်းပြသည်။ ထိုအကြောင်းကို ရှေ့မှာ ဖော်ပြခဲ့ပြီးပါပြီ။

စာမေးပွဲများ စစ်ဆေးပြီးပါပြီ။ ဒုတိယ ပညာသင်နှစ်ဝက် လုပ်ငန်းများ လည်းပြီးသွားပါပြီ။ ဧပြီလရောက်မှ ပညာသင်နှစ်သစ် ပြန်စမည် ဖြစ်သည့် အတွက် ရက် ၅၀ လောက် အားလပ်ရက်ရမည် ဖြစ်သည်။ 'ဒီရက်တွေအတွင်း မှာ ကျောင်းတာဝန် မရှိပါဘူး ဆရာ၊ ဆရာတို့မိသားစု ခရီးထွက်ချင် ထွက်လို့ ရပါတယ်' ဟု ဆရာယာဘူက ပြောပါသည်။

ပဲစေ့ပေါက်ပွဲနှင့် သူတို့တွေ

တစ်ညနေတွင် ကျွန်တော် ကျောင်းက ပြန်လာသောအခါ အိမ်မှာ ယဉ်ယဉ် သော်နှင့် စုစုသော်တို့ ရောက်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်ရောက်စက ဆရာ ဖျမြင့်စာအုပ်ဇာတ်က

ပဲစေ့ပေါက်ပွဲ အိမ်မှာ သရုပ်ဆောင်စဉ်

ဦးကိုကိုဦးနှင့် အမှတ်တရ

ထားတူ တည်ခင်းသော ညစာစားပွဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက် လိုက်ပါလာပြီး အပြန်မှာ ကျွန်တော်တို့ကို အိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်ပို့ပေးခဲ့သော ကျောင်းသူကလေးများ ဖြစ်သည်။ သူတို့က ဆုရှိခေါ် ထမင်းလိပ်များ ဝယ်လာကြပြီး အိမ်မှာ ပျော်ပျော်ပါးပါး စားကြသည်။

သူတို့ ထုတ်ပြသော ပစ္စည်းတွေကို ကြည့်ပြီး စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာကလေးတွေ မျက်နှာမှာ စွပ်ပြီး ကစားသော သရဲမျက်နှာဖုံး နှစ်ခုနှင့် ပဲစေ့ကလေးတွေ ယူလာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့က အကျိုးအကြောင်းလည်း ရှင်းပြသည်။ ထိုနေ့ (ဖေဖော်ဝါရီလ ၃ ရက်) သည် ပြက္ခဒိန်အရ စပရင် (နေ့ဦး) ရာသီ စတော့မည့်နေ့ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုနေ့တွင် ပဲစေ့ပေါက်ပွဲ ပြုလုပ်ကြောင်း၊ မကောင်းဆိုးဝါးများကို ပဲစေ့များဖြင့် ပစ်ပေါက် နှင်ထုတ်ခြင်းဖြင့် ကံကြမ္မာဆိုးများ ပပျောက်လျက် ကံကြမ္မာကောင်းများနှင့် ကြုံတွေ့ရသည် ဟု ယုံကြည်ကြကြောင်း ရှင်းပြသည်။ မိသားစုတစ်စုတွင် ဖခင်ဖြစ်သူက မျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီး မကောင်းဆိုးဝါးအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရမည်။ အိမ်သားများက မကောင်းဆိုးဝါးကို ပဲစေ့များဖြင့် ပစ်ပေါက်ရမည်ဟု ပြောပါသည်။

သူတို့ ပြန်သွားသောအခါ ကျွန်တော်တို့မိသားစု ပဲစေ့ပေါက်ပွဲကို လက်တွေ့ အကောင်အထည် ဖော်ပါတော့သည်။ ကျွန်တော်က မျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီး ဇနီးနှင့် သမီးက ပဲစေ့တွေနှင့် ပေါက်သည်ကို ဧည့်ခန်းကို ပတ်ပြီး လှည့်ပတ် ပြေးရသည်။ အားလုံး ရယ်ကြမောကြ ပျော်ကြပါသည်။

နောက်နေ့ သတင်းစာထဲမှာ ပဲစေ့ပေါက်ပွဲသတင်းကို ဖတ်ရသည်။ ဘုရားကျောင်း တစ်ကျောင်းပေါ်က ပစ်လိုက်သော ပဲစေ့များကို လူများက လိုက်ဖမ်းနေကြသည့် ဓာတ်ပုံ ပါသည်။ ထိုပဲစေ့များနှင့် မကောင်းဆိုးဝါးကို ပစ်ပေါက်ရင်း လူများက မကောင်းဆိုးဝါးများ ထွက်သွားရန်၊ ကံကြမ္မာကောင်းများ ဝင်လာရန် အော်ဟစ် ကြွေးကြော်ကြရကြောင်း သိရပါသည်။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော ဓလေ့တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

ထိုညက ယဉ်ယဉ်သော်တို့ စုစုသော်တို့ သမီးနှင့် စကားလက်ဆုံကျပြီး ပိုခင်သွားကြသည်။ နောက်တစ်ရက်မှာ ယဉ်ယဉ်သော်က သမီးကို သူ့အခန်း လာလည်ဖို့ ဖိတ်သည့်အတွက် သမီး သွားလည်ဖြစ်သည်။ အိုဆာကာ နိုင်ငံခြား ဘာသာသင် တက္ကသိုလ်ရှိ ကျောင်းသူဆောင်မှာ သူတို့ နေကြသည်။ သူ့အခန်းမှာ စားကြ သောက်ကြ စကားပြောကြနှင့် သမီးမှာ မိတ်သစ်တွေ့သစ် တိုးလာပါသည်။

အိမ်လာလည်သူတွေထဲမှာ ခင်ဝင်းရွှေတို့၊ မြင့်မြင့်ရွှေတို့၊ စောမဉ္ဇူရွှေ

တို့၊ အိမ်လာရွှေတို့ သမီးနှင့် တော်တော် အဖွဲ့ကျသည်။ စောမဉ္ဇူရွှေက ဘဲလေးအက သင်တန်းတက်ပြီး အက ဝါသနာပါသည်ဟု သိရသည်။ တစ်နေ့မှာ အတန်းအပြီး အိမ်လာရွှေက အထုပ်တစ်ထုပ်ပေးရင်း 'ရှင်သမီး and your wife အတွက် လက်ဆောင်ပါ' ဟု မြန်မာတစ်ဝက် အင်္ဂလိပ်တစ်ဝက် ပြောသည်ကို နားလည်အောင် တော်တော် စဉ်းစားလိုက်ရသည်။ တစ်ခါမှာတော့ ခင်ဝင်းရွှေက သူ မြန်မာနိုင်ငံ ရောက်တုန်းက ကက်ဆက်ရွေ့ တစ်ရွေ့ ဝယ်ခဲ့ကြောင်း ပြောသည်။ လူရွှင်တော်တွေ ပြက်လုံးထုတ်ထားသော ဟာသအခွေ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ 'ရယ်ရတယ်ဆိုလို့ ကျွန်မ ဝယ်လာတာ၊ ဘာကို ရယ်ရတယ်ဆိုတာ နားမလည်ပါဘူး' ဟု ပြောသည့်အတွက် သူ ပြောပုံကို ရယ်ကြရသေးသည်။ မြန်မာစကား မတတ်တတ် ကျောင်းသူကလေးက မြန်မာဟာသကို နားလည်ဖို့ လွယ်မည် မထင်ပါ။

ရန်အောင်တို့၊ အောင်ဌေးတို့၊ အောင်ထွတ်တို့ ဆိုသော ကျောင်းသား တလေးများလည်း ရောက်လာတတ်ကြသည်။ အိမ်မှာ မီးချောင်းကျွမ်းသွား၍ အသစ်လဲချင်လျှင် သူတို့ကို အကူအညီတောင်းရသည်။ အိမ်မှာသုံးဖို့ တိုလီမိုလီ အသုံးအဆောင်ကလေးများ ဝယ်ချင်လျှင် သူတို့ကို ခေါ်ပြီး ကန်ဆိုင်ဆုပါမှာ သွားဝယ်ရသည်။ ပစ္စည်းတွေမှာ ကပ်ထားသည့် ဂျပန်စာ တံဆိပ်လေးကို ဖတ်ခိုင်းပြီး ကိုယ် လိုချင်တာ ဝယ်ရသည်။

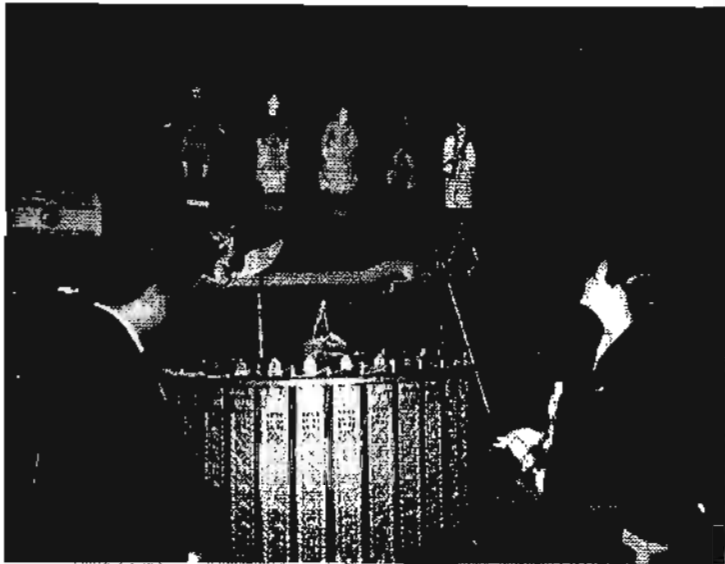
သူတို့ခမျာ သိပ်တော့ မအားကြရပါ။ ကျောင်းချိန်ပြီးသွားလျှင် အချိန်ပိုင်းအလုပ် ဝင်လုပ်ပြီး ညဉ့်နက်မှ အိမ်ပြန်ကြ အဆောင်ပြန်ကြရသည်။ တစ်ခါတွင် သူတို့ မနက် ၉ နာရီအိမ် ကျောင်းမရောက်တတ်ကြပုံကို ပြောရင်း ကျောင်းသူကလေး တစ်ယောက်က 'ကျွန်မ အိပ်ပျော်နေလို့ အတန်းနောက်ကျရင် ဆရာက တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး နှိုးပါ ဆရာ' ဟု အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်း ပေးသည့် အတွက် "ဟုတ် ဟုတ်သေးတော့" ဟု တွေးရင်း ရယ်နေရပါသည်။

ပြတိုက်ထဲက ဆရာတာမူရာ

'ဆရာတို့ကို ပြတိုက်အကြီးကြီး လိုက်ပို့မယ်'
ပဲစေ့ပေါက်ပွဲအကြောင်း ပြောပြသော ယဉ်ယဉ်သော်နှင့် စုစုသော်တို့က ထိုညမှာ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကို ထိုသို့ပြောပြီး သူတို့ လိုက်ပို့မည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်မှာ အချိန်ပိုင်း ပို့ချပေးနေသော ဆရာတာမူရာ (Mr. Katsumi Tamura) ဖြစ်သည်။

ပြတိုက်တွင် ရိုးရာဝတ်စုံများနှင့် အမှတ်တရ။

ပြတိုက်မှာ ခင်းကျင်းပြသထားသော ရုပ်သေးရုပ်များနှင့် မြန်မာဆိုင်းပိုင်း။

နိကာကာညည်သည်

ဆရာနှင့် ကျောင်းမှာ တော်တော် မျက်မှန်းတန်းမိသော်လည်း စကား ပြောဖူးသေးပါ။ စုစုသော်က ဆရာတာမူရာဆီ ဖုန်းဆက်ရင်း 'ဆရာလည်း ခြောက်ပါ' ဟု ဆိုသဖြင့် သူတို့ ပြောထားသည့်အတိုင်း ပြတိုက်ကို အလည်အပတ် ထိတ်လိုပါကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ ဆရာက မြန်မာစကား အသင့်အတင့် ခြောက်တတ်သည်။ 'လာခဲ့ပါ။ ဒီမှာ မြန်မာပြည်က သင်တန်းသားတွေ ရောက်နေ သေး၊ တွေ့ရတာပေါ့' ဟု ဝမ်းသာအားရ ဖိတ်ခေါ်သည်။ ကျောင်းသူကလေး တွေက "ပြတိုက်ကြီးကြီး" ဟု ပြောသော ထိုပြတိုက်မှာ National Museum of Ethnology ခေါ် ပြတိုက်ကြီး ဖြစ်သည်။ ဆရာယာဘူက ထိုပြတိုက်ကို "နေ့သုဗေဒပြတိုက်" ဟု မြန်မာလို ခေါ်သည်။ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်ရှိ လူမျိုးစုများ၏ ညီမျှမှုလက်ရာများကို စုံစုံလင်လင် ပြထားသော ပြတိုက်ကြီး ဖြစ်ကြောင်း ဆိုရသည်။ ပြတိုက်တွင် ဘွဲ့လွန်တက္ကသိုလ် တစ်ခုလည်း တွဲဖက်ထားရာ ဆရာတာမူရာမှာ ထိုတက္ကသိုလ်တွင် တွဲဖက်ပါမောက္ခ အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေ ကြောင်းလည်း သိရသည်။

နောက်တစ်ပတ်လောက် အကြာမှာ ကျွန်တော်တို့မိသားစု ယဉ်ယဉ် သော်၊ စုစုသော်တို့နှင့်ချိန်းပြီး ပြတိုက်သို့ သွားကြသည်။ ဆင်ရီချူအိုဘူတာမှာ အချိန်အချက်လုပ်ပြီး ပြတိုက်သို့ တက္ကစီနှင့် သွားကြသည်။ ပြတိုက်မှာ နိကာကာမြို့နယ်အတွင်း ဆူအိတ (Suaita) မြို့ထဲမှာ ရှိပါသည်။

ဆရာတာမူရာက ကျွန်တော်တို့ကို ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုသည်။ မြန်မာ နိုင်ငံမှ ပြတိုက် ပညာတော်သင် ရောက်နေသော ပြတိုက်မှူးများ ဖြစ်သည့် ဒေါ်မိမိသက်နွယ်၊ ဒေါ်ဌေးဌေးဆွေ၊ ဦးတင်အောင်စိုး တို့ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့က လေ့လာမှုကာလ ပြီးဆုံးခါနီးနေပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဝမ်းသာ အားရ ပြောကြ ဆိုကြသည်။

ဆရာက အရှေ့တောင်အာရှ ပြခန်းများနှင့် ဂျပန် ပြခန်းတို့ကို လိုက်ပြ ရင်း ရှင်းလင်း ပြောပြသည်။ သက်ဆိုင်ရာ ဘာသာစကား နမူနာများကိုလည်း ကြားရ မြင်ရသည်။ မြန်မာစကားကဏ္ဍတွင် "အမယ်အိုက ကလေးတွေကို ပြောပြနေတယ်" ဆိုသော စကားသံကို ဖွင့်ပြထားပြီး ထိုစကားကို သဒ္ဒဗေဒ အက္ခရာ (phonetic script) ဖြင့် ရေး၍ ဖန်သားပြင်ပေါ်မှာ ထိုးပြထားသည်။ သူငယ်တန်း မြန်မာဖတ်စာမှ သင်ပုန်းကြီး လင်္ကာ သရုပ်ဖော် ပန်းချီပုံကလေး မျှတကို ပြပြီး နောက်ခံအဖြစ် မြန်မာ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ အသံဖြင့် 'က - သလေးငယ် ချစ်စဖွယ်၊ ခ - ခရေကုံး မလေး ပြုံး' စသည်ဖြင့် အစဉ်အတိုင်း ရွတ်ဆိုပြသွားသည်။ လင်္ကာရွတ်သံနှင့် ရုပ်ပုံ ကိုက်အောင် စီစဉ်ထားသည်။

ထို့ပြင် ရဟန္တာရုပ်တု၊ မြန်မာ ရုပ်သေးရုပ်များ၊ မြန်မာဆိုင်းဝိုင်းကြီး စသည် ပစ္စည်းများကိုလည်း ခင်းကျင်း ပြသထားသည်။ ထိုင်း၊ ကမ္ဘောဒီးယား၊ လာအို စသည့် နိုင်ငံများမှ ပြက္ခက်များလည်း တွေ့ရသည်။ နံရံပန်းချီပုံများကို သူ့ အရွယ်အတိုင်း ပြန်ကူးထားသော ပုံတူများတွင် ရာမာယဏဇာတ် ကတွက် များလည်း တွေ့ရသည်။

ဆရာတာမူရာက ဂျပန်ပြခန်းတွင် ဂျပန်ယဉ်ကျေးမှု စတင်ခဲ့ပုံကို ရှင်းပြ သည်။ ဂျပန်လူမျိုး ဖြစ်လာမည့် ရှေးဟောင်းလူများ၏ အသုံးအဆောင် လက် နက်ပစ္စည်းများကိုလည်း ပြသည်။ ပစ္စည်း တစ်မျိုးစီကို အများကြီး အစုလိုက် ပြထားသည့်အတွက် ပရိသတ် ပိုစိတ်ဝင်စားအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်ကြောင်း ဤသို့ အစုလိုက် ပြခြင်းသည် ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ နည်းပရိယာယ်တစ်ခု ဖြစ် ကြောင်းကိုလည်း ရှင်းပြသည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ထိုနေ့သည် “အထူးနေ့ရက်” အဖြစ် သတ်မှတ် သောနေ့ ဖြစ်သည့်အတွက် လူမျိုးအသီးသီး၏ ရိုးရာဝတ်စုံများကို ပြထားပြီး ထိုဝတ်စုံများကို ဝတ်၍ ဓာတ်ပုံရိုက်သည့် အစီအစဉ်ရှိကြောင်း ဆရာတာမူရာက ရှင်းပြသည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့လည်း တိုက်တွန်းသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဝတ်စုံတွေ ယူဝတ်ပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်ဝတ်စုံ မှာ မော်ရိုကို အကြီးအကဲ၏ ဝတ်စုံ ဖြစ်သည်။ ဇနီး၏ ဝတ်စုံက ကိုရီးယား ဝတ်စုံ ဖြစ်သည်။ သမီး ယူဝတ်သည့် ဝတ်စုံကတော့ ယူနန်ဝတ်စုံ ဖြစ်သည်။ အားလုံးအတွက် အမှတ်တရ ဖြစ်သွားပါသည်။ ဓာတ်ပုံရတော့ ကိုယ့်ပုံ ကိုယ် ကြည့်ပြီး တော်တော် ကြည့်ညှိသွားပါသည်။ ခုံညားသော ဝတ်ရုံရည်ကြီးနှင့် မော်ရိုကို ဘုရင်ကြီးလိုလို ဘာလိုလို ထင်ရသည်။ ဇနီးနှင့် သမီးတို့ကလည်း ကိုရီးယားမင်းသမီးလိုလို တရုတ်မင်းသမီးလိုလို ထင်ရသည်။ ဓာတ်ပုံတွေ ကြည့်ပြီး အားလုံး ရယ်ကြရပါသည်။

ဆရာတာမူရာက သဘောကောင်းသည်။ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိသည်။ မြန်မာကို ချစ်သည်။ ပြတိုက် ပညာသင်အဖြစ် ရောက်လာသော မြန်မာသင်တန်း သားများကို စောင့်ရှောက်သည်။ ‘ဆရာက ကျွန်မတို့ကို အဖေတစ်ယောက်က သမီးတွေကို စောင့်ရှောက်သလို စောင့်ရှောက်ပါတယ်’ ဟု ဒေါ်ဋွေးဋွေးဆွေက ပြောပြပါသည်။

ဆရာက ကျွန်တော့်ကို သူ့ရုံးခန်းထဲခေါ်သွားပြီး စာအုပ်တွေ ပြသည်။ မြန်မာအကြောင်း စာအုပ် အတော်များများ တွေ့ရသည်။ ‘ဖတ်ချင်တဲ့ စာအုပ် ရှိရင် ပြောပါ။ မိတ္တူကူးပေးပါ့မယ်’ ဟု ဆိုသဖြင့် စာအုပ် တစ်အုပ် နှစ်အုပ် ကူးပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ပါသည်။

နေ့လယ်စာ စားရင်း၊ ပြောကြဆိုကြရင်း ဆရာအကြောင်းကို အတန် အသင့် သိရသည်။ ဆရာတာမူရာသည် စိုက်ပျိုးရေး ဗိသုကာဗေဒ (agri-cul-ture and anthropology) ဘာသာရပ်ကို အထူးပြု လေ့လာသူ ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ မြန်မာနိုင်ငံသို့ မကြာခဏ လာရောက် လေ့လာသည်။ စစ်ကိုင်းတိုင်းမှ ရွာ အစုံရွာတွင် လယ်သမားများနှင့် အတော်ကြာကြာ နေထိုင်ခဲ့ပြီး သုတေသန ပြုခဲ့သည်ဟုလည်း သိရသည်။ ခါးတောင်းကျိုက်ကျားကျားနှင့် မြန်မာလယ် သမားပုံ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ပြတိုက်ထဲမှာ အမြတ်တနိုး ချိတ်ဆွဲထားသည် ဟုလည်း တွေ့ခဲ့ရသည်။

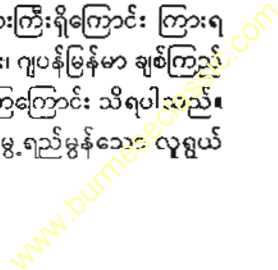
နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့မိသားစု ပြတိုက်သို့ မကြာခဏ ရောက်ပါ သည်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုနှင့် ဆရာတာမူရာတို့ ဇနီးမောင်နှံ သူ့အိမ် ကိုယ့် အိမ် အပြန်အလှန် အလည်အပတ် သွားလာသည်အထိ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားပါ သည်။

ဦးဦးဖျားဖျား မြန်မာ မိတ်သစ်ဆွေသစ်များ

ကျွန်တော် ကိုကိုဦးပါ။ ရူပဗေဒ ဌာနကပါ။ ခု အိုဆာကာ တက္ကသိုလ်ကို ညာတော်သင်အဖြစ် ရောက်နေပါတယ်။ ဆရာ ရောက်တယ်ကြားလို့ နန်းဆက်တာပါ’

တစ်နေ့တွင် လူရွယ်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက်ပါသည်။ ‘ကျွန်ုပ်ဟု ဆိုရခြင်းမှာ သူ့အသံကို နားထောင်ပြီး ခန့်မှန်းကြည့်ရခြင်း ဖြစ် သည်။ ‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ အိမ်ကို လာလည်ပါဦး’ ဟု မိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ ဂျပန်မှာ ရှားရှားပါးပါး မြန်မာမိတ်ဆွေသစ် တစ် ယောက် ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာသွားသည်။

ရှားရှားပါးပါးဟု ဆိုရခြင်းမှာ အိုဆာကာ တစ်ဝိုက်တွင် မြန်မာနည်း သာကြောင့် ဖြစ်သည်။ တရားဝင် အလုပ်လာလုပ်သူများ၊ ပညာတော်သင် သူတင်လာသူများသာ ရှိသည်။ ဂျပန်ကို အလုပ်လာလုပ်သူ အများစုက တိုကျို မှာ နေကြသည့်အတွက် တိုကျိုမှာ မြန်မာတွေ အများကြီးရှိကြောင်း ကြားရ သည်။ အိုဆာကာမှာတော့ မြန်မာတွေ သိပ်မရှိကြောင်း၊ ဂျပန်မြန်မာ ချစ်ကြည့် အသင်းက ပွဲတွေ လမ်းတွေ လုပ်တော့မှသာ ဆုံမိကြကြောင်း သိရပါသည်။ မကြာမီ ဦးကိုကိုဦး ရောက်လာသည်။ သိမ်မွေ့ ရည်မှန်သော လူရွယ်

တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည့်အတွက် ကျွန်တော်ခန့်မှန်းချက် မှန်သွားသည်။ ဦးကိုကိုဦးက မော်လမြိုင်တက္ကသိုလ်၊ ရူပဗေဒဌာနမှ လက်ထောက်ကထိက ဖြစ်သည်။ နျူးကလီးယား ရူပဗေဒ ဘာသာရပ်ဖြင့် ပါရဂူဘွဲ့ယူရန် အိုဆာကာ တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် တွေ့ရချိန်တွင် ဘွဲ့ရခါနီးနေပါပြီ။ ပါရဂူကျမ်းပြုသည့်အဆင့် ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ဦးကိုကိုဦးက ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်ရာ မိနီမြို့ကလေးတစ်ဝိုက်ရှိ သီကောင်းစရာ နေရာများအကြောင်း ရှင်းပြသည်။ လိုအပ်သည့် အကူအညီ ပြောပါဟု ဆိုသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ အိမ်သို့ မကြာခင်လာရင်း ကျွန်တော်တို့ မိသားစုနှင့် ခင်မင်သွားပါသည်။

ဦးကိုကိုဦးအကြောင်း တစ်ဆက်တည်း ဖော်ပြရလျှင် ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်မှ မပြန်မီ ပါရဂူဘွဲ့ ရပြီး ဒေါက်တာကိုကိုဦးအဖြစ် လှလှပပ ပြည်တော် ပြန်သွားသည့်အကြောင်း ဆက်ပြောရပါမည်။ သူ မြန်မာနိုင်ငံ ပြန်ရောက်ပြီး မကြာမီမှာပင် စာတိုက်မှ ဖိတ်စာတစ်စောင် ရောက်လာပါသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ အံ့သြ ဝမ်းသာသွားသည်။ ဒေါက်တာကိုကိုဦး B.Sc. (Hons), M.Sc. Ph.D (Osaka) နှင့် ဒေါက်တာသီဂိကျော် B.Sc. (Hons), M.Sc., D.Sc. (Hiroshima) တို့၏ မင်္ဂလာဇလ္လံခံပွဲ ဖိတ်စာ ...။

သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်း မြန်မာ မိတ်ဆွေများဆီက တစ်စွန်းတစ်စကြားဖူးပါသည်။ အတူတူ ပညာတော်သင် လာကြပြီး တစ်ယောက်က အိုဆာကာ တက္ကသိုလ်မှာ၊ တစ်ယောက်က ဟီရိုရှီးမား တက္ကသိုလ်မှာ ပါရဂူဘွဲ့ ယူကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ပါရဂူဘွဲ့ကို အောင်အောင်မြင်မြင် ဆွတ်ခူးနိုင်ရုံမက ယခုအခါ “နှစ်ယောက်ပေါင်း တစ်ဘဝ ခရီးစဉ်” ဆိုသော ကဗျာလေးအတိုင်း ဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်နေကြပါပြီ။

“ပန်းခင်းလမ်းမှာ၊ မေတ္တာလည်းဝေ၊ သစ္စာမြဲစေ၊ အကြင်နာတွယ်ရစ်၊ အချစ်ရွှေရတု စိန်ရတု တိုင်ပါစေ” ဟူ၍ ကျွန်တော်ဇနီးက မေတ္တာလက်ဆောင် ကဗျာကလေး ရေးဖွဲ့ပြီး မင်္ဂလာ ဇနီးမောင်နှံဆီသို့ ပေးပို့ခဲ့ကြပါသည်။ ယခု ဆိုလျှင် ဦးကိုကိုဦးမှာ သိပ္ပံနှင့် နည်းပညာ ဝန်ကြီးဌာနအောက်တွင် ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ပင် ဖြစ်နေပါပြီ။

ပြတိုက်မှ ပြန်လာပြီး မကြာမီ ဒေါ်မိမိသက်နွယ်၊ ဒေါ်ဌေးဌေးဆွေနှင့် ဦးတင်အောင်စိုးတို့ အိမ်လာလည်ကြသည်။ ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ ဒေါ်ခင်ထွေးမြင့်နှင့် ရှေးဟောင်းသုတေသနမှ ဒေါ်အေးအေးသင်းတို့လည်း သူတို့နှင့် ပါလာသည်။ သူတို့ကို နေ့လယ်စာနှင့် ဧည့်ခံပြီး တစ်နေ့ကုန် စကားပြောကြသည်။ သူတို့နှင့်

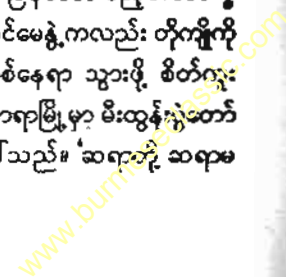
ပြောရဆိုရတော့ မြန်မာနိုင်ငံကို အောက်မေ့သည့်စိတ် နည်းနည်း သက်သာသွားသည်။ ‘ဆရာတို့ ဆရာမတို့နဲ့ အတွေ့ နောက်ကျသွားတယ်’ ဟု သူတို့က ပြောသည်။ သူတို့ မြန်မာနိုင်ငံ ပြန်ကြတော့မည်။ ဒေါ်အေးအေးသင်း တစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့မည်။ အိမ်ရှေ့မှာ သူတို့နှင့် အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံ စုရိုက်ကြပါသည်။ ဒေါ်မိမိသက်နွယ်နှင့် ဒေါ်ဌေးဌေးဆွေက ပြန်ရောက်ရင် ရန်ကုန် အမျိုးသား ပြတိုက်ကို လာလည်ပါ’ ဟု ဖိတ်ခေါ်သည်။ ဦးတင်အောင်စိုးကလည်း ‘စစ်တွေ ပြတိုက် ရောက်ရင် လာလည်ပါ’ ဟု ဖိတ်ခေါ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ကျောင်းက ကျွန်တော်ရုံးခန်းသို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ခင်လာပြီး ‘ကျွန်မ မြန်မာပြည်ကပါ၊ ပညာတော်သင် ရောက်လာတာပါ’ ဟု ပြောရင်း မိတ်ဆက်သည်။ သူ့မှာမည်က နိုင်ငံသူလွင် ဖြစ်သည်။ ‘သမီးကို စာစာလို့ ခေါ်ကြပါတယ်’ ဟု သူက ပြောသည်။ ရန်ကုန် စက်မှုတက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းတက်နေရင်း ပညာတော်သင် အရွေးခံရသည့်တွက် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ အရင်ဆုံး ဂျပန်ဘာသာစကား သင်ယူဖို့ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှာ ဖိလ တက်ရမည် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို အိမ်ခေါ်သွားပြီး ဇနီး၊ သမီးတို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သမီးနှင့် အသက်အရွယ် မတိုမိုမယိမ်းမို့ စကားပြောဖော် ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာရပါသည်။

အိုဆာကာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြန်မာ များများစားစား မရှိသော်လည်း ယခု သိကျွမ်းရသော မြန်မာ မိတ်ဆွေသစ်များနှင့် ပြောဆို ဆက်ဆံရသည့် အတွက် ကျေနပ်စရာ ကောင်းပါသည်။

နာရာမြို့ ကြေးဆင်းတုတော်ကြီး

ကျောင်းရက်ရှည်ပိတ်ထားတုန်း ခရီးထွက်ဖို့ ကျွန်တော်တို့မိသားစု ပြင်ဆင်ကြသည်။ နန်းမြကေခိုင်က သူ ဘွဲ့နင်းသဘင်တက်ဖို့ သူ့အဖေနှင့် အမေ ထာကြမည်။ သူတို့ ရောက်တုန်း ကျိုတိုကို အလည်လာပါဟု ဖိတ်ခေါ်ထားသည်။ တိုကျို နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်မှာ မြန်မာစာ ဧည့်ပါမောက္ခအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်မေနှဲ့ကလည်း တိုကျိုကို ထာလည်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ထားသည်။ တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ သွားဖို့ စိတ်ကူး ထားစဉ် ဆရာမ ဒေါ်ဆန်းမြင့်က သူ နေထိုင်သည့် နာရာမြို့မှာ မီးထွန်းပွဲတော် နီးသည့်အတွက် ပွဲတော်ညမှာ အလည်လာဖို့ ဖိတ်ခေါ်သည်။ ‘ဆရာတို့ ဆရာမ

တို့ ရည်ရှည် ခရီးမထွက်ခင် နာရာကို လာလည်စေချင်ပါတယ်။ ကျွန်မ လာခေါ်ပါမယ် ဟု ဆိုသည့်အတွက် နာရာကို သွားဖို့ စီစဉ်ရပါသည်။

၁၉၉၈ ခုနှစ် မတ်လ ၉ ရက်နေ့မှာ ဒေါ်ဆန်းမြင့်နှင့်အတူ ခိတစန်ရီ ဘူတာမှ နိပွန်ဘရီသို့ ရထားစီးပြီး သွားကြသည်။ နိပွန်ဘရီမှာ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း နာမည်ကြီးသောမြို့ ဖြစ်သည်။ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်များ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် တွေ့ရသည်။ ဒေါ်ဆန်းမြင့်က လျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေ လိုက်ပြရင်း ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ ပြန်ခါနီးမှာ လာဝယ်လျှင် အကောက်အခွန် ကင်းလွတ်ခွင့် ရမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ နာရာသို့ ရထားဖြင့် ခရီးဆက်ရပြန်သည်။

နာရာသည် ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ ကြွယ်ဝသောမြို့ ဖြစ်သည်။ မင်းစကရာဇ်များ ထီးနန်းစိုက်ရာ နေပြည်တော်ကြီးအဖြစ် ၇ ရာစု၊ ၈ ရာစုအတွင်း ထင်ရှားခဲ့သည်။ ရှေးအနုပညာ လက်ရာများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသော သာသနိက အဆောက်အအုံများ ရှိသည်။

ဒေါ်ဆန်းမြင့်က 'ဆရာတို့ ဆရာမတို့ ဘုရား အရင်ဖူးကြတာပေါ့' ဟု ပြောပြီး ဘူတာမှ ဘတ်စ်ကားဖြင့် ခရီးဆက်ကြသည်။ 'ခုသွားမှာ တိုးဒိုင်ဂျီ ဘုရားကျောင်းတော် (Tada-ji Temple) ဖြစ်ပါတယ်' ဟု လမ်းမှာ ရှင်းပြသည်။ ဘတ်စ်ကားပေါ်က ဆင်းပြီး နည်းနည်း ဆက်လျှောက်သောအခါ ကျယ်ဝန်းလှသော ပရိဝုဏ်ကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်သွားသည်။ သစ်ပင်များ အုပ်အုပ် ဆိုင်းဆိုင်း ရှိနေပြီး အေးမြနေသည်။ လမ်းဘေးမှာ သွားလာနေသော သမင်ကလေးများကို တွေ့ရ၍ အံ့သြသွားသည်။ သမင်ကလေးများမှာ ဘေးမဲ့ပေးထားသော သမင်ယဉ်ကလေးများ ဖြစ်သည်။ လူတွေနား ကပ်ပြီး အစာတောင်းသည်။ သမင်ကျွေးဖို့ အသင့်ရောင်းသော ပဲပြားကလေးများ ဝယ်၍ ကျွေးရသည်။ သမင်ကလေးတွေကို ကြည့်ရင်း "သားသမင် အပေါင်းတို့ကို ဘေးမဲ့ပေးရာ ဖြစ်သော မိဂဒါဝုန်တော" ဟုသည့် စကားကို သတိရမိသည်။ ထူးခြားသည်မှ သမင်ကလေးများတွင် ချိုမရှိခြင်း ဖြစ်သည်။ မကြာမီမှာပင် ပစ္စည်းအသေးအဖွဲ့ကလေးများ ရောင်းချသော ဈေးဆိုင်ကလေးများတွင် သမင်ချိုများ ရောင်းသည်ကို တွေ့ရတော့မှ သဘောပေါက်သွားသည်။

တင့်တယ် ခွံညားလှသော တိုးဒိုင်ဂျီ ဘုရားကျောင်းတော်ကြီး၏ အဝင်ဝသို့ ရောက်သည်။ အဝင်ဝတွင် အုတ်ရေကန်တစ်ကန် တွေ့ရပြီး "သောက်ရန်၊ လက်ဆေးရန်" ဟု စာရေးထားသည်။ ကြေးခွက်မှာ လက်ကိုင်အရိုး တပ်ထားသော ရေမှုတ်ကလေးဖြင့် ရေခပ်သောက်လိုက်ရ၍ ရင်ထဲမှာ အေးမြသွားသည်။ ကျောင်းတော်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် တင်ပလွင်ခွေ ကြေး

ဧပြည်စာအုပ်တိုက်

ဝက်တော်ရင်းတယ်

နာရာ - တိုး ဒိုင်ဂျီဥယျာဉ်။

ဆင်းတုတော်ကြီးတစ်ဆူကို ဖူးမြင်လိုက်ရသည်။ လက်ယာလက်ဝါးတော်ကို ဖြန့်၍ ထောင်ထားသော “အဘယာမုဒြာ” ဟန် ဖြစ်သည်။ ကြာပလွင်ပေါ်တွင် စံပယ်တော်မူနေသော ရုပ်ပွားတော်ကြီး၏ ဝဲယာနှစ်ဖက်တွင် ဗောဓိသတ္တ ဘုရားလောင်း ရုပ်ပွားတော်နှစ်ဆူက ရံလျက်ရှိသည်။ ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ဖူးမြင်လိုက်ရသည်နှင့် စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးသွားသည်။ ဂျပန်ရောက်ပြီးမှ ပထမ ဆုံးအကြိမ် ဘုရားဖူးရခြင်း ဖြစ်၍ အားပါးတရ ရှိမိုးကန်တော့ခဲ့ပါသည်။

ဘုရားပုံတော်နှင့် အဝင် လက်မှတ်ကလေးမှာ ရိုက်နှိပ် ဖော်ပြထားသော စာညွှန်းအရ ရုပ်ပွားတော်ကြီး အကြောင်းကို အတန်အသင့် သိရပါသည်။ တိုးခိုင်ဂျီ ကျောင်းတော်ကြီးကို နာရာခေတ်တွင် ရှိမူ ဧကရာဇ်က တည်ဆောက် စေခဲ့ကြောင်း “Rushana-daibusu” ဟု ခေါ်သော ဤကြေးဆင်းတု ရုပ်ပွားတော် ကြီးကိုလည်း ရှိမူဧကရာဇ်၏ အမိန့်တော်ဖြင့် ပညာရှင်ပေါင်းများစွာ သွန်းလုပ် ခဲ့ကြောင်း၊ ၁၅ မီတာ မြင့်ပြီး ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးဆုံး ကြေးဆင်းတုတော် ကြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ ကြေးချိန် တန် ၅၀၀ နှင့် ရွှေ ကီလိုဂရမ် ၄၄၀ ပါဝင်ကြောင်း၊ သွန်းလုပ်သော ပညာရှင်များတွင် ဂျပန်ပညာရှင်များသာမက တရုတ်၊ ကိုရီးယား နိုင်ငံတို့မှ ပညာရှင်များလည်း ပါဝင်သေးကြောင်း စသည်ဖြင့် ဖော်ပြထားပါ သည်။ ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို “ဝိရောဓဏဗုဒ္ဓ” ဟုလည်း ရည်ညွှန်းထားပါသည်။ ပိုးသားပေါ်တွင် ရေးဆွဲထားသည့် ဘုရားဒါယကာ ရှိမူဧကရာဇ်၏ ပုံတူပန်းချီ ကားကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

ဘုရားကျောင်းတော် ပတ်လည်ရှိ အရုပ်များတွင် အစောင့်အရှောက် နတ်မင်းကြီးများ၏ ရုပ်ပုံများလည်း တွေ့ရပါသည်။ ဘုရားကျောင်းမှ ပြန်အထွက် အဝင်ဝူတွင် ရဟန်းရုပ်တုတော်တစ်ဆူ တွေ့ရ၍ အောက်မှာ ရေးထိုးထားသော စာတန်းကို ဖတ်ကြည့်သောအခါ “ဝိဇ္ဇောလဘာရဒ္ဒာဓ” ဟု တွေ့ရသည့်အတွက် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ရှင်ဝိဇ္ဇောလဘာရဒ္ဒာဓမှာ ဘုရားရှင် တာဝတိံသာသို့ မကြာမီ သရက်ဖြူ ပင်ရင်းတွင် တန်ခိုးပြသော ရဟန္တာမထေရ် ဖြစ်သည်။ မိမိ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုခုတွင် ရောဂါဝေဒနာ ကပ်ရောက်လျှင် ရဟန္တာ ရုပ်တုတော်၏ အလားတူ ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းကို လက်နှင့်ထိပြီး မိမိ ရောဂါဝေဒနာ ဖြစ်သည့် နေရာကို ပြန်ထိပါက ရောဂါဝေဒနာ ဖျောက်ကြောင်း ဂျပန်လို ရေးထားသည်။ ဒေါ်ဆန်းမြင့်က အဓိပ္ပာယ်ရှင်းပြသည့်အတွက် အညွှန်းအတိုင်း ရုပ်ပွားတော်ကို လက်ဖြင့် ထိထိခွဲခွဲကြပါသည်။

“နာရာဘုရားကြီး” ဟု ခေါ်ကြသော ထိုရုပ်ပွားဆင်းတုတော်ကြီးကို

ဗုဒ္ဓမြင်ခွင့်ရသည့်အတွက် ပီတိဖြစ်ရသည်နှင့်အမျှ လိုက်ပို့ပေးသော ဒေါ်ဆန်းမြင့် တို့လည်း ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

ဂျပန်ရိုးရာ ညစာနှင့် မီးထွန်းပွဲတော်

မီးထွန်းပွဲ မသွားခင် ဆရာတို့ မိသားစုကို ညစာကျွေးဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်။ ဟု ဒေါ်ဆန်းမြင့်က ပြောပြီး သူ ကြိုတင် စီစဉ်ထားသော စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားပါသည်။ ဂျပန်ရိုးရာပုံစံဖြင့် ပြင်ဆင်ထားကြောင်း ပြောပြ သည်။ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ ပြင်ဆင်ထားပုံမှာ လှလှပပ ရှိသည်။ ဂျပန် ဓလေ့အတိုင်း စားစရာများကို ပန်းကန်သေးသေး၊ ခွက်သေးသေးကလေးများ ဖြင့် တည်ခင်းထားသည်။ ထမင်းမှာ မျှစ်နှင့် ရောထားသော ထမင်း ဖြစ်သည်။ ထမင်းကို သစ်သားဘူးကလေးဖြင့် ထည့်ထားသည်။ တင်ပူရာ (အကြွပ်ကြော်)၊ မီးနည်းနည်း ကင်ထားသော ငါးစိမ်း၊ ကင်းမွန်၊ ငါးကလေးများကို သေးသေး ထလေးတွေ ဗွဲထားသော ဟင်းလျာ၊ ဖန်ခွက်ကလေးထဲမှာ နွားနို့လို ခပ်ဖြူဖြူ အရည်ထည့်ထားပြီး အရက်နည်းနည်း ရောထားသည် ဆိုသော ယမကာ၊ အောက်မှာ မီးဖိုကလေး ဖိုထားပြီး အပေါ်က ခွက်ထဲမှာ ငါးကလေးများ ထည့် ပြုတ်ထားသော အရည်ဆူလျှင် ကြက်ဥဖောက်ထည့်ရသော ဟင်းလျာ၊ မိဆော ခေါ် ငါးပဲငါးပိဟင်းချို စသည်ဖြင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပြင်ထားသည်မှာ စုံလှပါ သည်။ စားစရာတွေထဲမှာ ပန်းနုတစ်မျိုး ထည့်ထားသည်ဟုလည်း သိရသည်။ ရေခဲခဲကြမ်းလည်း ပါသည်။ ထမင်းစားပြီးတော့ ရေခဲမုန့် ဆက်စားရသည်။ ဒေါ်ဆန်းမြင့်နှင့် စကားပြောရင်း စားကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုနှင့် ကြုံရသည့်အတွက် သူ့ရော ကျွန်တော်တို့ပါ ဝမ်းသာကြသည်။ ဟင်းတွေ ဖွယ်ဖွယ် ရာရာ ရှိသော်လည်း စားနေကျ မဟုတ်၍ စံတွင်းမတွေ့လှပါ။ ငါးစိမ်းစားကြည့်ဖို့ တိုက်တွန်းသော်လည်း အနံ့ပြင်းသည့်အတွက် မစားနိုင်ပါ။

ထိုနေ့မနက်က ဒေလီယိုမီယူရီ အင်္ဂလိပ် သတင်းစာထဲမှာ ပါလာသည့် သတင်းတစ်ပုဒ်အကြောင်းလည်း ပြောဖြစ်ကြသည်။ ဂျပန်လွှတ်တော်အမတ် တစ်ဦး ငွေကြေးကိစ္စဖြင့် သက်ဆိုင်ရာက ခေါ်ယူစစ်ဆေးဖို့ စီစဉ်နေစဉ် ဟိုတယ် တစ်ခုတွင် အခန်းတံခါး ပိတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေးလိုက်သည့် သတင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အပြစ်ကို ရှောင်ထွက်သွားသည်ဟု ဝေဖန်သံများလည်း ကြားရ

သည်။ ဂျပန်လူမျိုးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလို ပြဿနာကြုံလာရင် သတ်သေဖို့ ဝန်မလေးတတ်ကြပါဘူး ဟု ဒေါ်ဆန်းမြင့်က ပြောပြသည်။

စားသောက်ပြီး မီးထွန်းပွဲ ကျင်းပမည့်နေရာသို့ တက္ကစီဖြင့် ခရီးဆက် ကြပြန်သည်။ ထိုမီးထွန်းပွဲတော်ကို Omizu Tori ဟု ခေါ်ကြောင်း၊ Shuni-e (water drawing ceremony) ဟုလည်း ခေါ်ကြောင်း၊ နှစ်စဉ် ကျင်းပလာသည်မှာ ၁၂၄၇ နှစ်မြောက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဒေါ်ဆန်းမြင့်က ရှင်းပြသည်။ ကျင်းပမည့် နေရာမှာ "တိုးဒိုင်ဂျီနီကဆုဒို" (Todaiji Ni ga Isudo Hall) ဟု ခေါ်သော အဆောက် အအုံ ဖြစ်သည်။ မီးထွန်းပွဲ မစခင် အဆောက်အအုံ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ကြည့် ကြသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တောင်တန်းကြီးက နောက်ခံသဖွယ် တည်ရှိ နေသည်။ တောင်တန်းကြီးကို နောက်ခံပြုထားသော နာရာမြို့၊ ညမြင်ကွင်းကို မီးရောင်လက်လက်ဖြင့် မြင်ရသည်။ တောင်တန်းကြီး၏ အခြားတစ်ဖက်မှာ ဆိုဆာကာမြို့ ရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်။

လူတွေ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာပြီး မကြာမီ အဆောက်အအုံရှေ့ လူပြည့်သွား သည်။ ၇ နာရီ ထိုးသည်နှင့် လှုပ်စစ်မီးများအားလုံး မှိန်လိုက်ပြီး မီးထွန်းပွဲ စသည်။ အပေါ်ထပ် ဝရန်တာမှာ လူတစ်စု ပြေးရင်း မီးတုတ်ကြီးကို မီးညှိ၍ ဝှေ့ယမ်းပြုကြသည်။ ဧရာမ မီးတုတ်ကြီးများ ဖြစ်သည်။ Kagotaimatsu ဟု ခေါ်သည့် ဤမီးတုတ်ကြီးများဖြင့် ဘုရားကို ပူဇော်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဒေါ် ဆန်းမြင့်က ပြောပြသည်။ မီးတုတ်ကို ဝှေ့ယမ်းပြုစဉ် မီးပွားတွေ အောက်ကို တဖွားဖွား လွင့်ကျလာသည်။ ဓာတ်ပုံတွေလည်း တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်ကြသည်။ မီးပွားတွေ ဖွာခနဲ ကျလာလိုက် လူများက ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်လိုက်နှင့် ပျော်နေကြသည်။ မီးတုတ်တစ်ချောင်း မီးရှို့ပြီးနောက် အချက်ပေးလိုက်သော အခါ နှောက်ထပ် မီးတုတ်တစ်ချောင်း ပေါ်လာပြီး မီးပွားတွေ ကျလိုက် အော် ဟစ်လိုက် ပျော်ကြပြန်သည်။ နာရီဝက်လောက် ကြာသောအခါ အစီအစဉ် ပြီးဆုံးသွားသည်။ ပွဲတော်ကို နှစ်စဉ် မတ်လ ၁ ရက်နေ့မှ ၁၄ ရက်နေ့အထိ ကျင်းပကြောင်း၊ ယခု ရက်နည်းနည်း ကြာလာသဖြင့် ဆင်နွဲ့သူများ ပင်ပန်း ကြသောကြောင့် ခဏနှင့် ပွဲသိမ်းခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဒေါ်ဆန်းမြင့်က ပြောပြ သည်။ ပွဲပြီးသောအခါ လူထု ပရိသတ်ကြီး ရယ်ကြမောကြ ပြောကြဆိုကြနှင့် ပြန်ထွက်သွားကြရင်း လူစုကွဲသွားကြသည်။ တစ်ညအတွက် အစီအစဉ်ပြီးဆုံး ပါပြီ။

ဒေါ်ဆန်းမြင့်က ကျွန်တော်တို့ကို နိပ္ပန်ဘရှိ ဘူတာအထိ လိုက်ပို့သည်။ တစ်နေ့ကုန် မမောနိုင် မပန်းနိုင် လိုက်ပို့ပေးသော ဆရာမကို ကျေးဇူးတင်ရ

ပါသည်။ မြန်မာစာကို အကြောင်းပြု၍ ဂျပန်မှာ မိတ်သစ်ဆွေသစ် တိုးပွား ရမည့်အတွက်လည်း ဝမ်းသာရပါသည်။

ပြန်ဆုံရသော ကိုသောင်းထွတ်

အရင်က သိကျွမ်းခဲ့သော ဂျပန်မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်နှင့် ဂျပန်မှာ ပြန်ဆုံရပါ သည်။ သူ့နာမည်က ဆာဝါဒါဟိဒဲယို (Mr. Sawada Hideo) မြန်မာနာမည်က ဆိုသောင်းထွတ် ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန် နိုင်ငံခြားဘာသာ တက္ကသိုလ်မှ မြန်မာစာ ၂ နှစ် သင်ယူစဉ် တပည့်ဖြစ်သူ ကိုအောင်ဝင်းနိုင် မိတ်ဆက်ပေးသည့်အတွက် သိကျွမ်းရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂျပန်မှာ မြန်မာစာဖြင့် ဘွဲ့ရပြီးမှ လာခြင်းဖြစ်သည့် အတွက် မြန်မာစကား ရေရေလည်လည် ပြောတတ်ပါသည်။ အသက်သုံးဆယ် ဝန်းကျင် လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး သွက်လက် ချက်ချာသည်။ ဘာသာဗေဒ တတ်ကျွမ်းသည်။ မြန်မာစကားနှင့် တိုင်းရင်းသား စကားများကို စိတ်ဝင်စား သည်။ ကျွန်တော်နှင့် မြန်မာသဒ္ဒါအကြောင်း တော်တော် ဆွေးနွေးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဂျပန်ရောက်ချိန်မှာ ကိုသောင်းထွတ်က တိုကျို နိုင်ငံခြားဘာသာ တက္ကသိုလ်မှာ အချိန်ပိုင်းကထိက အဖြစ် မြန်မာသဒ္ဒါ သင်ကြား ပို့ချပေးနေ ကြောင်း သိရသည်။

တစ်နေ့မှာ ကိုသောင်းထွတ်က ကျွန်တော်ဆီ ဖုန်းဆက်သည်။ သူ မြန်မာနိုင်ငံသွားပြီး မြစ်ကြီးနားမှာ လော်ဝေါ် ဘာသာစကား ကွင်းဆင်း သုတေ သနပြုဖို့ ရှိသည်။ တစ်လ ကြာမည်။ အဲဒီက ပြန်လာလာချင်း ကျွန်တော်အိမ် လာချင်ပါသည်ဟု အချိန်အချက် လုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ချိန်းထားသည့်အတိုင်း ကိုသောင်းထွတ် အိမ်ကို ရောက်လာပါသည်။ ဇနီး၊ သမီးတို့နှင့် ဝမ်းသာအားရ ပြောဆို နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ရန်ကုန်၌ သူ ကျွန်တော်အိမ် လာလည်စဉ် ကျွန်တော်သမီးက ငယ်ငယ်ကလေး ရှိသေးသည်။ သမီးကို စက္ကူအရုပ်ကလေးတွေ ချိုးပေးသွားသည်ကို သမီးက မှတ်မိနေသည်။ စကားပြောကြရင်း နှစ်သစ်ကူး အကြောင်းနှင့် ဆက်စပ်ပြီး "ဂျင်းဂျား" ဆိုသည့် စကားတစ်လုံး ကိုသောင်းထွတ် စကားထဲမှာ ပါသွားသည်။ ဂျင်းဂျား ဆိုတော့ "ဂျင်း" ကို အင်္ဂလိပ်လို ပြောတာပဲဟု သမီးက နားလည်သွားပြီး နှစ်သစ်ကူးမှာ "ဂျင်း" နဲ့ ဘာလုပ်တာလဲဟု သူ့ကို မေးသည်။ ကိုသောင်းထွတ်က အဓိပ္ပာယ် ပေါက်။ "ဂျင်း ဆိုတာ ဘာလဲ" ဟု ပြန်မေးသည်။ သမီးက 'မဟုတ်ပါဘူး။

ရှင်သုဝ် လက်ဖက်သုပ်ထဲက ဂျင်း၊ ဂျင်းဂျား၊ ဟု ပြောသောအခါ ကိုသောင်းထွတ် ရယ်ပါတော့သည်။ ကျွန်တော် ပြောတဲ့ "ဂျင်းဂျား" က အင်္ဂလိပ်စကား ဟုတ်ပါဘူး။ ဂျပန်စကားပါ။ ဂျင်းဂျား ဆိုတာ ဂျပန်လို ဘုရားကျောင်းကို ခေါ်တာပါ။ နှစ်သစ်ကူးမှာ ဘုရားကျောင်းကို သွားတာကို ပြောတာပါဟု ရှင်းပြမှ ရေလည်ပါတော့သည်။ ဘာသာစကား နှစ်ခုမှ အသံထွက်တူသော စကားလုံးချင်း ရှုပ်ထွေးသွားသည့် ပြဿနာ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုသောင်းထွတ်နှင့် ကျွန်တော်လည်း တစ်နေ့ကုန် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောဖြစ်ကြသည်။ သူ ပြုစုထားသော မြန်မာသဒ္ဒါမှာ အပြောစကားနှင့် စာစကား ခြားနားပုံများကို စနစ်တကျ နှိုင်းယှဉ်ထားသည်။ ကျွန်တော်နှင့်လည်း ဆွေးနွေးသည်။ ဘာသာဗေဒ အမြင်ဖြင့် သူ ပြုစုထားသော မြန်မာသဒ္ဒါကို လေ့လာပြီး ဆက်စပ် စဉ်းစားစရာများ ပေါ်ပေါက်လာပါသည်။

တစ်ခု သတိပြုမိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့က မြန်မာစကားကို စကားပြောတတ်စကတည်းက အကျွမ်းတဝင်ရှိသော မိခင်ဘာသာစကားအဖြစ် "အတွင်းက" ကြည့်သည်။ ကိုသောင်းထွတ် အပါအဝင် နိုင်ငံခြား ပညာရှင်များက မြန်မာစကားကို နိုင်ငံခြား ဘာသာစကားအဖြစ် "အပြင်က" ကြည့်သည်။ ထိုအခါ အတွင်းက ကြည့်သူများ အမူမဲ့ အမှတ်မဲ့ ဖြစ်ပွားသော အချက်များကို အပြင်က ကြည့်သူများက အကွက်စေ့စေ့ မြင်ပုံမျိုးလည်း တွေ့ရတတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ တိုကျိုသွားဖို့ စိတ်ကူးနေစဉ် ကိုသောင်းထွတ် အိုဆာကာ သို့ နောက်တစ်ခေါက် ရောက်လာသည့်အတွက် ဆရာယာဘူ၏ ရုံးခန်းမှာ စကားဆိုသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ တိုကျို အစီအစဉ်ကို ပြောပြသောအခါ ကိုသောင်းထွတ်က သူနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ဖူး ပြောသည်။ သူက ယခု ကျိုတိုရှိ မိဘများဆီ သွားမည်။ ၂ ရက်နေပြီး ပြန်လာမည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ရှင်အိုဆာကာ ဘူတာက စောင့်နေမည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘူတာကို လာခဲ့ပါ။ ရှင်ကန်ဆင် (ကျည်ဆန်ရထား) ဖြင့် တိုကျို သွားကြမည်။ ရထားလက်မှတ်လည်း သူ စီစဉ်ထားမည်ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မသွားတတ် မလာတတ်သေးသည့်အတွက် ကိုသောင်းထွတ်နှင့် လိုက်ဖို့ သဘောကျသည်။ သို့သော် သူ ပြောသော ရှင်အိုဆာကာဘူတာကို မသွားတတ်သေး။ (အမှန်က ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်ရောက်သည့်နေ့က ရောက်ခဲ့ဖူးပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် မမှတ်မိပါ။) ထို့ကြောင့် ဦးကိုကိုဦးကို ဖုန်းဆက်ပြီး အကူအညီ တောင်းရသည်။ ဦးကိုကိုဦးက ဘူတာကို သူ လိုက်ပို့ပါမည်ဟု

ဆိုပြီး အိမ်ကို အချိန်မီ ရောက်လာသည်။ ရှင်အိုဆာကာ ဘူတာ ရောက်တော့ ကိုသောင်းထွတ်လည်း ရောက်လာသည့်အတွက် အဆင်ပြေသွားပါသည်။

တိုကျိုခရီး

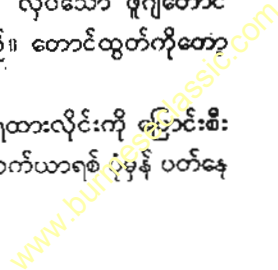
ဆိုနေမှာ ၁၉၉၈ ခု မတ်လ ၂၃ ရက်နေ့ဖြစ်သည်။

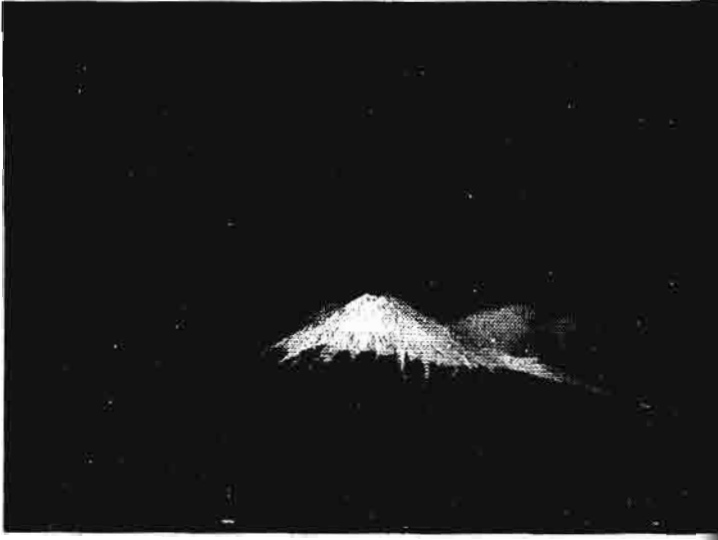
တိုကျိုရှိ မမနွဲ့ (ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်မေနွဲ့) ဆီ ဖုန်းကြိုဆက်ပြီး ထိုနေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ တိုကျိုလာမည့်အကြောင်း ပြောထားသည်။ မမနွဲ့က ဆုဂါမို ဘူတာက ကြိုနေမည်ဟု ပြောသည်။ ရှင်ကန်ဆင်စီးလျှင် အိုဆာကာမှ တိုကျိုသို့ ၃ နာရီသာ စီးရသည် ဆိုသည့်အတွက် ရောက်မည့်အချိန်ကို တွက်၍ ရသည်။

နေ့လယ်ဘက် ရထားစီးရခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် ပတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းများကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ရှင်ရှုရင်း တငြိမ်ငြိမ် ပါသွားသည်။ နာဂိုယာမြို့ကို ကျော်လာပြီးနောက် ကိုသောင်းထွတ်က 'ဖူဂျီရောက်ရင် ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ ဆောင်းပါတယ်' ဟု ပြောသည်။ ဂျပန်တို့ အထွတ်အမြတ်ထားသော ဖူဂျီယာမတောင်ကို မကြာမီ မြင်ရတော့မည်ဟု ဆိုသည်။ ဖူဂျီ ဆိုသော စကားကို ဂျပန်နှင့်တွဲပြီး ငယ်စဉ်ကတည်းက ကြားဖူးသည်။ ဖူဂျီတောင်သည် တစ်ချိန်က မီးတောင် ဖြစ်ခဲ့ပြီး ယခု မီးတောင်သေဘဝ ရောက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ အလွန်ထူးထူး တောင်အဖြစ် နာမည်ကြီးကြောင်း သိရသည်။

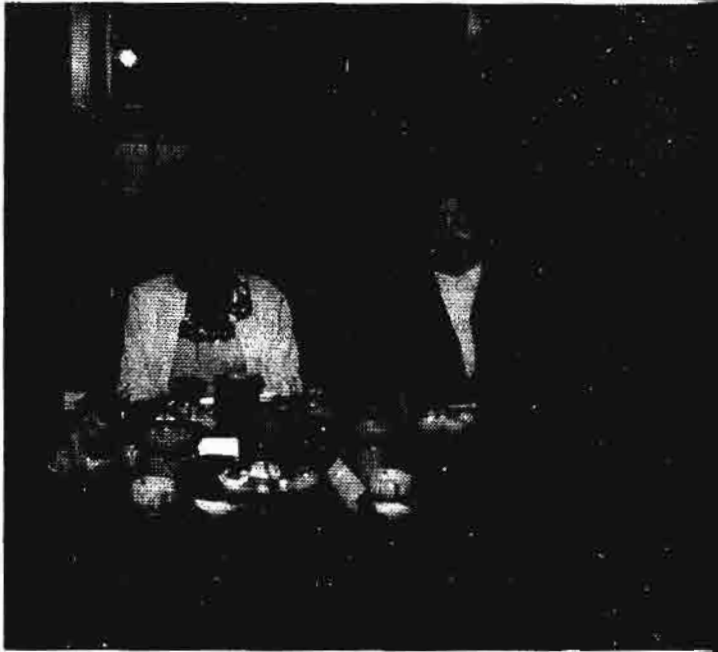
'ဖူဂျီကို မြင်ရပါပြီ' ဟု ကိုသောင်းထွတ်က ဝမ်းသာအားရ ပြောသည့်အတွက် လက်ဝဲဘက်ရှေ့ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဆီးနှင်းများ တစ်ဝက်တစ်ဖျက် ပုံးနေသော တောင်ကြီးကို မြင်လိုက်ရပါသည်။ နေရောင်ဆာကပ်ပဆဲ ဖြစ်သည့်အတွက် ဖူဂျီ၏ အရောင်က နေရောင်နှင့် ရောနေသည်။ ထင်မရာ အသင့်ပြင်ထားသော သမီးကို ကိုသောင်းထွတ်က ရထားတွဲရှေ့နား ခေါ်သွားပြီး တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်ကြပါတော့သည်။ 'ရိုက်ပါဦး၊ ရိုက်ပါဦး' ဟု တိုက်တွန်းနေသံလည်း ကြားရသည်။ နီးသောအခါ လှပသော ဖူဂျီတောင် မြင်ကွင်းကို ပို၍ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လိုက်ရသည်။ တောင်ထွတ်ကိုတော့ ဆီးနှင်းများ ပုံးအုပ်နေပုံ ရပါသည်။

တိုကျို ရောက်ပြီးနောက် "ယာမာနိုတယ်" ရထားလိုင်းကို ပြောင်းစီးရသည်။ မြို့ပတ်ရထားလိုင်း ဖြစ်သည်။ လက်ဝဲရစ် လက်ယာရစ် ပုံမှန် ပတ်နေ

ရထားပေါ်က မြင်ရသော မူဂျီတောင်။

ဒေါ်ဆန်းမြင့်နှင့် ညစာစားကြစဉ်။

အိမ်ထောင်ရေးသည်

သည်။ ကိုသောင်းထွတ်က ကျွန်တော်တို့ကို မမနွဲ့ ပြောသည့် ဆူဂါမိုဘူတာမှာ နေထိုင်ခဲ့သည်။ ထွက်ပေါက်အဝမှာ အသင့်ကြိုနေသော မမနွဲ့ကို မြင်လိုက် သည့်အတွက် ဝမ်းသာသွားပါသည်။

ရှေ့မှာ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်မေနွဲ့မှာ ဂျပန်ကို ကျွန်တော်ထက် ၈ လလောက် စောပြီး ရောက်နေသည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာနတွင် ပါမောက္ခအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရာမှ နိုင်ငံတော်က ဝန်ထမ်းပေး စေလွှတ်သဖြင့် တိုကျို နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်မှာ မြန်မာစာ ဝန်ထမ်းအဖြစ် လာရောက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ရေး ကျွန်တော် လာရသည် ကြားတော့ ဝမ်းသာအားရ စာရေးပြီး ကြိုဆိုသည်။ ဤရက်များအတွင်း သူ့အိမ်မှာ ဆွမ်းကပ်မည့် အစီအစဉ်လည်း ရှိသည်။ ဝမ်းသာအားရ စကားတွေ ပြောကြရင်း သူ့အိမ်သို့ တက္ကစီဖြင့် သွားကြသည်။

မမနွဲ့အိမ်က တိုကျို နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်နှင့် ကပ်လျက် ဖြစ်သည့်အတွက် အိမ်က ၅ မိနစ်လောက် လမ်းလျှောက်ရုံဖြင့် ကျောင်းသို့ ရောက်သည်။ မမနွဲ့က 'ဆရာ အိုကူဒိုင်းရ (Mr. Okudaira) တော့ ကျောင်းပိတ် နာရီ ၁၅:၀၀ ထွက်နေတယ်' ဟု ပြောသည်။ သူပြောသော ဆရာအိုကူဒိုင်းရမှာ အိုကျို နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်က မြန်မာစာပါမောက္ခ ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ရေး ဆရာယာဘူ ကဲ့သို့ပင် မြန်မာစာဌာနကို တာဝန်ယူ စီမံကွပ်ကဲ ရသော ဆရာ ဖြစ်သည်။

ဆရာအိုကူဒိုင်းရဟု ဆိုသည်နှင့် ဖြစ်ရပ်ကလေးတစ်ခုကို သတိရလာ သည်။ ၁၉၆၅ ခုနှစ် ဝန်းကျင်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာနမှာ မြန်မာစာသင်ရန် ဂျပန်ကျောင်းသား တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ သူ နားမည်က ကိုသစ္စာ ဖြစ်သည်။ အသက် အစိတ် သုံးဆယ်လောက်၊ လူရည် သန့်သန့် ဖြစ်သည်။ အပြောအဆို အလွန် ညင်သာ သိမ်မွေ့သည်။ ထိုစဉ်က ရန်ကုန် နိုင်ငံခြားဘာသာသင်ပွဲ (တက္ကသိုလ် မဖြစ်သေး) မှာ မြန်မာစာဌာန ချီးမွမ်းသည့်အတွက် မြန်မာစာ လာသင်သော နိုင်ငံခြား ကျောင်းသားများကို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာနက တာဝန်ယူ သင်ပေးရသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုသစ္စာ မြန်မာစာဌာနသို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုသစ္စာသည် ထိုစဉ်က ဂျပန်ဆရာများ ဖြစ်သော ကျွန်တော်တို့နှင့် ခင်မင်သွားသည်။ အမှတ်တရ ဖြစ်ရခြင်းမှာ သူ့သင်တန်းကာလ ပြီးဆုံး၍ ဂျပန်သို့ ပြန်ခါနီးတွင် ဌာနရှိ ဆရာ၊ ဆရာမ အားလုံးကို ပိုင်းလော့ဖောင်တိန် တစ်ချောင်းစီနှင့် ပိုးပစ်၊ တစ်ထည်စီ လက်ဆောင်ပေးသွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မမနွဲ့ ပြောသော

ဂျပန်စာပေပညာရှင်

ပါမောက္ခ အိုကူဒိုင်းရမှာ ကိုသစ္စာပင် ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာစာပေ သင်ကြား ပို့ချပေးရင်း အထူးသဖြင့် မြန်မာဓမ္မသတ်များကို သုတေသနပြုနေသော ပညာရှင်တစ်ဦးအဖြစ် ထင်ရှားပါသည်။

သူနှင့် ခင်မင်သော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ဂျပန်လာခါနီးမှာ ကိုသစ္စာ အတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခု လူကြိုပေးလိုက်သည့်အတွက် ကျွန်တော် ဂျပန်ရောက်ပြီး သူ့ဆီ အကျိုးအကြောင်း ဖုန်းဆက်သောအခါ ကိုသစ္စာက 'ဆရာနဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ်' ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။ လူကြိုပစ္စည်းကို စာတိုက်က ပို့လိုက်ပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော် တိုကျိုမှာ ရှိနေစဉ်အတွင်း ကိုသစ္စာ ပြန်မရောက်သေးသည့်အတွက် မတွေ့ခဲ့ရပါ။

တိုကျို ရောက်သည့်ညတွင် မမနွဲ့ အဆင်သင့် ချက်ထားသော ညစာကို မြန်ရှက်စွာ စားကြပြီး စောစော အိပ်ရာဝင်ကြသည်။

တိုကျိုက မြန်မာမိတ်ဆွေများ

တိုကျိုရောက်သည့် ညမှာပင် မိတ်ဆွေရင်းချာ တစ်ယောက်ကို မမနွဲ့အိမ်က ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ တိုကျိုရောက်နေကြောင်း သူ မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရ၍ ဝမ်းသာသွားသည်။ နောက်နေ့ဆုံကြဖို့ အချိန်အချက် လုပ်ကြသည်။

သူ့နာမည်က နီနီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ဇနီးနှင့် ညီအစ်မလို ခင်မင်သည်။ ကျောင်းသူ ဘဝက အပြင်ဆောင်တစ်ခုမှာ အတူတူ နေဖူးသည်။ ကျွန်တော် ပုသိမ်ကောလိပ်သို့ ပြောင်းရစဉ်က ရန်ကုန်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သော ဇနီးနှင့်အတူ လာနေပေးသည်။ သူ ဂျပန်မှာ အလုပ် လာလုပ်နေသည်မှာ နှစ်တော်တော် ကြာသွားပါပြီ။ သူနှင့် မတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်၍ သူ့ရော ကျွန်တော်တို့ပါ ဝမ်းသာနေကြသည်။

တိုကျိုမှာ ဇနီးနှင့် မဟာဝိဇ္ဇာ အတူတက်ခဲ့သော ဒေါ်သင်းသင်းနိုင်လည်း ရှိသည်။ ဒေါ်သင်းသင်းနိုင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာနမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ် မြန်မာစာသင်ရန် ပညာတော်သင် ရောက်လာသော မစ္စတာကတာတိုဒါ (Mr. Shizuo Katoda) ခေါ် ဦးကျော်ဆွေနှင့် ဖူးစာဆုံပြီး သျှောင်နောက်ဆံထုံး ပါသွားသည်မှာ တော်တော်ကြာပါပြီ။ ဒေါ်သင်းသင်းနိုင်က NHK အသံလွှင့်ဌာနမှာ အလုပ်လုပ်နေသည်။ သူ့ဆရာမ ဖြစ်ခဲ့သော မမနွဲ့နှင့် မကြာခင်

မမနွဲ့နှင့် "ချိုင်းနားတောင်း" စားသောက်ဆိုင်မှာ။

ဦးကျော်ဆွေ၊ ဒေါ်သင်းသင်းနိုင်တို့နှင့် အတူ။

www.burmeseclassic.com

ဆိုဖြစ်သည်။ 'သင်းသင်းနိုင်နဲ့ တွေ့ရအောင် NHK ကို တစ်ည သွားကြတာပေါ့' ဟု မမနွဲ့က ပြောပြီး စိစဉ်ထားသည်။

ကျွန်တော်တို့ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် မမနွဲ့အိမ်မှာ ဘုန်းတော်ကြီးများကို ဆွမ်းကပ်သည်။ မြန်မာ ဘုန်းတော်ကြီးများ မဖူးရသည်မှာ လေးလလောက် ကြာပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ယခု မြန်မာ ဘုန်းတော်ကြီးထံမှ ငါးပါးသီလခံယူပြီး တရားနာရသောအခါ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုမှာ အလွန် ကြည်နူးဝမ်းသာသွားပါသည်။ မမနွဲ့နှင့် အတူလိုက်လာသော မြန်မာများနှင့်လည်း ဆုံရသည်။ ဂျပန်မှာ အမှုထမ်းပြီး မြန်မာနိုင်ငံ ပြန်တော့မည့် နိုင်ငံခြားရေးဌာနမှ ဦးသက်ထွန်း၊ ရန်ကုန် ပညာရေးတက္ကသိုလ်မှ ပါရဂူဘွဲ့ ယူဖို့ ရောက်နေသော ဒေါ်အေးအေးမြင့်တို့ ဖြစ်သည်။ ဆရာမြသန်းတင့်၏ သားနှင့် လူငယ်တစ်စုတို့ ရောက်ပြီး ဆရာမြသန်းတင့် ကွယ်လွန်သွားသည့်အကြောင်း ပြောဖြစ်ကြပါသည်။

မမနွဲ့က ကျွန်တော်တို့ကို NHK သို့ တစ်ည လိုက်ဖို့သည်။ ဒေါ်သင်းသင်းနိုင်ရော သူခင်ပွန်း ဦးကျော်ဆွေပါ ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုပြီး စကားတွေ တဝကြီး ပြောကြသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ ဝိုင်းဖွဲ့ဖြစ်ကြသည်။ မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားနှင့် အသံလွှင့်ဦးစီးဌာနမှ NHK သို့ လာရောက် အမှုထမ်းနေသော ဒေါ်ချိုချိုသင်းကလေးနှင့်လည်း တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်မှာ ဆုံဖူးသော ရူပဗေဒဌာနက ဆရာ ဒေါက်တာထင်အောင်နှင့်လည်း တွေ့ရသည်။ ဆရာက NHK မှာ အမှုထမ်းရင်း တိုကျို နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်မှာ အချိန်ပိုင်း သင်နေကြောင်း သိရသည်။ မြန်မာနိုင်ငံအကြောင်း၊ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများအကြောင်း ဝိုင်းဖွဲ့ ပြောကြရင်း တော်တော်မိုးချုပ်မှ လူစုခွဲကြပါသည်။

မြန်မာသံရုံးမှာ အလုပ်လုပ်နေသော တူဖြစ်သူ ဦးကိုကိုဇော်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ကျွန်တော်နှင့် သမီးတို့ မြန်မာသံရုံးသို့ သွားကြသည်။ သံရုံးက ရှိနာဂါဝါ ရုပ်ကွက်မှာ ရှိသည်။ မြို့ပတ်ရထားစီးပြီး ရှိနာဂါဝါ ဘူတာမှာ ဆင်းရသည်။ မြန်မာသံအမတ်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ဂါရဝပြုရန် စိစဉ်ထားသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ ရောက်သည့်နေ့တွင် သံအမတ်ကြီးနှင့် တာဝန်ရှိသူများ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် အပြင်သွားနေသည့်အတွက် မတွေ့ခဲ့ရပါ။ ကိုကိုဇော်က ကျွန်တော်တို့ ဖြည့်ရမည့် ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းပုံစံများနှင့် သိကောင်းစရာ အချက်အလက်များကို ရိုက်ထားသော စာရွက်စာတမ်းများ ပေးလိုက်ပါသည်။ 'အိမ်လိုက်ခဲ့ပါဦး' ဟု ဆိုသဖြင့် သူ ရုံးဆင်းချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ကို သူ့အိမ်ခေါ်

သွားပြီး ညစာကျွေးသည်။ သူက သံရုံးမှာ ကွန်ပျူတာ ပညာရှင် ဖြစ်သည်။ မိသားစုက မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကျန်ခဲ့ပြီး သူတစ်ယောက်တည်း လာရောက် အမှုထမ်းနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ 'သံရုံးကိစ္စရှိရင် ကျွန်တော့်ဆီကို ဖုန်းဆက်ပါ' ဟု ကိုကိုဇော်က ပြောပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ဘူတာအထိ လိုက်ပို့ပါသည်။

ဆူဂါမို ဘူတာမှာ ဆင်းပြီး တက္ကစီဖြင့် မမနွဲ့၏အိမ်သို့ ချောချောမောမော ပြန်ရောက်လာပါသည်။

ကမာကူရနှင့် ဥရိခု

တိုကျိုခရီးတွင် အမှတ်တရ အတွေ့အကြုံ နှစ်ခုမှာ ကမာကူရ (Kamakura) နှင့် ဥရိခု (Utsukiu) ဆိုသော ရုပ်ပွားတော်ကြီး နှစ်ဆူကို ဖူးမြင်ရသည့် အတွေ့အကြုံ ဖြစ်ပါသည်။

ကမာကူရ ရုပ်ပွားတော်ကြီး အကြောင်းကို မြန်မာနိုင်ငံမှာကတည်းက ကြားဖူးသည်။ ဂျပန်က ပြန်လာသူများက ကမာကူရ ရုပ်ပွားတော်ကလေးများ ဖယ်လာပြီး လက်ဆောင်ပေးလေ့ ရှိကြသည်။ ကျွန်တော်၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဇိတ်ဆွေ ဦးထွန်းမြင့် (တက္ကသိုလ်မင်းမော်) သည် တိုကျို နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်မှာ မြန်မာစာ ဧည့်ပါမောက္ခအဖြစ် အမှုထမ်းပြီး မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လာသောအခါ ကျွန်တော့်ကို ကမာကူရ ရုပ်ပွားတော်ကလေးတစ်ဆူ လက်ဆောင်ပေးပြီး 'ဒီရုပ်ပွားတော်ကို ကိုးကွယ်ရင် ဂျပန်ပြည် သွားရတတ်တယ် တဲ့ကွ' ဟု ပြောဖူးသည်။ ဦးထွန်းမြင့် ပေးသော ရုပ်ပွားတော်၏ တန်ခိုးကြောင့် ဝေလား မသိပါ။ ယခု ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဂျပန်နိုင်ငံ ရောက်ရုံစက ကမာကူရ ရုပ်ပွားတော်ကိုပင် ဖူးမြင်ဖို့ အခွင့်ကြုံနေပါပြီ။

ကမာကူရသို့ သွားသည့် အစီအစဉ်တွင် မမနွဲ့ကလည်း မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ကိုပါ ဖိတ်ခေါ်ထားသည်။ တိုကျို နိုင်ငံခြားဘာသာ တက္ကသိုလ်တွင် မြန်မာစာ အချိန်ပိုင်းကထိက အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ဆရာမကြီး ဒိုဘာရို (Ms. Yasuko Dohashi) ဖြစ်သည်။ ဆရာမကြီးမှာ ၁၉၅၀ ကျော်ကျော်က ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာနမှာ ပညာဆည်းပူးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဆရာမကြီး မြန်မာနာမည်က ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မြ ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ပညာသင်စဉ်က ဗြိတိန်ဇင်းမှာ မြန်မာဝတ်စုံဖြင့် ရိုက်ထားသော ဆရာမကြီး၏ပုံကို မျက်နှာဖုံးအဖြစ် ခေါ်ပြဖူးသည်။ ကျောင်းသူအဖြစ် အင်းလျားဆောင်မှာ နေထိုင်ပြီး လှုပ်ရှား

သွားလာပုံများကိုလည်း ဖော်ပြထားသည်။ ယခုအချိန်တွင်ကား ဆရာမကြီးမှာ ကျောင်းသူကလေး မယဉ်ယဉ်မြ မဟုတ်တော့ပြီ။ မြန်မာစာ သင်ကြားပို့ချ သည့် တာဝန်များကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆောင်ရွက်ပြီး အငြိမ်းစားယူပြီး ဖြစ် သော ဆရာမကြီး ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မြ ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုနှင့် သိကျွမ်းရသည့်အတွက် ဆရာမကြီး ဝမ်းသာနေပါသည်။

တိုကျိုရထားစီးပြီး ယိုကိုဟားမားဘက်သို့ သွားရသည်။ မကြာမီ ကမာ ကုရမြို့ရှိ ကမာကုရ ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ဖူးမြင်ရပါတော့သည်။ အိမ်မှာ ကိုးကွယ် ထားသော ရုပ်ပွားတော်ကလေးနှင့် တစ်ပုံစံတည်း မြင့်မြင့်မားမား စံပယ်တော် မူနေသော ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ဖူးမြင်လိုက်ရသောအခါ အလွန် ကြည့်နူး ဝမ်းသာသွားပါသည်။ ပလ္လင်ထက်တွင် တင်ပလ္လင်ခွေ စံပယ်တော်မူနေသော ကြေးသွန်းရုပ်ပွားတော်ကြီး ဖြစ်သည်။ ပုံတော်မှာ အချိုးအစား ကျနပြီ။ သပ္ပာယ် လှသည်။ ရုပ်ပွားတော်ကြီးအကြောင်း ရိုက်နှိပ်ထားသော စာရွက်စာတမ်းများ အရ သိရသော အချက်များမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည်။

ကမာကုရ ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ၁၂၅၂ ခုနှစ်က သွန်းလုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ် သည့်အတွက် သက်တမ်းမှာ နှစ်ပေါင်း ၇၀၀ ကျော်ပြီ ဖြစ်သည်။ ရုပ်ပွားတော် ကြီးကို ယခင်က တန်ဆောင်းတော်ကြီးဖြင့် ထားရှိ ပူဇော်ခဲ့သော်လည်း လေဒဏ် မိုးဒဏ်ကြောင့် တန်ဆောင်းတော် လေးကြိမ် ပြိုပျက်ခဲ့ရသည့်အတွက် ၁၄၉၅ ခုနှစ်က စ၍ တန်ဆောင်းမရှိဘဲ လဟာပြင်တွင် ထီးထီးမားမား စံပယ်တော် မူနေကြောင်း သိရပါသည်။

ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ကြေးတန်ချိန် ၁၂၀၀၀ ဖြင့် သွန်းလုပ်ပြီး အမြင့်မှာ ၁၃.၃၅ မီတာ ရှိသည်။ ရုပ်ပွားတော်ကို ဖော်ပြရာတွင် မျက်ခုံးတော်သည် ကွေးပိုက်နေပြီး မျက်လုံးတော်က အလျားလိုက် ဖြောင့်တန်းနေကြောင်း၊ နှာခေါင်း တော်ရင်းသည် နဖူးတော်မှ စတင်ကြောင်း၊ ဆံတော် အထုံးတော်များ ဖြေဖိ ခွေ ရှိကြောင်း၊ နားရွက်တော် ကြီးမား ရှည်လျားကြောင်း၊ ကိုယ်လုံးတော် အထက်ပိုင်းသည် အောက်ပိုင်းထက် အချိုးအစား ကြီးမားကြောင်း၊ ဦးခေါင်း တော်သည် ရှေ့သို့ အနည်းငယ် ငဲ့နေသော အနေအထား ရှိသည့်အတွက် ဖူးမြင်သူအဖို့ ရင်းနီး ကျွမ်းဝင်သော ခံစားမှု ဖြစ်ပေါ်စေကြောင်း၊ အိန္ဒိယဟန်၊ ခေါမဟန်၊ ဂျပန်ဟန် အနုပညာဟန်သုံးမျိုးဖြင့် သွန်းလုပ်ထားကြောင်း၊ သင်္ကန်းတော်ကျနေပုံ သဘာဝကျကြောင်း စသည်ဖြင့် အသေးစိတ် ဖော်ပြ ထားပါသည်။

မြင့်မြင့်မားမား ကဲကဲမိုးမိုး စံပယ်တော်မူလျက်ရှိသော ရုပ်ပွားတော်

ကြီးကို ဖူးမြင်ရသည့်အခိုက်တွင် မာန် ဟူသမျှ နှိမ်ချ ဖျပ်ဝပ်ပြီး သဒ္ဓါကြည်ညို စိတ်များ တိုးပွားလာရပါသည်။

မြန်မာစဉ်သည်တွေကို ခဏခဏ လိုက်ပို့ရလို့ ဘုရားရောက်တဲ့အကြိမ် ဆက်တော်များပြီ ဟု မမနွဲ့က ပြောပါသည်။ အနီးရှိ ဈေးဆိုင်များတွင် ရုပ်ပွား ဆောင်ပုံ မုန့်ချပ်များ ရောင်းနေသည်ကို ဆရာမကြီး ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မြက ကြည့်ရင်း 'ဘုရားကြီးကို မုန့်အဖြစ် ကိုက်စားရတာမျိုး ဖြစ်နေပြီနော်' ဟု တွေးတွေးဆဆ ပြောပါသည်။

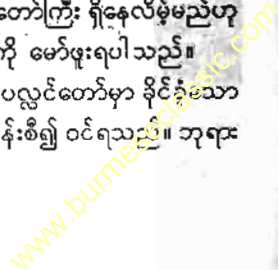
မိုးဒဏ် လေဒဏ် ခံရသည့်အတွက် ပလ္လင်တော် အချို့နေရာများတွင် ကြေးညှိများ တက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ "သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့ အစီအစဉ် နှိုဝါလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့" ဟု တွေးမိပါသည်။

ဘုရားမှာ ဆီမီးပူဇော်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ဘုရားရှိခိုးခဲ့ရသည်ကို အမှတ်တရ ဖြစ်နေပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှ မိတ်ဆွေများကို လက်ဆောင်ပေးရန် စာမာကုရ ရုပ်ပွားတော်ကလေးများကို ဝယ်ယူပြီး ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

'မနက်ဖြန် ဥရိရ သွားကြတာပေါ့' ဟု မမနွဲ့က ပြောသဖြင့် မေးကြည့်ရာ ဥရိရ ဆိုသည်မှာ မတ်ရပ် ရုပ်ပွားတော်ကြီး ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ နောက် နေ့ ခရီးစဉ်တွင် ရထားတစ်တန်း၊ ကားတစ်တန်း စီးပြီး ဥရိရသို့ သွားကြသည်။ လမ်းတွင် ကွမ်ယင်မယ်တော် ရုပ်တုကြီးရှေ့မှာ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြ သည်။ ဘတ်စ်ကားဖြင့်သွားစဉ် 'ဒီကားက ဥရိရ ရောက်တယ် မဟုတ်လား' ဟု မမနွဲ့က ယာဉ်မောင်း ဂျပန်ကလေးကို မေးရာ ဂျပန်ကလေးက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ကြည့်နေမှ မြန်မာလို မေးမိသည့်အဖြစ်ကို သတိရပြီး အားလုံးက ရယ်ကြရသည်။

'ဟော ... ဟိုမှာ ဘုရားကြီးကို မြင်ရပြီ' ဟု တစ်ယောက်က ပြော၍ ဈာန်ကြည့်လိုက်သောအခါ တောအုပ်ညိုညို၏ နောက်တွင် ဦးခေါင်းပိုင်း ခေါ်နေသော ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ဖူးမြင်လိုက်ရသည်။ တဖြည်းဖြည်း နီးလာ လေလေ၊ ရုပ်ပွားတော်ကြီးက ထင်ရှားလာလေလော ဖြစ်သည်။ ဘတ်စ်ကား ခေါ်က ဆင်းလိုက်သောအခါ မတ်ရပ် ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို မြင့်မြင့်မားမားကြီး ဖူးမြင်လိုက်ရပါသည်။ မတ်ရပ်တော်ကြီးမှာ အချိုးအစားကျန၍ သပ္ပာယ်လှပါ သည်။ ဤနေရာမျိုးတွင် ဤမျှ မြင့်မားသော ရုပ်ပွားတော်ကြီး ရှိနေလိမ့်မည်ဟု ထင်မိသည့်အတွက် အံ့သြစိတ်ဖြင့် ရုပ်ပွားတော်ကို မော်ဖူးရပါသည်။

ရုပ်ပွားတော်ကြီး၏ ခြေတော်အစုံအောက်ရှိ ပလ္လင်တော်မှာ ခိုင်ခံ့သော အုတ်တိုက်ကြီး ဖြစ်သည်။ အုတ်တိုက်အတွင်းသို့ တန်းစီ၍ ဝင်ရသည်။ ဘုရား

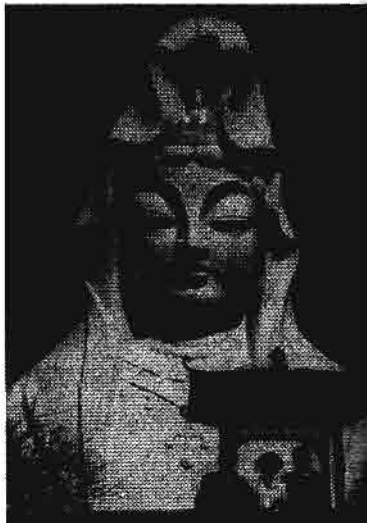

ကမာက္ခရာ ရုပ်ပွားတော်ကြီး ရှေ့တွင်။

ဥရိဇ ရုပ်ပွားတော်ကြီး ရှေ့တွင်။

ကွမ်ယင်ယင်တော်ရုပ်တု ရှေ့တွင်။

အိုဆာကာဧည့်သည်

ဇူးတစ်သုတ် ရောက်ပြီးသောအခါ တံခါးပိတ်ပြီး 'အမှောင်ချလိုက်သည်။ ဝရိသတ်က မှောင်ထဲမှာ ငြိမ်သက်နေစဉ် ဂျပန်လို ပြောနေသော စကားသံ ခပ်တိုးတိုး ပေါ်လာသည်။ စကားပြောပြီးသောအခါ မီးများ ပြန်လင်းလာ သည်။ ဘုရားရှင်သာ ပွင့်တော်မမူလျှင် ဤကမ္ဘာလောကကြီးသည် ဤကဲ့သို့ မှောင်ကျနေမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရပါသည်။

ဘုရားကြီး၏ အတွင်းပိုင်းသည် တန်ဆောင်းကြီး တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်နေ ပါသည်။ ရုပ်ပွားတော်ကြီး၏ ဦးခေါင်းတော် အတွင်းပိုင်း ဖြစ်သော အပေါ်ဆုံး အထပ်သို့ ရောက်အောင် လှေကားထစ်များဖြင့် တစ်ထပ်ပြီး တစ်ထပ် တက်ကြ ရသည်။ အထပ်အသီးသီးတွင် တရားထိုင်ဖို့ လုပ်ထားသော ထိုင်စရာ ဖုံကလေး များ ရှိသည်။ ပုံတူ ရုပ်ပွားတော်များ၊ ဘုရားကြီးအကြောင်း ပုံဖြင့် ပြသ ရှင်းလင်း ချက်များ တွေ့ရသည်။ ဘုရားကြီး၏ အရပ်တော်မှာ မီတာ ၁၀၀ ရှိပြီး တရုတ် နိုင်ငံမှ ပညာရှင်များ လာရောက်၍ တည်ပေးသွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရပါ သည်။

အပြန်ခရီးတွင် ဘတ်စ်ကားဖြင့် ဘုတာရုံသို့ သွားရာ တောအုပ်ညိုညိုကို နောက်ခံပြုလျက် ဥရိဇ ရုပ်ပွားတော်ကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ ဝေး၍ ကျန်ခဲ့ ခါသည်။

တိုကျိုခရီးတွင် ကမာက္ခရာနှင့် ဥရိဇ ဘုရားကြီးနှစ်ဆူကို ဖူးမြင်ရသည့် အတွက် အမှတ်တရ ဖြစ်ရသည်။ လိုက်ပို့ပေးသော မမနွဲ့ကိုလည်း ကျေးဇူး တင်ရသည်။

အံ့ဩမိသည့် အချက်တစ်ချက် ရှိပါသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ အိုဆာကာ ပြန်ရောက်လာပြီးနောက် ဂျပန် ကျောင်းသားကလေးများကို ထိုဘုရားနှစ်ဆူ အကြောင်း ပြောပြသောအခါ ထိုဘုရားများ အကြောင်း သူတို့ 'မသိကြောင်း၊ ရောက်လည်း မရောက်ဖူးကြောင်း ပြောကြသည့်အတွက် အံ့ဩမိခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ 'ဆရာ ပြောလို့ သွားချင်ပါတယ်၊ သွားပါမယ်' ဟု အချို့က စိတ်ဝင် တစား ပြောကြပါသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ဂျပန်တို့၏ အလေ့တစ်ခုကို သိလာရသည်။ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား တော်များကို အချို့က ကိုးကွယ်စရာအဖြစ် မမှတ်ယူဘဲ လှပသော အနုပညာ ဝစ္စည်း အဖြစ်သာ မှတ်ယူကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အချို့အိမ်များ၏ ဧည့်ခန်းတွင် ရွှေရောင်တဝင်းဝင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များကို အလှအပပစ္စည်းအဖြစ် ပြသထားပုံ ရပါသည်။ အခြားပစ္စည်းများနှင့် ရောနှောကာ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များကို အလှပြ မှန်မီရိများတွင် ထည့်သွင်းထားသည်ကို မြင်တွေ့ရဖူးပါသည်။

တိုကျိုဒစ်စနေလင်းနှင့် ရောင်စုံစာအုပ်

တိုကျို ရောက်သည့်ညတွင် ဖုန်းဆက်ထားသည့်အတိုင်း နီနီနှင့် တစ်ရက် ဆုံဖြစ်ကြသည်။ မတ်လ ၁၉ ရက်နေ့ ဖြစ်သည်။ ဖုန်းဖြင့် အချိန်အချက်အလက်ပိုင်း မနက်စောစော အိမ်က ထွက်သည်။ နီနီက ဘူတာမှာ စောင့်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုနှင့် မမျှော်လင့်သည့် နေရာမှာ ပြန်ဆုံကြသည့်အတွက် ဝမ်းသာကြသည်။ သမီးငယ်ငယ်က ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ အတူနေခဲ့ဖူးသည့် အတွက် သမီးကလည်း သူ့ကို တွေ့ရ၍ ဝမ်းသာနေသည်။ နီနီအိမ်သို့ လိုက် သွားပြီး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြသည်။ သူ့အိပ်ခန်းက သီးသန့် အိပ်ခန်း ဖြစ်သည့်အပြင် သူတစ်ယောက်တည်း နေသည့်အတွက် အေးအေး ဆေးဆေး ရှိပါသည်။

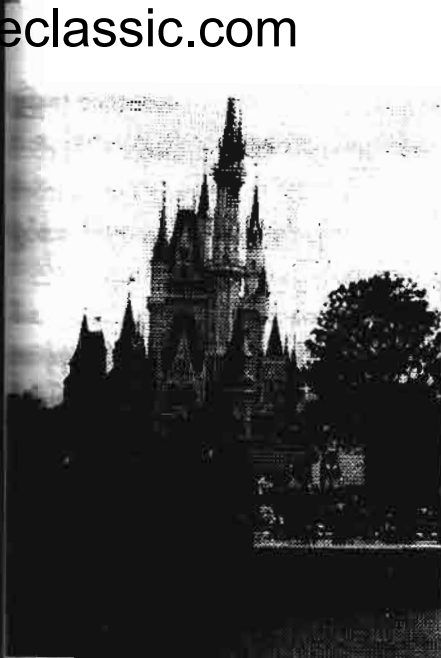
'သမီးကို ဒစ်စနေလင်း (Disneyland) ကို လိုက်ပို့မယ်' ဟု နီနီက ပြောသည့်အတွက် သမီး ပျော်သွားပါသည်။ ကမ္ဘာကျော် ကာတွန်းဆရာကြီး ဝေါ့ဒစ်စနေ (Walt Disney) ၏ ကာတွန်းဇာတ်လမ်းများနှင့်တကွ ကစားစရာ ပျော်စရာအမျိုးမျိုးဖြင့် ဖန်တီးထားသော ဒစ်စနေလင်းကို အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုမှာ တည်ထောင်ထားသကဲ့သို့ တိုကျိုမှာလည်း တည်ထောင်ထား ကြောင်း သိရသည်။

တိုကျို ဒစ်စနေလင်း ဝင်ပေါက်ရောက်တော့ လူတွေ ကြိတ်ကြိတ် တီးနေသည်။ ကျောင်းသားကလေးများ အစုလိုက် တွေ့ရသည်။ တလေးတွေ လက်ဆွဲလာသော မိသားစုတွေလည်း အများကြီး တွေ့ရသည်။ အဝင် လက်မှတ် ကုန်နေပြီလို ကြားလိုက်သော်လည်း နီနီက လက်မှတ် ရောင်းသူကို ရှင်းလင်း ပြောဆိုပြီး လက်မှတ်ရအောင် ဝယ်လိုက်နိုင်သည့်အတွက် အဆင်ပြေသွားသည်။ အဝင် လက်မှတ်မှာ ဝေါ့ဒစ်စနေ၏ ချစ်စရာ ကြွက်ဇာတ်ဆောင်ကလေး မစ်ကီ မောက်စ် (Micky Mouse) လက်ဖြန့် ကြိုဆိုနေသည့် ပုံကလေး တွေ့ရသည့် အတွက် စိတ်ထဲမှာ ပျော်သွားပါသည်။

အထဲရောက်ရောက်ချင်း ရုပ်ရှင်တွေ ကာတွန်းတွေမှာ တွေ့ရသော ရဲတိုက်ကလေး တစ်ခုကို လှလှပပ မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် အိပ်မက်ကမ္ဘာထဲ ရောက်သွားသလို ထင်မိပါသည်။ တဲဇာတ်ဆောင် ဒေါ်နယ်ဒပ်စ် (Donald Duck) ပုံ ဝတ်ဆင် သရုပ်ဆောင်ထားသူ တစ်ယောက်က လမ်းလျှောက် ကြိုဆို နေသည်။ ကလေးတွေက သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဓာတ်ပုံတွေ တွဲရိုက်ကြသည်။

ကစားစရာတွေ အမျိုးမျိုး ခင်းကျင်းထားသော အခန်းကလေးများမှာ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

တိုကျို ဒစ်စနေလင်း ရဲတိုက်ပုံ ရှေ့တွင်။

တိုကျို ဒစ်စနေလင်းတွင်။

ကာတွန်းဇာတ်ဆောင်များ လှည့်လည်စဉ်။

ကလေးတွေ တပျော်တပါး ဝင်ကစားကြသည်။ နီနီက သမီးကို ခေါ်ပြီး လိုက်ပြရင်း ကစားကြသည်။ "သရဲရထား" စီးရာတွင် ကလေးတွေ ရထားစီးလိုက်သွားစဉ် အမှောင်ခန်းထဲက သရဲတွေက ကြောက်စရာ အသံကြီးတွေဖြင့် အော်၍ ခြောက်သောအခါ ကလေးတွေ ငိုကြွ ရယ်ကြနှင့် ဆူညံနေပါသည်။

ကာတွန်းဇာတ်ဆောင်များ အခမ်းအနားဖြင့် လှည့်လည်သည့် အစီအစဉ်ကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်။ တီးဝိုင်းဖြင့် သီဆိုကခုန်ကာ လမ်းလျှောက်၍ လှည့်လာသည့် ဇာတ်ဆောင်များမှာ မစ်ကီမောက်စ်၊ ဒေါ်နယ်ဒပ်စ်၊ စနိုးဂိုက်၊ စင်ဒရဲလာ၊ အိပ်ပျော်နေသော အလှမယ် စသည်ဖြင့် ကလေးများ စိတ်ဝင်စားသော ဇာတ်ကောင်များ ဖြစ်သည့်အတွက် ကလေးပရိသတ်ပါ တပျော်တပါး လိုက်ပါလာကြသည်မှာ ပျော်စရာကြီး ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဇနီးက တစ်နေရာမှာထိုင်ပြီး ကလေးတွေ ကစားနေကြပုံကို ကြည့်ရင်း သဘောကျနေသည်။ နီနီနှင့် သမီးကတော့ တစ်နေရာဝင် တစ်နေရာထွက် မမောတမ်း ကစားနေကြသည်။ ရာသီဥတုမှာ ချမ်းနေပါသေးသည်။ ရေခွေးကြမ်းဘူး ဝယ်သောက်တော့ ရင်ထဲမှာ နွေးသွားသည်။

မြန်မာနိုင်ငံမှာ အတူတူ နေထိုင်ခဲ့သော မိတ်ရင်းဆွေရင်းနှင့် ရေခြား မြေခြားတွင် ဒစ်စနေလင်းလို ထူးခြားသည့် နေရာမျိုးမှာ ပျော်ရွှင်ရသည့် အတွေ့အကြုံကို အမှတ်တရ ဖြစ်နေပါသည်။

မတ်လ ၂၃ ရက်နေ့ မွန်းလွဲပိုင်းမှာ အိုဆာကာပြန်ဖို့ စီစဉ်ထားသည်။ တိုကျိုကို ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် စာအုပ်ဆိုင် သွားချင်သည့်အတွက် ကိုသောင်းထွတ်ဆီ ဖုန်းဆက်ချိန်းပြီး ထိုနေ့ မနက်စောစော အိမ်က ထွက်သည်။ ကိုသောင်းထွတ်က စာအုပ်ဆိုင် သုံးလေးဆိုင် လိုက်ပြရင်း 'ဒီလမ်းက တိုကျိုရဲ့ ပန်းအိုးတန်းပေါ် ဆရာ' ဟု ပြောသည်ကို ပထမ သဘောမပေါက်ပါ။ နောက်မှ သဘောပေါက်သွားပြီး ရယ်ရပါသည်။ နေ့လယ် ၁၂ နာရီ မမနွဲ့အိမ် အရောက်ပြန်ရမည့် ဖြစ်သည့်အတွက် စာအုပ်ဆိုင်တွေမှာ သိပ် ကြာကြာ မကြည့်နိုင်ပါ။ စာအုပ်ဆိုင်ကြီးများမှာ အထပ်ပေါင်းများစွာ ရှိပြီး စာအုပ်တွေလည်း စုံသည်။ ဈေးလည်း ကြီးပါသည်။ ကျွန်တော်က ဘာသာဗေဒ (Linguistics) စာအုပ်ကောင်းကောင်း လိုချင်သည်။ တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက် ရှာရင်းဖွေရင်း David Crystal ၏ The Cambridge Encyclopaedia of Language (ကိန်းဘရစ် ဘာသာစကား စွယ်စုံကျမ်း) ကို သဘောကျသည့်အတွက် ဝမ်းသာအားရ ဝယ်လိုက်ပါသည်။ ဘာသာစကား အကြောင်းကို ဘာသာဗေဒ အမြင်ဖြင့် ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့် ပြုစုထားသော စာအုပ် ဖြစ်သည်။ သရုပ်ဖော် ရောင်စုံပုံများလည်း

အညွှန်အတွက် ကိုသောင်းထွတ်က "ရောင်စုံစာအုပ်" ဟု ခေါ်သည်။ 'ဒီရောင်စုံစာအုပ်က ကောင်းပါတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းမှာ ရောင်စုံစာအုပ်တို့ ဖုန်းဘာသာ ပြန်ပြီးပါပြီ' ဟု ပြောသည့်အတွက် စိတ်ထဲမှာ အားကျသွားပါသည်။

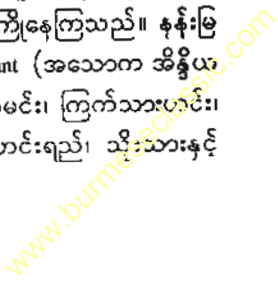
သူ့စကားနှင့်ဆက်ပြီး အိုဆာကာကျောင်း စာအုပ်ဆိုင်မှာ ကမ္ဘာ့ကမ္ဘာဝင် စာအုပ်များကို အင်္ဂလိပ် မူရင်းနှင့် ဂျပန်ဘာသာပြန် တွဲပြီး ရိုက်ထားသည့် စာအုပ်ကလေးများကို မြင်ယောင်လာပါသည်။

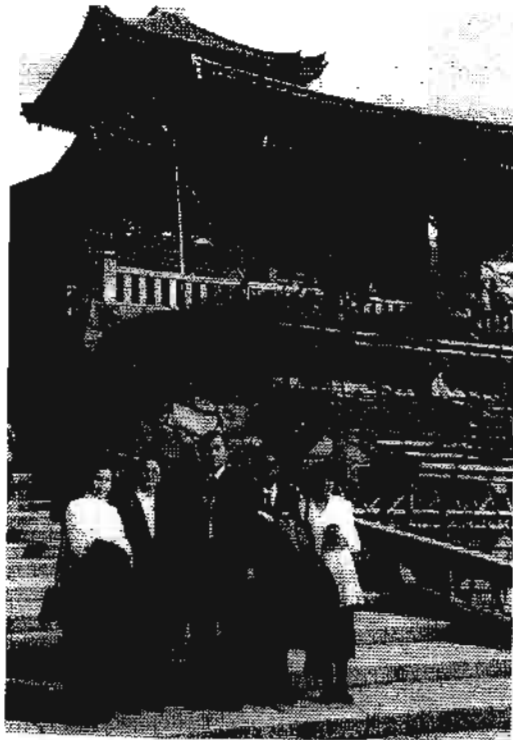
ကိုသောင်းထွတ်က ကျွန်တော်ကို ဘူတာအထိ လိုက်ပို့ပေးသည်။ ဆူဂါမိုဘူတာမှ တက္ကစီ ငှားပြီး မမနွဲ့အိမ်သို့ ရော့ရော့မော့မော့ ပြန်ရောက်ပါသည်။ ငိုနေ့ညနေပိုင်းမှာပင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ရှင်ကန်ဆင်ဖြင့် အိုဆာကာသို့ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

တိုကျိုမှအပြန် ကျိုတိုခရီး

တိုကျိုမှ ပြန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် ကျိုတိုသို့ ခရီးဆက်ရသည်။ နန်းမြကေခိုင်က သူ့အမေ အဖေ ရောက်နေပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့နှင့် ကျိုတိုမှာ ဆွေဖို့ အစီအစဉ် လုပ်ထားကြောင်း ဖုန်းဆက်သည်။ သူ့အဖေ ကိုမြသိန်းမှာ အိုခိုးယားသမ္မတနိုင်ငံ၊ ဘူဆန် နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်မှာ မြန်မာစာပြောပို့ပေးမော့အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် သူက ငယ်သူငယ် ချင်းတွေ ဖြစ်သလို ကျွန်တော့်ဇနီးနှင့် သူ့ဇနီးကလည်း ကျောင်းသူဘဝက တစ်ဆောင်တည်း တစ်ခန်းတည်း နေခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သည်။ သမီး၏ ဘွဲ့နှင်းသဘင်သို့ လာရင်း ကျွန်တော်တို့နှင့်တွေ့ဖို့ အကြောင်းဆုံရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မတွေ့ရ မပြောမဆိုရတာ ကြာပြီဖြစ်၍ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း များနှင့် တွေ့ရမည်ကို ဝမ်းသာနေမိသည်။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစု အိမ်က မနက်စောစောထွက်ပြီး ခိတစန်ရိဘူတာမှ အဝါဂျီဘူတာသို့ ရထားစီးသည်။ အဝါဂျီမှ ဝေါရာမချီ ဘူတာသို့ အမြန်ရထားဖြင့် စီးရသည်။ ဘူတာမှာ သူတို့ မိသားစု စောင့်ကြိုနေကြသည်။ နန်းမြဆာခိုင်၏ အစီအစဉ်အတိုင်း Asoka Indina Restaurant (အသောက အိန္ဒိယ အသောက်ဆိုင်) မှာ နေ့လယ်စာ စားကြသည်။ ထမင်း၊ ကြက်သားဟင်း၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ဟင်းရည်နှင့်တူသော ကြက်သားဟင်းရည်၊ သိုးသားနှင့်

ကျိုတို တောင်ပေါ်ဘုရားကျောင်း ရှေ့တွင်။

ကျိုတိုတွင် အန္တရာယ်ကင်းရေ ခပ်သောက်ကြစဉ်။

အိုဘကာညွှန်သည်

အလူး ရောချက်ထားသော ဟင်း၊ နံပြား၊ ဒိန်ချဉ်တို့ပါသည်။ စားစားပြီးစကောင်း နှင့် အားရပါးရ စားလိုက်ကြသည်။

နန်းမြကေခိုင်က ဆန်းဂျူဆန်းဂျင်ဒို (Sanju-sangendo) ဟု ခေါ်သော ဘုရားကျောင်းတော်သို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။ နိုင်ငံတော်၏ ရတနာအဖြစ် သတ်မှတ် ထိန်းသိမ်းထားသော ရှေးဟောင်း အဆောက်အအုံကြီး ဖြစ်သည်။ ကျောင်းတော်ကြီး၏ အလယ်တွင် တင်ပလွင်ခွေဟန် စံပယ်တော်မူလျက်ရှိသော ရုပ်ပွားတော်ကြီးကား မဟာယာန ဗုဒ္ဓဘာသာတွင် ထင်ရှားသော "အလောကီတေသရ" ဘုရားလောင်း ရုပ်ပွားတော်ကြီး ဖြစ်သည်။ လက်အုပ်ချီနေဟန် ထုလုပ်ထားသည်။ ထူးခြားသည်မှာ ရုပ်ပွားတော်ကြီး၏ ဦးခေါင်းတော်ထက်တွင် ဘုရားဦးခေါင်းပုံကလေး ၁၁ ခု ထုလုပ်ထားခြင်း၊ ရုပ်ပွားတော်ကြီးတွင် လက် ၂၁ နှု ထုလုပ်ထားခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။ ထိုလက်အစုံများက လက်ရုံးတစ်ထောင်ကို သင်္ကေတ ပြုထားကြောင်း သိရသည်။

ရုပ်ပွားတော်ကြီး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မတ်ရပ် ရုပ်ပွားတော်ကလေးပေါင်း တစ်ထောင်ကိုလည်း ထုလုပ်ထားသည်။ ရုပ်ပွားတော်ကြီးကဲ့သို့ စင် ဘုရားလောင်း ရုပ်ပွားတော်များ ဖြစ်သည်။ တစ်နေရာတည်းတွင် ဤမျှ များပြားသော ရုပ်ပွားတော်များကို တစ်ပြိုင်တည်း ဖူးမြင်ရသည်မှာ ထူးခြားလှပါသည်။

"ဆန်းဂျူဆန်းဂျင်ဒို" ဆိုသည်မှာ နေရာပေါင်း ၃၃ နေရာရှိ ခန်းမကြီး ဟု အဓိပ္ပာယ်ရကြောင်း သိရပါသည်။ အလောကီတေသရ ဘုရားကျောင်းသည် ရုပ်ပွားတော်ပေါင်း ၃၃ မျိုး ဖန်ဆင်း၍ လောကကို ကယ်တင်သည်ဟု ဆိုကြည်ကြသည်။ ဤရုပ်ပွားတော် ၁၀၀၁ ဆူကို တိုင်ပေါင်း ၃၄ တိုင်ဖြင့် ထင်ထောက်ထားသော ကျယ်ပြန့်သည့် နေရာမြင့်ထက်တွင် ခမ်းနားစွာ တည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်ကို သဒ္ဓါကြည့်ညှိစိတ် ထက်သန်သော ဂိုရိုရကာဝါ စတုရန်း၏ အစီအစဉ်ဖြင့် ၁၁၆၄ ခုနှစ်တွင် တည်ဆောက်ခဲ့ကြောင်းလည်း သိရပါသည်။

တောင်မြင့်ကြီးပေါ်မှာ တည်ရှိသော စိယိုမိဇုဒဲရ ဘုရားကျောင်း (Kumazudera Temple) သို့လည်း ရောက်ခဲ့ပါသည်။ တောင်ပေါ်ရောက်အောင် တော်တော် တက်ရသည့်အတွက် အမှတ်တရ ဖြစ်နေသည်။ ဘုရားကျောင်းတော်ဆီက ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ဖူးမြော်ပြီး တောင်ထိပ်က အောက်ကို ကြည့်သောအခါ ဘုရားပုထိုးများဖြင့် ရှေးဟောင်းအသွင် ပေါ်လွင်နေသော ကျိုတိုမြို့ကြီး၏ တင့်တယ် ခုံညားပုံကို အထူး သတိပြုလိုက်မိပါသည်။

ကျိုတိုမှာ မင်းစကရာဇ် နန်းစိုက်ခဲ့သော ရှေးဟောင်းမြို့တော်ကြီး တစ်မြို့ ဖြစ်သည်။ ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာလက်ရာ အဆင့်အတန်းမြင့်သော သာသနိက အဆောက်အအုံ များစွာရှိကြောင်း သိရသည်။ မဟာယာန ဗုဒ္ဓ ဘာသာဆိုင်ရာ ဘုရားလောင်း ရုပ်ပွားတော်များကို ဖူးရသည်မှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထူးခြားနေပါသည်။

ချယ်ရီပန်းများ ပွင့်နေပါပြီ။ ချယ်ရီပန်းများကို နောက်ခံပြုပြီး အမှတ် တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြပါသည်။

ဂျပန်-မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေး အသင်းတိုက်သို့

ကျိုတိုသို့ ကျွန်တော်တို့ လာသည့်နေ့တွင် နန်းမြကေခိုင်က ဂျပန် မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးအသင်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးနှင့် သူ့မိဘများ တွေ့ဆုံဖို့ အစီအစဉ် လုပ်ထားပါသေးသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဖူဂျီဆာဒါခဲ (Mr. Nobukazu Fujisada) ဖြစ်သည်။ ကိုမြသိန်း ဂျပန်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီးနောက် နန်းမြကေခိုင်ကို ဂျပန်မှာ ပညာဆက်သင်ရန် စီစဉ်ပြီး ထားခဲ့သည်။ ဖူဂျီဆာဒါခဲက နန်းမြ ကေခိုင်ကို ထိုစဉ်ကပင် ကူညီ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ ယခု သူ့မိဘများ ဂျပန် ရောက်လာချိန်တွင် ဖူဂျီဆာဒါခဲနှင့် တွေ့ဆုံဖို့ စီစဉ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ နေ့လယ်စာ စားပြီးနောက် အခြားနေရာ မသွားမီ ဂျပန် မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးအသင်းတည်ရာ အဆောက်အအုံသို့ အတူ သွားကြပါ သည်။ လူသစ် ဖြစ်သော ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကို အသင်းက ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် မိတ်ဆွယ်ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ချက်လည်း ပါပါသည်။

ဂျပန်မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးအသင်းက စားသောက်ဆိုင်နှင့် သိပ်မဝေး သည့်အတွက် ခြေကျင်လျှောက်သွားကြပါသည်။ အသင်းက Kyoto Chamber of Commerce 'Industry Building' မှာ တည်ရှိသည်။ အသင်းသို့ ရောက်သော အခါ ဖူဂျီဆာဒါခဲနှင့် အခြားပုဂ္ဂိုလ် နှစ်ဦးက ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက် ကြပါသည်။

စဉ်ခန်းတွင် ထိုင်၍ စကားပြောကြရင်း တစေ့တစောင်း ကြည့်လိုက် သောအခါ မြန်မာနှင့်ဆိုင်သော ဓာတ်ပုံများ၊ ပန်းချီကားများ ချိတ်ဆွဲထားသည် ကိုတွေ့ရပါသည်။ "မိတ်ဆွေ မင်္ဂလာပါ" ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ထားသော လက် ကမ်းစာရွက်ကလေးတစ်ရွက် ပေးသည့်အတွက် ကြည့်လိုက်သောအခါ ရွှေတိဂုံ

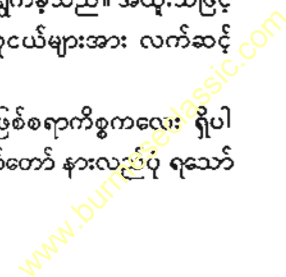
တော်ပုံနှင့် မြန်မာစာတန်းများ၊ ဂျပန်လို ရှင်းလင်းချက်များကို တွေ့ရ သည်။ တစ်ဖက်တွင် ပုဂံ ဘုရားများ၏ ရှုခင်းပုံနှင့် ပွဲတစ်ခုတွင် မြန်မာများ ထီကစားကာ သီဆို ကပြနေသည့်ပုံကို တွေ့ရသည်။ မြန်မာအကြောင်း မိတ်ဆက် ဆော်ပြချက်များ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဖူဂျီဆာဒါခဲမှာ ထိုအချိန်တွင် အသက် ၇၀ ကျော်နေပါပြီ။ စစ်အတွင်းက မြန်မာနိုင်ငံမှာ နေထိုင်ခဲ့ဖူးကြောင်း၊ မြန်မာလူမျိုးများ၏ စိတ်ဓာတ်ကို သဘော သွေကြောင်း၊ ယခု ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ရောက်လာသည့်အတွက်လည်း ဝမ်းသာကြောင်း၊ မကြာမီ ဂျပန်မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေး အသင်းက ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကို ကြိုဆို နှုတ်ဆက်ပွဲ ပြုလုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပါသည်။ ကျွန် ငွေ့လီနစ်ယောက်ကလည်း ကြိုဆိုသည့်စကား ပြောသည်။ ကျွန်တော်တို့ အလည်း အသင်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တွေ့ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာကြောင်း ပြန် ပြောပါသည်။ သူတို့က ဂျပန်လို မေးပြီး ကျွန်တော်တို့က မြန်မာလို ပြော သည်ကို နန်းမြကေခိုင်က ဘာသာပြန်ပေးပါသည်။

အသင်း၏ လှုပ်ရှားမှု ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ကိုလည်း ကြည့်ခဲ့ရပါသည်။ မြန်မာ ပရိသတ်နှင့် တွေ့ဆုံပြီး ခရီးထွက်ကြသည့်ပုံများ၊ အိုဆာကာ နိုင်ငံခြား ဘာသာ တက္ကသိုလ်သို့ ကျွန်တော်အရင် ရောက်ခဲ့သည့် ဧည့်ပါမောက္ခ အဆက်ဆက်ကို ကြိုဆို နှုတ်ဆက်သည့် ပုံများ၊ သီဆို ကခုန်နေကြသည့် ပုံများ စသည်တို့ ဖြစ်ပါသည်။

အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားသော စာစောင်ကလေးမှ ဂျပန် မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေး အသင်းအကြောင်း တစေ့တစောင်း သိခွင့်ရသည်။ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်ခဲ့ဖူးသော၊ မြန်မာကို ချစ်သော ဂျပန်တစ်စုက ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် အသင်းကို စတင် တည်ထောင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မူလက 'ဂျပန် မြန်မာ သင်္ကြံကျေးမှုအသင်း' (The Japan-Myanmar Cultural Association) ဟု ခေါ်တွင်ခဲ့ပြီး ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် ဂျပန် မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးအသင်း (The Japan-Myanmar Friendship Association) ဟု အမည်ပြောင်းခဲ့သည်။ အသင်း စတင် ဖွဲ့စည်းချိန်က နှစ်နိုင်ငံယဉ်ကျေးမှု ဖလှယ်ရေး၊ နှစ်နိုင်ငံ အပြန်အလှန် နားလည်ပြီး အကန့်အတန့်ပေါင်းဆောင်ရွက်ရေး ကိစ္စများတွင် ကူညီ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ဤမျှန်မြတ်သော လုပ်ငန်းများကို မျိုးဆက်သစ် လူငယ်များအား လက်ဆင့် ထမ်းရန် ရည်ရွယ်ကြောင်း သိရပါသည်။

ဖူဂျီဆာဒါခဲနှင့် ပတ်သက်၍ အမှတ်တရ ဖြစ်စရာကိစ္စကလေး ရှိပါ သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ အရင်က မြန်မာစကား တော်တော် နားလည်ပုံ ရသော်

လည်း ယခု မေ့ကုန်ပြီဟု ဆိုပါသည်။ ယခု မြန်မာစကား သုံးခွန်းလောက်သာ သူ မှတ်မိတော့သည်ဟု ဆိုပြီး စကားသုံးခွန်း ရွတ်ဆိုပြသည်။ “ကျွန်တော် အလုပ်များတယ်”၊ ပိုက်ဆံ မရှိဘူး”၊ “မောတယ်” ဆိုသော စကားသုံးခွန်း ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာနှင့် ပတ်သက်သည့် ပွဲများတွင် ဖူဂျီဆာဒါစ်ကို မြန်မာ စကား ပြောခိုင်းလျှင် ထို သုံးခွန်းကိုပင် ပြောသည့်အတွက် ပရိသတ်က ရယ်ကြ ရသည်။ ထိုစကားများကို မြန်မာ နာမည်ဟု ထင်နေသော ဂျပန် ကျောင်းသူလေး တစ်ယောက်က ‘သူ့ဗမာ နာမည်က “ပိုက်ဆံ မရှိဘူးစံ” လား ဆရာ’ ဟု မအူမလည် မေးသည့်အတွက် အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်ရပါသေးသည်။

ဖူဂျီဆာဒါစ်မှာ ထို စကားသုံးခွန်းကို အမြဲတမ်း သစ္စာရှိစွာ အသုံးပြုပုံ ရပါသည်။ တစ်ခါတွင် ကျွန်တော့်ဆီ အမှတ်တရ ကတ်ပြားကလေး ပို့လိုက် သဖြင့် ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ ကတ်ပြားတွင် မာကြောင်းသာကြောင်း ဆုတောင်း စကားကို အင်္ဂလိပ်လို ရိုက်နှိပ်ထားပြီး အောက်ကဆက်၍ “ကျွန်တော် အလုပ် များတယ်၊ ပိုက်ဆံ မရှိဘူး၊ မောတယ်” ဟု သူ လက်ရေးဖြင့် မြန်မာလို ရေးထား သည်ကို တွေ့ရသည့်အတွက် သဘောကျသွားပြီး သည်းလိုက်အုလိုက် ရယ်မိ ပါတော့သည်။

ဖူဂျီဆာဒါစ် အမျိုးပြုသော အသင်းလူကြီးများနှင့် တွေ့ဆုံရသော ထိုနေ့မှစ၍ ဂျပန် မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးအသင်းနှင့် ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်း ပွင့်ပြီး အသင်းက ကျင်းပသည့် ပွဲများကို တက်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အသင်းလူကြီး များနှင့်လည်း ခင်မင်သွားပါသည်။ တစ်နေ့တွင် စောမဉ္ဇူရွှေက ‘ဆရာကို အသင်းက ပေးလိုက်တာပါ’ ဟု ပြောရင်း အထုပ်တစ်ထုပ် လာပေးသည့် အတွက် ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အသင်းက ထုတ်ဝေခဲ့သော မြန်မာ ဂျပန် အဘိဓာန်စာအုပ် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ အသင်းက ကျွန်တော့်ကို အမှတ်တရ လက်ဆောင်ပေးခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်သွားပါသည်။ အိုဆာကာဂိုက်ဒိုင်းသို့ ရောက်လာသော မြန်မာ ဧည့်ပါမောက္ခ အဆက်ဆက်ကို ထွေးထွေးနွေးနွေး အကူအညီပေးသော အသင်းကြီးအဖြစ် အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်နေပါသည်။

စာဆိုင်ကယ် လာရာလမ်း

အတန်းမရှိ၍ ကျောင်းမသွားရသော ရက်များနှင့် ရက်ရှည် ကျောင်းပိတ်ရက် များတွင် စာဆိုင်ကယ် လာရာလမ်းဆီသို့ မှန်းမျှော်ရမြဲ ဖြစ်ပါသည်။

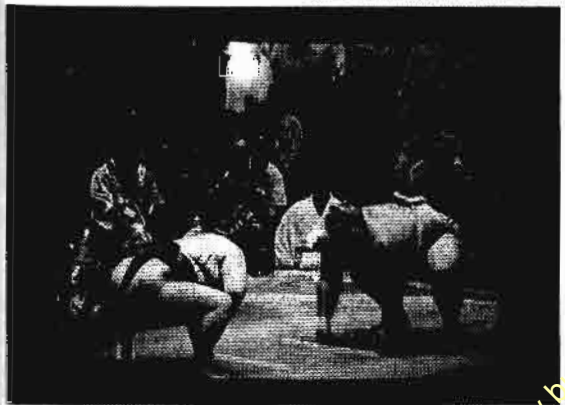
ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အသင်းတိုက်တွင် အသင်းလူကြီးများ၊ ဦးမြသိန်း၊ မိသားစုတို့နှင့် အမှတ်တရ (ရှေ့ ဝဲအစွန်တွင် ထိုင်နေသူမှာ ဖူဂျီဆာဒါစ် ဖြစ်ပါသည်)

ချယ်ရီပွင့်ချိန်။

ဆုတောင်းပွဲ တွင်။

“စာဆိုင်ကယ် ဆိုတာ ဘာပါလိမ့်” ဟု စာဖတ်သူက မေးချင်စိတ်ပေါ်မည် ထင်ပါသည်။ အခြား မဟုတ်ပါ။ စာတိုက်က စာလှပသော စာပိုဒ်များ၏ ဆိုင်ကယ်ကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ နေသော တိုက်ရှေ့မှာ စာထည့်ဖို့ ပုံးကလေးတွေ ချိတ်ထားသည်။ အခန်းနံပါတ်တွေလည်း တပ်ထားသည်။ တိုက်ဝင်းထဲသို့ စာပိုဆိုင်ကယ် ဝင်လာသံ ကြားရပြီးနောက် စာပုံးကလေးတွေထဲ စာထည့်သည့် အသံကို တစ်ဆက်တည်း ကြားရမြဲ ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ကယ် ထွက်သွားပြီးသောအခါ ကိုယ့်စာပါသလားဟု ပုံးထဲသွားကြည့်ရသည့် အရသာက သည်းထိတ်ရင်ဖို ရှိလှသည်။ စာတွေ့လျှင် လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည်။ စာမတွေ့လျှင်တော့ စိတ်ထဲမှာ ထိုင်းမိုင်းသွားသည်။

ဝေးမြေရပ်ခြား ရောက်နေမှ ကိုယ့်နိုင်ငံက မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေ၊ တပည့်တွေကို ပို သတိရသည်။ သူတို့နှင့် ပြောချင် ဆိုချင်သည်။ တယ်လီဖုန်း ဆက်၍ အဆင်ပြေလျှင် မကြာခဏ ဆက်သည်။ သူတို့ဆီ စာ မပြတ် ရေးပြီး စာပြန်ဖို့ မမေ့မလျော့ မှာရသည်။ သူတို့ကလည်း တာဝန်ကျေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ စာ ရောက်သွားလျှင် ချက်ချင်း စာပြန်သည်။ သူတို့စာ ဖတ်ရတော့ အလွမ်းပြေသည်။ ဂရုတစိုက် စာရေးသော မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေ၊ တပည့်တွေကို ကျေးဇူးတင်ရသည်။

သောက်နေကျ မြန်မာဆေးတွေ အင်္ဂလိပ်ဆေးတွေကို လာတုန်းက အတော်များများ သယ်ခဲ့သည်။ ‘ကုန်ရင် လှမ်းမှာပါ ဆရာ၊ ပို့ပေးပါမယ်’ ဟု တပည့်တွေက ဆိုသည်။ တပည့် ဆရာမကလေးများ ဖြစ်သော ဒေါ်နီလာ မြင့်နှင့် ဒေါ်ရင်ရင်သန်း (ယခု တွဲဖက် ပါမောက္ခ ဒေါက်တာနီလာမြင့်နှင့် ပါမောက္ခ ဒေါက်တာရင်ရင်သန်း) တို့က လိုအပ်သမျှ ဆေးတွေ မပြတ် ပို့ပေးကြသည်။ အကျိုးအကြောင်းလည်း စာရေးသည်။ ဒေါ်ချိုချိုမြင့်က ‘ဆရာ စာစစ်ခတွေနဲ့ လက်ကျန် စာမူခတွေ ဘဏ်မှာ အပ်ထားပါတယ်’ ဟု စာရေးသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်မွေးနေ့ ရောက်လာသောအခါ မနစ်က မွေးနေ့မှာ ဒဂုံတက္ကသိုလ်က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကို မွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကျွေးမွေးခဲ့သည်ကို သတိရသဖြင့် “အဲဒီပိုက်ဆံတွေ ထုတ်ပြီး ဒဂုံက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကို တစ်ခုခု ကျွေးလိုက်ပါ” ဟု မချီဆီ စာရေးလိုက်သည်။ မကြာမီ စာပြန်လာသည်။ “နန်းကြီးသုပ်လုပ်ပြီး အဝကျွေးလိုက်ပါတယ် ဆရာ၊ အားလုံးက ဝမ်းသာနေကြပါတယ်” ဟု ပါသည်။ ကျွန်တော့်မွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု နာမည်ဖြင့် ဘုရားမှာ ငွေလှူပေးပြီး ဖြတ်ပိုင်းကလေး ပို့ပေးသည်။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားပါသည်။

သစ္စာ မဂ္ဂဇင်းနှင့် တရားရိပ်မြိုင် စာစောင်မှာ ကျွန်တော် ရေးခဲ့သော ဆောင်းပါးများကို စာအုပ်ထုတ်ဖို့ ထုတ်ဝေသူ တစ်ယောက်က ယူထားပြီး ဇထုတ်ဖြစ်သည့်အတွက် ပြန်ယူပေးဖို့ မိတ်ဆွေ ဦးခင်မောင်ညို (ခင်မောင်ညို၊ ဘာဂ) ကို စာ လှမ်းရေးရသည်။ ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်ရှင် ကိုစိုးညွန့်ကလည်း မြို့တော် (ရန်ကုန်) မဂ္ဂဇင်းမှာ ကျွန်တော် ရေးခဲ့သော ကိုယ်တွေ့ အတွေ့အကြုံ ဆောင်းပါးများကို စာအုပ်ထုတ်ဝေဖို့ စီစဉ်ထားသည်။ စာအုပ်နာမည် ရွေးပေးဖို့ သူက စာရေးပြီး ပြောသည့်အတွက် နာမည်အမျိုးမျိုးတွေးရင်း နောက်ဆုံးမှာ “နစ်လေးဆယ် ဘဝမှတ်တိုင်များ” ဟု နာမည်ပေးလိုက်သည်။ သူလည်း သဘောကျသွားပါသည်။

ဦးအောင်မြင့်ဦးကို ကျွန်တော့်ဇနီး၏ ပြည်ပ လစာမဲ့ခွင့် တစ်နှစ် သက်တမ်းတိုးရန် စာတင်ပေးဖို့ စာရေးပြီး အကူအညီတောင်းရသည်။ သူက လည်း လိုသမျှအားလုံး လုပ်ပေးသည့်အတွက် အဆင်ပြေသွားသည်။ လူကြီး ဦးခင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များထဲက စာ မှန်မှန်ရေးသူများမှာ ဦးထွန်းမြင့်နှင့် အစ်မကြီး ဒေါ်မာလေးတို့ ဖြစ်သည်။ ဦးထွန်းမြင့်က အပတ်စဉ် မပြတ် ရေးပြီး သတင်းမျိုးစုံ ပြောပြသည့်အတွက် မြန်မာစာဌာန အကြောင်းကို မျက်ခြည် မပြတ် သိနေရသည်။ ရာထူးတိုးသူများ အကြောင်း၊ အပြောင်းအရွှေ့ အကြောင်း၊ ဝါရု အကြိုသင်တန်း အကြောင်း၊ အခြားသူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေ အကြောင်း စသည်ဖြင့် အစုံ ပါပါသည်။ မိတ်ဆွေ ဦးထွန်းသန်းက မြန်မာစာ သုတေသန ဂျာနယ်အတွက် ဆောင်းပါး တောင်းသဖြင့် “အရောင်ဝေါဟာရ ပညတ်ပုံ သဘောနှင့် မြန်မာအရောင် ဝေါဟာရများ” ဆောင်းပါး ရေးပို့ဖြစ်သည်။ ဒဂုံတက္ကသိုလ်မှာ အတူတူ လုပ်ခဲ့သော ဆရာ ဦးသာဋ္ဌေးက “ကျွန်ုပ် ထေဝီဝင် ရွှေရတုမဂ္ဂဇင်း တာဝန်ယူထားရတယ်၊ စာမူ ရေးပို့လိုက်တာ” ဟု စာရေးသဖြင့် “ရွှေနှင့် မုတ်သုံ အကြောင်းဆိုသော်” ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဆောင်းပါး ရေးပို့ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်မှာ ကျွန်တော့်ကို ဂျပန်သံရုံး လိုက်ပို့ပေးသော ဆရာမကလေး ဆါမာလာက “ဆရာ နားထောင်ရအောင် စန္ဒရားလှထွတ်ရဲ့ သီချင်းခွေ ပို့လိုက်ပါတယ်” ဟု ရေးလိုက်သည်။ ကက်ဆက်ရွှေကလေးလည်း ရောက်လာသည်။ ဗမာ့လောက မြန်မာသီချင်းခွေတွေ ထပ်တလဲလဲ ဖွင့်နေရသည့် အခြေအနေမှာ သီချင်းခွေအသစ် ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာသွားပါသည်။ ဒေါ်နီနီအောင် သို့သော် ဆရာမကလေးကမူ “ဆရာတို့ စားရမှာ မဟုတ်ဘူးထင်လို့ ပို့လိုက်ပါတယ်”

ဟူသော စာနှင့်အတူ ငါးခြောက်ကြော်တွေ ဘူးနှင့် သေသေသပ်သပ် ထည့်ကာ ပို့ပေးသည်။ ကျေးဇူးတင်စရာ ကောင်းလှပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံမှ စာတွေ အဆက်မပြတ် ဖတ်နေရသော်လည်း မျှော်ချိန် တန်လျှင်တော့ စာဆိုင်ကယ်ကို မျှော်နေမိမြဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဒေလီယိုမီယူရီ

ဒေလီယိုမီယူရီ (The Daily Yomiyiri) သတင်းစာကို ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်ရောက်စ ကတည်းက မှာထားသည့်အတွက် မနက်တိုင်း လာပို့သည်။ မနက် ၁၂ နာရီ လောက် အိပ်ရာက ထပြီး အိမ်ရှေ့ထွက်ကြည့်လိုက်လျှင် တံခါးမှာ သတင်းစာ ထည့်သည့် အပေါက်ကလေးထဲမှာ ဒေလီယိုမီယူရီ ရောက်နေပါပြီ။ အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေသော ဂျပန်သတင်းစာ ဖြစ်ပါသည်။

ဒေလီယိုမီယူရီ၏ ကျေးဇူးကြောင့် ပြည်တွင်းပြည်ပ သတင်းများကို မျက်မြည်မပြတ်ဘဲ အမြဲ ထိတွေ့ခွင့်ရသည်။ ဂျပန် ဧကရာဇ်နှင့် မိသားစု သတင်းက အစ ဂျပန်အစိုးရ၏ ဆောင်ရွက်ချက်များ၊ နိုင်ငံရေးပါတီများ၏ ဆောင်ရွက်ချက်များ စသည့် ထိပ်ပိုင်းသတင်းများက စပြီး နေ့စဉ် ဖြစ်ပွားသည့် ဖြစ်ရပ် အမျိုးမျိုးအကြောင်း ဖတ်ရပါသည်။

ကျန်းမာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ နှလုံးအစားထိုး၊ အသည်းအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှုများကို အောင်အောင်မြင်မြင် ဆောင်ရွက်သည့် သတင်းများ မကြာ ခဏ ဖတ်ရသည်။ ခွဲစိတ်ပညာရှင်များ၏ စွမ်းဆောင်မှုမှာ အံ့ဩ ချီးကျူးစရာ ကောင်းလှသည်။

လူငယ်များနှင့် ပတ်သက်သည့် သတင်းများကတော့ အားရ ကြည်နူး စရာ သတင်းများ ပါသလို စိတ်မောစရာ သတင်းများလည်း ပါသည်။ ခေတ်မီ နည်းပညာများနှင့် အင်္ဂလိပ်စာတို့ကို ထူးထူးချွန်ချွန် တတ်မြောက်သွားသော လူငယ်များ၏ ကြိုးပမ်းမှု၊ အားကစား ထူးချွန်သော လူငယ်များ၏ ကြိုးပမ်းမှု သတင်းများမှာ အားရစရာ ကောင်းပါသည်။ သို့သော် လူငယ် ရာဇဝတ်မှု (juvenile delinquency) သတင်းများ မကြာခဏ ဖတ်ရသည့်အတွက် စိတ်မော ရပါသည်။ လူငယ်ချင်း ရန်ဖြစ်ပြီး ထိုးကြိတ် သတ်ဖြတ်ကြသည့် သတင်းမျိုး၊ အလယ်တန်းကျောင်းသားက ဆရာမကို မကျေနပ်၍ အသင့်ယူလာသော "လိပ်ပြာ" ခားဖြင့် အသေထိုးသည့် သတင်းမျိုး၊ အဖေတို့ ဦးလေးတို့က ဆုံးမ

ညီတို့ လူငယ်က ရန်ငြိုးထားပြီး ပြန်သတ်သည့် သတင်းမျိုးတို့မှာ စိတ် မနှစ်သာစရာ သတင်းများ ဖြစ်ပါသည်။

ကျောင်းမှာ ကျောင်းသားချင်း အနိုင်ကျင့်သည့် ပြဿနာမှာလည်း ထဝန်ရှိသူများ ခေါင်းခဲရသည့် ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားငယ် တို့ ကျောင်းသားကြီးများက အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ကျောင်းမှာ အနိုင်ကျင့်သည်။ အနိုင် ကျင့်ခံရသော ကျောင်းသားက အိမ်ကိုလည်း ပြန်မပြောဝံ့။ မခံနိုင်သည့်အဆုံး တွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေသွားသည်။ ဆရာ ဆရာမများ အကိုင်ရခက်သော ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ အယ်ဒီတာထံပေးစာ တစ်စောင်တွင် နိုင်ငံခြားသူ တစ်ယောက်က ရထားပေါ်မှာ သူ ကြုံခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ရေးပြသည်။ သူ ရထားဖြင့်သွားစဉ် ဂျပန်မိသားစုတစ်စု ရထားပေါ် တက်လာသည်။ သုံးနှစ် သားအရွယ် ကလေးတစ်ယောက်က ရထားပေါ်မှာ လျှောက်ပြေးသည်။ ဟိုဟာဆွဲ သည်ဟာဆွဲ လုပ်သည်။ ပါးစပ်ကလည်း အော်သည်။ သူ့အဖေက ကလေးကို ထေရို ပြောသောအခါ ထိုကလေးက သူ့အဖေကို ပြန်ကြည့်ပြီး 'နောက်တစ်ခါ အဲဒီလိုပြောရင် ခင်ဗျားကို သတ်ပစ်မယ်' ဟု ဒေါသတကြီး ကြိမ်းမောင်းသည် ဟု ဆိုပါသည်။ တွေ့ကြုံခဲ့ရသော နိုင်ငံခြားသူက ဤဖြစ်ရပ်ကို အထိတ်တလန့် ထိတ်ပြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤပြဿနာများနှင့် ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေးသည့် ဆောင်းပါး များလည်း မကြာခဏ ဖတ်ရပါသည်။

ကိုယ့်ကိုယ့်ကို သတ်သေသည့် သတင်းမျိုးကိုလည်း မကြာခဏ ဖတ်ရ သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်ရောက်လာပြီး မကြာမီမှာပင် ထိုသတင်းမျိုးကို ဦးဦးဖျားဖျား ဖတ်ရသည်။ ဂျပန် "ဒိုင်ယက်" လွှတ်တော် အမတ်တစ်ဦးကို သွေးကြေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု ပြုလုပ်သည်။ တွေ့ရှိချက်ကို အာထုတ်မကြေညာမီညတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် အခန်းတံခါး ဖိတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေလိုက်သည်။ အရှက်ကို အသက်နှင့် လဲလိုက် ခြင်းဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။ သတင်းတစ်ခုတွင်မူ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို အတူတူ ထုပ်ကိုင်သော မိတ်ဆွေ သုံးလေးယောက်သည် ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ လာရောက် ထည်းခိုပြီး ညဦးပိုင်းမှာ ဝိုင်းဖွဲ့၍ စားကြ သောက်ကြသည်။ ပြီးတော့ ကိုယ့် အဖန်းကိုယ် ဝင်သွားကြသည်။ မနက်လင်းသောအခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေ သွားသော အလောင်းများသာ တွေ့ရသည်ဟု ဆိုပါသည်။

သတင်းများမှာ အနိဋ္ဌာရုံချည်းတော့ မဟုတ်ပါ။ သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင် သဘာဝလှပသည့် ဒေသများသို့ အလည်အပတ်သွားကြသည့် သတင်းများ၊ အလုပ်ရက်များတွက် ပြည်ပသို့ ခရီးထွက်ကြသည့် သတင်းများ၊ လက်ကိုင်

ဖုန်း၊ ကွန်ပျူတာ စသည့် အသုံးအဆောင်များကို ပို၍ ပို၍ ခေတ်မီအောင် တီထွင် ထုတ်လုပ်သည့် သတင်းများ စသည်တို့လည်း ပါဝင်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ပညာရေးဆိုင်ရာ သတင်းများကို စိတ်ဝင်စားသည့်အတွက် ဂရုစိုက်၍ ဖတ်သည်။ ဂျပန် ပညာရေးစနစ်အကြောင်း၊ တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့် စာမေးပွဲများ အကြောင်း စသည့် သတင်းများကို မှတ်သားရသည်။ ဂျပန် တက္ကသိုလ် တစ်ခုစီက ဥက္ကဋ္ဌများက မိမိတက္ကသိုလ် အကြောင်းနှင့် ပညာရေး အကြောင်း ဆွေးနွေးချက်များကို ဥက္ကဋ္ဌ၏ဓာတ်ပုံ၊ တက္ကသိုလ်၏ ဓာတ်ပုံတို့နှင့် တကွ အပတ်စဉ် အလှည့်ကျ ဖော်ပြသည်ကို ဖတ်ရ၍ ပညာရေးဆိုင်ရာ အသိ အမြင်များ တိုးပွားရသည်။ 'Language Lab' ဆိုသော ကဏ္ဍတွင် အထူးသဖြင့် ဂျပန်ကျောင်းသားများ အင်္ဂလိပ်စာ သင်ကြားရေးနှင့် ပတ်သက်၍ လမ်းညွှန် ဆွေးနွေးချက်များ တွေ့ရသည်။ အင်္ဂလိပ်စာ ဆရာများက အင်္ဂလိပ်ဘာသာ စကားကို နိုင်ငံခြားဘာသာအဖြစ် ဂျပန်ကျောင်းသားများအား သင်ကြားရာတွင် ကြုံတွေ့ရသော ပြဿနာများကို ရှုထောင့် အမျိုးမျိုးက ဆွေးနွေးထားချက်ကို ဖတ်ရသည်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာ၊ မှတ်သားစရာ ကောင်းလှပါသည်။

နိုင်ငံတော်က အဖိုးတန် ယဉ် နှံပုံပြင်တစ်ပုဒ်စီကို ဖော်ပြ သုံးသပ်သော အခန်းမျိုးလည်း ပါသည်။

“လျှပ်တစ်ပြက်” ကဏ္ဍတွင် လူငယ်များက သူတို့၏ ပြည်ပခရီးသွား အတွေ့အကြုံများ အကြောင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရေးပြထားသည်ကို ဖတ်ရသည် မှာ ပျော်စရာကောင်းသည်။ “တင်ပြပါရစေ” ဟု ခေါ်ရသည့် ကဏ္ဍတွင် အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး စသည့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြဿနာများကို ကာယထိ ရှင်က အကြံဉာဏ် တောင်းခံသောအခါ အယ်ဒီတာကိုယ်တိုင်က ဖြစ်စေ၊ အယ်ဒီတာက မေတ္တာရပ်ခံသော ပညာရှင်က ဖြစ်စေ အကြံဉာဏ်ပေးပုံများကို လည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ် တွေ့ရပါသည်။

လက်တွေ့ အသုံးချရသည့် ကဏ္ဍမှာ နေ့စဉ် ရုပ်မြင်သံကြား အသံလွှင့် အစီအစဉ် ဖြစ်သည်။ လိုင်းအသီးသီးက နေ့စဉ် လွှင့်ထုတ်နေသည့် အစီအစဉ် များကို ကြိုတင် သိရသည့်အတွက် အဆင်ပြေသည်။ ဘယ်အစီအစဉ်က ရုပ်ရှင် ကောင်းမည်၊ ဘယ်အစီအစဉ်က သီချင်းကောင်းမည်၊ ဘယ်အစီအစဉ်မှာ “ဆူမို” နပန်းသမားများ၏ ပြိုင်ပွဲပါမည်။ ဘယ်အစီအစဉ်မှာ ရှားလော့ဟုခေါ် ဇာတ်လမ်းတွဲ အစီအစဉ် လွှင့်မည် စသည်တို့ကို ကြိုတင် သိထားရသည့် အတွက် အဆင်ပြေသည်ဟု ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဒေလီယိုမီယူရီ၏ ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုမှာ နေ့စဉ် ငြိမ်တွင်းပြည်ပ ဖြစ်ရပ်များကို အမြဲ သိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

ပန်းချယ်ရီတို့ ပွင့်ရာမြေ

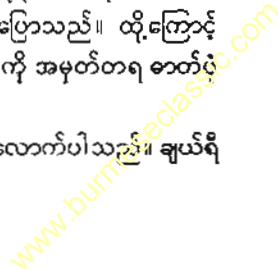
အဆွေတော် ဂျပန်နိုင်ငံကို လာရောက်မယ့်ရက်ကို ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်တဲ့အတွက် ချယ်ရီပန်းများ ပွင့်နေတဲ့ မြင်ကွင်းကို ရှုမြင် ခံစားခွင့် မကြုံတော့ဘဲ လှဲသွား ကာ ကျွန်တော်အနေနဲ့ တော်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်။

ဂျပန်နိုင်ငံ ဝန်ကြီးချုပ် ဟာရှိမိုတို (Hashimoto) က ရုရှသမ္မတ ယဲလ်ဆင် (Yeltsin) ကို တယ်လီဖုန်းဆက်၍ ပြောသည့်စကား ဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၉၈ ခု ဇူလိုင် ၅ ရက်နေ့ထုတ် ဒေလီယိုမီယူရီ သတင်းစာတွင် ဖတ်လိုက်ရသည်။

ရုရှသမ္မတ ယဲလ်ဆင်သည် မူလက ဧပြီလ ၁၁ ရက်မှ ၁၃ ရက်အတွင်း ဂျပန်နိုင်ငံသို့ လာရောက်ဖို့ စီစဉ်ထားသည်။ သို့သော် ပြည်တွင်းကိစ္စတစ်ခု ကြောင့် ယဲလ်ဆင်၏ ခရီးစဉ်ကို ရက်ရွှေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအကြောင်းကို ယဲလ်ဆင်က ဟာရှိမိုတိုကို တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြောသည်။ ရက်ရွှေ့လိုက်ရသည့် အတွက် စိတ်မကောင်းကြောင်း ပြောရာ ဟာရှိမိုတိုက အထက်ပါအတိုင်း ပြန် ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ချယ်ရီပန်းပွင့်ချိန်ကို ဂျပန်လူမျိုးတို့ မည်မျှ အလေးထား ကြောင်း အထင်အရှား သက်သေပြနေသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

မတ်လနှောင်းပိုင်းမှာ ချယ်ရီပန်းများ စ ပွင့်ပြီး ဧပြီလဆန်းမှာ အလှဆုံး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ တိုကျိုသို့ သွားလည်ချိန်မှာ ချယ်ရီတွေ စ ပွင့်နေပါပြီ။ အိုဆာကာ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ဂျပန်များ ချယ်ရီအလှ ခံစားပုံ များကို တွေ့မြင်နေရပါသည်။ ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်နေသော ချယ်ရီပင်များအောက် တွင် ပျော်ပွဲစားထွက်သည့် ပုံစံဖြင့် အခင်းများ ခင်းကာ အစားအသောက်များ ဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး လာထိုင်နေကြသည့် မြင်ကွင်းများကို မကြာခဏ တွေ့ရပါသည်။ လွန်ခဲ့သည့် သုံးလေးရက်ကလည်း ဒေါ်ဆန်းမြင့်က တကူး တကန့် ဖုန်းဆက်ပြီး ‘ချယ်ရီပန်းတွေ ပွင့်နေပါပြီ၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ထားဖို့ ကောင်းပါ တယ်၊ မိုးရွာရင် ချယ်ရီတွေ မလှတော့ပါဘူး’ ဟု ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် အနီးအနား ပန်းခြံများမှာ ပွင့်နေသည့် ချယ်ရီပန်းများကို အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ထားလိုက်သည်။

ဂျပန်တို့ ချယ်ရီကြိုက်ပုံကား ပြောစမှတ် တွင်လောက်ပါသည်။ ချယ်ရီ

တွေ စ ဖူးပြီ ဆိုသည်နှင့် ရုပ်မြင်သံကြားက မိုးလေဝသ အခြေအနေ ထုတ်လွှင့်သည့် အစီအစဉ်များတွင် မည်သည့်ဒေသမှာ ချယ်ရီတွေ စ ဖူးနေပြီဖြစ်ကြောင်း မကြာမီ ပွင့်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းသာအားရ ကြေညာသည်။ နေ့စဉ် တွေ့ရသည့် အခြေအနေကိုလည်း ကြေညာသွားသည်။ သတင်းစာများတွင် လည်း ဖော်ပြသည်။ ချယ်ရီပွင့်ခြင်းသည် နွေဦးရာသီ စတင်ခြင်း၏ သင်္ကေတလည်း ဖြစ်သည်။

ချယ်ရီပန်းကို ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ဆာကူရ (sakura) ဟု ခေါ်သည်။ ချယ်ရီသည် ဂျပန်၏ "အမျိုးသားပန်း" ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ ချယ်ရီပွင့်သည့် ရက်များတွင် ပန်းဥယျာဉ်များ၌ "ဆာကူရ ပွဲတော်" (sakura festival) များ ကျင်းပကြသည်။ မီးများ လှလှပပ ထွန်းညှိထားကြသည်။ ချယ်ရီ၏ အလှသည် ကြာရှည်မခံပါ။ အပွင့်ဆုံး အခြေအနေ ရောက်သည်နှင့် ချယ်ရီပွင့်များ လေ သယ်ဆောင်ရာသို့ လွင့်ပါကာ အလှ ပျောက်ကွယ်ရသည်မှာ ကြေကွဲဖွယ် ကောင်းလှသည်။ ထို့ကြောင့် ချယ်ရီများ အလှကြီး လှနေချိန်မှာ ပန်းခြံဥယျာဉ် များသို့ မဆိုင်းမတွဲ သွားပြီး ချယ်ရီ၏ အလှကို အစွမ်းကုန် ခံစားကြပါ ဟူသော တိုက်တွန်းချက်မျိုးကို သတင်းစာထဲမှာ တွေ့ရသည်။ ချယ်ရီ အလှဆုံး ပန်းဥယျာဉ်များကို လမ်းညွှန်နှင့်တကွ အသေးစိတ် ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရ သည်။

တိုကျိုမြို့က ပန်းဥယျာဉ်များတွင် ချယ်ရီအလှ ခံစားကာ သောက်ကြ စားကြရင်း အစာအဆိပ်သင့်ကာ လူ ၅၀ ကျော် ဆေးရုံတက်ရသည့် သတင်း တစ်ပုဒ်ကိုလည်း ဧပြီလ ၇ ရက်နေ့ထုတ် သတင်းစာမှာ ဖတ်လိုက်ရပါသေး သည်။ မတ်လ ၂၇ ရက် နောက်ပိုင်းက စ၍ ချယ်ရီအလှ ခံစားသည့် ပွဲများကို အကြောင်းပြု၍ အနာတရဖြစ်သူများ ၂၅၀ ကျော်ကြောင်း သိရပါသည်။

ချယ်ရီပွင့်ချိန်တွင် ဂျပန်လူမျိုးတို့ ချယ်ရီကို အရူးအမူး ချစ်ကြ ခံစား ကြပုံများမှာ အံ့ဩစရာ ကောင်းလှပါသည်။

ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်များ

ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်သို့ရောက်ပြီး ဧည့်ရိပ်သာမှ ဤအိမ်သို့ ပြောင်းလာသည့် နေ့မှာပင် ဆရာမ ဒေါ်ပန်းခက်က ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် နားထောင်ရအောင် စီစဉ်ပေးသွားသည်။ အထူးသဖြင့် အနောက်တိုင်း ရုပ်ရှင်

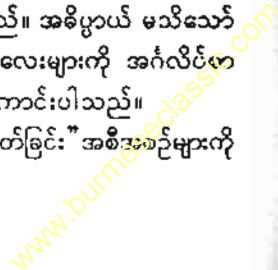
အစီအစဉ်များကို အင်္ဂလိပ် အသံထွက် ပြောင်း၍ ကြည့်နိုင်သည့်အတွက် အဆင်ပြေသည်။

ကိုယ့်နိုင်ငံမှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြည့်ခဲ့ဖူးသည့် ရုပ်ရှင်များကို ဆရာ ပြန်ကြည့်ရသည့်အတွက် အရသာတစ်မျိုး ထူးပါသည်။ ပထမဆုံး ကြည့်ရသော ရုပ်ရှင်က The King and I (ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် ကျွန်မ) ဖြစ်သည်။ ဇွပ်ရှင်မင်းသားကြီး "ယူဘရိုင်နား" နှင့် မင်းသမီးချော "ဒီဗိုရာကား" တို့ ဝေါင် သရုပ်ဆောင်ထားသော ရုပ်ရှင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အထက်တန်း တောင်းသားဘဝက ရန်ကုန်မှာ ထိုရုပ်ရှင် ပြသည်။ ထိုရုပ်ရှင်၏ အခြေခံရာ ဖြစ်သော Anna and the King of Siam ကို "အင်နာခင်နှင့် ယိုးဒယားဘုရင်" ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဆရာတက်တိုး ဘာသာပြန်ထားသော ဝတ္ထုကိုလည်း ဧကစောက ဖတ်ဖူးပြီး သဘောကျခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းမှာ အင်္ဂလိပ် မူရင်းဝတ္ထု ထို့လည်း ဖတ်ရသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံမှာ ထင်ရှားသော ချူလာလောင်ကွန်ဘုရင်၏ ခေညာတော် စတုတ္ထမြောက် ရာမမင်းက သားတော် သမီးတော်များကို ခေတ် ယူသင်ပေးရန် အင်နာခင် ဆရာမကို ခန့်ထားရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် စိတ်ဝင် စားစွယ် ဇာတ်လမ်း ဖြစ်သည်။ ထိုရုပ်ရှင်ကို နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော်တော့မှ ဆရာ ပြန်ကြည့်ရသည့်အတွက် အရသာတစ်မျိုး ထူးသည်ဟု ဆိုရခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ အထူးသဖြင့် ထိုင်းဘုရင်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ပုံများမှာ အသက်ဝင်ပြီး ဆုတ်စရာ ကောင်းလှပါသည်။

အမှတ်တရ ဖြစ်နေသော ရုပ်ရှင်များမှာ ရိုမီယိုနှင့် ဂျူလီယက် (Romeo and Juliet)၊ ကွေ့မြစ်ပေါ်က တံတား (Bridge on the River Kwei)၊ မင်းသားနှင့် သူတောင်းစား (The Prince and The Pauper)၊ ဂါလီဗာဇရီး (Gulliver's Travel) စသည်တို့ ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ထင်ရှားသော ဆိုက်ကို (Psycho)၊ ဒရက်ကူလာ (Dracula) စသည့် ရုပ်ရှင်များလည်း ကြည့်ရပါသည်။

ဂျပန်ရုပ်ရှင်များကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည်။ ထို့ပြင် ဂျပန် အဆိုတော်ကလေးများ၏ မြူးမြူးကြွကြွ သီချင်းဆိုသော အစီအစဉ်များ ဆူတွေ အများကြီး ပေးထားသော ခဲရာခဲဆစ် ပြိုင်ရသည့် ပြိုင်ပွဲအစီအစဉ်များကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း ပျော်စရာကောင်းသည်။ သီချင်းဆိုပြိုင်ပွဲ အစီအစဉ်များ တွင် ဂျပန်သီချင်း ကောင်းကောင်း နားထောင်ရသည်။ အမိဗွာယ် မသိသော် လည်း သံစဉ်က နားထောင်၍ ကောင်းသည်။ ကလေးများကို အင်္ဂလိပ်မှာ သင်ပေးသည့် အစီအစဉ်များကလည်း ပျော်စရာ ကောင်းပါသည်။

"ငါးဖမ်းခြင်း" နှင့် "အစားအသောက် ချက်ပြုတ်ခြင်း" အစီအစဉ်များကို

မကြာခဏ ကြည့်ရသည်။ ပင်လယ်ထဲထွက်ပြီး ငါးဖမ်းပုံများကို အသေးစိတ် ပြသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ငါးဖမ်းလေ့ဖြင့် ကိုယ်တိုင် ထွက်၍ ငါးဖမ်းပြီး ရလာသော ငါးကို အရှင်လတ်လတ် ခုတ်ထစ် ချက်ပြုတ်ပုံမျိုးလည်း ပါသည်။ ချက်ပြုတ်သည့် အစီအစဉ်များတွင်လည်း စားတော်ကံ ဝတ်ပုံများ ဝတ်ဆင် ထားသော အမျိုးသားများက စားချင်စဖွယ် ချက်ပြုတ်ပုံများကို တွေ့ရသည်။ ငါးကိုင့်လျှင်တော့ အရှင်လတ်လတ် အကြေးထိုးပြီး ခုတ်ထစ်ပုံမျိုးကိုသာ တွေ့ရသည်။ ပုစွန် ဆိုလျှင်လည်း အရှင်လတ်လတ် ရေဇွေးအိုးထဲ ပစ်ထည့် လိုက်သောအခါ ကလေးများက ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်တီးကြပုံများ တွေ့ရ သည်။ ကြည့်ရသည်မှာ တော်တော် အသည်းယားစရာ ကောင်းပါသည်။ ငါးတွေ ပုစွန်တွေက စားစရာ ဖြစ်သည့်အတွက် သနားစရာမလိုဟု ခံယူပုံ ရပါသည်။ မျက်ရည်လွယ်သော ဂျပန်များကို သတိထားမိသော မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်က 'ဂျပန်တွေက မျက်ရည်လွယ်သလောက် အသတ်အဖြတ် တော် တော် ရက်စက်တယ်' ဟု မှတ်ချက်ချဖူးပါသည်။

စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော အစီအစဉ်တစ်ခုမှာ "ဆူမို" (Sumo) ခေါ် နပန်းသမားကြီးများ ယှဉ်ပြိုင်သည့် အစီအစဉ် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့အရှင် ဧည့်ပါမောက္ခအဖြစ် ရောက်ခဲ့သော ဆရာ ဦးအုန်းသော်တို့ ဆရာ ဦးတင်ရွှေတို့ ဆူမို နပန်းပွဲကို သဘောကျကြောင်း ကြားရသည်။ ဂျပန်တို့လည်း သဘောကျ သည်။ ရုပ်မြင်သံကြားက ထုတ်လွှင့်သည့် ဆူမို နပန်းပွဲ အစီအစဉ်ကို မလွတ် တမ်း ကြည့်သည်။

ဆူမို နပန်းသမားများမှာ တောင့်တင်းသော လူဝ လူသန်ကြီးတွေ ဖြစ် သည့်အတွက် အသက်ကြီးပြီဟု ထင်မိသည်။ အသက် ၂၀ အောက် ၂၅ ဝန်းကျင် သာ ရှိကြောင်း သိရသောအခါ တော်တော် အံ့ဩသွားသည်။ ပြိုင်ပွဲဝင်သည့် အခါ ဆံပင်ကို ထုံးထားသည်။ အင်္ကျီ မဝတ်။ အောက်ပိုင်းမှာ "မာဝါးရို" ဟု ခေါ်သော ခါးတောင်းကျိုက်သဏ္ဍာန် ခါးဝတ်ကို ဝတ်ထားသည်။ တင်ပါး နှစ်ဖက်ဖော်ပြီး ခါးတောင်းမြှောင်အောင် ကျိုက်ထားပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက် ဆိုင်မိသောအခါ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အပြိုင်တွန်းကြသည်။ တစ်ဖက် လူကို လဲအောင် တွန်းနိုင်သူက အနိုင်ရသည်။ ဆူမိုကြီး နှစ်ယောက် အားပြိုင် နေကြစဉ် ပရိသတ်က သောင်းသောင်းဖြူ အားပေးကြသည်။ အနိုင်ရသူကို တစ်ခဲနက် ဂုဏ်ပြုကြသည်။

ဆူမိုသည် ဂျပန်လူမျိုးတို့ အလေးအမြတ်ပြုသော ရိုးရာအားကစား ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ဘုရင့်ဖလားပွဲအဖြစ် ခမ်းခမ်းနားနား ကျင်းပသောပွဲ

ဖြစ်သည်။ ပွဲစဉ်အတိုင်း ကျင်းပသွားပြီး အထူးချွန်ဆုံး ဆူမိုကို ယိုကိုဇူးနား (Yokozuna) ဘွဲ့ ချီးမြှင့်ကြောင်း သိရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်မှာရှိစဉ်က မုဆာရီမာရု (Mushashi Maru)၊ ဝါကာနို ဘာနာ (Wakanohana)၊ တကာနိုဟာနာ (Takanohana)၊ အခဲဘိုနို (Akebono) ဆို သော ဆူမိုများ နာမည်ကြီးပါသည်။

ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်တွင် သားအမိ သားအဖ သုံးယောက် ကြည့်ချင် စာချင်း မတူလျှင် အမေနှင့် သမီး ကြည့်ချင်တာကို ဦးစားပေးပြီး ကျွန်တော်က စာကြည့်စားပွဲ ထိုင်သည်။ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသော "ရှားလော့ဟုမ်း" စာတ်လမ်းတွဲ လာလျှင်တော့ သူတို့သားအမိက ကျွန်တော်ကို ဦးစားပေးသည်။ သုံးယောက်စလုံး ကြည့်ချင်သည့် အစီအစဉ်မျိုး ဆိုလျှင်တော့ ကော်ဖီ ဖျော် သောက်ရင်း ပျော်ပျော်ပါးပါး အားပေးကြပါသည်။ သန်းခေါင်ကျော်မှ ပြသည့် ဇွတ်ရှင်ကားမျိုး ကြည့်ချင်လျှင်တော့ စောစော အိပ်ရာဝင်ပြီး နို့စက်ပေးကာ ပြန် ထ ကြည့်ဖြစ်ကြပါသည်။

စိတ်ဖြေဆည်ရာ

ဂျပန်ရောက်ပြီးမှ ကိုယ့်နိုင်ငံမှာ မြင်နေကျ မြင်ကွင်းမျိုးကို မမြင်ရ၊ ကြားနေကျ အသံတို့ကို မကြားရသည့်အတွက် စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု လိုနေသလို ခံစားရပါ သည်။ မြင်နေကျ မြင်ကွင်းမျိုး ဆိုသည်မှာ စေတီပုထိုးများနှင့် ရဟန်းသံဃာ တော်များ၏ မြင်ကွင်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ကြားနေကျ အသံမျိုး ဆိုသည်မှာ တရားဒေသနာတော်များကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်သည့် အသံမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

မှန်ပါသည်။ ရန်ကုန်မှာ ဆိုလျှင်တော့ မြို့ထဲသို့ ကားစီး၍ သွားတိုင်း ဦးစိစာရလမ်းတို့ ပြည်လမ်းတို့ပေါ်က လှမ်းပြီး ဖူးမြင်ရသော ရွှေတိဂုံစေတီ တော်မြတ်ကြီးကို လက်အုပ်ချီ ကန်တော့ရသည့် ကြည်နူးမှုမျိုးကို ခံစားရမြဲ ဖြစ်ပါသည်။ ဗဟန်း ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းလမ်းအတိုင်း သွားစဉ် ကြားတော့ရ လမ်းထိပ်ရောက်၍ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ရွှေတိဂုံ စေတီတော်ကြီးကို ဆွရောင်ဝင်းဝင်းနှင့် ကိုယ်လုံးတော်ပြည့် ဖူးမြင်ခွင့်ရသည်ကို အလွန် ကြည်နူး မိသည်။ အင်းလျားလမ်းအတိုင်း သွားစဉ် ဝင်ဒါမိယာအလွန်လောက် လမ်းမကွေ့ လိုက်သည်နှင့် ရှေ့တည့်တည့်မှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသော ရွှေတိဂုံ စေတီတော် ကြီးကို ဖူးမြင်ရသည့် မြင်ကွင်းကလည်း တစ်မျိုး ထူးခြားပါသည်။ ဂျပန်

ရောက်ကတည်းက ထိုမြင်ကွင်းများကို မမြင်ရတော့ပါ။ အိမ်က ယူလာသော ရွှေတိဂုံ စေတီတော်ပုံ ရွှေချည်ထိုး ပန်းချီကားကိုသာ ဧည့်ခန်းမှာ ချိတ်ထားပြီး ကိုယ်စား ပူဇော်နေရပါသည်။ စက္ခုမြေ့ချကာ သပိတ်ပိုက်ပြီး ဆွမ်းခံကြွလာသော သံဃာတော်များကို မဖူးမြင်ရသည်မှာလည်း ကြာပါပြီ။

မိုးလင်း၍ အိပ်ရာက နိုးသည်နှင့် နားထဲ ဝင်လာတတ်သော ရောင်ခြည်တော်ဘွဲ့ ဓမ္မတေးသံမျိုးက စ၍ သံဃာတော်များ ချီးမြှင့်တော်မူသော သီလပေးတရားသံ၊ ဝတ်အဖွဲ့များ၏ ဓမ္မစကြာ တရားတော် ရွတ်သံ စသည့် တရားဓမ္မသံများနှင့် ဝေးနေသည်မှာလည်း ကြာပါပြီ။

ရှေ့မှာ ဖော်ပြဖူးသည့်အတိုင်း ကိုယ့်အိမ်က ပင့်လာသော ရုပ်ပွားတော်ကလေး တစ်ဆူနှင့် ရုပ်ပွားတော်ပုံ ကားချပ်ကို ဘုရားစင်အဖြစ် ဖန်တီးထားသော နေရာမြင့်ထက်မှာ ပူဇော်ပြီး ဆီမီး၊ ပန်း၊ ရေချမ်းများ ကပ်လှူရသည့်အတွက် စိတ်သက်သာရာ ရပါသည်။ အိပ်ရာဝင် အိပ်ရာထတွင် အေးအေးချမ်းချမ်း ဘုရားရှိခိုးပြီး ပဋ္ဌာန်းတရားတော်ကို ရွတ်ပွား သရဇ္ဈာယ်သည့် အလုပ်ကိုတော့ မပျက်မကွက် လုပ်ဖြစ်ပါသည်။ လှူဒါန်းရန် သယ်လာသော သင်္ကန်းတစ်စုံကိုလည်း လှူဒါန်းခွင့် မကြုံသေးပါ။ အိုဆာကာမြို့ ဝန်းကျင်မှာ လှူဒါန်းစရာ သံဃာတော် တစ်ပါးမှ မဖူးမြင်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ နေ့စဉ်ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် အိမ်နှင့် ဘတ်စ်ကား မှတ်တိုင်ကြား လမ်းလျှောက်သွားစဉ်မှာလည်း ပဋ္ဌာန်း တရားတော်ကို ဆင်ခြင် နှလုံးသွင်းပြီး မေတ္တာပို့ဖြစ်ပါသည်။

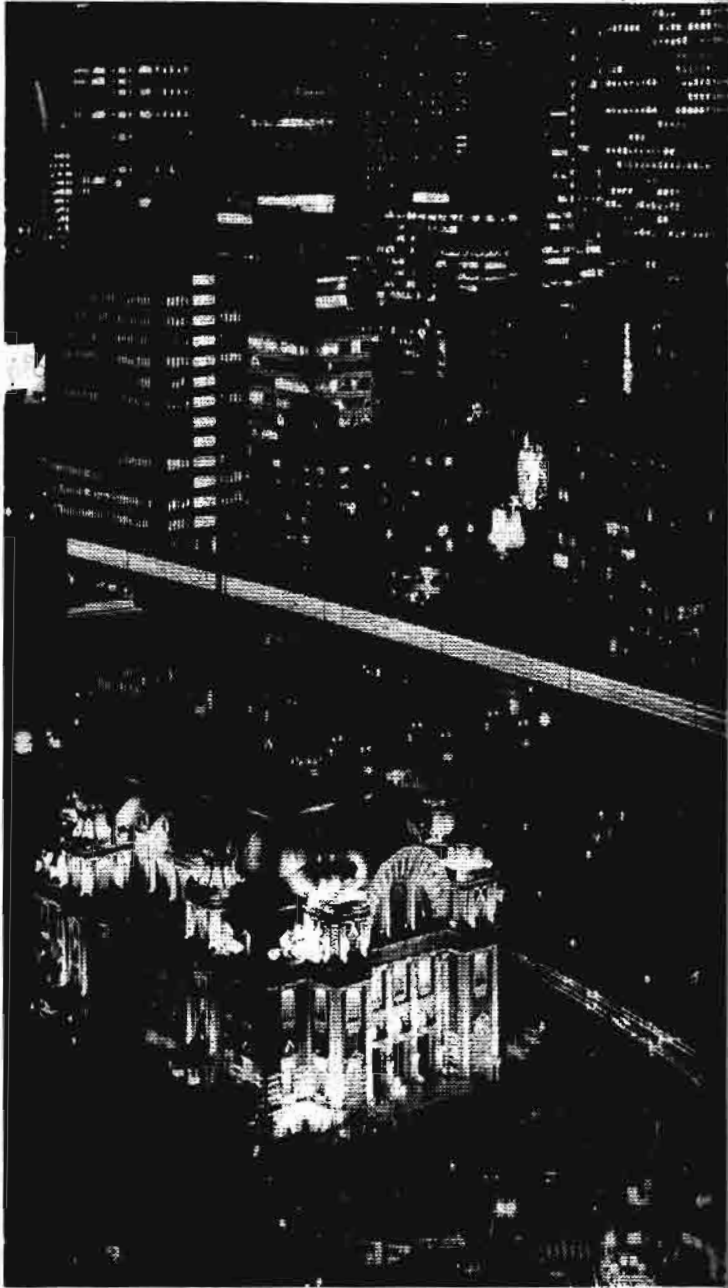
ဂျပန်မှာ အေးအေးဆေးဆေး ဖတ်မည်ဟု ရည်ရွယ်ပြီး ယူလာသော စာအုပ်တစ်အုပ် ရှိသည်။ အရှင်သေဗ္ဗိလ၏ Essential Themes of Buddhist Lectures ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်ကို အချိန်ယူ၍ ဖတ်ရင်း ဆင်ခြင် နှလုံးသွင်းဖြစ်သည်။ ရှေ့ပိုင်းတွင် ဆရာတော်ကြီး၏ ဘဝဖြစ်စဉ်ကို ဖတ်ရသောအခါ တိုင်း တစ်ပါးတွင် သာသနာပြုရန် အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးကို ရင်ဆိုင်၍ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ရုံ၊ အထူးသဖြင့် ထိုစဉ်က ဗုဒ္ဓဘာသာ ရဟန်းဘဝ အကြောင်းကြားပင် မကြားဘူးသော အနောက်နိုင်ငံ ဒေသများတွင် အခက်အခဲ အမျိုးမျိုး ရင်ဆိုင်ရုံ၊ စစ်အတွင်းတွင် အထောက်အပံ့ မရှိဘဲ ဆင်းရဲပင်ပန်းရုံ၊ နောက်ပိုင်းတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားတော်များ ဟောပြောပို့ချမှု တဖြည်းဖြည်း အောင်မြင်လာပုံများကို သိရပြီး ဆရာတော်ကြီးကို အကြည်ညို ပွားရပါသည်။ သီလသမာဓိ၊ ပညာ ဟူ၍ အိမ်က ကဏ္ဍကြီး သုံးခုခွဲကာ ရှင်းလင်းစွာ ဟောပြော

ပို့ချထားသည့် ပို့ချချက်များကို ဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်း တစ်ခုခု လိုနေသည်ဟု ခံစားရသော စိတ်အခြေအနေ ပြောင်းလဲကာ ဖြေဆည်၍ ရခဲ့ပါသည်။

မှတ်မှတ်ရရ အိပ်မက်တစ်ခု အကြောင်းကိုလည်း ဖော်ပြရပါဦးမည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်တော်သည် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကို ပူးရန် စောင်းတန်းလှေကားထစ်များကို တစ်ထစ်ပြီး တစ်ထစ် နင်း၍ တက်လာသည်။ လှေကားဆုံးသွားသောအခါ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို ကိုယ်လုံးတော်ပြည့် ဖူးမြင်ရတော့မည် ဟူသော အတွေးဖြင့် ရှေ့တည့်တည့်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ အလွန်ထူးခြားသော မြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် တစ်ကိုယ်လုံး ပီတိအဟုန် ဖျံ့နှံ့ကာ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထသွားသည်။ မြင်ရသော မြင်ကွင်းကား ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး ရှိရမည့် နေရာတွင် စေတီတော်ကြီးနှင့် အမြင့်ပမာဏ တူသော မတ်ရပ် ရုပ်ပွားဆင်းတုဘော်ကြီးတစ်ဆူ စံပယ်တော်မူနေသည့် မြင်ကွင်း ဖြစ်သည်။ ကြည့်နူးစိတ် ကြည့်ညိုစိတ်ဖြင့် ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ဦးချကန်တော့စဉ် အိပ်မက်က လန့်နိုးသွားပါသည်။ အိပ်ရာက နိုးသည့်တိုင် ပီတိအဟုန်က တော်တော်နှင့် ပြေပျောက်မသွားပါ။ အိပ်မက်ထဲက ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို စိတ်ထဲက မှန်းပြီး မြင်ယောင် ကန်တော့မိပါသည်။

၁၉၉၈ ခု ဧပြီလထဲ ရောက်ပါပြီ။ ပညာသင်နှစ်သစ် မကြာမီ စတင် ဝါတော့မည်။ သင်ကြားရမည့် သင်ခန်းစာ အသစ်များကို ကြိုတင် ပြုစုရင်း ထောင်းဖွင့်ရက်ကို စောင့်မျှော်နေရပါသည်။

ဒဂုံဘက်က ဗဟိုပြည်သူ့ခန်းမ။

(၁၉၉၈ - ၉၉ ပညာသင်ကာလ)

ဂျပန်-မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးအသင်း၏ ညော်ပါမောက္ခ ကြိုဆိုပွဲတွင် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားစဉ်။

မောင်မယ်သစ်လွင် ကြိုဆိုပွဲနှင့် နှုတ်ခွန်းဆက်လွှာ

ပညာသင်နှစ် စသည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ၁၉၉၈ ခု ဧပြီလ ၁၀ ရက်နေ့မှာ ကျောင်းဝင် အခမ်းအနား (Entrance Ceremony) ကျင်းပမည့် ဖြစ်သည်။ တက်ရောက်ဖို့ ဖိတ်စာ ရထားသည်။ ကျင်းပမည့်နေရာမှာ ကျောင်းမှာ မဟုတ်။ ဆုအိတ်မြို့ (Suia City) ရှိ မေခန်းမ (May Theatre) မှာ ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားများကို ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ပွဲ ဖြစ်သည့်အတွက် “မောင်မယ်သစ်လွင် ကြိုဆိုပွဲ” ဟု ဆိုရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အခမ်းအနား ကျင်းပသည့်နေရာသို့ ရထားဖြင့် သွားရသည်။ တစ်ဘူတာလောက် စီးပြီး လမ်းလျှောက်သွားရသည်။ ထိုပွဲကို ဆရာယာဘူလည်း တက်ရောက်ဖို့ ဖြစ်သည်။ ဆရာ အခြားကိစ္စ ရှိနေသည့်အတွက် မတက်ဖြစ်ပါ။ အခြားဌာနများက ပါမောက္ခများနှင့်လည်း မျက်မှန်းတန်းမိရုံသာ ရှိသည့်အပြင် ကိုယ်က ဂျပန်စကား မပြောတတ်သည့်အတွက် သိပ် စကားမပြောဖြစ်ပါ။

အခမ်းအနားက ပုံမှန် ရိုးရိုးသာ ဖြစ်သည်။ ဥက္ကဋ္ဌ (ပါမောက္ခချုပ်) နှင့် ပါမောက္ခများ စင်မြင့်ပေါ်တွင် တန်းစီ ထိုင်ရသည်။ အခမ်းအနားမှူးက တစ်ယောက်ချင်းမိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကိုယ့်ဘေးက ပါမောက္ခ ထရပ်ပြီးချိန်တွင် အခမ်းအနားမှူး၏ စကားထဲမှာ “မြန်မာ” ဟု ပါသည့်အတွက် ထရပ်လိုက်ပါသည်။ ဥက္ကဋ္ဌနှင့် ရုံးက တာဝန်ရှိသူ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်က စကားပြောပြီး အခမ်းအနား ရုပ်သိမ်းသည်။

ဧပြီလ ၁၃ ရက်နေ့မှာ အဓိက ဘာသာအလိုက် ပထမနှစ် ကျောင်းသားများနှင့် တွေ့ဆုံပွဲ ပြုလုပ်သည်။ ဆရာယာဘူက ကျွန်တော့်ဇနီးကိုပါ ဖိတ်သည့်အတွက် နှစ်ယောက် သွားကြသည်။ မြန်မာစာ ကျောင်းသားများနှင့် တွေ့ရန် ဖြစ်သည့်အတွက် မြန်မာဝတ်စုံ ဝတ်ရန် ယူသွားပြီ ကျောင်းရောက်မှ ကျွန်တော့်ရုံးခန်းမှာ အဝတ်လဲ၍ တွေ့ဆုံပွဲ ကျင်းပမည့်အခန်းသို့ သွားကြသည်။ ဆရာ

ချီဆာကာညီသည် ၁၅၇
အိုးနို၊ ဆရာမ ဒေါ်ပန်းခက်တို့လည်း တက်ရောက်သည်။ ပထမနှစ် သင်တန်းသားအားလုံး ၁၈ ယောက် ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာ ဆရာမများက သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရှေ့မှာ တန်းစီထိုင်နေသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့ကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေကြသော ငယ်ရွယ်နုနယ်သည့် မျက်နှာကလေးများကို မြင်နေရပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဇနီး ဝတ်ထားသော မြန်မာဝတ်စုံမှာ သူတို့ဇာတ်စိတ်ထဲတွင် အထူးအဆန်းဖြစ်နေပုံ ရပါသည်။

ဆရာယာဘူက ဆရာအိုးနို၊ ဆရာမ ဒေါ်ပန်းခက်နှင့် ကျွန်တော်တို့ကို ဆျောင်းသားများနှင့် တစ်ဦးချင်း မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကျွန်တော့်အလှည့်မှာ စကားနည်းနည်းပြောပါ ဆိုသဖြင့် ပြောရသည်။ ဆရာယာဘူက ဂျပန်ဘာသာ ပြန်ပေးသည်။ ဧည့်ပါမောက္ခအဖြစ် လာရောက် အမှုထမ်းစဉ် ဤတပည့်များနှင့် တွေ့ဆုံရသည့်အတွက် ဝမ်းသာကြောင်း၊ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီး သင်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ ထိုနေ့မနက် အိပ်ရာထတုန်းက “ဒီနေ့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ သင်္ကြန်အကျနေပါကလား” ဟု တွေးမိပြီး သင်္ကြန်ကို လွမ်းသည့် ခံစားမှုကလေး ပေါ်လာသည့်အတွက် ထိုအကြောင်းကိုပါ ထည့်ပြောလိုက်ပါသည်။ ‘တိုက်ဆိုင်တာက ဒီနေ့ဟာ ဧပြီလ ၁၃ ရက်နေ့မို့ ဆရာတို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ နှစ်သစ်ကူးပွဲတော် စတဲ့နေ့ ဖြစ်နေပါတယ်။ သင်္ကြန်ပွဲတော်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ သင်္ကြန်ကျပြီဆိုရင် အားလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့ ရေပက်ကစားကြပါတယ်။ ပိတောက်ပန်းတွေလည်း ဝင်းဝင်းဝါဝါ ပွင့်နေပါပြီ။ ဒီနှစ်မှာတော့ ဒီလို ရောက်နေရတဲ့အတွက် မြန်မာ့သင်္ကြန်ပွဲနှင့် လွဲရတာကို ဝမ်းနည်းမိပါအယ်’ ဟူ၍ မြန်မာလို ပြောပြီး ဆရာယာဘူက ဘာသာပြန်ပြီး ပြောသောအခါ သူတို့ စိတ်ဝင်စားပုံ ရပါသည်။

ထို့နောက် ကျောင်းသားကျောင်းသူ တစ်ယောက်ချင်း မတ်တတ်ရပ်ပြီး စိတ်ဆက်စကား နည်းနည်းစီ ပြောကြသည်။ နာမည်နှင့် နေရပ်ကို အဓိက ပြောကြသည်။ ဆရာယာဘူက ကျွန်တော့်ကို မြန်မာလို ပြောပြပေးသည်။ မြန်မာ အပါအဝင် အရှေ့တောင်အာရှ ဘာသာစကားများမှ ဆရာ ဆရာမများက ဆျောင်းသားများကို ကြိုဆိုသည့်ပွဲကိုလည်း ဆက်ပြီး ဇာတ်ရပါသည်။

ထိုနေ့တွင် ကျောင်းက စာစောင်ကလေးတစ်စောင် အမှတ်တရ ထုတ်သည်။ စာစောင် နာမည်က ဟိရော့ (hiroba) ဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ် ဥက္ကဋ္ဌ၏ ဆက်ပုံနှင့် ပါမောက္ခ အချို့၏ ဓာတ်ပုံများကို ကျောင်းသားများအတွက် အမှာစကားများနှင့်တွဲလျက် ဖော်ပြသည်။ စာစောင် တစ်စောင်လုံးလိုလို ဂျပန်လို ရေးထားပြီး အင်္ဂလိပ်လို ရေးသောစာ တစ်ပုဒ် နှစ်ပုဒ် ပါသည်။ ‘စာစောင်

အတွက် ဆောင်းပါး ရေးပေးပါ ဆရာ၊ အမှာစကား သဘောမျိုး အင်္ဂလိပ်လို ရေးလို့ ရပါတယ်' ဟု ဆရာယာဘူက ပြောပြီး စာမူတောင်းသည့်အတွက် လွန်ခဲ့သော တစ်လလောက်က စာမူရေးပြီး ပေးခဲ့ရာ ဤစာစောင်ကလေးတွင် ပါလာသည်ကို တွေ့ရ၍ ဝမ်းသာသွားသည်။

ကျွန်တော့် နှုတ်ခွန်းဆက်လွှာကို "A few words to Frestlers" ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်သည်။ "မောင်မယ်သစ်လွင်တို့အတွက် အမှာစကား" ဟု အဓိပ္ပာယ် ရပါလိမ့်မည်။ အင်္ဂလိပ်လို ရေးခဲ့သော ထိုစကားလေးကို ယခု မြန်မာလို ပြန်ရေး ပြပါမည်။

"အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်ကို မြန်မာဘာသာစကား မြန်မာစာပေ အဓိကယူပြီး ဝင်ရောက်လာကြတဲ့ မောင်တို့၊ မယ်တို့ကို အခုလို အမှာစကား ပြောခွင့်ရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာ ကြည်နူးရပါတယ်။ မောင်တို့ မယ်တို့ သင်ယူမယ့် အဓိက ဘာသာအကြောင်းကို နည်းနည်းလောက် မိတ်ဆက်ပေးချင်တယ်။ 'မြန်မာ' ဆိုတဲ့ စကားဟာ ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်လို့ တရားဝင် သိထားကြတဲ့ အရှေ့တောင်အာရှက ဖွံ့ဖြိုးဆဲ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံကို ရော မြန်မာလူမျိုးကိုပါ ရည်ညွှန်းတဲ့ စကားလုံး ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာဘာသာ စကားဟာ မြန်မာနိုင်ငံ တစ်ဝန်းလုံးမှာ ဆက်သွယ်ရေးကြားခံအဖြစ် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် အသုံးပြုနေတဲ့ ဘာသာစကားပါပဲ။ မြန်မာစာပေ မှာတော့ ကဗျာ၊ ဝတ္ထုရှည်၊ ဝတ္ထုတို၊ ပြဇာတ်၊ ရသစာတမ်းစတဲ့ စာပေ အမျိုးအစားတွေ ပါဝင်ပြီး စာပေအများစုဟာ မြန်မာဘဝကို ထင်မောင် ပြနေပါတယ်။

မြန်မာဘာသာစကားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မောင်မယ်တို့ရဲ့ အပြော အကြား အရေးအဖတ် စွမ်းရည်တွေဟာ ဆရာ ဆရာမတွေရဲ့ လမ်းညွှန် အားပေးမှုနဲ့ မောင်မယ်တို့ ကိုယ်တိုင် သင်တန်းမှာ ပါဝင်လေ့ကျင့်မှု တို့ကို အကြောင်းပြုပြီး တစ်စတစ်စ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာမယ်လို့ ယုံကြည် လင့်ပါတယ်။

မြန်မာဘာသာစကားနဲ့ မြန်မာစာပေကို လေ့လာ သင်ယူစဉ်မှာ မောင်မယ် တို့ဟာ မြန်မာအကြောင်းကို ပိုပြီး သိလာပါလိမ့်မယ်။

သာဓကဆောင်ရရင် မြန်မာဘာသာ စာပေယဉ်ကျေးမှု ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်ရေးမှာ အရေးပါတဲ့ ဗုဒ္ဓသာသနာရဲ့ အခန်းကဏ္ဍနဲ့ အကြောင်း ရန်ကုန်မြို့က ရွှေတိဂုံ စေတီတော်ကြီးရဲ့ ခမ်းနားတင့်တယ် သပ္ပာယ်နု

အကြောင်း၊ ရှေးဟောင်းမြို့တော် ဖြစ်တဲ့ ပုဂံက သာသနိက အဆောက် အအုံတွေရဲ့ လှပတဲ့ ဗိသုကာလက်ရာတွေ အကြောင်း၊ တစ်နှစ်ပတ်လုံး လစဉ် ကျင်းပတဲ့ ပွဲတော်တွေအကြောင်းနဲ့ မြန်မာလူမျိုးတို့ရဲ့ ခင်မင် ဖော်ရွေပုံ အကြောင်းတွေဟာ မောင်မယ်တို့အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ အကြောင်းအရာအချို့ ဖြစ်ပါတယ်။

မောင်မယ်တို့အားလုံး အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ် နဲ့ မြန်မာစာ မိသားစုဝင်များအဖြစ် စိတ်ဝင်စားစရာ၊ ပျော်ရွှင်ကြည်နူး စရာကောင်းတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ ရကြပါစေလို့ ဆန္ဒပြုလိုက်ပါ တယ်။

စာစောင်ကလေးကို ကျွန်တော် အမှတ်တရ သိမ်းထားပါသည်။ စာစောင် ကလေးကို ပြန်ကြည့်မိသည့်အခါတိုင်း ထိုနေ့က မြန်မာစာ ကျောင်းသားသစ် နှစ်နှင့် စ တွေ့ရပုံကို အမှတ်ထင်ထင် သတိရနေပါသည်။ ထိုနေ့က ကျွန်တော့် နန်း ရိုက်ပေးခဲ့သော စုပေါင်းဓာတ်ပုံကလေးကလည်း ထိုပုံ၏ မြင်ကွင်းကို အမှတ်တရ ဖော်ညွှန်းနေပါသည်။

အမေ ကျောင်းသူ၊ သမီး ကျောင်းသူ

ညာသင်နှစ် စချိန်တွင် ဇနီးနှင့် သမီး၊ သားအမိ နှစ်ယောက်စလုံး ကျောင်းသူ နှင်း ဖြစ်သွားပါပြီ။

ကျွန်တော် ကျောင်းသို့ ဘတ်စ်ကားဖြင့် သွားသော လမ်းတွင် အသင်း တိုက်တစ်တိုက် ရှိပါသည်။ အသင်းအမည်ကို Minoh Association for Global Awareness (MAFGA) ဟု ခေါ်သည်။ အသင်းနာမည်မှာ "ခေတ်မီမီ ကမ္ဘာကြီး ကြည့်မြင်" ဆိုသော ဆရာ မြို့မငြိမ်း၏ သီချင်းစာသား အဓိပ္ပာယ်နှင့် နီးစပ် နှစ် ထင်ပါသည်။ ဂျပန်လူမျိုးများ အတွက်ရော၊ နိုင်ငံခြားသားများ အတွက်ပါ အကျိုးပြုသည်။ အကျိုးအမြတ် မပါသည့် လူမှုရေး အသင်းတစ်သင်း ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံအမျိုးမျိုးမှ လာရောက်သူများ ယဉ်ကျေးမှု ဖလှယ်ရေး၊ အပြန်အလှန် နားလည်ရေး၊ ကမ္ဘာ့အသိအမြင် တိုးပွားရေး စသည့် ရည်ရွယ်ချက်များဖြင့် ဖွဲ့စည်းလျက် ရှိသည်။ အသင်း၏ လုပ်ငန်းများတွင် ဂျပန်စကားသင်တန်း ဖွင့်လှစ် သင်ကြားပေးသည့် လုပ်ငန်းလည်း တစ်ခု အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ MAFGA ၏ ဂျပန်စကားသင်တန်း ကြော်ငြာကို ဖတ်ပြီး ကျွန်တော့်

ဇနီးက စိတ်ဝင်စားသည်။ ဂျပန်စကားသင်တန်း တက်ထားလျှင် ပြောဆို ဆက်သွယ်ရေးအတွက် အဆင်ပြေမည်။ ယခု ဧပြီလတွင် သင်တန်းသစ်များ စမည်။ ထို့ကြောင့် အသင်းမှာ သွား စုံစမ်းသည်။ သင်တန်းဆရာမများက ဖော်စော်ရွှေရွှေ လက်ခံ ပြောဆိုသည်။ အပတ်စဉ် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နေ့လယ်တွင် သင်တန်းတက်ရမည်။ ခရီးကလည်း မဝေးလှ။ အသင်းတိုက်က ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်သွားနေကျ ဘတ်စိကားမှတ်တိုင် အလွန်ကလေးမှာ ဖြစ်၍ အသွားအပြန် လမ်းလျှောက်သွားနိုင်သည်။ သို့ဖြင့် ဧပြီလဆန်းက စ၍ ဇနီးမှာ ဂျပန်စကားပြော သင်တန်း ကျောင်းသူကြီး ဖြစ်သွားပါတော့သည်။

သမီး ကျောင်းတက်ဖို့ ကိစ္စမှာလည်း ဒေါ်ဆန်းမြင့်၏ ကျေးဇူးဖြင့် အစစ အဆင်ပြေသွားပါပြီ။ အိုဆာကာ ဝိုင်ဒဲလျူဇီအေကောလိပ် (Osaka WYCA College) မှာ ကျောင်းဝင်ခွင့် ပုံစံများလည်း တင်ပြီးပါပြီ။ Placement test ခေါ် ကျောင်းဝင်စာမေးပွဲလည်း ဖြေပြီးပါပြီ။ ကျောင်းဝင်ကြေး ယန်း ၈၀၀၀၀ နှင့် ကျောင်းဝင်စာမေးပွဲကြေး ယန်း ၂၀၀၀ ပေးသွင်းရန်နှင့် ဧပြီလ ၁၃ ရက်နေ့မှာ ကျောင်းဝင် အခမ်းအနား တက်ရောက်ရန် ဒေါ်ဆန်းမြင့်က တစ်ဆင့် အကြောင်းကြားလာပါသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော် ကျောင်းစတင်သည့် ဧပြီလ ၁၃ ရက်နေ့မှာပင် သမီးလည်း ကျောင်းစတင်ရပါသည်။

သမီး ကျောင်းတက်ရသည့် ခရီးက မနီးလှပါ။ ခိတစန်ရီ ဘူတာသို့ ဘတ်စိကား စီးရသည်။ ထိုမှ အုမဲဒ (Umeda) ဘူတာသို့ ရထားစီးရသည်။ ဘူတာမှ ကျောင်းသို့ မိနစ် ၂၀၊ ၂၅ မိနစ်လောက် ခြေကျင် လျှောက်ရသေးသည်။ အပြန်ကျတော့လည်း ထိုခရီးအတိုင်းပင် ပြန်လာရသည်။ မနက်စောစော အိမ်က ထွက်ရပြီး ညနေ မှောင်ရီပျိုးချိန်မှ ပြန်ရောက်သည်။

သမီးက ၁၈ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ တစ်ယောက်တည်း ဝေးဝေးလံလံလည်း မလွတ်ဖူးသည့်အတွက် အစပိုင်းမှာ တော်တော် စိတ်ပူသည်။ သို့သော် သမီးထက်ပင် ငယ်သော ဂျပန် အမျိုးသမီးကလေးများပင် ကိုယ့်အားကိုယ်ကို တစ်ယောက်တည်း သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြသည်ကို မြင်တွေ့နေရသည့် အတွက် စိတ်ကို ဖြေရသည်။ 'ဂျပန်မှာ ည ၁၂ နာရီ မကျော်သေးရင် စိတ်မပူပါဘူး' ဟု ဂျပန် မိတ်ဆွေများက ပြောပါသည်။ လူငယ်လူရွယ်များ ကျောင်းတက်ပြီး အချိန်ပိုင်းအလုပ် ဆက်လုပ်ကာ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှ အိမ်ပြန်လေ့ ရှိကြသည့်အတွက် လမ်းမှာ လူမပြတ် ရှိနေပါသည်။ သိပ် စိတ်ပူစရာတော့ မရှိပါ။

အုမဲဒ ဘူတာမှ ကျောင်းသို့ သွားသည့် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ကစား

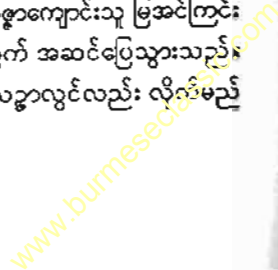
ခိုင်း အမျိုးမျိုးရှိသည့် ဆိုင်တန်းကြီး ရှိသည်။ ကစားပိုင်းတွေမှာ လောင်းကစားသူတွေ၊ အရက်မူးနေသူတွေ ရှိတတ်သည့်အတွက် သမီးကို ထိုဆိုင်တန်းအတွင်း ဘက်က မသွားဘဲ အပြစ်ဘက်က သွားဖို့ ဒေါ်ပန်းခက်က အကြံပေးသည်။ 'အပြင်က သွားတော့ အန္တရာယ်ကင်းပါတယ်' ဟု ဒေါ်ပန်းခက်က ပြောပါသည်။

သမီးမှာ တဖြည်းဖြည်း အသားကျသွားပြီး ကျောင်းမှာ ပျော်သွားပါသည်။ ဂျပန်စကားလည်း တော်တော် တတ်လာသည့်အတွက် ပိုပြီး အဆင်ပြေသည်။ ဆရာမများ၊ အတန်းဖော်များနှင့် ချောချောမွေ့မွေ့ ပြောဆိုဆက်ဆံပြီး ဆျာပျော်ရွှင်ရွှင် ကျောင်းတက်သည်။ ဂျပန် ထမင်းဘူးတွေကိုလည်း နှစ်နှစ် ခြွက်ခြွက် စားတတ်နေပါပြီ။ ဂျပန်စကား ဂျပန်စာကို ဂျပန်လူမျိုး ဆရာမများက သင်ကြားပေးခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် ကျောင်းမှာ ဂျပန်စကားမှ လွဲ၍ အခြားဘာသာစကား ပြောဖို့ အကြောင်းမရှိခြင်းကလည်း သမီး ဂျပန်စကား ခြံမြန်မြန် တတ်သွားသည့် အကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

စိတ်မပူဘူး ဆိုသော်လည်း ညနေစောင်း ပြန်ချိန်မှာ ပြန်မရောက်သေးလျှင် အိမ်ရှေ့လမ်းမဆီသို့ မျှော်ရမြဲ ဖြစ်သည်။ သုတ်သုတ် သုတ်သုတ် လျှောက်လာသော သမီးကို လှမ်းမြင်ရမှ စိတ်အေးသွားသည်။ ကျောင်းကိစ္စ နှို၍ နောက်ကျမည်ဟု ဖုန်းဆက်လျှင်တော့ ဘတ်စိကားမှတ်တိုင်မှာ သွားစောင့်ချင် ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတာမူရာအိမ်က မိတ်ဆုံပွဲ

ကျောင်းပြန်ဖွင့်ပြီး နှစ်ပတ်လောက်အကြာတွင် ဆရာတာမူရာ၏ အိမ်မှာ ပြုလုပ်သော မိတ်ဆုံပွဲ တက်ရသည်။ ဆရာတာမူရာက မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်ဖူးသော၊ မြန်မာနှင့် ပတ်သက်သော ဂျပန်မိတ်ဆွေ မြန်မာမိတ်ဆွေများကို သူ့အိမ်သို့ ခေါ်ပြီး စားရင်းသောက်ရင်း စကားစမြည် ပြောကြားဖို့ အစီအစဉ် လုပ်ထားသည်။ ဣန္ဒိတော်တို့ မိသားစုကိုလည်း ဖိတ်ထားသည်။ ဣန္ဒိတော်တို့ မိသားစုက ဆရာအိမ်ကို မရောက်ဘူးသေးပါ။ ထို့ကြောင့် မဟာဝိဇ္ဇာကျောင်းသူ မြအင်ကြင်း ဆ ဣန္ဒိတော်တို့နှင့် အတူလိုက်ရန် စီစဉ်သည့်အတွက် အဆင်ပြေသွားသည်။ မကြာမီက ရောက်လာသော မြန်မာကျောင်းသူ ခိုင်သဉ္ဇာလွင်လည်း လိုက်မည်ဟု ပြောပါသည်။

ဆရာတာမူရာ၏ အိမ်မှာ မြန်မာအစားအစာ ကျွေးမည် ဆိုသည့်အတွက် ကျွန်တော်ဇနီးက မြန်မာ အစားအစာတွေ ယူသွားဖို့ စီစဉ်ပါသည်။ ကြက်သား ဟင်း ချက်သည်။ သီးစုံကျောက်ကျောနှင့် ငုံးဥမုန့်များလည်း လုပ်သည်။ ချိန်း ထားသော ညနေတွင် ဆင်နုရီချူအိုဘူတာမှာ မြအင်ကြင်းက လာစောင့်နေ သည်။ မြအင်ကြင်းမှာ ကျွန်တော် ဂျပန်သို့ လာခါနီးတွင် မြန်မာနိုင်ငံရှိ ဂျပန် သံရုံးမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက်ရှိပြီး ကျွန်တော့်ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ သူ ဖြစ်သည်။ 'ရှေ့နှစ်မှာ ကျွန်မ အိုဆာကာ ပြန်ပြီး မဟာဝိဇ္ဇာတန်း တက်ရ မှာပါ။ အဲဒီအခါကျရင် ဆရာတပည့် ဖြစ်မှာပါ' ဟု ထိုစဉ်က သူ ပြောခဲ့သည့် အတိုင်း ယခုနှစ်တွင် မဟာဝိဇ္ဇာတန်း တက်နေပါသည်။

ကျွန်တော်ဇနီး၊ သမီးနှင့် ခိုင်သဒ္ဓါလွင်တို့က မြန်မာဝတ်စုံများ ဝတ် လာသည့်အတွက် တစ်မျိုးတစ်ပုံ ထူးခြားနေသည်။ မြေအောက်ရထား စီးပြီး မိုမိုယာမာခိုင် ဆိုသော နောက်ဘူတာမှာ ဆင်းကြသည်။ မဟာဝိဇ္ဇာကျောင်းသူ ငြိမ်းငြိမ်းသော်က ထိုဘူတာမှာ လာစောင့်နေသည်။ ထို့နောက် ဘတ်စ်ကား ထပ်စီးကြရသည်။ ဘတ်စ်ကားပေါ်က ဆင်းပြီး ကျောင်းသူနှစ်ယောက်က မြေပုံ စာရွက် ဖြန့်ကြည့်ပြီး ရှေ့က သွားသည်။ မကြာမီ ဆရာတာမူရာ၏အိမ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သွားပါတော့သည်။

ဆရာတာမူရာက ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ရောက်နေ သူများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ JICA မှ အရာရှိ တစ်ယောက်နှင့် တက္ကသိုလ် များမှ ဆရာ ဆရာမများ ဖြစ်သည်။ မြန်မာစာဖြင့် ဘွဲ့ရသွားသော စိန်စိန်သော် ဆိုသည့် ဂျပန်ကျောင်းသူလည်း လာသည်။ ကိုဘေး တက္ကသိုလ်မှ ပါမောက္ခ နိရိုဇာဝါနှင့် ဇနီးလည်း ရောက်လာသည်။ ပါမောက္ခ နိရိုဇာဝါမှာ ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်တွင် မြန်မာစီးပွားရေး ဘာသာရပ်ကို အချိန်ပိုင်း ပို့ချနေကြောင်း သိရပါသည်။

စားပွဲပေါ်မှာ စားစရာ ဟင်းပန်းကန်တွေ ပြည့်နေသည်။ မြန်မာဟင်း တွေလည်း ပါသည်။ ကြက်သားကို အသားနှာပြီး တရုတ်ဟင်းဆန်ဆန် ချက် ထားသော ဟင်း၊ အီတာလျံ ခေါက်ဆွဲကြော်၊ ဆရာတာမူရာ၏ဇနီး ချက်သော ငါးခြောက်ဟင်းတို့ ပါသည်။ ကျွန်တော်ဇနီးကို သီးစုံကျောက်ကျောနှင့် ငုံးဥမုန့် လုပ်ပုံ မေးကြသည့်အတွက် ရှင်းပြရသည်။

သူတို့အားလုံး မြန်မာနိုင်ငံ ရောက်ဖူးကြသည်ဟု သိရပါသည်။ ပြောကြ ဆိုကြတော့ အင်္ဂလိပ်လိုပင် ပြောကြသည်။ ဆရာတာမူရာ၏ ဇနီး မစ္စစ်ဟိရိုကို တာမူရာ (Mrs Hiroko Tamura) က 'ကျွန်မ မြန်မာနာမည် ခင်မိမိသိန်းပါ' ဟု

မြန်မာလို မိတ်ဆက်သည်။ ပြောကြဆိုကြသည့် စကားတွေထဲမှာ မြန်မာလူမျိုး များ ခင်မင်စရာကောင်းပုံ၊ ကူညီတတ်ပုံ၊ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ပစ္စည်းတွေ ဈေး သတ်သာပုံတို့ ပါဝင်သည်။ တစ်ယောက်က မုန့်ဟင်းခါး ကြိုက်ကြောင်း၊ နေတီ တိုင်း မုန့်ဟင်းခါး စားကြောင်း၊ တစ်ယောက်ကတော့ "ကျေးဇူးတင်ပါတယ်" နှင့် "မလျှော့ဘူးလား" ဟူသော မြန်မာစကားနှစ်လုံး တတ်ကြောင်း ပြော၍ ရယ်ကြသည်။ 'မုန့်ဟင်းခါး လာမယ်' ဟု ဆရာတာမူရာက ပြောပြီး မကြာမီ နုန့်ဟင်းခါး ပန်းကန်များ လာချသည်။ အသင့် စားနိုင်သော မုန့်ဟင်းခါး "ရယ်ဒီမိတ်" အထုပ်များကို တိုကျိုက ဝယ်လာပြီး ကြက်ဥတို့ ဘာတို့ ထည့်ကာ ဇွမ်းမံထားကြောင်း ဆရာတာမူရာ၏ ဇနီးက ပြောသည်။ မုန့်ဟင်းခါး စား၍ ကောင်းပါသည်။

ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောနေစဉ် ဆရာတာမူရာ၏ ဇနီးက ကျွန်တော်ဇနီး၏ နောက်ဘက် ရောက်လာသည့်အတွက် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အံ့ဩသွား ပါသည်။ ငရုတ်သီးတွေ ကြက်သွန်တွေ ထည့်ထားသော ဗန်းတစ်ဗန်းကို ဆရာ တာမူရာ၏ဇနီးက ကျွန်တော်ဇနီးကို ပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့မိသားစု မြန်မာ နိုင်ငံမှ မကြာမီက ပြန်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ် ၂၀ လောက်က တွင်းဆင်း လေ့လာခဲ့သော စစ်ကိုင်းနားက ရွာသို့ သွားကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့ အပြန်မှာ ဤငရုတ်သီးတွေ ကြက်သွန်တွေကို ထည့်ပေးလိုက်ကြောင်း ဝမ်းသာအားရ ပြောပြသည်။ ယနေ့ သူ ချက်ထားသော ငါးခြောက်ဟင်းမှာ မြန်မာနိုင်ငံက ယူလာသော ငါးခြောက်ကို ချက်ထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ပြော ပြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း မြန်မာနိုင်ငံအကြောင်း ကြားရ၍ ဝမ်းသာ ကြောင်း ပြောပါသည်။ ဆရာတာမူရာ ဇနီးမောင်နှံကို အိမ်မှာ ထမင်းလာစားဖို့ လည်း ဖိတ်ခဲ့ပါသည်။

မြန်မာကို စိတ်ဝင်စားပြီး မြန်မာနိုင်ငံ ရောက်ဖူးသူများကို ယခုကဲ့သို့ အမှတ်တရ တွေ့ဆုံပွဲ လုပ်သည့် ဆရာတာမူရာကို ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။

ရေထဲကနွား

'ရေထဲက နွားကို ဘာခေါ်ပါလိမ့်၊ ရေထဲက နွားကို ဘာခေါ်ပါလိမ့်' ဤဇမေးခွန်းကို ထပ်ကာ ထပ်ကာ မေးသူမှာ ပြုံးလှဲရွှေ ဆိုသော ဂျပန် ကျောင်းသူကလေး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို တိုက်ရိုက်မေးတာတော့ မဟုတ်။

သူ သိချင်သည့်အတွက် ဤမေးခွန်းကို ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရွတ်နေခြင်း ဖြစ်ဖို့ ရပါသည်။ သူ ဘာမေးမှန်း ရုတ်တရက် နားမလည်ပါ။ ကျောင်းသားများနှင့် စကားပြောနေသော ဆရာယာဘူက ကြားသွားပြီး 'ကျွဲလို့ ခေါ်တယ်' ဟု ပြောလိုက်တော့မှ ပြဿနာ ရှင်းသွားပါသည်။ ပြီးလဲ့ရွှေ မြန်မာနိုင်ငံ သွားစဉ်က သူ မြင်ခဲ့သော ကျွဲအကြောင်း ဂျပန်မိတ်ဆွေများကို ပြောပြနေစဉ် ကျွဲ ဆိုသော စကားလုံးကို မေ့နေသည့်အတွက် သူ နားလည်သလို မေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်သွားပါသည်။

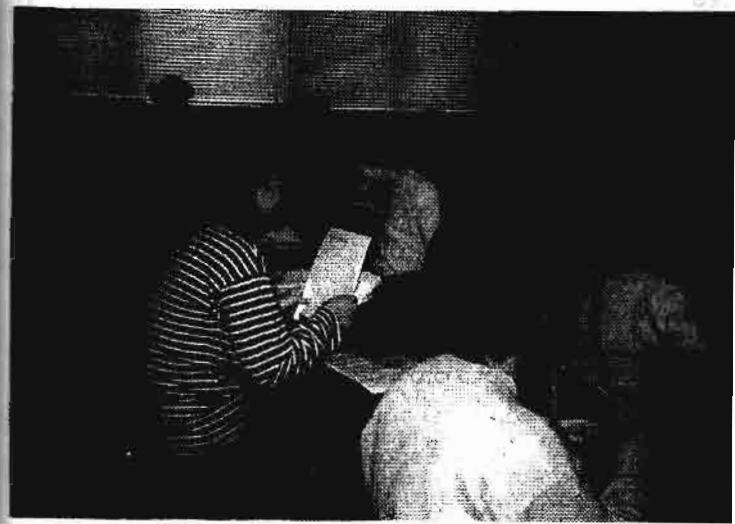
ပထမနှစ် မြန်မာစာ ကျောင်းသားများနှင့် လေ့လာရေးခရီးသွားစဉ် "ရေထဲကနွား" အကြောင်း ပြောကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ပညာသင်နှစ် စ ပြီး မကြာမီ မေလထဲမှာ လေ့လာရေးခရီး ထွက်ရ သည်။ လေ့လာရေးခရီး အစီအစဉ်ကို ဆရာယာဘူက ကြိုတင် အသိပေးထား သည်။ ပထမနှစ် ကျောင်းသားသစ်များနှင့် လေ့လာရေးခရီး ထွက်သည့် အစဉ် အလာ ရှိသည်။ ဘာသာရပ် အသီးသီးမှ ဌာနတာဝန်ခံ ပါမောက္ခက ဦးဆောင် ပြီး ဧည့်ပါမောက္ခကိုပါ ဖိတ်ကြားကာ ပထမနှစ် ကျောင်းသားများကို အတန်း ကြီးသော ကျောင်းသားများက ကြီးကြပ်ပြီး တစ်ညအိပ် ခရီးထွက်မည်။ ကိုသားမြို့ တည်ရှိရာ ဟျိုးဂိုး (Hyogo) ခရိုင်သို့ သွားမည်။ ဆရာ တပည့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆို ဆွေးနွေးကြမည်။ 'ကျွန်တော်လည်း ဟောပြောဖို့ စီစဉ် ထားပါတယ်။ ဆရာလည်း တစ်ခုခု ဟောပြောပါ' ဟု ဆရာယာဘူက မေတ္တာ ရုပ်ခံထားသည်။

မေလ ၁၄ ရက်နေ့မှာ လေ့လာရေးခရီး ထွက်ရသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင် ဆိုင် ထိုနေ့မှာ ဇနီး၏ မွေးနေ့ ဖြစ်နေသည်။ မွေးနေ့မှာ အေးအေးဆေးဆေး မနေရစေ ထွက်လာခဲ့ရသည့်အတွက် 'ဟိုရောက်မှ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်' ဟု မှာခဲ့ရသည်။

ကျောင်းမှာ လူစုကြပြီး မနက် ၁၀ နာရီခွဲမှာ အသင့် စီစဉ်ထားသော မှန်လုံကားကြီးဖြင့် စတင် ထွက်ခွာကြသည်။ ဘာသာရပ် အသီးသီးမှ ဆရာ ဆရာမများ၊ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ၏ ရယ်မောသံများ စကားပြောသံ များဖြင့် စည်ကားနေသည်။ မြန်မာစာ ပထမနှစ် ကျောင်းသူ ကျောင်းသား ၁၇ ယောက်၊ ကြီးကြပ်သူ အတန်းကြီးကျောင်းသူ ကျောင်းသား ၄ ယောက်၊ ဆရာယာဘူနှင့် ကျွန်တော်၊ စုစုပေါင်း ၂၃ ယောက် ပါသည်။ ကြီးကြပ်သည့် ကျောင်းသား ၂ ယောက်က မောင်ဝင်းထွတ်နှင့် မောင်သန့်စင်၊ ကျောင်းသူ နှစ်ယောက်က ကြည်လဲ့ရွှေနှင့် ပြုံးလဲ့ရွှေတို့ ဖြစ်သည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

စာသင်ခန်းအတွင်း။

ဆရာယာဘူနှင့် ကြီးကြပ်သူ ကျောင်းသားနှစ်ဦး (ဆွေးနွေးပွဲ ခန်းမတွင်)

ကားပေါ်မှာ ဆရာယာဘူနှင့် တွေရာလေးပါး ပြောကြရင်း ၁ နာရီ သာသာလောကီမှာ စီစဉ်ထားသော နေရာသို့ ရောက်ပါသည်။ 'ဒီမှာ တစ်ည တည်းခိုကြမှာပါ ဆရာ' ဟု ဆရာယာဘူက ပြောသည့်အတွက် လှမ်းကြည့် လိုက်သောအခါ အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု၏ ရှေ့မျက်နှာစာမှာ Inter University Seminar House of Kansai စာလုံးများ တွေ့ရသည်။ အိုဆာကာ၊ တိုကျို၊ နဂါး၊ ကိုဘေးတို့ ပါဝင်သော ဒေသကို "ကန်ဆိုင်ဒေသ" ဟု ခေါ်ကြောင်း သိထားရသည့်အတွက် ဤအဆောက်အအုံမှာ ကန်ဆိုင်ဒေသမှ တက္ကသိုလ် များ ဆွေးနွေးပွဲ ပြုလုပ်ရာ ဌာနကြီး ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိပါသည်။

ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ဘာသာရပ်အလိုက် စုပေါင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့ နေ့လယ်စာ စားရသည်။ ခရီးမထွက်မီကပင် 'ဆရာ မစားတဲ့ အသား ပြောထားပါ ဆရာ၊ ကြိုတင် စီစဉ်ထားလို့ရအောင်ပါ' ဟု ဆရာယာဘူက ပြောပြီး စီစဉ်ခိုင်းထားသည့်အတွက် အဆင်ပြေသည်။ နေ့လယ်စာက ဂျပန်ပုံစံ ဖြစ်သည်။ ထမင်း၊ ဟင်းချို၊ ငါးတစ်တုံး၊ ဂျုံနှင့်ကပ်ပြီး ကြော်ထားသော အသည်းကြော်တစ်ခု၊ ရေခွေးကြမ်းလည်း ပါသည်။ ငါးအရသာက ငါးသေတ္တာ နှင့် တူသည်။

စားသောက်ပြီးတော့ အစည်းအဝေးခန်းတစ်ခုမှာ ဝိုင်းထိုင်ကြသည်။ အစီအစဉ်အရ ပထမနှစ် ကျောင်းသား တစ်ယောက်ချင်း ထပြီး မိတ်ဆက်စကား ပြောသည်။ ဆရာယာဘူက ပြောပြသည့်အတွက် မိတ်ဆက်စကားမှန်း သိရခြင်း ဖြစ်သည်။ အဓိပ္ပာယ်တော့ နားမလည်ပါ။ ကြီးကြပ်သည့် ကျောင်းသားများ ကလည်း မိတ်ဆက်စကား ပြောသည်။ ထို့နောက် 'ဆရာ ပြောပါ' ဟု ဆိုသည့် အတွက် ကျွန်တော့်အကြောင်း ပြောပြ မိတ်ဆက်ရသည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျောင်းဆရာလုပ်ရန် ဝါသနာပါကြောင်း၊ ငယ်ရွယ်သော တပည့်များနှင့် တွေ့ရ သည့်အတွက် ကိုယ် အသက်ကြီးသွားသည်ကို မေ့နေကြောင်း၊ ပြီးခဲ့သော လက မြန်မာနိုင်ငံမှာ သင်္ကြန်ကျကြောင်း၊ တိုကျိုမှာ မြန်မာများ သင်္ကြန်ပွဲ ကျင်းပလေ့ရှိသည်ဟု သိရသော်လည်း အိုဆာကာမှာ သင်္ကြန်ပွဲ မရှိသည့်အတွက် သင်္ကြန်သီချင်းများကို ကက်ဆက်မှာ နားထောင်ပြီး အလွမ်းဖြေရကြောင်း အစချီပြီး သင်္ကြန်ပွဲအကြောင်း ဟောပြောကြသည်။ ဆရာယာဘူက ထုံးစံ အတိုင်း စကားပြန် လုပ်ပေးပါသည်။

'ကျောင်းသားတွေကို ဆရာ မေးချင်တာ မေးပါ' ဟု ဆရာယာဘူက ဆိုသည့်အတွက် 'ဘာကြောင့် မြန်မာစာ ယူသလဲ' ဟု မေးကြည့်သည်။ မြန်မာစာ ကို ဘာသာရပ်တစ်ခုအဖြစ် သင်ရလျှင် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းမည်ထင်၍

မာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အိုဆာကာသည်သည်

ထူသည်။ မြန်မာစာ အသိုင်းအဝန်းက အလွန် ဆက်ဆံရေးကောင်းသည်ဟု ကြားဖူး၍ ယူသည်။ မြန်မာစာသည် ဤတက္ကသိုလ်မှာသာ သင်ယူနိုင်သော ဘာသာ ဖြစ်၍ ယူလျှင် ပျော်စရာကောင်းမည် ထင်သည့်အတွက် ယူသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ ရောက်ဖူးသူများက မြန်မာ့ကောင်းကြောင်း ပြောသည်ကို ကြားရ၍ ထူသည် စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ပြောကြပါသည်။

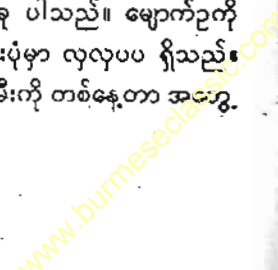
ထို့နောက် ဆရာယာဘူက မြန်မာ့လေ့ထုံးစံများအကြောင်း ဟောပြော သည်။ မြန်မာ အဝတ်အစားနှင့် အစားအသောက် အကြောင်း အဓိကထား၍ ပြောသည်။ စာရွက်များလည်း ကြိုတင် ဝေငှထားသည်။ အဝတ်အစားအကြောင်း တွင် လုံချည်၊ ပုဆိုး၊ ထဘီ၊ အင်္ကျီ၊ ခေါင်းပေါင်း၊ ဖိနပ် စသည့် မြန်မာ ဝေါဟာရများကို အခြေခံ၍ ဟောပြောသည်။ အစားအသောက်အကြောင်းတွင် ထမင်း၊ ဟင်း၊ ကြက်သားဟင်း၊ ဝက်သားဟင်း၊ အမဲသားဟင်း၊ ဘဲကင်၊ ငါးပိ၊ င်ပြာရည်၊ မုန့်ဟင်းခါး၊ မုန့်စိမ်းပေါင်း၊ ပဲပြုတ်၊ လက်ဖက်ရည်၊ မုန့်ပဲ သရေစာ စသည့် မြန်မာဝေါဟာရများကို အခြေခံ၍ ဟောပြောသည်။ ကျောင်းသားများ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ကြပါသည်။ ဂျပန်လို ဟောပြော ခြင်း ဖြစ်၍ ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းသာ နားလည်ပါသည်။

ပြီးတော့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရိုက်ထားသော ဗီဒီယိုတစ်ကား ပြသည်။ ကျေးလက်တောရွာ မြင်ကွင်း ဖြစ်သည်။ မြစ်နားချောင်းနား ရွှံ့ထဲဗွက်ထဲမှာ ထလေးတွေ ခါးတောင်းကျိုက်ပြီး ပြေးလွှား ဆော့ကစားနေကြပုံ၊ ရေချိုးကြပုံ၊ မြင်းခတ်ကြပုံ၊ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေထိုင် စားသောက်ကြပုံ မြင်ကွင်းများကို အများဆုံး ဖိုက်ပြထားသည့်ကား ဖြစ်ပါသည်။ မြို့ပြမြင်ကွင်းတွေ ရိုက်ပြရင် ပိုကောင်း မှာဟု တွေးမိသည်။ ရုပ်ရှင်ပြပြီး ဟောပြောပွဲ၊ ဆွေးနွေးပွဲကို ရုပ်သိမ်းလိုက် သည်။ မှောင်စပျိုးနေပါပြီ။

အိပ်ခန်းများ နေရာချရာတွင် ဆရာယာဘူနှင့် ကျွန်တော်က နှစ်ယောက် ခန်း တစ်ခန်း ရသည်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြင်ဆင်ထားသည်။ တစ်နေ့လုံး မနား ရသေးသည့်အတွက် ခဏ ကျောခင်းပြီး ညနေ ၆ နာရီမှာ ညစာ ဆင်းစား ရသည်။ ထမင်း၊ ကြက်သားကြော်၊ မျောက်ဥဟင်း၊ မတ်ပဲ၊ ဘယာကြော်ပုံ အကွင်းကလေးနှင့် ကြော်ထားသော ပဲကြော် သုံးခု ပါသည်။ မျောက်ဥကို လေးထောင့်ပုံ အတုံးကလေးများ တုံးပြီး ချက်ထားပုံမှာ လှလှပပ ရှိသည်။ ညစာစားပြီးတော့ အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ဇနီးနှင့် သမီးကို တစ်နေ့တာ အငှေ့ အကြိုများ ဖောက်သည်ချရသည်။

'ဆရာ အားပါသလား'

မာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အခန်းမှာ နားနေစဉ် အပြင်က ကြားလိုက်ရ၍ 'အားပါတယ်' ဟု ပြောပြီး ထွက်လာတော့ အခန်းဝမှာ ပထမနှစ် မြန်မာစာ ကျောင်းသူကလေး သုံးယောက် တွေ့ရသည်။

'ဘာပြောမလဲ၊ ပြောလေ' ဟု ပြောတော့ သူတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ရယ်နေကြသည်။ သည်တော့မှ သဘောပေါက်သွား ပါသည်။ သူတို့ မြန်မာစကား မပြောတတ်ကြသေးပါ။ 'ဆရာ အားပါသလား' ဆိုသော ဝါကျမှာ ဆရာအိုးနီ၏ ဖတ်စာအုပ်ထဲမှ သူတို့ ပူပူနေ့နေ့ သင်လာ သော ဝါကျ ဖြစ်သည်။ ထိုဝါကျဖြင့် ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်က 'ကျွန်မ ဒါပဲ ပြောတတ်တယ်' ဟု အင်္ဂလိပ်လို ပြောပြီး ရယ်နေ ပါသည်။ 'ကျွန်မ အဘိုးက စစ်အတွင်းမှာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ နေခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ခုထိ မြန်မာနိုင်ငံကို သတိရနေပါတယ်၊ မြန်မာပြည်မှာ သူ ချက်စားတဲ့ဟင်းခွေ ဆိုပြီး ကျွန်မတို့ကို ချက်ကျွေးပါတယ်' ဟု သူက ဆက်ပြောသည်။ အဘိုးကို အကြောင်းပြုပြီး မြန်မာစာ ယူခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ညကျတော့ စည်ခန်းမှာ ဝိုင်းဖွဲ့ စကားပြောကြသည်။ သူတို့က သူတို့ ဓလေ့အတိုင်း ဘီယာဖန်ခွက် ကိုယ်စီနှင့် သောက်လိုက် ပြောလိုက် ရယ်လိုက် မောလိုက်နှင့် ပျော်နေကြသည်။ ဘီယာ မသောက်သော ကျွန်တော့်အတွက် အအေးပုလင်းတွေ တစ်ပုလင်းပြီး တစ်ပုလင်း ဖွင့်ပေးနေသည်။ ဂျပန်ကျောင်းသူ ကလေး တစ်ယောက် ဘီယာဖူးပြီး ရန်ထောင်နေသည့်အတွက် ကျောင်းသား တွေက ဝိုင်းထိန်းရသည်။ ဆရာယာဘူက ကျွန်တော့်ကို အားနာနေပုံရသည်။ 'ဂျပန်ကျောင်းသားတွေ တော်တော် ဆိုးတယ်လို့ ဆရာ ထင်နေမှာပဲနော်' ဟု သူတို့က ပြောသဖြင့် 'မထင်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ဓလေ့နဲ့ ကိုယ်ပေါ့' ဟု ပြောရသည်။ သန်းဇော်နီးမှ အိပ်ရာဝင်ကြပါသည်။

အိပ်ရာကနီးတော့ ဆရာယာဘူနှင့် လမ်းလျှောက်ကြသည်။ တောင် ကုန်း အနိမ့်အမြင့် အတက်အဆင်းများကို ကျောက်လှေကားထစ်များ စင်းထား သည်။ ကျွန်တော်တို့ ညအိပ်ခဲ့သော ဘန်ဂလိုလေးများကို တောင်ကုန်းပေါ်မှ လှမ်းမြင်ရသည်မှာ ကြည်နူးစရာ မြင်ကွင်း ဖြစ်ပါသည်။

မနက် ၈ နာရီလောက်မှာ မနက်စာ စားရသည်။ ထမင်း၊ ကြက်ဥကြော်၊ ငါးဥတို့ ပါသည်။ စားပြီး ကားတွေ ပြန်ထွက်သည်။ မကြာမီ Museum of Nature and Human Activities ခေါ် ပြတိုက်သို့ ရောက်သည်။ 'သဘာဝနှင့် လူသား လုပ်ဆောင်မှုပြတိုက်လို့ ခေါ်ရမယ် ထင်တယ်' ဟု ဆရာယာဘူက ဆိုပါသည်။ ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းများနှင့် သားရေခွာ ရုပ်လုံးသွင်းထားသော

အိမ်ရှေ့ အမျိုးမျိုးကို တွေ့ရသည်။ ကိုဘေးမြို့ ငလျင်ကြီး လှုပ်စဉ်က ခြေသား ကွဲအက်ပြီး အဆောက်အအုံများ ပြိုကျပုံ သရုပ်ပြထားသည်ကို ဆရာယာဘူက ဖွင့်ပြသည်။

"ကိုဘေးမြို့နီစီပါယ် သစ်သီးပန်းမန်ဥယျာဉ်" ဟု မြန်မာလို ခေါ်ရသည့် ဤ Municipal Fruit and Flower Park မှာ နေ့လယ်ဘက် နားကြသည်။ ပြထားသော ပန်းတွေ သစ်သီးတွေ လိုက်ကြည့်ကြ ဝယ်ကြနှင့် ပျော်နေကြ သည်။ ထမင်းဘူးတွေ ဝေသဖြင့် စားရင်းသောက်ရင်း စကားပြောကြသည်။ စကားပြောနေစဉ် ဂျပန်ကျောင်းသူကလေး နှစ်ယောက်က မိတ်ဆက်သည်။ သူတို့က စပိန်ဘာသာ ယူသည်ဟု ဆိုသည်။ မြန်မာကို စိတ်ဝင်စားကြောင်း ပြောပြီး မြန်မာလို ဘယ်လို နှုတ်ဆက်ရသလဲဟု မေးသည်။ ပြောပြလိုက်သော အခါ သူတို့အချင်းချင်း 'မိချိုကို နေကောင်းလား' 'အေယာ နေကောင်းလား' ဟု အချင်းချင်း နားမည်ခေါ်ပြီး အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်နေကြသည်ကို ကြည့်ပြီး ဖော်ရသေးသည်။

စကားဝိုင်းဖွဲ့ကြစဉ် မြန်မာနိုင်ငံ ရောက်ဖူးသော ကြည်လဲ့ရွှေက "ရေ ခဲက နွား" ပြဿနာ တင်သည့်အတွက် ဆရာယာဘူက "ဂျွဲ" ဟု အဖြေပေး ချက်ဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။

ညနေပိုင်းမှာ အိမ်ကို ချောချောမောမော ပြန်ရောက်သည်။ ပထမနှစ် အတည်ကလေးများနှင့် ဦးဦးဖျားဖျား သွားရသော ဤဓလေ့လာရေးခရီးကို အမှတ် တရ ဖြစ်နေပါသည်။

အိုးအိမ် ပြန်လည်ထူထောင်ရေးအတွက်

"အိုးအိမ် ပြန်လည်ထူထောင်ရေး" ဆိုသော အသုံးအနှုန်းသည် တစ်ချိန်က တွင်ကျယ်ခဲ့သော အသုံးအနှုန်းတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအသုံးအနှုန်းကို ယခု သတိရမိခြင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု၏ အိုးအိမ် ပြန်လည်ထူထောင်ရေးကိစ္စ အတွက် အစီအစဉ် လုပ်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်သို့ ခရီးထွက်လာချိန်မှာ ရန်ကုန်၊ လှိုင်မြို့နယ်ရှိ တက္ကသိုလ်ဆရာများရိပ်သာမှ ဌာနဆိုင်ရာ အိမ်ခန်းကို ပြန်အပ်ခဲ့ရပြီး အိမ်ထောင် အိမ်ထောင်များကို ဒဂုံမြို့သစ် မြောက်ပိုင်းရှိ အိမ်ကျဉ်းကျဉ်းကလေးတို့ တွဲမ မိသားစုနှင့် အပ်ထားခဲ့ရသည့်အကြောင်း ရှေ့မှာ ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ဂျပန်မှ

ပြန်သွားလျှင် ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်ဖို့ အိုးအိမ် အတည်တကျ မရှိသေးပါ။ ထို့ကြောင့် အိုးအိမ်ပြန်လည် ထူထောင်ရေးအတွက် ကြိုတင် စီစဉ်ရပါတော့မည်။ ဂျပန်က ပြန်လျှင် ဘယ်မှာ နေကြမလဲ။ မြောက်ဒဂုံက အိမ်ကလေးမှာတော့ နေ၍ဖြစ်မည် မဟုတ်။ သွားရေးလာရေးလည်း ခရီးထောင့်သည်။ အိမ်ကလည်း ကျဉ်းသည်။ သည်တော့ ဘယ်မှာနေလျှင် ကောင်းမလဲ။

ကျွန်တော်ရော ဇနီးရော သမီးပါ မိသားစု ၃ ယောက်စုံ ကျင်လည်ခဲ့သည့် နေရာမှာ ကမာရွတ် လှည်းတန်းတစ်ဝိုက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က တက္ကသိုလ်တက်ကတည်းက ကမာရွတ် လှည်းတန်းနှင့် ရင်းနှီးခဲ့သည်။ အလုပ်ဝင်တော့လည်း ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်နှင့် ပညာရေးတက္ကသိုလ်မှာ အနေကြာသည့်အတွက် ကမာရွတ် လှည်းတန်းနှင့် ခွာ၍ မရ။ ဇနီး ဆိုလျှင်လည်း ကျောင်းသူဘဝ ပုသိမ်ကောလိပ်မှ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး ပညာသင်ချိန်မှ ယခုအချိန်အထိ လှည်းတန်းမှာ အနေများသည်။ ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ပြီးတော့လည်း လှည်းတန်းက ဦးထွန်းလင်းခြံလမ်းမှာ အိမ်ကလေး ငှားပြီး နှစ် ၂၀ ကျော် နေထိုင်ခဲ့သည်။ သမီး မွေးလာတော့လည်း ပညာရေးတက္ကသိုလ် လေ့ကျင့်ရေးကျောင်းမှာ ဆယ်တန်း အောင်သည်အထိ ကျောင်းနေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကမာရွတ် လှည်းတန်းတစ်ဝိုက်သည် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအတွက် ဘူမိနက်သန် ဖြစ်သည်။ ဂျပန်က ပြန်လျှင်လည်း နေနေကျနေရာမှာ နေရလျှင် ကောင်းမည်။ ထို့ကြောင့် ကမာရွတ် လှည်းတန်းတစ်ဝိုက်မှာ အိုးအိမ် ပြန်လည် ထူထောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပါသည်။

ထိုကာလမှာ "ကြို့ပျိုင့်" ခေတ်စားသော ကာလ ဖြစ်သည်။ အိမ်ခန်းကို ကြို့ပျိုင့်စနစ်ဖြင့် ဝယ်ပြီး ငွေကို အရစ်ကျသွင်းရသောစနစ် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် အဆင်ပြေသော စနစ် ဖြစ်သည်။ ငွေ လုံးခနဲ ခဲခနဲ သွင်းပြီး အိမ်မဝယ်နိုင်သည့်အတွက် အရစ်ကျသွင်းသည့်စနစ်ဖြင့် ဝယ်ရန် စိတ်ကူးသည်။

ကျွန်တော်တို့ အကောင်အထည်ဖော်ချင်သည့် ကိစ္စကို ဇနီး၏ သူငယ်ချင်း၊ ကျွန်တော်တို့၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဒေါ်မိုးသီတာနှင့် ဒေါ်တင်ဌေးတို့က ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ သူတို့၏ အကူအညီဖြင့် လှည်းတန်းရှေ့ရှေ့မှာ ဆောက်မည့် ကွန်ဒိုမီနီယမ် အဆောက်အအုံမှာ ကြို့ပျိုင့်ဖြင့် အခန်းတစ်ခန်းဝယ်ဖို့ စီစဉ်လိုက်သည်။ ငွေကလေး စုဆောင်းပြီး သူတို့ဆီ ပို့လိုက်။ သူတို့က အိမ်အတွက် အရစ်ကျ သွင်းပေးထားလိုက်နှင့် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ ပြန်မရောက်မီ ငွေလည်း အကြေသွင်းပြီးမည်။ ၂ နှစ်အတွင်း အိမ်လည်း

အောက်ပြီးမည်။ ပြန်ရောက်လျှင် အသင့်တက်နေလိုက်ရုံပဲဟု တွေးပြီး ထိုအစီအစဉ်ကို သဘောကျသွားသည်။

ဒေါ်မိုးသီတာနှင့်က အိမ်ပုံစံ စာရွက်များ ပို့ပေးသည်။ ၁၂ ထပ်အဆောက်အအုံ ဆောက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အခန်းက ၄ ထပ်မှာ ဆိုတော့ အနေတော်လောက် ဖြစ်သည်။ အိမ်နှင့် ပတ်သက်သည့် အချက်အလက်များကို သေးစိတ် သိရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ စိတ်အေးသွားပါပြီ။

ရန်ကုန်က တပည့်များ ပေးပို့သည့် စာတွေထဲမှာ အပြောင်းအရွှေ့သတင်းတွေလည်း ပါသည်။ ဘယ်သူတွေက ရာထူးတိုးပြီး ဘယ်တက္ကသိုလ်၊ ဘယ်ကောလိပ်ကို ပြောင်းရတယ် စသည့် သတင်းများကို သိနေရသည်။ ကြာမီ ကျွန်တော်နှင့်ဆိုင်သော အပြောင်းအရွှေ့ သတင်းကိုလည်း ကြားရပါသည်။ ကျွန်တော် ဂျပန် မလာမီ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည့် ဒဂုံတက္ကသိုလ် မြန်မာစာ တွဲဖက်ပါမောက္ခ ရာထူး နေရာတွင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တစ်ဦးကို ပြောင်းရွှေ့ ခန့်ထားလိုက်ပြီး ကျွန်တော်ကို ပြည် ဒီဂရီကောလိပ် (ယခု ပြည်တက္ကသိုလ်) သို့ ပြောင်းရွှေ့ထားသည့် သတင်း ဖြစ်သည်။ "ဒီတော့လည်း မြန်မာ့ရင် ပြည်ကို သွားရုံပဲပေါ့" ဟု တွေးမိသည်။ ပြည် ဒီဂရီကောလိပ်မှာ အိမ်ကွဲရော ဌာနသားများပါ ကိုယ်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ ဖြစ်သည့်အတွက် ပြည်သို့ သွားရမည်ကို စိတ်ဝင်စားနေမိပါသည်။ ဇနီးကတော့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်က ခွင့်ယူပြီး လိုက်လာသူမို့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာပဲ အာဝန်ပြန်ကျပါလိမ့်မည်။ ဇနီးက သမီးကို 'အဖေ ပြည်ရောက်ရင် တစ်ပတ် ထစ်ခါ ဟင်းချက်ပြီး သွားပို့ပေါ့' ဟု စ နေပါသေးသည်။

နေရေးထိုင်ရေး ကိစ္စရော၊ အလုပ်တာဝန် ကိစ္စရော စိတ်ထဲမှာ ရေရေ နာရာ ဖြစ်သွားပါပြီ။

နေ့စဉ် စားဝတ်နေရေး ကိစ္စများ

နေ့စဉ် စားဝတ်နေရေး ကိစ္စများကို ဘယ်လို အကောင်အထည်ဖော်သလဲဟု အစ်ယောက်က မေးလာလျှင် "စားရေးကတော့ အိမ်မှာ မြန်မာလို စားပါတယ်။ ဝတ်ရေးကိုတော့ အိမ်မှာ မြန်မာလို ဝတ်ပြီး အပြင်မှာ နိုင်ငံခြားသားလို ဝတ်ပါတယ်။ နေရေးကတော့ နိုင်ငံခြားသားတွေအတွက် သတ်မှတ်ထားတဲ့ အိမ်မှာ မြန်မာလို နေပါတယ်" ဟု ပြောရပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစုလိုက် ဂျပန်သို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက်

နေ့စဉ် စားရေးကိစ္စကို ဇနီး အိမ်ရှင်မက မြန်မာနိုင်ငံမှာ နေတုန်းကလိုပင် ဆက်လက် အကောင်အထည် ဖော်ပါသည်။ ဂျပန် ရောက်နေသော်လည်း ဂျပန် အစားအသောက်ကို ခံတွင်း မတွေ့သည့်အတွက် မြန်မာလိုပင် ချက်စားကြသည်။ “ကန်ဆိုင်ဆူပါ” ခေါ် ဈေးဆိုင်ကြီးမှာ ဆန်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ သားငါး လိုချင်တာ အလွယ်တကူ ဝယ်နိုင်သည်။ ဆန် လိုချင်လျှင် သပ်သပ် ရုပ်ရုပ် ထုပ်ထားသော ကီလိုအိတ်ကလေးများ အဆင့်သင့် ဝယ်နိုင်သည်။ ဂျပန်ဆန်က တော်တော် စေးသည်။ ရောက်စက စား၍ မရ။ တော်တော်ကြာ တော့ အသားကျသွားသည်။ ကြက်သွန်ဥ အကြီးကြီးတွေ တွေ့ရသည့်အတွက် ထူးဆန်းနေသည်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များလည်း စိမ်းစိမ်းစိုစို ရှိသည်။ ငရုတ်သီး မှုန့် စသည် ဟင်းခတ်မှုန့်များမှာ လှပသော ဘူးကလေးများနှင့် အသင့်ရှိသည်။ ကြက်သား ဝယ်ချင်ပါသလား။ အသား သတ်သတ်၊ အသည်း သတ်သတ် အမြစ် သတ်သတ် စသည်ဖြင့် ခွဲခြားပြီး ကတ်ဘူးကလေးများဖြင့် အသင့်ထည့် ထားသည်ကို ကြိုက်တာ ကောက်ယူရုံပင်။ ကျွန်တော် ကြိုက်သော ငါးဥလည်း အသင့်ဝယ်၍ ရသည်။ အမဲသား၊ ဝက်သား၊ ငါး၊ ပုစွန် တို့ကိုလည်း ထိုနည်းတူ အသင့်ဝယ်နိုင်အောင် စီစဉ်ထားသည်။ ဂျပန်မှာ ကြက်သား ကြက်ဥ ပေါသည့် အတွက် ကြက်သား ကြက်ဥ ကြိုက်သော ကျွန်တော်တို့ မိသားစု စားနေ သောက်ရေး အဆင်ပြေပါသည်။

အိမ်မှာ မြန်မာပုံစံအတိုင်း မြန်မာထမင်းဟင်း ချက်စားသည်။ ဂျပန် စဉ်သည် လာလျှင် မြန်မာထုံးစံအတိုင်း ထမင်းကျွေးသည်။ ထို့ပြင် အသင့် ဝယ်၍ရသော “ဆိုမင်” ခေါ် ခေါက်ဆွဲဖတ်နှင့် ငါးပြုတ်ဘူးတို့ကို အသုံးပြုပြီး မှုန့်ဟင်းခါးလည်း ချက်စားသည်။ အုန်းနို့ဘူး ဝယ်၍ ရသည့်အတွက် အုန်းနို့ ခေါက်ဆွဲလည်း ချက်စားသည်။ ခေါက်ဆွဲ ကြော်စားသည်။ ခေါက်ဆွဲ သုပ်စား သည်။ မနက် လက်ဖက်ရည် ကော်ဖီတို့နှင့် ထမင်းကြော်၊ ကြက်ဥပေါင်မှုန့် စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး လုပ်စားဖြစ်ပါသည်။ လုပ်စားသည် ဆိုရာ၌ ဇနီးထံ ဒိုင်ခံ လုပ်သမျှကို ကျွန်တော်နှင့် သမီးက ဒိုင်ခံ စားခြင်းကို ဆိုလိုပါသည်။

ဝတ်ရေးကျတော့ အပြင်ထွက်လျှင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ဝတ်သော် လည်း အိမ်ထဲမှာတော့ မြန်မာလိုပင် ပုဆိုး၊ ထဘီ ဝတ်၍ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေကြသည်။ အပြင်ထွက်သည့်အခါ အမျိုးသမီးများ ထဘီဝတ်လျှင် မသိသော သော်လည်း ကျွန်တော် တစ်ခါတလေ ပုဆိုးဝတ်ပြီးသွားလျှင် အထူးအဆန်းတို့ ကြည့်သွားကြသည်။ မြန်မာဝတ်စုံနှင့် ရိုက်ထားသော ကျွန်တော်ဓာတ်ပုံကို ဂျပန် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ကြည့်ပြီး ယောက်ျားတွေ စကတ်ဝတ်တတ်

နော်ဟု မှတ်ချက်ချသည်ကို ကြားရဖူးပါသည်။ အိမ်နေရင်းဝတ်ဖို့ ပုဆိုး သုံးလေးထည် ယူလာမိသည့်အတွက် တော်ပါသေးသည်။

နေရေးအကြောင်း ရှေ့မှာ အတန်အသင့် ဖော်ပြပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ နေရသော အခန်းမှာ တစ်ထပ်တိုက် မြေညီထပ်မှာ ရှိသည်။ အိပ်ခန်း ၃ ခန်း ဝါသည်။ စဉ့်ခန်း၊ မီးဖိုခန်း၊ ထမင်းစားခန်း၊ အဝတ်လျှော်စက်ထားသော အခန်း၊ ရေချိုးခန်းတို့ဖြင့် သေသေသပ်သပ် ဖွဲ့စည်းထားသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က တစ်ခန်း၊ သမီးက တစ်ခန်း နေပြီး ကျန်တစ်ခန်းကို စဉ့်သည် အတွက် အလွတ် ထားသည်။ ရေခဲသေတ္တာ၊ အဝတ်လျှော်စက်၊ အအေးပေး စက်၊ အနွေးပေးစက်၊ ဖုန်စုပ်စက် စသည် အိမ်သုံးပစ္စည်းတွေ ပြည့်စုံသည်။ နံရံကပ် ဗီရိုတွေထဲမှာ မွေ့ ရာတွေ အိပ်ရာခင်းတွေ စောင်တွေ ခေါင်းအုံးတွေ အပြည့် ရှိသည်။ စဉ့်ပါမောက္ခ အဆက်ဆက် အသုံးပြုဖို့ မြန်မာစာ မိသားစုက မြည့်ဆည်းပေးထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ရေချိုးလျှင် ရေချိုးကန်မှာ ဆေးနွေးစိမ်၍ ချိုးရသည်။ အိမ်သုံးပစ္စည်း တစ်ခုခု ပျက်လျှင် ကျောင်းသို့ အကြောင်းကြားရသည်။ ချက်ချင်း လာပြင်ပေးသည်။ ပစ္စည်း အသစ်လဲရန် သတ်မှတ်ချိန်ရောက်လျှင် အသစ်လဲပေးသည်။ မီးသတ်ဆေးဘူးများလည်း ထာချိတ်ပေးသည်။ ဓာတ်ငွေ့သုံးမီးဖို သုံးရာတွင် အန္တရာယ် မဖြစ်အောင် သတိ ပြုရမည့် အချက်များကို စာကပ်ပေးထားသည်။ အိမ်တွင်းမှာ ဆေးဖျန်းပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်သည့် အစီအစဉ်အရ ဆောင်ရွက်ပေးမည့် ရက်ကို ကြိုတင် အသိပေးထားသည်။ ထိုရက်တွင် အိမ်ရှင်များ အိမ်မှာ မရှိလျှင် ကျောင်းမှာ ရှိသော သော့မိတ္တူနှင့်ဖွင့်ပြီး ဝင်ခွင့်ပေးရန် ပန်ကြားချက်လည်း ပါသည်။ တစ်ခါတွင် ကျွန်တော်တို့ ခရီးသွားနေစဉ် သန့်ရှင်းရေးလုပ်သည့်ရက်နှင့်ကြုံ၍ အိမ်ခန်းဖွင့်ပြီး သူတို့ အစီအစဉ်အတိုင်း လုပ်ကိုင်ထားသည်။ ပြန်ရောက်သော အခါ ပစ္စည်းအားလုံး မြေရာလက်ရာမပျက် ရှိသည့်အပြင် အားလုံး သန့်ရှင်း နေသည့်အတွက် သဘောကျသွားပါသည်။

ဂျပန်ရောက် မြန်မာမိတ်ဆွေအချို့ တော်တော်ကလေး ကျဉ်းကျဉ်း လျှပ်ကျပ် နေရသည့် အကြောင်းကို ကြားရသောအခါ ‘ဆရာတို့ နေရမယ့် အိမ်က တော်တော် ကျယ်ပါတယ်။ နေလို့ အဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်’ ဟု အိမ် ပြောင်းခါနီးမှာ ဆရာယာဘူ ပြောခဲ့သည့်စကားကို ပို၍ သဘောပေါက်လာ ပါသည်။

အိမ်မှာ မြန်မာပတ်ဝန်းကျင် အငွေ့အသက်ရအောင် ဖန်တီးထားရသည်။ အိမ်ရာဝင် အိပ်ရာထ ဘုရားရှိခိုးပြီး ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့နေစဉ်မှာဟော့ ကိုယ့်

ရုပ်ကိုယုံမြေ ပြန်ရောက်နေသလိုလို ခံစားရသည်။ စည့်ခန်းမှာ ချိတ်ဆွဲထားသော ရွှေတံပုံစေတီပုံတော်ကို မနက်တိုင်း ဖူးမြင်ရသည့်အတွက် စိတ်အေးချမ်းသည်။ အိမ်က ယူလာသော မြန်မာသီချင်း တိတ်ခွေများကို နေ့စဉ်ဖွင့်ပြီး နားထောင်ဖြစ်သည်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ တပည့်တွေ ရေးပို့သည့် စာတွေကိုလည်း မပြတ် ဖတ်ရသည်။ တိုကျိုမှ တစ်ဆင့် မြန်မာမဂ္ဂဇင်း လစဉ် ဝယ်ဖတ်သည်။ ဆရာမ ဒေါ်ပန်းခက်ဆီက မြန်မာဝတ္ထုတွေ မပြတ် ငှားဖတ်သည်။ အိမ်မှာ ကိုယ့်မိသားစုချင်း မြန်မာစကား ပြောရုံမက ကျောင်းမှာလည်း မြန်မာစာသင်ပြီး မြန်မာစကား ပြောခွင့်ကြိုသည့်အတွက် မြန်မာပတ်ဝန်းကျင် အငွေ့အသက်ကို နေ့စဉ် ထိတွေ့ ခံစားခွင့် ရခဲ့ပါသည်။

အေးစန္ဒာနှင့် ခုရိဟာရစ်

တစ်နေ့တွင် ပထမနှစ်မှာ စာသင်ပြီး အခန်းထဲက ထွက်စဉ် 'မင်္ဂလာပါ ဆရာ' ဟု နှုတ်ဆက်သံကြား၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ဂျပန် အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ သူက 'ကျွန်မနာမည် အေးစန္ဒာပါ။ မြန်မာပြည်မှာ မြန်မာစာ သင်ခဲ့ပါတယ်။ မြန်မာစာဆရာ ရှိတယ်ကြားလို့ လာပြီး မိတ်ဆက်တာပါ' ဟု မြန်မာလို ပြောသည့်အတွက် ဝမ်းသာကြောင်း ပြန်ပြောရသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော သူငယ်တန်း စာအုပ်ကလေးကို ဖွင့်ပြီး 'မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်' ဆိုသော စာကြောင်းတွေကို ဖတ်ပြနေသည့်အတွက် ပြုံးမိပါသည်။ အိမ်လာလည်ဖို့လည်း ဖိတ်ခံခဲ့ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် အေးစန္ဒာ အိမ်ကို ရောက်လာသည်။ ဂျပန်မုန့်များနှင့် မြန်မာနိုင်ငံက ဝယ်လာသော လက်ဖက်ထုပ်ကို လက်ဆောင်ပေးသည်။ သူက ဘွဲ့ရပြီးပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုဘေးမြို့နားမှာ နေကြောင်း၊ အချိန်ပိုင်း အလုပ်တစ်ခု လုပ်နေကြောင်း ပြောပြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံကို ၃ ခေါက် ရောက်ပြီးပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်ဆုံးအခေါက် ပြန်ရောက်ပြီး မကြာမီက လက်ထပ်လိုက်ကြောင်း၊ သူ့ယောက်ျားက ယခု ကားနှင့် လိုက်ပို့ကြောင်း စသည်တို့ကို ဝေဝေဆာဆာ ပြောပြသည်။ မြန်မာဘာသာဖြင့် ဘွဲ့ရသူ မဟုတ်ဘဲ ယခု လောက် သွက်သွက်လက်လက် ပြောတတ်နေသည်ကို သဘောကျသွားပါသည်။

အေးစန္ဒာသည် အိမ်မှာ တစ်နေ့လုံး နေပြီး ကျွန်တော်တို့ မိသားစုနှင့် စကားတွေ အများကြီး ပြောသွားပါသည်။ မြန်မာများ စေတနာကောင်းကြောင်း

ထူးတတ်ကြောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဝယ်လို့ခြမ်းလို့ ကောင်းကြောင်းတွေ သူ့စကားထဲမှာ ပါသည်။ စကားပြောနေရင်း 'မြန်မာပြည်ကို လွမ်းလိုက်တာ' ဟု ခဏခဏ ပြောသည်။ အလုပ်လုပ်၍ ပိုက်ဆံစုပြီး မြန်မာနိုင်ငံ ပြန်သွားဦးမည် ဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြောသည်။ သူ့ယောက်ျားကို မြန်မာစကား သင်မေးဘူးလားဟု မေးသောအခါ မြန်မာစကား တော်တော်များများ သင်ပေးထားသော်လည်း 'ချစ်တယ် ချစ်တယ်' ဆိုသော စကားပဲ ပြောတတ်တော့ကြောင်း ပြောပြသည့်အတွက် ရယ်ရပါသေးသည်။

အေးစန္ဒာနှင့် သိရပြီး မကြာမီ ဂျပန်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် ထပ်မံသိရပါသည်။ တစ်နေ့တွင် ဆရာတာမူရာက ကျွန်တော်ရုံးခန်းသို့ ထိုအမျိုးသမီးကို ခေါ်လာပြီး မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သူ့နာမည်က ယိုရှိမိခုရိဟာရ (Ms. Yoshimi Kurihara) ဖြစ်သည်။ ဆရာတာမူရာက "ခုရိဟာရစ်" ဟု ခေါ်သည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူက မြန်မာစကားတော့ သိပ်မပြောတတ်ပါ။ အင်္ဂလိပ်လို ပြောရင်း မြန်မာစကား တစ်လုံး နှစ်လုံး ထည့်ပြောသည်။ သူက ကုမ္ပဏီဖွင့်ထားပြီး အထွေထွေမန်နေဂျာ အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံသို့ မကြာခဏ သွားသည်။ မြန်မာကျောင်းသားကလေးများ ရေးဆွဲသော ပန်းချီထားများကို စုဆောင်းပြီး ကလေးပန်းချီပြပွဲတစ်ခု ပြုလုပ်ရန် စီစဉ်နေကြောင်း သိရသည်။ မကြာမီကပင် မြန်မာနိုင်ငံသို့ သွားပြီး ရန်ကုန်မြို့၊ လသာမြို့နယ် အမှတ် ၂ အထက်တန်းကျောင်းမှ ကလေးများ ပန်းချီရေးဆွဲသည့် အစီအစဉ်တစ်ခု လုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ရေးဆွဲပြီးလျှင် ပန်းချီကားများကို သွားယူမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ခုရိဟာရစ်သည် မြန်မာယဉ်ကျေးမှုကို စိတ်ဝင်စားကြောင်း၊ ဤတက္ကသိုလ်မှာ ဆရာတာမူရာ သင်ကြား ပို့ချလျက်ရှိသော မြန်မာယဉ်ကျေးမှု ဘာသာကို လိုက်တက်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြောပြသည်။ သိကျွမ်းရသည့်အတွက် ဝမ်းသာကြောင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

ယခု ဤစာကို ရေးနေစဉ် အေးစန္ဒာနှင့် ခုရိဟာရစ်တို့ကို ယှဉ်ကြည့်မိသည်။ အေးစန္ဒာသည် အိမ်ကို တစ်ခေါက်လာပြီး နောက်ထပ် မတွေ့ရတော့ပါ။ သူ့ဂျပန်နာမည်ကိုပင် မမေးလိုက်မိပါ။ မြန်မာကို စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်၍ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ထပ်သွားခြင်း ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်မှ မြန်မာနိုင်ငံ ပြန်သည်အထိ အေးစန္ဒာနှင့် နောက်ထပ် မဆုံတော့ပါ။ ခုရိဟာရစ်မှာမူ မိတ်ဆက်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုနှင့် အကြိမ်ကြိမ် တွေ့ဆုံရပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေ ဖြစ်သွားပါသည်။ အလူးသဖြင့် ကျွန်တော်ဇနီးနှင့် ရင်းနှီးသွားပြီး မြန်မာစာ သင်ချင်သည် ဆိုသည့်အတွက်

ဇနီးက အိမ်မှာ မြန်မာစာ သင်ပေးရပါသည်။ မြန်မာစကား တော်တော် တတ် သွားပြီး မြန်မာပွဲ မှန်သမျှ လိုက်ဖြစ်အောင် လိုက်ပါသည်။ မြန်မာနာမည် လိုချင်သည် ဆိုသည့်အတွက် ဇနီးက “သဇင်နွယ်” ဟု နာမည်ပေးသည်ကို သဘောကျသွားပြီး တယ်လီဖုန်း ဆက်သည့်အခါ ‘သဇင် ဖြစ်ပါတယ်’ ဟု မြန်မာလို စ ပြောလေ့ ရှိသည်။ မိတ်ဆွသစ်တစ်ယောက် တိုးပွားလာသည့် အတွက် ဝမ်းသာရပါသည်။

အိမ်ထောင်သက် ငွေရတု

၁၉၇၃ ခု ဇွန်လ ၁၄ ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော်နှင့် ဇနီးတို့ ရန်ကုန်တိုင်း တရားမ တရားသူကြီး ဦးသောင်းညွန့်၏ ရှေ့မှာ လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး လက်ထပ်ခဲ့ကြ သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်ရောက်နေသော ၁၉၉၈ ခု ဇွန်လ ၁၄ ရက်နေ့သည် ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်သက် ၂၅ နှစ် ပြည့်မြောက်သော ငွေရတု အခါသမယ ဖြစ်ပါသည်။

လက်ထပ်စဉ်မှာ ကျွန်တော်က နည်းပြဆရာကလေး၊ ဇနီးက အချိန်ပြည့် အလုပ်ပင် မရသေး၊ လုပ်သားများကောလိပ်မှာ အချိန်ပိုင်း နည်းပြဆရာမ ကလေး ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်သည် ဘဝတွင် ရန်ကုန် လှုပ်ရှားရင်း အိမ်ထောင် သက် ၇ နှစ်မှာ သမီးကလေး ဖွားမြင်သည်။ ယခု ကျွန်တော်တို့ ဂျပန် ရောက် နေချိန်မှာ သမီးက အသက် ၁၈ နှစ် ရှိနေပါပြီ။ မိသားစု အေးအေးချမ်းချမ်း နေနိုင်သည့် အခြေအနေ ရောက်ပါပြီ။

သမီးက ဖေဖေနှင့် မေမေ၏ အိမ်ထောင်သက် ငွေရတု အထိမ်းအမှတ် ဆုတောင်းစကားကလေး သတင်းစာမှာ ထည့်ဖို့ စိတ်ကူးရသည့်အတွက် ရန်ကုန်က တပည့် ဦးကျော်တင့်ကို သတင်းစာထဲ ထည့်ပေးဖို့ အကူအညီ တောင်း လိုက်သည်။ ဆုတောင်းလွှာကလေး သတင်းစာမှာ အချိန်မီ ပါလာသည်။ ရန်ကုန်က တပည့်တွေက သတင်းစာထဲက ဖြတ်ပြီး ပို့ပေးသည်။ အမှတ်တရ ဖြစ်ရပါသည်။

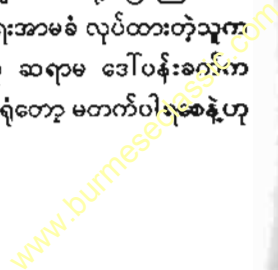
ရန်ကုန်မှာ ဆိုလျှင်တော့ ထိုနေ့မှာ ရွှေတိဂုံဘုရား သွားဖူးမည်။ သံဃာ တော်များကို ဆွမ်းကပ်မည်။ မိတ်ဆွ အပေါင်းအသင်းတွေကို ကျွေးမွှေးမည် အစီအစဉ်လည်း လုပ်နိုင်သည်။ ယခု ရပ်ဝေးမြေခြား ရောက်နေသည်ဖို့ ထို

အစီအစဉ်များ မလုပ်နိုင်တော့ပါ။ အိမ်က သူ့ဘာသာပေးရန်ကို အာရုံ ပြု၍ ရှိခိုး ကန်တော့ပြီး ဆုတောင်းရပါသည်။

ဤကာလအတွင်း ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စကလေးများကိုလည်း အဆင် ဖြေပြေ ဆောင်ရွက်နိုင်သည်။ ဇနီးမှာ ပြည်ပလစာမဲ့ခွင့်ဖြင့် လိုက်လာခြင်း ဖြစ်၍ ခွင့်ကာလ တစ်နှစ်ပြည့်လျှင် နောက်တစ်နှစ် ထပ်လျှောက်ရမည် ဖြစ် သည်။ လျှောက်လွှာရိုက်ပြီး ရန်ကုန်က တပည့် ဦးအောင်မြင်ဦးအား အဆင့်မြင့် ဝဉ္စာ ဦးစီးဌာနသို့ တင်ပေးရန် ကြိုတင် မှာကြားထားသည်။ နောက်ထပ် တစ်နှစ် ခွင့်ထပ်ပေးသည့် အမိန့်စာ ထွက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ဦးအောင်မြင်ဦးက ဖုန်းဆက်ပြောသည့်အတွက် ဝမ်းသာ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောရသည်။

မှတ်မှတ်ရရ ငွေရတုရက်လွန်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော် ဆေးစစ် ရသည်။ ပုံမှန် ဆေးစစ်ရသည့် ထုံးစံအတိုင်း စစ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာမ ဒေါ်ပန်းခက်က ကျွန်တော် ဆေးစစ်ရမည့် ဆေးရုံကို ခေါ်သွားပေးသည်။ အိုဆာကာ ရဲတိုက်၏ တံခါးတစ်ခု ဖြစ်သော အိုတင်မွန်တံခါးနားမှာ ရှိ၍ အိုတင်မွန် ဆေးရုံဟု ခေါ်ကြောင်း ဒေါ်ပန်းခက်က ရှင်းပြသည်။ ဝန်ထမ်းများကို ဤဆေးရုံက ဆေးစစ်ပေးသည်။ ဆီး ၃ ကြိမ် စစ်ရသည်။ သွေး ၄ ကြိမ် ဆောက်ပြီး စစ်ရသည်။ ဆရာဝန်မက ကျန်းမာရေး အခြေအနေ မေးမြန်းသည်ကို ဒေါ်ပန်းခက်က စကားပြန် လုပ်ပေးသည်။ ဆွေမျိုးမိဘ အဘိုးအဘွားများတွေ ဆဲမှာ ရောဂါကြီးကြီး ရှိသလား၊ ဆေးရုံတက်ဖူးသလား၊ ခွဲဖူးသလား၊ အရက် ဆို ဆေးလိပ်တို့ သောက်သလား၊ ကိုယ်အလေးချိန် ဘယ်လောက် ရှိသလဲ၊ အရပ်အမြင့် ဘယ်လောက်လဲ၊ ငယ်ငယ်က ပိန်သလား၊ ဝသလား၊ ဘယ်အချိန်က အဝဆုံးလဲ စသည့် မေးခွန်းတွေကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် မေးသည်။ ပြန်ဖြေ သမျှကို ဒေါ်ပန်းခက်က စကားပြန် လုပ်ပေးသည်။ ဆေးစစ်ပြီးနောက် အဖြေကို ဆရာဝန် သို့ ပို့ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျန်းမာရေး မကောင်းလျှင် ဤဆေးရုံသို့ ဖြစ်စေ နီးစပ်ရာ ဆေးရုံသို့ ဖြစ်စေ သွားပြနိုင်ကြောင်းလည်း ရှင်းပြသည်။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ဂျပန်ရောက်စကတည်းက “ကျန်းမာရေးအာမခံ” ထားရသည်။ သတ်မှတ်ထားသော ငွေကို သွင်းရသည်။ “နိုင်ငံခြားသား ပညာ နှင့်တွေ့က ကျန်းမာရေးအာမခံ မသွင်းချင်ကြဘူး။ များတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ဒါ့အပြင် နေထိုင်မကောင်းလို့ ဆေးကုရင် ကျန်းမာရေးအာမခံ လုပ်ထားတဲ့သူက ၃၀ ရာခွန်းပဲ ပေးရတာမို့ အကျိုးရှိပါတယ်” ဟု ဆရာမ ဒေါ်ပန်းခက်က ရှင်းပြဖူးပါသည်။ အကျိုးမရှိလည်း နေပါစေ၊ ဆေးရုံတော့ မတက်ပါဘူးနဲ့ဟု စိတ်ထဲက ပြောနေမိပါသည်။

ဂျပန်မှာ မှတ်တမ်းမရှိဘဲ ကောင်း၊ မဖြစ်အောင် ဂရုစိုက်ရသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော် သောက်နေကျ သွေးတိုးကျဆေးနှင့် ဇနီး သောက်နေကျ အစာအိမ်ဆေးများကို ရန်ကုန်က တပည့်တွေက မှန်မှန် ပို့ပေးသည့်အတွက် အဆင်ပြေသည်။ သမီးလည်း နေထိုင်မကောင်း မဖြစ်ပါ။ “နေမကောင်းဖြစ်မှ ဆေးကုတာထက် နေမကောင်း မဖြစ်အောင် အစားကောင်းကောင်း စားပါ” ဆိုသော ဩဝါဒကို ကျွန်တော်တို့ မိသားစု အရင်ကတည်းက လိုက်နာခဲ့သည့်အတိုင်း ဂျပန်မှာလည်း အာဟာရပြည့်ဝအောင် ဂရုစိုက်ပြီး စားကြပါသည်။ ရာသီဥတုနှင့် အဆင်ပြေအောင်လည်း ဝတ်ဆင် နေထိုင်ကြပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နေထိုင်မကောင်း မဖြစ်ဘဲ ကျန်းမာနေတာ ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိပါသည်။

အိမ်ထောင်သက် ငွေရတုသက်တမ်း ပြည့်သည့်အချိန်မှာ မိသားစု ရောဂါဝေဒနာ ကြီးကြီးမားမား မရှိဘဲ ကျန်းမာနေသည်ကို ဝမ်းသာမိပါသည်။

ဂျပန် ပါမောက္ခ ရင်ထဲက မြန်မာ နှလုံးသား

‘ဆရာ ဦးချစ်မန်းနွယ်က မြန်မာကို ဂျပန်ထက် ပိုချစ်တယ်။ သူ့စိတ်က မြန်မာစိတ် ဖြစ်နေတယ်။ မန္တလေးမှာ ငယ်ငယ်က နေခဲ့လို့ မြန်မာနဲ့ ပိုတူတယ်။ ဂျပန် လူမှုရေး စနစ်ကို သူ သဘော သိပ်မကျပါဘူး’

ကျွန်တော် ဆေးစစ်ဖို့ ဒေါ်ပန်းခက်နှင့်အတူ အိုတင်မွန် ဆေးရုံမှာ ထိုင်စောင့်ရင်း စကားပြောကြစဉ် ဒေါ်ပန်းခက်က ‘ဆရာ ဦးချစ်မန်းနွယ်လည်း ဒီဆေးရုံမှာ ဆေးစစ်ဖူးတယ်’ ဟု ဆိုရင်း အထက်ပါအတိုင်း သတိတရ ပြောပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဆရာ ဦးချစ်မန်းနွယ် ဆိုသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုနှင့် ခင်မင်သော ဂျပန်မိတ်ဆွေ ဒေါ်ဆန်းမြင့်၏ ဖခင် ဖြစ်သည်။ ဆရာ ဂျပန်နာမည်က မစ္စတာ မာဆာဟာရဟာရာဒါ (Mr. Masaharu Harada) ဖြစ်သည်။ ဆရာအိုးနိုတိုးရဲ့ မတိုင်မီ အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်မှာ မြန်မာစာပါမောက္ခ အဖြစ် ဆောင်ရွက်သွားသူ ဖြစ်သည်။ “ဆရာဟာရာဒါ” ဟု လူသိများသည်။

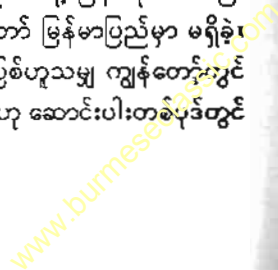
ဆရာကို ကျွန်တော် မမြင်ဖူးလိုက်ပါ။ ဆရာသည် ဂျပန်နိုင်ငံအစိုးရ ပညာရေးဝန်ကြီးဌာန၏ စေလွှတ်ချက်အရ မြန်မာနိုင်ငံမှာ တစ်နှစ် နေထိုင်ပြီး ရန်ကုန် ဝိဇ္ဇာနှင့်သိပ္ပံ တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာနတွင် သုတေသီအဖြစ် မြန်မာ

စာပေ လေ့လာသွားကြောင်း သိရပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်မှာ ပညာရေးအက္ခယိုလ် ရောက်နေသည့်အတွက် ဆရာဟာရာဒါနှင့် မဆုံစည်းခဲ့ရပါ။ သို့သော် ဆရာသည် မြန်မာကို ချစ်ကြောင်း၊ မြန်မာစကားကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောတတ်ရုံမက မြန်မာစာလည်း ကောင်းကောင်း ရေးနိုင်ကြောင်း သတင်းကြားရသည့်အတွက် စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။ ဂျပန် ရောက်သောအခါ ဒေါ်ဆန်းမြင့်နှင့် သိကျွမ်း ခင်မင်ရပြီးနောက် ဆရာဟာရာဒါ၏ သမီးမှန်း သိရသောအခါ သူ့ဖခင်အကြောင်း မေးမြန်းကြည့်ပါသည်။ ဒေါ်ဆန်းမြင့်က စိတ်ဝင်တစား ပြောပြသည်။ ယခု ဒေါ်ပန်းခက်ထံမှ မြန်မာကို ချစ်သော ဆရာစိတ်ဓာတ်အကြောင်း သိရပြန်ပါသည်။

“စစ်မဖြစ်မီ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုသည် မန္တလေးမြို့မှာ ဆယ်နှစ် ဆယ်မိုး နေခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်အဖေသည် သွားစိုက်ဆရာဝန် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဂျပန်မှာ မွေး၍ ရွှေမန်းမှာ ကြီးပြင်းလာသောကြောင့် ကျွန်တော်ကိုယ် ကျွန်တော် ဂျပန်ရွှေမန်းသားဟု အမည်နာမ သတ်မှတ် ဆေးချင်ပါသည်” ဟု ဆရာကိုယ်တိုင် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်မှာ ရေးဖူးပါသည်။ ဆရာ ဖ နှစ်သားတွင် မန္တလေးသို့ ရောက်လာပြီး မန္တလေး “ဝက်စလီ ယောက္ခားလေး အထက်တန်းကျောင်း” တွင် ဆယ်နှစ် ပညာသင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာလူမျိုး၊ မြန်မာစကား၊ မြန်မာစာတို့နှင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက အကျွမ်းတဝင် နှိုခဲ့သည်။ မြန်မာ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မွေ့လျော် ကြီးပြင်းခဲ့ရသော ဆရာသည် ထေရဝံသီကတည်းက ရင်ထဲမှာ မြန်မာချစ်စိတ် အမြစ်တွယ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရ ခေါ်မိမည်။

“ချစ်မန်းနွယ်” ဆိုသော ဆရာ မြန်မာနာမည်မှာ အဓိပ္ပာယ် လေးနက်ကြောင်း ဒေါ်ဆန်းမြင့်က ပြောပြသည်။ ဆရာက မန္တလေးကို အလွန်ချစ်သည်။ ထို့ပြင် ငယ်စဉ်က အလွန် ချစ်ခင် တွယ်တာခဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် နှိုခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုမိန်းကလေး၏ အင်္ဂလိပ်နာမည်မှာ “နွယ်” ဟု အဓိပ္ပာယ် ရသည်။ ထိုအကြောင်းများကြောင့် “ချစ်မန်းနွယ်” ဟူသော မြန်မာအမည်ကို သူ့ခွဲခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။

ဆရာသည် စစ်မဖြစ်မီကလေးတွင် ဂျပန်နိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်လာပြီး ပညာဆက်သင်သည်။ “စစ်တွင်းကာလမှာ ကျွန်တော် မြန်မာပြည်မှာ မရှိခဲ့၊ စစ်အတွင်းက မြန်မာတို့အပေါ် တင်ရှိခဲ့သော အပြစ်ဟူသမျှ ကျွန်တော်ကွင်း ချွေး မြောက်ပြစ်ကင်း လုံးဝ လွတ်ကင်းခဲ့ပါသည်” ဟု ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်တွင် ရေးဖူးသည်။

ဆရာဟာရာဒါသည် မြန်မာစာ မြန်မာမှုကို အထူး စိတ်ဝင်စားသည်။ ကြီးကြီးစားစား လေ့လာသည်။ အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ် တွင် အမှုထမ်းကာ မြန်မာစာပေ သင်ကြားပို့ချသည်။ မြန်မာသဒ္ဒါကျမ်း ပြုစုသည်။ ဧည့်ပါမောက္ခအဖြစ် လာရောက်သော ဆရာကြီး ဦးဝန် (မင်းသုဝဏ်) နှင့် တွဲဖက်၍ စာအုပ်စာတမ်းများ ပြုစုသည်။ ဆရာအိုးနိုတိုးရနှင့် တွဲဖက်၍ ဂျပန်မြန်မာ အဘိဓာန် ပြုစုသည်။ သွေးသောက်၊ မိုးဝေ စသော မဂ္ဂဇင်းများတွင် “ချစ်မန်းနွယ်” အမည်ဖြင့် ဆောင်းပါးများ ရေးသည်။ သွေးသောက် မဂ္ဂဇင်း တွင် “ဂျပန်ဝတ္ထု သမိုင်းချုပ်” အခန်းဆက် ဆောင်းပါး ရေးသည်။ ဂျပန်ဝတ္ထုနှင့် မြန်မာဝတ္ထု နှိုင်းယှဉ်ချက်များ ပါဝင်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှ ငယ်သူငယ်ချင်း ဦးသိန်းအောင် ဆိုသူက သားကလေး ဖွားမြင်၍ “ချစ်မန်းနွယ်” ဟု နာမည် ပေးထားကြောင်း စာရေးသည့်အတွက် ဆရာ ဝမ်းသာနေသည်။

ဆရာသည် ၁၉၈၁ ခုနှစ်တွင် ကင်ဆာရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ရှာသည်။ ကွယ်လွန်ချိန်မှာ ၅၆ နှစ် ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း ဒေါ်ဆန်းမြင့်က ပြောပြသည်။ ‘အဖေ မဆုံးခင် ကျောင်းပြန်တက်သေးတယ်။ ဗိုလ်ကရီဖုန်းနဲ့ စကားပြောရ တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ပတ်ပဲ ကျောင်းတက်နိုင်ပါတော့တယ်’ ဟု ပြောပြပါသည်။

ဆရာဟာရာဒါ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဆရာ စာအုပ်စာတမ်းများကို ဆရာမိသားစုက အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာ တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်သို့ လှူဒါန်းပြီး “ဆရာဟာရာဒါစာစု” အဖြစ် သီးသန့်အခန်းဖြင့် ထားပါသည်။ ဒေါ်ဆန်းမြင့် လိုက်ပြသည့်အတွက် စာကြည့်တိုက်မှာ ဆရာစာအုပ်များကို တွေ့ရသည်။ ရှေးဟောင်းကဗျာစာအုပ်များ၊ စကားပြေစာအုပ်များ၊ ဝတ္ထုများ၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိများ၊ သွေးသောက်၊ မြဝတီ စသည့် မဂ္ဂဇင်းများ အတော်များများ တွေ့ရပါသည်။

ထိုစာအုပ်များသည် ဆရာရင်ထဲက မြန်မာနုလုံးသားကို ဖွံ့ဖြိုးစေခဲ့ သော အာဟာရများ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု တွေးနေမိသည်။

ကြိုဆိုပွဲနှင့် မိတ်ဆုံစားပွဲ

တစ်နေ့တွင် စာတိုက်မှ ဖိတ်စာကတ်ပြားကလေးတစ်ခု ရောက်လာသည်။ မြန်မာလိုရော ဂျပန်လိုပါ ရိုက်နှိပ်ထားသည်။ ရထားလမ်းညွှန် မြေပုံကလေး လည်း ပါသည်။ မြန်မာလို ရေးထားသော စာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

“အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာ တက္ကသိုလ်မှ ဆရာ ဧည့်ပါမောက္ခ ဦးခင်အေးနှင့် မိသားစုကို ဖိတ်ခေါ်ပြီး ဂျပန်နိုင်ငံမှ ကြိုဆိုပွဲနှင့် မိတ်ဆုံစားပွဲ အခမ်းအနားကို KANSAI ရှိ မြန်မာနိုင်ငံသားများ အပါအဝင် အောက်ပါနေ့ရက် အချိန်တွင် ကျင်းပမည် ဖြစ်ပါ သည်။ မိတ်ဆွေဧည့်သည်များ အားလုံး တက်ရောက်ပါရန် လေးစားစွာ ဖိတ်ခေါ်အပ်ပါသည်။”

နေ့စွဲ၊ ၁၉၉၈ ခု ဇွန်လ ၂၇ ရက်၊ ညနေ ၆ နာရီ

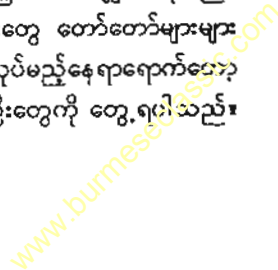
ကျွန်တော်တို့မိသားစု ကျိုတို သွားစဉ်က ဂျပန်မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေး အသင်းသို့ ရောက်ခဲ့ရာ အသင်းက ကြိုဆိုပွဲ လုပ်မည့်သတင်းကို ကြားခဲ့သည်။ အသင်းအမှုဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်သော မစ္စတာ မိယာအိ (မြန်မာနာမည် ဦးမြိုင်) ဆို ကျွန်တော်ဆီ မကြာမီက ဖုန်းဆက်ပြီး ဇွန်လထဲမှာ ကြိုဆိုပွဲလုပ်မည့် အစီအစဉ်ရှိ၍ ကျွန်တော်တို့မိသားစု တက်ရောက်ဖို့ အဆင်ပြေ မပြေ မေးသည့် အတွက် တက်ရောက်နိုင်ပါကြောင်း အကြောင်းပြန်ခဲ့သည်။ ရက် သတ်မှတ် နေ့စဉ်ပြီး ဖိတ်စာပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျင်းပမည့် နေရာကို Osaka Kokusai Koryu Center ဟု ဖော်ပြထား သည်။ လမ်းညွှန်မြေပုံကလေးမှာလည်း နေရာကို သေသေချာချာ ဖော်ပြထား သည်။ ကျသင့်ငွေအဖြစ် အသင်းသား ဆိုလျှင် ယန်း ၄၀၀၀၊ ကျောင်းသား ဆိုလျှင် ယန်း ၁၅၀၀၊ မြန်မာလူမျိုး ဆိုလျှင်လည်း ယန်း ၁၅၀၀ သတ်မှတ် ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

ပွဲလုပ်မည့်နေရာကို ကျွန်တော်တို့ မသွားတတ်ပါ။ မြန်မာစာကျောင်းသား များလည်း တက်ရောက်မည် ဆိုသဖြင့် မေးမြန်းကြည့်ရာ စိုးကလျာရွှေနှင့် ဇင်ဝင်းရွှေတို့က ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူတူသွားမည် ဆိုသည့်အတွက် အဆင် ပြေသွားပါသည်။ နန်းမြကေခိုင်က ဖုန်းဆက်ပြီး ကြိုဆိုပွဲမှာ ကျွန်တော်အတွက် ထားပြန်လုပ်ပေးဖို့ သူ့ကို အသင်းက အကူအညီတောင်းထားကြောင်း ပြော ပြသည်။

မိတစန်ရီ ဘူတာမှာ ဆုံကြပြီး ရထားစီးကြသည်။ မီနမိမိုရီမချီ ဘူတာ မှာ ရထားပြောင်းစီးပြီး တန်မချီ ဘူတာမှာ ဆင်း၍ လမ်းလျှောက်ရသည်။ သမ်းမှာ ကျွန်တော်တပည့် မြန်မာစာကျောင်းသားတွေ တော်တော်များများ ကျွဲ၍ သူတို့နှင့် စကားပြောရင်း သွားကြသည်။ ပွဲလုပ်မည့်နေရာရောက်တော့ ကျွန်တို့မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးအသင်းက အသင်းလူကြီးတွေကို တွေ့ရပါသည်။ နန်းမြကေခိုင်လည်း ရောက်နေပါပြီ။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ညနေ ၆ နာရီမှာ အခမ်းအနား စသည်။ အသင်းလူကြီး တစ်ဦးထံ ကြိုဆို နှုတ်ဆက်စကား ပြောပြီး ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်စကား ပြန်ပြော ရသည်။ နန်းမြကေခိုင်က စကားပြန် လုပ်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ကိုယ်တိုင်ထုတ် စနစ်ဖြင့် စီစဉ်ထားသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို စားသောက်ကြသည်။ ခေါက်ဆွဲကြော်၊ ကြက်သားကြော်၊ အာလူးကြော်၊ ပုစွန်ကင်၊ လက်ဖက်သုပ် စသည့် အစားအသောက်များ စီစဉ်ထားသည်။

စားရင်းသောက်ရင်း မိတ်ဆက်ကြသည်။ ဒေါ်မိုရီး (Mori) စန်းစန်းအေး ဒေါက်တာဇော်ထွန်း စသော မြန်မာများနှင့်လည်း မိတ်ဆွေဖြစ်သွားသည်။ ပညာတော်သင် ရောက်နေသော ဒေါ်အေးအေးသင်းလည်း ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူ လိုက်လာသည်။ မြန်မာပွဲ ဖြစ်သည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု မြန်မာဝတ်စုံ ဝတ်လာကြသည်ကို တပည့်ကလေးများက ကြည့်ပြီး သဘော ကျနေကြသည်။

အသင်းလူကြီးများကလည်း ဝမ်းသာကြောင်း ပြောရင်း မြန်မာနိုင်ငံကို စစ်အတွင်းက ရောက်ဖူးကြောင်း၊ မြန်မာများ အလွန် စိတ်ကောင်းရှိပြီး ကူညီ တတ်ကြောင်း ပြောကြသည်။ ဂျပန်ဝတ္ထု ဖတ်ဖူးသလားဟု မေးရင်း ဝတ္ထု အကြောင်း ဆွေးနွေးသူလည်း တွေ့ရသည်။

မြန်မာစာကျောင်းသား တော်တော်များများ လာကြသည်။ အထူးသဖြင့် မကြာမီက ကျောင်းစတင်ရပြီး ကျွန်တော်နှင့် လေ့လာရေးခရီး ထွက်ခဲ့သော ပထမနှစ် ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေကို စုံစုံညီညီ တွေ့ရ၍ ဝမ်းသာ ကြည့်နေ ရသည်။ သမီးကလည်း ဂျပန်စကား ပြောတတ်စဖြစ်၍ သူတို့နှင့် ပြောကြဆိုကြ ရင်း အဖွဲ့ကျသွားသည်။ သမီး ဂျပန်စကား ပြောသည်ကို သူတို့ သဘောကျနေ ကြသည်။

တစ်ဦးချင်း မိတ်ဆက်စကား ပြောရင်းက အစီအစဉ်တွင် တက်ရောက် သည့် မြန်မာ ဂျပန် အသီးသီးက မိတ်ဆက်စကား ပြောကြသည်။ မြန်မာတို့ ပြောတတ်သော ဂျပန်များက မြန်မာလို ပြောသည်။ ထိုစဉ် ပထမနှစ် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားကလေးတွေ အားလုံး တန်းစီပြီး ရှေ့ထွက်လာသည့်အတွက် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ သူတို့ မြန်မာစကား ရေရေလည်လည် မပြောတတ်ကြ သေးပါ။ “ဘာပြောမလို့ပါလိမ့်” ဟု တွေးနေစဉ် တစ်ယောက်က အချက်ပြလိုက် သောအခါ “များများ စားပါ” ဟု အားလုံး ဝိုင်းအော်ကြပြီး ဦးညွတ် နှုတ်ဆက် ကာ ပြန်ထွက်သွားကြသည်။ မြန်မာဖတ်စာထဲမှ သူတို့ သင်ထားပြီးသော ဝါကျကလေးကို ရွတ်ဆိုပြီး တတ်သလောက် မှတ်သလောက် အစွမ်းပြကြခြင်း

ကြောင်း သဘောပေါက်သွားပါသည်။ အားလုံးက ရယ်မောပြီး လက်ခုပ် ပြောပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ ယူလာသော ပုဂံ ရွှေစည်းခုံပုံတော် ရွှေခြည်ထိုး မြန်မာများကို လက်ဆောင်ပေးရာ အသင်းမှ ဦးမြိုင်က လက်ခံပြီး ကျေးဇူးတင် စကား ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ယခုကဲ့သို့ ဂရုတစိုက် နှုတ်ဆက် သည့်အတွက် ဂျပန်မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးအသင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း၊ ကျွန်တော် ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးစရာရှိလျှင် အချိန်မရွေး ဆောင်ရွက်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောပါသည်။ ဂျပန် ကျောင်းသူကလေးတစ်ယောက်က ကျွန် တော်ကို ပန်းစည်း လက်ဆောင်ပေးသည့် အစီအစဉ်လည်း ပါဝင်ပါသည်။

ပွဲပြီးခါနီးမှာ ဂျပန်မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးအသင်းမှ အိုးကစ် (Mr. Oka) က မြန်မာနာမည် လိုချင်ကြောင်း ပြောသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့မိသားစု ထိုင်ဝင်ပြီး “ဦးအောင်မြင်” ဟု နာမည်ပေးလိုက်သည်။ နာမည်၏ အဓိပ္ပာယ် ကို ရှင်းပြလိုက်သောအခါ သူ သဘောကျသွားပါသည်။ နောက်ဆုံး အစီအစဉ် အဖြစ် မြန်မာအားလုံး စုပြီး “မန်းတောင်ရိပ်ခို” သီချင်းကို လက်ခုပ်သံညီညီ ပြီး ဝိုင်းဆိုကြကာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပွဲသိမ်းလိုက်ကြပါသည်။

သူတို့အတွက် မြန်မာနာမည် လှလှကလေးများ

နှုတ်ဆက်ပွဲက အပြန်မှာ “သူတို့ကို မြန်မာနာမည်ပေးဖို့ အလုပ်တစ်ခု ကျန် သေးတယ်” ဟု စဉ်းစားမိပါသည်။ သူတို့ ဆိုသည်မှာ ပထမနှစ် မြန်မာစာ အစီအစဉ် ဝင်ရောက်လာကြသော ကျောင်းသားသစ်ကလေးများ ဖြစ်ပါသည်။ အတန်းကြီးသော ကျောင်းသားများမှာ မြန်မာနာမည် ရှိပြီးသားဖြစ်၍ “မို.မို. သော်” “ငြိမ်းငြိမ်းသော်” “စိုးကလျာရွှေ” “အောင်သိန်းရွှေ” စသည်ဖြင့် သူတို့ အမည်တွေကို ခေါ်ပြီး စကားပြောနိုင်သည်။ ပထမနှစ် ကျောင်းသားတွေကို မြန်မာနာမည် မပေးရသေး။ ထို့ကြောင့် ကြိုဆိုပွဲမှာ သူတို့ကို မြန်မာနာမည် ခေါ်ပြီး စကားမပြောနိုင်ခဲ့ပါ။ “မြန်မာနာမည် မြန်မြန်ပေးမှပဲ” ဟု သတိရလာ သည်။

မြန်မာနာမည် ပေးဖို့အတွက် ဆရာအိုးနီနှင့်အတူ အကောင်အထည် တင်ရသည့် အစဉ်အလာရှိကြောင်း သိထားသည်။ ဂျပန်ကျောင်းသားတစ် ယောက်က မိမိ၏ သွေးအမျိုးအစားက ဘာသွေး ဖြစ်သည်ကို မသိငယ်

www.burmeseclassic.com

ကတည်းက သိသော်လည်း ဘယ်နေ့မှာ မွေးသည်ကို မသိပါ။ မွေးသည့် ခုနစ်၊ လ၊ ရက် တို့ကို သိသော်လည်း တနင်္ဂနွေနေ့၊ မွေးသလား၊ အင်္ဂါနေ့၊ မွေးသလား စသည့် မွေးနေ့ကို မသိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မွေးနေ့ကို မှတ်သားထား သောထုံးစံ မရှိဟု ဆိုပါသည်။

မြန်မာနာမည် ပေးမည်ဆိုတော့ ဆရာအိုးနိုက မြန်မာ့ဓလေ့နှင့်အညီ နေ့သင့်နံသင့် ပေးချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းသားသစ်များ၏ မွေးနေ့ကို နှစ်တစ်ရာ ပြက္ခဒိန်မှာ ကြည့်ပြီး ရှာပေးသည့် အလုပ်ကို ဆရာအိုးနို နှစ်စဉ် မပျက်မကွက် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်ဟု သိရပါသည်။ ကျွန်တော်အရင် အမှုထမ်း ခဲ့သော ဧည့်ပါမောက္ခများက မွေးနေ့နှင့်အညီ နာမည်ပေးခဲ့ကြသည်။ ယခုနှစ် နာမည်ပေးဖို့ကိစ္စ ဆရာအိုးနိုကို ပြောသောအခါ ဆရာက ကျောင်းသား တစ်ဦး ချင်း မွေးဖွားသည့် ခုနစ်၊ လ၊ ရက် တို့ကို တောင်းယူပြီး မွေးနေ့များကို စိတ်ရှည် လက်ရှည် ရှာပေးပါသည်။

မွေးနေ့စာရင်း ရပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု တိုင်ပင်ပြီး မြန်မာ နာမည် လှလှကလေးတွေ ရွေးကြပါသည်။ ဂျပန်တို့၏ ဓလေ့တစ်ခုမှာ နာမည်မှာ ပါသော စကားလုံးတိုင်း အဓိပ္ပာယ် တစ်ခုခု ရှိရမည် ဟူသော ခံယူချက်ဖြင့် နာမည်၏ အဓိပ္ပာယ်ကို မေးလေ့ရှိသောဓလေ့ ဖြစ်သည်။ နာမည် ရွေးရာတွင် မွေးနေ့လည်း သင့်ရမည်။ အဓိပ္ပာယ်လည်း ရှိရမည်။ လှလည်း လှရမည် ဟူသော အချက်များဖြင့် ရွေးကြသည်။

အစဉ်အလာတစ်ခု ရှိပါသေးသည်။ အရင် ဧည့်ပါမောက္ခများက နာမည် အဆုံးသတ်မှာ သူတို့နာမည်ပါအောင် မှည့်ခေါ်ခဲ့ကြသည့် အစဉ်အလာ ဖြစ် သည်။ ဆရာ ဦးအုန်းသော်က သူ့တပည့်တွေကို "အေးအေးသော်၊ ယမင်းသော်၊ ဆွေဆွေသော်၊ ခင်မောင်သော်" စသည့် အမည်များ ပေးခဲ့သည်။ ဆရာ ဦး တင်ရွှေက သူ့တပည့်တွေကို "အိမာလာရွှေ၊ ပြုံးလဲ့ရွှေ၊ အောင်သိန်းရွှေ" စသည့် အမည်များ ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ထိုအစဉ်အလာတို့ကို လိုက်လျှောက် ကောင်းမည်။

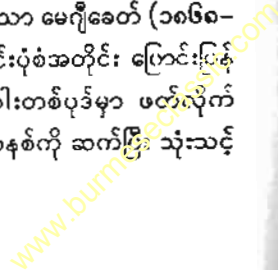
ဤသို့ဖြင့် တပည့်ကလေးများကို "ပန်းဖြူဖြူအေး၊ မွန်ရည်အေး၊ ယဉ်မူရာအေး၊ မိုးပပအေး၊ ထက်မြက်အေး၊ ပိုင်စိုးအေး၊ ရာဇာအေး" စသည့် 'အေး' နှင့် ဆုံးသော နာမည်များ ရွေးချယ်ပေးလိုက်ပါသည်။

နောက်နေ့တွင် ဆရာ အိုးနိုနှင့် ကျွန်တော်တို့ ပူးတွဲဝင်သော အတန်းမှာ သူတို့ နာမည်များကို ကြေညာပြီး သင်ပုန်းမှာ ရေးပြသည်။ နာမည် တစ်ခုချင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ဆရာအိုးနိုက ဂျပန်လို ရှင်းပြသည်။ သူတို့၏ လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်

ချက်နာမိုးမှာ မြန်မာနာမည် အသစ်စက်စက်ကလေးကို သူတို့ လက်ရေးဖြင့် ရေးပြီး မှတ်ထားခိုင်းသည်။ အားလုံး နာမည် အသစ်တွေ ရသည့်အတွက် ပျော်နေကြပါသည်။ နောက်ပိုင်းမှာ စာမေးလျှင် မြန်မာနာမည် ခေါ်ပြီး ခေးသည်။ အချင်းချင်းလည်း မြန်မာနာမည် ခေါ်ခိုင်းသည်။ မြန်မာနာမည် ဆွေနှင့် သူတို့ တဖြည်းဖြည်း ရင်းနှီးသွားပါသည်။

မြန်မာနာမည်ပေးဖို့ ဆရာအိုးနို ပေးထားသော ကျောင်းသားစာရင်းမှ သူတို့၏ ဂျပန်နာမည်များကို ကြည့်ရင်း အချက်တစ်ချက်ကို သတိပြုမိသည်။ သူတို့ကို ဆရာအိုးနိုက အတန်းတံမှာ ခေါ်သော နာမည်နှင့် သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း ခေါ်သော နာမည်တို့၏ အဆက်အစပ်ကိုလည်း သဘောပေါက် သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ "မိုးပပအေး" ဟု နာမည် ပေးလိုက်သော ဂျပန် ဆရာက သူကလေးကို အတန်းထဲမှာ စာမေးလျှင် ဆရာအိုးနိုက "တိုယိုးဖုကုစံ" ဟု ခေါ်ပြီး မေးသည်။ သူတို့ အချင်းချင်းကျတော့ "ယိုးကိစံ" ဟု ခေါ်သည်ကို ကြားရဖူးသည်။ "နာမည် ၂ မျိုးလား" ဟု ထင်ခဲ့ရာ ယခုနာမည်စာရင်း ကြည့် ကာမှ ရှင်းသွားသည်။ သူတို့ ဂျပန်နာမည် အပြည့်အစုံက တိုယိုးဖုကုယိုးကို Ms. Toyofuku Yoko) ဖြစ်သည်။ ရှေ့က နာမည်က မိသားစုနာမည်၊ နောက်က နာမည်က ကိုယ်ပိုင်နာမည် ဖြစ်သည်။ ဆရာက မိသားစုနာမည် ခေါ်သော် ထည်း သူငယ်ချင်းချင်းက ကိုယ်ပိုင်နာမည် ခေါ်သည့်အတွက် ကွဲပြားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂျပန်နာမည်များနှင့် ပတ်သက်၍ မျက်စိလည်ခဲ့ရသည့် အချက် တစ်ချက်ကိုလည်း ဆက်စပ် သတိရပါသည်။ ဆရာအိုးနို၏ နာမည်ကို ပါမောက္ခ "အိုးနိုတိုးရ" ဟု အတွေ့ရများသော်လည်း အင်္ဂလိပ်လို ဆရာရေးသော သုတေ သန စာတမ်းများမှာ ပါမောက္ခ "တိုးရအိုးနို" ဟုလည်း တွေ့ရသည့်အတွက် ချက်စိလည်ခြင်း ဖြစ်သည်။ လေ့လာကြည့်သောအခါ "အိုးနိုတိုးရ" မှာ မိသားစု နာမည် နောက်က ကိုယ်ပိုင်နာမည် လိုက်သော ဂျပန်ရိုးရာ အစီအစဉ်အတိုင်း ရေးခြင်းဖြစ်၍ "တိုးရအိုးနို" မှာ ကိုယ်ပိုင်နာမည် နောက်က မိသားစုနာမည် ထိုက်သော အနောက်တိုင်းစနစ်ဖြင့် ရေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ခွဲခြား သိလာရပါ သည်။ နိုင်ငံခြားသားများနှင့် ထိတွေ့ ဆက်ဆံလာသော မေဂျီခေတ် (၁၈၆၈- ၁၉၁၂) က စပြီး ဂျပန်နာမည်များကို အနောက်တိုင်းပုံစံအတိုင်း ပြောင်းပြန် သုံးသည့်အလေ့ စတင်ခဲ့ကြောင်းလည်း ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်မှာ ဖတ်လိုက် ရသည်။ ဂျပန်နာမည်ကို ရှေ့နောက် ပြန်ရေးသည့်စနစ်ကို ဆက်ပြီး သုံးသင့်

မသုံးသင့် အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးသည့် ဆောင်းပါးများလည်း ဖတ်ရပါသည်။ အလျဉ်းသင့်၍ ဆက်စပ် ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့် တပည့်ကလေးများ အိမ်လာလည်သောအခါ 'ကျွန်မနာမည် ပန်းဖြူဖြူအေးပါ၊ 'ကျွန်တော့်နာမည် ရာဇာအေးပါ' ဟူ၍ မပီတဝီ ပြောဆို နှုတ်ဆက်သံကလေးများကို ကြားနေရပါပြီ။

ဆရာကတို၏ မြန်မာစကားသင် စာအုပ်အတွက်

ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်မှာ အချိန်ပိုင်းကထိက အဖြစ် သင်ကြားပို့ချနေသော ဆရာတစ်ယောက်ကို ဆရာယာဘူက မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ဆရာနာမည်မှာ အတ်ဆုဟိကိုကာတို (Mr. Atsuhiko Kato) ဖြစ်သည်။ ဆရာက 'ကျွန်တော့် မြန်မာနာမည် မြတ်ထွန်းပါ၊ ရန်ကုန် နိုင်ငံခြားဘာသာ တက္ကသိုလ်မှာ မြန်မာစာ သင်ခဲ့ပါတယ်။ ဆရာမ ဒေါ်မာလေးရဲ့ တပည့်ပါ' ဟု မြန်မာလို သွက်သွက် လက်လက် ပြောပါသည်။ ဆရာဇနီးလည်း မြန်မာလို ပြောတတ်ကြောင်း၊ သူတို့၏ ကလေးများကို မြန်မာနာမည် မှည့်ထားကြောင်းလည်း သိရပါသည်။

ဆရာ စာလာသင်သည့် နေ့များတွင် ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောဖြစ် သည်။ ဆရာကတိုသည် မနုဿဗေဒပြတိုက်မှာ တာဝန် ထမ်းဆောင်နေ ကြောင်း သိရသည်။ ဆရာက ဘာသာဗေဒ ပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်ရှည်များတွင် မြန်မာနိုင်ငံသို့ သွားပြီး စကောကရင် ဘာသာ စကားကို သုတေသနပြုနေကြောင်းလည်း သိရသည်။ လူလတ်ပိုင်း ဖြစ်ပြီး အပြောအဆို ရည်ရည်မွန်မွန် ရှိပါသည်။ တစ်နေ့တွင် ဆရာကတိုက သူ မြန်မာစကားသင် စာအုပ်တစ်အုပ် ပြုစုထားကြောင်း၊ သူစာအုပ်ထဲက သင်ခန်းစာ များကို တိတ်ခွေဖြင့် အသံသွင်းရန် အစီအစဉ် ရှိသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုက အသံသွင်းပေးစေလိုကြောင်း ပြောသည့်အတွက် လုပ်ပေးပါမည်ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ ဆရာစာအုပ်မှာ မြန်မာအက္ခရာ ဗျည်းသရများက စ၍ စကားပြော သင်ခန်းစာများကို အဆင့်ဆင့် စီစဉ် ပြုစုထားသည်။ အပြန်အလှန် စကားပြော သင်ခန်းစာပေါင်း ၂၀ ကို မူတည်ပြီး စကားလုံးအဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆို ချက်များ၊ ဝါကျဖွဲ့နည်း ပုံစံများ စသည်တို့ဖြင့် ရှင်းလင်း ဖော်ပြထားသည်။ မြန်မာစကား သာဓကကို မြန်မာစာလုံးများဖြင့် ဖော်ပြပြီး အသံထွက်ကို သဒ္ဒဗေဒ အက္ခရာဖြင့် ယှဉ်တွဲ ဖော်ပြသည်။ ရှင်းလင်းချက်များကိုမူ ဂျပန်

အိမ်ကတိုသည်

ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားပါသည်။ စာအုပ် အမှာစာတွင် အကူအညီပေးသူများ အဖြစ် ဆရာ ဦးတင်ရွှေ၏ နာမည်နှင့် ကျွန်တော့်နာမည်ကို အင်္ဂလိပ်လို ဖော်ပြ ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။

အသံသွင်းမည့်နေ့တွင် ဆရာကတိုက ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကို အိမ်ကတိုမြို့ထဲက စတုဒီယို တစ်ခုသို့ ခေါ်သွားသည်။ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထား သည့်အတိုင်း အပြန်အလှန် စကားပြော သင်ခန်းစာများကို ကျွန်တော်၊ ဇနီးနှင့် သမီးတို့က ပါဝင် သရုပ်ဆောင်၍ အသံသွင်းကြရသည်။ သင်ခန်းစာ ၁ မှာ "ဒါ ပန်းသီးလား။ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ သရက်သီးပါ။ ဒါ ဘာလဲ။ အဲဒါ အုန်းသီး ဝါ" ဟူသော အပြန်အလှန် အမေးအဖြေ သင်ခန်းစာ ဖြစ်သည်။ ဤ အပြော ဝါကျများထဲတွင် အခြား စကားလုံးများ အစားထိုးကာ "ဒါ ခဲတံလား၊ အဲဒါ ခွေးပါ" စသည်ဖြင့် ပွားယူသည့် ပုံစံဖြင့် ပြုစုထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့စာအုပ်ထဲက သင်ခန်းစာအချို့တွင် ဟာသ သဘောကလေးများ ပါအောင် အားထုတ်ထားကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ အမေနှင့် သမီးတို့ စကား ပြောကြပုံ သင်ခန်းစာကို ပုံစံပြပါမည်။

ဗိုက်နာလို့ မသွားဘူး

- သမီး၊ ဒီနေ့ ကျောင်းမသွားဘူးလား။
- ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်လို့ သွားဖို့ မလိုဘူး။ အဖေလည်း ရုံးမသွား ဘူးလား။
- ဒီနေ့ ဗိုက်နာလို့ မသွားတော့ဘူး။ မနေ့က အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ အများကြီး စားလို့။
- အဖေကလည်း ကျန်းမာရေး နည်းနည်းလောက် ဂရုစိုက်ပါဦး။
- ဂရုစိုက်ပေမယ့် ဖြစ်သွားတာ မတတ်နိုင်ဘူး။
- အဖေက အမေ ခဏခဏ ဆူပေမယ့် လုံးဝ နားမထောင်ဘူး နော်။ သိပ်ခက်တာပဲ။
- အိမ်မှာ အမေနှစ်ယောက် ရှိသလိုပဲနော်။

သင်ခန်းစာပေါင်း (၂၀) ကို ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် လေယူလေသိမ်း ကောင်းကောင်းဖြင့် သဘာဝကျကျ အသံသွင်းပေးခဲ့ပါသည်။ စကားပြော သင်ရာတွင် စကားလုံး အရေအတွက်နှင့် အပြောဝါကျ ပုံစံများကို တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် စနစ်တကျ သတ်မှတ်ကာ လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးနိုင်အောင် စီစဉ် ပြုစုထားပုံမှာ မှတ်သားဖွယ် ဖြစ်ပါသည်။ အသံသွင်းပေးသည့်အတွက် အိမ်ဖြင့်နေ အဖြစ် ယန်းခုနစ်သောင်း ရပါသည်။

မကြာမီ ဆရာကာတို့သည် သူ့ဇနီး နှင်းယုမုန်နှင့် ၈ လ သမီးအရွယ် သမီးငယ်ကလေးနှင့်အတူ ကျွန်တော်ရုံးခန်းသို့ လာလည်ပြီး သူ့မြန်မာစကားသင် စာအုပ်ကို တိတ်ဆွေနှင့်အတူ မကြာမီ ဖြန့်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။ သူ့စာအုပ်ကိစ္စတွင် ကျွန်တော်တို့ ပါဝင်ကူညီရသည့်အတွက် ဝမ်းသာနေပါ သည်။

မြန်မာအကြောင်းကို ဂျပန်လိုသင်သောစနစ်

အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်မှာ ဂျပန်လူမျိုး ဖြစ်သော မြန်မာစာ ဆရာ ဆရာမများက ဂျပန်လူမျိုးဖြစ်သော မြန်မာစာ ကျောင်းသားများကို သင်ကြားပေးပုံကို လေ့လာကြည့်သောအခါ မြန်မာအကြောင်း သိအောင် ဂျပန် လို ပြောဆိုရှင်းလင်း သင်ကြားသည့်စနစ် ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

မူလက နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်၏ သဘာဝနှင့်အညီ ဘာသာ စကားကို အဓိက သင်ကြားသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ပေါ်လစီပြောင်းသွား သည်ဟု သိရပါသည်။ ကျွန်တော် ဂျပန်ရောက်ချိန်တွင် သင်ကြားနေသည့်ပုံစံ မှာ သက်ဆိုင်ရာ ဘာသာစကားကို မဏ္ဍိုင်ပြုပြီး ထိုဘာသာစကား ပြောဆိုသော လူမျိုး၏ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ ယဉ်ကျေးမှု စသည်တို့ကိုပါ ဖြန့်ကြက်သင်ကြား သည့်ပုံစံ ဖြစ်သည်။ မြန်မာစာသင်ရာတွင် မြန်မာဘာသာစကား၊ မြန်မာစာပေ တို့ကို သင်သောအပိုင်းနှင့် မြန်မာနိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ ယဉ်ကျေးမှုတို့ကို သင်သောအပိုင်း ဟူ၍ တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် သတိပြုမိသလောက်ဆိုလျှင် ဆရာအိုးနို၊ ဆရာယာဘူ၊ ဆရာမ ဒေါ်ပန်းခက်တို့ အိမ်ရှင် ပါမောက္ခ ဥ ယောက်နှင့် ဆရာမ ဒေါ်ဆန်းမြင့်၊ ဆရာကာတို့တို့က မြန်မာစကား၊ မြန်မာစာကို သင်သည်။ အချိန်ပိုင်း ပညာရှင်များက မြန်မာ့ရေးရာများ ဖြစ်သော နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ ယဉ်ကျေးမှုတို့ကို သင်သည်။ ဆရာတာမူရာ ဆိုလျှင် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု ကို ပို့ချပေးနေကြောင်း သိရသည်။ ဆရာတာမူရာ၏ အိမ်မှာ တွေ့ခဲ့ရသော ပါမောက္ခ နီရိုဇာဝါက မြန်မာစီးပွားရေး သင်သည်။ ဆရာအီကေဒါက ဗုဒ္ဓ ဘာသာအကြောင်း သင်သည်။

မြန်မာစကား မြန်မာစာ သင်သော ဆရာများက စကားပြောသင်ခန်းစာ များ သီးခြား ပြုစု သင်ကြားကြောင်း သိရသည်။ အခြေအနေ အမျိုးမျိုးတွင် စကားပြောကြပုံများကို သင်ခန်းစာများ ပြုစု သင်ကြားခြင်း ဖြစ်သည်။ စာအုပ်

စာတမ်းများ၊ သတင်းစာများထဲက ပြောဆို ဆွေးနွေးခန်းများကိုလည်း ထုတ်နုတ် သင်ကြားသည်။ ဒေါ်ပန်းခက်က ဒုတိယနှစ်မှာ ဘာသာစကား လက်တွေ့ခန်း (Language Lab) အသုံးပြု၍ သင်ကြားပေးသည်။ မြန်မာစာပေ အပိုင်းတွင်မူ ဆရာအိုးနိုက မြန်မာမင်း အမိန့်တော်များ၊ ဆရာယာဘူက သိပ္ပံမောင်ဝ၏ စာများ၊ ဆရာမ ဒေါ်ပန်းခက်က မြန်မာဝတ္ထုတို ဝတ္ထုရှည်များ ထည့်သွင်း သင်ကြားကြောင်း သိရသည်။

သို့သော် ဆရာ ဆရာမများက မြန်မာလိုပြောပြီး သင်ခြင်း မဟုတ်။ ဂျပန်လိုပြောပြီး သင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗြဌာန်းစာများကို ဖတ်ရသည့် အပိုင်း တွင်သာ ကျောင်းသားက မြန်မာစကား မြန်မာစာနှင့် ထိတွေ့ရပြီး အဓိပ္ပာယ် ရှင်းပြသည့် အပိုင်းတွင်မူ သူတို့ ဆရာများက ဂျပန်လို ရှင်းပြသည်ကို အများ ဆုံး နားထောင် မှတ်သားရကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

အပြော၊ အကြား၊ အရေး၊ အဖတ် ဆိုသော စွမ်းရည် လေးခုတွင် အဖတ် စွမ်းရည်နှင့် ပတ်သက်၍ တော်တော် အလေ့အကျင့် ရကြသည်။ သင်ခန်းစာ အဆင့်ဆင့် ဖတ်နိုင်ကြသည်။ ဝတ္ထု လေ့လာနေသော ဓဟာဝိဇ္ဇာကျောင်းသူ ဆလေးများဆိုလျှင် မစန္ဒာ၊ ဂျူး စသည့် စာရေးဆရာမများ၏ ဝတ္ထုများကိုပင် ဖတ်နေပါပြီ။ အပြောစွမ်းရည်ကတော့ အလေ့အကျင့် အနည်းဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာစကား မြန်မာစာ သင်ကြားနေသည် ဆိုသော်လည်း မြန်မာလူမျိုး စည် ခဲဓာကူ၏ သင်တန်းတွင်သာ မြန်မာလို ပြောသည်ကို သူတို့ ကြားရပါသည်။ အခြားသင်တန်းများတွင် သူတို့၏ ဆရာ ဆရာမများ ပြောသော ဂျပန်စကား တို့သာ ကြားကြရသည်။ မြန်မာစကား ပြောသော ပတ်ဝန်းကျင် မရှိသည့် အတွက် သူတို့၏ မြန်မာစကား အပြောစွမ်းရည် အားနည်းခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ချက်ချရပါသည်။

မြန်မာစကား ရေရေလည်လည် ပြောတတ်သော ဂျပန် ကျောင်းသား ကျောင်းသူကို တွေ့၍ မေးကြည့်လျှင် မြန်မာနိုင်ငံမှာ တစ်နှစ် နှစ်နှစ် နေဖူးသူ၊ မြန်မာလူမျိုးများနှင့် အထိအတွေ့ များသူမျိုး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သူတို့အတွက် ကျွန်တော်သင်တန်းများမှာ မြန်မာစကား ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြီးစား ဖန်တီးပေးရပါသည်။ အပြန်အလှန် အမေးအဖြေ လုပ်ပုံများက စ၍ အကြောင်းအရာ တစ်ခုခုကို အတန်းထဲမှာ တစ်ယောက်ချင်း တင်ပြပုံ၊ အပြန် အလှန် ဆွေးနွေးပုံ၊ ဇာတ်လမ်းမှာ ပါဝင် သရုပ်ဆောင် ပြောဆိုပုံ စသည်ဖြင့် စကားပြောဆိုပုံများကို အတန်းအလိုက် အဆင့်ဆင့် လေ့ကျင့်ပေးပါသည်။ စာသင်တန်း ပြင်ပတွင်လည်း အချင်းချင်း မြန်မာလို ပြောဖို့၊ မြန်မာစကား

ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်သူများနှင့် ထိတွေ့ဆက်ဆံဖို့ သူတို့ကို ပြောရပါသည်။

မြန်မာစကား တော်တော် ပြောတတ်ပြီဟု ထင်ရသူများပင် “ခွင့်ပြုပါ” ကို “ခွင့်လွှတ်ပါ” ဟု မှားပြောခြင်းမျိုး၊ စားသောက်ဆိုင်မှာ “ဆရာ ဘာသောက်မလား” ဟု “လား” နှင့် “လဲ” မှားသုံးခြင်းမျိုးများကို ကြားနေရဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်နေရာမှာတွေ့တွေ့ “မင်္ဂလာပါ ဆရာ” လို့တော့ အော်ဟစ်ပြီး နှုတ်ဆက်တတ်နေပါပြီ။

ကိုဘေးက ကော်ဖီပြတိုက်နှင့် တရုတ်တန်း

တပည့်ဟောင်း၊ မိတ်ဆွေဟောင်း မစန္ဒာဝင်းက သူ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော ကိုဘေးမြို့ကို အလည်လာဖို့ ဖိတ်ခေါ်သည်။ ၁၉၉၈ ခု ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့မိသားစု ရထား ၂ ဆင့် စီးပြီး ကိုဘေးကို သွားကြသည်။ မစန္ဒာက ဆင်နီမီယာ ဘူတာမှာ အသင့် စောင့်နေပါသည်။ ကိုဘေး နိုင်ငံတော်ပြတိုက် (Kobe State Museum) ကို ဝင်ကြည့်ကြသည်။ သုံးထပ် အဆောက်အအုံ အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ ဂျပန် ပန်းချီဆရာ အကျော်အမော်များ၏ ပန်းချီကားများ ပြထားပြီး အောက်ထပ်များမှာ စပါး စိုက်ပျိုးသည့် ယဉ်ကျေးမှု ဂျပန်ကို ရောက်လာပုံ၊ စပါးစိုက်ပျိုးပုံ အဆင့်ဆင့်ကို ပြထားသည်။ ပြီးတော့ တရုတ်တန်း ဝင်ပြီး မြန်မာအစားအစာတွေ ဝယ်ကြသည်။ ကိုဘေး တရုတ်တန်းမှာ မြန်မာအစားအစာ လိုချင်တာရကြောင်း ရန်ကုန်မှာကတည်းက သတင်းကြားခဲ့သည်။ ကုလားပဲ၊ မြေပဲ၊ သဘောသီး၊ ငရုတ်သီးစိမ်းများ ဝယ်ကြသည်။ ဘဲဥပုံ ငါးသေတ္တာတွေ၊ ပါပလာတွေလည်း ဝယ်သည်။ မစန္ဒာက ‘နောက်တစ်ခေါက် လာလည်ပါဦး၊ ပင်လယ်ဘက်ကို လိုက်ဖို့ချင်လို့ပါ’ ဟု မှာလိုက်သည်။

နောက်နှစ်လ အကြာမှာ မစန္ဒာ ဖုန်းဆက်သဖြင့် ကိုဘေးသို့ ဒုတိယအကြိမ် သွားကြပြန်သည်။ မစန္ဒာက ဆင်နီမီယာ ဘူတာမှာ အသင့်စောင့်နေသည်။ ပြီးတော့ ရထားသံလမ်း တစ်ခုတည်းဖြင့် သွားသော mono rail ခေါ် ကောင်းကင်ရထား စီးကြသည်။ မိုးတွေ ရွာနေပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ တောင်တန်းကြီးနှင့် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ‘ဆရာတို့ကို ကော်ဖီပြတိုက် လိုက်ဖို့ချင်လို့ပါ’ ဟု မစန္ဒာက ပြောသည်။

“မိနာမိကိုအင်” ဘူတာမှာ ဆင်းပြီး နည်းနည်း လျှောက်လိုက်သောအခါ

ကော်ဖီပြတိုက်သို့ ရောက်သွားပါသည်။ ပြတိုက်ရှေ့မှာ UCC Coffee Museum ဟု စာတန်းထိုးထားသည့်အတွက် မေးကြည့်ရာ UCC မှာ Ueshima Coffee Co. Ltd. ၏ အတိုကောက် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုကုမ္ပဏီ၏ အထောက်အပံ့ဖြင့် ခွင့်ကြောင်း သိရသည်။ ပြတိုက်ရှေ့မှာ ကော်ဖီစေ့ပုံ သင်္ကေတကို ခုံခုံညားညား ဖြိုက်ထုထားသည်။ ဒီပြတိုက်ဖွင့်တာ သိပ်မကြာသေးဘူး ဆရာ’ ဟု မစန္ဒာက ဆိုပါသည်။ ဝင်ကြေး တစ်ယောက်လျှင် ယန်း ၂၀၀ ကျသည်။

စက်လှေကားဖြင့် အပေါ်ဆုံးထပ်အထိ တက်ပြီး လျှောလမ်းဖြင့် ပြန်ဝတ်ဆင်းကာ ပြခန်းတွေကို တစ်ခန်းပြီး တစ်ခန်း ဝင်ကြည့်ကြသည်။ ပြခန်းဝတွင် ကော်ဖီ ပျံ့နှံ့ပုံသမိုင်းကို ပြထားသည်။ ကော်ဖီကို အိသီယိုးပီးယားမှာ တွေ့ပြီး အာရေးဗီးယား၊ ဥရောပ လက်တင်အမေရိက၊ အာရှနိုင်ငံများမှ ဂျပန်သို့ ပျံ့နှံ့သွားပုံများကို မြေပုံများ၊ ရုပ်ပုံများဖြင့် ပြထားသည်။ ဆိတ်ကျောင်းသား တစ်ယောက်က သူ့ဆိတ်တွေ ကော်ဖီသီး စားပြီး လန်းဆန်း တက်ကြွနေသည်ကို တွေ့ပုံ ပန်းချီကား၊ မင်းဒဏ်သင့်သော ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက တောထဲမှာ ငှက်တွေ ချီလာသော အသီးတွေကို လိုက်ကြည့်ရင်း ကော်ဖီသီးကို တွေ့၍ ဘုရင်ကို ဆက်သသည့်အတွက် အပြစ်ဒဏ် လွတ်ကင်းသွားပုံ ပန်းချီကား စသည့် ပန်းချီကားများလည်း တွေ့ရသည်။ ကမ္ဘာမြေပုံကြီးတွင် ကော်ဖီ ပျံ့နှံ့သည့် လမ်းကြောင်းကို ပြထားပြီး “ကော်ဖီလမ်းမကြီး” သည် သမိုင်းဝင် “ပိုးလမ်းမကြီး” ကဲ့သို့ အရေးပါကြောင်း ဖော်ညွှန်းထားပါသေးသည်။

ပြခန်း ၂ မှာ ကော်ဖီစိုက်ပျိုးပုံ အဆင့်ဆင့်၊ ပြခန်း ၃ မှာ တစ်ကမ္ဘာလုံးသို့ ကော်ဖီဖြန့်ပုံ၊ ပြခန်း ၄ မှာ ကော်ဖီသီးကို လှော်ကြိတ်ပြီး ကော်ဖီမှုန့် အချောဖြစ်အောင် လုပ်ကိုင်ပုံ အဆင့်ဆင့်၊ ပြခန်း ၅ မှာ ကော်ဖီဖျော်ပုံ အမျိုးမျိုး၊ အသုံးအဆောင် အမျိုးမျိုး၊ ကော်ဖီပွဲ ခင်းကျင်းပုံ၊ ပြခန်း ၆ မှာ ကော်ဖီအကြောင်း သိကောင်းစရာများ၊ ဝေါဟာရများကို ခင်းကျင်း ပြသထားပါသည်။ အထူးပြခန်းတွင်မူ ကော်ဖီဆိုင်ရာ အကြောင်းအရာများကို ပန်းချီ၊ ဂီတ၊ ရုပ်ရှင်၊ ဓာအုပ်တို့ဖြင့် ခင်းကျင်းထားပါသည်။

“ရူးဆိုး” နှင့် “ဘောလဖက်” တို့ ပါရီက ကဖေးတွင် ကော်ဖီ အမြဲထားသောက်ပုံ ပန်းချီကားကြီးလည်း တွေ့ရသည်။ ကော်ဖီနှင့် ပတ်သက်၍ ဆန္ဒကျော် ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အဆိုအမိန့်များ၊ ကော်ဖီ သောက်သုံးသော နိုင်ငံများမှ ငွေကြေးများ၊ ကော်ဖီ အထိမ်းအမှတ် တံဆိပ်ခေါင်းများ၊ ကော်ဖီအိုင်များမှ နံနုများ၊ ပိုစတာများ စသည်တို့ကိုလည်း စုံစုံလင်လင် ပြသထားသည်။ ကော်ဖီကို

ဝင်ရှာလိုလည်း ရပါတယ်' ဟု ရှင်းပြသည်။ မြန်မာစာ ကျောင်းသားကလေး တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ကွန်ပျူတာဖြင့် စာအုပ်ရှာနည်း လက်တွေ့ပြသည်။ ကျွန်တော်က ကက်တလောက်မီရီမှာ ရှာနည်းနှင့် စာအုပ်စင်မှာ ကိုယ်တိုင် ဝင်ရှာနည်းတို့ကို အသုံးပြုပါသည်။

စာကြည့်တိုက်မှာ မာလ်တီမီဒီယာ စာသင်ခန်းများ၊ ဘာသာစကား လက်တွေ့ခန်းမများ၊ ဗီဒီယိုဖြင့် လေ့လာသော စာကြည့်ခန်းများ၊ သီးသန့် စာအုပ်ခန်းများ၊ ကွန်ပျူတာခန်းများ၊ စတူဒီယိုများ၊ စာဖတ်ခန်းများ၊ ဆွေးနွေးခွဲ လုပ်နိုင်သည့် ခန်းမ စသည်ဖြင့် ခေတ်မီစွာ စီမံထားပါသည်။

ဘာသာရပ်အလိုက် ထားရှိသော အတွင်းခန်း စာအုပ်စင်များမှာ ဆရာ ဆရာမများ ကိုယ်တိုင်ဝင်ပြီး စာအုပ်ရှာခွင့် ရှိသည်။ ဘာသာစကား၊ စာပေ ခေလေ့ထုံးစံ၊ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှု၊ လူမှုရေး စသည်ဖြင့် စာအုပ်မျိုးစုံ တွေ့ရသည့် အတွက် ဝမ်းသာသွားပါသည်။ အရှေ့အနောက် နိုင်ငံများမှာ စာပေများ၊ အထူး သဖြင့် အာရှတိုက်ရှိ နိုင်ငံအသီးသီးမှ စာပေများကို အကန့်လိုက် စီစဉ်နေရာ ချထားသည့် မြန်မာစာအုပ်များကိုလည်း ကဏ္ဍတစ်ခုအဖြစ် တွေ့ရပါသည်။

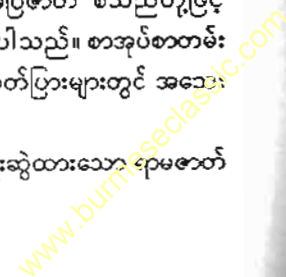
ကျွန်တော်သည် ဘာသာဗေဒ (linguistics) နှင့် စာပေသဘောတရား (literary theory) ဆိုင်ရာ စာအုပ်များကို အများဆုံး ငှားဖြစ်သည်။ ဒေါ်ပန်းခက်က ကျွန်တော့်အတွက် မိတ္တူကူးသည့် ကတ်တစ်ခု သီးသန့် လုပ်ပေးထားပြီး 'ဆရာ လိုချင်တွေ စာအုပ်တွေ ကူးသွား ဆရာ' ဟု ပြောထားသည်။ လိုချင်သော စာအုပ်တွေ့လျှင် မြေညီထပ်ရှိ မိတ္တူကူးစက်မှာ အချိန်မရွေး ကူးယူနိုင်သည်။ ဤသို့ဖြင့် စာအုပ် တော်တော်များများကို ကူးယူဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ရန်ကုန်မှာ တုန်းက အလွယ်တကူ ရှာ၍မရသော စာအုပ်များကိုလည်း စာကြည့်တိုက်မှာ တွေ့ရှိသည့်အတွက် ဝမ်းသာအားရ ကူးယူခဲ့သည်။

မြန်မာအကြောင်းကို ခေတ်ဆက်ဆက် နိုင်ငံခြားသားများ ရေးသား သည့် စာအုပ်များကိုလည်း တစ်စုတစ်စည်းတည်း တွေ့ရသည်။ ထူးခြားသော စာအုပ်တစ်အုပ်မှာ ကိုလိုနီခေတ်က ရွာသူကြီး စသည့် အုပ်ချုပ်သူများထံ တိုင်ကြား အသနားခံသော စာများ၊ လျှောက်ထားစာများ၊ ပေးစာများ စသည် တို့ကို မူရင်းအတိုင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး Burmese (Myanmar) Petitions, Letters and Others Papers ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ထုတ်ထားသော စာအုပ် ဖြစ်သည်။ စာအုပ်အဖြစ် စုစည်းပြုစုသူမှာ အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်၊ မြန်မာစာ ကထိက Mr. James E. Bridges ဖြစ်သည်။ ၁၉၀၇ ခုနှစ် ဇွန်လတွင် ရေးသားသော နိဒါန်းအရ အောက်ဖော် တက္ကသိုလ်တွင် မြန်မာစာ သင်ကြားရာ၌ ပြဋ္ဌာန်းထားကြောင်း သိရပါသည်။

“ရာမာယဏ” ခေါ် ရာမဇာတ် စာပေများကို စာကြည့်တိုက်မှ ရှာတွေ့ စတ်ရွံ့ခဲ့ရသည်ကိုလည်း အမှတ်တရ ဖြစ်နေပါသည်။ တစ်နေ့တွင် အိန္ဒိယ နိုင်ငံမှ ပါမောက္ခ ဒေဆိုင် (S. N. Deesai) ၏ Hinduism in Thai Life (ထိုင်း ဓမ္မမျိုးတို့၏ ဘဝထဲက ဟိန္ဒူဘာသာ) စာအုပ်ကို ငှားဖတ်ရ Ramakien ခေါ် ချိုင်းရာမာယဏ ဇာတ်ကြောင်းနှင့်တကွ အခြားနိုင်ငံများမှ ရာမာယဏ မူကွဲ များအကြောင်း သိရသည်။ စိတ်ဝင်စားသည့်အတွက် ရာမာယဏ မူကွဲများကို စာကြည့်တိုက် ကက်တလောက်များမှာ မွှေနှောက် ရှာဖွေမိပါသည်။

ကျွန်တော် ရှာရကျိုးနပ်ပါသည်။ ဗာလာမီကီ (Valmiki) ရသေ့ကြီး ကဏ္ဍတဘာသာဖြင့် ရေးဖွဲ့သော ရာမာယဏ မဟာကဗျာကြီးကို အင်္ဂလိပ်လို အသေးစိတ် ပြန်ဆိုထားသော မူများကို တွေ့ရသည်။ အိန္ဒိယ ပညာရှင် Makhmalat Sen ပြန်ဆိုသော The Ramayana: Translated from the Original of Valmiki စာအုပ်ကို အချိန်ယူ၍ ဖတ်ရွံ့ခဲ့ပါသည်။ ရာမာယဏ ဇာတ်ကြောင်းကို မူရင်း အတိုင်း မြင်ကွင်းကျယ်ကျယ် သိမြင်လာရသည့်အတွက် အကျိုးထူးပါသည်။ ရာမာယဏ မဟာကဗျာကြီး နိုင်ငံအသီးသီးသို့ ပြန့်ပွားသွားပြီးနောက် ဒေသခံ ဦး၏ ခေလေ့ထုံးတမ်း ယဉ်ကျေးမှုများ ထည့်သွင်းရေးဖွဲ့ကာ ပေါ်ပေါက်လာ သော ရာမာယဏမူများကိုလည်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဖတ်ရှု လေ့လာရပါ သည်။ Ramakien (ထိုင်းရာမမူ)၊ Phralak Phralam (လာအိုရာမမူ)၊ Ramayana Kakawin (အင်ဒိုနီးရှား၊ ဂျာဗားရာမမူ)၊ Hikayat Sri Rama (မလေးရှားရာမမူ)၊ Mahadaria Lawana (ဖိလစ်ပိုင်ရာမမူ) စသည့် မူများ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် နှစ်စဉ်လိုလို ကျင်းပသော ရာမာယဏ ဆွေးနွေးပွဲများ၊ စာတမ်းဖတ်ပွဲများတွင် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ ပညာရှင်များ တင်သွင်း ဖတ်ကြားသော ရာမာယဏ သုတေ သန စာတမ်းများကို စုစည်းထားသည့် Asian Variations in Ramayana, Ramayana Antition in Asia, Many Ramayana စသည့် စာအုပ်များကိုလည်း ဖတ်ရပါသည်။ ရာမာယဏ မြစ်ဖျားခံရာ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ပင် ကွဲပြားနေသော ဟင်ဒီ ရာမာယဏ၊ ဘင်္ဂါလီ ရာမာယဏ၊ တမိလ် ရာမာယဏ စသည့် မူကွဲများကိုလည်း ဖတ်ရ မိသည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ မူကွဲများ ရာနှင့်ချီ၍ရှိကြောင်း သိရပါသည်။ မြန်မာ စာပေမှ ရာမဝတ္ထု၊ ရာမရကန်၊ ရာမသာချင်း၊ ရာမပြဇာတ် စသည်တို့ဖြင့် နှိုင်းယှဉ် လေ့လာနိုင်သော အထောက်အထားများ ဖြစ်ပါသည်။ စာအုပ်စာတမ်း အချို့ကို မိတ္တူကူးပြီး အချို့ကို ဖတ်ရှုလေ့လာကာ ကတ်ပြားများတွင် အသေး စိတ် ရေးမှတ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုင်းနိုင်ငံ၊ ဘန်ကောက်မြို့ရှိ မြဘုရားမှာ ရေးဆွဲထားသော ရာမဇာတ်

နံရံ ပန်းချီပုံများကို မူလဆေးရောင်အတိုင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ထားသော ဓရာမ ဓာတ်ပုံ
စာအုပ်ကြီးကို စာကြည့်တိုက်မှာ တွေ့ရ၍ ၎င်းပုံ တော်တော်များများကို
ကိုယ့်ကင်မရာဖြင့် ဓာတ်ပုံ ပြန်ရိုက်ခဲ့ပါသည်။

အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင်တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်က
သော တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် လက်ဆောင်များ ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်ပန်းခက်နှင့် ဖတ်စရာများ

‘ကျွန်မမှာ မြန်မာ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ ရှိပါတယ်။ ဆရာရော ဆရာမရော သင်
ရော ဖတ်ချင်တဲ့စာအုပ် ယူဖတ်ပါ’ ဟု ဆရာမ ဒေါ်ပန်းခက်က ပြောထားသည့်
အတွက် ဆရာမ အခန်းထဲရှိ ဗီရိုများမှ မြန်မာဝတ္ထုစာအုပ်များကို စိတ်တိုင်းထု
ဖတ်ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

ရှေ့တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း တိုကျိုရှိ မြန်မာ စာအုပ်ဆိုင်မှ မဂ္ဂဇင်း
လေးအုပ် လစဉ် မှာပြီး ဖတ်သော်လည်း အလျဉ်မစီပါ။ အိုဆာကာမှာ မြန်မာ
စာအုပ် ငတ်နေသော ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအတွက် ဆရာမက သူ့အိမ်မှ
စာအုပ်များကို ကျောင်းသို့ အလိုက်တသိ သယ်ထားပေးသည်။ ဆရာမ ဒေါ်
ပန်းခက်၏ ကျေးဇူးကြောင့် မြန်မာဝတ္ထုများကို အဆက်မပြတ် ဖတ်ရပါသည်။

ဆရာမ ဒေါ်ပန်းခက်က မြန်မာဝတ္ထုများကို သင်ကြားပို့ချပေးနေသည့်
အပြင် ဂျပန်ဘာသာပြန်သည့် အလုပ်ကို အစဉ်တစိုက် ဆောင်ရွက်နေသည်။
အထူးသဖြင့် မြန်မာအမျိုးသမီး စာရေးဆရာမများ၏ ဝတ္ထုများကို စိတ်ဝင်စား
သည်။ နှစ်စဉ် ကျောင်းပိတ်ရက်ရှည်များတွင် မြန်မာနိုင်ငံသို့ သွားပြီး စာရေး
ဆရာမများနှင့် တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးသည်။ စာအုပ်များ စုဆောင်းသည်။ ထင်ရှား
သော မြန်မာဝတ္ထုများ နောက်ခံပြုရာ ဒေသများသို့ သွားရောက် လေ့လာသည်။
ဆရာမ မြန်မာနိုင်ငံမှ တစ်ခေါက်ပြန်လာလျှင် မြန်မာစာအုပ်တွေ အများကြီး
ပါလာမြဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အဆင်သင့် ၎င်းနိုင်ဖို့ ကျောင်းမှာ သယ်ထား
ပေးသော စာအုပ်များကို ကျွန်တော်က တစ်ခါ ၎င်းလျှင် ၁၅ အုပ်၊ အုပ် ၂
တစ်ဖွဲ့တစ်ဖိုက် ၎င်းမြဲ ဖြစ်သည်။ ဖတ်ပြီးသည့် စာအုပ်များ ပြန်ပို့လိုက်
အသစ် ထပ်၎င်းလိုက်နှင့် အဆင်ပြေနေသည်။

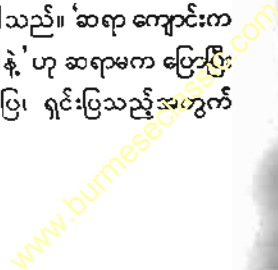
ဆရာမဆီက ဝတ္ထုများ ၎င်းလာပြီးနောက် အရင်က ဖတ်ပြီးသား ဝတ္ထု

အိုဆာကာညီညီသည်

ဈေးကို ပြန်ဖတ်ဖြစ်သည့်နည်းတူ မဖတ်ဖူးသေးသော ဝတ္ထုများကိုလည်း
ဖတ်ရပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဂျာနယ်ကျော်မလေး၊ ခင်နှင်းယု၊ ခင်ဆွေဦး
သာယာဝတီစမ်းစမ်းနွဲ့၊ မိုးမိုး (အင်းလျား)၊ မစန္ဒာ၊ နုနုရည်၊ ဂျူးတို့၏ ဝတ္ထု
များကို ဂျပန်ရောက်မှ စိတ်အေးလက်အေး ဖတ်ရသည်။ မောင်ရင်မောင်မမယ်မ
တို့၊ ရွှေပြည်စိုးတို့လို ခေတ်ဦးဝတ္ထုများမှ စ၍ မဟာဆွေ၊ ရွှေဒေါင်း၊ ဇေန၊
မြသန်းတင့်၊ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၊ မင်းကျော်၊ ချစ်ဦးညိုတို့၏ ဝတ္ထုများလည်း
ဖတ်ရသည်။ လူထုဦးလှနှင့် ဒေါ်အမာတို့၏ စာအုပ်များလည်း ရှိသည်။ ဖော်ပြပါ
စာရေးဆရာများ၏ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်များအပြင် မင်းလှ၊ ဝင်းစည်သူ၊ ညီပုလေး၊
မောင်သွေးချွန် စသည် ဝတ္ထုတိုဆရာများ၏ ဝတ္ထုတိုများကိုလည်း မှတ်မှတ်
ရရ ဖတ်ရပါသည်။

ဒေါ်ပန်းခက်၏ ဝတ္ထုစာအုပ်များကို ကျွန်တော်တို့မိသားစု ၎င်းဖတ်
သလို သူ့တပည့် ဂျပန် ကျောင်းသူကလေးများကလည်း ၎င်းဖတ်သည်ကို
တွေ့ရသည်။ ဆရာမက သူတို့ကို မြန်မာဝတ္ထု သင်ကြားပို့ချပေးပြီး ဝတ္ထုများကို
လက်တွေ့ဖတ်ခိုင်းသည်။ ဆွေဆွေသော် ဆိုသော မဟာဝိဇ္ဇာ ကျောင်းသူကလေး
ဆိုလျှင် ဂျူး၏ ဝတ္ထုများကို ကျမ်းပြုရန် အားထုတ်နေကြောင်း သိရသည်။
တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော့်အခန်းသို့ လာပြီး ဂျူးဝတ္ထုများကို အသံထွက်၍ ဖတ်ပြ
သည်။ သူ့အသံထွက် မှန် မမှန် မေးသည်။ တော်တော် ချောချောမွေ့မွေ့
ဖတ်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ အမိဗွယ် နားမလည်သော အသုံးအနှုန်းများကို
မေးသည့်အတွက် ရှင်းပြရပါသည်။

ကျွန်တော်က ဒေါ်ပန်းခက်ကို ဖတ်ပြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံရသော ဖတ်စရာ
များလည်း ရှိပါသည်။ ဝတ္ထုများတော့ မဟုတ်ပါ။ ကျောင်းက ထုတ်ပြန်သော
ကြေညာချက်များ ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ ထုံးစံအရ ကြေညာချက်များကို များသော
အားဖြင့် ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ထုတ်ပြန်လေ့ရှိသည့်အတွက် ဂျပန်စာ မတတ်သော
ကျွန်တော့်ခမျာ ဘာမျှ နားမလည်ဘဲ ဖြစ်ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကြေညာချက်
တစ်ခုရတိုင်း ဒေါ်ပန်းခက် အခန်းသို့ ပြေးပြီး အမိဗွယ် ရှင်းပြခိုင်းရသည်။
သူက အသေးစိတ် ရှင်းပြမှ စာမေးပွဲကိစ္စလား၊ ကျောင်းပိတ်ရက်ကိစ္စလား၊
ကျန်းမာရေး ဆေးစစ်မည့်ကိစ္စလား ကွဲကွဲပြားပြား သိပါသည်။ ‘ဆရာ ကျောင်းက
ကြေညာချက်စာရွက်ရရင် ကျွန်မကို ပြပါ။ အားမနာပါနဲ့’ ဟု ဆရာမက ပြောပြီး
ကြေညာချက်ထွက်တိုင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖတ်ပြ၊ ရှင်းပြသည့်အတွက်
အဆင်ပြေသွားပါသည်။

“လေးထောင့်ဖိနပ်” နဲ့ “ဒိုစံ”

ဂျပန်မှာ ခြောက်လလောက် နေပြီးသောအခါ တော်တော် နေသားကျသွားပါပြီ။ ကျွန်တော်က တစ်ပတ်မှာ လေးရက် ကျောင်းတက်ရသည်။ ကြားရက်တစ်ရက် အတန်းမရှိသဖြင့် ကျောင်းသွားစရာ မလို။ စနေ တနင်္ဂနွေလည်း နားရသည်။ ဇနီးက တစ်ပတ်တစ်ရက် ဂျပန်စကားပြောသင်တန်း သွားတက်ပြီး ခုရိဟာရစ်ကို တစ်ပတ်တစ်ရက် စာသင်ပေးသည်။ ကျန်ရက်များမှာ ကုန်တိုက်တွေသွားပြီး အိမ်သုံးပစ္စည်းများ ဝယ်သည့်အခါ ဝယ်၊ အနားက “ကန်ဆိုင်ဆူပါ” မှာ စားစရာ သောက်စရာ ဝယ်သည့်အခါ ဝယ်၊ စနေ တနင်္ဂနွေမှာ သုံးယောက် အနီးအနား အလည်အပတ် ထွက်သည့်အခါ ထွက်နှင့် ပုံမှန် လည်ပတ်နေပါ သည်။ အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်ရပ်ကလေးများလည်း ရှိပါသည်။

ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာနှင့် မတူသော ထူးခြားချက်တစ်ခုမှာ ဆံပင်ညှပ်ခ ဈေးကြီးခြင်း ဖြစ်သည်။ “နိုင်ငံခြားမှာ ဆံပင်ညှပ်ခ ဈေးကြီးလွန်းလို့ ကတ်ကြေး ဝယ်ပြီး ကိုယ့်အိမ်မှာပဲ အိမ်သားတွေက ညှပ်ပေးတယ်” ဆိုသော စကားမျိုး၊ “ဆံပင် တော်တော်နဲ့ မညှပ်ဘဲ အရှည်ထားနိုင်သလောက် ထားတယ်” ဆိုသော စကားမျိုးကို နိုင်ငံခြားပြန်များထံမှ မကြာခဏ ကြားရဖူးသည်။ ပညာတော်သင် ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဆိုလျှင် ဆံပင်ကို အရှည်ထားပြီး သျှောင်ထုံး၍ ပြန် လာသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ အိမ်မှာ ညှပ်ဖို့လည်း အဆင်ပြေ မည် မထင်သည့်အတွက် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ကိုသာ အားကိုးရပါသည်။ တစ်ခါ ညှပ်လျှင် ယန်းသုံးထောင် ကျသည့်အတွက် အမှန်ပင် ဈေးကြီးပါသည်။

ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်က မနီးမဝေးမှာ ရှိသည်။ ကြိုတင်ပြီး နာမည်ပေးထား ရသည်။ ချိန်းသည့်အချိန်သွားလျှင် အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဆံသဆရာက စက်ကတ်ကြေး မသုံးဘဲ ရိုးရိုးကတ်ကြေး တစ်လက်တည်းနှင့် အစအဆုံး ညှပ်သွားသည်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လည်း ရှိသည်။ သူ့နေရာဒေသနှင့်သူ ဖြစ်၍ တန်သည်ဟုပင် မှတ်ယူလိုက်ရပါသည်။

တစ်ခါတွင် မိသားစု ဈေးဝယ်ထွက်ကြစဉ် ဇနီးက ဖိနပ်တစ်ရန် ဝယ် မည်ပြုရာ သမီးက ဖိနပ်ဈေးနှုန်း ရေးထားသည်ကို ကြည့်ပြီး ‘မေမေ လေးထောင့် နော်’ ဟု ပြောသည်။ အမေက လေးထောင့်ဟု ကြားပြီး ‘ဟုတ်တယ်၊ လေးထောင့် ပဲ’ ဟု ပြောသည်။ ငွေရှင်းသောအခါကျမှ လေးထောင့်မှန်းသိပြီး ထိုမျှ ဈေးကြီး မည် မထင်၍ နှမြောသွားပုံကို မိသားစု မကြာခဏ ပြန်ပြောမိရင်း ရယ်ကြ ရသည်။

တစ်ခါတွင် ဇနီးမှာ နှုတ်ခမ်းတွေ ယားပြီး ရောင်လာသည်အတွက် ခိတ်ပူသွားကြသည်။ အကောင် တစ်ကောင်ကောင် ကိုက်သလား မသိပါ။ မြန်မာဆေးလည်း အဆင်သင့် မရှိသည့်အတွက် ဆေးခန်းသွားပြဖို့ စီစဉ်ရပါ သည်။ တက္ကသိုလ်လမ်းညွှန်စာအုပ်တွင် ဖော်ပြထားသော ဆေးခန်းအမည်များကို ဖွာကြည့်ရာ မနီးမဝေးတွင် အရေပြားဆရာဝန်တစ်ဦး၏ ဆေးခန်းရှိကြောင်း လိပ်စာ တွေ့သည့်အတွက် သွားပြကြသည်။ ဆရာဝန်က လိမ်းဆေးပေးပြီး တစ်ရက်လျှင် လေးကြိမ် ငါးရက်လိမ်းရန်၊ ငါးရက်ကြာ၍ မသက်သာလျှင် ထပ်လာရန် ပြောပါသည်။ ငါးရက်အတွင်း သက်သာသွားသည့်အတွက် “တော်ပါသေးရဲ့” ဟု ဟင်းချရပါသည်။

အမှတ်တရ အကြောင်းကလေး တစ်ခုမှာ ထိုနေ့က ဆရာဝန်ပြရန် မှတ်ပုံတင်ပြီး ထိုင်စောင့်နေစဉ် စာရေးမကလေးက “ဒိုစံ” “ဒိုစံ” ဟု နာမည် အကြိမ်ကြိမ် ခေါ်သည်။ ပထမတွင် မည်သူ့ကိုခေါ်မှန်း မသိပါ။ စာရေးမလေး ထက်ယပ်ခေါ်မှ ဇနီးကိုခေါ်မှန်း သိရပြီး ဆရာဝန်ကို ဝင်ပြပါသည်။ မှတ်ပုံတင် စာရွက်ကို ပြန်ကြည့်တော့မှ သူ “ဒိုစံ” ဟု ဘာကြောင့် ခေါ်သည်ကို သဘော ဆက်သွားပါသည်။ ဇနီး၏အမည်ကို ရှေ့က “ဒေါ” တပ်ကာ အင်္ဂလိပ်လို ချေးလိုက်ရာ စာရေးမလေးက “ဒေါ” ကို နာမည်မှတ်ပြီး ဂျပန်ထုံးစံအတိုင်း “စံ” ထည့်ကာ အသံဝဲဝဲနှင့် “ဒိုစံ” ဟု ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆေးခန်းက အပြန်မှာ ‘နာမည်အသစ်တော့ ရပြီ’ ဟု ပြောပြီး ရယ်ကြပါသည်။

မြန်မာဇွဲသည်များ

အိုဆာကာ တစ်ဝိုက်မှာ မြန်မာ များများ မရှိသော်လည်း အဆက်ပြတ်လောက် အောင် မနည်းပါ။ ပညာတော်သင်လာသော သင်တန်းသားများသည် သက်ဆိုင်ရာ ပညာရပ်ကို မသင်ရသေးမီ ဂျပန်စကားသင်ရန် ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်မှာ ခြောက်လ တက်ရသည်။ ပြီးမှ သက်ဆိုင်ရာ တက္ကသိုလ်သို့ သွားရသည်။ အဖွဲ့လိုက် လေ့လာရေးခရီး လာသူများလည်း ရှိသည်။ မြန်မာသင်တန်းသား ရောက်လျှင် ကျွန်တော်တို့ အိမ်သို့ ရောက်လာလေ့ ရှိပါသည်။ အရင်ရောက်နေ သူများက နောက်ရောက်သူများကို ခေါ်လာတတ်ပါသည်။ သို့ဖြင့် အိမ်မှာ မြန်မာဇွဲသည် မပြတ်ပါ။

ဂျပန်ရောက်စမှာ ဦးကိုကိုဦးနှင့် အရင်ဆုံး သိကျွမ်းရသည်။ ထို့နောက်

ဆရာဦးထွန်းအောင်ချိန်ကို ညှိနှိုင်းစဉ်။

တပည့်ကလေးများနှင့် အတူ။

အိုဆာကာညွှန်သည်

ခိုင်သန္ဓာလွင် ရောက်လာသည်။ အရင်ရောက်နေသော ဟိုတယ်နှင့် ခရီးမှ ဒေါ်မေညို၊ ပြီးတော့ ရှေးဟောင်းသုတေသနမှ ဒေါ်အေးအေးသင်းတို့ကို တွေ့ရသည်။

အထွေထွေအုပ်ချုပ်ရေး ဦးစီးဌာနမှ ဒေါ်နှင်းသူဇာ ဆိုသော မိန်းကလေးနှင့်လည်း ခင်မင်သွားပါသည်။ အိုဆာကာ တက္ကသိုလ် ဆေးကျောင်းသို့ ရောက်နေသော ဆရာဝန် ဒေါက်တာဇော်ထွန်း မိသားစုနှင့်လည်း သိကျွမ်း ခင်မင်ရသည်။ ဇနီးနှင့် ကလေးနှစ်ယောက်တို့နှင့်အတူ အိမ်ကို လာလည်ပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံမှ လေ့လာရေးခရီး ရောက်လာသော ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးနှင့်လည်း တွေ့ဆုံရပါသည်။ တစ်ဦးမှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် သမိုင်းပါမောက္ခ အဖြစ်မှ အငြိမ်းစားယူပြီး မြန်မာ့သမိုင်းအဖွဲ့၌ အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသော ဆရာဦးထွန်းအောင်ချိန် ဖြစ်သည်။ ကြိုတင် စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ဆရာအိုးနို၊ ဆရာယာဘူနှင့် ကျွန်တော်တို့က ဆရာကို ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ပြီး ဆွေးနွေးကြသည်။ ဘာသာစကား သင်ကြားရေး၊ သမိုင်းနှင့် ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ ကိစ္စများကို ဆွေးနွေးကြသည်။ ဆရာအိုးနိုက တက္ကသိုလ်မှာ သင်ကြားနေသည့် ဘာသာစကားများအကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ဆရာ ဦးထွန်းအောင်ချိန် ပြောပြသည့် အတွက် တက္ကသိုလ်များ ဗဟိုစာကြည့်တိုက်မှူး ဆရာ ဦးသော်ကောင်းမှာ စာကြည့်တိုက်မှူး အဖြစ်မှ အနားယူပြီး မြန်မာ့သမိုင်းအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ ဆရာသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် တစ်နေ့ကုန်အေးအေးဆေးဆေး ပြောဆို ဆွေးနွေးသွားပါသည်။

နောက်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမှာ ရှေးဟောင်းသုတေသန ဦးစီးဌာနမှ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဦးညွန့်ဟန် ဖြစ်သည်။ ဦးညွန့်ဟန်သည် နာရာမြို့၌ ရှေးဟောင်းဝစ္စည်းများကို လေ့လာပြီး အိုဆာကာဘက်သို့ လှည့်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးညွန့်ဟန်မှာ မြန်မာစာဌာနတွင် စတင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော်နှင့် ခင်မင်သော မိတ်ဆွေရင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ဇနီး၏ ခင်မင်သော ဆရာလည်း ဖြစ်သည်။ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ဆင်ရီချိုအို ဘူတာနားက စားသောက်ဆိုင်မှာ ချိန်းပြီး စည့်ဝတ်ပြုရသည်။ ကျွန်တော်တပည့် မြန်မာစာကျောင်းသူ မိုးမိုးသော်က စကားပြန်အဖြစ် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည်။ ဦးညွန့်ဟန်မှာ ရယ်ရယ်မောမော ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ စကားပြောနေစဉ် ဦးညွန့်ဟန်က မိုမိုသော်နှင့် ကျွန်တော့်သမီးတို့ ဂျပန်လို ပြောနေကြသည်ကို ကြည့်ပြီး 'မိုမိုသော်က တော်တော် ဂျပန်စကား ပြောတတ်တယ်နော်' ဟု ပြောလိုက်သည်။ မိုမိုသော်မှာ ခဏ ကြောင်သွားပြီး 'ကျွန်မက ဂျပန်ပဲ၊ ဂျပန်စကား

ဖုန်းဖြည့်စာအုပ်ဖိုက်

ပြောတတ်တာပေါ့ ဆရာ'ဟု ဦးညွန့်ဟန်ကို ပြန်ပြောပြီးမှ ဦးညွန့်ဟန် တမင် ရယ်စရာပြောခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်သွားပြီး ရယ်ပါတော့သည်။

အခြေခံပညာ ဦးစီးဌာနက သင်တန်းစေလွှတ်သော ဆရာ ဆရာမ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ အိမ်လာလည်ကြသည်။ ဦးဇော်မင်းဦး ခေါင်းဆောင်ပြီး ဆရာ ဆရာမ ၂၀ ခန့် ပါသည်။ ဂျပန်မှာ ၁ နှစ်နှင့် ၈ လ သင်တန်းတက်ရမည်ဟု သိရသည်။ သူတို့ကို မုန့်ဟင်းခါး ချက်ကျွေးပြီး ဝမ်းသာအားရ စကားပြောရ သည်။ မြန်မာနိုင်ငံသတင်းလည်း မေးရသည်။ မြန်မာစည်သည်များ ရောက် လာချိန်တွင် မြန်မာအစားအသောက် လုပ်စားပြီး မြန်မာစကားတွေ တဝကြီး ပြောရသည်ကို အထူး ကျေနပ်မိပါ သည်။ လေ့လာရမည့်နေရာ ခွဲပြီးသောအခါ ဦးမင်းစံမြင့်နှင့် ဒေါ်စန်းစန်းထွေး ဆိုသော ဆရာ ဆရာမ နှစ်ယောက် အို ဆာကာမှာပင် သင်တန်းဆက်တက်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် ရင်းနှီးသွားသည်။ ရေခြား မြေခြားမှာ မြန်မာမိတ်ဆွေသစ်များ တွေ့ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာရပါ သည်။

တပည့်ကလေးများ၏ မြန်မာစကား

တပည့်ကလေးများ မြန်မာစကား ပြောရာတွင် တစ်မူထူးသော အသုံးအနှုန်းများ ပါလာတတ်ပုံကို အလျဉ်းသင့်သလို ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ သူတို့ စကားပြောပုံနှင့် ပတ်သက်၍ အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်ရပ်ကလေးများ ရှိပါသေးသည်။

တစ်နေ့တွင် ပထမနှစ်သင်တန်းမှာ သူတို့ကို လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ခိုင်း ထားစဉ် ကျောင်းသူကလေး တစ်ယောက်က ဖတ်စာအုပ်ထဲက ဖွင့်ပြီး ကျွန်တော့် အနား လာရပ်သည်။ ပြီးတော့ ဖတ်စာအုပ်ထဲက စာကြောင်းတစ်ကြောင်းကို ခဲတံနှင့် ထောက်ပြသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ "ခေါင်းကိုက်နေတယ်" ဟူ၍ တွေ့ရသည်။ သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ နားထင်ကို လက်နှင့် ထောက်ပြပြီး ပြုံးစေ့စေ့ လုပ်နေသည်။ 'ဪ... ခေါင်းကိုက်နေလို့လား' ဟု မေးသောအခါ ခေါင်းညှိတုံပြသည်။ ခေါင်းကိုက်နေသည့်အတွက် အခန်းပြန်လိုကြောင်း ခွင့် လာတိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဖတ်စာအုပ်ထဲက ဝါကျကို ထိထိရောက်ရောက် အသုံးပြုလိုက်ပုံကို သဘောကျသွားပါသည်။

တစ်နေ့တွင် စာသင်ပြီး၍ စာသင်ခန်းထဲက ထွက်လာစဉ် 'ဆရာ ဆရာ' ဟု ခေါ်ပြီး ကျောင်းသူကလေးတစ်ယောက် ပြေးလိုက်လာသည့်အတွက် ရပ်

ကောင်းနေလိုက်သည်။ အနားရောက်တော့ စာအုပ်ထဲမှာ သူ ရေးထားသော စာကို ပြသည်။ "စန္ဒီအေး" ဟူ၍ ဝိုင်းစက်လှပစွာ ရေးထားသော စာလုံးကြီးများ ဖြစ်သည်။ မကြာမီက ပေးလိုက်သော သူ့ မြန်မာနာမည်ကို သူ ရေးတတ်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း လာပြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု နားလည်လိုက်ပြီး 'မှန်တယ် မှန်တယ်' ဟု ပြောလိုက်သောအခါ သူ သဘောကျသွားပြီး 'အိုကေ၊ မင်္ဂလာပါ' ဟု ပြောပြီး စာသင်ခန်းထဲသို့ ပြန်ပြေးသွားပါသည်။

ဒုတိယနှစ်မှာ သင်ကြားမည့် လက်ကမ်းစာရွက်များ ဝေငှပြီးချိန်တွင် ကျောင်းသူတစ်ယောက်က 'ဆရာ၊ ကျွန်မ စက္ကူမရသေးပါဘူး' ဟု ပြောသည်။ သူ ဘာပြောမှန်း ချက်ချင်း နားမလည်ပါ။ ခဏကြာမှ သဘောပေါက်သွားပြီး 'စက္ကူလို့ မခေါ်ရဘူး၊ စာရွက်လို့ ခေါ်ရတယ်၊ ကျွန်မ စာရွက်မရသေးပါဘူးလို့ ပြောရတယ်' ဟု ရှင်းပြပြီး လက်ကမ်းစာရွက် ပေးလိုက်ပါသည်။ တစ်ယောက်က 'မနက်ဖြန် ကျွန်မ ကျောင်း မလာပါလိမ့်မယ်' ဟု ပြောသည်ကိုလည်း 'မနက်ဖြန် တျွန်မ ကျောင်းမလာနိုင်ပါဘူး' ဟု ပြင်ပေးလိုက်ရသည်။

ကျောင်းသူကလေး တစ်ယောက်က အပြင်မှ ပြန်လာသော ကျွန်တော့် ဇနီးကို 'ဆရာမ အဝတ်ပြောင်းပါ' ဟု ပြောသည်။ စဉ်းစားကြည့်မှ 'အဝတ် လဲပါ' ဟု ပြောလိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်သွားသည်။ "ချစ်သူ" ဆိုသော စကားလုံးကို ရှင်းပြစဉ် ကျောင်းသူကလေး တစ်ယောက်က မိန်းကလေးကို "ချစ်သူ" ယောက်ျားလေးကို "ချစ်သား" လို့ ခွဲခြား မခေါ်ဘူးလားဟု တွေးတွေး ဆဆ မေးသည်။ သူ နားလည်အောင် တော်တော် ရှင်းပြလိုက်ရပါသည်။

ဂျပန် ကျောင်းသူကလေးတစ်ယောက် မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဈေးဝယ်စဉ် ရောင်းသူကို ဈေးလျှော့ခိုင်း၍ မရသဖြင့် မဝယ်ဘဲ ထွက်သွားရာ ရောင်းသူက "ကပ်စေးနဲ" ဟု ပြောသည်။ အဓိပ္ပာယ် မသိ၍ ဂျပန် ပြန်ရောက်ကာမှ မြန်မာ ဂျပန် အဘိဓာန်ကို ကြည့်ရသည်။ 'အဓိပ္ပာယ်သိတော့ ကျွန်မ စိတ်ဆိုးပါတယ်' ဟု သူက ပြောပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ သူ့ကို ဖားသားဟင်းကျွေးရာ စား ကောင်းကောင်းနှင့် စားလိုက်သည်။ ဖားသား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သူ မသိပါ။ အဓိပ္ပာယ်ပြောပြတော့ 'အဓိပ္ပာယ်သိရင် ကျွန်မ မစားပါဘူး၊ ဆရာက ဖားသား ဆိုတာ သင်ပေးထားဖို့ ကောင်းပါတယ်' ဟု ပြောနေသည့်အတွက် ရယ်ရ သေးသည်။

ကျောင်းသူကလေး တစ်ယောက်က အိမ်လာလည်ပြီး အပြန်တွင် 'ကျွန်မ သူငယ်ချင်းအိမ် သွားပါမယ်နဲ့ သူ့အိမ်မှာ ထမင်းစားပါမယ်' ဟု ပြော သည်။ ရုတ်တရက် နားမလည်ပါ။ စဉ်းစားကြည့်မှ သူငယ်ချင်းအိမ်သွားပြီး

ထိုအိမ်မှာ ထမင်းစားမည့်ဟု ပြောလိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်သွားပါသည်။ စကားနှစ်လုံးကို “နဲ့” နှင့် ဆက်သလို၊ ဝါကျနှစ်ခုကို “နဲ့” နှင့် ဆက်လိုရသည် ထင်ပြီး ဆက်ပြောခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

စတုတ္ထနှစ် ကျောင်းသူကလေး တစ်ယောက်က ‘ကျွန်မ တစ်နှစ် ကျောင်း ပျက်ပါမယ်’ ဟု ပြောသည်ကို အထူးအဆန်း ဖြစ်သွားသည်။ အခြားနိုင်ငံမှာ အင်္ဂလိပ်စာ တစ်နှစ် သွားသင်မည်ဖြစ်၍ ကျောင်းရပ်နားခွင့် တစ်နှစ် တောင်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူ ရှင်းပြမှ သဘောပေါက်သွားပါသည်။

သူတို့ စကားတွေကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရသည်မှာ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါသည်။

သူ့အသံ ကိုယ့်အသံ

တက္ကသိုလ်က နှစ်စဉ်ထုတ်ဝေသည့် ဂျာနယ်အတွက် ဆောင်းပါးရေးပေးရန် ဆရာယာဘူက မေတ္တာရပ်ခံသည့်အတွက် ရေးဖို့ အကြောင်းအရာကို စဉ်းစားရင်း “သူ့အသံ ကိုယ့်အသံ” ကိစ္စကို သတိရမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဂျပန် ကျောင်းသားများအား မြန်မာစကား မြန်မာစာ သင်ပေးရသည့် အနေအထားကို ကျွန်တော်ဘက်က ကြည့်လျှင် ကျွန်တော်က ကိုယ့်မိခင် ဘာသာ ကား ဖြစ်သော မြန်မာစကားကို နိုင်ငံခြားသား ဖြစ်သော ဂျပန် ကျောင်းသားများအား နိုင်ငံခြားဘာသာစကားအဖြစ် သင်ပေးရခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ သူတို့ဘက်က ကြည့်လျှင် နိုင်ငံခြားသား ဖြစ်သော ကျွန်တော် ထံမှ နိုင်ငံခြားဘာသာစကား ဖြစ်သော မြန်မာစကားကို ဂျပန် ကျောင်းသား များက သင်ယူရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဤသို့သော အနေအထားတွင် ဆရာ ဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ မြန်မာစကားသံနှင့် တပည့် ဖြစ်သူ သူတို့၏ ဂျပန်စကားသံတို့ တူတာလည်း ရှိသည်။ ကွဲပြားတာလည်း ရှိသည်။ တူသော စကားသံများကို သင်ယူရာတွင် ပြဿနာ မရှိ။ သူတို့ အလွယ်တကူ ရွတ်ဆိုနိုင် သည်။ ကွဲပြားသော စကားသံများကို သင်ယူရာတွင်ကား ပြဿနာရှိသည်။ အခက်အခဲ ရှိသည်။

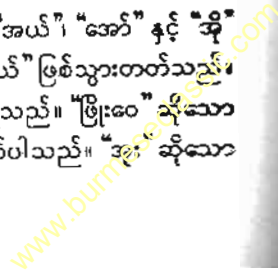
က၊ ခ စသော မြန်မာဗျည်းသံများကို သင်ပြီ ဆိုပါစို့။ မြန်မာစကားမှာ က နှင့် ခ၊ ကျ နှင့် ချ၊ စ နှင့် ဆ၊ တ နှင့် ထ၊ ပ နှင့် ဖ ဆိုသော အသံနှစ်သံစီ အသံချင်း ကွဲကွဲပြားပြား ရှိသော်လည်း ဂျပန်စကားမှာ က နှင့် ခ စသည်တို့

ဆွဲကွဲပြားပြား မရှိလှပါ။ စကားလုံးထဲက အသံအနေအထားကိုလိုက်ပြီး က သံ ထွက်သည့်နေရာ ထွက်သည်။ ခ သံ ထွက်သည့်နေရာ ထွက်သည်။ ကျန် အသံများမှာလည်း ထိုသဘောအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် “ကျနော်” “ကျမ” ဟု ဆိုနိုင်လျှင် “ချနော်” “ချမ” ဟု ဖြစ်သွားတတ်ပါသည်။ ကျောင်းသား တစ်ယောက်က ‘ဟိုမှာ ထောင်ရှိတယ်’ ဟု လက်ညှိုးထိုးပြ သည်ကို လှမ်းကြည့်သောအခါ တောင်တန်းကြီး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထောင် မဟုတ်ဘူး တောင်လို ဆိုရတယ်ဟု ပြင်ပေးရသည်။ ဒေါ်ဆန်းမြင့် အိမ်ကို လာလည်စဉ် ‘ကန်စွန်းဥ ပုပ်နေတယ်’ ဟု ပြောသည်။ ‘ဘယ်မှာ ပုပ်နေ တာလဲ ဆရာမ’ ဟု မေးသောအခါ လမ်းပေါ်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြ၍ ကြည့် ထိုက်ရာ ကန်စွန်းဥ မီးဖုတ်နေသည်ကို တွေ့ရမှ ‘ကန်စွန်းဥ ဖုတ်နေတယ်’ ဟု ဆိုလိုကြောင်း နားလည်သွားပါသည်။

“င” တို့ “ည” တို့မှာလည်း သူတို့အတွက် ခက်သော အသံများ ဖြစ် သည်။ ကျွန်တော့်တပည့်ကလေးများက “ငါး” ကို “ဂါး”၊ “ငယ်” ကို “ဂယ်” သည်ဖြင့် “င” ကို “ဂ” သံဖြင့် ဆိုကြသည်။ “င” သံ ပီပီသသ ဆိုနိုင်အောင် အော်တော် လေ့ကျင့်ပေးရသည်။ ဆရာမောင်ထင်၏ “ငဘ” ဝတ္ထုမှာ လယ် အမားကြီး ငဘကို ဂျပန် ကင်ပေတိုင်က “ဘာ ဂဘလဲ၊ ဘာ ဂဘလဲ၊ နင် ဘာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောပုံ ရေးထားသည်ကို ခုမှ သဘောပေါက်ပါသည်။ (တက္ကသိုလ်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော ဂျပန်စကားလုံးကို အိုဆာကာမှာ “ဒိုင်းဂါးခု” ဟု ကြားနေရာမှ တိုကျို ရောက်သောအခါ “ဒိုင်းငါးခု” ဟု ကြားရသည့်အတွက် ဆရာဒေသလိုက်ပြီး “ဂ” နှင့် “င” ကွဲပြားပုံကိုလည်း သတိပြုမိသွားပါသည်။)

သူတို့ ရွတ်ဆိုရခက်သော ဗျည်းသံတွေထဲမှာ “င၊ ည၊ န၊ မ၊ လှ” ဆိုသော ဟုထိုးသံများလည်း ပါဝင်ပါသည်။ သူတို့စကားမှာ ထိုအသံများ မရှိပါ။ “လှဝေ” ဆိုသော နာမည်ကို “ဟလဝေ” ဟု ခက်ခက်ခဲခဲ ရွတ်ဆိုရပါ သည်။ သူတို့မှာ “သ” လည်း မရှိသည့်အတွက် တော်တော် အခက်တွေ့ပါ သည်။ “ဝက်သား” ကို “ဝက်တား” ဟု အသံထွက်တတ်ကြပါသည်။ (အင်္ဂလိပ် စကား ပြောလျှင်လည်း “သ” ကို “စ” နှင့် အစားထိုးပြီး thank you ကို sank ဟု ပြောတတ်ကြပါသည်။)

သရသံတွေ ရွတ်ဆိုတော့လည်း “အေ” နှင့် “အယ်”၊ “အော်” နှင့် “အို” တို့ သိပ်မကွဲပါ။ “ဝယ်တယ်” ဟု ပြောလျှင် “ဝေတယ်” ဖြစ်သွားတတ်သည်။ “ပျော်တယ်” ဟု ပြောလျှင် “ပျိုတယ်” ဟု ကြားနေရသည်။ “မြီးဝေ” ဆိုသော နာမည်ကို ကြိုးစားခေါ်ရင်း “ဖြောဝေ” ဖြစ်သွားတတ်ပါသည်။ “အေ” ဆိုသော

အသံကို ကျွန်တော်တို့လို နှုတ်ခမ်းမစုဘဲ နှုတ်ခမ်းကြီး ပြားလိုက်ဖြန့်ပြီး ဆိုတတ်ကြသည်။ "မဟုတ်ဘူး" ဟု ပြောလျှင် "ဘူး" ကို နှုတ်ခမ်းကြီး ဖြန့်ဆိုတတ်သဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို ဝိုင်းနေအောင် စုထားပြီး ဆိုဖို့ သတိပေးရသည်။ ဆရာတို့ "ဆာရာ"၊ လက်ဖက်ရည်ကို "လာပက်ရေ"၊ မဟုတ်ဘူးကို "မဟုတ်ဖူး" ဟူ၍ အသံဆွဲပြီး ဆိုတတ်သည့်အတွက်လည်း ပြင်ပေးရပါသည်။

သူတို့စကားက ကျွန်တော်တို့ စကားလို "က-ကာ-ကား၊ ပန်-ပန်-ပန်း" စသည်ဖြင့် အသံ အတက်အကျ (တက်ကျသံ) ပုံမှန်ရှိသော စကားမျိုး မဟုတ်သည့်အတွက် တက်ကျသံကို ကွဲကွဲပြားပြား ရွတ်ဆိုဖို့လည်း အခက်အခဲရှိပါသည်။ အထူးသဖြင့် လာတယ်ကို "လာတယ်"၊ ပျော်တယ်ကို "ပျောတယ်" စသည်ဖြင့် မှားဆီမိတတ်ကြပါသည်။ ဂျပန်စကားမှာ ထိုအသံများကို အသုံးများသည့်အတွက် မှားဆီမိခြင်း ဖြစ်ပုံရပါသည်။

မြန်မာစကား သင်ကြားရာတွင် သူတို့ မှားလေ့ရှိသော အသံများထိုမှန်အောင် အကြိမ်ကြိမ် ရွတ်ဆိုခိုင်းခြင်း၊ အသံနှစ်သံကို ယှဉ်တွဲပြီး ရွတ်ဆိုခိုင်းခြင်းတို့ဖြင့် လေ့ကျင့်ပေးရပါသည်။

ကျွန်တော် သင်ရင်းကြားရင်း သတိပြုမိသော ထိုပြဿနာများကို Some Phonological Problems in Teaching Myanmar as a Foreign Language to the Japanese Students (ဂျပန် ကျောင်းသားများအား နိုင်ငံခြားဘာသာအဖြစ် မြန်မာစကား သင်ကြားရာတွင် တွေ့ကြုံရသော စကားသံဆိုင်ရာ ပြဿနာအချို့) ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် အင်္ဂလိပ်လို ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ရေးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ၁၉၉၈ ခုနှစ်က ထုတ်ဝေသော အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင်တက္ကသိုလ် ဂျာနယ်၊ အမှတ် ၂၀ တွင် ကျွန်တော့်ဆောင်းပါးကို ထည့်သွင်းပါသည်။

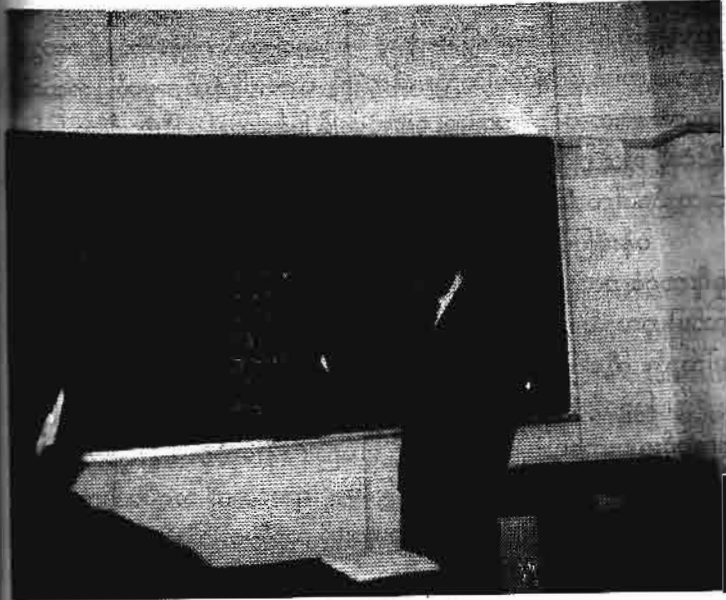
သူ့အသံ ကိုယ့်အသံ ကွဲပြားမှုကို စနစ်တကျ စူးစမ်း လေ့လာခြင်းဖြင့် ဘာသာစကား သင်ကြားရာတွင် များစွာ အထောက်အကူဖြစ်ကြောင်း လေ့လာတွေ့သိလာရပါသည်။

မြန်မာ ကလေးပန်းချီပြပွဲ

၁၉၉၈ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ဂျပန် မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေး အသင်းက ခင်းကျင်းပြသသော မြန်မာ ကလေးပန်းချီပြပွဲကို ကျွန်တော်တို့ မိသားစု သွားကြည့်ကြသည်။

ဂျပန်မိတ်တွေ ခုရိဟာရစ်က မြန်မာကလေးများ ရေးဆွဲသော ပန်းချီ

မျာပြည့်စာအုပ်တိုက်

စာသင်စဉ် မြင်ကွင်း။

မြန်မာကလေးပန်းချီ ပြပွဲတွင် ဂျပန်မိတ်ဆွေများနှင့် အတူ (အိဆုန်မြင့်၊ ဦးဦး၊ ခုရိယာရစ်)

ကားများကို ပြပွဲ ခင်းကျင်းပြသရန် သူ စီစဉ်နေကြောင်း ကျွန်တော်နှင့် စတွေ့နေသောနေ့ကပင် ပြောပြခဲ့ပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့ လသာမြို့နယ် အမှတ် ၂ အထကမှ ကလေးများက ပန်းချီကားများ ရေးဆွဲနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြီးလျှင် သူ မြန်မာနိုင်ငံသို့ သွားယူပြီး ပြပွဲလုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ယခု ထိုပြပွဲ အကောင်အထည်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပန်းချီပြပွဲသို့ ဂျပန်မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးအသင်းကလည်း ဖိတ်သည်။ စုရိဟာရစ်ကလည်း သီးခြား ဖိတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့မိသားစု လာဖြစ်အောင် လာပါဟုလည်း အကြိမ်ကြိမ် ပြောသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း စိတ်ဝင်စားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပန်းချီပြပွဲကို သွားကြည့်ကြသည်။

ပြပွဲသို့ ဒေါ်ဆန်းမြင့်လည်း ရောက်လာသည်။ မြန်မာစာကျောင်းသူကျောင်းသားကလေးများလည်း တွေ့ရသည်။ ခန်းမထဲမှာ ပန်းချီကားများကို အစီအရီ ခင်းကျင်း ပြသထားသည်။ မြန်မာ့ရိုးရာလေ့ကို သရုပ်ဖော်ထားသော ပန်းချီကားများ ဖြစ်သည်။ ပန်းချီကားများကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်သွားသလို ခံစားရပါသည်။ မြန်မာကျောင်းသားကလေးများ၏ လက်ရာများကို အများ နှစ်သက်ကြပါသည်။

ထိုပန်းချီပြပွဲ အကြောင်းကို ကျွန်တော့်ဇနီးက "ဂျပန်ပြည်မှာ ပြပွဲ မြန်မာ ကလေးပန်းချီပြပွဲ" ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ရေးပြီး ပလတ်တုတ် ဂျာနယ်သို့ ပို့ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုဆောင်းပါးကို အမှတ်တရ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ဂျပန်ပြည်မှာ ပြပွဲ မြန်မာ့ကလေးပန်းချီပြပွဲ

ဂျပန်မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးအသင်းက ကြီးမှူးပြီး မြန်မာကလေးပန်းချီပြပွဲ ကျင်းပမယ်ဆိုတဲ့သတင်း ကြားကတည်းက စိတ်ဝင်စားမိပါတယ်။ သွားကြည့်မယ်လို့လည်း အားခဲထားမိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဂျပန်မိတ်ဆွေ စုရိဟာရစ် (သခင်နွယ်) ဆီက ဖိတ်စာ တစ်စောင်၊ ဂျပန်မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးအသင်းက ဖိတ်စာတစ်စောင် ရောက်လာပါတယ်။ ဖိတ်စာကိုက စိတ်ဝင်စားစရာပါ။ အသက် (၁၄) နှစ်သာ ရှိသေးတဲ့ စန်းစန်းနွယ်ရဲ့ ရောင်စုံပန်းချီ ပို့စကတ်လေးရဲ့ နောက်မှာ ဖိတ်စာ ရိုက်ထားတာပါ။ ရှင်လောင်း ဆံချနေတဲ့ ပန်းချီကားလေးပါ။ ဆံခဲနေတဲ့ မိဘနှစ်ပါးအပြင်၊ ရှင်လောင်းကို ဆံချနေတဲ့ ဦးပဉ္စင်း၊ မုဒိတာပွားနေကြတဲ့ ပရိသတ်၊ ကျောင်းလှေကားက ကြည့်နေတဲ့ ကိုရင်၊ ဖိုးသူတော်၊ ကျောင်းသားများနဲ့ အင်မတန် ပြည့်စုံ မြိုင်ဆိုင်ပြီး မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုကို အထင်အရှား ဖော်ပြနေပါတယ်။

ဆိုနာကာညွှန်သည်

ပြပွဲကို OSAKA UMEDA မှာ ရှိတဲ့ PIAS GALLERY မှာ ၂၀.၁၀.၉၈ ထနေ ၃၁.၁၀.၉၈ အထိ ပြသတာ ဖြစ်ပါတယ်။ နေ့စဉ် မနက် ၁၀ နာရီက ၂၇ နာရီအထိ ပြသပြီး စနေနေ့ရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့မှာတော့ ပိတ်ချိန် နည်းနည်းစောပါတယ်။ ပြပွဲဖွင့်တဲ့နေ့က NHK ရုပ်မြင်သံကြားက လာရိုက်ပြီး TV မှာ သတင်းထည့်ပေးလို့လည်း စိတ်ဝင်စားသူတွေ လာကြည့်ကြတယ်လို့ ပြောပါတယ်။

ကြုံတောင့်ကြုံခဲ မြန်မာကလေးပန်းချီပြပွဲမို့လည်း ဂျပန်မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေး အမှုဆောင် ဂျပန် အမျိုးသားကြီးများက လိုက်လို့ကံလို့လဲ ကြိုဆိုကြပါတယ်။ တတ်သမျှ မြန်မာစကားကလေးများနဲ့လည်း ရှင်းပြပါသေးတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံ ကျောင်းအသီးသီးက အစီအစဉ်တကျ စုစည်းလာခဲ့တဲ့ မြန်မာကလေး ၃၇ ယောက်ရဲ့ ပန်းချီကား ၅၆ ကားကို ပြသထားပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ရာသီပွဲတော်များနဲ့ မြန်မာ့လေ့စရိုက်ကို ဖော်ပြတဲ့ ပန်းချီကားတွေ ဖြစ်ပြီး ရာသီပွဲတော်အလိုက် တစ်စုစီ စုပြထားတဲ့အတွက် စုစည်းစည်းနဲ့ ကြည့်လို့မငြီးအောင် ဖြစ်ရပါတယ်။ ပွဲတော်နဲ့ ပန်းချီကား အကြောင်းကိုလည်း ဂျပန်ဘာသာနဲ့ အကျဉ်းရေးပြထားပါတယ်။

ပထမဆုံးတွေ့ရတဲ့ ပွဲတော်ကတော့ သင်္ကြန်ပွဲတော်ပါပဲ။ မြန်မာသင်္ကြန်တို့ လွမ်းတစရာပါပဲ။ သင်္ကြန်ပွဲတော်မှာ ရေပက်တာကိုပဲ ရှေးခေတ်အဝတ်အစားနဲ့ ငွေဖလားနဲ့ ရေကစားတာက အစ၊ ခေတ်လယ် မြန်မာဆန်ဆန် အဝတ်အစားအပြင် ယနေ့ခေတ် အဆင်အပြင် ရေပိုက်နဲ့ ပက်တာအထိ ရေးဆွဲပြထားတဲ့အတွက် ခေတ်အဆက်ဆက် မြန်မာသင်္ကြန်ကို မြင်နိုင်ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် လူကြီးသူမတွေကို လက်သည်းညှပ်ပေးတာတို့၊ ငါးလွှတ်တာတို့ ပါအောင် မြန်မာသင်္ကြန်ကို ဘက်စုံ ထောင့်စုံက ရေးဆွဲ သရုပ်ဖော်ထားတာ တွေ့ရပါတယ်။

သင်္ကြန်ပွဲတော် ပြီးတော့ ကဆုန်ညောင်ရေသွန်းတဲ့ ပုံကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ်။ ဗောဓိညောင်ပင်မှာ ဆံရစ်ဝိုင်းလေးတွေနဲ့ ယောက်လုံချည် ယောဂီတဘက်ကလေးတွေနဲ့ မြန်မာ မိန်းမပျိုကလေးတွေ ညောင်ရေသွန်းနေတဲ့ ကားကလည်း မြန်မာဆန်လှပါတယ်။

နောက်ပြတာကတော့ ဝါဆိုပွဲနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကားတွေပါ။ ဒီအုပ်စုမှာတော့ ဝါဆိုပန်းခူးတဲ့ ပန်းချီကားတွေနဲ့ ဆွမ်းအုပ်တွေ လှူဖွယ်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားကြတဲ့ ပန်းချီကားတွေကို ပြထားပါတယ်။ ဆွမ်းအုပ်တို့ လှေပေါ်တင်ပြီးလာတဲ့ ဇနီးမောင်နှံရဲ့ ပုံကလည်း မြန်မာဆန်လှပါတယ်။

တော်သလင်း မြစ်တွင်း သင်ဖြူးခင်းချိန်မှာ ကျင်းပတဲ့ လှေပြိုင်ပွဲကို သရုပ်ဖော်ထားတဲ့ ပန်းချီကားလေးတွေကလည်း မြန်မာ့သတ္တိနဲ့ မြန်မာ့အားမာန်ကို ဖော်ပြနေပါသေးတယ်။ သီတင်းကျွတ် မီးထွန်းပွဲရဲ့ သရုပ်ကိုလည်း ရောင်စုံ မီးပုံးကလေးတွေနဲ့ အလှဆင်တတ်တဲ့ မြန်မာ့ရှုခင်းအပြင် မီးပုံးပျံလွှတ်တာကို မီးကြာမျှောတာတို့အထိ မြန်မာ့ဓလေ့ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သရုပ်ဖော်ထားတာ တွေ့ရပါတယ်။

သီတင်းကျွတ်ပြီးတဲ့အခါ မိုးလေကင်းစင်လို့ အလှူဒါနပြုကြတဲ့ မြန်မာ့ ဓလေ့ကို ရှင်ပြုပွဲများနဲ့ ဖော်ညွှန်းထားပါတယ်။ ရှင်လောင်းလှည့်တဲ့ ပန်းချီ ကားတွေ၊ ဆံချတဲ့ ပန်းချီကားတွေအပြင် မြန်မာများအဖို့ မရိုးနိုင်တဲ့ ဦးရွှေရိုး အကနဲ့ ဒိုးပတ်ဝိုင်းပုံပါ ပြတဲအတွက် ပြည့်စုံ မြိုင်ဆိုင်လှပါတယ်။ မြန်မာ့ဓလေ့ ဖြစ်တဲ့ သီလရှင်များ ဆွမ်းဆန် အလှူခံလို့ လောင်းလှူနေတဲ့ ပန်းချီကားကလည်း ထူးခြားလှပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ထမနဲပွဲကို သရုပ်ဖော်တဲ့ ပန်းချီကားပါ ပါတဲ့ အတွက် ၁၂ လ ရာသီ ပွဲတော်တွေ တော်တော် ပြည့်စုံအောင် ဖော်ပြထားနိုင်တဲ့ ပြပွဲပါပဲ။

ပွဲတော်အပြင် မြန်မာ့ဓလေ့၊ မြန်မာ့ရှုခင်းတွေကို ဖော်ပြတဲ့ပန်းချီကား တွေလည်း ပါပါသေးတယ်။ ရက်ကန်းရက်နေတဲ့ မြန်မာလုံမပျို၊ ပုသိမ်ထီးမျှား အလယ်က ထီးကို ပန်းချီခြယ်နေတဲ့ မိန်းကလေး၊ လှည်းယဉ်ကလေးနဲ့ ခရီး သွားတဲ့ ရှေးမြန်မာဓလေ့၊ တွင်းမှာ ရေခပ်နေတဲ့ အညှာရှုခင်း၊ ကျွဲပေါ်က ပုလွေ တိုက်လေးနဲ့ ကျွဲကျောင်းသား၊ ညနေခင်း မြစ်တွင်းမှာ ရေချိုးဆင်းနေကြတဲ့ ရေချိုးဆိပ်မြင်ကွင်း၊ အားမာန်အပြည့်နဲ့ လွန်ဆွဲနေတဲ့ မြန်မာကလေးများအ အတွားရဲ့ ပုံပြင်ကို စိတ်ဝင်တစား နားဆင်နေကြတဲ့ မြေးတစ်စုရဲ့ ပုံတွေဟာ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု မြန်မာ့ဓလေ့ကို အထင်းသား ဖော်ပြနေပါတယ်။

ပြပွဲလာကြည့်တဲ့ ပရိသတ်ရဲ့ အမြင်ကိုလည်း မှတ်တမ်းတင်ထားပါ သေးတယ်။ ဂျပန်လို ရေးထားတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာ သင်တက္ကသိုလ်က ဆရာမ ဒေါ်ဆန်းမြင့်က ဘာသာပြန်ပြလို မြန်မာကလေး များအတွက် ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။ အဲဒီအထဲက တချို့ကို ပြောရရင် မြန်မာကလေး ပန်းချီတွေဟာ ဂျပန်ကလေးပန်းချီတွေထက် ပိုကောင်းပြီး အနုပညာမြောက် ကြောင်း၊ ထင်တာထက် ပိုကောင်းတဲ့အကြောင်း၊ ရာသီပွဲတော်များအကြောင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိရကြောင်းတွေ ရေးထားပါတယ်။ ဒါ့အပြင် မြန်မာကလေးတွေ အသေးစိတ် ရေးဆွဲနိုင်လို့ အံ့သြကြောင်း၊ ပန်းချီကားတွေထဲက ပုံတွေဟာ မျက်နှာထား ခံစားချက် ပေါ်လွင်ကြောင်း၊ မျက်လုံးတွေ တောက်ပပြီး ကိုယ်ခန္ဓာ

ထူးပကြောင်းတွေကိုလည်း ချီးကျူးထားပါတယ်။ အထူးသဖြင့် မြန်မာကလေး ဇနီးချီတွေဟာ အရောင်စုံပြီး တောက်ပတဲ့ အရောင်သုံးပုံက ဂျပန်နဲ့ မတူကြောင်း၊ ရာသီပြောင်းသလို အရောင်များ ပြောင်းသုံးကြောင်း၊ သစ်ပင် အစိမ်းရောင်များ ထူပတဲ့ ပန်းရောင်စုံများကို တွေ့ရတဲ့အတွက် မြန်မာနိုင်ငံဟာ လှပတဲ့နိုင်ငံ ဖြစ်မယ်လို့ မှန်းပြီး မိမိလည်း ရောက်ဖူးချင်နေကြောင်း၊ မြန်မာပြည်အကြောင်း သိချင်တာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ဆန္ဒကို ခုမှ ဖြည့်စွမ်းနိုင်ကြောင်းတွေလည်း ဖော်ပြ ထားပါတယ်။

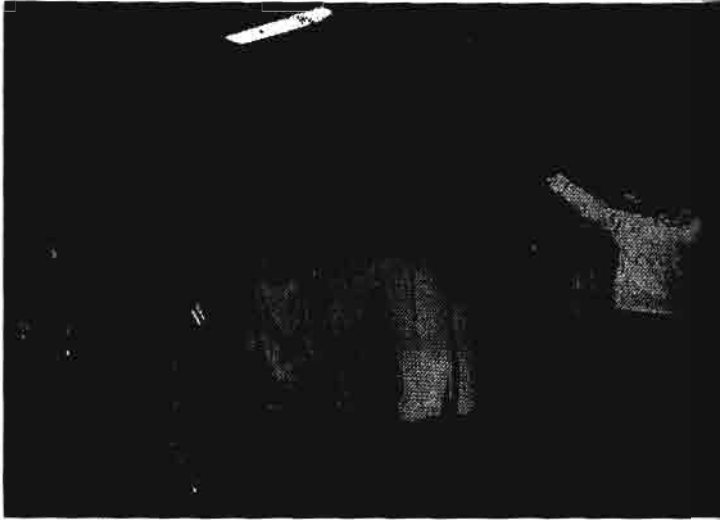
မြန်မာကလေးပန်းချီပြပွဲက အပြန်မှာတော့ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ ဇနီးကို ပေါ်လွင်အောင် ရေးဆွဲနိုင်ကြတဲ့ မြန်မာကလေးများအတွက် ဝမ်းသာ နှုတ်ယူစိတ်၊ မြန်မာမြေကို လွမ်းတတဲ့ စိတ်တွေနဲ့အတူ ဒီလိုပြပွဲမျိုး များများ အောင်ပနိုင်ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုမိပါတယ်။

ဂျပန်ကျောင်းသားများ တင်ဆက်သော ရာမာယဏပြဇာတ်

ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်က ကျောင်းသားများ ဘာသာရပ်အလိုက် နှစ်စဉ် ပြဇာတ်ကပြသည့် အစဉ်အလာရှိကြောင်း သိရသည်။ မိမိတို့ သင်ယူနေသော ဘာသာစကားကို လက်တွေ့ပြောဆိုပြီး ခင်းကျင်း ကပြသော ပြဇာတ် ဖြစ်သည် ဆို၍ စိတ်ဝင်စားမိသည်။ အရင်နှစ်များက "မယ်ခရုပြဇာတ်"၊ "ရုပ်သေးလေးရုပ် ပြဇာတ်" များ ကပြခဲ့ကြောင်း သိရ၍ "ဒီနှစ် ဘာပြဇာတ် ကကြမယ် မသိဘူး" ဟု တွေးနေမိပါသည်။

ဇူလိုင်လ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ဂျပန်ကျောင်းသူကလေး စိုးကလျာရွှေ အိမ်ရောက်လာပြီး ယခုနှစ် ရာမာယဏ ပြဇာတ်ကရန် စီစဉ်နေကြောင်း ပြော တော့ အံ့သြသွားသည်။ 'ရာမာယဏက ရှေးခေတ်ဇာတ် ဆိုတော့ ခက်မှာပေါ့' ဟု ပြောသောအခါ သူက ယခုခေတ်ပုံစံဖြင့် ကမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆရာအိုးနို တိုးရက အရှေ့တောင်အာရှ ယဉ်ကျေးမှုဘာသာရပ်တွင် ရာမာယဏအကြောင်း သင်ကြားနေသည့်အတွက် သင်ခန်းစာ အထောက်အကူပြုမည် ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ သူ ဇာတ်ညွှန်းရေးနေကြောင်း ပြောပြီး လိုအပ်သလို ပြင်ဆင် ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းသည်။ ကူညီပါမည်ဟု ပြောလိုက်သည့်အတွက် သူ ဝမ်းသာသွားသည်။

မကြာမီ အောင်မင်းရွှေနှင့် အောင်သိန်းရွှေတို့ လာကြပြီး စိုးကလျာရွှေ

ရာမာယဏပြဇာတ် လေးတင်ခန်း။

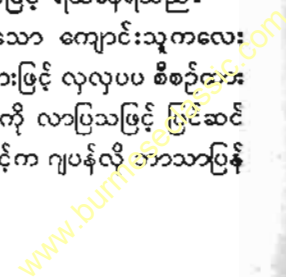
ရာမာယဏ သရုပ်ဆောင်များနှင့် ဒဏ်မှတ်တရား။

ဆိုနာကာဠာသည့်

ဇွပ်နီလို ရေးထားသော ဇာတ်ညွှန်းကို သူတို့ မြန်မာလို ပြန်ပြီးပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြီး စာမူ ပြသည်။ ရာမာယဏ ဇာတ်လမ်းကို တစ်နာရီအတွင်း ကပြနိုင်ရန် ဇာတ်ခန်းများ ခွဲထားပုံမှာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်။ စကားအသုံးအနှုန်းများက သိပ်အဆင်မပြေပါ။ မိဖုရား သားဆုတောင်းခန်းမှာ "ဘုရားသခင်" ဟု တိုင်တည်ထားသည်။ ဇာတ်ဆောင်တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် "ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်" နှင့် ပြောနေသည်။ ရာမ မင်းသားကို ညီများက "ကိုရာမ" ဟု ခေါ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် တိုင်တည်သည့် စကားကို "အရှင်နတ်မင်း"၊ "အရှင် ဗြဟ္မာမင်း" ဟု ပြင်ပေးရသည်။ အချင်းချင်းခေါ်ရာတွင် "နောင်တော်၊ ညီတော်၊ မောင်တော်၊ နမတော်၊ ခမည်းတော်၊ မယ်တော်" ဟု သုံးနှုန်းရန် ပြင်ပေးရသည်။ ရာမာယဏ မဟာကဗျာ ရေးဖွဲ့သော ဝါလမိကီ ရသေ့ကြီးက ဇာတ်ကြောင်း ပြန်ပြောဟန် ရေးထားရာ ဝါလမိကီ အဖြစ် သရုပ်ဆောင်မည့် ကျောင်းသူ စာလေးက "ကျွန်မက ဝါလမိကီပါ" ဟု ပြောပုံကို ရေးထားသဖြင့် "ကျွန်ုပ် နာမည် ဝါလမိကီ ဖြစ်ပါတယ်" ဟု ပြင်ပေးရသည်။ သူတို့ ထည့်ချင်တာ ပြောချင်တာတွေကို မေးပြီး မြန်မာလို အဆင်ပြေအောင် ကျွန်တော်တို့မိသားစု ဖိုင်းပြင်ပေးလိုက်သည့်အတွက် အဆင်ပြေသွားပါပြီ။ သူတို့ ဇာတ်တိုက်ရန် စာမူအချောကို အသံသွင်းပေးပါဦးဟု ဆိုပြန်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ဇာတ်ဆောင်အသီးသီး၏ နေရာမှာ သရုပ်ဆောင်ပြီး အသံသွင်းပေးလိုက်ပါ သည်။

ကျွန်တော်တို့ အသံသွင်းထားသော ကက်ဆက်တီတံခွေကို ဖွင့်ပြီး သူတို့ လှေကျင့်ကြသည်ကို တစေတစောင်း ကြားနေရသည်။ အောင်မင်းရွှေ၊ အောင်သိန်းရွှေ၊ အိမာလာရွှေတို့က ဒိုင်ခံ လုပ်ပေးကြသည်။ အိမာလာရွှေက အဝတ်အစား စီစဉ်ဖို့ တာဝန်ကျသည်။ ဘယ်လို ဝတ်ရမည်ကို မေးသဖြင့် ဖန်သာဝတီ ပုံနှိပ်တိုက်ထုတ် ရာမရကန် မျက်နှာဖုံးပုံကို ပြလိုက်သည်။ ထို အဝတ်အစားမျိုး စီစဉ်ရန် မလွယ်သဖြင့် 'ရာမက အစိမ်း၊ လက္ခဏက အဝါ တော်ပါ' ဟု အကြံပေးလိုက်သည်။ ဒသဂီရိက ဘီလူး ဖြစ်၍ အင်္ကျီဝတ်ဖို့မလိုဟု ပြောသည့်အတွက် 'ဟာ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အင်္ကျီဝတ်ရမှာပေါ့' ဟု ပြောသောအခါ 'ဂျပန်မှာ ဘီလူးက အင်္ကျီမဝတ်ပါဘူး' ဟု ပြောသဖြင့် ရယ်နေရသည်။

လက်ကမ်းစာစောင် လုပ်ဖို့ တာဝန်ကျသော ကျောင်းသူကလေး ဆလည်း လက်ကမ်းစာစောင်ကလေးကို ပန်းချီပုံများဖြင့် လှလှပပ စီစဉ်ထား သည်။ သူတို့ ရေးထားသော နှုတ်ခွန်းဆက်စကားကို လာပြသဖြင့် ပြင်ဆင် ပေးလိုက်သည်။ ဇာတ်လမ်းမူကြမ်းကို ဒေါ်ဆန်းမြင့်က ဂျပန်လို ဘာသာပြန်

ပေးကြောင်း သိရသည်။ သူတို့အားလုံး ကြီးကြီးစားစား လေ့ကျင့်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ရက်နီးသောအခါ စာတိုက်မှ ဖိတ်စာ ရောက်လာသည်။ ဂျပန်လိုရေးထားသော ဖိတ်စာမှာ “ဗမာပြုစာတ် လာကြည့်ပါရှင်” ဟု မြန်မာလို စာတစ်ကြောင်း ပါသည်။ အားမရသေး၍လား မသိပါ။ “ကြီးစားပါမယ်၊ လာပါရှင်” ဟု လက်ရေးဖြင့် ဘေးက ထပ်ရေးပြီး “အိမာလာရွှေ” ဟု နာမည်ပါ ထိုးထားသည်ကို တွေ့ရ၍ ပြုံးမိပါသည်။ နိုဝင်ဘာလ ၁ ရက်၊ ညနေ ၆ နာရီမှာ အခန်းအမှတ် အေ ၄၁၆ မှာ ကပြသည်ဟု နေရာကို ညွှန်းထားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ထိုညနေမှာ တက္ကစီဖြင့် ခပ်စောစော ကျောင်းသို့ သွားကြသည်။ မြန်မာဝတ်စုံများလည်း ဝတ်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်တော့ သူတို့ ဝမ်းသာသွားကြသည်။ သီတာဒေဝီ လုပ်မည့် စုစုရွှေက ပဝါကလေး ခေါင်းအုပ်ထားသည့်အတွက် မေးကြည့်သောအခါ ‘သီတာက ကုလားမကလေးပါ’ ဟု ပြောသဖြင့် ရယ်ရသည်။ ဇနီးက ရွှေရောင်စက္ကူဖြင့် သရဖူကလေး လုပ်ပြီး သီတာကို ဆောင်းပေးလိုက်တော့ အဆင်ပြေသွားသည်။ ရာမက ပုဆိုးအစိမ်း၊ တိုက်ပုံအဖြူကလေး ဝတ်ထားသည်။ လက္ခဏာကလည်း အဝါပါသော ပုဆိုးကလေးနှင့်။ ဒသဂီရိကတော့ မျက်နှာမှာ အမည်းတွေ ဖြယ်ထားသည်။ ဇနီးက သရုပ်ဆောင်တွေကို နည်းနည်းပါးပါး ခြယ်သပေးပြီး အားလုံးစု၍ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။

ဧည့်သည်များကို လက်ဖက်ရည်ဖြင့် ဧည့်ခံပြီး လက်ကမ်းစာစောင်များ ဝေငှသည်။ ဂျပန်မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးအသင်းမှ ဦးမြိုင် (Mr. Miaro) ကို တွေ့ရသည်။ မြန်မာပရိသတ်အဖြစ် ဒေါက်တာဇော်ထွန်း မိသားစု၊ ဒေါ်မိုးရိုးစန်းစန်းအေး၊ နှာမေညို၊ မင်းစံမြင့်၊ နိုင်သဉ္ဇာလွင်တို့ လာကြသည်။ မြန်မာစာကျောင်းသူဟောင်း အေးအေးသော်၊ အေးသီတာတို့လည်း လာသည်။ ဆရာမ ဒေါ်ပန်းခက်နှင့် ဆရာအိကောဒါတို့လည်း တွေ့ရသည်။

၆ နာရီမှာ ပွဲစသည်။ ဝါလမိကီအဖြစ် သရုပ်ဆောင်သော အေးစန္ဒာရွှေနှင့် ဟေမာရွှေတို့က နှစ်ပိုင်းခွဲပြီး ဇာတ်ကြောင်းပြန်ကြသည်။ ဇာတ်ကွက်အလိုက် တစ်ကွက်ပြီး တစ်ကွက် သရုပ်ဆောင်ကြသည်။ ဒသဂီရိက သီတာကို ပန်းရထားဖြင့် မခေါ်ဘဲ ဈေးခနဲ ပွေ့ချီပြီး ဇာတ်ခုံနောက်သို့ ဝင်သွားသည့်အတွက် တစ်မူထူးနေပါသည်။ ဒသဂီရိအဖြစ် သရုပ်ဆောင်သော မောင်အောင်ဌေးက ‘ဒါ ငါ့တိုင်းပြည် ငါ အုပ်ချုပ်နေတာ၊ ဘာမှ မပြောနဲ့’ ဟု ညီတော်ဘိဘိသနကို ကြိမ်းမောင်းရာတွင် “င” နေရာမှာ “ဂ” သံ ထွက်လေ့ရှိသော သူတို့စကား

အတိုင်း ‘ဒါ ဂါတိုင်းပြည်၊ ဂါ အုပ်ချုပ်နေတာ’ ဟု ပြောသည့်အတွက် မြန်မာဝရိသတ်က ပွဲကျသွားသည်။

ဇာတ်ကချိန် တစ်နာရီသာ ကြာပါသည်။ ပြီးတော့ အားလုံးထွက်၍ ဓားစိပြီး အောင်သိန်းရွှေက တစ်ဆက်တည်း မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောရာတွင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုနှင့် ဒေါ်ပန်းခက်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ထည့်ပြောသွားသည်။ ပြီးတော့ ဓာတ်ပုံတွေ ဖုရိုက်ကြသည်။ သူတို့ ပျော်နေပုံကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့လည်း ပျော်ကြပါသည်။

ရာမာယဏဇာတ်ကို ဂျပန်မှာ တစ်မူထူးခြားစွာ ကြည့်ခဲ့ရသော အတွေ့အကြုံကလေးကို အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်နေရပါသည်။

ကိုယာစံခရီး

နိုဝင်ဘာလ ၁၄ ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့မိသားစု မြန်မာဂျပန် မိတ်ဆွေများ စာပည့်များနှင့်အတူ “ကိုယာစံ (Koyasan) တောရတောင်တန်း” သို့ တပျော်တပါး သွားခဲ့ကြပါသည်။

“ကိုယာစံ တောရတောင်တန်း” ဆိုသော စကားမှာ ဆရာကြီး ဦးဝန် (မင်းသုဝဏ်) ၏ စကား ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်မှာ ပထမဆုံး မြန်မာစာ ဧည့်ပါမောက္ခအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သော ဆရာကြီးသည် “စစ်သည်တော်များ လွမ်းစေတီ” ခေါင်းစဉ်ဖြင့် စစ်ပြန် မဂ္ဂဇင်းမှာ ဆောင်းပါး ရေးဖူးသည်။ ဆရာကြီးက ကိုယာစံ တောရတောင်တန်းတွင်ရှိသော စစ်သည်တော်ဈေး၏ လွမ်းစေတီကို ရည်ညွှန်းကာ ကိုယာစံသို့ ရောက်ခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံကို ရေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီး၏ ဆောင်းပါးကို ဖတ်ရ၍ ကိုယာစံကို စိတ်ဝင်စားနေစဉ် ဂျပန်မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးအသင်းက စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ နှစ်စဉ် သွားနေကျ အစဉ်အလာအတိုင်း ကိုယာစံသို့ သွားကြမည်သာ ဖြစ်၍ လိုက်မည် မလိုက်မည် အကြောင်းပြန်ရန် စာထဲမှာ ဖော်ပြထားသည်။ ကိုယာစံခရီးမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ပျော်စရာကောင်းကြောင်း ပြောပြသည်။ မြန်မာမိတ်ဆွေများနှင့် ကျွန်တော်တို့စာပည့် မြန်မာစာ ကျောင်းသားများက ပြောပြပြီး သူတို့လည်း လိုက်မည်ဟု ဆိုကြသည်။ ထိုအကြောင်းများကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး အကြောင်းပြန်လိုက်ပါသည်။

တစ်ညအိပ်ခန်း ဖြစ်၍ အနွေးထည်တွေ သယ်ခဲ့ကြသည်။ ဝိသုဒ္ဓိသကာကို

ရောက်နေသော မြန်မာသင်တန်းသားများ ဖြစ်သည့် မင်းစံမြင့်၊ နှင်းသူဇာ၊ စန်းစန်းထွေးတို့လည်း လိုက်သည်။ ခုရိဟာရစ်လည်း ကျွန်တော်တို့ လိုက်မည့် ဆို၍ တကူးတကန့် လိုက်လာသည်။ ဘူတာရောက်တော့ ဂျပန်မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးအသင်းမှ လူကြီးများ၊ အိုဆာကာ တစ်ဝိုက်မှ မြန်မာမိတ်ဆွေများနှင့် မြန်မာစာ ကျောင်းသားများကို တွေ့ရသည်။ လူစုံတော့ Koyasan Express ရထားဖြင့် တပျော်တပါး သွားကြသည်။ ရထားတွဲ တစ်တွဲထဲမှာ မြန်မာတွေ အများကြီး ပါလာပြီး မြန်မာစကားသံတွေ အများကြီး ကြားရသည့်အတွက် ကိုယ့်မြေကိုယ့်ရေ ပြန်ရောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ တောင်ပေါ်လမ်း ဖြစ်၍ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ အစိမ်းရောင် တောအုပ်ကို နောက်ခံပြုလျက် အဝါအနီ အရောင်ပြောင်းနေသော သစ်ရွက်များကို မြင်ရသည်မှာ ဆေးရောင်စုံ ပန်းချီကားကြီးကို မျက်စိတဆုံး မြင်ရသလို လှပနေသည်။ ၂ နာရီလောက် ကြာတော့ “ဂိုကုရကုဘရီ” ဘူတာသို့ ရောက်သည်။

ရထားပေါ်က ဆင်းပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရှေ့မှာ မြင့်မြင့်မားမား ကာဆီးနေသော တောင်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ တောင်ထွတ်ကို cable car (ကြီးဆွဲ ရထား) ဖြင့် တက်ရသည်။ အတွေ့အကြုံက တစ်မျိုး ထူးခြားနေပါသည်။ စောင်းတန်းကြီး တောင်ပေါ်သို့ ကျွေပြီး တက်သွားသလို ထင်ရသည်။ ကိုယာစံ ဘူတာ ရောက်ပြီး ကားဆက်စီးရပါသေးသည်။ တောင်ပတ်လမ်းအတိုင်း ကျွေပတ်ပြီး ကားဖြင့် တက်စဉ် တောင်ကြီးသွားသည့် လမ်းကို သတိရမိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ညအိပ် တည်းခိုရမည့် “ဂျီဖုကုအင်” ဘုန်းကြီးကျောင်း တိုက်သို့ ညနေ ၄ နာရီလောက်မှာ ရောက်သွားပါသည်။ ကျောင်းအဝင်တွင် “ဟ” ထဲမှာ “အ” နှင့် “ရ” ထည့်ထားသော “အရဟံ” စာလုံးကို တွေ့ရသည့် အတွက် စိတ်ဝင်စားသွားပါသည်။

ခန်းမထဲမှာ ထိုင်စရာ ဖုံအခင်းကလေးများ ခင်းထားပြီး စားပွဲနိမ့် ကလေးများ စီပေးထားသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် တန်းစီထိုင်ကြပြီး ဧည့်ခံ ကျွေးမွေးသော မုန့်နှင့် ရေခွေးကြမ်းကို စားသောက်ကြသည်။ ကျောင်းအတွက် အလှူခံရာ ကျွန်တော်တို့မှာ ဧည့်သည်ဖြစ်၍ ငွေမကောက်ပါဟု အသင်းလူကြီး များက ပြောသော်လည်း စေတနာအလျောက် ယန်းငွေတစ်သောင်း လှူလိုက် ပါသည်။

အိပ်ခန်းနေရာချရာတွင် “စစ်ကိုင်း” ဟု နာမည်တပ်ထားသော အခန်း မှာ ကျွန်တော်တို့မိသားစု နေရသည်။ အခန်းတွေကို “ပုဂံ” “မန္တလေး” စသည့် မြန်မာမြို့နာမည်တွေ ပေးထားသည်။ အခန်းမှာ ဖျာချောရှစ်ချပ် အခန်းပြည့်

ကျောက်စာတပ်တိုက်

ကိုယာစံကျောင်းတိုက်မှ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်။

ကိုယာစံမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါး။

ကိုယာစံတွင် ညစာစားချိန်။

www.burmeseclassic.com

ခင်းထားသည်။ ရုပ်မြင်သံကြားစက်၊ အနွေးပေးစက်၊ နံရံကပ်စီရို၊ သော့ပါသော မီးခံသေတ္တာတစ်လုံး အသင့်ရှိသည်။ လက်နိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ပိုးမွှား မလာအောင် ဖျန်းစရာ ဆေးဘူးက အစ ထားပေးသည်။ ဝရန်တာက လှမ်းကြည့်လိုက်သော အခါ အဝါရောင် အနီရောင်တွေ ရောယှက်နေသော မိုးမိဂျီခေါ် မေပယ်ရွက် များ ဝေနေသော သစ်ပင်များကို အနီးကပ် တွေ့ရသည်။ "သိပ်လှတာပဲနော် ဟု အသံထွက်သွားသည်။"

ခဏနားပြီး မြန်မာမိတ်ဆွေများနှင့်အတူ အနီးအနား လျှောက်ကြည့် တော့မှ အေးချမ်း တိတ်ဆိတ်သော တောင်ပေါ်မြို့ကလေးသို့ ရောက်နေမှန်း သတိပြုမိပါသည်။ ပေသုံးထောင်ကျော် မြင့်သော တောင်ထွတ် ဖြစ်ကြောင်း ကျောင်းတိုက်ပေါင်း ငါးဆယ်ကျော် ရှိကြောင်း သိရသည်။ စစ်ကိုင်းတောင် ကဲ့သို့ တောရချောင်များ စုပေါင်းထားသော ဂျပန် ဗုဒ္ဓဘာသာ မဟာကျောင်း တိုက်ကြီး ဖြစ်ကြောင်း ဆရာကြီး ဦးဝန်၏ ဆောင်းပါးများ၌ ဖော်ပြထားသည်ကို သတိရလာပါသည်။ ပိဋကတ်သုံးပုံ ထည့်ထားသော စာတိုက်ကြီး၏ ဒလက် ကြီးများကို ဝိုင်းပြီး လှည့်ရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းသည်။ ထင်းရှူးရွတ် ကလေးများ ကြွေကျနေသည်ကို ကြည့်ပြီး ခွသုံးခွ ပါသော အရွက်ကိုရလျှင် ကံထူးသည်ဟု ပြောကြသည်။ ကျွန်တော့်သမီးမှာ ထိုအရွက်မျိုး တစ်ရွက် ရသည့်အတွက် သဘောကျနေပါသည်။

ညနေ ၆ နာရီလောက်မှာ ညစာကျွေးသည်။ ဂျပန်ပုံစံဖြင့် ကျွေးသော သက်သတ်လွတ် ညစာ ဖြစ်သည်။ တင်ပူရာ၊ ပဲပြား၊ ပဲလုံးကလေးများ မုန့်လာဥ၊ ပိန်းဥ စသည့် ဂျပန်ဟင်းလျာများကို ထုံးစံအတိုင်း ပန်းကန်သေးသေး ကလေးများနှင့် ထည့်ထားသည်။ ညစာပြင်ကျွေးသူများမှာ ဂျပန် ရဟန်းပျိုများ ဖြစ်နေသဖြင့် အံ့ဩ အားနာသွားသည်။ စားသောက်ပြီးနောက် အခန်းမှာ ဓဏ ပြန်နားပြီး ည ၈ နာရီမှာ ခန်းမထဲမှာ ပြန်ဆုံကြရသည်။ ကြက်သားကြော်၊ ပုစွန်ကြော်နှင့် ယမကာများ ခင်းကျင်း ပြင်ဆင်ထားသည်။ စားရင်းသောက်ရင်း စကားဝိုင်းဖွဲ့ကြပြီး ဆိုကြ ကြသည်။

လိုက်ပါလာသူများတွင် ဂျပန်မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးအသင်းက လူကြီး သုံးယောက်ကို အမှတ်တရ ဖြစ်နေပါသည်။ "ဖူဂျီဆာဒါစ်" မှာ အသက် ၇၀ ကျော်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် လမ်းလျှောက်နိုင်သည်။ ထိုညက သူ့လည်မှာ တံဆိပ်တွေ အများကြီး ဆွဲထားသည်။ မြန်မာအစိုးရ ချီးမြှင့်သော တံဆိပ်များလည်း ပါကြောင်း ပြောပြသည်။ မိတ်ဆက်စကား ပြောရာတွင် သူ ပြောနေကျအတိုင်း "ပိုက်ဆံမရှိဘူး" နှင့် "မောတယ်" ဆိုသော မြန်မာစကား

နှစ်ခွန်းကိုပင် ပြောသည့်အတွက် ရယ်ကြရသည်။ မိယာအိမ်ခေါ် ဦးမြိုင်ကတော့ မြန်မာစကား သိပ်မပြောတတ်ပါ။ နည်းနည်းထွေလာလျှင် အင်္ဂလိပ်စကား သွက်သွက် ပြောတတ်သည်။ အိကောဒါစ် ကတော့ ဦးနန္ဒမာဏ္ဍာဘွဲ့ဖြင့် မြန်မာ နိုင်ငံမှာ ရဟန်းဝတ်ဖူးသည်ဟု သိရပါသည်။ ဆရာအိကောဒါသည် ကျွန်တော် တို့ကျောင်းမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာယဉ်ကျေးမှု ပို့ချပေးနေသည်။ သာသနာလင်္ကာရ စာတမ်းကို ဂျပန်ဘာသာပြန်နေကြောင်း၊ ဇင်းမယ်ပဏ္ဍာသင်္ကေ ရောမအက္ခရာ ပြန်နေကြောင်း ဆရာက ပြောပြသည်။ ဆိုကြ ကကြရာတွင် ဆရာအိကောဒါက "အဘိုးကြီးအို ခါးကုန်းကုန်း" ဆိုပြသည်။

သမီးတို့က "မန်းတောင်ရိပ်ခို" သီချင်းဖြင့် ကကြသည်။ ခုရိဟာရစ်နှင့် ဂျပန် ကျောင်းသူကလေးများလည်း မကတတ် ကတတ် ဝင်ကကြသည်။ ဇင်းစံမြင့်နှင့် စန်းစန်းထွေးတို့ အလွမ်းသီချင်းတွေ တရုတ်ငင်ငင် ဆိုကြသည်။ အိမ်လွမ်းနေကြသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ၁၂ နာရီကျော်မှ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပွဲသိမ်း ကြသည်။

နောက်နေ့မနက်မှာ ကိုယာစံ သင်္ချိုင်းကို သွားကြည့်ကြသည်။ ဘုရင် များ၊ ဆာမူရိုင်းများ၊ မှူးကြီး မတ်ကြီးများ၏ သင်္ချိုင်းဂူများ ရှိသည်။ သင်္ချိုင်း ဇင်းကြီးက အကျယ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ကျဆုံးသွား သော ဂျပန် စစ်သည်များ၏ သင်္ချိုင်းဂူများလည်း ရှိသည်။ ထိုစစ်သည်များ၏ အရိုးများ စုပြီး လွမ်းစေတီ တည်ရာတွင် ထိုအချိန်က အိုဘာကာမှာ ရှိနေသော ဆရာကြီး ဦးဝန်က မြန်မာစေတီပုံ အကြောင်း ရှင်းပြပြီး သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ် များက ကုလားကျောင်းခံသော ရွှေတိဂုံစေတီတော်ပုံ တည်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး စည်သည်။ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်တွင် စေတီတော်ဖွင့်ပွဲ ကျင်းပကြောင်း ဆရာကြီး ဦးဝန်၏ ဆောင်းပါးမှာ တွေ့ရသည်။ ယခု စေတီတော်ကို ကိုယ်တိုင် ဖူးရပါပြီ။ စေတီတော်နှင့် ဆင်းတုတော်တွင် "ငြိမ်းချမ်းကြပါစေ" "ဆင်းရဲကင်းပါစေ" ဟု ရေးထိုးထားသည်။

ကြေကွဲဖွယ် ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကိုလည်း ကြားရပါသည်။ ကိုဘေးမြို့ လျှင်ကြီးတွင် ကွယ်လွန်သွားကြသော မခေမိုးလွင်၊ မခင်သက်ဆွေနှင့် မောင် လှမောင်ချို ဆိုသော မြန်မာလူငယ် သုံးယောက်၏ သင်္ချိုင်းဂူကို ကြည့်ရင်း ထိုဇာတ်လမ်းကို ဒေါ်မိုးရီးစန်းစန်းအေးက ပြောပြသည်။ မခင်သက်ဆွေကို ဂျပန်သို့ခေါ်ပြီး ကျောင်းထားပေးသော ဂျပန် ဘုန်းတော်ကြီးက ထိုသင်္ချိုင်းဂူကို စည်ဆောက်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရပါသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဖြောင့်ဖြူး မြင့်မားလှသော ထင်းရှူးပင်ကြီး

တွေက မိုးထိုးနေသည်။ တစ်နေရာတွင် ရေတွင်းတစ်တွင်းမှာ ဂျပန်လို စာရေး
ထားသဖြင့် မေးကြည့်ရာ “ရေတွင်းကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၊ ကိုယ့်ဦးခေါင်းအရိပ်ထိ
မမြင်ရရင် မနက်ဖြန် သေမယ်” ဟု ရေးထားကြောင်း သိရသည်။ ငုံ့ကြည့်လိုက်
တော့ ကိုယ့်ဦးခေါင်းကို မြင်ရသည့်အတွက် တော်ပါသေးရဲ့ဟု ပြောရင်း ပြန်
ပါသည်။ သန့်ရှင်းဝင်းကြီးကို ၂ နာရီကျော်ကျော် လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး ဘုန်းတော်
ကြီးကျောင်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ကျောင်းတိုက်ဝက ကျောင်းဆောင်မှာ ဘုရားဝင်းဖူးကြသည်။ အဝင်း
တွင် ပါဒစေတီတော်ဟု စာတန်းထိုးထားသော ခြေတော်ရာပုံကို ဖူးရသည်။
စက်တော်ရာသမိုင်း သရုပ်ဖော်ပုံများလည်း ရှိသည်။ “မြန်မာ ဂျပန် နှစ်နိုင်ငံ
ဗုဒ္ဓသာသနာ တည်မြဲရေးနှင့် အခွန်ရှည် ပြန်ပွားရေး ဖြစ်ကြပါစေ၊ ဘဒ္ဒန္တ
ဣန္ဒာစာရ၊ ပဲခူး၊ ၃-၆-၉၀” ဟူသော စာနှင့် “မစ္စတာ နခရိတ ဂျပန်နိုင်ငံ
အခွန်ရှည်စွာ သာသနာပြုနိုင်ပါစေ၊ ဘဒ္ဒန္တဣန္ဒာစာရ၊ ဥက္ကဋ္ဌ ဆရာတော်၊ ပဲခူး
၃-၆-၉၀” ဟူသော စာတို့ကို အဝါရောင်ပိတ်ပေါ်မှာ အနီဖြင့် ရေးထားသည်။
“အဘိဓမ္မဟာရဋ္ဌဂုရု ဘဒ္ဒန္တဣန္ဒာစာရ ၁၃၄၆” ဟူသော တံဆိပ်ပိုင်းပုံလည်း
ပါသည်။ နိုင်ငံတော် သံဃမဟာနာယကအဖွဲ့၏ ပထမဆုံး ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်သော
ဆရာတော်ကြီး ဂျပန်နိုင်ငံ ကြွစဉ်က ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်
ရသည်။ ရွှေသင်္ကန်းကပ်ထားသော သဗ္ဗာယ်လှသည့် ကျောက်ဆင်းတုထော်
တစ်ဆူနှင့် အခြား ရုပ်ပွားတော်များကိုလည်း ဖူးမြင်ရသည်။ မန္တလေး ပန်းချီ
ဆရာ ဦးအုန်းကြိုင်၏ ကောသလအိပ်မက် ၁၆ ချက် သရုပ်ဖော် ပန်းချီကား
များကိုလည်း ဂန္ဓကုဋီတိုက် ပတ်ပတ်လည်တွင် တွေ့ရပါသည်။

နေ့လယ်စာ စားပြီး အပြန်တွင် အဝင်း ဘုရားကျောင်းဆောင်မှာ
ကိုယ့်အစ် ဘုန်းတော်ကြီး တာနာခါရှိတစ်က စောင့်ကြိုနေသည်။ မဟာဝိရောဓ
ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ဖူးရသည်။ လက်မချင်း ထိထားသော ပုံတော် ဖြစ်သည်။
ဘုရားကန်တော့၍ ဘုန်းတော်ကြီးကိုလည်း ကန်တော့ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြ
သည်။

မိနီ ရေတံခွန်နှင့် ပိုးဖွားပြတိုက်

မိနီ ရေတံခွန် ဆိုသည်မှာ ကျွန်တော်တို့နေထိုင်ရာ မိနီမြို့ကလေးရှိ ရေတံခွန်
ဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းသူကလေးများက ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကို မိနီ ရေတံခွန်

သို့ လိုက်ပို့ပေးမည်ဟု ပြောသဖြင့် မေးမြန်းကြည့်ရာ မိုးမိကျိခေါ် မေပယ်ရွက်များ
အရောင်ပြောင်းချိန်တွင် ပတ်ဝန်းကျင် မြင်ကွင်း အလွန်လှသည့်အတွက် မိနီ
ရေတံခွန်သို့ သွားကြည့်ကြသည့် ထုံးစံရှိကြောင်း သိရသည်။ နိုဝင်ဘာလ
အားလပ်ရက် တစ်ရက်တွင် မဟာဝိရောဓကျောင်းသို့ ငြိမ်းငြိမ်းသော်က မေပယ်
ရွက်များ အရောင်ပြောင်းပြီ ဖြစ်၍ မိနီ ရေတံခွန်သို့ သွားလျှင် ကောင်းမည်။
သူလိုက်ပို့မည်ဟု ဆိုသည့်အတွက် အချိန်အချက် လုပ်ကြသည်။

ငြိမ်းငြိမ်းသော်က ကျွန်တော်တို့နှင့်ဆုံဖို့ စိတစန့်ရီ ဘူတာရုံမှာ စောင့်နေ
သည်။ ငြိမ်းငြိမ်းသော်၏ အမေကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို မိနီ ဘူတာ ရောက်အောင်
သူကားဖြင့် လိုက်ပို့ပေးဖို့ အသင့်စောင့်နေသည်။ အားနာနာနှင့် ကားလိုက်စီးပြီး
မိနီ ဘူတာရုံသို့ ရောက်သွားသည်။ ဘူတာရုံမှ ရေတံခွန်သို့ လူသွားလမ်းကလေး
အတိုင်း လမ်းလျှောက်သွားကြမည်ဟု သိရသည်။

လမ်းက ခပ်ပြေပြေကလေး တက်ရသော တောင်တက်လမ်း ဖြစ်သည်။
လမ်းတစ်လျှောက် သွားသူ လာသူများဖြင့် စည်ကားနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ကြည့်လိုက်သောအခါ သစ်ရွက်များ အရောင်ပြောင်းချိန် ဆိုသည့်အတိုင်း
အဝါ အစိမ်း အနီ အရောင်အသွေးမျိုးစုံဖြင့် လှပနေသော အပင်များ၏
မြင်ကွင်းကို သဘာဝ ပန်းချီကားချပ်ကြီးသဖွယ် တွေ့မြင်ရသည်မှာ စိတ်ကြည်နူး
ဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ခင်းကျင်းထားသော စား
သောက်ဆိုင်များမှာလည်း ဝယ်သူများနှင့် စည်ကားနေသည်။ တစ်နာရီ နီးပါး
လျှောက်ပြီးသောအခါ မြင့်မြင့်မားမား ကာဆီးနေသော တောင်ကမ်းပါးယံ
မြင့်မြင့်ကြီးများကို နောက်ခံပြုလျက် ရှေ့တည့်တည့် တောင်မြင့်ပေါ်က စီးကျ
နေသော ရေတံခွန်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။ ရေငွေ့ပါသော လေကို ရှုမြှိုက်ရင်း
လမ်းဘေးက ကျောက်တုံးတွေပေါ်မှာ အခင်း ခင်းထိုင်ပြီး လမ်းက ဝယ်လာ
သော ဘာဂါတို့ ကြက်သားကြော်တို့ အာလူးကြော်တို့ကို စားရင်း အပန်းဖြေကြ
ရပါသည်။

‘မိနီ’ ဆိုသော အမည်မှာ မူလက ဤရေတံခွန်ကို ခေါ်သော အမည်
ဖြစ်သည်။ ကောက်ရိုးဖြင့် ရက်ထားသည့် မိုးကာအင်္ကျီကို ဂျပန် ဘာသာဖြင့်
မိနီဟု ခေါ်သည်။ လယ်သမားများ ဝတ်သော အင်္ကျီ ဖြစ်သည်။ ဤရေတံခွန်
မှာလည်း ထိုမိုးကာအင်္ကျီနှင့် ပုံသဏ္ဍာန်တူသည့်အတွက် မိနီ ရေတံခွန်ဟု
ခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ရေတံခွန် ပတ်ဝန်းကျင်မှ တောင်တန်းများကို
မိနီ တောင်တန်းများဟု ခေါ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရေတံခွန် တည်ရှိသော
မြို့ကိုပါ မိနီမြို့ဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။

မိန့်ရေတံခွန်ရှေ့တွင်။

မိန့်ရေတံခွန်လမ်းရှိ သစ်ရွက်များ အရောင်ပြောင်းသည့် ရှုခင်း။

ဒေါ်ပန်းခက်၏ သီဆိုပွဲအပြီးတွင် စာရေးသူတို့ မိသားစုနှင့်။

အိုဆာကာညွှန်သည်

သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင် အလှအပကို အပြည့်အဝ ခံစားတတ်ကြသော ဂျပန် လူမျိုးတို့၏ ဓလေ့ကိုလည်း ပို၍ သိလာရပါသည်။ ချယ်ရီပန်း ဖွင့်ချိန်တွင် ချယ်ရီပန်း၏ အလှကို ကြည့်ရှု ခံစားကြသည့်နည်းတူ နှင်းကျချိန်တွင်လည်း နှင်းပွင့် နှင်းခဲများကို ထိတွေ့ ခံစားကြသည်။ ယခု မိုးမိဂျီခေါ် မေပယ်ရွက်များ အရောင်ပြောင်းချိန်တွင်လည်း သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင် အလှကို မလွတ်တမ်း ခံစားကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ရေတံခွန်နားမှာ အပန်းဖြေရင်း ထို အကြောင်းများကို ငြိမ်းငြိမ်းသော်နှင့် ပြောဆို ဆွေးနွေးကြပါသည်။

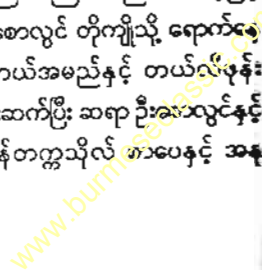
အပြန်လမ်းတွင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထား ကြည့်မိသောအခါ လမ်းနှစ်ဖက်တွင် ဖြောင့်ဖြူး မြင့်မားသော သစ်ပင်ကြီးများ အုပ်ဆိုင်းနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ အပင်ထိပ်များသို့ မော်၍ ကြည့်ရသည်အထိ မြင့်မားပါသည်။

အပြန်လမ်းတွင် ပိုးမွှားပြတိုက် (insect museum) သို့ ဝင်ကြည့်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် အရောင်မျိုးစုံ အဆင်မျိုးစုံရှိသော လိပ်ပြာများကို ပြသထားသည်။ လိပ်ပြာ မျိုးစုံကိုလည်း နောက်ခံပြားများကို ပင်အပ်ဖြင့် ချိတ်၍ ကမ္ဘည်း စာတန်းများနှင့် ပြသထားသည့်အပြင် ပန်းချီပုံ အမျိုးမျိုးကိုလည်း ရေးဆွဲ ပြထားပါသည်။ ဖန်အိမ်ကြီးများထဲတွင် သစ်ပင်များ လိပ်ပြာများ လူးလာ ဖျံသန်းနေကြသည်မှာလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါသည်။ ဝင်ကြည့်သူ များ၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ လိပ်ပြာများ လာနားကြသည့်အတွက် လိပ်ပြာများ စံပျော်ရာ တောထဲတောင်ထဲသို့ ရောက်သွားသကဲ့သို့ ခံစားရပါသည်။

မိန့် ဘူတာ ရောက်တော့ ခိတစန်ရီ ဘူတာသို့ တက္ကစီဖြင့်သွားပြီး ဘူတာမှာ ငြိမ်းငြိမ်းသော် နေခဲ့သည်။ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီး ရထားဖြင့် ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

ဆရာ ဦးစောလွင်၏ ဖုန်းထဲက အသံ

နိုဝင်ဘာ ၂၄ ရက်နေ့တွင် ဂျပန်နိုင်ငံဆိုင်ရာ မြန်မာသံရုံး အိုဆာကာ ရုံးခွဲမှ ဦးမောင်မောင်အေးက ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားသည်။ အဆင့်မြင့် ပညာဦးစီးဌာနမှ ဒုတိယ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဦးစောလွင် တို့ကျီညီ ရောက်နေ သည့် အကြောင်း ဖြစ်သည်။ တည်းခိုသည့် ဟိုတယ်အမည်နှင့် တယ်လီဖုန်း နံပါတ်လည်း ပေးသည်။ ကျွန်တော် ချက်ချင်းပင် ဖုန်းဆက်ပြီး ဆရာ ဦးစောလွင်နှင့် စကားပြောရသည်။ ဆရာ ဦးစောလွင်မှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဖာပေနှင့် အနု

ပညာ စိစစ်ရေးအဖွဲ့တွင် ကျွန်တော်နှင့် နှစ်အတန်ကြာ တွဲလုပ်ခဲ့သော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က မြို့နယ် လမ်းစဉ်လူငယ်အဖွဲ့က တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း ကျောင်းသားများအတွက် ဘာသာရပ် ဟောပြောပွဲများ ကျင်းပလေ့ရှိရာ ဆရာ ဦးစောလွင်က သူ နေထိုင်သော ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ်က ဟောပြောပွဲမှာ ပါဝင် ဟောပြောပေးဖို့ ကျွန်တော့်ကို နှစ်စဉ် ဖိတ်ကြားသည့်အတွက် ပါဝင် ဟောပြောပေးရသည်။ ကျွန်တော် ဂျပန်သို့ လာချိန်တွင် သူက အဆင့်မြင့်ပညာ ဦးစီးဌာနမှာ ညွှန်ကြားရေးမှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည်။ ကျွန်တော်၏ သွားရေးလားရေး ကိစ္စများ၊ ဇနီး၏ ကိစ္စများ အချိန်မီ ပြီးစီးအောင် ဂရုတစိုက် ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ယခု ဒုတိယ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်အဖြစ် ရာထူးတိုးမြှင့်ပြီး ဂျပန်သို့ တာဝန်ဖြင့် လာရောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဝေးမြေ့ရပ်ခြားမှာ စကားပြောရသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဝမ်းသာနေကြသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာ ဆရာ ဦးစောလွင်က ဂျပန်ရောက်နေသော မြန်မာလူငယ်များနှင့် တွေ့ဆုံရန် နာဂိုယာမြို့သို့ သွားရန် အစီအစဉ်ရှိကြောင်း ပြောသည်။ ဆရာကို နာဂိုယာသို့ သွားတွေ့ချင်သော်လည်း ထိုနေ့တွင် ကျွန်တော့်မှာ စာသင်ချိန်တွေ တစ်နေ့လုံး ရှိနေသည့်အတွက် အခက်အခဲ ရှိနေကြောင်း ပြောဆို တောင်းပန်ရသည်။ 'ကိစ္စမရှိပါဘူး ဆရာ၊ အတန်းတွေတော့ မဖျက်ပါနဲ့၊ တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြီးတော့ပဲ ပြောကြတာပေါ့' ဟု ဆရာက ပြောသည်။

ဆရာ မပြန်မီ တိုကျိုသို့ တယ်လီဖုန်း ထပ်ဆက်သောအခါ ဆရာက ကျွန်တော့်အတွက် အရေးကြီးသော ကိစ္စနှစ်ခု ပြောသည်။ တစ်ခုက ကျွန်တော်၏ ရာထူးတိုးမြှင့်ရေးအတွက် လျှောက်ထားရန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ရာထူးမှာ တွဲဖက်မိမောက္ခ ဖြစ်သည့်အတွက် ပါမောက္ခ အဖြစ် ရာထူးတိုးမြှင့်ရန် လျှောက်ထားဖို့ရှိသည်။ ဂျပန်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံ ပြန်ရောက်မှ လျှောက်ထားခွင့်ရှိသည်ဟု ထင်သည့်အတွက် ကျွန်တော် မလျှောက်ထားဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဆရာ ဦးစောလွင်က ကျွန်တော် ပြည်ပရောက်နေသော်လည်း တာဝန်ထမ်းဆောင်နေခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် လျှောက်ထားခွင့်ရှိကြောင်း ပြောပြီး အဆင့်မြင့်ပညာ ဦးစီးဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ထံ လိပ်မူ၍ လျှောက်လွှာပေးဖို့ ရန် အကြံပေးပါသည်။

နောက်ကိစ္စတစ်ခုမှာ နိုင်ငံခြားသားများကို မြန်မာစာ သင်ကြားရေးအတွက် စာအုပ်ပြုစုရန် ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန် နိုင်ငံခြားဘာသာ တက္ကသိုလ်တွင် အသုံးပြုနိုင်ရန်အတွက် ရည်ရွယ်ပြုစုလျှင် အကျိုးရှိမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ နိုင်ငံခြား

သားများကို မြန်မာစာ သင်နေသည့် အတွေ့အကြုံကို အခြေပြု၍ စာအုပ်တစ်အုပ် ပြုစုဖို့ တိုက်တွန်းကြောင်း ပြောသည်။ ကျွန်တော်က ကြိုးစား ပြုစုပါမည်ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

ရာထူးတိုးမြှင့်ပေးရန် လျှောက်ထားသည့် လျှောက်လွှာကို ဆရာ ဦးစောလွင် အကြံပေးသည့်အတိုင်း အဆင့်မြင့်ပညာဦးစီးဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ထံ လိပ်မူ၍ စာတိုက်က ပို့လိုက်ပါသည်။ ဆရာ ဦးစောလွင် မပြန်မီ တိုကျိုတွင် ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်မေနှဲ့နှင့် ဒေါက်တာဒေါ်ခင်လှဟန် (သမိုင်း သုတေသနဌာန၊ သုတေသန ပညာရှင်အဖြစ် တိုကျိုသို့ ရောက်နေသူ) တို့နှင့် တွေ့ဆုံသွားကြောင်း ဒေါ်ခင်မေနှဲ့နှင့် ဖုန်းဆက်ရင်း သိရပါသည်။

(ကျွန်တော် ဂျပန်မှ မပြန်မီမှာပင် ဆရာ ဦးစောလွင်သည် အဆင့်မြင့်ပညာဦးစီးဌာန (အောက်မြန်မာပြည်) တွင် ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် အဖြစ် ရာထူးတိုးမြှင့်သွားကြောင်း သိရသည်။ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်ပြီး ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မြန်မာစာပါမောက္ခအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရစဉ် ကာလတစ်လျှောက်တွင်လည်း ဆရာ ဦးစောလွင်နှင့် မပြတ် ထိတွေ့ ဆက်ဆံရသည်။ ဆရာ အကြံပေးသည့်အတိုင်း "မြန်မာစကား မြန်မာစာ" ခေါင်းစဉ်ဖြင့် နိုင်ငံခြားသားများအတွက် အခြေခံ မြန်မာစာ စာအုပ်တစ်အုပ် ကျွန်တော် ပြုစုနိုင်ခဲ့ပြီး ယခု နိုင်ငံခြားဘာသာ တက္ကသိုလ်မှာ အသုံးပြုနေပါပြီ။ ဆရာသည် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် ချောမွေ့ပြေပြစ်စွာ ခင်ခင်မင်မင် ဆက်ဆံလျက် အလုပ်တာဝန်များကို အားကြီးမာန်တက် ဆောင်ရွက်ရင်း ၂၀၀၆ ခု နှစ်ဦးပိုင်းတွင် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားရှာပါပြီ။)

ဂျပန်မိတ်ဆွေများနှင့် ထွေထွေရာရာ

ဂျပန်မိတ်ဆွေများနှင့် အကြောင်းအားလျော်စွာ ထွေထွေရာရာ ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်ကိုလည်း ကျွန်တော် အမှတ်တရ ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်တော်၏ အိမ်ရှင်ဟု ဆိုရမည့် မြန်မာစာ ပါမောက္ခ ၃ ယောက်နှင့် မပြတ် ထိတွေ့ ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ ဆရာအိုးနိုတိုးရနှင့် တစ်ပတ် သုံးချိန်အတူတူ စာတွဲသင်ရသည်။ ဂျပန်မြန်မာ အဘိဓာန် ကူညီ ပြုစုပေးရသည်။ ဆရာယာဘူကတော့ ဌာနတာဝန်ခံ ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ကျွန်တော်၏ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ ကိစ္စများကို ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးပါသည်။ ကျောင်းရုံးမှာ စာအုပ်

ချုပ်သည့်ကိစ္စ၊ ပြဋ္ဌာန်းစာ ပြုစုရေးကိစ္စ၊ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဌာနမှာ ကျွန်တော် တို့မိသားစု၏ ဗီဇာသက်တမ်း တိုးမြှင့်ရေးကိစ္စ စသည်တို့ကို အဆင်ပြေ ချောမွေ့အောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါသည်။ ဒေါ်ပန်းခက်ကလည်း ရုံးကိစ္စများ၊ မိန့်မြို့ မြန်စီပယ်ရုံးမှာ နိုင်ငံခြားသားများ ဆောင်ရွက်ရန် ကိစ္စများကို အမြဲ အသိပေးပြီး ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးပါသည်။

ဆရာမ ဒေါ်ပန်းခက်၏ စွမ်းရည်တစ်ခုကို အမှတ်ထင်ထင် သိခွင့် ရလိုက်ပါသည်။ တစ်နေ့တွင် ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို လက်မှတ် ၃ စောင် လာပေးပါသည်။ “ဂီတဆည်းဆာ” ဟု ခေါ်ရမည့် သီချင်းဆိုပွဲ လက်မှတ် ဖြစ်သည်။ မကြာမီက ဒေါ်ပန်းခက်နှင့် သီချင်းအကြောင်း စကားစပ်မိရင်း သီချင်းနားထောင်ရန် ဝါသနာပါကြောင်း ပြောမိရာ ဒေါ်ပန်းခက်က ‘ကျွန်မတို့ အဖွဲ့ သီချင်းဆိုပွဲ ရှိတယ်၊ ဆရာတို့ကို ဖိတ်ပါမယ်’ ဟု ပြောခဲ့သည်ကို သတိ ရသွားပါသည်။ ဒေါ်ပန်းခက် ကိုယ်တိုင် ပါဝင် သီဆိုမည်ဟု သိရသည့်အတွက် ပို၍ စိတ်ဝင်စားသွားပါသည်။

ပြိုင်ပွဲနေ့မှာ ကျွန်တော်တို့မိသားစု သွားကြသည်။ ပြိုင်ပွဲအမည်က Chanson Concert ဖြစ်သည်။ NHK က ကြီးမှူးကျင်းပကြောင်း သိရပါသည်။ ဆင်ရီချိုအို သူတာရှေ့က ခန်းမကြီးတစ်ခုမှာ ကျင်းပခြင်း ဖြစ်သည်။ ပါဝင် သီဆိုသူ ၃၂ ယောက်လုံး အရင်ဆုံး ထွက်ပြီး ပမာဏသီချင်းကို သံပြိုင်ဆိုသည်။ ထို့နောက် တစ်ယောက်ချင်း ထွက်၍ ဆိုသည်။ တူရိယာ များများ မပါ။ စန္ဒရားတစ်လုံးသာ ပါသည်။ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်တည်းက ဒိုင်ခံ တီးပေး သည်။ ဝါသနာရှင်များစုပြီး သီဆိုသည့်ပွဲ ဖြစ်သည်။ သီဆိုနေစဉ် အဆိုတော်ကို ဆလိုက်ထိုးပေးထားသည်။ ဒေါ်ပန်းခက် သီဆိုသည်ကို နားထောင်ရတော့မှ အသံလှည့်ကောင်း အဆိုလည်း ကောင်းကြောင်း သိရပါသည်။ အသံကို နိမ့်ရာမှ တဖြည်းဖြည်း မြင့်မြင့်သွားပုံ၊ လွမ်းသံ၊ ရွှင်မြူးသံ၊ တက်ကြွသံ စသည်ဖြင့် ပြောင်းလဲသွားပုံတို့ကို ခံစားမိသည့်အတွက် အဓိပ္ပာယ် နားမလည်သော်လည်း အရသာ ရှိလှပါသည်။ သီဆိုသူအားလုံး ကြိုးစား တင်ဆက်သွားကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ၃၂ ယောက်လုံး ပြန်ထွက်လာကြပြီး နိဂုံးသီချင်း သီဆိုကာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် သိမ်းကြသည်။ ဆရာမ ဒေါ်ပန်းခက်ကို ကျေးဇူးစကားဆိုရင်း လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ချီးကျူးခဲ့ပါသည်။

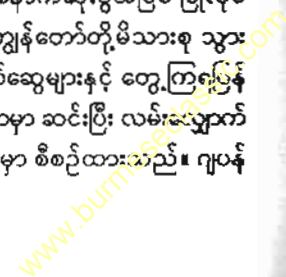
ဆရာတာမူရာနှင့်လည်း မကြာခဏ ဆုံတွေ့ရပါသည်။ ကျောင်းမှာ စာလာသင်ရင်း ကျွန်တော့်ရုံးခန်းသို့ တက်လာပြီး စကားပြောသည်။ ဆရာရာ ဆရာဇနီးပါ ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ ဖိတ်ပြီး မြန်မာထမင်း ကျွေးသည်။ စားရင်း

သောက်ရင်း အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြသည်။ မနုဿဗေဒပြတိုက်မှာ အထူးပြပွဲများ ခင်းကျင်းလျှင် ဆရာက လက်မှတ်တွေ ပို့ပေးသဖြင့် သွားကြည့် ရသည်။ ကျွန်တော့်သမီး ဂျပန်စကား ပြောတတ်သွားသောအခါ ဆရာနှင့်ပိုပြီး အဖွဲ့ကျသွားသည်။ တစ်ခါတွင် ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်ပြကာ စားသောက်ဆိုင် မှာ ထမင်းကျွေးသည်။ သမီးကို ထူးခြားသည့်ဟင်း မှာကျွေးသည်။ မေးကြည့် သောအခါ “ငှက်ကုလားအုတ်သားဟင်း” ဟု သိရပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ဖုန်းခေါ်သံကြား၍ ကောက်ကိုင်းလိုက်သောအခါ တိုကျိုမှ ဦးကျော်ဆွေ (Mr. Shizuo Katoda) ဖြစ်နေသည်။ ဦးကျော်ဆွေမှာ ကျွန်တော့် ဇနီး၏ သူငယ်ချင်း ဒေါ်သင်းသင်းနိုင်၏ ခင်ပွန်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ တိုကျိုသွားလည်စဉ် NHK မှာ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံက ဧည့်ခံလိုက်ကြောင်း ဖော်ပြခဲ့ဖူးပါသည်။ ဦးကျော်ဆွေက ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှ အင်ဒိုနီးရှား ဝါမောက္ခနှင့် တွေ့ဆုံ မေးမြန်းသည့် အစီအစဉ် ပြုလုပ်၍ လာရောက်မည်ဖြစ် ကြောင်း ပြောပြသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း NHK နှင့် တွေ့ဆုံ မေးမြန်းသည့် အစီအစဉ်တစ်ခုလုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းသည်။ ကျွန်တော်က ‘တွေ့ဆုံမေးမြန်းခန်း တော့ မလုပ်ပါရစေနဲ့၊ အိမ်ကိုတော့ လာလည်ဖို့ ဖိတ်ပါတယ်’ ဟု ပြောလိုက် သည်။ သူ မုန့်ဟင်းခါးကြိုက်ကြောင်း ကြားဖူး၍ ‘မုန့်ဟင်းခါး ကျွေးပါမယ်’ ဟု ပြောရာ သူက လာလည်ပါမယ်ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။

ဦးကျော်ဆွေသည် ရန်ကုန် နိုင်ငံခြားဘာသာ တက္ကသိုလ်မှာ တက်သွားသူ ဖြစ်၍ မြန်မာစကား မြန်မာစာ ကောင်းကောင်း ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်သည်။ မြန်မာ ဝတ္ထုများကို ဂျပန်ဘာသာပြန်သူ ဖြစ်သည်။ သူ တွေ့ဆုံမည့် အင်ဒိုနီးရှား ဝါမောက္ခမှာ ကျွန်တော်တို့နှင့် အိမ်နီးချင်း ဖြစ်သည်။ အင်ဒိုနီးရှား ကဗျာဆရာ စာစဉ် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ တွေ့ဆုံမေးမြန်းခန်း အသံသွင်းပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့အခန်းသို့လာပြီး မုန့်ဟင်းခါးစားရင်း အေးအေးဆေးဆေး စကား ပြောကြပါသည်။

ဦးမြိုင်ခေါ် Mr. Miai ကလည်း ကိုယာစံမှာ ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံ များကို အမှတ်တရ ပို့ပေးပါသည်။ ၁၉၇၈ ခု ကုန်ခါနီး ဒီဇင်ဘာလတွင် ဂျပန်မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးအသင်းက တစ်နှစ်တာ နောက်ဆုံးပွဲအဖြစ် ပြုလုပ် သည့် နှုတ်ဆက်ပါတီသို့ ဖိတ်ထားသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့မိသားစု သွား ကြရာ၊ ဖုဂျီဆာဒါစံနှင့် ဦးမြိုင် အပါအဝင် ဂျပန်မိတ်ဆွေများနှင့် တွေ့ကြုံပြန် ၏သည်။ မြေအောက်ရထား စီးပြီးနောက် နန်းဗဟူတာမှာ ဆင်းပြီး လမ်းညွှန်က ရသည်။ “ဆာဝါဒီ” ဆိုသော ထိုင်းစားသောက်ဆိုင်မှာ စီစဉ်ထားသည်။ ဂျပန်

မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးအသင်း လူကြီးများ၊ အိုဆာကာ တစ်ဝိုက်မှ မြန်မာများနှင့် ကျွန်တော်တို့ကျောင်းက မြန်မာစာ ကျောင်းသားများ တက်ရောက်ကြသည်။ အားလုံး လူ ၅၀ လောက် ရှိပါသည်။ ကြိုဆိုပွဲနှင့် ကိုယာစံမှာ သိကျွမ်းခဲ့ရသော မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းများ ဖြစ်၍ ဝမ်းသာအားရ စကားပြောကြသည်။

စားသောက်ပွဲအတွက် တစ်ယောက်လျှင် ယန်း ၄၀၀၀ သတ်မှတ်ထားကြောင်း သိရ၍ မေးသောအခါ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကို စည့်သည်အဖြစ် ဖိတ်ထားခြင်းဖြစ်၍ မယူပါဟု ပြောပါသည်။ နေရာလည်း သီးသန့် စီစဉ်ပေးထားသည်။ အခမ်းအနား စလျှင်စချင်း ကျွန်တော်တို့ကို စကားပြောခိုင်းသည့် အတွက် နှုတ်ဆက်စကား ပြောရသည်။ နန်းမြကေခိုင်က ဘာသာပြန်ပေးသည်။ ပြီးတော့ စားကြ သောက်ကြသည်။ ထိုင်းအစားအသောက်များ ဖြစ်သည်။ ထမင်း၊ မလေးရှားခေါက်ဆွဲကြော်၊ ကြက်သားဟင်း၊ ငါးဆုပ်ကြော်၊ အာလူးကတ်တလိပ်၊ ကော်ပြန်၊ ပြည်ကြီးငါးသုပ်၊ ဘဲကင်၊ ယိုးဒယားဟင်းချို စုံနေပါသည်။ နောက်ဆုံး အချိုပွဲဖြင့် ပွဲသိမ်းသည်။ တစ်ယောက်ချင်း စကားပြောမည့် အစီအစဉ်တွင် မြန်မာစာ ကျောင်းသားများက 'ကျွန်တော့်နာမည် ဝင်းထွတ်ပါ၊ ကျွန်တော် အများကြီး စားပါတယ်၊ ပြီးပြီ' ဆိုသော ပုံစံမျိုးချည်း ပြောကြသည့်အတွက် ရယ်နေရပါသည်။ ည ၉ နာရီလောက်မှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပွဲသိမ်းပြီး လူစုခွဲကြပါသည်။

ကမ္ဘာအေးစေတီ ဖူးကြသည်

၁၉၉၉ ခု ဇန်နဝါရီလ ၂ ရက်

မှတ်မှတ်ရရ နှစ်သစ်ဆန်းစ ဖြစ်သော ထိုနေ့တွင် ခရီးသည်အပြည့်ပါသော ဘတ်စ်ကားကြီး နှစ်စီးသည် ကျယ်ပြန့်သော လမ်းမကြီးပေါ်တွင် အရှိန်ဖြင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ပြေးလျက်ရှိသည်။ ကားများပေါ်တွင် ခရီးသည်များ ပျော်ရွှင်စွာ ပြောဆိုနေကြသော စကားသံများ စိစိညံနေသည်။ ထူးခြားသည်မှာ ထိုစကားသံများသည် ကြားနေကျ ဂျပန်စကားသံများ မဟုတ်ဘဲ 'ကောင်မလေး မူးနေပြီလား၊ ရှုဆေးကလေး ရှုလိုက်နော်၊ 'မိုးမချုပ်ခင် ရောက်မယ်ထင်တယ်၊ ' မြန်မာသီချင်း ကောင်းကောင်း ဖွင့်ကြပါဦးကွယ်' စသည့် မြန်မာစကားသံများ ဖြစ်နေခြင်းပင်။ ပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ကားမောင်သူမှအပ အားလုံး မြန်မာများ ဖြစ်နေပါသည်။

ကားတစ်စီးပေါ်တွင် ပါလာသော ကျွန်တော်သည် မကြားသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော မြန်မာစကားသံများကို ဝမ်းသာ ကြည်နူးစွာ နားထောင်နေမိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ခရီးသည်များ၏ ဦးတည်ရာကား ခိတကျွန်းမြို့၊ မိုးရီမြို့နယ်တွင် စံပယ်တော်မူလျက်ရှိသော ကမ္ဘာအေးစေတီတော်သို့ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစေတီတော် အကြောင်းကို မြန်မာမိတ်ဆွေများထံမှ သိရသည်မှာ ကြာပါပြီ။ သာသနာတော် ငါးထောင် ပြည့်သည့် အထိမ်းအမှတ် အဖြစ် ၁၉၅၇ ခုနှစ်တွင် မြန်မာအစိုးရက ရန်ကုန်မြို့ သီရိမင်္ဂလာကုန်းမြေရှိ ကမ္ဘာအေးစေတီဆောက်နှင့် ပုံစံတူ တည်ထားသော စေတီတော် ဖြစ်ကြောင်း ပါသည်။ ကမ္ဘာအေးစေတီတော် အကြောင်း ကြားရကတည်းက ဖူးမြော်ချင်နေသည်မှာ ယခု ဆန္ဒပြည့်ပါတော့မည်။

တိုကျိုမှာရှိသော မြန်မာများ ဘုရားဖူးခရီးထွက်မည့် အစီအစဉ်ကို ဆရာမ ဒေါ်ခင်မေနှဲ့က ဖုန်းဆက် ပြောပြထားသည်။ နှစ်ဆန်းတွင် အလုပ် ဒိတ်ရက် လေးငါးရက်ပေးသည့် ထုံးစံအတိုင်း အားလပ်ရက် ရမည်ဖြစ်၍ တိုကျိုမှာ အလုပ်လုပ်နေသော မြန်မာများ လူစုပြီး ဘုရားဖူးခရီးထွက်ရန် စီစဉ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘုရားဖူးခရီးမှာ မမနှဲ့လည်း လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုလည်း လိုက်ဖို့ကောင်းသည်။ လိုက်မည်ဆိုလျှင် အိုဆာကာကို ဝင်ခေါ်ဆေးမည်ဟု မမနှဲ့ ပြောဆို စီစဉ်သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့မိသားစု လိုက်ပါအားဖြင့် ဖြစ်သည်။

ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့ညမှာ ဘုရားဖူးအဖွဲ့ အိုဆာကာ ရောက်ပြီး ဖွင့်ကိုင်းဟိုတယ် Rinkai Hotel မှာ ညအိပ် ရပ်နားမည်ဖြစ်၍ ထိုဟိုတယ်မှာ ကျွန်တော်တို့ လာစောင့်နေဖို့ မမနှဲ့က အကြောင်းကြားသည်။ မမနှဲ့၏ အစီအစဉ်အတိုင်း မထွေးထွေးဆိုင် ဆိုသော မြန်မာအမျိုးသမီးကလေးနှင့် အချိန်းအချက်လုပ်ပြီး ဟိုတယ်မှာ သွားစောင့်ကြသည်။ ည ၈ နာရီလောက်မှာ ဘုရားဖူးအဖွဲ့ ကားနှစ်စီးနှင့် ရောက်လာသည်။ မမနှဲ့နှင့်အတူ မြန်မာမိတ်ဆွေများပါ ဆွေရသည့်အတွက် ပျော်သွားသည်။ မြန်မာခရီးသည်ပေါင်း တစ်ရာ ပါသည်ဟု သိရပါသည်။ ဟိုတယ်မှာ တစ်ညအိပ်ပြီး ဇန်နဝါရီလ ၂ ရက်နေ့ မနက် ၇ နာရီခွဲမှာ ခရီးဆက်ကြပါသည်။

နေရာချတော့ ဇနီးနှင့် သမီးက ကားနံပါတ် ၁၊ ကျွန်တော်က ကားနံပါတ် ၅ မှာ နေရာရသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ မြန်မာရုပ်ရှင်တွေ ပြကြ၊ မြန်မာသီချင်းတွေ ဆိုကြနှင့် အားလုံး ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ သူတို့ ပြောကြဆိုကြတာတွေ နားထောင်ကြည့်ရင်း တစ်နှစ်လုံး ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ကြ

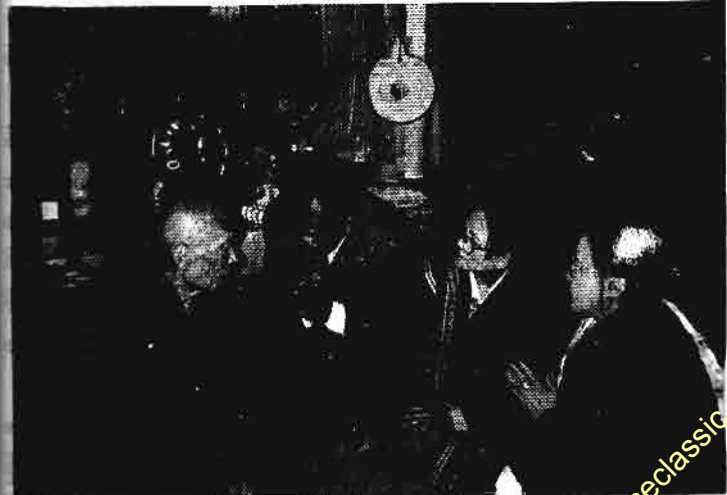
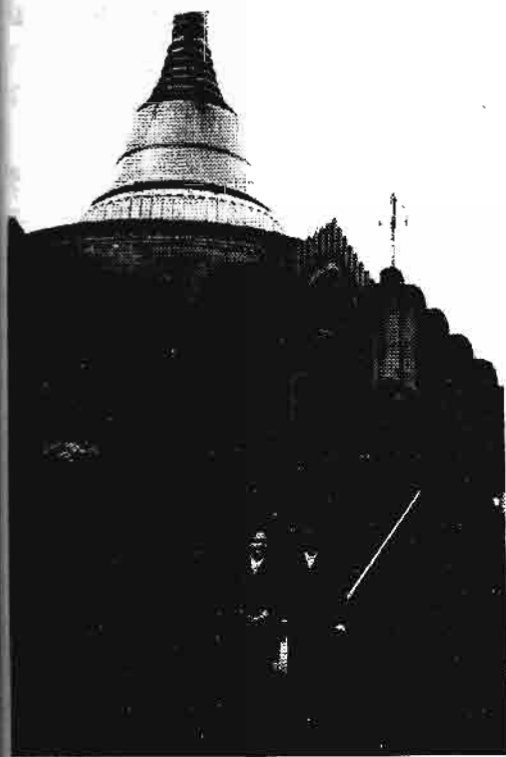
ရသည်ကို အားလပ်ရက်ကလေးမှာ အတိုးချပြီး အပန်းဖြေကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်သွားပါသည်။ အပျော်ခရီးသက်သက် မဟုတ်ဘဲ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် များ ပီသစွာ ဘုရားဖူးခရီး ထွက်ကြသော သူတို့၏ အစီအစဉ်ကိုလည်း ချီးကျူး မိပါသည်။

ကိုဘေး ရောက်တော့ နိုင်ငံခြားပုံစံအိမ်များ တစ်နေရာတည်းမှာ စုပြီး တည်ဆောက်ထားသည့် နေရာကို သွားပြီး လေ့လာကြသည်။ အင်္ဂလိပ်အိမ်ပုံစံ ပြင်သစ်အိမ်ပုံစံ စသည်ဖြင့် နိုင်ငံခြားအိမ် အမျိုးမျိုးကို တွေ့ရသည်။ အိမ်အသုံး အဆောင်များကိုလည်း ဓာတ်ပုံရိုက်ပြထားသည်။ မစန္ဒာဝင်းနှင့် လာတုန်းထ ရောက်ဖူးသော ကိုဘေး မျှော်စင်ကြီးနားမှာလည်း အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြ သည်။

နေ့လယ်ပိုင်းမှာ ဟီရိုရီးမားသို့ ရောက်သည်။ ပြတိုက်ပိတ်ရက်နှင့် ကြုံနေ၍ အပြန်မှ ဝင်ကြည့်ရန် စီစဉ်ပြီး ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ကြသည်။ လမ်းတွင် တောင်များကို ဖြတ်၍ ဖောက်ထားသော ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းများစွာကို ဖြတ်သွား ရသည်မှာ ထူးခြားပါသည်။ လိုဏ်ခေါင်းထဲတွင် ဘေးနှစ်ဖက်မှာ အဝါရောင် မီးချောင်းများ ထွန်းထားသည့်အတွက် ထိန်ထိန်လင်းနေသည်။ “တောင်တွေ့ရင် လမ်းဖောက်” ဆိုသည့်အတိုင်း တောင်ကိုဖြတ်၍ လမ်းဖောက်ထားသည့် စွန် ဆောင်မှဖြစ်ကြောင်းလည်း သတိပြုမိပါသည်။ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းမှ ထွက်လာ၍ လှမ်းမျှော်ကြည့်သောအခါ ဘေးနှစ်ဖက်နှင့် ရှေ့တည့်တည့်တွင် တောင်စဉ် တောင်တန်း အထပ်ထပ်ကို ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်း မြင်တွေ့ရသည်။ နေဝင်ခါနီးတွင် ရှေ့တည့်တည့်မှာ နေလုံးနီနီကြီးကို ဘွားခနဲ မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် အံ့ဩ သွားပြီး အကြာကြီး ကြည့်နေမိပါသည်။ မကြာမီ တံတားတစ်ခုသို့ရောက်၍ မေးကြည့်ရာ ဟွန်ရှူးကျွန်းနှင့် ကျူးကျွန်းကို ဆက်သွယ်ထားသော တံတား ကြီးဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ တံတားဖြတ်သည့် ပင်လယ်ပြင်ပမာဏ သိပ်မကျယ် လှသော်လည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကျယ်ပြန့်သော ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို မျက်စိ တစ်ဆုံး မြင်ရပါသည်။ တံတားဖြတ်ပြီးနောက် ၇ နာရီလောက်မှာ ကျောက် ရောက်ပြီး အမျိုးသားများ ရေချိုးရန် နေရာမှာ ရေချိုးရင်း ခေတ္တ နားကြသည်။ ၈ နာရီခွဲမှာ ကမ္ဘာအေးစေတီ ပရိဝုဏ်အတွင်း မြန်မာဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းသို့ ရောက်ပါတော့သည်။

ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ သွားစဉ် တောင်တန်း ပေါ်မှာ ကမ္ဘာအေးစေတီတော်ကို လှမ်းပြီး ဖူးမြင်လိုက်ရသည့်အတွက် ကြည့် သွားပါသည်။ ဂျပန်ရောက်ပြီး တစ်နှစ်ကျော် ကာလအတွင်း ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်

မိုးဂိဗု ကမ္ဘာအေးစေတီ

ဆရာတော် အရှင်ခေမိန္ဒကို ဖူးမြော်စဉ်

အငွေအသက် ထင်ဟပ်နေသော စေတီတော်ကို ပထမဆုံး ပူးမြင်ရခြင်း ဖြစ်ပါကလား ဟူသော အတွေးနှင့်အတူ သဒ္ဒါကြည်ညိုစိတ်များ တိုးပွားလာရပါသည်။

ခဏနားပြီး ညစာထမင်း စားရသည်။ အစားအသောက် အစီအစဉ်ကို ကြိုတင်စီစဉ်ဖို့ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ကိုမြင့်ဦးချိုက လေယာဉ်ခရီးဖြင့် တစ်ရက် ကြိုရောက်ပြီး စီစဉ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြက်သားကြော်၊ ငါးခူဆီပူထိုးချဉ်ရည်ဟင်းတို့ဖြင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စီစဉ်ထားသော ညစာကို မောမောနှင့် မြန်ရှက်စွာ စားကြပါသည်။ ဘုရားကန်တော့ပြီးနောက် သူတို့ စီစဉ်ထားသည့် အတိုင်း ညအိပ်တည်းခိုမည့် ဟိုတယ်သို့ ကားဖြင့် သွားကြသည်။ Shimoseki Station Hotel မှာ ညအိပ်ပြီး နောက်နေ့ (ဇန်နဝါရီ ၃ ရက်နေ့) မနက် ၆ နာရီခွဲမှာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ပြန်သွားကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာ ကမ္ဘာအေးစေတီနှင့်အတူ တည်ဆောက်ထားသောကျောင်း ဖြစ်သည်။ "ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာအသင်းတိုက်" ဟု ရည်ညွှန်းလေ့ရှိသည်။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်မှာ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ အရှင်ခေမိန္ဒ ဖြစ်သည်။ ဆရာတော် အရှင်ဝိစ္ဗာနန္ဒလည်း အတူ သီတင်းသုံးကြောင်း သိရပါသည်။

မနက်စာ မုန့်ဟင်းခါး စားပြီးနောက် ဘုရားခန်းမှာ စုဝေးပြီး ငွေ လှူဒါန်းကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုက နဝကမ္မအဖြစ် ယန်းတစ်သောင်း လှူဒါန်းသည်။ ကမ္ဘာအေးစေတီတော် ပုံစံငယ် စေတီတော် တစ်ဆူနှင့် ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူကိုလည်း ယန်းသုံးထောင်စီဖြင့် ဝယ်ယူ ပူဇော်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှ ယူလာသော သင်္ကန်း တစ်စုံကိုလည်း ယခုမှ လှူဒါန်းခွင့် ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာရပါသည်။

ကမ္ဘာအေးစေတီတော်ကို ပူးမြော်ရရှိန်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ ပြန်ရောက်သွားသလို ခံစားရသည်။ ပုံတော်မှာ ရန်ကုန်မှ ကမ္ဘာအေးစေတီတော်အတိုင်း ဖြစ်၍ မြန်မာ အငွေအသက် အပြည့်အဝ ခံစားလိုက်ရသလို စိတ်ထဲမှာ ထင်လာသည်။ ဘုရားရှိခိုးပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဂျပန် အငွေအသက် ပြောင်းလဲ ထင်ဟပ်သွားသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တောင်များကို နောက်ခံပြုလျက် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်ရသည်။ ကျွန်းနှစ်ကျွန်း ဆက်ထားသော တံတားကြီးမှာလည်း ပန်ရလှပါသည်။

၈ နာရီလောက်တွင် ဘုရားခန်းမှာ လူစုပြီး ငါးပါးသင်္သလ ယူကြသည်။ မြန်မာ လူမျိုး တစ်ရာလောက် တစ်စုတစ်ပေါင်းတည်း သံပြိုင် သီလဲယူကြသည့် အသံကို ကြားတောင့်ကြားခဲ ကြားရခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် ဝမ်းသာပီတိ

ဖြစ်ကြရပါသည်။ သီလယူပြီးနောက် ဆရာတော်၏ ပရိတ်တရားကို နာယူပြီး ရေစက်ချကြပါသည်။ ဆရာတော် နှစ်ပါးမှာ ယခုကဲ့သို့ ရေခြားမြေခြားတွင် သာသနာပြုနေသည်မှာ နှစ်ကာလ ကြာမြင့်ပါပြီ။ ဆရာတော်များ ဂျပန်မှာ သီတင်းသုံးနေသည့်အတွက် ဂျပန်ရှိ မြန်မာများ ယခုကဲ့သို့ မကြာခဏ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုစုရသည်မှာ ဝမ်းသာစရာ ကောင်းပါသည်။ ဆရာတော် အရှင်ခေမိန္ဒက မြန်မာနိုင်ငံက အကြောင်းများ မေးမြန်းသည်ကို လျှောက်ထားပြီး တန်တော့ခဲ့ပါသည်။

အပြန်ခရီးတွင် ဖူကူအိုကာနှင့် ဟီရိုရှီးမားသို့ ဝင်ကြသည်။ မူလက အိုဆာကာသို့ ဝင်ရန် အစီအစဉ် ရှိသော်လည်း နောက်နေ့တွင် တိုကျိုမှာ အလုပ်ပြန်ဝင်ရသူများ အချိန်မီ ပြန်ရောက်ရန် မောင်းရမည် ဖြစ်သည့်အတွက် အိုဆာကာသို့ မဝင်နိုင်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ဟီရိုရှီးမားမှ အိုဆာကာသို့ ရှင်ကန်ဆင် ရထားဖြင့် ပြန်ခဲ့ကြရပါသည်။ မမနွဲ့နှင့် ထွေးထွေး ဆိုင်တို့လည်း အိုဆာကာသို့ လိုက်လာပြီး အိမ်မှာ တစ်ည အိပ်၍ နောက်နေ့မှာ ဇနီးသမီး ၃ ယောက်သို့ သွားကြည့်ပြီး တိုကျို ပြန်ကြပါသည်။

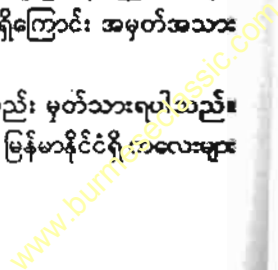
ဂျပန်နိုင်ငံမှာ အမှတ်တရ ကြုံတွေ့ခဲ့သော ဘုရားပူးခရီး အတွေ့အကြုံ ဖြစ်ပါသည်။

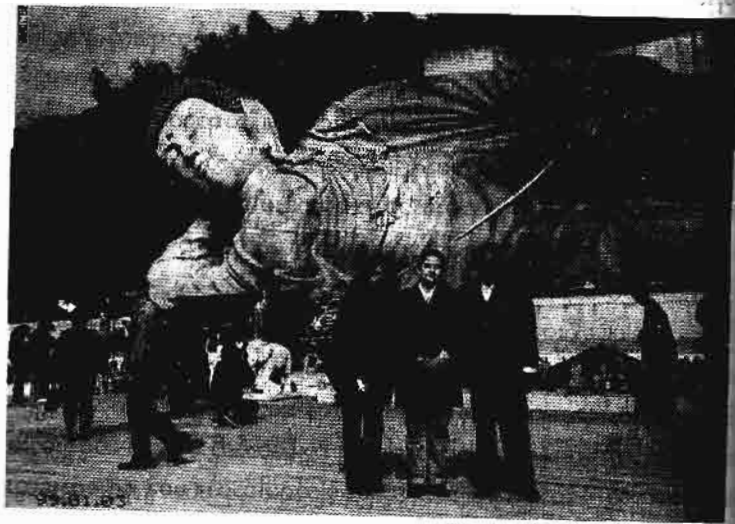
ဖူကူအိုကာ လျောင်းတော်မူနှင့် ဟီရိုရှီးမား ပြတိုက်

မိုးဂျိ ကမ္ဘာအေး စေတီတော်ကို ပူးပြီး အပြန်ခရီးမှာ ဖူကာအိုကာမြို့မှ လျောင်းတော်မူ ရုပ်ပွားတော်ကြီးနှင့် ဟီရိုရှီးမားမှ ငြိမ်းချမ်းရေး အထိမ်းအမှတ် ပြတိုက်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။

ဖူကာအိုကာရှိ လျောင်းတော်မူ ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ကမ္ဘာအကြီးဆုံး ကြေးရုပ်ပွားတော်ကြီး အဖြစ် အမှတ်အသား ပြုကြသည်။ စိမ်းစိုနေသော သစ်တောကြီးကို နောက်ခံပြုလျက် စံပယ်နေသော လျောင်းတော်မူ ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို အမိုးအကာ မပါဘဲ ထီးထီးမားမားကြီး ပူးမြင်ရသည်။ အလျား ၄၁ မီတာ၊ အနံ ၁၁ မီတာ၊ အလေးချိန် တန် ၃၀၀ ရှိကြောင်း အမှတ်အသား ရှိပါသည်။

ရုပ်ပွားတော်ကြီး၏ သမိုင်းအကြောင်းကိုလည်း မှတ်သားရပါသည်။ နန်ရှိုင် (nanzein) ခေါ် ဘုရားပူး အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုက မြန်မာနိုင်ငံရှိ လေးများ

ဖူကူဒိုကာ လျောင်းတော်မူရှေ့တွင်။

ဟီရိုရီးမား ပြတိုက်ရှေ့တွင်။

ဆိုဆာကာညေညည်

အတွက် ဆေးဝါး ထောက်ပံ့သည်ကို ကျေးဇူးတုံ့ပြန်သောအားဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံ ဗုဒ္ဓဘာသာ ကွန်ဂရက်က ဘုရားရှင်၏ ဓာတ်တော်များနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်၊ ရှင်အာနန္ဒာတို့၏ ဓာတ်တော်များကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးပို့သည်။ ယင်း ဓာတ်တော်များကို ဌာပနာ၍ ဤရုပ်ပွားတော်ကြီးကို တည်ဆောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရုပ်ပွားတော်ကြီးသို့ ရောက်ရန် တောင်ကုန်းများကို အဆင့်ဆင့် တက်ရသည့်အပြင် ဂူများ လျှိုမြောင်များကိုလည်း ဖြတ်သန်းရသည်။ သပ္ပာယ်လှသော ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို မြင်ကွင်းကျယ် ပန်းချီကားကြီးသဖွယ် ပြည့်ပြည့်ဝဝ ဖူးမြင်ရသည့်အတွက် အမောအပန်း ပြေပျောက်ပြီး ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ပွားရသည်။ ဂေါပက လူကြီးများက ရုပ်ပွားတော်ကြီးပုံ ပို့စကတ်များ၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါများ လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါသည်။ ဤနေရာမျိုးတွင် ဤမျှ ကြီးမားသော ဗုဒ္ဓ ရုပ်ပွားတော်ကြီး စံပယ်နေလိမ့်မည်ဟု မထင်မိသည့်အတွက် ရုပ်ပွားတော်ကြီးတို့ ဖူးမြင်ရသောအခါ အထူး အံ့ဩမိပါသည်။

ဟီရိုရီးမား ပြတိုက်မှာ ညနေ ၄ နာရီတွင် ပိတ်မည် ဆိုသည့်အတွက် အချိန်မီအောင် ကားများကို အမြန်မောင်းကြသည်။ အလာတုန်းက ပြတိုက် ဝိတ်ရက်နှင့် ကြိုသည့်အတွက် မဝင်ခဲ့ရသဖြင့် ယခု အပြန်မှ ဝင်ဖြစ်အောင် ဝင်လိုက်ကြသည်။ ပြတိုက်အဝ ရောက်တော့ ၄ နာရီခွဲလူ နီးပါပြီ။ ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးက ကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းပြီး အကျိုးအကြောင်း သွားပြောသောအခါ ပြတိုက်ကို ၄၅ မိနစ် အချိန်တိုး၍ ဖွင့်ပေးမည် ဆိုသည့်အတွက် အားလုံး ဝမ်းသာသွားသည်။

၁၉၄၅ ခု ဩဂုတ်လ ၆ ရက်နေ့တွင် ဟီရိုရီးမားမြို့ အနုမြူဗုံးဒဏ်ခံရသည့် ဖြစ်ရပ်သည် ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် ကြေကွဲဖွယ် ဖြစ်ရပ်ကြီး ဖြစ်သည်။ စစ်၏ အနိဋ္ဌာရုံများကို အထင်အရှား ဖော်ညွှန်းနေသော ဖြစ်ရပ်ကြီး ဖြစ်သည်။ အနုမြူဗုံးဒဏ်ကြောင့် လူ့အသက်ပေါင်း တစ်သန်းလေးသိန်းမျှ ပျက်စီးရသည်။ ချက်ချင်းလက်ငင်း သေကြေဒဏ်ရာရမှုများသာမက အနုမြူဗုံးဒဏ် အငွေ့သင့်သည့်အတွက် ဆိုးကျိုးခံစားရပြီး သေကြေ ပျက်စီးမှုများ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ မေ့ပျောက်နိုင်ဖွယ် မရှိသော ထိုအဖြစ်ဆိုးကြီးကို အစဉ်အဆက် အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်ပြီး သင်ခန်းစာယူကြစေရန်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် အထောက်အကူပြုစေရန် ဤပြတိုက်ကို တည်ဆောက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ဟီရိုရီးမား၏ အလေးနက်ဆုံး ဆန္ဒမှာ နျူကလီးယား လက်နက်များ ပျက်သိမ်းရေးနှင့် အမှန်တကယ် ငြိမ်းချမ်းသော နိုင်ငံတကာ လူ့အဖွဲ့အစည်း ပေါ်ထွန်းရေးဖြစ်ကြောင်း ပြတိုက် လက်ကမ်းစာစောင်တွင် ဖော်ပြထားပါသည်။

မျာပြည်စာအုပ်တိုက်

ပြတိုက်တွင် အဆောက်အအုံကြီး နှစ်ခု တွေ့ရသည်။ အဆောက်အအုံ တစ်ခုတွင် အနုမြူဗုံးဒဏ် မခံရမီ ဟီရိုရီးမားနှင့် အနုမြူဗုံးဒဏ် ခံရပြီးသော ဟီရိုရီးမား၏ အခြေအနေများကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်နိုင်ရန် ဓာတ်ပုံများ၊ ရုပ်လုံးများ ခင်းကျင်း ပြသထားသည်။ ဗီဒီယိုများဖြင့်လည်း ပြထားသည်။ နောက် အဆောက် အအုံတစ်ခုတွင်မူ အနုမြူဗုံးဒဏ်သင့်သော ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးကို စီစဉ် ခင်းကျင်း ပြသထားပါသည်။

ဓာတ်ပုံများတွင် အနုမြူဗုံးကျပြီး အတုံးအရုံး သေကြပုံ၊ အလောင်းများ ထပ်နေပုံတို့ကို အသည်းနှလုံး တုန်လှုပ်ဖွယ် တွေ့ရသည်။ ဗုံးဒဏ်ခံရသူများ၏ အသွင်ကို ဖယောင်းရုပ်များဖြင့်လည်း ပြထားသည်။ ဗုံးဒဏ်ခံရသူများ၏ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများတွင် ထိုနေ့ ဗုံးကျချိန် ၈ နာရီ ၁၅ မိနစ်မှာ ရပ်သွားသော နာရီ၊ အရည်ပျော်သွားသော သံထည်ပစ္စည်းများ၊ မီးကျွမ်းနေသော ထမင်းဘူး၊ တစ်ဝက်တစ်ပျက် မီးလောင်ထားသော အဝတ်အစားများ စသည်ဖြင့် အသေးစိတ် ပြထားသည်။ ဗုံးဒဏ်ခံရသူများ၏ ခြေပြတ်လက်ပြတ်များကို ဆေးစိမ်၍ ပြထားကြောင်း ပြောကြပါသည်။ အချိန်မရ၍ အသေးစိတ် မကြည့်ခဲ့ရပါ။ သို့သော် အလွန် စည်ကားပြီး ပျော်ရွှင်ဖွယ် အသံများ ဝေစည်နေသော မြို့ကြီးတစ်မြို့သည် အချိန်တိုကလေးအတွင်းတွင် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့စွာ ပြေးလွှားကြသည့် အသံများ၊ ငိုကြွေးသံများ၊ ဒေါသပေါက်ကွဲသံများဖြင့် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်ကာ သုသာန်တစ်ပြင်ကြီးအဖြစ် အသွင်ပြောင်းသွားရုံမျှ မြင်ယောင် မှန်းဆကြည့်ပြီး စိတ်ထိခိုက် တုန်လှုပ်ရပါသည်။

အချိန်ရသလောက် ကြည့်ရှု လေ့လာခွင့်ရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးသော ဘုရားဖူးအဖွဲ့မှ မြန်မာ မိတ်ဆွေများကို ကျေးဇူးတင်နေမိပါသည်။

“စက်လှေကား” ပညာရေးစနစ်

ကျွန်တော်သည် ပညာရေးဝန်ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်သည့်အလျောက် ဂျပန်နိုင်ငံ၏ ပညာရေး အကြောင်းကို လက်လှမ်းမီသလောက် စိတ်ဝင်တစား လေ့လာခဲ့သည်။ ပညာရေးစနစ်အကြောင်း ရေးထားသော စာအုပ်စာတမ်းများကို ဖတ်သည်။ အိမ်ရှင် ပါမောက္ခများကိုလည်း မေးမြန်း ဆွေးနွေးသည်။ အထူးသဖြင့် ဆရာအိုးနိုတိုးရက ဂျပန် ပညာရေးအကြောင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြသည်ကို မှတ်သားရပါသည်။

အိုဘကာညီညီ

အခြေခံပညာကဏ္ဍတွင် မူလတန်း ၆ နှစ်၊ အလယ်တန်း ၃ နှစ်၊ အထက်တန်း ၃ နှစ်၊ စုစုပေါင်း ၁၂ နှစ် သင်ယူရသည်။ အသက်-၆ နှစ်မှာ ကျောင်း စတင်ရပြီး ၁၈ နှစ်မှာ အခြေခံပညာ ပြီးမြောက်သည်။ မူလတန်းနှင့် အလယ်တန်းကို မသင်မနေရ ပညာရေးအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည်။ အခြေခံပညာ ပြီးလျှင် တက္ကသိုလ်တက်ရန် ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲ ဖြေရသည်။

ဂျပန်နိုင်ငံမှာ တက္ကသိုလ်ပေါင်း ၃၅၀ လောက် ရှိပြီး အစိုးရတက္ကသိုလ် ၅၅ ခု ရှိကြောင်း ဆရာအိုးနိုက ပြောပြသည်။ အစိုးရတက္ကသိုလ်များတွင် တိုကျို တက္ကသိုလ်မှာ နာမည်အကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။ ကျိုတို၊ ကျူးရှူး၊ ဟိုကိုင်းဒိုး တက္ကသိုလ်များလည်း ထင်ရှားသည်။ တိုကျိုတက္ကသိုလ် ဝင်ခွင့်ရသူများသည် စာတော်သူများ ဖြစ်ပြီး ဘွဲ့ရသောအခါတွင်လည်း အစိုးရဝန်ထမ်းအဖြစ် ရာထူးထားများ ရကြောင်း သိရသည်။ ပုဂ္ဂလိက တက္ကသိုလ်များတွင် ဝါဆဲဒ တက္ကသိုလ် နာမည်ကြီးသည်။ ကေအို၊ မေဂျီ၊ ဓိကျို၊ ဟိုဆေး တက္ကသိုလ်များ ထည်း ထင်ရှားသည်။

တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့် စာမေးပွဲကို နှစ်စဉ် နှစ်ပိုင်းခွဲ၍ ကျင်းပကြောင်း သိရသည်။ ပထမပိုင်းတွင် တိုကျို၊ ကျိုတို၊ ကျူးရှူး၊ ဟိုကိုင်းဒိုး စသည့် ရှေးကျသော တက္ကသိုလ်များ၏ ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲ ကျင်းပပြီး ဒုတိယပိုင်းတွင် စစ်ပြီး ခေတ်၌ ပေါ်ပေါက်လာသော တက္ကသိုလ်များ၏ ဝင်ခွင့် စာမေးပွဲ ကျင်းပသည်။ ဝန်တော်တို့၏ အိုဘကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်သည် ဒုတိယပိုင်းမှာ ပါဝင်ကြောင်း သိရသည်။ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ပထမပိုင်းမှာ မအောင်လျှင် ဒုတိယပိုင်းမှာ ဖြေခွင့်ရှိသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် အားလုံး စုပေါင်း၍ စာမေးပွဲ နှစ်ကြိမ် လုပ်ကြောင်း၊ တစ်ပြည်လုံး တစ်ချိန်တည်း ဖြေရသော စာမေးပွဲကို တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့် စိစစ်ရေးအဖွဲ့က ကျင်းပပေးကြောင်း သိရသည်။ ထိုစာမေးပွဲကျလျှင် ပုဂ္ဂလိက တက္ကသိုလ်များသို့ လျှောက်နိုင်သည်။ သို့သော် ဧရိတ်ကြီးသည့်အတွက် ဆင်းရဲသော မိဘက သားသမီးကို ပုဂ္ဂလိကတက္ကသိုလ်များသို့ မပို့နိုင်။ မိဘများ ကျောင်းစရိတ် တာဝန်ကြီးမားပုံနှင့် ပတ်သက်၍ ဖတ်တတ်ရပ်နေသော မိဘ၏ ဒူးခေါင်းကို ကိုက်သူမှာ ကြွက် မဟုတ်ဘဲ သားသမီးက ကိုက်ခြင်းဖြစ်၍ မိဘ မတ်တတ်မရပ်နိုင်တော့ဟု ဂျပန်စကား ချီးကြောင်း ဆရာအိုးနိုက ပြောပြပါသည်။

အစိုးရတက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့် စာမေးပွဲ မအောင်လျှင် နောက်တစ်နှစ် စောင့်ရသည်။ ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲအတွက် ကျူရှင်များ ရှိကြောင်း၊ ကျိုတို တက္ကသိုလ်၊ တိုကျိုတက္ကသိုလ် စသည်ဖြင့် မိမိ တက်လိုသော တက္ကသိုလ် တစ်ခုခုကို ရည်စူးကာ ကျူရှင်တက်ပြီး နောက်နှစ်တွင် ဝင်ဖြေနိုင်ကြောင်း သိရပါသည်။

တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့် စာမေးပွဲ မအောင်လျှင် နောက်နှစ်စောင့်ပြီး ဖြေရသည့် အတွက် အချို့ ကျောင်းသားများ အခြေခံပညာအောင်ပြီး နှစ် တော်တော်ကြာမှ တက္ကသိုလ် ရောက်ကြသည်။ ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဂျပန်နိုင်ငံမှာ ဧည့်ပါမောက္ခအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသော အနောက်နိုင်ငံမှ ပါမောက္ခ တစ်ဦးက ဂျပန် ကျောင်းသားတစ်ယောက် တက္ကသိုလ် ဝင်ခွင့်ရရန် အချိန်ယူ၍ ကြိုးစား ရသော်လည်း ဝင်ခွင့်အောင်၍ တက္ကသိုလ် ရောက်လာပြီဆိုလျှင် "စက်လှေကား" (escalator) ပေါ် တက်လိုက်ရုံနှင့် ခြေလှမ်းစရာ မလိုဘဲ အလိုအလျောက် အပေါ် ရောက်သွားသကဲ့သို့ အတန်းများကို အခက်အခဲ မရှိ အလိုအလျောက် အောင်မြင်သွားမည် ဖြစ်ကြောင်း မှတ်ချက်ချဖူးပါသည်။ ဆရာအိုးနိကလည်း တက္ကသိုလ်မှာ ၉၉ ရာနှုန်းလောက် စာမေးပွဲ အောင်နေသဖြင့် 'စာမကြိုးစားသူ ကို ဘာကြောင့် အတန်းတက်ခွင့် ပေးရသလဲ' ဟူသော ပြဿနာ တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလျက်ရှိကြောင်း ပြောပြသည်။

ကျွန်တော် ဖတ်ရ ကြားရသော အချက်များကို ကိုယ်တွေ့နှင့် ချိန်ထိုး ကြည့်မိပါသည်။ ကျွန်တော်တပည့် ဂျပန် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားကလေးများ ပုံမှန် "သက်သောင့်သက်သာ" ကလေး ပညာသင်ယူနေကြသည့် အသွင်ကိုသာ အတွေ့ရများပါသည်။ အပန်းတကြီး အားစိုက်ခွန်စိုက် စာကြိုးစားသည့် အသွင် မျိုး သိပ်မတွေ့ရပါ။ အများစုမှာ ကျောင်းချိန်ပြီးလျှင် "အာလူဗိုက်တို" ခေါ် အချိန်ပိုင်းအလုပ် တစ်ခုခု လုပ်ကြသည်။ မုန့်ဆိုင်၊ ထမင်းဆိုင်၊ ကုမ္ပဏီ စသည် တို့မှာ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အထိ လုပ်ပြီးမှ အိမ်ပြန်သည်။ အိပ်ရာက တော်တော် နှင့် မနိုးသောကြောင့်လား မသိ။ အချို့ဆိုလျှင် ၉ နာရီ အတန်းကိုပင် တော် တော် နောက်ကျမှ ရောက်လာသည်။ စာသင်ခန်း နောက်ပေါက်က ကမ္ဘာ့ကျမ်းကိုး ဝင်လာပြီး နီးရာခုံမှာ ကျောပိုးအိတ်ကို ပစ်ချကာ အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်နေသော ကျောင်းသားမျိုးကို မကြာခဏ တွေ့ရသည်။

တစ်နေ့တွင် မောင်အောင်ဌေး၊ မောင်အောင်ထွတ်၊ အေးသီတာရွှေနှင့် အေးသန္တာရွှေတို့ ကျွန်တော်တို့အိမ် လာလည်ကြသည်။ သူတို့အားလုံး ဒုတိယ နှစ် မြန်မာစာ ကျောင်းသားများ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှင့် ဟိုအကြောင်း သည် အကြောင်း ပြောကြရင်း တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့် စာမေးပွဲအကြောင်း စကားစပ်စီ သည်။ ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲ ဖြေ၍ မအောင်လျှင် နောက်နှစ်မှာမှ ထပ်ဖြေခွင့် ရှိကြောင်း၊ မအောင်မချင်း ကြိုးစားဖြေပြီး အောင်မှ ဝင်ချင်သော တက္ကသိုလ်သို့ ဝင်ရကြောင်း သူတို့က ပြောပြသည်။ မောင်အောင်ဌေး ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ် ဝင်ခွင့်ဖြေရာတွင် ပထမအကြိမ် ကျရှုံးသည့်အတွက် နောက်နှစ်မှာ

ဆက်မဖြေသေးဘဲ ပိုက်ဆံစုပြီး သြစတြေးလျမှာ အင်္ဂလိပ်စာ သွားသင်ခဲ့ကြောင်း ပြန်လာပြီး ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲ ထပ်ဖြေမှ စာမေးပွဲအောင်ပြီး ဤတက္ကသိုလ်တက်ရ ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။

သူတို့အားလုံးသည် အချိန်ပိုင်းအလုပ် ကိုယ်စီ ရှိကြပါသည်။ မောင်အောင်ဌေးက ကလေးတွေကို အင်္ဂလိပ်စာ သင်ပေးသည့် အလုပ်အပြင် ဂေါက်ကွင်းမှာ "ကယ်ရီယာ" အလုပ်လည်း လုပ်သည်။ မောင်အောင်ထွတ်က ကလေးတွေကို သင်ပေးသည့် အလုပ် လုပ်သည်။ အေးသီတာရွှေက "အင်တာနေရှင်နယ်" ကျောင်းမှာ ကလေးထိန်းဆရာမ လုပ်သည်။ အေးသန္တာ ရွှေက ကော်ဖီဆိုင်မှာ လုပ်သည်။ သူတို့ ကျောင်းတစ်ဖက်၊ အလုပ်တစ်ဖက် ပညာရှာရပုံမှာ ဂျပန်ကျောင်းသား အများစုကို ကိုယ်စားပြုသော နမူနာများ ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိပါသည်။

အတန်းထဲမှာ စာမလိုက်နိုင်လောက်အောင် ညံ့သော ကျောင်းသားမျိုး အတွေ့ရနည်းသကဲ့သို့ ထူးထူးချွန်ချွန် တော်သော ကျောင်းသားမျိုးလည်း အတွေ့ရနည်းပါသည်။ အချိန်တန်တော့လည်း စာမေးပွဲအောင်သွားကြပါသည်။

"စက်လှေကား" ဥပမာကို ပို၍ သဘောပေါက် နားလည်လာရပါသည်။

"ဘီဝါ" ကန်ကြီးနှင့် နှင်းလျှောစီးတောင်ထိပ်

'ဆရာတို့ကို ဘီဝါကို လိုက်ပို့ဖို့ စီစဉ်ပြီးပါပြီ။ အနားက တောင်ပေါ်မှာ သမီးနဲ့ အတူ စကီး (Ski) (နှင်းလျှောစီး) ဖို့လည်း စီစဉ်ထားတယ်။ ကျွန်မ ကားနဲ့ လာခေါ်မယ်' ဟု ဆရာ ဒေါ်ဆန်းမြင့်က ဖုန်းဆက်ပြောသည်။ ဘီဝါကို ဆိုသည်မှာ "ဘီဝါ" အမည်ရှိသော ရေကန်ကြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင် သာယာကြောင်း၊ ပျော်စရာကောင်းကြောင်း ဒေါ်ဆန်းမြင့် ပြောဖူး၍ သိနေ သည်။ တစ်ညအိပ်ခရီးအဖြစ် အေးအေးဆေးဆေး သွားနိုင်ဖို့ ဒေါ်ဆန်းမြင့်က တကူးတက အချိန်ပေးပြီး စီစဉ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မတ်လ ၁၈ ရက်နေ့ မနက် ၉ နာရီမှ ဒေါ်ဆန်းမြင့် မောင်းသော ကားဖြင့် မိသားစု အိမ်မှ ထွက်သည်။ ဒေါ်ဆန်းမြင့်က ရှိကခရိုင် (Shiga Prefecture) မှ မက်နိုချို (Makino cho) ရှိ ပရင့်စ် ဟိုတယ် (Prince Hotel) မှာ လေးယောက်စာ ကြိုတင် အခန်းယူထားပြီး ဖြစ်သည်။ ဟိုတယ်သို့ ၂ နာရီ ကျော်ကျော် မောင်းရသည်။ အခန်းမှာ ပစ္စည်းများဝင်ထားပြီး ကြိုတင်မှာထား

သော စကီးစီး (နှင်းလျှောစီး) လက်မှတ် ၂ စောင် ယူသည်။ ထို့နောက် Hakodate yama (ဟက်ဒီဒတေယာမ) ဆိုသော တောင်ခြေသို့ ကားဖြင့် ပြန်သွားကြပြီး စကီး ၂ စုံ ငှားကာ တောင်ထိပ်သို့ ကေဘယ်ကားဖြင့် တက်ကြသည်။ တက်နေစဉ် ကြိုးတန်းတစ်လျှောက် ခိုအိမ်ကလေးတွေ တွဲလွဲခွဲထားသလို ထင်ရသည်။ "ပြုတ်ကျရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ" ဟု တွေးရင်း တောင်ထိပ်သို့ ရောက်သွားသည်။ တောင်က တော်တော် မြင့်သည်။ တောင်ထိပ်မှာ နှင်းတွေ ကျပြီး နှင်းခဲပြင်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ နှင်းခဲပြင်ပေါ် လမ်းလျှောက်ရင်း ချော်မလဲအောင် တော်တော် သတိထားရပါသည်။ အေးစက်နေသော နှင်းခဲပြင်ကို ခြေနှင့် ထိတွေ့ရသော အထိအတွေ့မျိုး မကြုံဘူးသေးသည့်အတွက် သဘောကျသွားသည်။ ခြေထောက်က နှင်းခဲထဲ ကျွံသွားလိုက် ပြန်ဆွဲနုတ်လိုက်နှင့် နှင်းလျှောစီးမည့် နေရာသို့ ရောက်သွားသည်။ သမီးနှင့် ဒေါ်ဆန်းမြင့်က စကီး အဝတ်အစားလဲပြီးနောက် သင်ပေးသည့် ဆရာနှင့်အတူ စကီးစီးနေကြစဉ် ကျွန်တော်နှင့် ဇနီးက စားသောက် ဆိုင်ထဲမှာ ဝင်စောင့်နေကြသည်။ စကီးဖိနပ် လေးလေးကြီးကို စီးပြီး တုတ်နှစ်ချောင်းကို ထောက်ကာ နှင်းခဲပြင်ပေါ်မှာ စကီးစီးနေကြသူများကို အဝေးတ မြင်ရသည်မှာ ခါချည်ကောင်ကလေးများ ရွစ်ရွစ် သွားနေသလို ထင်ရသည်။ စီးပုံစံနည်းကို ဆရာက သင်ပေးပြီးနောက် သူတို့နှစ်ယောက် ခဏနားပြီး ထမင်းစားကြသည်။ ပြီးတော့ ဆက်စီးကြပြန်သည်။ အားလုံး သိမ်းတော့မှ ရပ်ကြတော့သည်။

တောင်ထိပ်ပေါ်က စီးကြည့်သောအခါ တောင်ပတ်လည် ဝိုင်းနေသော "ဘီဝါ" ရေကန်ကြီးကို မြင်ရသည်။ ဟိုတယ် ပြန်ရောက်တော့လည်း အနားက ကမ်းစပ်မှာ လှိုင်းတွေ တဝုန်းဝုန်း ရိုက်ခတ်နေသည်ကို မြင်ရ ကြားရသည်။ တောင်ထိပ်တွင် နှင်းများ ဖုံးနေသော တောင်မြင့်ကြီး၏ အောက်ခြေမှာ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို မျက်စိတစ်ဆုံး ကျယ်ပြန့်သော ရေကန်ကြီး တည်ရှိနေသည့် မြင်ကွင်းမှာ လှပ ခွံ့ညားလှပါသည်။ သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်၏ အလှကို ထူးထူး ခြားခြား ခံစားလိုက်ရပါသည်။

ဟိုတယ် ပြန်ရောက်ပြီး ခဏကြာတော့ ညစာ စားရသည်။ ဂျပန်ပုံစံ ညစာ ဖြစ်သည်။ ညစာ စားနေစဉ် လှမ်းကြည့်သောအခါ ကမ်းစပ်မှာ ချိုင်းတွေ ဝဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ငါးဖမ်းပိုက်တွေ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ တန်းထားသည် ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ပရင့်စ် ဟိုတယ်မှာ ရှေးက မင်းမျိုးမင်းနွယ်တွေပိုင်သော ဟိုတယ် ဖြစ်ကြောင်း၊ မြို့အတော်များများမှာ ပရင့်စ်ဟိုတယ် နာမည်ဖြင့် ဟိုတယ်တွေ ရှိကြောင်း ဒေါ်ဆန်းမြင့်က ပြောပြသည်။ ဟိုတယ် တစ်ခုစီ၏

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သမီး စကီးစီးနေပုံ။

99 03 18

တိုမိတစ် မိသားစုနှင့် အတူ။

သမီးနှင့် ဂျပန် မောင်ညီမများ။

လတ်ရာမ်းစာစောင်များကို ပြထားရာ စာစောင် ၃၂ မျိုး တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ နှင်းထဲမှာ တစ်နေ့ကုန် နေရသည့်အတွက် ညောင်းညော တောင့်တင်းပြီး အစောကြီး အိပ်ပျော်သွားကြပါသည်။

နောက်နေ့ မနက်စာ စားပြီး စကီးစီးဖို့ ဖြစ်သော်လည်း မိုးရွာပြီး နှင်းများ ပျော်ကန်သည့်အတွက် စီးရုံ မရတော့ပါ။ မနက်ပိုင်းမှာပင် ဟိုတယ်မှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းမှာ ဒေါ်ဆန်းမြင့်က ကြည့်စရာတွေကို ပြရင်း ရှင်းပြသည်။ ရှေးပုံစံ ဆောက်ထားသော လယ်သမားအိမ်များကို ကြည့်ရသည်။ "ဇင်" ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ "ဇာဇင်" တရားထိုင်နေသည့်ပုံ ပွင့်နေသော အနက်ရောင် ပန်းတစ်မျိုးကိုလည်း ထူးထူးခြားခြား တွေ့ခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် အောဆုမြို့ (Otsu city) ရှိ အိရှိယာမ ဘုရားကျောင်း (Ishiyama Temple) ကို ဝင်ကြသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ် ၁၂၀၀ ကျော်က တည်ခဲ့သော ထင်ရှားသည့် ဘုရားကျောင်း ဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင် သာယာလှပသည့်အတွက် ဂျပန်စာဆိုများ လာရောက်ပြီး စာပေရေးဖွဲ့ကြသည့် နေရာများလည်း ရှိသည်။ ထင်ရှားသော ဂျပန်စာဆိုတစ်ဦး ဖြစ်သည့် လေဒီမူရဆာကီ (Lady Murasaki) သည် ဂင်ဂျိပုံဝတ္ထုများ (The Tale of Genji) ကို ၁၀၁၄ ခု ဩဂုတ်လ၏ လပြည့်နေ့ညတွင် အခန်းတစ်ခန်းမှာ ထိုင်ပြီး ရေးဖွဲ့နေပုံ သရုပ်ဖော်ထားသော ပန်းချီကားကိုလည်း မြင်ခဲ့ရသည်။ နာမည်ကျော် ဟိုက္ကုကဗျာစာဆို ဘရိုး (Basbo) သည်လည်း ဤပတ်ဝန်းကျင်မှာ နားနားနေနေ နေထိုင်ရင်း ကဗျာများ ရေးဖွဲ့ခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဘရိုး၏ ကဗျာများ ရေးထိုးထားသော အထိမ်းအမှတ် ကျောက်တိုင်ကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

ဒေါ်ဆန်းမြင့်က အိမ်တိုင်ရာရောက် ပြန်ပို့ပေးသည်။ ဒေါ်ဆန်းမြင့် ပြန်သွားသောအခါ ကျွန်တော်တို့ ၃ ယောက် "ပါရာစီတမော" ကိုယ်စီ သောက်ပြီး စောစော အိပ်ရာဝင်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်အဖို့ အမှတ်တရ တစ်ခုမှာ ဟိုတယ်က ပြန်အထွက် ရေချိုးခန်းမှာ အဝတ်လဲရင်း ရခိုင်လုံချည် အစိမ်းတစ်ထည် မေ့ကျန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သမီး၏ ဂျပန်အမေ

ပိုင်ဒဗလျူစီအေ ကောလိပ်မှာ သမီး ကျောင်းတက်ပြီး မကြာမီမှာပင် ဂျပန်အမေ တစ်ယောက် ရပါသည်။ သမီး၏ ဂျပန်အမေ နာမည်မှာ "တိုမိတစ်" ဖြစ်သည်။

Mayuri Tomita) ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြား ကျောင်းသားများအတွက် အိမ်ရှင်မိသားစု (host family) သတ်မှတ်ပေးသည့် စနစ်နှင့်အညီ နိုင်ငံခြားကျောင်းသူ ဖြစ်နေသော သမီးအတွက် တိုမိတစ် မိသားစုက အိမ်ရှင်မိသားစု ဖြစ်လာရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လူမှုရေးစိတ်ဓာတ်ရှိပြီး အချိန်လည်း ပေးနိုင်သော မိသားစုများက နိုင်ငံခြားကျောင်းသားများကို အိမ်ရှင်မိသားစုအဖြစ် လိုအပ်သည့် အကူအညီ ပေးသော စနစ် ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် တိုမိတစ်သည် ဂျပန်အမေအဖြစ် သမီးနှင့် ရေစက်ဆုံ ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သမီးက သူ့ဂျပန်အမေအိမ်သို့ ၂ ကြိမ် သွားလည်ပြီးသောအခါ သမီးအကြောင်း တော်တော် သိသွားသည်။ တစ်နေ့တွင် တိုမိတစ်က သမီးကို ဖုန်းဆက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကို ထမင်းစား ဖိတ်သည်။ မြန်မာအကြောင်းလည်း သိချင်ပါသည်ဟု ဆိုသည့်အတွက် မြန်မာပြည်မြေပုံနှင့် မြန်မာအကြောင်း အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားသော စာရွက်စာတမ်းများကို ကူးယူပြီး သွားကြသည်။ ကိတ်မုန့်လက်ဆောင်လည်း ယူသွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်နားမှာ တိုမိတစ်၏ အိမ် ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားသောအခါ တိုမိတစ်နှင့် မိသားစုက ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုကြသည်။ တိုမိတစ်က သူ့ရယ်၊ သူ့အမေရယ်၊ သူ့သားငယ် ၂ ယောက်ရယ်၊ စုစုပေါင်း အိမ်သား ၄ ယောက်သာ ရှိကြောင်း ပြောရင်း မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ထိုနေ့တွင် တိုမိတစ်၏ ညီမလည်း ဖူကူအိုကာမှ ရောက်နေသည်။ သမီး နှစ်ယောက်လည်း ပါသည်။ ညီမက အင်္ဂလိပ်လို ပြောတတ်သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောဖြစ်သည်။ သူ့ယောက်ျားမှာ ဖူကူအိုကာ တက္ကသိုလ်မှာ ရာဇဝတ်မှုဥပဒေ သင်ကြားသော ပါမောက္ခ ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ဖူကူအိုကာ ရောက်လျှင် သူတို့အိမ်မှာ တည်းပါဟုလည်း ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဖိတ်ခေါ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ လူဦးရေ၊ အကျယ်အဝန်း စသည်တို့ကို မေးသဖြင့် သမီးက ရှင်းပြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ပစ္စည်းများ ဈေးချိုကြောင်း ကြားရ၍ စိတ်ဝင်စားကြသည်။ 'မြန်မာနဲ့ ဂျပန် ဓလေ့ချင်း ခတုတာ ဘာရှိလဲ' ဟု မေးသည့်အတွက် သမီးက 'ရေချိုးတာ' ဟု ပြောလိုက်သောအခါ အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

ထမင်းစိုင်းမှာ ဟင်းလျာတွေ အများကြီး စီစဉ်ထားသည်။ မီးဖိုကလေး တစ်ခုစီမှာ ဖယောင်းပြားကလေးတွေ မီးညှိပြီး ချက်ချင်း ချက်သည့် ပုစွန်၊ ငါး၊ ကြက်သား၊ ပဲသီး စသည့် ဟင်းမျိုးစုံ ပါသည်။ ထမင်းမှာ ပုစွန်နှင့် နေ့ထားသော ဒဲပေါက်နှင့်တူသည့် ထမင်း ဖြစ်သည်။ စပိန်လင်းဟု သိရ

သည်။ အစားအသောက်များ ကောင်းသော်လည်း ခံတွင်းမတွေ့လှပါ။ ထမင်းစားပြီးတော့ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ၊ ဖရဲသီး၊ ကျွဲကောသီး၊ နှမ်းပျစ်နှင့်တူသော မုန့်များ စားသောက်ရသည်။ ပဲသိပ်မုန့်နှင့်တူသော “နှစ်သစ်ကူးမုန့်” ဖြင့် အဆုံးသတ်သည်။ တိုမိတစ်၏ မိခင်မှာ အသက် တော်တော် ကြီးနေပါပြီ။ သို့သော် ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိသည်။ ပန်းကန်ဆေးသည့် နေရာမှာ ခုံကလေးနှင့် ထိုင်ပြီး စားပြီးသမျှ ပန်းကန်တွေ အများကြီးကို ဆေးရင်းကြောရင်း စကား တပြောပြောနှင့် စဉ်ခံပါသည်။ စားသောက်ပြီးတော့ စုပေါင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ကြပြီး တိုမိတစ်၏ ညီမက ကျွန်တော်တို့ကို ကားဖြင့် ပြန်ပို့ပေးပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော် ကျောင်းသွားဖို့ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်သို့ လမ်းလျှောက်သွားစဉ် ‘သူ့အဖိုးတိုးစံ (သူ့သူ့အဖေ)’ ဟု ခေါ်သံကြားရသည့်အတွက် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကားမောင်းလာသော တိုမိတစ်ကို တွေ့ရ၍ ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ကျောင်းကို လိုက်ပို့ပေးမည့်ဆို၍ ကားပေါ်တက်ပြီး စကားပြောသွားကြသည်။ သူက သူ့ညီမလို အင်္ဂလိပ်စကား သွတ်သွတ် မပြောနိုင်ကြောင်း ပြောရင်း တစ်လုံးချင်း ပြောသည်။ မြန်မာ အစားအသောက်တွေကို စိတ်ဝင်စားကြောင်း ပြောသဖြင့် သူတို့ မိသားစုကို ဖိတ်ပြီး မြန်မာထမင်းကျွေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုကဲ့သို့ ခင်မင်ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာကြောင်း၊ သမီးကို ကူညီ စောင့်ရှောက်သည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောရသည်။

နောက်တစ်ပတ်မှာ တိုမိတစ် မိသားစုကို အိမ်သို့ ထမင်းစားဖိတ်လိုက်ပါသည်။ အမေကြီးရော ကလေးနှစ်ယောက်ပါ လာကြသည်။ ညီမမှာ ဖုတ်အိုကာသို့ ပြန်သွားသဖြင့် ပါမလာကြောင်း ပြောသည်။ ပဲထမင်းနှင့် ဟင်းမျိုးစုံဖြင့် စဉ်ခံကျွေးမွေးသည်ကို အလွန် သဘောကျသွားပြီး မြန်မာ ထမင်းဟင်း အရသာရှိကြောင်း ပြောပါသည်။ တိုမိတစ်မှာ အိမ်ပြန်သွားပြီးနောက်လည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖုန်းဆက် ပြောပါသေးသည်။

သမီး၏ ဂျပန်အမေ မိသားစုမှာ ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်မှာရှိသည့် ကာလအတွင်း တိုးပွားလာရသော မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းများ ဖြစ်ပါသည်။

အနီးအနား သွားစရာ လာစရာ

‘ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် သွားသင့်တဲ့ နေရာတွေ ရောက်အောင် သွား၊ များများလည်ခဲ’ ဟု ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်လာခါနီး မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများထံ

ဗွာလိုက်သည့်အတိုင်း ဂျပန်မှာ တာဝန်ကျသည့် ၂ နှစ်အတွင်း နေရာ အတော်များများကို သွားဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အိုဆာကာမှ ဝေးဝေး သွားရသည့် အတွေ့အကြုံတော်တော်များများကို ဖော်ပြပြီးပါပြီ။ အနီးအနား သွားလာ လည်ပတ်သည့် အတွေ့အကြုံများကိုလည်း ဖော်ပြရပါဦးမည်။

ယဉ်ယဉ်သော်နှင့် စုစုသော်တို့က ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်ရောက်ပြီး မကြာမီမှာပင် မနုဿဗေဒ ပြတိုက်ကြီးသို့ လိုက်ပို့ပြီးနောက် အိုဆာကာရဲတိုက် (Osaka Castle Museum) သို့လည်း လိုက်ပို့ပါသည်။ ကျောက်စိုင်ကျောက်တုံးများဖြင့် နိုင်ခဲ့စွာ တည်ဆောက်ထားသော တံတိုင်းအတွင်း စုလစ်မွန်းချွန်များဖြင့် ထည်ဝါ ခိုင်ခံ့စွာ ရုပ်တည်နေသော ရှစ်ထပ် အဆောက်အအုံကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ၁၆ ရာစု နှောင်းပိုင်းတွင် ဘုန်းမီးနေလ ထွန်းပသော ဂျပန် စကရာဇ်များ လက်ထက်က စတင် တည်ဆောက်ခဲ့ပြီး မီးဘေး၊ သဘာဝဘေး၊ စစ်ဘေးဒဏ်များကြောင့် မျက်စိပူများကို ခေတ်အဆက်ဆက် ပြန်၍ ပြုပြင်ခဲ့သည်။ စတင် တည်ဆောက်စဉ်က အရပ်ရပ်မှ စုဆောင်းထားသော စရာမ ကျောက်တုံးကြီးများဖြင့် တည်ဆောက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ စစ်ဘေးဒဏ် ကင်းလွတ်ခဲ့သော ပင်မအဆောက်အအုံကြီးကို ၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် သမိုင်းဝင် ပြတိုက်ကြီးအဖြစ် အသွင်ပြောင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သမိုင်းဝင် အိုဆာကာ နေရာသီစစ်ပွဲ သရုပ်ဖော်ဆောင်စုံ ဆေးရေးပုရပိုက်၊ ထင်ရှားသော ကဗျာစာဆိုတစ်ဦး၏ လက်ရေးကဗျာ နှစ်ပုဒ်၊ ယွန်းထည် ပစ္စည်းများ စသည့် ခေတ်အဆက်ဆက် ရှေးဟောင်းလက်ရာများကို ပြသထားသည်။ အပေါ်ဆုံး ရှစ်ထပ်က စီးကြည့်လျှင် အိုဆာကာမြို့အနီးကျင် လှပသော မြင်ကွင်းကို သာယာကြည်နူးဖွယ် မြင်တွေ့နိုင်ပါသည်။

ခိုင်းယုကန် (Kaiyukan) ဟု ခေါ်သော အိုဆာကာ ငါးပြတိုက် (Osaka Aquarium) သို့လည်း ၂ ကြိမ် ၃ ကြိမ် ရောက်ပါသည်။ “လိပ်ပြာတောင်” ဆန်ဆန် ပုံစပ်ဆန်းဆန်း အဆောက်အအုံကြီး ဖြစ်ပြီး ရေထဲမှာ ကူးသန်းနေသည့် ငါးနှစ်ကောင်ပုံကို မျက်နှာစာမှာ ပုံဖော်ထားသည်။ မှန်ပုံးများ၊ မှန်သေတ္တာကြီးများထဲတွင် ရေထဲမှာ ကူးစပ်သွားလာနေသော ငါးအမျိုးမျိုးကို လေ့လာနိုင်သည်။ ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာ သက်ရှိ ရေသတ္တဝါ အမျိုးမျိုးကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ပြသထားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သည့်အခါတိုင်း လေ့လာသူများဖြင့် ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကားနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျောင်းသူကလေးတွေ လိုက်ပို့သည့်အတွက် ဒီဇင်ဘာလထဲမှာ ကိုဆားမြို့ မီးထွန်းပွဲသို့ ရောက်သွားပါသေးသည်။ မြို့ထဲက နေရာ တစ်နေရာမှာ

မီးတွေ လှလှပပ စုထွန်းထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ရောင်စုံမီးလုံးများဖြင့် အဆောက်အအုံ ဆင်ဝင်သဏ္ဍာန်၊ မဏ္ဍပ်သဏ္ဍာန် စသည့် ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုး ထွန်းထားသည်မှာ အလွန် လှပပါသည်။ မီးထွန်းပွဲညတွင် လာကြည့်သော ပရိသတ်ဖြင့် စည်ကားနေပါသည်။

ထူးခြားသည့် နေရာတစ်ခုသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော် ရောက်သွား ရသည့် ဖြစ်ရပ်ကလေးကိုလည်း မော်ပြလိုပါသေးသည်။ တစ်နေ့တွင် ကျောင်း သွားရန် ကားမှတ်တိုင်မှာ ဘတ်စ်ကားတက်စီးပြီး လိုက်လာခဲ့သည်။ ကားပေါ်မှာ ဟိုဟိုသည်သည် စဉ်းစားပြီး လိုက်ပါလာရင်း သတိရ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့် လိုက်သောအခါ ဘတ်စ်ကားများ သွားနေကျလမ်းအတိုင်း မဟုတ်ဘဲ တောင်ပေါ် လမ်းကို တဖြည်းဖြည်း ပတ်ကာ ကွေ့ကာ တက်နေသည်ကို တွေ့ရတော့မှ ကားမှူးစီးမိပြီ ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိပါတော့သည်။ ကားပေါ်က ခရီးသည် တွေကို ကြည့်လိုက်တော့ လက်ထဲမှာ ပန်းခြင်းတွေ ပန်းစည်းတွေ ကိုယ်စီ ကိုင်ထားကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကားက မိနီ တောင်တန်းဘက်ကို ဦးတည်ပြီး မောင်းနေသည်။ ကားရပ်ပေးဖို့ ပြောချင်သော်လည်း အပြောရခက်နေသည့် အတွက် ငြိမ်ပြီး လိုက်လာရသည်။ တစ်နေရာမှာ ကားရပ်၍ ကြည့်လိုက်သော အခါ အလွန် သာယာ အေးချမ်း တိတ်ဆိတ်သော နေရာတစ်ခုတွင် အုတ်ဂူများ အစီအရံ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရတော့မှ သဘောပေါက်သွားပါသည်။ လက်စသတ် တော့ ကျွန်တော် ရောက်နေသော နေရာမှာ သူ့သာန်မြေပါတကား။ ခရီးသည် များမှာ မိမိတို့ ဆွေမျိုးသားချင်းများ၏ သင်္ချိုင်းဂူများတွင် အမှတ်တရ ပန်းစည်း ချဖို့ လာကြသူများပါတကား။ နောက်ဆုံးတွင် ကားပေါ်မှာ ခရီးသည်ဆို၍ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ပါတော့သည်။

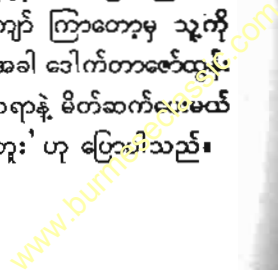
ကျွန်တော်က ယာဉ်မောင်းကို အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ် သို့ သွားလိုကြောင်း အင်္ဂလိပ်လို ပြောတော့ သူ သဘောပေါက်သွားသည်။ သူကားနှင့် ပြန်လိုက်ခဲ့ပါဟု ဆိုပြီး လာလမ်းအတိုင်း ပြန်မောင်းသည်။ ကား ပြောင်းစီးရသည့်နေရာ ဖြစ်ဟန်တူသော အဆောက်အအုံရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ထိုနေရာမှာ ဆင်း၍ ကားစောင့်ရန် ယာဉ်မောင်းက ပြောပြီး ဆက်မောင်းသွားသည်။ အဆောက်အအုံထဲမှာ ထိုင်စောင့်ရင်း ဆရာမ ဒေါ် ပန်းခက်ကို အကျိုးအကြောင်း ဖုန်းဆက်ပြောရသည်။ မကြာမီ ဘတ်စ်ကား တစ်စီး တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည့်အတွက် အဆင်ပြေသွားပါသည်။ ကျောင်းတို့ စာသင်ချိန်အမီ ရောက်သွားပါတော့သည်။

မြန်မာကျောင်းသားတစ်ယောက်အကြောင်း

အစ်နေ့တွင် ဒေါက်တာဇော်ထွန်းက ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး မြန်မာ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ပေးရန် ခေါ်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြော သည်။ ဒေါက်တာဇော်ထွန်းမှာ အိုဆာကာရှိ ဆေးတက္ကသိုလ်တစ်ခုတွင် တာဝန် အမ်းဆောင်နေသော ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ကိုယာစံခရီးတွင် မိသားစု နှင့်အတူ လိုက်ပါလာပြီး ကျွန်တော့်တို့ မိသားစုနှင့် သိကျွမ်း ခင်မင်သွားသည်။ အိမ်ကိုလည်း လာလည်ဖူးသည်။ ယခု မြန်မာကျောင်းသားသစ်တစ်ယောက် ခေါ်လာမည် ဆိုသည့်အတွက် မြန်မာမိတ်ဆွေသစ် တိုးဦးမည်ဟု တွေးပြီး မေးသောနေပါသည်။

ဒေါက်တာဇော်ထွန်း မိသားစုနှင့်အတူ မြန်မာကျောင်းသားတစ်ယောက် ခေါ်လာသည်။ သူ့ကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော် အံ့ဩသွားပြီး 'ဟာ ဒါ... ဟုတ်လား' ဟူ၍ သူ့နာမည်ကိုခေါ်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ထိုကျောင်းသား မှာ ကျွန်တော် ဂျပန်ရောက်စက အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ် မှာ ဂျပန်စကားသင်တန်း တက်နေသော ကျောင်းသား ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန် ဆိပ်မုတက္ကသိုလ်မှာ တက်နေစဉ် ပညာတော်သင် အရွေးခံရသည့်အတွက် ဂျပန် ရောက်လာပြီး ပထမ ၆ လမှာ ဘာသာစကားသင်တန်း တက်နေခြင်း ဖြစ် သည်။ ကျွန်တော် ဂျပန်လာခါနီးမှာ သူ့အမေနှင့် အဖေ အိမ်ရောက်လာပြီး သူ့သားအတွက် ဘောလိပ်များ လူကြိုပေးသည့်အတွက် ယူလာရသေးသည်။ ဂျပန်ရောက်နေသူကို မြန်မာနိုင်ငံက ဘောလိပ် လူကြိုပေးသည့်အတွက် စိတ် ဆဲမှာ ဆန်းသလို ထင်မိသော်လည်း ဘာမှ မမေးခဲ့ပါ။ 'ဂျပန်မှာ ပစ္စည်းတွေ ဈေးကြီးတယ်ဆိုလို့ ပို့ပေးတာပါ' ဟု သူ့အဖေက ပြောသည်ကို မှတ်မိနေပါ သည်။

သူ လူကြိုပစ္စည်း လာယူသောအခါ လိုအပ်သော အကူအညီရှိလျှင် ပြောဖို့ အိမ်ကို လာလည်ဖို့ မှာလိုက်သေးသည်။ သို့သော် လူကြိုပစ္စည်း လာယူ ပြီးကတည်းက သူ့ကို မတွေ့ရတော့ပါ။ မေးမြန်းကြည့်သောအခါ ဂျပန်စကား သင်တန်း ပြီးသွားပြီဖြစ်၍ တိုကျိုက တက္ကသိုလ် တစ်ခုခုမှာ ဆက်ပြီး ပညာသင် နေကြောင်း သတင်းကြားရသည်။ ယခု တစ်နှစ်ကျော် ကြာတော့မှ သူ့ကို ပြန်တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်း ပြောပြသောအခါ ဒေါက်တာဇော်ထွန်း အ အံ့ဩသော မျက်နှာဖြင့် 'ဟင် ကျွန်တော် သူ့ကို ဆရာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ် ခြောက်တော့ ဆရာကို မသိသလိုပဲ၊ ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး' ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ စကားပိုင်းမှာ သူက ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။ တစ်ခုခု မေးလျှင်လည်း တော်တော်နှင့် ပြန်မပြောပါ။ ခဏအကြာတွင် ဒေါက်တာဇော်ထွန်းတို့ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သောအခါ သူက ဇာဇာ (ခိုင်သဉ္ဇာလွင်) ဆီ သွားမည်ဟု ဆိုပြီး ထွက်သွားပါသည်။

ညနေကျတော့ ဇာဇာက ဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောသည်။ ထိုကျောင်းသားမှာ ဂျပန်သို့ သူ့အရင် လအနည်းငယ်စောပြီး တက္ကသိုလ်တစ်ခု တည်းက လာကြသည့်အတွက် သိကျွမ်း ခင်မင်သည်။ ဇာဇာက ထိုကျောင်းသား၏ အခြေအနေမှာ ပုံမှန် ဟုတ်ပုံမရကြောင်း ပြောပြသည်။ တို့ကျိုးမှာ သူ ငှားနေသော အခန်းမှာ တစ်လလျှင် ယန်း ခြောက်သောင်း ပေးရသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်လ စားဖို့ သုံးဖို့အတွက် ယန်းနှစ်သောင်းလောက်သာ ကျန်တော့သည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ပြင် မြန်မာနိုင်ငံမှာ သူ့ညီတွေ ညီမတွေကို သူက ကျောင်းစရိတ် ပြန်ပို့ပေးနေရသည်။ သူ့အဖေ အဖေကလည်း ပိုက်ဆံပို့စေချင်သည်။ ယခုမှ စားဖို့ပင် အနိုင်နိုင် ဖြစ်နေသည့်အတွက် ပိုက်ဆံလည်း မှန်မှန် မပို့နိုင်။ သူ့ဗွားဆီက ဈေးသုံးထားသော ကြေးတွေလည်း ပြန်မဆပ်နိုင်။ ထိုအခြေအနေတွင် စိတ်ဖိစီးမှုဒဏ်ခံရပြီး စိတ်ပုံမှန် မဟုတ်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်နေကြောင်း ဇာဇာက ပြောပြသည်။ မိတ်ဆွေများက သူ့ကို မြန်မာပြည် ခဏပြန်ပြီး နေကောင်းအောင် အနားယူဖို့ အကြံပေးသည်ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် သူထမပြန်နိုင်။ ထိုအခြေအနေတွင် ဒေါက်တာဇော်ထွန်းတို့အိမ် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ သူ့အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ တော်တော်လည်း စိုးရိမ်သွားသည်။ ကိုယ့်အတွက် ငွေကြေး မလုံလောက်ဘဲနှင့် ထိုအိမ်လခ ဈေးကြီးသော အိပ်ခန်းမျိုးကို ဘာကြောင့် ငှားနေရသလဲဟု တွေးမိသည်။ သူ့ပညာသင်စရိတ်ထဲက ခြိုးခြံပြီး အိမ်ကို ပိုက်ဆံပြန်ပို့ရသည် ဆိုခြင်းမှာလည်း ဘဝင်ကျစရာ မဟုတ်ပါ။ သူ့အဖေ လူကြံ့ပစ္စည်း ပေးစဉ်က ကျွန်တော် သမီးကို ဂျပန်မှာ ကျောင်းမထားဘဲ အလုပ် လုပ်ခိုင်းရန်ပင် အကြံပေးသွားသေးသည်။ ထိုကျောင်းသားကလေး စိတ် မူမမှန်ဖြစ်ပြီး ပညာကို ဆုံးခန်းတိုင် အောင် မသင်နိုင်သည့် အဖြစ်မျိုး ရောက်မှာ စိုးရိမ်မိပါသည်။

သူ့ကို ထမင်းလိုက်ကျွေးရန် ဇာဇာက ကိုမင်းစံမြင့်ကို အကူအညီ တောင်းသဖြင့် ကိုမင်းစံမြင့်က စားသောက်ဆိုင် ခေါ်သွားပြီး ကျွေးမွေးကာ ဘတ်စ်ကားပေါ်သို့ တင်ပေးပြီး ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ပြန်ပို့ ပြောသည်။

သို့သော် ရှေ့မှတ်တိုင်တစ်တိုင်မှာ သူ ဘတ်စ်ကားပေါ်က ဆင်းသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရပြီး ဘယ်သွားမှန်း မသိတော့ပါဟု ကိုမင်းစံမြင့်က ပြောပြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်မှ ပြန်လာသည့် အချိန်အထိ သူ့အကြောင်းကို နောက်ထပ် မကြားရတော့ပါ။

အင်ဒိုနီးရှား ပညာရှင် သေဆုံးသည့်ကိစ္စ

၁၉၉၉ ခု နှစ်ဆန်းစ၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၈ ရက်နေ့တွင် အင်ဒိုနီးရှားမှ သူတေသန ပညာရှင်တစ်ဦး နှလုံးရောဂါဖြင့် ဆေးရုံမှာ သေဆုံးသွားသည်။ ဆေးရုံ ၃ ရုံတို့ သွားပြသော်လည်း ဆရာဝန်များက ထိထိရောက်ရောက် ကုသပေးဘဲ ပြန်လွှတ်သဖြင့် အခြေအနေ ပိုဆိုးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်များက ပြန်လွှတ်ရသည့် အဓိက အကြောင်းရင်းမှာ လူနာသည် ဂျပန်စကား မပြောတတ်သည့်အတွက် သူ ဘာဖြစ်မှန်း သေသေချာချာ မသိနိုင်သောကြောင့်ဟု ဆိုပါသည်။

သေဆုံးသူမှာ မနုဿဗေဒ ပြတိုက်သို့ လာရောက်၍ သူတေသနပြုနေသော အင်ဒိုနီးရှားလူမျိုး မနုဿဗေဒ ပညာရှင် မစ္စတာ တွန်ဂလီ (Mr. Urbanus Tongli) ဖြစ်သည်။ အသက် ၅၂ နှစ် ရှိပြီး အင်ဒိုနီးရှား၊ အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်၊ ဂျာမန် စကားများ တတ်ကျွမ်းသူ ဖြစ်သည်။ မစ္စတာ တွန်ဂလီမှာ ကျွန်တော်တို့ တိုက်၏ နောက်ဘက်က တိုက်နံပါတ် ၄ မှာ နေသော အိမ်နီးချင်း ဖြစ်သည်။

ဇန်နဝါရီလ ၁၄ ရက်နေ့တွင် မစ္စတာ တွန်ဂလီသည် အသက်ရှူကျပ်လာသည့်အတွက် နောက်နေ့မနက်မှာ သူနာတင်ယာဉ်ဖြင့် ဆေးရုံတင်လိုက်သည်။ ဆေးရုံတွင် ဂျပန် ဆရာဝန်က အသက်ရှူကျပ်ရသည့် အကြောင်းရင်းကို သူ မသိကြောင်း၊ ထိုနေ့မှာ ရုံးပိတ်ရက် ဖြစ်သည့်အတွက် စမ်းသပ်စစ်ဆေး မပေးနိုင်ကြောင်း စကားပြန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် မစ္စတာ တွန်ဂလီ၏ အခြေအနေ ပိုဆိုးလာသည့်အတွက် ထိုနေ့မှာပင် ထိုဆေးရုံသို့ ဒုတိယအကြိမ် သွားရပြန်သည်။ ဂျပန်စကားပြောတတ်သော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လည်း ပါသွားသည်။ ထိုဆရာဝန်နှင့်ပင် တွေ့သည်။ လူနာက ညအချိန်မတော် အိမ်မှာ တစ်ခုခုဖြစ်လျှင် အရေးပေါ် ဖုန်းဆက်ဖို့ အခက်အခဲ ရှိသည့်အတွက် ထိုည ဆေးရုံမှာပင် နေခွင့်ပြုဖို့ ဆရာဝန်ကို အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်သော်လည်း ဆရာဝန်က လူနာမှာ ဂျပန်စကား မပြောတတ်သည့်အတွက် ပြောဖို့ဆိုဖို့ ခက်မည်ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ငြင်းပယ်လိုက်သည်။

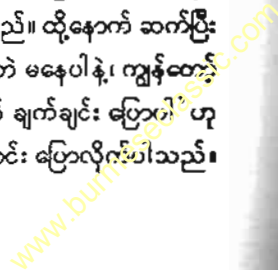
မစ္စတာ တွန်ဂလီသည် ဒုတိယဆေးရုံသို့ သွားရပြန်သည်။ သို့သော် ဆေးရုံမှာ ဆရာဝန် မရှိဟု ဆိုပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ တတိယမြောက်ဆေးရုံ သွားပြီး မစ္စတာ တွန်ဂလီက အိပ်ရာမှာ လှဲအိပ်လျှင် ပိုပြီး အသက်ရှူကျပ်လာ မည်ကို စိုးကြောင်း ပြောပြသည်။ သို့သော် ဆရာဝန်က စိတ်ပင်ပန်း၍ နေ မကောင်းဖြစ်တာ ဖြစ်မည်ဆိုပြီး စိတ်ငြိမ်ဆေးပေးကာ ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ ဆေးရုံသို့ တင်လိုက်ရာ အခြေအနေ ပိုဆိုးလာပြီး ဇန်နဝါရီလ ၁၈ ရက်နေ့မှာ သေဆုံးသွားရခြင်း ဖြစ်သည်။

မစ္စတာ တွန်ဂလီ သေဆုံးသည့်သတင်း ယိုမိယူရီရှင်ဘွန်း သတင်းစာမှာ ပါလာသောအခါ တော်တော် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ မစ္စတာ တွန် ဂလီကို ဒုတိယနှင့် တတိယမြောက် ဆေးရုံများသို့ လိုက်ပို့ပေးသော အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်မှ ကိုရီးယားဘာသာ ကထိက မစ္စတာပတ်က မစ္စတာ တွန်ဂလီသည် မိမိ သေမလောက် စံစားနေကြောင်း အကြိမ်ကြိမ် ပြော သော်လည်း ဆရာဝန်က ရောဂါ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မရှိကြောင်း အခိုင်အမာ ပြော နေသည်ဟု ပြန်ပြောပြသည်။ ဆရာဝန်နှင့် လူနာ ဘာသာစကားချင်း မတူလျှင် ဘာသာစကား အဆီးအတား ဖြစ်နေသည့်အတွက် လူနာ၏ ကိုယ်တွင်းရောဂါ အခြေအနေကို တိတိကျကျ မသိနိုင်သဖြင့် ထိထိရောက်ရောက် ကုသဖို့ ခက်ခဲ ကြောင်း မစ္စတာ တွန်ဂလီကို ငြင်းလိုက်သည့် ဆရာဝန် နှစ်ယောက်က ယိုမိယူရီ ရှင်ဘွန်း သတင်းစာကို ပြောပြသည်။ အိချိ တက္ကသိုလ် (Eichi University) မှ ပါမောက္ခဟောင်း တိုရှိုဟိကိုနိုရှိယာမ (Toskhihiko Nishiyama) က “တွန်ဂလီရဲ့ ကိစ္စဟာ ဂျပန်တွေ နိုင်ငံခြားသားနဲ့ ကောင်းကောင်း မဆက်ဆံတတ်တာကို ဖော်ပြနေတဲ့ သာဓကတစ်ခုပဲ၊ ပြဿနာက ဘာသာစကား ပြဿနာ တစ်ခု တည်းမဟုတ်ဘူး။ တစ်ယောက် ပြောတာကို တစ်ယောက်က အချိန်ယူပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်ချင်သလား၊ နားမထောင်ချင်ဘူးလား ဆိုတဲ့ ပြဿနာပါပဲ” ဟု ပြောကြောင်း သတင်းစာမှာ ဖော်ပြထားပါသည်။

နိုင်ငံခြားသား ပါမောက္ခများနှင့် သုတေသန ပညာရှင်များ နေထိုင်ရာ ကျွန်တော်တို့၏ ရိပ်သာကလေးတွင် ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက် နေထိုင်သူများကို အစည်းအဝေး ဖိတ်သဖြင့် ကျွန်တော် တက်ရောက်ရသည်။ ဂျပန် ဆရာဝန် များ၏ ပေါ့ဆမှု၊ တာဝန်မယူမှုကြောင့် နိုင်ငံခြားသား ပညာရှင်တစ်ဦး အသက် ဆုံးရှုံးရသည့် အဖြစ်မျိုး ရောက်နေသည့်အတွက် အပြစ်တင်စရာ ဖြစ်နေသဖြင့် နောက်ထပ် ဤပြဿနာမျိုး မဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်သင့်သော ကိစ္စများကို

အစည်းအဝေးမှာ ဆွေးနွေးကြသည်။ နိုင်ငံခြားသား ပါမောက္ခများ၏ ဇနီးများ ဖြစ်သော ဂျပန် အမျိုးသမီး ၂ ယောက်က ဦးဆောင် ဆွေးနွေးသည်။ နေထိုင် မကောင်းဖြစ်လျှင် အရေးပေါ် ဆောင်ရွက်သင့်သော အချက်များကို ဖော်ပြ ထားသည့် စာရွက်စာတမ်းများ ဝေငှသည်။ သူနာတင်ယာဉ် ခေါ်လိုလျှင် ဆက်သွယ်ရမည့် ဖုန်းနံပါတ်၊ ဂျပန်လို ဖုန်းဆက် စကားပြောပုံ၊ သူနာတင် ယာဉ် ရောက်လာလျှင် ပြောဆို ဆောင်ရွက်ရမည့် အစီအစဉ် စသည်တို့ကို အသေးစိတ် ဖော်ပြထားပါသည်။ သူနာတင်ယာဉ်မှာ ပြောရမည့် စကားများကို ဘာသာစကား ၁၅ မျိုးဖြင့် ပြုစုထားကြောင်းလည်း ဖော်ပြထားသည်။ အရွယ် အားဖြင့် ဆိုရလျှင် နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက်သည် ဂျပန်စကား မပြောတတ် သည့်အတွက် မစ္စတာ တွန်ဂလီလို အဖြစ်ဆိုး ကြုံရသည့် အဖြစ်မျိုး နောက်ထပ် မဖြစ်ရအောင် အသေးစိတ် အစီအစဉ် ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကိစ္စမျိုး နောက်ထပ် ဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်သော ဂျပန်များက သက်ဆိုင်ရာ အစိုးရအရာရှိ များနှင့် ဆရာဝန်များအား နိုင်ငံခြားသား လူနာများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် မည်သို့ ဆက်ဆံရမည် ဆိုသည်ကို ပိုမို နားလည်အောင် လေ့လာကြရန်နှင့် ဆေးဝါး တုသရာတွင် လူမျိုးမရွေး တန်းတူ ကုသနိုင်အောင် ဆောင်ရွက်ကြရန် အကြံပေး ပြောဆိုကြကြောင်း သတင်းစာများတွင် တွေ့ရသည်။ နိုင်ငံခြား ဘာသာစကား များဖြင့် ပြောဆို ဆက်သွယ်နိုင်သော ဆေးရုံများနှင့် ဖုန်းနံပါတ်များကိုလည်း သတင်းစာတွင် ဖော်ပြပေးသည်။ ရုံးပိတ်ရက်များတွင် ဆက်သွယ်ရန်နှင့် ညဘက်တွင် အရေးပေါ် ဆက်သွယ်ရန် အစီအစဉ်များလည်း ဖော်ပြထားသည်။ ဂျပန်နိုင်ငံတွင် နိုင်ငံခြားသားများ ဆေးဝါးကုသမှုဆိုင်ရာ ပြဿနာများကို ဖော်ပြသော ဆောင်းပါးများကို ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း သတင်းစာများတွင် မကြာ ခဏ တွေ့ရပါသည်။

ထိုအကြောင်း ဆရာယာဘူကို ပြောပြသောအခါ ဆရာက ‘ဟုတ်လား ဆရာ၊ ဒီအကြောင်း ကျွန်တော် မသိရသေးပါဘူး’ ဟု အထိတ်တလန့် ပြော သည်။ ခဏကြာတော့ ဆရာ ကျွန်တော့်ရုံးခန်း ရောက်လာပြီး သတင်းစာမှာ ပါသော ထိုအကြောင်းကို ဖတ်ပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ ထို့နောက် ဆက်ပြီး “ဆရာ ဘာအကြောင်းကိစ္စရှိပြီ ကျွန်တော်တို့ကို မပြောဘဲ မနေပါနဲ့၊ ကျွန်တော့် ထို ဖြစ်ဖြစ် ဆရာအိုးနိုနဲ့ ဆရာမ မိနာမိဒါကို ဖြစ်ဖြစ် ချက်ချင်း ပြောပါ” ဟု အရေးတကြီး ပြောနေသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

မြန်မာအမျိုးသမီး အခွင့်အရေးနှင့် သံဖြူဇရပ် အကြောင်း

ဖေဖော်ဝါရီလထဲတွင် မြန်မာစာ စတုတ္ထနှစ် ကျောင်းသူနှစ်ဦး၏ ဘွဲ့ယူစာတမ်းများကို နှုတ်မေး စစ်မေးသည်။ စာတမ်းများမှာ ဂျပန်လို ရေးသား ပြုစုထားပြီး ထုံးစံအတိုင်း စာတမ်း၏ လေးပုံတစ်ပုံ ပမာဏရှိသော မြန်မာလို စာတမ်းအကျဉ်းလည်း ပါသည်။ အိမ်ရှင် ပါမောက္ခ သုံးယောက်နှင့် ကျွန်တော်တို့က စစ်မေးသည်။ သူတို့က ဂျပန်လို ရေးသည့်အပိုင်းကို စစ်မေးပြီး ကျွန်တော်က မြန်မာလို ရေးသည့် အပိုင်းကို စစ်မေးရသည်။

စမ်းစမ်းသော် ဆိုသော ကျောင်းသူကလေး၏ စာတမ်းမှာ “မြန်မာဝတ္ထုတို့ များတွင် ထင်ဟပ်နေသော မြန်မာ အမျိုးသမီးများ၏ အိမ်ရှင်မဘဝ” ဖြစ်သည်။ မြန်မာဝတ္ထုတို့ ၂၀ ခန့်ကို ကိုးကား၍ ရေးသားထားသော စာတမ်း ဖြစ်သည်။ စာတမ်းပြုစုသူက မြန်မာ အမျိုးသမီးများ၏ ဘဝအခြေအနေကို သုံးသပ်ရာ တွင် “ဒေါ်မိမိခိုင်” ပြုစုသော “မြန်မာမိသားစု” စာအုပ်တွင် မြန်မာအမျိုးသမီးများ၏ လူမှုအဆင့်အတန်း မြင့်မားသည်ဟု ဆိုထားသော အချက်ကို လက်မခံနိုင်ကြောင်း၊ စင်စစ်အားဖြင့် မြန်မာ အမျိုးသမီးများ၏ လူမှုအဆင့်အတန်းသည် နိမ့်ကျကြောင်း၊ အမျိုးသားများနှင့် တန်းတူ အခွင့်အရေး မရဘဲ တင်းကျပ်သော ဓလေ့ထုံးတမ်းများ၏ ချုပ်ချယ်မှုကို ခံနေရကြောင်း၊ အိမ်ရှင်မ ဘဝတွင် လွတ်လပ်မှု မရှိဘဲ အိမ်ထောင်ရှင် ယောက်ျားများ၏ ဩဇာကို ခံရကြောင်း စသည်ဖြင့် သုံးသပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်က စာတမ်းရှင်၏ သုံးသပ်ချက်သည် ကျိုးကြောင်းဆိုင်လုံစွာ မရှိကြောင်း သာဓကများဖြင့် ရှင်းပြရသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာကို နက်ရှိုင်းစွာ သက်ဝင်ယုံကြည်သော မြန်မာအမျိုးသမီးများသည် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တန်ဖိုးထက် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုင်ရာ တန်ဖိုးကို အလေးထားကြောင်း၊ ကာယိန္ဒြေတို့ လေးလေးမြတ်မြတ် တန်ဖိုးထား၍ ထိန်းသိမ်းကြောင်း၊ သွေးမတော် သားမစစ်သော အမျိုးသား တစ်ယောက်က အမျိုးသမီး တစ်ယောက်၏ လက်ကလေးကိုပင် ကိုင်ခွင့်မရှိကြောင်း၊ အိမ်ထောင်ရှင်ဘဝတွင် ဗုဒ္ဓအဆုံးအမနှင့်အညီ လင့်ဝတ္ထုရား၊ မယားဝတ္ထုရားတို့ကို ထိန်းသိမ်းပြီး အပြန်အလှန် လေးစားမှု ရှိကြောင်း၊ ဇနီးက ခင်ပွန်းကို “အိမ်ဦးနတ်” အဖြစ် လေးစားသလို ခင်ပွန်းက ဇနီးကို “မိခင်နှင့်တူသော မယား၊ နမနှင့်တူသော မယား၊ မိတ်ဆွေနှင့်တူသော မယား” ဟူ၍ အလေးအမြတ် ပြုကြောင်း၊ “မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက်” ဟူ၍ အိမ်ထောင်တာဝန်ကို ထမ်းရွက်ပြီး လင် ရှာဖွေ၍ရသည့် ပစ္စည်းဥစ္စာတို့

အိမ်ထောင်ရေးသည်

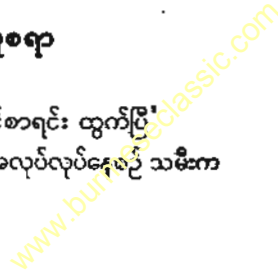
မယားအား အပ်ရကြောင်း၊ မယားက အိမ်ရှင်မကောင်း... သိက္ခာ စီတုံးရ ဆည်တဲ့ ကန်သင်း” ဆိုသကဲ့သို့ ထိန်းသိမ်းရကြောင်း၊ မြန်မာ အမျိုးသမီးများသည် ယခု စာတမ်းရှင်နှင့် နိုင်ငံခြားသား အချို့ ထင်မြင်သကဲ့သို့ မိမိတို့ကိုယ်ကို လူမှုအဆင့်အတန်း နိမ့်ကျသည်၊ လွတ်လပ်မှု မရှိဟု မယူဆကြောင်း အကျယ်တဝင့် ရှင်းပြရပါသည်။ သူ ရည်ညွှန်းသော “ဒေါ်မိမိခိုင်” မှာ မြန်မာမိသားစု ဆိုသော စာအုပ်ကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသား ပြုစုသော ခေတ်ပညာတတ် အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်မိမိခိုင် ရေးသားချက်မှာ ခေတ်အမြင်ရှိသော မြန်မာ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်၏ အမြင် ဖြစ်၍ မြန်မာ အမျိုးသမီးများ၏ ပကတိ အခြေအနေကို အမှန်အတိုင်း ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြောပြရပါသည်။ “မိန်းမတွေက ဂျပန်မှာလို ယောက်ျားတွေနဲ့ ဘီယာဆိုင်မှာ အတူတူ ထိုင်ပြီး ဘီယာမူးခွင့် မရှိတာကို အခွင့်အရေး တန်းတူ မရဘူးလို့ ပြောချင်တာလား မသိဘူး” ဟူ၍ စိတ်ထဲက တွေးမိပါသည်။ ပါးစပ်ထတော့ ထုတ်မပြောလိုက်ပါ။

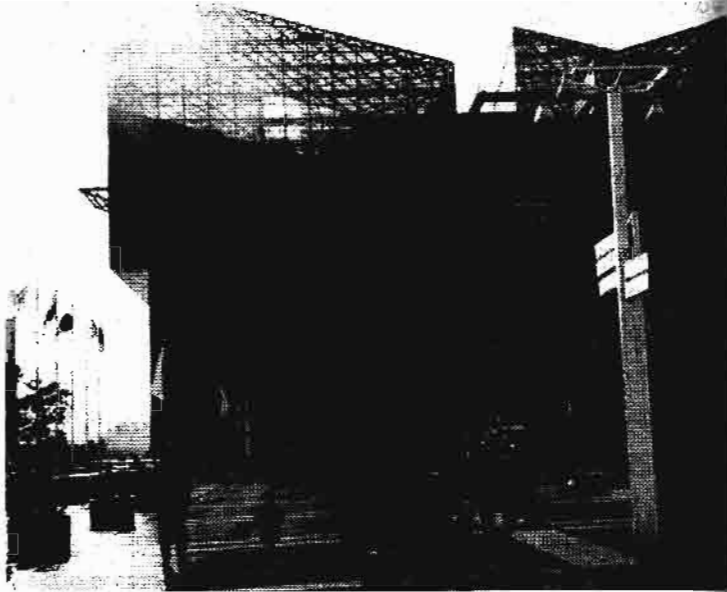
မို့မို့သော်၏ စာတမ်းမှာ စစ်အတွင်းက မြန်မာနိုင်ငံတွင် သံဖြူဇရပ် ထမ်းဖောက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဂျပန် စာရေးဆရာတစ်ဦး ရေးသော ဝတ္ထုနှင့် မြန်မာ စာရေးဆရာ လင်းယုန်သစ်လွင်၏ “သွေးချောင်းကလျှီ” ဝတ္ထုတို့တွင် အမြင်ချင်း မတူပုံကို နှိုင်းယှဉ်ပြသော စာတမ်း ဖြစ်သည်။ ဂျပန် ဝတ္ထုတွင် ဂျပန် စစ်သားများ ဂျပန် ဧကရာဇ်၏ အမိန့်ကို နာခံ၍ ကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်ပုံကို အလေးပေး ရေးဖွဲ့ထားပြီး မြန်မာဝတ္ထုတွင်မူ သံဖြူဇရပ်လမ်း ဆောက်ရန် ချွေးတပ်ဆွဲခံရသော မြန်မာ အလုပ်သမား၏ ဆင်းရဲဒုက္ခကို အလေးထား ရေးဖွဲ့ထားသည်။ ရှုထောင့်မတူ၊ အမြင် မတူသည့်အတွက် သရုပ်ဖော်ပုံ၊ အလေးထားပုံချင်း ကွဲပြား ခြားနားပုံကို နှိုင်းယှဉ်ပြထားပုံမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါသည်။

စာစစ် အဖွဲ့ဝင်များက မိမိတို့ အမြင်ကို တစ်ဦးချင်း ဖော်ပြ ရှင်းလင်းပြီး သွေးနွေးကြသည်။ နှုတ်မေး စစ်မေးမှုမှာ ၃ နာရီ ကြာမှ ပြီးစီးသွားပါသည်။

သမီးအတွက် ဝမ်းသာ ဂုဏ်ယူစရာ

ဇမ္ဗူ သမီး “နီကျူး” စာမေးပွဲ အောင်တယ်၊ အောင်စာရင်း ထွက်ပြီ” ဇန့်နဝါရီလ တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော် ရုံးခန်းမှာ အလုပ်လုပ်နေစဉ် သမီးက

ဒိုကာဆာ ငါးပြတိုက်ရေတွင်း။

သမီး အောင်လက်မှတ် ယူနေစဉ်။

ဆိုဆာကာညဉ်သည်

ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောသည်။ သမီး၏ အောင်မြင်မှု သတင်းကို ကြားရသည့် အတွက် အလွန် ဝမ်းသာသွားသည်။ 'ဝမ်းသာလိုက်တာ သမီးရယ်' ဟု ငြောငြီးအိမ်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ကာ ဇနီးကို ပြောလိုက်သည်။

ဆိုဆာကာ ဝိုင်ဒဗလျူစီအေ ကောလိပ်မှာ သမီး တက်ခွင့်ရသည့် အကြောင်းကို ရှေ့မှာ ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ သမီးက ဂျပန်စာ ဂျပန်စကား သင်ရသည်ကို စိတ်ဝင်စားသည်။ ပီသ မှန်ကန်စွာ သင်ခွင့်ရသည်။ သူ့အတန်းဖော်တွေက အမေရိကန်၊ တရုတ်၊ မလေး၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ ကိုရီးယား စသည်တို့ ဖြစ်သည်။ မြန်မာလူမျိုး ကျောင်းသူက သူ တစ်ဦးတည်း ဖြစ်သည်။ ဆရာမတွေက ဂျပန်လို တိုက်ရိုက်ပြောပြီး သင်သည့်အတွက် ပိုပြီး ထိရောက်သည်။ ဂျပန်စကားလည်း မပြောမနေရ ပြောရသည့်အတွက် အတတ် မြန်သည်။ သူ့ဆရာမတွေ အကြံပေး လမ်းညွှန်သည့်အတိုင်း အိမ်ရောက်တော့လည်း ဂျပန်စကား ပြောသည့် ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်များကို ပုံမှန် ကြည့်သည်။ ဤသို့ဖြင့် သမီး သူ့ကျောင်းမှာ ပျော်လာပါသည်။

ကျွန်တော့်တပည့်ကလေးများ ဖြစ်သော မြန်မာစာ အဓိကယူသည့် ဂျပန် ကျောင်းသူကလေးများနှင့်လည်း အသက်အရွယ် မတိုင်းမယိုမိမိ အပေါင်းအသင်း ဖြစ်သွားသည်။ သူတို့နှင့်အတူ လည်ကြပတ်ကြ၊ တင်းနစ် သွားကစားကြနှင့် ဂျပန်စကားပြောဖို့ ပို၍ အခွင့်အရေးကြုံသွားသည်။

သူ့ဆရာမတွေက "နီကျူး" စာမေးပွဲ ဝင်ဖြေဖို့ တိုက်တွန်းတော့ သမီးက မရွံ့မရဲ ဖြစ်နေသည်။ ဂျပန်ဘာသာစကား တတ်ကျွမ်းမှု စစ်ဆေးသော စာမေးပွဲ ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတကာက ဝင်ရောက် ဖြေဆိုနိုင်သည့်အတွက် နယ်ပယ် ကျယ်ပြန့်သည်။ အစ်ကျူး (အဆင့် ၁) က အမြင့်ဆုံး ဖြစ်သည်။ "နီကျူး" (အဆင့်-၂) ၏ အောက်မှာ အဆင့် ၃ တွေ၊ အဆင့် ၄ တွေ ရှိသေးသည်။ ထို့ကြောင့် သမီးက ဝင်ဖြေရင် ကောင်း မကောင်း ချိန်ရင်းဆရင်း နောက်ဆုံးမှာ ဖြေဖြစ်သွားသည်။ ယခု ထိုစာမေးပွဲ အောင်သည်ဆိုတော့ သမီးအတွက် ဂုဏ်ယူရပါသည်။ သူ့အမေက 'ဝယ်ချင်တာ ဝယ်' ဆိုပြီး ယန်းတစ်သောင်း ဆုပေးသည်။

သမီးက သူ့ကျောင်းမှာ ဆရာတွေနှင့်လည်း ခင်မင်သွားသည်။ ကျောင်းထဲပွဲ လုပ်တော့ ပြဇာတ်ထဲမှာ ပါဝင်ပြီး သံရုပ်ဆောင်ရသေးသည်။ မြန်မာစာ ထုသည့် ကျောင်းသားတွေ မြန်မာပြဇာတ် ကသလို သူတို့လည်း ဂျပန်ပြဇာတ် ထရခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြဇာတ်မှာ ဂျပန်လို ပြောပြီး ပါဝင် သံရုပ်ဆောင်ရခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် သင်ခန်းစာကို အထောက်အကူပြုသည့် သဘောပေးသည်။

သည်လိုနှင့် ပညာသင်နှစ် ကုန်၍ စာမေးပွဲ ဖြေပြီးသောအခါ သမီးအတွက် ဝမ်းသာ ဂုဏ်ယူစရာ အကြောင်းတစ်ရပ် ပေါ်လာပြန်သည်။ သမီးက သူ့အတန်းမှာ ပထမရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျောင်းက အောင်လက်မှတ် ချီးမြှင့်သည့် အခမ်းအနားတွင် သူ့အတန်းကိုယ်စား အောင်လက်မှတ် ယူရသည်။ အတန်း တစ်တန်းလျှင် ကိုယ်စားလှယ် တစ်ယောက်စီက ကျောင်းအုပ်ကြီးထံမှ အောင်လက်မှတ်များကို အတန်းကိုယ်စား တက်ယူရသည့် ထုံးစံအတိုင်း သမီးက တက်ယူရခြင်း ဖြစ်သည်။ သမီးက တစ်နှစ်လုံး ကျောင်းမပျက်သည့် ကျောင်းတက်မှန်ရလည်း ရသေးသည်။ အခမ်းအနားတွင် သမီးက မြန်မာဝတ်စုံကလေးဖြင့် တက်ရောက်သည့်အတွက်လည်း တစ်မျိုးတစ်စုံ ထူးခြားနေပါသည်။

၁၉၉၈-၉၉ ပညာသင်နှစ် ကျောင်းပြန်ဖွင့်သောအခါ သမီးက သူ့ကျောင်းမှာ ဆက်တက်ပါသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံပြန်ဖို့ နီးလာပြီဖြစ်သည့်အတွက် နှစ်ဆုံးအောင်တော့ မတက်နိုင်ခဲ့ပါ။ ရှေ့ပိုင်း နှစ်တစ်ဝက် ဆက်ပြီး သင်ယူနိုင်ခဲ့ပါသည်။

သမီး၏ ပညာရေးလမ်းကြောင်း အရွေးမှန်ပြီဟု ယုံကြည်သွားပြီး ကျွန်တော်နှင့် ဇနီးတို့ ကျေနပ်သွားပါသည်။ ဘာသာစကား သင်ယူမှုသည် သမီး စိတ်ဝင်စားသော နယ်ပယ်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါသည်။ ကျောင်းတစ်သည့် တစ်နှစ်တာအတွင်းမှာ ဂျပန်ဘာသာစကား အခြေခံ တော်တော် ကောင်းသွားပါပြီ။ သမီးက ဂျပန်စကား ဂျပန်စာ ကောင်းကောင်း တတ်နေပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့အဖို့လည်း များစွာ အဆင်ပြေပါသည်။ ဂျပန်မှာ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာတို့တွင် ကုန်ပစ္စည်း အမှတ်တံဆိပ်တွေ၊ ကြော်ငြာတွေ စသည်ဖြင့် စာဖြင့် ဖော်ပြရသည့် ကိစ္စတိုင်းတွင် ဂျပန်စာကိုသာ အသုံးများသည့်အတွက် ဂျပန်စကား ဂျပန်စာ မတတ်သူအဖို့ များစွာ အခက်အခဲ တွေ့ရပါသည်။ ယခု သမီးအားကိုးဖြင့် ထိုအခက်အခဲများကို ကျော်လွှားနိုင်ပါပြီ။

ဝမ်းလည်းသာ၊ ဂုဏ်လည်း ယူပါသည်။

ဘွဲ့နှင့်သဘင်နှင့် နှုတ်ဆက် အမှာစကား

၁၉၉၈-၉၉ ပညာသင်နှစ်အတွက် ဘွဲ့နှင့်သဘင်ကို မတ်လကုန်ခါနီးမှာ ကျင်းပပါသည်။ ဆုအိတ် (Suika) မြို့ရှိ မေခန်းမ (May Theatre) မှာ ကျင်းပသည်။ မနှစ်က ဘွဲ့နှင့်သဘင် ကျင်းပချိန်ပွင့် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု တိုက်ရိုက်

သွားနေသည့်အတွက် မတက်လိုက်ရပါ။ ယခုနှစ်တွင် ကျောင်းအောင်သဘင်ကျင်းပပုံကိုလည်း လေ့လာချင်သည့်အတွက် တက်ဖြစ်အောင် တက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

မေခန်းမသို့ နာရီဝက်လောက် ကြိုပြီး ရောက်သည်။ ဆရာယာဘူလည်း ရောက်လာသည့်အတွက် ဝမ်းသာသွားသည်။ ပါမောက္ခများကို အပေါ်ထပ် အခန်းတစ်ခန်းမှာ အရင် ဧည့်ခံသည်။ ဂျပန် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တစ်ခွက်စီ ချပေးသည်။ သတ်မှတ်ချိန်မှာ ဓာတ်လှေကားဖြင့် ဆင်းပြီး ခန်းမမှာ နေရာယူရသည်။ ဇာတ်ပွဲလို ရှေ့မှာ ကန့်လန့်ကာကြီး ချထားသည်။ ကုလားထိုင် စလုံးစီ ၅ တန်း ချထားသည့်အတွက် တက်ရောက်သူ ၄၀ ရှိသည်ဟု နားလည်ရသည်။ ပါမောက္ခချုပ် (တက္ကသိုလ် ဥက္ကဋ္ဌ) က လက်ဝဲဘက် ထိပ်ဆုံး ကုလားထိုင်မှာ နေရာယူသည်။ ကျွန်တော် ဂျပန် ရောက်စက ပါမောက္ခချုပ်အဖြစ် တာဝန်ယူသော အာရပ်ဘာသာ ပါမောက္ခ စမ္မတာ အီကောဒါ အငြိမ်းစားယူသွားပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ထိုင်းပါမောက္ခ စမ္မတာ အကာဂီ (Mr. Osama Akagi) က ပါမောက္ခချုပ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်လျက် ရှိပါသည်။

စင်မြင့်ပေါ်မှာ အားလုံး နေရာယူပြီးသောအခါ ရှေ့ကန့်လန့်ကာကြီးကို မတင်လိုက်သည့်အတွက် ခန်းမထဲက ပရိသတ်ကို မြင်ရပါသည်။ ဘွဲ့ယူသူများက လှလှပပ ပြင်ဆင်ထားကြသည်။ ဘွဲ့ဝတ်စုံ မဝတ်ကြရပါ။ ကိမိနိဝတ်သူ၊ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ဝတ်ယူတို့က စ၍ စကတ်တိုကလေး ဝတ်သူတွေ အထိ အမျိုးမျိုး တွေ့ရသည်။ ကိုယ် သင်ယူသည့် ဘာသာစကားဆိုင်ရာ အမျိုးသားဝတ်စုံ ဝတ်သူများလည်း ရှိသည်။ မြန်မာစာ ကျောင်းသူကလေးအချို့ကို ချိတ်ထဘီ၊ လက်ရှည်အင်္ကျီတို့ဖြင့် မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည့်အတွက် အံ့ဩသွားပါသည်။

အခမ်းအနားမျိုးက ဘွဲ့ယူမည့်သူများကို အုပ်စုလိုက် ကြေညာပေးသည်။ ကြေညာလိုက်သည့်အခါ အုပ်စုတစ်စုလုံး မတ်တတ်ရပ်ကြရသည်။ ထိုအုပ်စုထဲက "ကိုယ်စားလှယ်" တစ်ယောက်၏ နာမည်ကို ခေါ်လိုက်သောအခါ ကိုယ်စားလှယ်က "ဟိုက်" ဟု ထူးပြီး စင်မြင့်ပေါ် တက်လာကာ ပါမောက္ခချုပ်၊ ထိုင်နေသည့် ဆရာများနှင့် ရုံးတာဝန်ခံများကို တစ်ကြိမ်စီ ဦးညွှတ်ပြီး ပါမောက္ခချုပ်က ဘွဲ့လက်မှတ်ကို အစအဆုံး ဖတ်ပြပြီး "အာရိဂတ်တော့" ဟု ပြောကာ ဘွဲ့လက်မှတ် ချီးမြှင့်သည်။ ကျောင်းသားက ဘွဲ့လက်မှတ်ကို လက်ခံယူပြီး အတက်တုန်းကလိုပင် အကြိမ်ကြိမ် ဦးညွှတ်ပြီး ပြန်ဆင်းသွားသည်။ ထိုအခါကျမှ ရပ်နေသည့် အုပ်စုလည်း ပြန်ထိုင်ရသည်။ ဣတိအတိုင်း

တစ်စုပြီး တစ်စု ခေါ်ပြီး ကိုယ်စားလှယ် တစ်ယောက်စီ တက်ယူရသည်။ တက်ယူတိုင်းလည်း ပါမောက္ခချုပ်က ဘွဲ့လက်မှတ်ကို အစအဆုံး ဖတ်ပြသည်။

မြန်မာစာကို အင်ဒိုနီးရှား၊ ထိုင်းတို့နှင့်ရော၍ အုပ်စုတစ်စု သတ်မှတ်ပြီး ခေါ်သည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ အင်ဒိုနီးရှားဘာသာ ယူသော ကျောင်းသူက တက်ယူရသည်။ ဘွဲ့ပေးချိန် ၁ နာရီသာ ကြာသည်။ ထို့နောက် ပါမောက္ခချုပ်က ဘွဲ့နှင့်မိန့်ခွန်း ပြောပြီး ရုံးတက်က ပုဂ္ဂိုလ် သုံးယောက်ကလည်း ပြောသေးသည်။ နေ့လယ် ၁ နာရီတွင် စသော ဘွဲ့နှင့်သဘင်မှာ ၂ နာရီခွဲတွင် ပြီးသွားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံက ဘွဲ့နှင့်သဘင်တွေမှာလို ဘွဲ့ရသူအားလုံး တက်မယူရဘဲ အုပ်စု ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် တာဝန်ပေးခံရသူကသာ တက်ယူရသည့် စနစ်ကို သတိပြုမိသွားပါသည်။

ဘွဲ့နှင့်သဘင်အမိ ထုတ်သော "ဟီရော့ပ" စာရွက်တွင် ဆရာယာဘွဲ့၏ တိုက်တွန်းချက်အရ 'After four years' (လေးနှစ်ကြာပြီးနောက်) ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် နှုတ်ဆက် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် အင်္ဂလိပ်လို ရေးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုဆောင်းပါးကို မြန်မာဘာသာပြန်၍ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

မြန်မာ ဘာသာစကား၊ စာပေနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကို လေးနစ်လုံးလုံး လေ့လာဆည်းပူးပြီး အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရပြီးစ မောင်မယ်များသို့ အမှာစကား -

သားကောင်း သမီးကောင်းတွေအဖြစ် မမေ့နိုင်စရာကာလတွေကို ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ အမိတက္ကသိုလ်က မကြာမီ ထွက်ခွာကြတော့မယ် မောင်မယ်တို့ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အမှာစကား ပါးလိုက်ပါတယ်။

ဒီနှစ်ကာလတွေအတွင်းမှာ မြန်မာစာ မိသားစုဝင်တွေအဖြစ် တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ မောင်မယ်တို့ရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို ပြန်ပြောင်း သတိရဖို့ ခဏလောက် ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါ။ အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာ သင် တက္ကသိုလ်မှာ ပထမနှစ် စတင်တဲ့ နှစ်မှာတော့ မြန်မာဘာသာ ဟာ မောင်မယ်တို့အတွက် သူစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ မြန်မာစာကို စ မြင်ဖူးတုန်းက မင်းတို့ရဲ့ စာလို မျဉ်းကြောင်းတွေ မဟုတ်ဘဲ စက်ဝိုင်းတွေလို ဝိုင်းစက်နေတဲ့ စာလုံးတွေကို မြင်ရတော့ မင်းတို့ အံ့သြသွားကြမယ် ထင်တယ်။

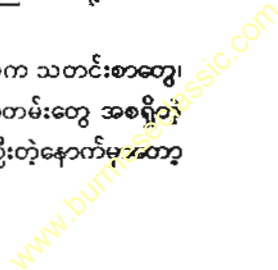
အတန်းထဲမှာ မင်းတို့ရဲ့ ဆရာ ဆရာမတွေက စာဖတ်ပြတဲ့အခါ

မှာရော၊ မင်းတို့ကိုယ်တိုင် ဖတ်ပြရတဲ့အခါမှာရော မြန်မာစကားသံ တွေကို ကြားရတဲ့အခါ မင်းတို့ နောက်ထပ် ပြဿနာတစ်ခု ကြုံရတာ မှတ်မိမှာပါ။ တချို့အသံတွေက မင်းတို့နဲ့ မရင်းနှီးဘူး။ စိမ်းနေတယ်။ "အေ"နဲ့ "အယ်"၊ "အော်"နဲ့ "အို" လို့ အသံတွေက မင်းတို့ နားထဲမှာ မကြုံပြားဘူး မဟုတ်လား။ အသံပျော့ပျော့ ဆိုရတဲ့ "သ"၊ အသံပြင်းပြင်း ဆိုရတဲ့ "သ"နဲ့ လျှာလိပ်ပြီး ဆိုရတဲ့ "ရ" သံတွေဟာလည်း မင်းတို့ကို တော်တော် ဒုက္ခပေးခဲ့တာပဲနော်။ ပြီးတော့ "က-ကာ-ကား၊ ပန့်-ပန့်-ပန့်" ဆိုတဲ့ အသံ အတက်အကျတွေကို ခွဲခြားပြီး ရွတ်ဆိုဖို့လည်း အခက်အခဲ တွေ့မှာပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ မြန်မာစကားနဲ့ မင်းတို့ရဲ့ မိခင် ဘာသာစကားဟာ ပါကျဖွဲ့ပုံ တူတာတွေကို သတိပြုမိတဲ့အခါမှာတော့ မင်းတို့ စိတ်သက်သာရာ ရသွားမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ မင်းတို့ဟာ အရင်က စိမ်းနေတဲ့ အသံ တွေနဲ့ စက်ဝိုင်းတွေကို ပိုပြီး ရင်းနှီးလာတယ်။ ပထမနှစ် ပြီးတဲ့အခါ မှာတော့ မြန်မာစာ ဖတ်နည်း ရေးနည်း အခြေခံတွေကို သိလာပြီး အရင်လို သူစိမ်း မဟုတ်တော့ဘဲ အသိမိတ်ဆွေအဖြစ် ရောက်သွား တယ် မဟုတ်လား။

နောက်နှစ်တွေမှာ မင်းတို့ရဲ့ မြန်မာစကား အပြော အကြား စွမ်းရည်တွေ၊ မြန်မာစာ အဖတ် အရေး စွမ်းရည်တွေဟာ တဖြည်းဖြည်း တိုးတက်လာတာပါပဲ။ မြန်မာစာဆရာကို လမ်းမှာတွေ့ရင် "မင်္ဂလာပါ ဆရာ" လို့ နှုတ်ဆက်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျောင်းပိတ်ရက်ရည် တွေမှာ မင်းတို့ မြန်မာနိုင်ငံကို တစ်ခါ တစ်ခေါက် အလည်အပတ် သွားပြီး မြန်မာတွေနဲ့တောင် စကားပြောနိုင်နေပါပြီ။ သူတို့ပြောတဲ့ စကားတွေကိုလည်း မင်းတို့ နားလည်နေပါပြီ။ ရွှေတိဂုံ စေတီတော်၊ ပုဂံ၊ မန္တလေး၊ အင်းလေးကန်၊ ငပလီကမ်းခြေ စတဲ့ ထင်ရှားတဲ့နေရာ တွေကိုလည်း မင်းတို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး သွားလည်ပြီးကြပြီ။ မုန့်ဟင်းခါး ကို စားကြည့်ပြီး အရသာရှိကြောင်း သိနေပါပြီ။ ကြိုဆိုတဲ့ အပြုံးတွေ ဆင်မြန်းထားတဲ့ မြန်မာတွေကို မြင်ရတဲ့အတွက်လည်း မင်းတို့ သဘော ကျနေပါပြီ။

ဒါ့အပြင် မင်းတို့ရဲ့ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်တွေသာမက သတင်းစာတွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဝတ္ထုတိုတွေ၊ ဝတ္ထုရှည်တွေ၊ ရသစာတမ်းတွေ အစရှိတဲ့ စာတွေကိုလည်း မင်းတို့ ဖတ်နိုင်နေပါပြီ။ ဘွဲ့ယူပြီးတဲ့နောက်မှာ

မြန်မာစကားဟာ အသိမိတ်ဆွေ အဖြစ်သာ မကတော့ဘဲ ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သွားမှာ သေချာနေပါပြီ။

တက္ကသိုလ်ကို ခွဲခွာသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ မင်းတို့ရဲ့ မြန်မာ ဘာသာစကား စွမ်းရည်ကို တိုးတက် ဖွံ့ဖြိုးဖို့အတွက် လေ့ကျင့်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး မရရင်တော့ ဝမ်းနည်းစရာပါပဲ။ ဘာသာစကား တစ်ခုထို့ ကျွမ်းကျင်ခြင်းဟာ အဲဒီ ဘာသာစကား ပြောနေတဲ့ လူတွေရဲ့ စိတ် တံခါးကို ဖွင့်နိုင်တဲ့ သော့ကို ပိုင်ဆိုင်ခြင်းပါပဲ ဆိုတဲ့ အဆိုတစ်ခု ရှိပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ မင်းတို့ဟာ အဲဒီ သော့မျိုး ပိုင်ဆိုင်ပြီး မြန်မာ တွေရဲ့ စိတ်တံခါးကို ဖွင့်နိုင်ပြီးတော့ မြန်မာတွေ အကြောင်းကို ပိုပြီး သိလာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။

ပညာသင်နှစ် တစ်နှစ်တာကာလ အောင်အောင်မြင်မြင် ပြီးမြောက်သွား ပါပြီ။

(၁၉၉၉ - ၂၀၀၀ ပညာသင်ကာလ)

ကျွန်း-မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးအသင်း မိတ်ဆုံပွဲမှာ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောစဉ်။

မောင်မယ်သစ်လွင်များနှင့်အတူ

၁၉၉၉-၂၀၀၀ ပညာသင်နှစ် စတင်ပါပြီ။

၁၉၉၉ ခု ဧပြီလ ၄ ရက်နေ့တွင် မောင်မယ်သစ်လွင်များကို တွေ့ဆုံမှာကြားသည့် အခမ်းအနား ကျင်းပသည်။ မောင်မယ်သစ်လွင် ကြိုဆိုဖွဲ့ယူခေါ်နိုင်ပါသည်။ ကျင်းပမည့်နေရာမှာ ဘွဲ့နှင့်သဘင် ကျင်းပသော "မေခန်း" ပင် ဖြစ်သည်။ ပါမောက္ခချုပ် (ဥက္ကဋ္ဌ) နှင့် ပါမောက္ခများ စင်မြင့်ပေါ်မှာ တန်းစီ ထိုင်ပြီးနောက် ရှေ့က ကန့်လန့်ကာ ဖွင့်လိုက်သောအခါ မောင်မယ်သစ်လွင်များနှင့် ဧည့်သည်များ ခန်းမအပြည့် တက်ရောက်သည်ကို မြင်ရသည်။ ပါမောက္ခများ တစ်ဦးချင်း မိတ်ဆက်ပေးပြီးနောက် ပါမောက္ခချုပ်က ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်စကား ပြောသည်။ ထို့နောက် တရုတ်ဘာသာ ပါမောက္ခက ဆရာဆရာမများ ကိုယ်စား နှုတ်ဆက်စကား ပြောသည်။ တရုတ်ဘာသာဖြင့် ပြောသည်ကို ဆရာတစ်ယောက်က ဂျပန်လို ဘာသာပြန်ပြသည်။ ကျွန်တော့်မှာ တရုတ်လိုလည်း မတတ်၊ ဂျပန်လိုလည်း မတတ်သဖြင့် ပြောသည့် အကြောင်းအရာကို မသိရပါ။ "ရှိတ်စပီးယား" တို့ "ကိ" တို့ "ရှယ်လီ" တို့ သူ့စကားထဲမှာပါလာသဖြင့် အနောက်တိုင်း စာပေများကို ကိုးကား ပြောနေခြင်း ဖြစ်မည်ဟု မှန်းကြည့်ရသည်။ ထို့နောက် မောင်မယ်သစ်လွင်များ ကိုယ်စား ကျောင်းသား ၃ ယောက် စင်မြင့်ပေါ် တက်လာပြီး ပါမောက္ခချုပ်ရှေ့မှာ ရပ်ထားစကားအနည်းငယ်စီ ပြောရသည်။ ထို့နောက် အခမ်းအနား ပြီးဆုံးပါသည်။ စုစုပေါင်း ၄၅ မိနစ်သာ ကြာသည်။

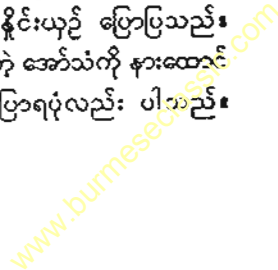
ဧပြီလ ၁၃ ရက်နေ့မှာ မောင်မယ်သစ်လွင်များကို လမ်းညွှန်မှုပေးသည့် အခမ်းအနား ကျောင်းမှာ ကျင်းပသည်။ ပထမအနေဖြင့် အရှေ့တောင်အာရှ ဘာသာစကားများ အဓိကယူမည့် မောင်မယ်သစ်လွင်များနှင့် မိတ်ဆက်ပွဲကို စာသင်ခန်း တစ်ခန်းမှာ စုပေါင်း ကျင်းပသည်။ ဘာသာရပ် အသီးသီးတွင် အိမ်ရှင် ပါမောက္ခက ဧည့်ပါမောက္ခနှင့် ပရိသတ်ကို မိတ်ဆက်ပေးပြီး ဧည့်

ဆိုကာကောညီသည်

ပါမောက္ခ ပြောသော စကားကို ဂျပန်ဘာသာ ပြန်ပြသည်။ အင်ဒိုနီးရှား၊ ဖိလစ်ပိုင်၊ ထိုင်း၊ ဗီယက်နမ် ဘာသာရပ် ဧည့်ပါမောက္ခများကို အိမ်ရှင် ပါမောက္ခများက မိတ်ဆက်ပေးပြီးနောက် ဆရာယာဘူနှင့် ဒေါ်ပန်းခက်တို့ ဆက်ပြောကြသည်။ ဒေါ်ပန်းခက် အလှည့်မှာ သူ ဝတ်ထားသော ထဘီကို ဖြန့်ပြ၊ ပြန် ဝတ်ပြုလုပ်ပြီး ထဘီအကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ကျွန်တော့်ကို စကားပြောပါ ဆိုသဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံ တည်နေရာနှင့် မြန်မာဘာသာ စာပေယဉ်ကျေးမှုတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာကို အခြေခံပုံကို အနည်းငယ် ရှင်းပြရသည်။ ဆရာယာဘူက စကားပြောရင်း နေ့လယ်မှာ မြန်မာဝတ်စုံ ဝတ်မည်ဟု ကြေညာလိုက်ရာ အားလုံး သဘောကျပြီး ရယ်ကြသည်။ ထို့နောက် ဘာသာရပ်အလိုက် မောင်မယ်သစ်လွင်များကို လမ်းညွှန်ကြသည်။

ထမင်းစားပြီး နေ့လယ်ပိုင်းမှာ အဓိက ဘာသာအလိုက် ကိုယ့်ကျောင်းသားများကို သီးသန့်တွေ့ဆုံမည့် အစီအစဉ်ကို ဆက်လက် ပြုလုပ်သည်။ အသင့်ယူလာသော မြန်မာဝတ်စုံကို ဝတ်ပြီး တက်သည်။ ဆရာအိုးနီလည်း ချောက်လာသည်။ ယခုနှစ် မြန်မာစာယူသည့် ကျောင်းသား ၁၆ ယောက် ရှိသည်။ ကျောင်းသားတစ်ယောက်စီ အလှည့်ကျ မိတ်ဆက်စကားပြောပြီး ဆရာများကလည်း ပြောသည်။ ကျွန်တော့်အလှည့်တွင် ဝတ်လာသော မြန်မာအဝတ်အစားအကြောင်း ရှင်းပြရသည်။ မြန်မာစကား မြန်မာစာ တတ်အောင် ဆရာများက သင်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကြိုးစားကြစေလိုကြောင်း ပြောရသည်။

ဆက်လက်၍ တတိယနှစ်နှင့် စတုတ္ထနှစ် ပေါင်းထားသော အတန်းမှာ သူတို့ ယူရမည့် ဘာသာရပ်များအကြောင်း ရှင်းပြပြီးနောက် ပထမနှစ် ကျောင်းသားများကို ဟောပြောသည့် အစီအစဉ်ကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်သည်။ မနှစ်က မောင်မယ်သစ်လွင်များနှင့် တစ်ညအိပ် ခရီးထွက်ပြီး ဟောပြောသည့် အစီအစဉ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ယခုနှစ်တွင် ခရီးမထွက်တော့ဘဲ ကျောင်းမှာပင် ကျင်းပခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟောပြောရာတွင် ဆရာယာဘူက မြန်မာနိုင်ငံရှိ သစ်ပင်များနှင့် တိရစ္ဆာန်များ (Flora and Fauna in Myanmar) ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ဟောပြောသည်။ ပိတောက်ပန်းအကြောင်း ဟောပြောရာတွင် ဂျပန်တို့ "ချယ်ရီ" ခံစားချက် ရှိသလို မြန်မာတို့ "ပိတောက်" ခံစားချက် ရှိပုံကို နှိုင်းယှဉ် ပြောပြသည်။ "တောက်တဲ့" အကြောင်းလည်း ပြောသည်။ တောက်တဲ့ အော်သံကို နားထောင်ပြီး "မိုးလား လေလား" ဟု တစ်လှည့်စီ လိုက်ပြောရပုံလည်း ပါသည်။ ကျောင်းသားကလေးများ သဘောကျကြပါသည်။

ကျွန်တော် “ဟီရော့” စာစောင်မှာ ရေးသော နှုတ်ဆက်ဆောင်းပါးကလေးကို ဆရာယာဘူက မိတ္တူကူးပြီး ဝေထားသည်။ ထိုဆောင်းပါးထဲက မြန်မာအသံ အတက်အကျ အကြောင်းများကို ဆရာယာဘူက ရှင်းပြပြီး “မင်္ဂလာပါ ဆရာ” ဟု နှုတ်ဆက်ကြောင်း သင်ပေးသည်။ ဆောင်းပါးထဲက “ဘာသာစကားသည် စိတ်တံခါးကို ဖွင့်နိုင်သော သော့ ဖြစ်သည်” ဆိုသော အချက်ကို ပြောပြပေးဖို့ ဆရာက ပြောသည့်အတွက် လူမျိုးတစ်မျိုး၏ အကြောင်းကို သေသေချာချာ သိချင်လျှင် ထိုလူမျိုး၏ ဘာသာစကားကို မတတ်၍မဖြစ်ကြောင်း၊ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ယဉ်ကျေးမှု စသည်ဖြင့် ဘယ်ကိစ္စမဆို လေ့လာနိုင်အောင် သက်ဆိုင်ရာ ဘာသာစကားကို အရင်တတ်အောင် သင်ရမှာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ၄ နှစ်တာ ကာလအတွင်း မြန်မာစကား မြန်စာစာ ကောင်းကောင်းတတ်အောင် ကြိုးစားကြစေလိုကြောင်း ပြောရပါသည်။ ၅ နာရီမှာ အစီအစဉ် ပြီးသွားပါသည်။ “မင်္ဂလာပါ ဆရာ” တစ်ခွန်းတော့ သူတို့ ကောင်းကောင်း ပြောတတ်သွားပါပြီ။

ဝယ်ဖတ်ဖြစ်သော အမှတ်တရ စာအုပ်များ

ဂျပန်မှာ မနီးမဝေး လမ်းထွက်သည်အခါများတွင် ကျွန်တော် ရောက်လေ့ရှိသော နေရာများမှာ စာအုပ်ဆိုင်များ ဖြစ်သည်။

ကျောင်းက စာအုပ်ဆိုင်ကို နေ့တိုင်းလိုလို ရောက်သည်။ ဆရာယာဘူက “သမဝါယမဆိုင်” ဟု မြန်မာဆန်ဆန် ခေါ်လေ့ရှိသော ထိုအဆောက်အအုံတွင် စားသောက်ဆိုင်လည်း ရှိသည်။ စာအုပ်နှင့် စာရေးကိရိယာဆိုင်လည်း ရှိသည်။ စားသောက်ဆိုင်တွင် ဆရာ ဆရာမ ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ နေ့လယ်စာ စားသောက်လေ့ရှိကြသည်။ ညနေဘက် ဆက်နေလျှင် ညစာလည်း စားနိုင်သည်။ စာအုပ်နှင့် စာရေးကိရိယာဆိုင်မှာတော့ ဂျပန်စာအုပ် အများဆုံးတွေ့ရသည်။ အခြား ဘာသာစကားဖြင့် ပြုစုထားသော စာအုပ်များလည်း အတန်အသင့်ရှိသည်။

ကျွန်တော် စာသင်ရန် ပြီးသည့်အခါ စာအုပ်ဆိုင်သို့ ခြေဦးလှည့်လေ့ရှိသည်။ ကျောင်းမှာ ပြဋ္ဌာန်းသော စာအုပ်များကို ထိုစာအုပ်ဆိုင်မှာ ဝယ်နိုင်သည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော စာအုပ် တော်တော်များများ ကျွန်တော် ဝယ်ဖြစ်သည်။ Semantics (အနက်အဓိပ္ပာယ် လေ့လာသော အတ္ထ

ဗေဒပညာ)၊ The Art of Fiction (ဝတ္ထု သဘောတရား) စသည့် စာအုပ်များ ပါဝင်သည်။ “ရှားလော့ဟုမ်း” (Sherlock Homes) ဝတ္ထုပေါင်းချုပ် ၂ တွဲလည်း ဝယ်ဖတ်ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း၏ “စုံထောက်ဦးစံရှား” ကို တော်တော်နဲ့အောင် ဖတ်ဖူးထားသော အခဲရှိသည့်အတွက် ရှားလော့ဟုမ်းကို ဖတ်ရသည်မှာ ပို၍ အရသာတွေ့သည်။ မဝယ်ဖြစ်သော်လည်း သဘောကျခဲ့သော စာအုပ်များမှာ အင်္ဂလိပ်လိုနှင့် ဂျပန်လို တွဲထားသော ဝတ္ထုစာအုပ်ကလေးများ ဖြစ်သည်။ အကျဉ်းချုပ်ထားသော ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင် ဝတ္ထုများက အစ ယခုခေတ်ပေါ်ထွက်လာသော ဝတ္ထုများအထိ အင်္ဂလိပ်လို မူရင်းနှင့် ဂျပန် ဘာသာပြန်တို့ကို စာတစ်မျက်နှာစီ ယှဉ်ပြီး ရိုက်ထားသည့် စာအုပ်များ ဖြစ်သည်။ မူရင်းရော ဘာသာပြန်ပါ ယှဉ်တွဲ လေ့လာနိုင်အောင် စီစဉ်ထားပုံမှာ သဘောကျစရာကောင်းသည်။

ဆိုဆာကာ ဝန်းကျင်က စာအုပ်ဆိုင်ကြီး ၃ ဆိုင်သို့လည်း ရောက်ဖူးသည် တစ်ဆိုင်က ဥဒဲဒဘူတာမှာရှိသော စိန်ခူးနီးယား (Kimokunia) စာအုပ်ဆိုင် ဖြစ်သည်။ ဂျပန်မှာသာမက အခြားနိုင်ငံများမှာလည်း ဤအမည်ဖြင့် စာအုပ်ဆိုင်များရှိကြောင်း သိရသည်။ နောက်တစ်ဆိုင်က ဥဒဲဒဘူတာနှင့် မနီးမဝေးမှာ ရှိသော အဆာဟိယ (Asahia) ဖြစ်သည်။ နမ်းဗ (Numba) ဘူတာနားမှာ တစ်ဆိုင်ရှိသည်ဟု ကျောင်းသူကလေးများက ပြောသည့်အတွက် ဂျွန်ကုဒို (Junkudo) ဆိုသော စာအုပ်ဆိုင်သို့လည်း ရောက်ဖူးရသည်။ စာအုပ်ဆိုင် အဝင်မှာကတည်းက ဘယ်အထပ်မှာ ဘယ်ဘာသာရပ် စာအုပ်တွေ့ရှိကြောင်း ဖော်ပြထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့ရသည်။ ကြည့်လိုသော အထပ်သို့ ဓာတ်လှေကားဖြင့် တက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး လှည့်ကြည့်နိုင်သည်။ ထိုဆိုင်များမှ ဘာသာစာပေ စာအုပ်များအပြင် History of Japn (ဂျပန်သမိုင်း) နှင့် History of Japanese Literature (ဂျပန်စာပေသမိုင်း) စာအုပ်များ ဝယ်ဖြစ်သည်။ ကွယ်လွန်ချိန်အထိ ဂျပန်မှာ ၁၄ နှစ် တိုင်တိုင် နေထိုင်ခဲ့ပြီး ဂျပန်အကြောင်း စာပေများ ရေးဖွဲ့ခဲ့သော အနောက်တိုင်း စာရေးဆရာကြီး လက်ဖကာ ဒီယိုဟန်း (Laf-cadio Hearn) ၏ ဂျပန်အကြောင်း စာများကို စုစည်းထားသော “လက်ဖကာ ဒီယိုဟန်းနှင့် ဂျပန်” စာအုပ်ကိုလည်း ဝယ် ဖတ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ဟန်း၏ စာပေ ဆောင်းပါးအချို့ကို ဖတ်ဖူးသည့်အတွက် စိတ်ဝင်စားမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

Rashomon and other Stories (ရာရှိုမွန်နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ) စာအုပ် ဝယ်ဖတ်တော့မှ ယခင်က လူပြောသူပြောသာ ကြားဖူးခဲ့သော “ရာရှိုမွန်”

အကြောင်း သေသေချာချာ သိရသည်။ ရာရှိုမွန်မှာ ဂျပန် ရှေးဟောင်းမြို့တော် ဖြစ်သော ကျိုတိုမြို့တော်၏ အကြီးဆုံး မြို့တံခါးကြီး၏ အမည် ဖြစ်သည်။ ကျိုတိုသို့ မြို့တော် ရွှေ့ပြောင်းချိန်တွင် မြို့တံခါးကြီးကို ကျောင်းတုံးများဖြင့် အခိုင်အမာ တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျိုတိုမြို့တော် နိမ့်ပါးချိန်တွင် ရာရှိုမွန် တံခါးကြီးသည်လည်း နေရာ အနှံ့အပြား ပျက်စီးလာသည်။ လူဆိုး စားပြများ ပုန်းအောင်းရာ၊ ပိုင်ရှင်မဲ့ လူသေအလောင်းများ စွန့်ပစ်ရာ နေရာ ဖြစ်လာသည်။ ရာရှိုမွန် ဝတ္ထုမှာ ထို ရာရှိုမွန် မြို့တံခါးကို နောက်ခံပြုထားသော ဝတ္ထုတို ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုရေးသူမှာ “ရယူနီဆုကဲ အကုတဂဝ” (Ryunosuke Akutagawa) ဆိုသော ဂျပန် စာရေးဆရာကြီး ဖြစ်သည်။ ဂျပန် စာပေလောက တွင် စာမျက်နှာသစ် ဖွင့်ခဲ့သူအဖြစ် အများ လေးစားကြသည်။ ကျွန်တော် ဖတ်ရသော မူမှာ မူရင်း ဂျပန်ဝတ္ထုကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ထားသော မူ ဖြစ်ပါ သည်။ ရာရှိုမွန်ကို ဖတ်ပြီး “ဘဝမှာ အသက်ရှင် ရပ်တည်ရေး” နှင့် “ကိုယ် ကျင့်တရား စောင့်ထိန်းရေး” ဟူသော အကြောင်းနှစ်ခုကို ဆက်စပ် စဉ်းစား နေမိပါသည်။

“ရာရှိုမွန်” အမည်ကို ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်အမည်အဖြစ် အသိများကြ သည်။ “ရာရှိုမွန်” သည် ဂျပန် ရုပ်ရှင်ကားများထဲတွင် ပထမဆုံး နိုင်ငံတကာ ရုပ်ရှင်ဆု ရခဲ့သော ရုပ်ရှင်ကားကြီး ဖြစ်သည်။ ရာရှိုမွန်ကို ဖန်တီးသူမှာ အက်ရာ ခုရိဆာဝါ (Akira Kurosawa) ဆိုသော ဒါရိုက်တာကြီး ဖြစ်သည်။ ၁၉၅၁ ခုနှစ် တွင် ဗင်းနစ်မြို့၌ ကျင်းပသော ရုပ်ရှင်ပွဲတော်တွင် အဆိုပါဆုကို ရရှိချိန်မှ စ၍ ခုရိဆာဝါ၏ နာမည်သည် ကမ္ဘာ့ရုပ်ရှင်လောကတွင် ထင်ရှားလာခဲ့သည်။ ထင်ရှားသော ရုပ်ရှင်ကားပေါင်းများစွာ ဖန်တီးခဲ့သော ဒါရိုက်တာကြီး ခုရိဆာဝါ သည် ၁၉၉၈ ခု စက်တင်ဘာလ ၆ ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရာ ကွယ်လွန်ချိန် တွင် အသက် ၈၈ နှစ် ရှိနေပါပြီ။ ဒေလီ ယိုမီယူရီ သတင်းစာတွင် ဆရာကြီး ကွယ်လွန်သည့် သတင်းကို ဖတ်ရပါသည်။

Harp of Burma (Myanmar) (မြန်မာစောင်း) ဝတ္ထုကိုလည်း နာမည်ကို စိတ်ဝင်စားသည့်အတွက် ဝယ်ဖြစ်သည်။ ရေးသူမှာ မိချိုယို တကေးယာမ (Michio Takeyama) ဆိုသော ဂျပန် စာရေးဆရာ ဖြစ်ပြီး အင်္ဂလိပ် ဘာသာပြန်မှု ကို ကျွန်တော် ဖတ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ပြီးချိန်ကို နောက်ခံပြု လျက် စစ်၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အနိဋ္ဌာရုံများကို စစ်ဆန့်ကျင်ရေး ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ရေးဖွဲ့သော ဝတ္ထုဖြစ်ကြောင်း ရည်ညွှန်းသည်။ စစ်၏ အနိဋ္ဌာရုံ များဖြင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရပြီး စစ်ပြီးချိန်တွင် မြန်မာနိုင်ငံတွင်း၌ မသေမပျောက်

ကျန်ရစ်သော ဂျပန် စစ်သည်တစ်စုသည် တေးသီချင်း စုပေါင်း သီဆိုသည့် အလေ့ကို ပျိုးထောင်လျက် ဘဝကို အင်အားသစ်များဖြင့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် ရင်ဆိုင်နိုင်သောသတ္တိရှိလာပုံကို ရေးဖွဲ့ကာ တေးဂီတ၏ စွမ်းအား ကိုလည်း ဖော်ကျူးထားသည်။ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းမှာ သမားရိုးကျ မဟုတ်ဘဲ တစ်မူထားသော်လည်း ဘဝင်မကျစရာ အကွက်များ ပါနေသည်ကို တွေ့ရ သည်။ မြန်မာ ဘုန်းတော်ကြီးက စောင်းတီးသည့် စာတ်ကွက်မျိုး ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် မြန်မာများသည် ပျင်းရိပြီး အပျော်အရွှင်များကြောင်း၊ ကြီးစားအားထုတ်မှု နည်းကြောင်း၊ တောင်ပေါ်တွင် လူသားစား လူရိုင်းများရှိကြောင်း စသည်ဖြင့် မြန်မာများကို နှိမ့်ချရာရောက်သော ရေးသားချက်များလည်း ပါဝင်နေသည်။ “မြန်မာစောင်း” ကို ဖတ်ပြီးနောက် ဂျပန်တို့၏ ဝေဖန်ချက်များကိုလည်း ရှာဖွေ ဖတ်ကြည့်မိသည်။ စစ်၏ ရက်စက်ပုံ၊ ကြောက်စရာကောင်းပုံကို ရေးဖွဲ့ထား သော အကောင်းဆုံး “စစ်ဆန့်ကျင်ရေးစာပေ” ဟူ၍ အကောင်းဘက်က ချီးကျူး ဝေဖန်မှုမျိုး တွေ့ရသကဲ့သို့ ဂျပန် ဘုရင့်တပ်မတော်ကို အမွမ်းတင်ပြီး မြန်မာ လူမျိုးကို နှိမ့်ချရေးဖွဲ့ထားသော ထိုဝတ္ထုသည် စစ်ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်ကို ပီပြင်စွာ မဖော်ပြနိုင်ပါဟူ၍ အားနည်းချက်ကို ဖော်ထုတ်ဝေဖန်မှုမျိုးကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။

ဖတ်ချင်သည့် စာအုပ်ကို စိတ်အေးလက်အေး ဖတ်ရသည့် အရသာကို အပြည့်အဝ ခံစားခဲ့ရပါသည်။

သွေး ဝတ္ထုနှင့် သူ့အမြင်၊ ကိုယ့်အမြင်

ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်ရောက်ချိန်မှာ ဆရာမကြီး ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ “သွေး” ဝတ္ထုကို ဂျပန်ဘာသာ ပြန်ဆိုပြီး ဖြစ်ကြောင်း ကြားရသည်။ ဂျပန်မှာ ရုပ်ရှင် ရိုက်ရန် အစီအစဉ်ရှိကြောင်းလည်း ကြားရသည်။

“သွေး” သည် စစ်၏ အနိဋ္ဌာရုံ ဆိုးကျိုးများကို လေးနက် သိမ်မွေ့စွာ ရေးဖွဲ့ထားသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အဖြစ် အများ လက်ခံသော စာပေအရေးအဖွဲ့ ဖြစ်သည်။ “သွေး” ကို ဖတ်ပြီး ဂျပန်မကလေး ယုမိစံနှင့် မြန်မာလူငယ်ကလေး မောင်မောင် ဆိုသော အဖေတူ အမေကွဲ မောင်နှမ၏ ရင်နာဖွယ် ဖြစ်ရပ်တို့ စစ်၏ ဆိုးကျိုးအဖြစ် ရှုမြင်ရသည်။ သူတို့အဖေ ဂျပန်အမျိုးသားသည် စစ် အတွင်းတွင် တာဝန်အရ မြန်မာနိုင်ငံသို့ စစ်ချီရသောအခါ သမီးကလေး ယုမိစံတို့

ဂျပန်မှာ ထားခဲ့ရသည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ စစ်မှုထမ်းရင်း မြန်မာ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး လက်ထပ်ယူခဲ့သည်။ မောင်မောင် ဆိုသော သားကလေး ရခဲ့သည်။ စစ်ပြီး၍ ဂျပန် ပြန်ရောက်လာပြီးနောက် ထိုအကြောင်းကို သမီး ယုမိစံအား ပြောပြီး မြန်မာနိုင်ငံရှိ မောင်ကလေးကို သွားရှာဖို့ မှာခဲ့သည်။ ငယ်စဉ်က ဂျပန်သားအဖြစ် မောင်မောင် ရှုတ်ချခံရသည့်အတွက် ဂျပန်ကို မုန်းတီး နာကြည်စိတ် ရင်ထဲမှာ စွဲနေသော မောင်မောင်နှင့် မောင်ကို ရှာဖို့ မြန်မာနိုင်ငံ ရောက်လာသော ယုမိစံတို့ တွေ့ကြသောအခါ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ စရာများ ဖြစ်လာရတော့သည်။ အစ်မက မောင်ကို ချစ်စိတ်ဖြင့် ကြည့်သည်။ မောင်က အစ်မကို မုန်းစိတ်ဖြင့် ကြည့်သည်။ အစ်မနှင့် မောင်တို့ တွေ့ကြုံ အဖွဲ့များသည် ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းသည်နှင့်အမျှ စစ်၏ အနိဋ္ဌာရုံ ဆိုးကျိုးများကို အလေးအနက် သတိပြုမိလာစေနိုင်သော အဖွဲ့များ ဖြစ်သည်။

“သွေး” ဝတ္ထု ထွက်စက စစ်၏ ဆိုးကျိုးကို ဖော်ထုတ်ပြသော ဝတ္ထု အဖြစ် ရှုမြင် ရေးသားချက်များ တွေ့ရှိရသကဲ့သို့ ဖက်ဆစ်ဂျပန် စစ်ဗိုလ်တို့ အမွမ်းတင်သော ဝတ္ထုအဖြစ် ရှုမြင် ရေးသားချက်များကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။ စာဖတ်ပရိသတ်အများ နှစ်သက်လက်ခံသော ဝတ္ထုဖြစ်ကြောင်းကား မငြင်းနိုင်ပါ။

“သွေး” နှင့် ပတ်သက်၍ ပြောဆို ရေးသားချက်များကို ဂျပန်မှာ ဆက်ပြီး ကြားရ ဖတ်ရသည်။ ဂျပန် ပါမောက္ခတစ်ဦးက “သွေး” သည် ဂျပန်မဆန် ကြောင်း၊ “ယုမိစံ” ဆိုသော နာမည်သည်ပင် ဂျပန်နာမည် မဟုတ်ကြောင်း ပြောသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဂျပန်ရောက်နေသည့် မြန်မာတစ်ယောက် ရေးသည် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကိုလည်း ဖတ်လိုက်ရသည်။ “သွေး” နှင့် ပြောင်းပြန် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ စစ်အတွင်းက မြန်မာအမျိုးသမီးနှင့် လက်ထပ်ပြီး သားတစ်ယောက် ရခဲ့သော ဂျပန်အမျိုးသား တစ်ယောက်သည် ဂျပန် ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ဂျပန် အမျိုးသမီးနှင့် လက်ထပ် ပြီး သမီး ၂ ယောက် ရသည်။ ထို ဂျပန်အမျိုးသား ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် မြန်မာနိုင်ငံမှာ သားက အဖေတူ အမေကွဲ ညီမများကို တွေ့ချင်၍ ဂျပန်သို့ လိုက်သွားသည်။ တွေ့တော့ တွေ့သည်။ သို့သော် ဂျပန် ညီမများက မြန်မာ အစ်ကိုကို ဆက်ဆံပုံမှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိရုံမက မလိုလားသည့် အမူ အရာကိုပင် ပြကြပြီး နောက်ဆုံးတွင် သူတို့ဆီ မလာပါနှင့်ဟု ပြောသည့်အတွက် မြန်မာအစ်ကိုမမျှ ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ပြီး ပြန်ခဲ့ရပုံကို ရေးထားခြင်းဖြစ် သည်။ “သွေး” ထဲက ဖြစ်ရပ်မျိုး အပြင်မှာ တကယ် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဟု ဈေး ကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။

“သွေး” နှင့် ဆက်စပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားဖွယ် အချက်တစ်ချက်ကိုလည်း သိလိုက်ရပါသည်။ တစ်နေ့တွင် ဒေါ်ဆန်းမြင့် ကျွန်တော်တို့အိမ် လာလည်ရင်း စကားစပ်မိရာမှ သူ့ဖခင် ဆရာဟာရာဒါ (ဦးချစ်မန်းနွယ်) သည် “သွေး” ဝတ္ထုကို ဂျပန်ဘာသာပြန်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည်။ ဆရာဟာရာဒါသည် ဘာသာ ပြန်ရာမှာ အချက်အလက် အချို့ကို ဖြည့်စွက်ထည့်သွင်းခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ စစ်အတွင်းတွင် မြန်မာနိုင်ငံရောက် ဂျပန်စစ်သားများ မြန်မာအမျိုးသမီးများကို ယူပြီး စစ်ပြီး၍ ဂျပန်ပြည် ပြန်သောအခါ ထားပစ်ခဲ့ပုံ၊ ဂျပန်နှင့် ရပြီး ထားပစ် ခဲ့သော ကလေးများ ၃၀၀၀ ခန့် ရှိပုံတို့ကို ထည့်သွင်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာသည် မြဝတီ မဂ္ဂဇင်းတွင် ပါသော ရဲဘော်သန်းလှိုင်၏ ဆောင်းပါးမှ ထိုအချက်များကိုယူပြီး ယုမိစံ ပြောသော စကားအဖြစ် ဖြည့်စွက်ထည့်သွင်း ခဲ့သည်ဟု သိရပါသည်။ ဘာသာပြန်သူက မူရင်းမှာ မပါသော အချက်များကို ဖြည့်စွက်ရိုးထုံးစံ မရှိသော်လည်း ဆရာဟာရာဒါက ဂျပန်တို့၏ အရုပ်ဆိုးသော လုပ်ရပ်အဖြစ် ဤသို့ ဖြည့်စွက် ထည့်သွင်းခြင်းကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် မြန်မာတို့ ချစ်ခင် စာနာသော ဆရာစိတ်ဓာတ်ကို အကဲခတ်နိုင်ပါသည်။

လူ့အသက်တစ်ချောင်း

ရောဂါဝေဒနာသည်တို့၏ အသက်ကို ကယ်တင်ရန် ကြိုးပမ်းအားထုတ်သော ဆေးပညာရှင်တို့၏ ဆောင်ရွက်မှုများတွင် ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်း အစားထိုး တုသမှုသည် အထူး မှတ်တမ်းတင်ထိုက်သော လူသားတို့၏ အောင်မြင်မှုပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်မှ ပြန်ခါနီး ၁၉၅၅ ခုနှစ် အတွင်းတွင် ဂျပန် ဆရာဝန်များ၏ အစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှု အောင်မြင်သည့် သတင်းများကို ခေါ်ယူမိယူရုံ သတင်းစာတွင် မကြာခဏ ဖတ်ရသည်။

ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်း အစားထိုးကုသမှု ဥပဒေကို ၁၉၅၇ ခုနှစ်တွင် တရားဝင် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည်။ ထိုဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းပြီးနောက် နှလုံး၊ အသည်း၊ ကျောက်ကပ် စသည့် ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းများကို အစားထိုး တုသမှုများ အောင်အောင်မြင်မြင် အကောင်အထည် ပေါ်လာသည်။

ဝေဒနာရှင်တစ်ဦးမှ တစ်ဦး “ဆင့်ကဲ” အစားထိုး ကုသမှုတစ်ခုအကြောင်း ၎င်းတို့ စိတ်ဝင်စားဖွယ် တွေ့ရသည်။ ကျိုတိုတက္ကသိုလ် ဆေးရုံတွင် ကုသခြင်း ဖြစ်သည်။ အသက် ၆၀ ကျော် အမျိုးသားတစ်ယောက်၏ အသည်းကို စိတ်ပိုင်း

ပြီး ညီဖြစ်သူ အသက် ၅၀ ကျော် အမျိုးသား၏ အသည်းနှင့် အစားထိုးလဲလှယ်သည်။ တစ်ဖန် ထိုညီ၏ အသည်းဟောင်းကို နှစ်ပိုင်း ပိုင်းပြီး အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်နေရသော အသည်းရောဂါသည် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို တစ်ပိုင်းအစားထိုးပြီး ကုသပေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် လူလေးယောက် “ဆင့်ကဲ” အစားထိုး ကုသမှုကို အောင်အောင်မြင်မြင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် လူသုံးယောက်သာ ဆင့်ကဲ အစားထိုးမှု ပြုလုပ်ခဲ့ဖူးသည့်အတွက် ယခုကဲ့သို့ လေးယောက် ဆင့်ကဲ အစားထိုး ကုသမှုမှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ပထမဆုံး ကုသမှု ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားပါသည်။

“ဦးနောက်” သေဆုံးသွားသော လူနာ၏ ကိုယ်အစိတ်အပိုင်းများကို အခြား ဝေဒနာရှင်များအားအစားထိုး ကုသပေးသည့် ကုသမှုများအကြောင်းကို လည်း မကြာခဏ တွေ့ရသည်။ ဂျပန်တွင် ဦးနောက် သေဆုံးသွားသူဟု ပထမဆုံး တရားဝင် ကြေညာသော လူနာ၏ နှလုံး၊ အသည်း၊ ကျောက်ကပ်နှင့် မျက်ကြည်လွှာတို့ကို အခြား ဝေဒနာသည် ၄ ယောက်အား အောင်အောင်မြင်မြင် အစားထိုး ကုသပေးသည့် ကုသမှု ဖြစ်သည်။

ဦးနောက် သေဆုံးသွားသော လူနာကို ကိုချီကြက်ခြေနီ ဆေးရုံတွင် အစိတ်အပိုင်းများ ထုတ်ယူပြီး အခြား ဆေးရုံလေးရုံသို့ ခွဲပို့ကာ သက်ဆိုင်ရာ လူနာများကို အစားထိုး ကုသပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ နှလုံးကို အိုဆာကာတက္ကသိုလ် ဆေးရုံတွင် အသက် ၄၀ ကျော် အမျိုးသားတစ်ယောက်အား အစားထိုး ကုသပေးလိုက်သည်။ အသည်းကို ရင်ရွာတက္ကသိုလ်ဆေးရုံတွင် အသက် ၄၀ ကျော် အမျိုးသားတစ်ယောက်အား အစားထိုး ကုသပေးလိုက်သည်။ ကျောက်ကပ် တစ်လုံးကို တိုဟုကတက္ကသိုလ် ဆေးရုံတွင် လူလတ်ပိုင်း အမျိုးသားတစ်ယောက်အား လည်းကောင်း၊ နောက်တစ်လုံးကို နာဂါဆာကီချူအို အမျိုးသားဆေးရုံ တွင် အသက် ၄၀ ကျော် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အား လည်းကောင်း ခွဲစေ အစားထိုး ကုသပေးလိုက်သည်။ ထို့ပြင် ထို ဦးနောက်သေဆုံးသွားသူ၏ မျက်ကြည်လွှာနှစ်ခုကို ကိုချီ ဆေးကျောင်းတွင် အသက် ၇၀ ကျော်နှင့် ၄၀ ကျော် အမျိုးသမီး ၂ ယောက်အား တစ်ခုစီ အစားထိုး ကုသပေးလိုက်သည်။ ကုသမှုအားလုံး အောင်မြင်ကြောင်း ဖော်ပြထားပါသည်။ အလားတူ အစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှု အောင်မြင်သည့် သတင်းများကို မကြာခဏ တွေ့ရပါသည်။ ဆေးပညာရှင်များ၏ ထူးချွန် အောင်မြင်မှုများကား လေးစားဖွယ် ကောင်းလှ ပါသည်။ သို့သော် ...

တစ်ဖက်တွင် လူအသက်ကို အလေးအမြတ် တန်ဖိုးထားကာ အသက်

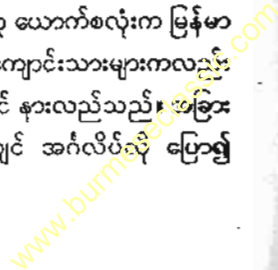
တယ်ရေးကို အားသွန်ကြီးပမ်း ဆောင်ရွက်နေသကဲ့သို့ တစ်ဖက်တွင် လူအသက်ကို တန်ဖိုးထားဘဲ စိတ်လိုက်မာန်ပါ သတ်ဖြတ်နေကြသည့် သတင်းများကို စိတ်မချမ်းသာစရာ ဖတ်ရှုရပါသည်။ သားက သူ့ကို ရိုက်နှက်ဆုံးမတတ်သည့် အဖေကို အငြိုးထားပြီး အရွယ်ရောက်လာသောအခါ ကြီးဖြင့် တုပ်၍ သတ်သည့် သတင်း၊ အမေက ကလေးငယ်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ မိုးထဲလေထဲ ဖစ်ထား၍ အအေးမိပြီး သေဆုံးသည့်သတင်း၊ အလယ်တန်း ကျောင်းသား ငါးသားယျာဂ ပြောဆို ဆုံးမသော ဆရာမကို “လိပ်ပြာ” ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုး သတ်သည့်သတင်း၊ ကျောင်းသားချင်း ဓားဖြင့် ထိုးသတ်သည့်သတင်း စသည့် သတင်းများကို ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ဖွယ် တွေ့ရသည်။

တစ်ခါတွင် ညနေသင်တန်း တက်နေသော အသက် ၇၁ နှစ်ရှိ အပ်စိုက် ဆေးကုဆရာ အဘိုးကြီး တစ်ယောက်နှင့် ၁၈ နှစ်အရွယ် ကျောင်းသားကလေး တစ်ယောက် သင်တန်းတက်ရင်း စကား အငြင်းအခုံ ဖြစ်ကြသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ငြင်းခုံသည့်အကြောင်းမှာ သူတို့ စာသင်ခန်းမှာ သင်တန်းမစခင် လေအေးစက် ဖွင့်ထား မထား ဆိုသည့်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ ဘာမှ အရေးကြီးသည့် ကိစ္စ မဟုတ်ပါ။ ငြင်းခုံရင်း ကျောင်းသားကလေးက ၁၀ စင်တီမီတာ အသွား ဂွီသော “လိပ်ပြာ” ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး အဘိုးကြီးကို အချက်ပေါင်းများစွာ ထိုးသည့်အတွက် အဘိုးကြီး သေဆုံးသွားသည်ဟု ဆိုပါသည်။ သတင်းစာတွင် ပါလာသော ထိုသတင်းကို ဖတ်ရင်း ‘ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ’ ဟု ညည်းမိပါသည်။

လူသားတို့၏ လုပ်ဆောင်ချက် နှစ်မျိုးသည် မည်မျှ ဆန့်ကျင်ခြားနား သွားကြောင်း ဆက်စပ် စဉ်းစားနေမိပါသည်။

“မိဂီ” သုံးခွန်း

ဂျပန်စကား မတတ်ဘဲ ဂျပန်မှာ ၂ နှစ်တိုင်တိုင် နေထိုင်ခဲ့သည့် ကျွန်တော့် အဖြစ်ကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်သောအခါ “ကံကောင်းပေလို့” ဟု ပြောရမလို ဖြစ်နေပါသည်။ ကျောင်းမှာတော့ အိမ်ရှင် ပါမောက္ခ ၃ ယောက်စလုံးက မြန်မာ စကား တတ်သည်။ ကိုယ် စာသင်ပေးရသော ဂျပန် ကျောင်းသားများကလည်း မြန်မာစာ အဓိက ယူသည့်အတွက် မြန်မာလို ပြောလျှင် နားလည်သည်။ အခြား ဘာသာရပ် ဌာနများက ဆရာများနှင့် ပြောချင်လျှင် အင်္ဂလိပ်လို ပြော၍

ရသည်။ ဂျပန်စကား မတတ်သော်လည်း ကျောင်းမှာတော့ သိပ်ပြဿနာ မရှိပါ။ အပြင်မှာကျတော့ ပြဿနာ တော်တော် ရှိပါသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်က အဆောက်အအုံတွေမှာ တပ်ထားသော ဆိုင်းဘုတ် တွေကို ကြည့်လိုက်လျှင် အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ် အနည်းအကျဉ်း တွေ ရသော်လည်း အများစုမှာ “ဘူးသီး ငါးပေါင်းကြော်” တွေ ဖြစ်နေသည်။ ကုန်တိုက်တွေထဲ ရောက်တော့ ပိုဆိုးသည်။ ဘူးတွေ ပုလင်းတွေ ပုံစံအမျိုးမျိုးမှာ တံဆိပ်လှလှကလေးတွေ ကပ်ထားသော်လည်း တံဆိပ်ပေါ်က စာများမှာ ဂျပန်စာ တွေ ဖြစ်နေသည့်အတွက် ဘာပစ္စည်းမှန်း မသိနိုင်ပါ။ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်က ပြောဖူးသည်။ “ကျွန်တော် ဂျပန် ရောက်စက ဂျပန် စကားလည်း မပြောတတ် သေးဘူး။ ဂျပန်စာလည်း မတတ်သေးဘူး။ ဒီတော့ ဘာပစ္စည်းမှန်း သေသေ ချာချာ မသိဘဲ မှန်းပြီး ဝယ်ရတာပေါ့။ ဒီတော့ ဖြူဖြူ အမှုန်တွေ တွေ့လို့ အချို့မှုန် မှတ်ပြီး ဝယ်ခဲ့တာ အိမ်ကျမှ ဆားတွေ ဖြစ်နေမှန်း သိရတော့တယ်ဗျ” တဲ့။

ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်လည်း ရောက်စမှာ ထိုအဖြစ်မျိုး ကြုံရပါသည်။ လမ်းတွင် တွေ့ရသော ဆိုင်းဘုတ်များမှာ အင်္ဂလိပ် ရေးထားလျှင် တော်သေးသည်။ ဂျပန်လို ရေးထားတော့ ဘာဆိုင်းဘုတ်မှန်း မသိတော့ပါ။ နောက်တော့ စာလုံး သဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ပြီး မှတ်ထားရသည်။ ဘတ်စ်ကား စီးလျှင် ကားထိပ်ထဲ စာတန်းမှာ ရှေ့ဆုံးက “အို” ဆိုသော ဂျပန် စာလုံးကို ကြည့်ပြီး “အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်” သွားမည့် ကားဟု မှတ်ထားလိုက်ရသည်။ ဈေးဆိုင်မှာ ပလတ်စတစ်ဘူးကလေးနှင့် ထည့်ထားသော အသားကြော်ကို ကြက်သားကြော်လား ဝက်သားကြော်လား မသိကွဲသဖြင့် စာလုံးကိုသာ ခွဲခြား ပြီး ပုံစံသ မှတ်ထားလိုက်ရသည်။

ရှေ့မှာ ဖော်ပြခဲ့သော အင်ဒိုနီးရှား ပညာရှင် သေဆုံးရသည့် ကိစ္စမှာ လည်း ဂျပန်စကား မတတ်ခြင်းနှင့် ဆက်စပ်နေသည်။ နာဂါနိုမြို့တွင် ၁၈ ကြိမ်မြောက် ဆောင်းရာသီ အိုလံပစ် ပွဲတော် ကျင်းပရာ၌ ၇ နိုင်ငံမှ အားကစား သမားများ ပါဝင် ယှဉ်ပြိုင်ကြသည်။ ပွဲတော် သတင်းများထဲက သတင်း တစ်ပုဒ်ကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားမိသည်။ အခြား မဟုတ်ပါ။ ဂျပန် ဆရာဝန် များနှင့် ဆေးခန်းလာပြသည့် အားကစားသမားများ၏ ဘာသာစကား ပြဿနာ အကြောင်း ဖြစ်သည်။ ဆေးခန်း လာပြသော အားကစားသမား အချို့မှာ ဂျပန် စကားလည်း မတတ်။ အင်္ဂလိပ်စာလည်း မတတ်သည့်အတွက် ဆရာဝန်တွေ ဦးနှောက်ခြောက်ရသည်။ သူ ပြောတာ ကိုယ်နားမလည်၊ ကိုယ်ပြောတာ သူ

အိုဆာကာညီသည်

နားမလည်ဖြစ်ပြီး အနာနှင့် ဆေး ကိုက်အောင် မလေးနိုင်မှတော့ ဆရာဝန်တွေ စိုးရိမ်ကြသည်။ “နားလည်တာ လွဲသွားပြီး ကုထုံးမှားမှား ခိုးခိုက်တာထက် ထူ တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က ပြောကြောင်း ဖတ်လိုက်ရပါသည်။

ဆန်ရီချူအို ဘူတာမှ အိမ်သို့ တက္ကစီ စီးပြီး ပြန်မည်ဆိုလျှင် ဂျပန် စကား မပြောတတ်သော်လည်း ကိစ္စမရှိပါ။ ဘူတာမှ အိမ်သို့ သွားသည့် လမ်း တစ်လျှောက်တွင် ညာဘက်သို့ ကွေ့ရသည့်နေရာ ၃ နေရာ ရှိသည်။ အခြား အချိုးအကွေ့ မရှိ။ ထို့ကြောင့် ကွေ့ရမည့် နေရာကို အသေအရာ မှတ်ထားပြီး ထိုနေရာ ရောက်သည်နှင့် “မိဂိ” (ညာဘက်ချိုးပါ) ဟု ပြောလိုက်ရပေ။ “မိဂိ” တစ်ခါပြောလိုက် ကားဆရာက တစ်ခါ ချိုးလိုက်နှင့် သုံးခါလည်း ပြောပြီးရော အိမ်ရှေ့လည်း ရောက်ရော။

ဂျပန်မှာနေသည့် ၂ နှစ်လုံးတွင် ဘူတာမှ အိမ်ပြန်သည့်အခါ “မိဂိ” သုံးခွန်း ပြောရန်နှင့် အိမ်ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ပြန်ရောက်ပါသည်။

ဂျပန် စကားပြောသင်တန်းနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေများ

အင်ဒိုနီးရှား ပါမောက္ခ သေဆုံးသည့် ကိစ္စကို အကြောင်းပြု၍ နိုင်ငံခြားသား ဆရာများ၊ အရေးအကြောင်းဆိုလျှင် ပြောဆို ဆက်သွယ်နိုင်ဖို့ ဂျပန်စကားကို အနည်းဆုံး ထဲမင်းစား ရေသောက် တတ်ထားလျှင် ကောင်းမည်ဟု ပြောကြ ဆိုကြသည်ကို ကြားရသည်။ မကြာမီ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံခြားသား ပါမောက္ခ များ၏ အိမ်ရာခန်းတွင် ဂျပန်စကားပြောသင်တန်း ဖွင့်သည့် အစီအစဉ် ပေါ်လာပါသည်။ သင်ပေးမည့် ဆရာမမှာ ကျွန်တော်တို့ ဘေးက တိုက်မှာ နေသော မေကိုစံ (Ms. Meiko Ikezawa) ဖြစ်သည်။ သူ့ခင်ပွန်းက အိုဆာကာ တက္ကသိုလ်မှ ပြင်သစ်လူမျိုး ပါမောက္ခတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အင်ဒိုနီးရှား ပါမောက္ခ ကွယ်လွန်သည့်ကိစ္စ အစည်းအဝေးတွင် မေကိုစံက ဦးဆောင် ဆွေးနွေး ရှင်ဗြ ခဲ့ဖူးသည်။ ယခု ဂျပန်စကားပြော သင်တန်းကို သူက စေတနာ့ ဝန်ထမ်း ဖွင့်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရာဝင်းထဲမှာ စုဝေးခန်း (commu nity room)အဆောက်အအုံကလေးတစ်ခု ရှိသည့်အတွက် ထို အဆောက်အအုံ မှာ သင်တန်းဖွင့်ဖို့ စီစဉ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သင်တန်း တစ်ပတ်လျှင် တစ်ရက်သာ ဖြစ်၍ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရှိသည်။ သောကြာနေ့တိုင်း ည ၇ နာရီမှ ၈ နာရီခွဲအထိ ဖြစ်သည်။ သင်တန်းသားအဖြစ် ကျွန်တော်တို့ ၈ နီးမောင်နံ စာရင်းပေးလိုက်ကြသည်။

သင်တန်းမှာ အနီးအနားက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တော်တော်များများ တွေ့ရသည်။ ထိုင်းက ဆရာမ နာဗာဗန် (Ms. Navavan Bandumeda) အိန္ဒိယက ဆရာ ကုမာရ် (Mr. Kumar Srivastra) တန်ဇန်းနီးယားက ဆရာမ ရုသ် (Ms. Ruth) အီတလီက ဆရာ လုကာ (Mr. Luca)၊ ဩစတြီးယားမှ ဆရာမ လင်ဒါ (Ms. Linda)၊ ဆွီဒင်မှ ဆရာမ၏ ခင်ပွန်း ခုရရှ် (Mr. Kursh) တို့ ဖြစ်သည်။ သင်တန်းသား နာမည်တွေကို ဆရာမက ဂျပန်လို ခေါ်တော့ အခြား နာမည်တွေက အသံသိပ်မပြောင်းသော်လည်း ဆရာမကြီး ရုသ်ခမျာ ရုစစ် (Ruth San) ဖြစ်သွားရာသည်။

ဆရာမ မေကိုသည် သူ့ခင်ပွန်း တာဝန်ပြီးဆုံးလျှင် ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ လိုက်သွားတော့မည် ဖြစ်သည်။ မလိုက်မီ သုံးလေးလမှာ အချိန်ယူပြီး သင်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာမက အသင်အပြ ကောင်းသည်။ သင်ခန်းစာတွေကို မိတ္တူပွားလာပြီး တက်တက်ကြွကြွ သင်ပေးသည်။ စကားလုံးတွေ သင်ပေးပြီး အခြေခံဝါကျများ ဖွဲ့ကာ တစ်ယောက်ချင်း ပြန်မေးသည်။ ချက်ချင်း ပြန်ဖြေရသည်။ သင်ပေးလိုက်သော သင်ခန်းစာများကို နောက်တစ်ပတ်မှာ သင်ခန်းစာသစ် မတက်မီ ပြန်မေးတတ်သည့်အတွက် အိမ်က စာကျက်သွားရသည်။ စကားလုံးတွေ သိပ်မမှတ်နိုင်သည့်အတွက် ဆရာမ စာမေးမှာ သိပ်ကြောက်သည်။ ဇနီးက နေ့ဘက်မှာ သင်တန်းတက်နေသည့်အတွက် ကျွန်တော်ထက် ပိုပြီး စကားလုံးတွေ မှတ်မိသည်။ ဆရာမ စာမေးတော့မည့် ဆိုလျှင် ကျွန်တော်ကို ထောက်ပေးနိုင်ဖို့ သူ့အနားမှာ ကပ်နေရသည်။ ကျွန်တော် မေ့နေသော စကားလုံးကို ဇနီးက တိုးတိုးကလေး ထောက်ပေးသည်။ ဆရာမက ရိပ်မိပုံရပါသည်။ တစ်ညမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို လူချင်းခွဲထားပြီး စာမေးသည့်အတွက် ချွေးပြန်သွားပါသည်။ အနှစ်နှစ်အလလ တပည့်တွေကို စာမေးခဲ့တာ ဝဋ်လည်တာပဲဟု တွေးရင်း ပြုံးမိပါသည်။

တစ်ညတွင် ကျွန်တော်တို့ သင်တန်းကို NIK က တီဗီလာရိုက်သည်။ အင်ဒိုနီးရှား ပါမောက္ခ သေဆုံးမှုနှင့် ဆက်နွယ်နေသော သင်တန်းအဖြစ် လာရိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ လွှင့်ထုတ်မည့်ရက်ကို ကြိုပြောထားသည့်အတွက် ထိုသင်ခန်းစာမှာ ကျွန်တော်တို့ လူစုပြီး ကြည့်ဖြစ်ကြသည်။ အင်ဒိုနီးရှား ဆရာသေဆုံးရသော ကြေကွဲဖွယ် ဖြစ်ရပ်နှင့် အစချီပြီး နိုင်ငံခြားသားများကို ဂရုတစိုက် ဆေးဝါး ကုသပေးပုံများကို ဆက်ပြီး ပြသည်။ ကျွန်တော်တို့ စကားပြော သင်တန်းမှာ သင်ကြားနေပုံကိုလည်း ဆက်ပြသည်။ သင်တန်းသား အချို့နှင့် မေးမြန်း ဆွေးနွေးခန်းလည်း ပါသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဆရာမ မေကိုတို့ မိသားစုနှင့် အတူ။

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် အတူ။

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး စားသောက်ကြစဉ်။

သင်တန်းကို အကြောင်းပြု၍ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ ပိုပြီး ခင်မင် ရင်းနှီး သွားပါသည်။ သင်တန်းတွင် သင်တန်းသားများ အလှည့်ကျ ကျွေးမွေးမည့် အစီအစဉ်လုပ်ပြီး တပျော်တပါး စားကြသည်။ မွေးနေ့တွေ မေးကြပြီး မွေးနေ့ ပါတီ လုပ်ကြ၊ စားကြသောက်ကြ၊ လက်ဆောင်ပေးကြနှင့် ပျော်စရာ ကောင်းပါ သည်။

တစ်နေ့တွင် သင်တန်းသားများကို မြန်မာထမင်းကျွေးဖို့ စီစဉ်ပြီး ဇနီးနှင့် သမီးတို့ ဝယ်ခြမ်း ချက်ပြုတ်ကြသည်။ ပဲထမင်း၊ ကြက်သားဆီပြန်၊ ငါးနှပ်၊ ပုစွန်နှင့် အသီးအရွက် အစိမ်းကြော်၊ မုန့်လာဥနီသုပ်၊ သီးစုံချဉ်ရည် ဟင်းတို့ ညနေကျတော့ အဆင်သင့် ဖြစ်ပါပြီ။ ထမင်းစားဖို့ စုဝေးခန်းမှာ ညနေ ၆ နာရီ ဖိတ်ထားသည်။ အချိန်မီ ပြင်ဆင်ထားလိုက်သည်။

ဆရာမ မေကိုက သူ့ခင်ပွန်းနှင့် သားကလေးနာတန်အပြင် သူတို့ မိတ်ဆွေ ပြင်သစ် ဇနီးမောင်နှံပါ ခေါ်လာသည်။ ခုရရှိနှင့် ဇနီးအင်နာ၊ ကုမာန် လင်ခါ၊ ရသီတို့ လာကြသည်။ ဇနီးက နေ့လယ်သင်တန်းမှ သူ့ဆရာမ ဟာဆဲ ကိုလည်း ဖိတ်ထားသည့်အတွက် ရောက်လာသည်။ ကျွေးတော့ "တိုတွဲနိုး အိုအိုရီ" (အရသာ ရှိလိုက်တာ) ဟု ပြောပြီး အားပါးတရ စားကြသည်။ စားသောက်ပြီးတော့ အအေးတိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဂျပန်စကား သင်ပေးသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဆရာမကို ပြောကြသည်။ ဆရာမကလည်း ကျွန်တော်တို့လို ပါမောက္ခတွေထဲ သူ့လို လူငယ်တစ်ယောက်ကို "ဆင်းဆေး" (ဆရာမ) ဟု လေးလေးစားစား ခေါ်ပြီး ဆက်ဆံသည့်အတွက် ဂုဏ်ယူ ဝမ်းသာကြောင်း ပြောသည်။ ဂျပန် စကား ဆက်လက် လေ့လာဖို့လည်း တိုက်တွန်းသည်။ ခုရရှိတို့က ပန်းအိုး လက်ဆောင်ပေးသည်။ ဆရာမ ဟာဆဲက ပန်းကန်ဘူးကလေး ပေးသည်။ ပြီးတော့ အားလုံး ဝိုင်းပြီး သိမ်းပေးကြသည်။

ဇနီးမှာ တစ်နေ့လုံး ချက်ပြုတ်ရသည့်အတွက် ပင်ပန်းသွားသည်။ ထမင်းလည်း မစားနိုင်တော့ပါ။ နို့တစ်ခွက်နှင့် ဆေးသောက်ပြီး အိပ်လိုက် ရသည်။

ဟင်ဒီပါမောက္ခ ကုမာန်နှင့် ကျွန်တော်တို့ တော်တော် ခင်မင်သွားသည်။ ကျောင်းမှာ သူ့ကို ကျွန်တော်က "ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော် သိတဲ့ တတိယ ကုမာန်ပဲ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသား ဒီလစ်ကုမာန်နှင့် အရှေ့ကုမာန်တို့ကို အရင် တွေဖူးတာလေ" ဟု ရယ်စရာ ပြောပြသောအခါ သူ သဘောကျသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က ကြည့်ခဲ့ရသော အိန္ဒိယ ရုပ်ရှင်များက မင်းသား

ဒီလစ်ကုမာန်မှာ ယခုအထိ အသက်ထင်ရှား ရှိနေကြောင်း သူက စိတ်ဝင်တစား ပြောပြသည်။ တစ်နေ့ ကျွန်တော်တို့အိမ် လာလည်ပြီး ဖန်တုံးမှာ ဆင်စုပ် ဖော်ထားသော "ဂနေရ" နတ်ရုပ်ပုံကလေး လက်ဆောင်ပေးသည်။ သူ့သမီး "ဂွန်ဂျန်" ဆိုသော မိန်းကလေး အိန္ဒိယမှ ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော် သမီးက အိုဆာကာ ဝိုင်ဒဗလျူစီအေကျောင်းကို လိုက်အပ်ပေးရာမှ သိကျွမ်းပြီး အပြန်အလှန် အလည်အပတ် သွားကြလာကြသည်။

ထိုင်းပါမောက္ခ ဆရာမကြီး နာဗာဗန်နှင့် ကျွန်တော်က တစ်ခါတစ်ခါ ကျောင်းအသွားအပြန် ဆုံမိပြီး အတူတူ လမ်းလျှောက်သွားရင်း စကားစမြည် ပြောဖြစ်ကြသည်။ သူက တစ်ယောက်တည်း လာနေရခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် အခန်းမှာ အဖော် မရှိသဖြင့် တစ်ခါတစ်ခါ အခက်အခဲတွေကြောင်း ပြောသည်။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော် ရုံးခန်းမှာ အထုပ်ကလေး တစ်ထုပ် ထည့်ထားသည်ကို တွေ့သည့်အတွက် ယူကြည့်ရာ အပေါ်က အင်္ဂလိပ်လို စာကလေး ရေးထား သည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုင်း ငှက်ချောခြောက်ကြော် ဖြစ်ကြောင်း ရေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂျပန် စကားပြောသင်တန်း ပြီးသွားသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ တစ် ယောက်အိမ် တစ်ယောက် ဝင်ထွက် သွားလာကာ ခင်ခင်မင်မင် နေခဲ့ကြပါ သည်။

ဆရာမ ဟာဆဲမှာ မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ဇနီး တက်နေသော ဂျပန် သင်တန်းတွင် ဇနီးကို ဂျပန်စာ သင်ပေးရင်း ခင်မင် သွားသည်။ ပညာသင်နှစ် ကုန်သွား၍ ဇနီးက ဆက်မတက်တော့ပါဟု ပြော သောအခါ ဆရာမက အိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်လာပြီး ဆက်တက်ဖို့ ဇနီးကို တိုက်တွန်းသည့်အတွက် ဆက်တက်ဖြစ်သွားသည်။ ဇနီး၏ အတန်းတက်ဖော် များလည်း ခင်မင်သွားပြီး အိမ်လာလည်ကြသည်။ "ဒမေးလျာ" ဆိုသော အမျိုး သမီး အိမ်လာလည်ပြီး စကားတွေ ပြောကြပါသည်။

မိတ်ဆွေသစ်များ တိုးပွားလာသည့်အတွက် ဝမ်းသာရပါသည်။

ရေးဖြစ်သော စာများနှင့် သိရသော အကြောင်းများ

ဂျပန်မှာရှိတုန်း ရေးဖြစ်သော စာအများစုမှာ ပေးစာများ ဖြစ်သည်။ မိတ်ဆွေ တွေ တပည့်တွေက စာရေးလိုက်၊ သူတို့ စာကို ပြန်လိုက်၊ သူတို့က ငိုယ့်စာရည်

ပြန်ရေးလိုက်၊ စာထပ်ပြန်လိုက်နှင့် စာ အဆက်အသွယ် မပြတ်သည့်အတွက် စာဆိုင်ကယ် မျှော်ရကျိုးနပ်ခဲ့ပါသည်။

ရာထူးတိုးသည့် သတင်းတွေ၊ အပြောင်းအရွှေ့ သတင်းတွေ ကြာရတိုင်း စိတ်ထဲမှာ မှတ်ထားပြီး “ဘယ်သူက ဘယ်ရောက်နေပြီ” ဟု တွေးကြည့်ရသည်။ တပည့်တွေက စာရေးရင်း ဆေးပို့သူက ပို့၊ စားစရာ ငါးခြောက်ကြော် ပို့သူက ပို့၊ သီချင်း နားထောင်စရာ ကက်ဆက်ခွေ ပို့သူက ပို့နှင့် တာဝန်ကျေကြပါသည်။ အထူးသဖြင့် မိတ်ဆွေများထဲက အစ်မကြီး ဒေါ်မာလေးနှင့် ဦးထွန်းမြင့်တို့က မပြတ် စာရေးကြသည့်အတွက် အကြောင်းစုံ သိရပါသည်။

သိရသည့် အကြောင်းတွေထဲမှာ ကြေကွဲစရာ အကြောင်းတစ်ခုကို အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော် ဂျပန်လာရသည့် ၁၉၇၇ ခု နှစ်ဆန်းမှာ တောင်ကြီး တက္ကသိုလ်မှ မြန်မာစာ ပါမောက္ခ ဦးစိုးမြင့်ထံ မဟာဝိဇ္ဇာ နှုတ်မေး စာမေးပွဲမှာ ပြင်ပ စာစစ်အဖြစ် စစ်ဆေးပေးရန် ကျွန်တော်ကို ဖိတ်ကြားသည့်အတွက် သွားဖြစ်သည်။ သူ့အိမ်မှာပင် သုံးလေးရက် တည်းခိုပြီး စကားတွေ ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ မကြာမီ သူ ရန်ကုန် ပြောင်းလာပြီး အဝေးသင် တက္ကသိုလ်မှာ ပါမောက္ခအဖြစ် ဆက်လက် တာဝန်ယူရသည်။ ထိုစဉ်က ဒဂုံတက္ကသိုလ်မှာ တာဝန် ထမ်းဆောင်နေသော ကျွန်တော်မှာ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်မှ ပါရဂူ အကြိုသင်တန်းကို တစ်ပတ် တစ်ရက် သွားသင်ပေးနေရသည်။ ဦးစိုးမြင့်က ‘ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောရအောင် ခင်ဗျား သင်တဲ့ရက် လာသင် မယ်ဗျာ’ ဟု ပြောပြီး ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာပင် လာသင်သည်။ ထိုစဉ် ကျွန်တော် ဂျပန်သို့ ရောက်လာရသည်။ ဦးစိုးမြင့်ဆီက စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ သိပ်မကြာမီမှာပင် တပည့်တစ်ယောက်နှင့် ဖုန်းဆက်ရင်း “ဆရာဦးစိုးမြင့် ဆေးရုံ တင်ထားရတယ်၊ သတိမရဘူး” ဟု ကြားလိုက်ရသည်။ ကျန်းမာရေးကောင်းသူ ဖြစ်သည့်အတွက် အံ့အားသင့်သွားသည်။ တပည့်တွေ၏ စာများတွင် သတိ ပြန်မရသေး၊ “ကိုမာ” ဝင်နေပြီ စသည့် စိတ်မချမ်းသာစရာ သတင်းများ ပါလာ သည်။ တစ်နေ့တွင်မူ တပည့်တစ်ယောက်၏ စာထဲမှာ ဦးစိုးမြင့် နာရေး ကြော်ငြာကလေး ဖြတ်ထည့်ပေးလိုက်သည်ကို ဖတ်ရပါတော့သည်။

ဦးစိုးမြင့်မှာ အလွန် စိတ်ကောင်းရှိသည်။ အေးချမ်းသည်။ အပေါင်း အသင်းတွေ တပည့်တွေကို များစွာ ကူညီသည်။ လူချစ်လူခင်များသူ ဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ပြည့်စုံ၍ မိသားစုနှင့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်ရင်း ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်သွားခြင်းမှာ ကြေကွဲစရာ ကောင်းလှပါသည်။ သံဝေဂ ရစရာလည်း

ကောင်းလှပါသည်။ အလုပ်ကို အာရုံစိုက်လုပ်ရင်း ဆေးရုံတက်ရပြီး ကွယ်လွန် သည့်အထိ ဖြစ်သွားသော်လည်း သူ့ရောဂါကို ရေရေရာရာ မပြောနိုင်ကြပါ။

သိရသည့် သတင်းတွေထဲမှာ မတင်မကျ ဖြစ်စရာ သတင်း တစ်ခု လည်း ပါသည်။ ကျွန်တော် ဂျပန် ရောက်နေစဉ် ကျွန်တော်၏ “တွဲဖတ် ပါမောက္ခ” ရာထူးကို ဒဂုံတက္ကသိုလ်မှ ပြည် ဒီဂရီကောလိပ်သို့ ရွှေ့ထားကြောင်း ယခင်က သိရသည်။ ယခု ထိုရာထူးမှာ လူဖြည့်လိုက်ပြီဟု သိရပြန်သည်။ သို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်သွားပါသလဲ။ ကျွန်တော် ပြန်သွားလျှင် ဘယ်ကို ဝင်ရမလဲ။ သူတို့လည်း မသိပါ။ ကျွန်တော်လည်း မသိပါ။ နောက်ဆုံး တော့ တစ်နေရာရာတော့ ရောက်မှာပေါ့ ဟူ၍ ဖြေသိမ့်လိုက်ရပါသည်။

ရေးဖြစ်သော စာများထဲမှာ ဆောင်းပါးများလည်း ပါသေးသည်။ တိုကျိုမှာ ထုတ်နေသော “မြန်မာတိုင်း” ဂျာနယ်အတွက် ကိုကိုဇော်က စာမူ တောင်းသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်မှ အိမ်ရှင် မြန်မာစာ ပါမောက္ခများ အကြောင်း ဆောင်းပါး ရေးဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်တေးကဗျာနှင့် ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်းများ သို့လည်း စာမူများ ပို့ဖြစ်သည်။ မြန်မာစာ သုတေသန ဂျာနယ်အတွက် “အရောင်ဝေါဟာရ ပညတ်ပုံ သဘောနှင့် မြန်မာ အရောင် ဝေါဟာရများ” ဟူသော စာတမ်းတစ်စောင် ပို့ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာတုန်းက ကျွန်တော် ရှာမရခဲ့သော Berlin နှင့် Kay တို့၏ Basic Color Terms (အခြေခံ အရောင် ဝေါဟာရများ) စာအုပ်ကို ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်မှာ တွေ့သည့်အတွက် ငှားဖတ်ပြီး ထိုစာတမ်းအတွက် ကိုးကားနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ကဗျာဆရာ မောင်ပေါက်စည်က လူထုဦးလှ နှစ် ၉၀ ပြည့် စာအုပ် အတွက် စာမူ လှမ်းတောင်းသဖြင့် ဦးလှ၏ ဂျပန် အတွေ့အကြုံ တစ်ခု အကြောင်းကို ဆောင်းပါး ရေးပို့ဖြစ်သည်။ ပထဝီဝင်ဌာနမှ မိတ်ဆွေ ဆရာ ဦးသာဌေး (ကွယ်လွန်) က ပထဝီဝင် ရွှေရတုမဂ္ဂဇင်း ထုတ်လုပ်မည်ဖြစ်၍ စာမူပေးဖို့ စာရေးသဖြင့် “ရွှေနှင့် မုတ်သုံ အကြောင်းဆုံသော်” ဆိုသော ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ရေးဖြစ်သည်။ ဂျော့စေးဒီ၊ (George Cnedes) ၏ Indianized States of Southeast Asia စာအုပ်ကို စာကြည့်တိုက်က ငှားဖတ်ထားသည်။ အရှေ့တောင်အာရှတွင် ရွှေပေါသည် ဟူသော ယုံကြည်မှုနှင့် မုတ်သုံလေကြောင်း သင့်မှု စသည်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ ခရစ်နှစ်ဦးတွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံသားတို့ အရှေ့တောင်အာရှသို့ သင်္ဘောကြီးများဖြင့် ရွက်လွှင့်သွားပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ ဟိန္ဒူ ဘာသာ၊ ဓမ္မသတ်၊ ရာမာယဏ၊ ဗြာဟ္မီအက္ခရာ စသည့် ယဉ်ကျေးမှုများ ပျံ့နှံ့ သွားပုံတို့ကို ပူပူနွေးနွေး ဖတ်ထားစဉ် ဆောင်းပါးတောင်းသည့်စာ ရေးလာ

သည့်အတွက် ထိုဆောင်းပါးကို ရေးဖြစ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပထဝီဝင် မဂ္ဂဇင်း အတွက် ဆောင်းပါးဖြစ်၍ ပထဝီဝင် အငွေ အသက်ပါအောင် မုတ်သုံလေကို ရွှေနှင့် အကြောင်းဆုံးပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့အိမ်သို့ အလည်အပတ်

“ဂျပန်တွေက အိမ်ကို အလည်ခေါ်လေ့ မရှိဘူး။ ကိစ္စရှိရင် စားသောက်ဆိုင်မှာ ချိန်းပြီး ပြောစရာရှိတာကို စားရင်းသောက်ရင်း ပြောလေ့ရှိကြတယ်။ အတူတူ သွားစရာရှိရင်လည်း ဘူတာတို့ ဘာတို့မှာ အချိန်းအချက်လုပ်ပြီး အိမ်ကနေ သွားစရာရှိတဲ့ဆီ သွားကြတာပဲ။”

ဂျပန်ကို ကျွန်တော်အရင် ရောက်ဖူးသော မိတ်ဆွေများက ဤသို့ ပြောလေ့ရှိသည်။ ပြောသည့်အတိုင်း ဟုတ်တန်သလောက် ဟုတ်သည်။ ကျွန်တော် အိမ်ရှင် ပါမောက္ခများဆိုလျှင် ကျွန်တော်မှာ တစ်နေရာရာမှာ အချိန်းအချက် လုပ်ပြီး သွားကြလာကြ ပြောကြဆိုကြမြဲ ဖြစ်သည်။ သူတို့အိမ်ကို ကျွန်တော် မရောက်ဘူးပါ။

သို့သော် အိမ်ကို အလည်ဖိတ်သော ဂျပန်မိတ်ဆွေများလည်း ရှိကြောင်း ရှေ့မှာ ကျွန်တော် ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ဆရာတာမူရာ၏ အိမ်နှင့် သမီး၏ ဂျပန် အမေ တိုမိတ၏ အိမ်များသို့ ကျွန်တော်တို့ အလည်အပတ် ရောက်သည့် အကြောင်း ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း အိမ်ကို အလည်ဖိတ်သည့် ဂျပန် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ပေါ်လာပြန်သည်။ ကျွန်တော်ဇနီးက “သဇင်နွယ်” ဟု နာမည် ပေးထားသော ခုရိဟာရစ် ဖြစ်သည်။ ဇနီးဆီမှာ မြန်မာစာ သင်သည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့အိမ် မကြာခဏ လာရင်း ပို၍ ခင်သွားသည်။ သူ့အိမ် လာလည်ဖို့ ပထမတစ်ကြိမ် ဖိတ်စဉ်က ကျွန်တော်တို့ ခရီးထွက်နေသည့်အတွက် မသွား ဖြစ်ပါ။ ယခုတစ်ကြိမ် ထပ်ဖိတ်ပြီး သူ လာခေါ်မည်ဟု ဆိုသည်။ ဆရာတာမူရာ နှင့် ဒေါ်ဆန်းမြင့်တို့ကိုလည်း ဖိတ်ထားကြောင်း ပြောသည်။

ခုရိဟာရစ်က ကားနှင့် လာခေါ်သည်။ သူတို့အိမ်က အိကေးဒါမြို့မှာ ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့နေသော မိနိုမြို့နှင့် ကပ်လျက် ဖြစ်သည်။ သူ့အဖေက ကုမ္ပဏီ ဖွင့်ထားပြီး မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်သည့် လုပ်ငန်းများ လည်း ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ သူ့အိမ်ရောက်တော့ သူ့အမေ ထွက်လာပြီး ‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်’ ဟု မြန်မာလို နှုတ်ဆက်သည့်အတွက် အံ့ဩ

သွားသည်။ သူ့အဖေက ဂေါက်ရိုက်သွားနေသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဆရာတာမူရာ နှင့် ဒေါ်ဆန်းမြင့်တို့လည်း ကြိုရောက်နေကြသည်။ ခဏထိုင်ပြီး သူ့အဖေထံ ခြံထဲမှာ စိုက်ထားသော ပန်းတွေကို လိုက်ပြသည်။ ပန်းတွေက အရောင်အသွေး အမျိုးမျိုးဖြင့် လှပနေသည်။ ထိုအချိန်မှာ သူ့အစ်မ ရောက်လာသည့်အတွက် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ နာမည်က “နာနကိုစံ” ဟု သိရသည်။ မိသားစုနာမည်ကို ရည်ညွှန်းလျှင် “ခုရိဟာရစ်” ဟု ရည်ညွှန်းပြီး ကိုယ်ပိုင်နာမည် (ပထမနာမည်) ကို ရည်ညွှန်းလျှင် အစ်မနာမည်က “နာနကိုစံ” ညီမ (ကျွန်တော်တို့မိတ်ဆွေ ခုရိဟာရစ်) ၏ နာမည်က ယိုရိုမိစံ ဖြစ်ပါသည်။

အစ်မ ဖြစ်သူက အက သုတေသန လုပ်ပြီး အကသင်နေကြောင်း ပြောပြသည်။ သူက ဂျပန်ရိုးရာ ကိုမိနိုဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည်။ သူတို့ ထုံးစံ အတိုင်း အိုဆာကာမှာ အိမ်ငှားပြီး သီးခြားနေကြောင်း သိရသည်။

ထိုင်မိကြပြီးနောက် ဂျပန် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တိုက်သည်။ ခါးသက် သက် အရသာနှင့် ထိတွေ့လိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ စားစရာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ချလာသည်။ ပင်လယ်ရေညှိ၊ ကြက်ဥကြော်၊ ငါးဥတို့ ပါသည်။ ငါးကင်ကို ခရမ်းချဉ်သီးနှင့် အသီးအရွက်တွေ ရံထားတာလည်း ပါသည်။ ပုစွန်သုပ်လည်း ပါသည်။ စားချင်စဖွယ် ဖြစ်သော်လည်း ပါးစပ်ထဲမှာ ပေါ့လျှံလျှံ ဖြစ်နေသည်။ ခံတွင်းမတွေ့လှ။ စားစရာတွေ ပြီးတော့ စတော်ဘယ်ရီနှင့် ပန်းသီးတို့ပါသော သီးစုံဖျော်ရည် တိုက်သည်။ ကော်ဖီ ကိတ်မုန့်တို့ဖြင့် အဆုံးသတ်သည်။

စကားဝိုင်းမှာ ခုရိဟာရစ်၏ အစ်မက အကအကြောင်းတွေ ပြောသည်။ သမီးက မြန်မာအကအကြောင်း ပြောပြီး လက်ဟန်ဖြင့် ကပြသည်ကို သဘော ကျကြသည်။ အစ်မက ညီမကို မြန်မာစကားတွေ မေးပြီး နောက်က လိုက်ပြော သည်။ အသံလည်း တော်တော် ပီသည်။ “များများ” ဆိုသော စကားတစ်လုံး သိသည်နှင့် “များများ စားတယ်” “များများ ပြောတယ်” ဆိုတာမျိုးတွေ ပွားပြီး ပြောတတ်သည်။ စားသောက်ပွဲကိုလည်း ယမကာတွေနှင့် စဖွင့်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရေဇွေးကြမ်းဖြင့် “ကန်ပိုင်” လုပ်လိုက် ပါသည်။ ည ၈ နာရီကျော်မှာ ဝိုင်းသိမ်းပြီး သူတို့အမေကိုယ်တိုင် ကားမောင်း ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်ပို့ပေးပါသည်။

ဇနီးဆီမှာ စာလာသင်နေသော မြန်မာစာကျောင်းသူဟောင်း ယမင်းသော် ကလည်း သူ့အိမ် အလည်လာဖို့ ဖိတ်ပြန်သည်။ သူ့သူငယ်ချင်း သဇင်သော်က လာခေါ်သည်။ ဘတ်စ်ကား တစ်တန်း၊ ရထား တစ်တန်း စီးပြီး တော်တော်ကားထေး သွားရသည်။ သူကလည်း တစ်ယောက်တည်း အိမ်ငှားနေသည်။ သူ့အစ်မ

ခုရိဟာရစ်၏ အိမ်ရှေ့တွင်
(ဆရာတာမူရာ၊ ဒေါ်ဆန်းမြင့်၊ ခုရိဟာရစ်၏ အစ်မနှင့်
မိခင်တို့နှင့် အတူ)။

ဂျပန်တပည့် ယမင်းသော်အိမ်မှ ညစာ။

ဆိုဘာကလေးသည်

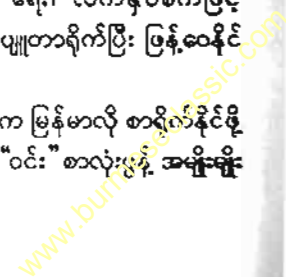
ကလည်း သီးသန့် တစ်အိမ်နေသည်ဟု သိရသည်။ ထိုညက သူ့အစ်မလည်း
ရောက်လာသည်။ သူ့အစ်မ နာမည်က "အိမ်စံ" ဟု သိရသည်။ မိဘတွေထဲ
သီးခြားနေကြောင်း၊ သူတို့ ညီအစ်မကလည်း တစ်ယောက်တစ်အိမ် ငှားနေ
ကြောင်း ပြောပြသည်။ လူလွတ်တွေ ဖြစ်ပါလျက် မိဘနှင့် အတူမနေဘဲ သီးခြား
နေတတ်သော သူတို့၏ ဓလေ့ကို နားလည်လိုက်ပါသည်။ ယမင်းသော်က
ထမင်းနှင့် ကြက်သားကြော်တွေ အများကြီး စီစဉ်ထားသည်။ စားရင်းသောက်
ရင်း ပြောကြ ဆိုကြသည်။ သူက နိုင်ငံခြားရေးရုံးမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ကြိုးစား
နေကြောင်း၊ သူ့ကို မြန်မာစာ သင်ပေးသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း
ပြောပါသည်။

ဂျပန်မိတ်ဆွေများ၏ အိမ်သို့ အလည်သွားရသည်ကို အမှတ်တရ ဖြစ်
နေပါသည်။

ကွန်ပျူတာနှင့် ဝင်းပန်းဆိုးတန်း

ကျောင်းရက်ရှည် ပိတ်ထားသော မတ်လထဲတွင် တစ်နေ့၌ ဒေါ်ပန်းခက်နှင့်
ချိန်းထားသည့်အတွက် ကျောင်းသို့သွားသည်။ ကျွန်တော်အခန်းကို ဖွင့်ဖွင့်ချင်း
ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ကွန်ပျူတာ တစ်လုံး အဆင်သင့် ဆင်ထား
သည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်အထိ ကျွန်တော်အခန်းမှာ
ကွန်ပျူတာ မရှိသေးသည့်အတွက် စီစဉ်ပေးဖို့ ဆရာယာဘူကို ပြောဖူးသည်။
ဆရာက "ဒီနှစ်ရအောင် လုပ်ပေးပါမယ် ဆရာ၊ နည်းနည်းတော့ စောင့်ပါ"
ဟု ပြောသည့်အတွက် ရဖို့ မျှော်လင့်မထားပါ။ ယခု မမျှော်လင့်ဘိ ကွန်ပျူတာ
တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် ဆရာယာဘူ စီစဉ်ထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း နားလည်
လိုက်ပါသည်။ ဝမ်းလည်း သာသွားသည်။ ကျွန်တော် ဂျပန် မလားခင် ဒဂုံ
တက္ကသိုလ်မှာ ကွန်ပျူတာသင်တန်း နည်းနည်းပါးပါး တက်ခဲ့သည်။ စာ
နည်းနည်း ရိုက်ဖူးသည်။ အတန်းမှာ သင်မည့် သင်ခန်းစာများကို ကွန်ပျူတာ
မရှိသည့်အတွက် လက်ရေးဖြင့် ရေးသည့်အခါ ရေး၊ လက်နှိပ်စက်ဖြင့်
ရိုက်သည့်အခါ ရိုက်ပြီး စီစဉ်ခဲ့ရသည်။ ယခု ကွန်ပျူတာရိုက်ပြီး ဖြန့်ဝေနိုင်
တော့မည်။

ဂျပန် ကျောင်းသား ကျောင်းသူကလေးများက မြန်မာလို စာရိုက်နိုင်ဖို့
လိုအပ်သည့် မြန်မာစာလုံးများ လာထည့်ပေးသည်။ "ဝင်း" စာလုံးဖွဲ့နဲ့ အမျိုးမျိုး

ဖြစ်သည်။ ဝင်းအင်းဝ၊ ဝင်းကလော၊ ဝင်းရိသာရာ စသည်ဖြင့် ပါသည့်အပြင် ဝင်းပန်းဆိုးတန်း (win pansodan) ဆိုသော မြန်မာဖွန့်လည်း ပါသည်။ ဝင်းပန်းဆိုးတန်းက အင်္ဂလိပ်စာလုံးနှင့် မြန်မာစာလုံးကို အသုံးစပ်အောင် စီစဉ်ထားသည်။ က ဆိုလျှင် K၊ စ ဆိုလျှင် S၊ ပ ဆိုလျှင် P၊ တ ဆိုလျှင် T စသည်ဖြင့် စီစဉ်ထားသည့်အတွက် မှတ်ရလွယ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝင်းပန်းဆိုးတန်းဖွန့်ဖြင့် ကျွန်တော် ရိုက်ချင်သော မြန်မာစာများကို အလွယ်တကူ ရိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ အခက်အခဲ မရှိပါ။

နောက်မှ သိရသည်။ ဝင်းပန်းဆိုးတန်း ဆိုသော ဖွန့်မှာ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေ ကိုသောင်းထွတ် (မစ္စတာဆာဝါဒါ) က သီးသန့် တီထွင်ပေးထားသော စာလုံးဖွန့် ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ မရှိပါ။ ကိုသောင်းထွတ်မှာ ရှေ့တွင် ကျွန်တော် ရေးဖူးသည့်အတိုင်း မြန်မာစာ ကျမ်းကျင့်ပြီး မူလ ကျောက်စာများကိုပင် အလွတ်ရွတ်ဆိုကာ စနစ်တကျ စိစစ်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရှိစဉ်က ပန်းဆိုးတန်းမှာ စာအုပ်အဟောင်းဆိုင်တွေ အမြဲ လိုက်ဆွဲဖူးသည့်အတွက် ပန်းဆိုးတန်း ဆိုသော နာမည်ကို စိတ်စွဲနေပုံရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မြန်မာ စာလုံးဖွန့်ကို "ဝင်းပန်းဆိုးတန်း" ဟု နာမည်ပေးခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အင်တာနက်လည်း ချိတ်ပေးထားသည့်အတွက် ပိုပြီး အဆင်ပြေသွားသည်။ အိုဆာကာကို မြန်မာ သတင်းစာ မရောက်သည့်အတွက် မဖတ်ရသည်မှာ ကြာပါပြီ။ အင်တာနက် ရတော့ မြန်မာသတင်းတွေ ကြည့်ပြီး အလွမ်း ဖြေရသည်။ မြန်မာဝက်ဘ်ဆိုက်တွေ ဖွင့်ပြီး မြန်မာအကြောင်း အမျိုးမျိုး ဖတ်ရသည်။ ထိုစဉ်က Electronic Magazine အဖြစ် အင်တာနက် တင်ထားသော Myanmar Perspective ကို အမြဲ ဖတ်ရသည်။ လိုချင်သည့် ဆောင်းပါးတွေကို ပုံနှိပ် ထုတ်ယူလိုရသည်။

အထူးသဖြင့် ဘာသာဗေဒ (Linguistics) ဘာသာရပ်ခွဲ အမျိုးမျိုးနှင့် စာပေသဘောတရား (Literary Theory) ဆိုင်ရာများကို အင်တာနက်မှာ ရှာဖွေပြီး လိုချင်တာတွေကို ပုံနှိပ် ထုတ်ယူရသည့်အတွက် သဘောကျသွားပါသည်။ အတ္ထုဗေဒ (Semantics) လူမှုဘာသာဗေဒ (Sociolinguistics) စိတ်ဘာသာဗေဒ (Psycholinguistics) ရေးဟန်ပညာ (Stylistics) သင်္ကေတဗေဒ (Semiotics) စသည့် ပညာရပ်ဆိုင်ရာများကို ထုတ်ယူဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ စာမျက်နှာ ကိုးဆယ် တစ်ရာ ရှိသော စာအုပ်လိုက်ပင် ထုတ်ယူခဲ့သည်များလည်း ရှိပါသည်။

ဖန်တီးရေးဖွဲ့မှု (Creative Writing) ဘာသာရပ်ကို ကမ္ဘာ့ တက္ကသိုလ်များတွင် မဟာဘွဲ့ ပါရဂူဘွဲ့ အဆင့်အထိ ပို့ချနေကြောင်း တွေ့ရသည့်အတွက်

ထိုသင်ရိုးများကိုလည်း အင်တာနက်မှ ထုတ်ယူခဲ့ပါသည်။ အင်္ဂလိပ်စာပေ သင်ရိုး၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကား သင်ရိုး၊ ဘာသာဗေဒ သင်ရိုးများကိုလည်း လေ့လာရန် ထုတ်ယူခဲ့သည်။ မိတ်ဆွေ ဦးစောထွန်းမှာ အမေရိကန်နိုင်ငံ မြောက်အီလီနွိုက် တက္ကသိုလ်မှာ မြန်မာစာ ပို့ချပေးနေသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် မြန်မာစာ သင်ရိုးများနှင့် ပတ်သက်၍ သူနှင့် မကြာခဏ ဖုန်းဆက် ဆွေးနွေး ဖြစ်ပါသည်။ Creative Writing ဘာသာရပ် အကြောင်းလည်း သူက ပြောသည်။ ဝတ္ထု၊ ပြဇာတ်၊ ကဗျာ စသည့် ရသစာပေ ရေးဖွဲ့မှု သဘောတရားကို နည်းနာ များသာမက ဆောင်းပါး၊ အစီရင်ခံစာ စသည့် သုတစာများကို စနစ်တကျ ရေးသားမှု နည်းနာများကိုပါ သင်ရိုးအလိုက် ထည့်သွင်းထားကြောင်း၊ ထင်ရှားသည့် စာရေးဆရာကြီးများကို ဖိတ်ခေါ် ဆွေးနွေးသည့် အစီအစဉ်များလည်း ပါဝင်ကြောင်း သင်ရိုးများတွင် တွေ့ရသည့်အတွက် စိတ်ဝင်စားသွားပါသည်။

ရောက်ခဲ့သော ပွဲများ

ဤနှစ်အတွင်း တက်ရသော ပွဲများတွင် ဂျပန် မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေး အသင်း၏ မိတ်ဆုံပွဲမှာ ဦးဦးဖျားဖျား ဖြစ်သည်။ ပွဲကို ၁၉၉၉ ခု ဇွန်လမှာ ပြုလုပ်သည်။ ပွဲမလုပ်မီ ၂ လလောက်ကတည်းက "ဦးမြိုင်" က ဖုန်းဆက်ပြီး မိသားစုလာဖို့ စိတ်ထားသည်။ ပွဲက ကျွိုတိုမြို့၊ ကျိုတိုတာဝါ ဟိုတယ်မှာ ပြုလုပ်သည်။ ရှေ့ပိုင်းမှာ နှစ်ပတ်လည် အစည်းအဝေးနှင့် စာတမ်းဖတ်ပွဲ ရှိသော်လည်း ဂျပန်လို ပြောမည်ဖြစ်၍ မိတ်ဆုံပွဲ စသည့် နေ့လယ် ၃ နာရီလောက် အရောက် သွားလျှင် တော်ပြီဟု ခုရိုဟာရစ် အကြံပေးသည့်အတိုင်း နေ့လယ်ပိုင်းမှာ အိမ်က ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဟိုတယ်ခန်းမှာ ယခင်နှစ် ကိုယာဖ် ခရီးတုန်းက သိကျွမ်း ခင်မင်ခဲ့သော မြန်မာမိတ်ဆွေများ တွေ့ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာသွားသည်။ ဒေါက်တာဇော်ထွန်း မိသားစု၊ ကိုကျက်ဖရိုစိုး၊ ကိုဌေးအောင်၊ ဒေါ်စန်းစန်းအေး၊ ကိုသန်းစိုး၊ ဇောက်မိုင် တို့ ဇနီးမောင်နှံ၊ အေးအေးသော် စသည်ဖြင့် လူစုံတွေ့သည်။ နန်းမြကောနိုင်လည်း ရောက်နေပါပြီ။ ခဏကြာတော့ ဖူဂျီဆာဒါခံက ရင်ထိုး ဖဲပြားတံဆိပ် အနီကြီး တစ်ခု လာပေးသည်။ ဧည့်သည်များတွင် မြန်မာနိုင်ငံဆိုင်ရာ ဂျပန် သံအမတ်ကြီးဟောင်း မစ္စတာယာမဂျီနှင့်ဇနီး၊ အိုဆာကာရုံးခွဲ မြန်မာသံခွဲ

ဒုတိယ အတွင်းဝန် ဦးသက်နိုင်ဝင်းတို့လည်း တွေ့ရသည်။ ဂျပန် မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေး အသင်းမှ တွေ့နေကျ ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း တွေ့ရပါသည်။

အခမ်းအနားမှာ ခုရိဟာရစ်က အခမ်းအနားမျိုး လုပ်သည်။ ပထမဆုံး ဧည့်သည်များကို တစ်ဦးချင်း မိတ်ဆက်ပေးပြီး မစ္စတာ ယာမာဂချိက စကား ပြောသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ပြောရသည်။ နန်းမြကေခိုင်က ဂျပန်လို ဘာသာပြန်ပေးသည်။ ဂျပန်မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးအသင်းက ကျွန်တော် ဂျပန် ရောက်ချိန်တွင် ဂရုတစိုက် ကြိုဆိုပြီး တစ်လျှောက်လုံး အကူအညီပေးသည့် အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ အသင်းကြီးကို အကြောင်းပြုပြီး ဂျပန်မြန်မာ မိတ်ဆွေသစ်များ တိုးပွားသည့်အတွက် ဝမ်းသာကြောင်း၊ အသင်းကြီး၏ လုပ်ငန်းများ အောင်အောင်မြင်မြင် ဆက်လက် ဆောင်ရွက်နိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်း ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း "ကန်ပိုင်" လုပ်ပြီးတော့ စားကြ သောက်ကြသည်။ ထမင်းက ဒံပေါက်ဆန်ဆန် ဖြစ်သည်။ ကြက်သားကြော်၊ ပုစွန်ကြော်၊ ငါးကြော် များလည်း ပါသည်။ "ဘူဇေး" ဖြစ်၍ ကြိုက်တာ ယူစားရင်း စကားပြောကြ သည်။ တာဝန်ရှိသော ဂျပန် လူကြီးများက စကားပြောရာတွင် ဖူဂျိဆာဒါစ်ထ သူထုံးစံအတိုင်း 'ကျန်းမာပါတယ်၊ မောတယ်၊ ပိုက်ဆံမရှိဘူး' ဟူ၍ မြန်မာ စကား သုံးစွန်း ပြောသည်။

အသင်း၏ ယာယီဥက္ကဋ္ဌ Mr. Kenichi Hoshina က ကျွန်တော်နှင့် ပြော ရာတွင် စစ်အတွင်းက ဗန်းမော်၊ ကသာ၊ မြစ်ကြီးနားမြို့များသို့ ရောက်ကြောင်း စစ်ပြီးချိန်တွင် သူတို့ကို စစ်အကျဉ်းစခန်းမှာ ထားကြောင်း၊ အလုပ်ပင်ပန်း ကြောင်း၊ အနီးအနားမှ မြန်မာများက သူတို့ကို သနားပြီး ငှက်ပျောသီး ကြက်သားဟင်း၊ မုန့်ဟင်းခါး စသည့် စားစရာများ လာကျွေးသည်ကို ယခုတိုင် သတိရနေကြောင်း မြန်မာလို အမှတ်တရ ပြောသည်။ တစ်ယောက်ကတော့ "ချစ်စရာကောင်းသူလေးရယ်" သီချင်း ဆိုတတ်ကြောင်း ပြောရင်း မြန်မာ စကား နည်းနည်းပါးပါး ပြောတတ်တယ်" ဟု ပြောပါသည်။

စားကြ သောက်ကြစဉ် ဂျပန်ရိုးရာအကများဖြင့် ဖျော်ဖြေကြသည်။ ဆင်တူဝတ်စုံများဖြင့် ဓားရေးလှဲရေးပြသည့် အက၊ တိုးနယားကသလို အဝတ်နီ ကြီးထဲ ဝင်ပြီး ကသည့် အကများ ပါသည်။ ညနေ ၅ နာရီမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပွဲသိမ်းကြသည်။ ပွဲပြီး၍ ပြန်လာစဉ် ကျွန်တော်တို့ကျောင်းက မြန်မာစာသင် သော အိမ်ရှင် ပါမောက္ခများ ဤအသင်း၏ ပွဲများမှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ရသည်ကို ထူးဆန်းသလို ခံစားမိပါသည်။

ဧည့်ဆာကာကည့်သည်

ခုရိဟာရစ်က လက်မှတ်သုံးစောင် ပေးသည့်အကွတ် ဂီတပွဲတစ်ခုသို့ ရောက်သေးသည်။ ကျွန်တော် ဂျပန် ရောက်သည့်နှစ်က ကြိုဆိုပွဲလုပ်သော အဆောက်အအုံမှာ ဖြစ်သည်။ ဂျပန်၊ တရုတ်၊ ကိုရီးယား၊ တိုင်ပေ တို့၏ အဆိုအက အစီအစဉ်များ ပါသည်။ ဂျပန် အိုကီနာဝါအဖွဲ့၏ ရိုးရာဇုံသံ၊ ကိုရီးယားဇုံသံ၊ တရုတ်များ၏ ဒုံစင်း၊ တယော၊ ဘင်ဂျီသံများ စသည်ဖြင့် တင်ဆက်သွားပြီး တိုင်ပေမှ မျက်မမြင် နှစ်ယောက်၏ အဆိုအတီး အစီအစဉ် ဖြင့် အဆုံးသတ်သည်။ ဂစ်တာတီးသူမှာ မျက်မမြင်သည့်အပြင် လက်ချောင်း တလေးများလည်း မရှိတော့ပါ။ ထိုအစီအစဉ်ကို ပရိသတ် အထူး အားပေး ကြပါသည်။

ဒေါ်ပန်းခက်တို့အဖွဲ့၏ ဂီတပွဲသို့ ဖိတ်သည့်အတွက် ယခုနှစ်တွင် လည်း သွား အားပေးဖြစ်သည်။ NHK ၏ အစီအစဉ်ဖြင့် ကျင်းပသောပွဲ ဖြစ် သည်။ မနက်ကလိုပင် သီဆိုသူ ၃၀ က တစ်ဦးချင်း သီဆိုပြကြသည်။ သီဆိုသူ များမှာ လူလတ်ပိုင်း လူကြီးပိုင်းများ ဖြစ်သည်။ အေးအေးဆေးဆေး ဆိုကြ တီးကြပုံမှာ သဘောကျစရာ ကောင်းပါသည်။ ပွဲအပြီးမှာ သီဆိုသူများရော ဝရိသတ်ပါ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စုပေါင်းသီဆို အဆုံးသတ်သည်။ ဒေါ်ပန်းခက် တလည်း အလွန် အဆိုကောင်းသည်။ ပွဲအပြီးမှာ ဆရာမကို ဝမ်းသာ ကျေးဇူး တင်ကြောင်း ပြောပြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့ကြပါသည်။ ဒေါ်ပန်းခက်က လာအားပေး သော သူခင်ပွန်းနှင့် သမီးကို ကျွန်တော်တို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သူခင်ပွန်းက အခြားနိုင်ငံများသို့ ရောက်ဖူးသော်လည်း မြန်မာနိုင်ငံသို့ မရောက်ဖူးသေး ကြောင်း ပြောသည့်အတွက် မြန်မာစာ ပါမောက္ခ၏ ခင်ပွန်းအနေနှင့် မြန်မာ နိုင်ငံ ရောက်ဖူးဖို့ကောင်းကြောင်း ပြောခဲ့ပါသည်။

နောက်ပွဲတစ်ပွဲမှာ ကလေးပန်းချီပြပွဲ ဖြစ်သည်။ ၁၉၉၈ ခုနှစ်က ဂျပန် မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးအသင်းက ကလေးပန်းချီ ပြပွဲတစ်ခု စင်းကျင်းပြသသည့် အကြောင်း ရေးခဲ့ဖူးပါသည်။ ယခု ၁၉၉၉ ခုနှစ် ဇူလိုင်လတွင်လည်း အသင်းက ကလေးပန်းချီပြပွဲ ဖိတ်သည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့ သွားဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ယခုနှစ်မှာ ပြပွဲကို ၂၆၃ ဘူတာအနီးက ၁၅ ထပ် အဆောက်အအုံ၏ အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ စင်းကျင်းပြသသည်။ ဦးမြိုင်တို့ ခုရိဟာရစ်တို့ ကြီးကြပ်သည့် အပြင် ဆရာတာမူရာက ပန်းချီကားများ အကြောင်း ဂျပန်လို ရှင်းပြသည့် အစီအစဉ်လည်း ပါသည်။ ညနေ ၅ နာရီခွဲလောက် ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွား သည်။ မြန်မာ စကတ်ထုတ်များနှင့် လွယ်အိတ်များ ရောင်းနေသည်ကို တွေ့ရ သည်။ ထာဘီက ယန်း ၃၅၀၀၊ လွယ်အိတ်က ယန်း ၂၀၀၀ ဖြစ်သည်။

ဆရာတာမူရာနှင့်အတူ မြန်မာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပါလာသည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မနုဿဗေဒဌာနက ဆရာမ ဒေါ်မြမြခင် ဖြစ်ကြောင်း မိတ်ဆက်ပေး၍ သိရသည်။ သူက ကိုဘေး တက္ကသိုလ်မှာ ပါရဂူဘွဲ့ယူရန် ပညာတော်သင်ဆု ရသည့်အတွက် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကြီးကြပ်ပေးရမည့် ပါမောက္ခမှာ ကျွန်တော်တို့မိတ်ဆွေ မစန္ဒာ (တိုဆာခဲဆိုင်) ဖြစ်သည်။ ဆရာတာမူရာနှင့်လည်း တွေ့ဖို့ရှိသည့်အတွက် ရောက်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပါသည်။

ဆရာတာမူရာက ပန်းချီပြပွဲအကြောင်းနှင့် ပန်းချီကားတွေအကြောင်း ရှင်းပြနေစဉ် ကျွန်တော်တို့ကို စားသောက်ခန်းမှာ နေရာချထားသဖြင့် အသေသောက်ရင်း စကားပြောကြသည်။ ဆရာတာမူရာ ရောက်လာပြီး ဂျပန်လူငယ်များကို မြန်မာအကြောင်း မေးခိုင်းသည့်အတွက် အချို့ မေးကြသည်ကို သမီးက ဂျပန်လို ပြန်ရှင်းပြရသည်။ ညစာ စားသွားပါ ဆိုသည့်အတွက် မြေအောက်ခန်းက စားသောက်ဆိုင်မှာ ထိုင်ကြပြန်သည်။ “ရိုက်တာ” သတင်းဌာနက ဆိုသော ဂျပန် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်နှင့် စကားပြောဖြစ်သည်။ ခုရိဟာရစ်၏ သူငယ်ချင်းဟု သိရသည်။ ‘မြန်မာတွေ အရက် မသောက်တာ ဘာသာရေးကြောင့်လား’ ဟု မေးသည့်အတွက် ‘ဟုတ်တယ်’ ဟု ဖြေလိုက်သည်။ သူက စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ သောက်နေသူတွေကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ‘အဲဒီလူတွေကို လူမိုက်တွေလို့ မထင်ဘူးလား’ ဟု မေးသဖြင့် ‘မထင်ပါဘူး’ ဟု ပြောရင်း ဘာသာရေးကိစ္စနှင့် လူမှုရေးကိစ္စ တစ်ကဏ္ဍစီ ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြတော့ ရယ်နေသည်။ အင်္ဂလိပ်စကားကို သွက်သွက်လက်လက် ပြောတတ်သူ ဖြစ်သည်။

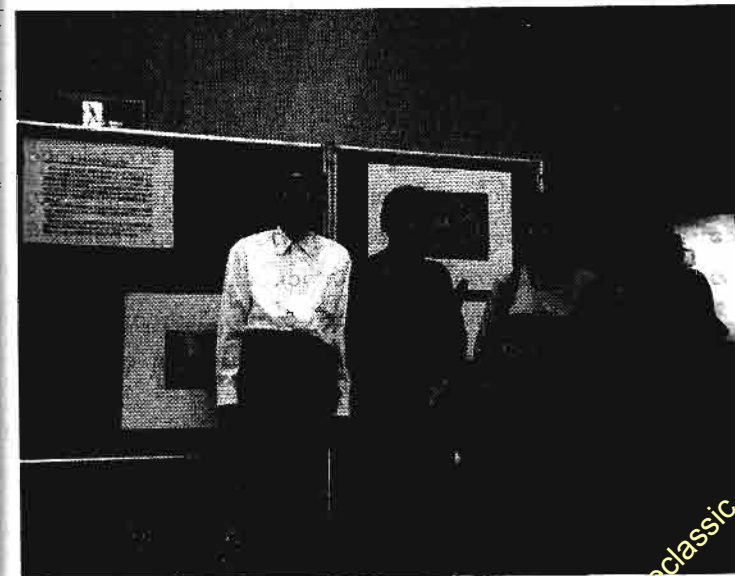
ပုစွန်ခေါက်ဆွဲကြော်၊ ကြက်သားကြော်နှင့် ပင်လယ်အစားအစာတွေ စားပြီး နာရီခွဲလောက်မှာ ပြန်လာကြပါသည်။

ယခုနစ် မြန်မာစာကျောင်းသားများ တင်ဆက်သော ပြဇာတ်ကိုလည်း သွားပြီး အားပေးရသည်။ လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၂၀ ကျော်၊ ဆရာမ ဒေါ်ဆန်းမြင့်တို့ ကျောင်းသူဘဝကတည်းက တင်ဆက်သော ပြဇာတ် ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ ကဖူးသော ပြဇာတ် ဖြစ်သည့်အတွက် ကပြသူများ အခက်အခဲသိပ်ရှိခဲ့မရပါ။ အရင် ကဖူးသူများက သင်ပြပေးကြပုံ ရသည်။ ရန်ကုန်မြို့မှ လူငယ်များ၏ ဘဝအမျိုးမျိုးကို သရုပ်ဖော်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ တောရွာမှ မြို့တက်ပြီး အလုပ်ရှာသည့် လူငယ်များက အဓိက ဇာတ်ဆောင်များ ဖြစ်သည်။ ဇာတ်ကွယ်များထဲမှာ ဈေးရောင်းသူ၊ မှောင်ခို၊ ခါးပိုက်နှိုက်တို့၏ လှုပ်ရှားမှုများလည်း ပါသည်။ ထူးခြားသည်မှာ ယခုနစ်မှ မြန်မာစာ စသင်ရသော ပထမနှစ်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အိတ်တာဝါအဖွဲ့၏ တင်ဆက်မှု။

ကလေးပန်းချီပြပွဲတွင် စာရေးသူ မိသားစု ဒေါ်မြမြခင်နှင့် အတူ။

ကျောင်းသား ကျောင်းသူကလေးများက အဓိက ဇာတ်ဆောင်များ နေရာတပါဝင် သရုပ်ဆောင်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ မြန်မာစကားကို ကြိုးစားပြီး ပြောကြသည်။ အစ်ကို အစ်မတွေ ကပြခဲ့သော ပြဇာတ်ကို ပြန်လည် ဆန်းသစ်ထားပါသည်။ ဂျပန်မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးအသင်းမှ လူကြီးအချို့နှင့် အိုဆာကာ ဝန်းကျင်မှ မြန်မာများ လာရောက် အားပေးကြပါသည်။ ကျောင်းသားများလည်း ပျော်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ကြသည်။ သူတို့၏ ဆရာ ဆရာမများကိုတော့ မတွေ့ရပါ။ ထူးဆန်းသလို ဖြစ်နေပါသည်။

မြန်မာမိတ်ဆွေများနှင့်

ဤနှစ်အတွင်း ဂျပန်သို့ ရောက်လာသည့် မြန်မာမိတ်ဆွေများနှင့် တွေ့ဆုံရသည့် နည်းတူ အပြန်အလှန် စာရေးရင်း ပြည်ပရောက် မြန်မာမိတ်ဆွေများအကြောင်းကိုလည်း သိရပါသည်။

နှစ်စတွင် ဂျပန်သို့ ရောက်လာသူများမှာ တက္ကသိုလ်မှ ဥပဒေပညာ ဆရာမများ ဖြစ်သော ဒေါ်ကြင်ဦးနှင့် ဒေါ်သောင်းမြင့်တို့ ဖြစ်သည်။ ဂျပန်တွင် ဥပဒေသင်တန်း တစ်လခွဲ တက်ရန် ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ကြင်ဦး ဖုန်းဆက်သဖြင့် သူတို့ နေရသော JICA အဆောက်အအုံသို့ ကျွန်တော်တို့ သွားကြသည်။ ဒေါ်ကြင်ဦးက ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဖြစ်ပြီး ဒေါ်သောင်းမြင့်က မန္တလေး တက္ကသိုလ်မှ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှင့် ဝမ်းသာအားရ စကားပြောရင်း သူတို့ သယ်လာသော လူကြိုပစ္စည်းများကို ယူရသည်။ တပည့်တွေက စာတွေ၊ ဆေးဝါးတွေ၊ စားစရာ အချဉ်ထုပ်တွေ ပေးလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ကြင်ဦးမှာ ကျွန်တော်နှင့် အရင်ကတည်းက သိကျွမ်း ခင်မင်သော မိတ်ဆွေ ဖြစ်သည်။ အိမ်ကိုဖိတ်ပြီး ထမင်းကျွေးရင်း လိုအပ်သော အကူအညီပေးရသည်။ သူတို့ ပြန်တော့လည်း မိတ်ဆွေများအတွက် စာများနှင့် ကမာကူရ ရုပ်ပွားတော် ကလေးများကို လူကြိုပေးလိုက်ရပါသည်။

တိုကျို နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်မှာ စည့်သုတေသီအဖြစ် ရောက်နေသော ဒေါက်တာ ဒေါ်ခင်လှဟန်လည်း အဖော် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ အိုဆာကာသို့ လာလည်သည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ လာတည်းဖို့ ဖိတ်ရသည်။ ဒေါက်တာ ဒေါ်ခင်လှဟန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဆရာ ဆရာမဇော်ဂျီ၏ သမီး ဖြစ်ပြီး အရင်ကတည်းက ခင်မင်သော မိတ်ဆွေ ဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်

များ သမိုင်းသုတေသနဌာနမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည့် နေပြည်တော်မြို့ ကျွန်တော်တို့နှင့် တယ်လီဖုန်း အဆက်အသွယ် လုပ်ဖြစ်သည်။ သူ့ဖခင် ဆရာမဇော်ဂျီအကြောင်း သူ အင်္ဂလိပ်လို ရေးပြီး စာတမ်းဖတ်ပွဲတစ်ခုမှာ ဖတ်ခဲ့သော “ကျွန်မ ဖခင် ဇော်ဂျီအတွက် အမှတ်တရများ” ဆိုသည့် စာတမ်းကို ကျွန်တော်တို့ ပို့ပေးသည်။ အိုဆာကာ ရောက်တော့ အိမ်မှာ တစ်ညအိပ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြပါသည်။

တစ်နေ့တွင် သမီးဆီ ဖုန်းလာသည့်အတွက် ကိုင်လိုက်သောအခါ ‘ကျွန်တော် ဒေါက်တာမိုးကျော်ပါ။ မြန်မာနိုင်ငံက ရောက်လာတာပါ’ ဟု ပြောပြီး မိတ်ဆက်သည်။ ပညာတော်သင် လာရောက်သော ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ နေရသော ကျောင်းဆောင်မှ သမီးသူငယ်ချင်း တရုတ်မလေးက မြန်မာကျောင်းသူ ရှိကြောင်း ပြောသည့်အတွက် သမီးဆီ ဖုန်းဆက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မကြာမီ ဒေါက်တာမိုးကျော်နှင့် မြန်မာ ၂ ယောက် လာလည်ကြသည်။ မင်းလွင်ထွန်းနှင့် ယုယုလှိုင်ဟု သိရသည်။ မင်းလွင်ထွန်းက ကြေးနန်းဆက် သွယ်ရေးဌာနမှ ဖြစ်ပြီး ယုယုလှိုင်က တောင်ငူ အိမ်တွင်းမှကျောင်းမှ ဖြစ်သည်။ ပညာတော်သင်များ ဖြစ်သည်။ မုန့်ဟင်းခါးဖြင့် စည့်ခံရင်း လိုသော အကူအညီ တောင်းရန် ပြောရသည်။ ကျွန်နစ်ယောက်ကို ထပ်မံတွေ့တော့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှာ ဂျပန်စကား ခြောက်လသင်တန်း တက်ရမည့် ကိုမိုးကျော်နှင့်တော့ မကြာခဏ တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့်ရုံးခန်းသို့ မကြာခဏ ရောက်လာပြီး ကွန်ပျူတာ ရိုက်သည့်အခါ ရိုက်၊ စကားပြောသည့်အခါ ပြောသည်။

ကိုမင်းစံမြင့်တို့ မစန်းစန်းထွေးတို့က ခြောက်လသင်တန်း ပြီးပြီဖြစ်၍ သက်ဆိုင်ရာ တက္ကသိုလ်များသို့ ပြောင်းသွားကြပြီး မပြောင်းခင် အမှတ်တရ လာနှုတ်ဆက်သွားကြပါသည်။

ထိုအတောအတွင်း ရသည့် စာများတွင် သြစတြေးလျသို့ ရောက်နေသော တပည့် မောင်အေးချိုဆီက စာလည်း ပါသည်။ မောင်အေးချိုမှာ မြန်မာစာဌာနတွင် နည်းပြဆရာလုပ်ရင်း မဟာဝိဇ္ဇာ ကျမ်းပြုနေစဉ် သြစတြေးလျသို့ ရောက်သွားသူ ဖြစ်သည်။ သူ့ဇနီးလောင်းနှင့် ဇနီးလောင်း မိဘများက သြစတြေးလျသို့ ရောက်နေသည်မှာ ကြာပြီ။ မောင်အေးချိုက ဇနီးလောင်းနှင့် လက်ထပ်ပြီး လိုက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဂျပန်ရောက်နေကြောင်း ကြား၍ လိပ်စာစုံစမ်းပြီး စာရေးခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့စာ ဖတ်ရသည့်အတွက်

ဝမ်းသာသွားသည်။ သူ့စာထဲမှာ တက္ကသိုလ်များ ဗဟိုစာကြည့်တိုက်မှူးတာဝန်မှ အငြိမ်းစားယူပြီး မြန်မာ့သမိုင်း အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသော ဆရာ ဦးသော်ကောင်း အကြောင်း ပါသည်။ ဆရာက ဆရာကြီးလှစ်၏ စာများကို စုဆောင်းရန် ဩစတြေးလျသို့ ရောက်နေသည်။ ကင်ဘာရာတွင် မောင်အေးချို၏ ယောက္ခမအိမ်မှာ တည်းခိုရင်း စာစုလုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်နေသည်ဟု သိရသည်။ မောင်အေးချိုနှင့် ဆရာ ဦးသော်ကောင်းဆီ ကျွန်တော် စာရေးလိုက်ပါသည်။

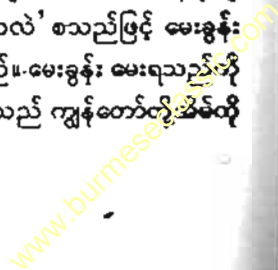
ကလေးပန်းချီပြပွဲမှာ တွေ့လိုက်ရသော ဒေါ်မြမြခင်လည်း အိမ်ကို မကြာခဏ ရောက်သည်။ သမီးတို့ သားအမိနှင့် သွားကြလာကြ ဈေးဝယ်ကြ နှင့် ခင်မင်သွားသည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မနုဿဗေဒဌာနတွင် လူအင်အား နည်းနေပြီဖြစ်ရာ ဒေါ်မြမြခင် ပါရဂူဘွဲ့ ရသွားလျှင် ဌာနအတွက် ကွင်းဆက် မိပြီး ဘာသာရပ် အလားအလာ ကောင်းမည်ဟု ခန့်မှန်းမိပါသည်။

တက္ကသိုလ်များ သမိုင်းသုတေသနဌာနမှ ဆရာမကြီး ဒေါ်နီနီမြင့် ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသို့ လာမည်ဖြစ်ကြောင်း ဆရာအိုးနီက ပြောသည်။ အောက်တိုဘာလတွင် ဆရာမကြီး ရောက်လာသည်။ ဆရာမကြီးနှင့်အတူ သမိုင်းသုတေသနဌာနမှ ဒေါ်ဝင်းနှင့် ဆရာမကြီး၏ တူမကလေးလည်း ပါလာ သည်။ စကားပြန် လုပ်ပေးမည့် ဂျပန် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လည်း ပါလာ သည်။ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် စိန်ရတုပွဲတွင် အထိမ်းအမှတ် မဂ္ဂဇင်း ထုတ်ရာ၌ ဆရာမကြီးနှင့်အတူ ဆောင်ရွက်ဖူးသည်။ ယခု ရေခြားမြေခြားမှာ ပြန်တွေ့ဆုံရသည့်အတွက် ဝမ်းသာနေပါသည်။ ဆရာအိုးနီနှင့် ဆရာယာဘူက ဆရာမကြီးကို ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်အကြောင်း ရှင်းပြသည်။ စာအုပ် စာတမ်းများ လက်ဆောင်ပေးသည်။ အားလုံး မြန်မာလို ပြောကြသည့်အတွက် စကားပြန်လုပ်မည့် ဂျပန်အမျိုးသမီးမှာ ဘာမှ မပြောလိုက်ရဘဲ ၎င်းတို့ထံ ထိုင်နေရသည့် အဖြစ်ကို ပြောပြီး ရယ်ရပါသေးသည်။ ဆရာမကြီးက တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်ကို သွားကြည့်သည်။ ကျောင်းသား လဲလှယ်ရေးကိစ္စ၊ သုတေ သန ကိစ္စများကို ဆရာအိုးနီတို့နှင့် ဆွေးနွေးသည်။ ညနေပိုင်းမှာ မနုဿဗေဒ ပြတိုက်သို့ သွားပြီး ဆရာတာမူရာ အပါအဝင် တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် သုတေ သန ကိစ္စများ ဆွေးနွေးသည်။ ထိုညတွင် ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ကျင်းပသော ဂုဏ်ပြု ညစာစားပွဲမှာ ဂျပန်ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်သည်။ ဖျာပေါ်မှာ စားပွဲပုကလေး များ ခင်းပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ကြရသည်။ ထိုပွဲမှာ မြန်မာနှင့် ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်း ဖြစ်သော ဂျပန်များ အားလုံးလိုလို တွေ့ရသည့်အတွက်

ပျော်သွားသည်။ မစန္ဒာဝင်းနှင့်အတူ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပညာတော်သင် လာဇူ သော သမိုင်းပညာရှင် ကိုသန်းထွန်းစိန်ခေါ် ဓမ္မတာ တာကာတာနီကိုလည်း ဤပွဲမှာ တွေ့ရပါသည်။

အမှတ်တရ နှစ်ခု ရှိပါသည်။ တစ်ခုမှာ ဆရာမကြီး ဒေါ်နီနီမြင့် ဂျပန် ရောက်နေစဉ် တက္ကသိုလ်များ သမိုင်းသုတေသနဌာနကို ဦးစီးဌာနအဆင့် တိုးမြှင့်လိုက်ပြီး ဆရာမကြီး ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဖြစ်သွားကြောင်း သတင်း ကြားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နောက်တစ်ခုက ထိုနေ့က ပြတိုက်သို့ မသွားမီ နေ့လယ်ခင်းတွင် ဆရာမကြီး ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ အလည်အပတ် လိုက်လာ ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဇနီးနှင့် သမီးပါ ဆရာမကြီးကို ဝမ်းသာအားရ ဧည့်ခံကြသည်။ ထိုရက်ပိုင်းက ဆရာမကြီးမှာ ဂျပန်အစားအစာများ စားချင်သောဆန္ဒ မရှိ ကြောင်း ပြောသည့်အတွက် ထမင်းနှင့် မြန်မာဟင်း အကြော်အလှော်များ ချက်ပြုတ်စီစဉ်ပြီး ဆရာမကြီး တည်းခိုသော ဟိုတယ်သို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဆရာမကြီးကတော့ 'ထမင်းနဲ့ လက်ဖက်သုပ်ကလေးဆိုရင် တော်လောက်ပါပြီ ကွယ်' ဟု ပြောရှာပါသည်။ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် တွေ့ဆုံလိုက်ရသည်ကို အမှတ်တရ ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်မှာရှိစဉ် နောက်ဆုံး ဆုံစည်းရသော မြန်မာမိတ်ဆွေ မှာ ဂျပန်ဘာသာစကားသင်ရန် ပညာတော်သင်အဖြစ် ရောက်လာသော မမိမိစံ ဖြစ်သည်။ ဒဂုံတက္ကသိုလ် ဓာတုဗေဒဌာနမှ သရုပ်ပြ ဆရာမအဖြစ် အမှုထမ်းစဉ် ရန်ကုန် နိုင်ငံခြားဘာသာ တက္ကသိုလ်မှာ ဂျပန်ဘာသာ ဒီပလိုမာသင်တန်း တက်ပြီး ထူးချွန်သည့်အတွက် ပညာတော်သင် အရွေးခံရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းမှာ ခြောက်လ တက်ရသည့် ထုံးစံအတိုင်း ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ရောက်လာသည့်နေ့တွင် ဆရာအိုးနီနှင့် ကျွန်တော် တွဲသင်နေသော ပထမနှစ် အတန်းထဲသို့ သူ့ကိုခေါ်လာပြီး ဆရာအိုးနီက ကျောင်းသားများနှင့် မိတ်ဆက် ပေးသည်။ မြန်မာအကြောင်း မေးချင်တာ မေးဖို့လည်း ပြောသည်။ ကျောင်းသား များက 'ဂျပန်ကို ဘာကြောင့်လာတာလဲ'၊ 'ဂျပန်လူမျိုးကို ဘာလို ထင်သလဲ'၊ 'ဂျပန် အစားအစာ စားဖူးပြီလား'၊ 'ဂျပန်ကို သဘောကျသလား'၊ 'ဘယ်နေရာကို ရောက်ဖူးပြီလဲ'၊ 'ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်ကို ဘာခေါ်သလဲ' စသည်ဖြင့် မေးခွန်း အမျိုးမျိုး မေးကြသည်။ မိမိစံကလည်း ပြန်ဖြေသည်။ မေးခွန်း မေးရသည့်အို သူတို့ စိတ်ဝင်စားကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် မိမိစံသည် ကျွန်တော်တို့အိမ်တို့ ဝင်ထွက်သွားလာပြီး ခင်မင်သွားပါသည်။

မြင်လျှင်မြင်ချင်းပဲကွယ်

“မြင်လျှင်မြင်ချင်းပဲကွယ်” ဇာတ်လမ်းကို ဆရာတာမူရာတို့ ဇနီးမောင်နှံထံမှ ကျွန်တော်တို့မိသားစု ကြားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတာမူရာက သူ့ပြတိုက်မှာ အထူးပြပွဲရှိလျှင် ကျွန်တော်တို့ဆီ လက်မှတ်တွေ ပို့ပေးပြီး လာကြည့်ဖို့ ဖိတ်ကြားမြဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဆရာ ဖိတ်တိုင်း သွားကြည့်ဖြစ်သည်။ ဆရာက ဖိတ်ကြားရုံသာ မဟုတ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်စွာ နေ့လယ်စာ ကျွေးသေးသည်။ ပြခန်းများကိုလည်း လိုက်ပြသည်။ ဆရာဇနီး မစွစိ တာမူရာ (Mrs. Hiroko Tamura) ကိုလည်း အတူပါသည်အခါ ပါသည်။ စားရင်းသောက်ရင်း အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြသည်။

“ပစိဖိတ်တောင်ပိုင်း ယဉ်ကျေးမှု အထူးပြပွဲ” ကို ၁၉၉၉ ခု မတ်လထဲမှာ ကျင်းပသည်။ ဆရာတာမူရာက လက်မှတ်တွေ အများကြီး ပေးထားသည်။ ဒေါ်ခင်လှဟန် လာလည်စဉ်က ဇနီးနှင့်အတူ တစ်ခေါက် သွားကြည့်ကြသေးသည်။ မစန္ဒာ ရောက်လာသည့်အတွက် မစန္ဒာနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု သွားကြည့်ကြသည်။ ပြတိုက်ရှေ့မှာ Special Exhibition - Cultural Heritage of the South Pacific : The George Brown Collection ဟု စာတန်းထိုးထားသည်။ လက်ကမ်းစာစောင်မှာ ဖော်ပြထားသော အချက်များမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်သည်။ ဂျော့ဘရောင်း (၁၈၃၅-၁၅၇၇) သည် ဗြိတိသျှ သာသနာပြုတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ တောင်ပစိဖိတ် ကျွန်းစုများမှ သူ့လုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်စဉ် ဝါသနာ အလျောက် စုဆောင်းထားသော ဒေသခံ လူမျိုးတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ ပစ္စည်း အမျိုးအပါး သုံးထောင်ကျော် ရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဂျော့ဘရောင်း ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ထိုပစ္စည်းများကို ဗြိတိန်နိုင်ငံ နယူးကာဆယ် တက္ကသိုလ် ပြတိုက်တို့ လွှဲအပ်သည်။ ၁၉၈၀ ကျော် ကာလတွင် ထိုပစ္စည်းများကို ရောင်းချရန် ကြေညာရာတွင် ဆရာတာမူရာတို့ ပြတိုက်က ဝယ်ယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝယ်ယူစဉ်က ထိုပစ္စည်းများကို ပြည်ပသို့ မထုတ်ရန် ဗြိတိန်မှာ တောင်းဆိုမှုများ ရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။

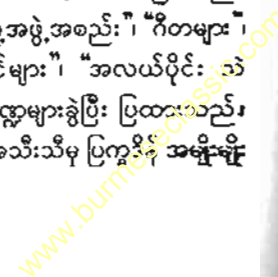
ကျွန်တော်တို့ ပြခန်းထဲ လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ခင်းကျင်း ပြသထားသော ပစ္စည်းများမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည်။ ဖိဂျီကျွန်းမှာ လူသားစားသူများ လူသားကို ထိုးစားသော ခက်ရင်းများ၊ ဝေလငါး၏ သွားဖြင့် လှစ်ထားသော လည်ဆွဲများ၊ ခရစ္စများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသော ရင်လှမ်းတန်ဆာ

အိုဆာကာဥည်သည်

များ၊ ခရစ္စ ပိုက်ဆံများ၊ ဦးခေါင်းပုံ မျက်နှာပုံးများ၊ ထရီဘီရိုလန်ကျွန်းများမှ မိကျောင်းပုံ ထွင်းထားသော ကနူးလှေများ၊ နယူးဇီလန်ကျွန်းမှ အိမ်ခြေခွင် သားရေ ကြက်ထားသော ဝှံ့များ၊ ကျောက်ပုဆိန်များ၊ ဆော်လမွန်ကျွန်းမှ တနူးလှေများ စသည်ဖြင့် မျိုးစုံ ခင်းကျင်း ပြသထားသည်။ ဇာတ်ပုံများလည်း ပြထားပါသည်။

ပြခန်းကို ကြည့်ပြီးတော့ ရှေ့ဘက်မှာ ဂျပန်ပုံစံ ပြုလုပ်ထားသော ဥယျာဉ်ထဲသို့ ဝင်ကြည့်ကြသည်။ အရင်က မရောက်ဖူးသေးပါ။ သဘာဝကို မြတ်နိုးသော ဂျပန်လှေအတိုင်း သဘာဝကို ထိထိမိမိ အရသာခံကြည့်နိုင်အောင် မူလ အနေအထားထက် ချို့ပြီ ဖန်တီးထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း မစန္ဒာက ရှင်းပြသည်။ ပင်စည်ကြီးမားသော သစ်ပင်ကြီးတွေကို မြင့်မတက်အောင် ထိန်းချုပ်ပြီး အရွက်တွေ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် ချို့ထားသော “ဘွန်ဆိုင်း” ပုံစံများကို မှန်ခန်းတွေထဲမှာ ပြထားသည်။ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်လုံးကို ခေါင်းမောကြည့်စရာမလိုဘဲ အပြည့်အဝ မြင်နိုင်သော မြင်ကွင်း ဖြစ်သည်။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ သဘာဝအလှကို မြင်ကွင်းကျယ် ပန်းချီကားချပ်ကြီးကို ခင်းကျင်းပြသထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်ပြင်လုံး စိမ်းစိုနေသော တောင်ကုန်းကလေးကို နောက်ခံပြုပြီး ရေကန်တစ်ခု တည်ရှိနေသည်။ ရေကန်ထဲမှာ ရွှေငါးကလေးတွေ ကူးခပ် လှုပ်ရှားနေသည်။ ငှက်သံတွေလည်း ကြားရသည်။ သစ်ပင်တွေကိုလည်း ပုံအမျိုးမျိုး လှလှပပ ဖော်ပြထားသည်။ ကန်ထဲသို့ ရေများ တသွင်သွင် စီးကျနေပုံကို ကြည့်ပြီး တကယ်ပင် တောထဲ တောင်ထဲ ရောက်သွားသလို ခံစားရပါသည်။ ကြာပန်းတွေ ပွင့်နေသည့် ကန်များ၊ ရေတံခွန်များလည်း ပုံဖော်ထားသည်။ မြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မျက်စိထဲမှာရော ရင်ထဲမှာပါ အလွန် အေးမြသွားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ပြန်ခါနီး အောက်တိုဘာလထဲမှာ ဆရာတာမူရာ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြတိုက်သို့ ဖိတ်သည်။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံက ကျွန်တော်တို့မိသားစုကို နေ့လယ်စာ ကျွေးလိုပါသည်ဟု ဆိုသည်။ ပြတိုက်မှာ ခင်းကျင်း ပြသနေသော အထူးပြပွဲတစ်ခုကို ကြည့်ပြီး စားရင်းသောက်ရင်း စကားပြောကြမည်ဟု ဆိုသည်။ ပြပွဲအမည်က Exhibition : Ethnic Cultures Crossing Borders ဖြစ်သည်။ “ဘာသာစကား အမျိုးမျိုး အသုံးပြုနေသော ဂျပန်လူ့အဖွဲ့အစည်း”၊ “ဂီတများ”၊ “ဗြဟ္မစိန်များ”၊ “ကမ္ဘာ့မြေပုံများ”၊ “အိန္ဒိယရုပ်ရှင်များ”၊ “အလယ်ပိုင်း သံတန္ဒာရမှ အဘိုရီဂျင်း လူမျိုးများ” စသည်ဖြင့် ကဏ္ဍများခွဲပြီး ပြထားသည်။ ဗြဟ္မစိန်ကဏ္ဍတွင် မြန်မာဗြဟ္မစိန် အပါအဝင် နိုင်ငံအသီးသီးမှ ဗြဟ္မစိန် အမျိုးမျိုး

ပြထားသည်။ သြစတြေးလျမှ အဘိုရီဂျင်း လူမျိုးတို့၏ သင်္ကေတပန်းချီများ အခန်းတွင် သင်္ကေတပြုပုံများကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် ပြထားသည်။ “အာလူး” ကို စက်ဝိုင်းပုံ၊ “သွားခြင်း” ကို မြားပုံ စသည်ဖြင့် သင်္ကေတပြုပုံ အမျိုးမျိုး တွေ့ရသည်။

အီတလီ မြောက်ပိုင်းမှ “တရုံတယ်လာ” အကကိုလည်း တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် ကြည့်ခဲ့ရသည်။ အကများဖြင့် မြူးကြ သွက်လက်သည်။ သီချင်း များမှာ မြန်မာသီချင်းများနှင့် အသံချင်း တော်တော် နီးစပ်ပြီး နားဝင်ပါသည်။

ထို့နောက် ဆရာတာမူရာ ဇနီးမောင်နှံက ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကို စားသောက်ဆိုင်မှာ အိန္ဒိယ အစားအစာဖြင့် ဧည့်ခံရင်း စကားပြောကြသည်။ မိသားစု အကြောင်းတွေ ပြောကြရင်း “မြင်လျှင်မြင်ချင်းပဲကွယ်” ဇာတ်လမ်းကို မစွတ်တာမူရာက ပြောပြခြင်း ဖြစ်သည်။ ‘သူ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်မ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရဲ့ ဧည့်ခံပွဲမှာ သူနဲ့ ကျွန်မ စပြီး တွေ့ဖူးကြတာပါ’ ဟု အစချီသည်။ ‘ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် မိနစ်လေးဆယ် စကားပြောတဲ့အခါ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အမြင်ချင်း၊ သဘောထားချင်း၊ ဝါသနာချင်း တော်တော်များများ တူနေတာ တွေ့ရတဲ့အတွက် လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတာ ပါပဲ’ ဟု မစွတ်တာမူရာက ပြောပြသည်။ ဆရာတာမူရာက သူ့ဇနီး ပြောသည်ကို ဘေးက နားထောင်ရင်း တစ်ချက် တစ်ချက် လိုက်ထောက်ပေးသည်။ သူတို့ ဇာတ်လမ်းကို နားထောင်ပြီး “မြင်လျှင် မြင်ချင်းပဲကွယ် ချစ်မိ ကြိုက်မိတယ်” ဆိုသော သီချင်းကလေးကို သတိရမိပါသည်။ “ဪ... ချစ်ခြင်းအစ မျက်စိက ဆိုတာ ဒါပဲ ထင်ပါရဲ့” ဟုလည်း တွေးမိသည်။ သူတို့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ပျော်မွေ့ဖွယ်ကောင်းကြောင်း သိရသည်။ သမီး ၂ ယောက်ပင် အရွယ်ရောက်နေပါပြီ။ နိုင်ငံခြားမှာ ပညာသင်နေသည်ဟု ဆိုပါသည်။

သူတို့ ဇနီးမောင်နှံက ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြုံပုံကို မေးသည့်အတွက် ပြောပြပြီး ‘ကဲ ခုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ အပြန်အလှန် ဝေါ်ကုန်ပြီပေါ့’ ဟု ကျွန်တော်က မှတ်ချက်ချလိုက်တော့ အားလုံး သဘောကျပြီး ရယ်ကြပါသည်။

သမီး၏ ပညာရေးခရီးအတွက်

သမီး ဂျပန်ကျောင်း တက်သည့်အကြောင်း ရှေ့မှာ ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ဂျပန် စကား ဂျပန်စာ တစ်နှစ်ခွဲလောက် သင်ပြီး ဖြစ်သည့်အတွက် အခြေခံ ကောင်း

နေပါပြီ။ ပြန်ခါနီး လပိုင်းလောက်သာ လိုတော့သည့်အတွက် ဒုတိယနှစ်မှာ နှစ်ကုန်အောင် မတက်နိုင်တော့ပါ။ ထိုစဉ် ကိုယာစ် သွားစဉ်က သိကျွမ်းခဲ့သော မစ္စတာမိတဟာရာ (Mr. Kitahara) က သူ့ကုမ္ပဏီမှာ မပြန်ခင် ဝင်လုပ်ဖို့ ပြောသည့်အတွက် လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံရအောင် ဝင်လုပ်ပါသည်။ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း အဖြစ် အခြားဌာနများ ကုမ္ပဏီများသို့ သွားလာပြီး ဆက်သွယ် ဆောင်ရွက် ရသည့် အတွေ့အကြုံ ရပါသည်။ စက်တင်ဘာလကုန်တွင် သမီး ပထမဆုံး လစထုတ်ရသည်။ တစ်ရက် ယန် ၃၀၀၀ ဖြင့် ၁၈ ရက်အတွက် ယန်း ၅၄၀၀၀ ဖြစ်သည်။ သမီးက ပထမဆုံးလစာအဖြစ် ထိုငွေနှင့် ကျွန်တော်တို့ကို အမှတ် တရ ကန်တော့သည့်အတွက် ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်ရပါသည်။

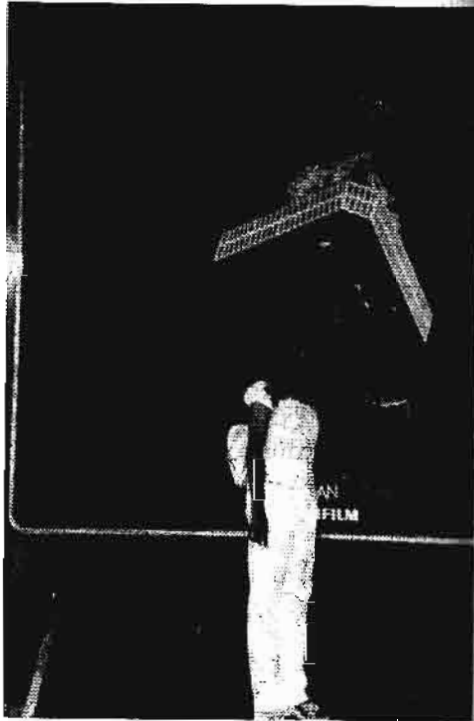
ကလေးပန်းချီပြပွဲ သွားကြည့်သည့် ညတွင် အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း တယ်လီဖုန်း လာသည့်အတွက် ကိုင်လိုက်တော့ ခိုင်ခိုင်လင်း ဖြစ်နေသည်။ ရန်ကုန်မှာ အိမ်ခန်းချင်းကပ်လျက် နေခဲ့သော ဆရာဦးသန်းလှ မိသားစုမှ ဖြစ်သည်။ ခိုင်ခိုင်လင်းနှင့်ရော သူမိခင် ဒေါ်စန်းမြင့်နှင့်ပါ ဝမ်းသာအားရ စကား ပြောဖြစ်ကြသည်။ ခိုင်ခိုင်လင်းက သမီးတို့ တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ လျှောက်လွှာ ခေါ်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ သမီးနှင့် သူညီမ ခင်ငြိမ်းချမ်းက အတန်းတူ ဖြစ်သည်။ ၁၉၉၇ မှာ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အတူတူ အောင်ကြ သည်။ ယခု တက္ကသိုလ် ဆက်တက်ရတော့မည်။ ဝမ်းသာ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောရသည်။

ချက်ချင်းပင် တပည့် နီလာလေး (ယခု တွဲဖက်ပါမောက္ခ ဒေါက်တာ ဒေါ်နီလာမြင့်) ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောရသည်။ သမီး တက္ကသိုလ် တက်ဖို့ ကိစ္စများကို ကိုယ်စား ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ သူ့ကို မှာထားသည့်အတွက် အကျိုးအကြောင်း ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခင်က ရန်ကုန် နိုင်ငံခြားဘာသာ တက္ကသိုလ်မှာ ဘာသာစကား ဒီပလိုမာတန်းများသာ ရှိသော်လည်း ယခုနှစ်က စပြီး ဘာသာစကား အထူးပြု ဘွဲ့သင်တန်းများ ဖွင့်နေပြီ ဖြစ်သည်။ သမီးက ဘာသာစကား တစ်ခုခု အထူးပြုယူဖို့ စိတ်ဝင်စားနေသည်။ သည်တော့ သမီး အတွက် အခွင့်အလမ်း သင့်နေပါပြီ။

ရန်ကုန် နိုင်ငံခြားဘာသာ တက္ကသိုလ်မှာ တရုတ်၊ ဂျပန်၊ ကိုရီးယား၊ အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်၊ ဂျာမန်၊ ရုရှ စသည့် ဘာသာများကို အထူးပြုဘာသာ ယူနိုင်ကြောင်း သိထားသည်။ ပထမတော့ ဂျပန်ဘာသာ မယူဘဲ အခြား ဘာသာတစ်ခုခု လျှောက်လျှင် ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားကြသေးသည်။ လောက် တော့ ဂျပန်ဘာသာစကားကိုပင် ဆက်ယူလျှင် ပို၍ ကျွမ်းကျင် တတ်မြောက်

ဆရာတာမူရာ ဇနီးမောင်နှံနှင့် အတူ။

တိုကျိုမျှော်စင်ရေက သမီး။

အိအာကာဗည့်သည်

၂၉၉

သွားမည်ဟု တွေးမိပြီး ဂျပန်ဘာသာကိုပင် ဦးစားပေး လျှောက်ထားဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်ကြသည်။

နောက်သုံးလေးရက် အကြာတွင် နီလာလေးဆီ ထပ် ဖုန်းဆက်သည်။ သူကလည်း စုံစမ်းစရာတွေ စုံစမ်းထားပြီးပါပြီ။ 'သမီးနဲ့ဆိုင်တဲ့ အချက်အလက် တွေ၊ စာရွက်စာတမ်းတွေ ပို့လိုက်မယ်။ အုပ်ထိန်းသူနေရာမှာ ဆရာတို့ကိုယ်စား မနီလာပဲ လက်မှတ်ထိုးပြီး လိုအပ်သလို လုပ်ပေးပါ' ဟု သူ့ကို တာဝန်လွှဲလိုက် သည်။ သမီးအတွက် လျှောက်လွှာကို အရင်တင်ထားပြီး စာရွက်စာတမ်း၊ အထောက်အထား လိုအပ်လျှင် ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်မှ တင်ခွင့်ပြုဖို့ တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့် ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့သို့ စာတစ်စောင် ပို့ထားလျှင် ကောင်းမည် ဟု နီလာလေးက အကြံပေးသည့်အတွက် ရေးပြီး ပို့လိုက်သည်။ "ဂျပန်ဘာသာ မရလည်း ရတဲ့ ဘာသာ ယူတာပေါ့" ဟု တွေးထားလိုက်ကြသည်။

ဝင်ခွင့် စိစစ်ရွေးချယ်ပြီးချိန်မှာ နီလာလေးဆီက သတင်းကောင်း ကြား လိုက်ရပါသည်။ ဂျပန်ဘာသာ အထူးပြုဖြင့် ရန်ကုန် နိုင်ငံခြားဘာသာတက္ကသိုလ် သို့ သမီး ဝင်ခွင့်ရကြောင်း သတင်းကောင်း ဖြစ်သည်။ သမီး၏ ပညာရေးခရီး ဖြောင့်ဖြူးသွားသည့်အတွက် ဝမ်းသာကြရပါသည်။

ကျွန်တော် ဂျပန်သို့ လာရသည်ကို အကြောင်းပြုပြီး သမီး ပညာရေး ခရီး ပုံပေါ်လာရသည်ကို ဆက်စပ် တွေးမိပါသည်။ ကျွန်တော် လာရချိန်တွင် သမီးမှာ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်ပြီး ဖြစ်သည့်အတွက် ကျွတ်ကျွတ်လွတ် လွတ် လိုက်လာနိုင်သည်။ ဂျပန်ရောက်တော့ ဂျပန်ဘာသာစကား သင်ဖြစ် သွားသည်။ အခြေခံ ရသွားသည်။ တက္ကသိုလ် ဆက်တက်ဖို့လည်း ဂျပန်ဘာသာ အထူးပြုနှင့်ပင် တက်ခွင့်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ အမိနိုင်ငံ ပြန်ရောက်ချိန်နှင့် သမီးတို့ တက္ကသိုလ် ဆက်တက်ရမည့်အချိန် အခန့်သင့် ဖြစ်နေသည်။ ဘွဲ့ရ သည်အထိ ဂျပန်ဘာသာစကားကို ဆက်ပြီး လေ့လာဆည်းပူးရန်သာ ရှိပါတော့ သည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဇနီးတို့ သမီး၏ ပညာရေးခရီးအတွက် စိတ်အေးသွား ပါပြီ။

တိုကျို မျှော်စင်နှင့် ဖယောင်းရုပ်ပြတိုက်

၁၉၉၉ ခု ဩဂုတ်လထဲမှာ ကျွန်တော်တို့မိသားစု တိုကျိုသို့ တစ်ခေါက်သွားကြ သည်။ တိုကျိုမှ မိတ်ဆွေ နီနီက ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်က မပြန်ခင် တိုကျိုကို

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

နောက်တစ်ခေါက် လာလည်ဖို့ ဖိတ်ထားသည်။ လွန်ခဲ့သော လေးငါးလက အိုဆာကာကို နီနီ လာလည်သေးသည်။ အိမ်မှာ လေးငါးရက် နေသွားပြီး 'တိုကျိုကို တစ်လှည့်လာကြပါဦး' ဟု ဖိတ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ တိုကျိုမှာ ကိမိုနိုတို့ ဘာတို့ ဝယ်ချင်ခြမ်းချင်တာကလေးတွေလည်း ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် ရှင်ကန်ဆင်ဖြင့် တိုကျို သွားကြပါသည်။ မနှစ်က တိုကျို သွားဖို့ ရှင်အိုဆာကာ ဘူတာကို မသွားတတ်၍ ဦးကိုကိုဦး လိုက်ပို့ရသည်ကို သတိရနေပါသည်။

တိုကျိုဘူတာ ရောက်ပြီး ရထားပြောင်းစီးရသည်။ မနှစ်က တစ်ခေါက် ရောက်ပြီးပြီဖြစ်၍ သိပ်မစိမ်းတော့ပါ။ နီနီက နာကာနိုဘူတာမှာ အသင့်ကြိုနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာ၍ သူ ဝမ်းသာသွားသည်။ မိုးရွာနေ၍ မိုးခဲအောင် စောင့်ပြီး သူ့အိမ်ကို လမ်းလျှောက်သွားကြသည်။ သူ နေသော အိပ်ခန်းကလေးက သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိသည်။ ကျယ်လည်း ကျယ်သည်။ သူတစ်ယောက်တည်း နေသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တည်းခိုရသည်။ တိုကျိုမှာ တစ်ပတ်နေသည့်အတွင်း ဝယ်ကြခြမ်းကြ လည်ကြပတ်ကြသည်။ မနှစ်ကတော့ နီနီက တိုကျို ဒစ်စနေလင်းကို လိုက်ပို့သည်။ ယခုလည်း နေရာတော်တော်များများကို သွားဖြစ်ကြသည်။ အမှတ်တရ ဖြစ်သော နေရာနှစ်ခုမှာ တိုကျိုမြှောင်စင်နှင့် ဖယောင်းပြတိုက် ဖြစ်သည်။

တိုကျိုမြှောင်စင် (Tokyo Tower) က အမြင့်ကြီး ဖြစ်သည်။ ၃၃၃ မီတာ မြင့်ကြောင်း သိရသည်။ စတင် ဖွင့်လှစ်သော ၁၉၅၈ ခုနှစ်က စပြီး ယခုအထိ ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံး သံတည်မြှောင်စင်ကြီး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံမှ ကမ္ဘာကျော် အီဖယ်မြှောင်စင် (Eiffel Tower) မှာ မီတာ ၃၂၀ သာ မြင့်သည့်အတွက် တိုကျိုမြှောင်စင်က ပိုမြင့်သည်။ မြှောင်စင်အထဲဝင်ပြီး ဓာတ်လှေကားဖြင့် အပေါ်ဆုံးထပ်အထိ တက်၍ရသည်။ အပေါ်က စီးပြီးကြည့်လျှင် တစ်မြို့လုံး မြင်ကွင်းကျယ် ဖြန့်ကြက် မြင်ရသည်။ မီတာ ၁၅၀ အမြင့်ရှိ နေရာက ကြည့်လျှင် တိုကျိုမြို့ဝန်းကျင် ကန်တိုဒေသ တစ်ခုလုံးကို မြင်နိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။ မီတာ ၂၅၀ အမြင့်ရှိသော အပေါ်ဆုံးထပ်က ကြည့်လျှင်တော့ ဖူဂျီတောင်ကို မြင်နိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကြည့်လိုက်တော့ အိုးအိမ်တိုက်တာများဖြင့် ပြည့်နေသော မြို့ကြီး၏ မြင်ကွင်းကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရပါသည်။ ရေဒီယို၊ တီဗီ အသံလွှင့် အစီအစဉ်များကို တိုကျိုမြှောင်စင်မှ ထုတ်လွှင့်ပေးနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ထုတ်လွှင့်နေသော တီဗီ အစီအစဉ် ၉ ခု ရှိကြောင်း သိရပါသည်။ စတိုးဆိုင်များ၊ စားသောက်ဆိုင်များတွင် လူများ ကြိတ်ကြိတ်တီးနေပါသည်။

မာမြင့်အောင်တိုက်

ဖယောင်းပြတိုက်တွင်း

မြန်မာစားသောက်ဆိုင်တွင် နီနီနှင့် အတူ

တိုက်ကျိုမျှော်စင် ပုံစံငယ်ကလေးများ ဝယ်ခဲ့ပြီး အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့ကြပါသည်။ 'ညဘက်ဆိုရင် နီယွန်မီးရောင်တွေနဲ့ သိပ်လှတာပဲ' ဟု နီနီက ပြောသည်။

မျှော်စင် အထပ်များမှာ ရုံးခန်းများ၊ ငါးပြတိုက်၊ ပန်းချီပြခန်း၊ ဖယောင်းရုပ်ပြတိုက်တို့ ရှိသည်ဟု သိရသော်လည်း အချိန်မရ၍ ဖယောင်းရုပ်ပြတိုက် (Wax Museum) ကိုသာ ဝင်ကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဖယောင်းရုပ်ပြတိုက်က သုံးထပ်မှာ ရှိသည်။ ကမ္ဘာမှာ ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်များ အသက်ရှိစဉ်က ပုံအတိုင်း ဖယောင်းဖြင့် ပုံတူသွန်းထားသော ဖယောင်းရုပ် ၁၂၀ ကို လန်ဒန်မှ တိုက်ရိုက်မှာယူပြီး ပြသထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ ပလာစတစ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပုံစံရွက် (mould) ထဲသို့ ပျားဖယောင်းလောင်းပြီး ဖယောင်းရုပ်ပုံတူ သွန်းလှတ်သည်။ ဖယောင်းရုပ်ပုံတူကို ပန်းချီဆရာက အချောကိုင်လိုက်သောအခါ တကယ့်လူနှင့်တူသော ဖယောင်းရုပ်ပုံတူ ပေါ်လာသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဖယောင်းရုပ်များတွင် ကမ္ဘာကျော် ပန်းချီဆရာကြီး လီယိုနာဒိုဒါဗင်ချီ၏ ဖယောင်းရုပ်ပုံတူနှင့် သူ၏ နာမည်ကျော် မိုနာလီဇာ (Mona Lisa) ပန်းချီကားနှင့် နောက်ဆုံးညစာ (The Last Supper) ပန်းချီကားတို့ကို ဖယောင်းပုံတူများ ပြထားသည်။ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များထဲက စုန်းမကြီးအိမ်သို့ ရောက်သွားသော ဟန်ဆယ်နှင့် ဂရီတယ် (Hansel and Gretel) မောင်နှမ၊ အဲလစ် (Alice)၊ စနိုးပိုက် (Snow White) နှင့် လူပုကလေး ဓနစ်ယောက် စသည့် ဖယောင်းရုပ်များလည်း တွေ့ရသည်။ ကမ္ဘာကျော် ဝတ္ထုရေးဆရာကြီး မက်တို့နီး (Mark Twain) ၏ တွမ်ဆောယား၏ စွန့်စားခန်းများ (The Adventures of Tom Sawyer) ထဲက ဇာတ်ကွက်များလည်း ရှိသည်။ ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသား မင်းသမီးများ ဖြစ်သည့် မာလွန်ဘရန်နို (Marlon Brando)၊ ဂျွန်ဝိန်း (John Wayne)၊ ဂယ်ရီကူးပီး (Gary Cooper)၊ ဘရစ်တစ်ဘားဒိုး (Brigitte Bardot)၊ မာရီလင်မွန်ရို (Marlyn Monroe)၊ အယ်လီဇဘတ်တေလာ (Elizabeth Taylor) တို့၏ ဖယောင်းရုပ် ပုံတူများကို ငယ်ရွယ်နုပျိုစဉ် အသွင်ဖြင့် တွေ့ရသည်။ ဒရက်ကူလာ (Dracula)၊ ဖရန်ကင်စတီးနီး (Frankenstein)၊ မမ်မီ (Mummy) စသည့် သည်းထိတ်ရင်ဖို ဇာတ်ကားများမှ ဇာတ်ဆောင်များလည်း တွေ့ရသည်။ ထင်ရှားသော ကမ္ဘာခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ ဖယောင်းရုပ်များလည်း တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော် ကြည့်ခဲ့ဖူးသော ရုပ်ရှင်များမှ ဇာတ်ဆောင်များ၏ ဖယောင်းရုပ်များကို မြင်ရသောအခါ ထိုရုပ်ရှင်များမှ ဇာတ်ဆောင်များ အသက်ဝင်လာသကဲ့သို့ ထင်ရပါသည်။ အာရှတိုက် ကမ္ဘာအကြီးဆုံး

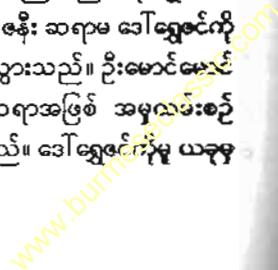
ဖယောင်းရုပ်ပြတိုက် ဟူ၍ သူတို့ ဂုဏ်ယူ ပြောဆိုနေသော ထိုပြတိုက်မှ အရုပ်များကို မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်နေပါသည်။

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဇနီးမောင်နှံနှင့်

တိုက်ကျိုရောက်စဉ် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဇနီးမောင်နှံကို တွေ့ဆုံခဲ့ရပုံမှာလည်း အမှတ်တရပင် ဖြစ်ပါသည်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေမှာ တိုက်ကျို နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်တွင် မြန်မာ ဧည့်ပါမောက္ခအဖြစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်နေသော ဆရာ ဦးမောင်မောင်လေး (ယခု ပါမောက္ခ ဒေါက်တာ မောင်မောင်လေး) ဖြစ်သည်။ မနစ်က ကျွန်တော်တို့ တိုက်ကျိုလာစဉ်က မမနဲ့ (ဆရာမ ဒေါ်ခင်မမနဲ့) က ဧည့်ပါမောက္ခအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသည်။ မမနဲ့ တာဝန်ပြီးဆုံး၍ ပြန်သွားပြီးနောက် ဆရာ ဦးမောင်မောင်လေး ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာ တိုက်ကျိုရောက်စကပင် ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ ဆိုဆာကာကို လာလည်ဖို့ ပြောတော့ 'လာတာပေါ့' ဟု ပြောသည်။ မကြာမီစာပင် သူ့ဇနီး ကောင်းကောင်း နေမကောင်းသည့်သတင်းကို ကြားရသည်။

တိုက်ကျိုရောက်ပြီး ဇနီးနှင့် သမီးတို့ နီနီ အလုပ်ဌာနသို့ လိုက်သွားပြီး ပြန်လာသောအခါ ဦးမောင်မောင်လေးရော၊ သူ့သားနှင့် သမီးပါ လမ်းမှာ တွေ့ခဲ့ကြောင်း ပြောသည်။ ဦးမောင်မောင်လေး၏ ဇနီးမှာ ဆေးရုံတက်နေကြောင်းလည်း သိရသည်။ ဦးမောင်မောင်လေးကို ဖုန်းဆက်ပြီး ဆေးရုံသို့ လာလိုကြောင်း ပြောသောအခါ သူ ဘူတာက စောင့်နေပါမည် ဆိုသဖြင့် အချိန်အချက် လုပ်ကြသည်။

နောက်နေ့တွင် ဦးမောင်မောင်လေးနှင့် သမီးကလေးက "ကိုမဂိုမီ" ဘူတာက စောင့်နေသည်။ တက္ကသိုလ်များ သမိုင်းသုတေသနဌာနက မိတ်ဆွေ ဦးမြဟန်ကိုပါ တွေ့ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာသွားသည်။ ဦးမြဟန်မှာ ဒေါက်တာ ဒေါ်ခင်လှဟန်၏ နေရာသို့ ဧည့်သုတေသီအဖြစ် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဣန်တော်တို့အားလုံး ဘတ်စ်ကားဖြင့် ဆေးရုံသို့ သွားကြသည်။ တိုက်ကျို ဆေးဘက္ကသိုလ်၏ ဆေးရုံ ဖြစ်သည်။ ဦးမောင်မောင်လေး၏ ဇနီး ဆရာမ ဒေါ်ရွှေဇင်ကို လန်းလန်းဆန်းဆန်း တွေ့ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာသွားသည်။ ဦးမောင်မောင်လေးမှာ ရန်ကုန် စက်မှုတက္ကသိုလ်တွင် နည်းပြဆရာအဖြစ် အမှုထမ်းစဉ် ထာတည်းကပင် ကျွန်တော်နှင့် သိကျွမ်း ခင်မင်ခဲ့ပါသည်။ ဒေါ်ရွှေဇင်ကဲ့မူ ယခုမှ

ကျွန်တော်တွေဖူးပါသည်။ မန္တလေးတက္ကသိုလ် သင်္ချာဌာန ကထိက ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ဇနီးကဲ့သို့ပင် ပြည်ပ လစာမဲ့ခွင့်ဖြင့် လိုက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ တို့တို့ ရောက်ပြီး လပိုင်းမျှသာ ရှိသေးသည်။ ရောဂါဝေဒနာကြောင့် ဆေးရုံတက်ရ သည်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဇနီးမောင်နှံအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ဒေါ် ရွှေဇင်ကတော့ ရောဂါသက်သာကြောင်း ပြောသည်။ အလုပ်တာဝန် တစ်ဖက်၊ ဆေးရုံတစ်ဖက်နှင့် ဗျာများနေရသော ဦးမောင်မောင်လေးကို များစွာ စာနာမိပါ သည်။ ဆေးဝါးကုသမှုကောင်းသော နေရာဖြစ်၍ မကြာမီ သက်သာသွားမည် ဖြစ်ကြောင်း အားပေးခဲ့သည်။ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံတွေလည်း ရိုက်ခဲ့ကြသည်။ အပြန် “နဂါးနီ” မြန်မာ ထမင်းဆိုင်မှာ ထမင်းဝင်စားကြသည်ကိုလည်း အမှတ် တရ ဖြစ်ပါသည်။

နီနီနှင့်အတူ “ဖူဂျီစတိုး” တို့ “ပြည်တော်” တို့ ဆိုသော မြန်မာဆိုင် များသို့ ဝင်ပြီး မြန်မာ အစားအသောက်များ ဝယ်သည်။ အိုဆာကာ ပတ်ဝန်း ကျင်နှင့် မတူဘဲ မြန်မာ တော်တော်များများ တွေ့ရသည့်အတွက် မြန်မာနိုင်ငံ ပြန်ရောက်သွားသလို ခံစားရသည်။ Bang Park ဆိုသော နေရာမှာ ရှိသည့် ဖူဂျီ တီဗီဌာနကိုလည်း ဝင်ကြည့်ကြသည်။ ၂၅ ထပ်သို့ တက်ရသည်။ တီဗီ ရိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေပုံများကို တွေ့ရသည်။ တီဗီမှာ မြင်နေကျ သတင်းကြေညာသူ စသည့် ဝန်ထမ်းများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ သတင်းကြေညာသော နေရာမှ ဓာတ်ပုံရိုက်လိုရသည် ဆိုသဖြင့် သမီးက သတင်းကြေညာဟန် ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့ ပါသေးသည်။ “ဆယ်ပြားဈေး” ဟု ခေါ်သော ယန်း ၁၀၀ တန် ပစ္စည်းများ ရောင်းသည့်ဈေးမှ တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းကလေးများလည်း ဝယ်ကြသည်။

တိုကျိုမှာ ပညာရေးပါရဂူဘွဲ့ယူဖို့ ပညာတော်သင် ရောက်နေသော ရန်ကုန် ပညာရေးတက္ကသိုလ်မှ ဒေါ်အေးအေးမြင့် (ယခု တွဲဖက်ပါမောက္ခ ဒေါက်တာအေးအေးမြင့်) နှင့်လည်း အချိန်အချက် လုပ်ထားသည်။ မနစ်ထ တိုကျိုရောက်စဉ်ကတည်းက မမနဲ့အိမ်မှာ အေးအေးမြင့်နှင့် တွေ့ခဲ့သည်။ မကြာခဏလည်း ဖုန်းဆက်ဖြစ်သည်။ သူ့ကျမ်းအတွက် အချက်အလက်များ လည်း ဆွေးနွေးဖြစ်သည်။ ယခုနစ် တိုကျိုရောက်နေစဉ် ဇနီးက ကီမိုနီ ဝယ်ချင်သည် ဆိုသဖြင့် အေးအေးမြင့်က လိုက်ပို့ပေးသည်။ “အဘိုးကြီး” ဆီ သွားမည်ဟုဆိုပြီး တက္ကစီဖြင့် သွားကြသည်။ အဘိုးကြီးမှာ ကီမိုနီရောင်းသည့် လုပ်ငန်းကို အကြီးအကျယ်လုပ်သူ ဖြစ်သည်။ ဒီဇိုင်းအမျိုးမျိုးနှင့် ကီမိုနီတွေ အများကြီး တွေ့ရသည်။ အေးအေးမြင့်က သုံးလေးခေါက် ရောက်ပြီ ဖြစ်၍ လူချင်းခင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ “အဘိုးကြီး” ဟု သူတို့ခေါ်သော ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏

အမည်မှာ မစ္စတာ မဆုဒ (Mr. Masuda) ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က အသက် ၈၈ နှစ် ရှိနေပါပြီ။ မြန်မာနိုင်ငံ ရောက်တာ အခေါက် ၂၀ ရှိပြီဟု ဆိုသည်။ ဟုမ္မလင်းနားမှာ စာသင်ကျောင်းဆောက် လှူဖူးကြောင်း ပြောပြသည်။ မြန်မာ လို နည်းနည်းပါးပါး ပြောတတ်သည်။ အရက် မသောက်၊ ဆေးလိပ် မသောက် ဟု သိရသည်။ ‘ဟဲရီးအင်း သုံးတဲ့သူ မြန်မြန်သေတယ်’ ဟု မြန်မာလို ပြော သည်။ အေးအေးမြင့်က ကီမိုနီတွေ ရွေးပေးသည်။ ဈေးဆစ်ပေးသည်။ ဝယ် သော ကီမိုနီများကို စာတိုက်က ပို့ပေးဖို့ မှာခဲ့ရသည်။

အေးအေးမြင့် လိုက်ပို့သော ကားပြခန်းတစ်ခုမှာ ကားကြော်ငြာရုပ်ရှင် ကြည့်ရသည်။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ပန်းတွေ ပြလျှင် တကယ့် ပန်းရနံ့ မွှေးလာသည်။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ကားတွေ မောင်းသွားလျှင် အပြင်မှာ ကုလားထိုင်တွေပါ တုန်သွား သည်။

နီနီအိမ်မှာ တစ်ပတ်လောက် နေထိုင် လည်ပတ်ပြီး အိုဆာကာသို့ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

အထင်နှင့် အမြင်

ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်က ထုတ်သော “ဟီရောဗ” စာစောင်ကလေးမှာ ဆောင်းပါးနှစ်ပုဒ် ရေးခဲ့သည့်အကြောင်း ဖော်ပြပြီး ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်ခါနီးတွင် ထိုစာစောင်ကလေးမှာ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ထပ်ရေးဖြစ်ပါသေး သည်။ ဆောင်းပါးခေါင်းစဉ်ကို Merely in the mind's eye is ဟု တပ်လိုက် သည်။ စာစောင် ထွက်လာသောအခါ ဆရာယာဘူက “အထင်နှင့်အမြင်” ဟု မြန်မာခေါင်းစဉ်ပါ ထည့်ပေးထားသည်။ အင်္ဂလိပ်လိုရေးသော ကျွန်တော့် ဆောင်းပါးကို မြန်မာဘာသာပြန်၍ ယခု ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

(၁)

လွန်ခဲ့သော လအနည်းငယ်က မိတ်ဆွေတစ်ယောက် မိတ်ဆက် ပေးလို့ ဂျပန် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ စကားစမြည်ပြောခွင့် ကြံခဲ့ ပါတယ်။ သူက အသက်လေးဆယ်ကျော်လောက် ဖြစ်ပုံရတယ်။ ကျွန် တော့်ဇာတိ ဖြစ်တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံကို နာမည်ကြားဖူးပေမယ့် သယ်မှာ ရှိတယ် ဆိုတာကို သူ မသိသေးလို့ သူက ပြောတယ်။ ကျွန်တော်ထံ

နာဂိုယာရဲတိုက်ရှေ့တွင်

၅၅.၀၆.၀၅

ဦးမောင်မောင်လေး။ ဒေါ်ရွှေစင်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် အမှတ်တရ။

ဆိုဘာကာနည်သည်

သူ့ကို မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ မြို့တော် ရန်ကုန်မြို့အကြောင်း ပြောပြတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းတစ်ခု မေးတယ်။

‘အဲဒီမြို့မှာ ဆင်တွေ ကျားတွေ ရှိသလား’

‘အင်း ... ရှိတာပေါ့’

‘လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်ပြေးနေတာပဲလား’

‘ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး။ လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်ပြေးနေတာ မဟုတ်ဘူးလေ’

ကျွန်တော်က ပြုံးပြီး ပြောလိုက်တယ်။

‘ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ဆင်တွေ ကျားတွေ တိရစ္ဆာန်ရုံထဲမှာ ရှိတယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ’

ကျွန်တော် ပြောတာ ကြားရတော့ အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို တအံ့တဩ စိုက်ကြည့်နေပါတယ်။ သူ့စိတ်အာရုံထဲမှာ ရန်ကုန်ဆိုတာ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေ ရှိနေတဲ့ တောနက်ကြီး ဖြစ်နေပုံရတယ်။ ဒီလို အမြင်မျိုး သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို ပေါ်လာတာပါလိမ့်။ ဘာကြောင့် ပေါ်လာတာလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် မခန့်မှန်းတတ်တော့ပါဘူး။

(၂)

မြန်မာစာအမိက ယူတဲ့ ကျွန်တော့်တပည့် ဂျပန်ကျောင်းသား ကလေးတွေ ဆောင်းရာသီ ကျောင်းအားရက်တွေမှာ ကျွန်တော့်ဇာတိ နိုင်ငံကို အလည်အပတ်သွားပြီး ပြန်လာတော့ သူတို့ရဲ့ အတွေ့အကြုံ တွေကို ပြောပြလေ့ရှိပါတယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကမ္ဘာမှာ ထင်ရှားတဲ့ သာသနိက အဆောက်အအုံတစ်ခု ဖြစ်တဲ့ ရွှေတိဂုံစေတီ တော်ကြီးကို ပထမဆုံး ဖူးရတဲ့အခါမှာ သူ ဘယ်လောက် အံ့ဩသွား တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။ ‘ညအချိန်မှာ စေတီတော်ကြီးဟာ လျှပ်စစ်မီးရောင်တွေနဲ့ လင်းထိန်နေတာ ရွှေတောင်ကြီးက ရောင်ခြည် တွေ လွှတ်နေသလိုပါပဲ။ ကျွန်မဟာ အံ့ဩလွန်းလို့ ဘာစကားမှ မတွေး နိုင်ဘဲ စေတီတော်ကြီးကို စိုက်ကြည့်နေမိပါတယ်’ တဲ့။

ကျောင်းသားကလေး တစ်ယောက်ကတော့ ရှေးဟောင်းမြို့တော် ပုဂံက ခမ်းနား ကြီးကျယ်တဲ့ ဘုရားတွေကို ရောက်သွားတဲ့အခါမှာ ကြည့်ညှိစိတ်တွေ လျှို့ဝှက်လာရပါတယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါ တယ်။ ‘ဒီနေရာဟာ ဘုရားပုထိုးတွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ ဒေသပါပဲ။ ဘုရား

ပုထိုးတွေရဲ့ ဗိသုကာအလှတွေနဲ့ ပန်းချီပန်းပု အနုပညာ လက်ရာတွေကို သတိမမူဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး' တဲ့။

မြန်မာတွေရဲ့ ပျူငှာဖော်ရွေမှု ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ဟာ သူတို့မိတ်ဆွေ တွေနဲ့ နေထိုင်ခဲ့ရတဲ့ မမေနိုင်တဲ့ နေ့တွေအကြောင်း ပြန်သတိရတိုင်း ကျွန်တော့်တပည့်တွေ ပြောလေ့ရှိတဲ့ ခေါင်းစဉ်ပါပဲ။ သူတို့ မြန်မာနိုင်ငံ ရောက်နေတုန်း သူတို့ကို ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုပြီး တချို့ဆိုရင် မြန်မာ တွေနဲ့ အတူစား အတူအိပ်ပြီး စကားတွေ ပြောခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ဟာ မြန်မာ့ရုပ်သွင်ကို အနီးကပ် ရှုမြင်ခဲ့ရပုံရတယ်။

'ကျွန်မ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရှိတုန်းက မြန်မာမိတ်ဆွေတွေနဲ့ နေတိုင်း စကားစမြည် ပြောရတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပိုပြီး ရင်းနှီး လာတယ်။ ကျွန်မ နှလုံးသားထဲမှာ နွေးနွေးထွေးထွေး ခံစားရတယ်။ ဒီနိုင်ငံ ပြန်ရောက်တော့ မိသားစုထဲက လူတွေနဲ့ စကားပြောဖို့တောင် အချိန်မရှိဘူးလေ။ လူတိုင်း သူ့ကိုစွန့်သူ အလုပ်ရှုပ်နေကြတာပဲ။ အခု ကျွန်မ နှလုံးသားထဲက နွေးထွေးတဲ့ ခံစားမှုကလေး ပျောက်ဆုံးသွား ပါပြီ။ အဲဒါကို ကျွန်မ သိပ်ဝမ်းနည်းတာပဲ'

မြန်မာနိုင်ငံမှာ လ တော်တော်များများ နေခဲ့တဲ့ ဂျပန် မိန်းမပျို ကလေး တစ်ယောက်က သူ့ခံစားချက်ကို အဲဒီလို ဖွင့်ဟထားပါတယ်။

(၃)

ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ လမ်းတွေပေါ်မှာ ဆင်တွေ ကျားတွေကို မြင်ယောင် နေတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ ကျွန်တော့် တပည့်တွေလို မြန်မာနိုင်ငံကို အလည်အပတ်သွားဖို့ အခွင့်သင့်မယ် ဆိုရင်တော့။

ကျွန်တော့်ဆောင်းပါးကို ဤနေရာမှာ အဆုံးသတ်လိုက်ပါသည်။ စစ် အတွင်းက မြန်မာနိုင်ငံမှာ နေခဲ့ဖူးသူများနှင့် ကျွန်တော့် တပည့်များလို မကြာ နေဘဲ ရောက်သွားသူများက မြန်မာအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိလာကြသည့် အပြင် မြန်မာ့စိတ်ဓာတ်ကို အံ့ဩချီးကျူးကြပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်နှင့် ပြောဆိုခဲ့ရသော ဂျပန် အမျိုးသမီးလို မြန်မာအကြောင်း ဘာမှ မသိဘဲ ဆင်တွေ ကျားတွေ လမ်းပေါ်သွားနေသည့် နေရာဟု ထင်နေသူများလည်း ရှိသည်ကို ကျွန်တော် ကိုယ်တွေ့ ကြုံခဲ့ရပါသည်။ စာစောင်မှာ ဤဆောင်းပါးကလေးကို ဖတ်ရသည့် ဂျပန်လူမျိုးများကတော့ အကျိုးအကြောင်း ရေလည်သွားလိမ့်မည် ဟု တွေးနေမိပါသည်။

တိုယိုတာ အထိမ်းအမှတ်ပြတိုက်သို့

နာဂိုယာမြို့က တိုယိုတာ အထိမ်းအမှတ်ပြတိုက်ကို ဒေါ်ဆန်းမြင့် လိုက်ဖို့သည့် အတွက် ရောက်ခဲ့ရပါသည်။

ဒေါ်ဆန်းမြင့်က သူ ပါဠိ သင်ချင်သည့်အတွက် နာဂိုယာက တက္ကသိုလ် တစ်ခုမှာ ပြန်ပြီး တက်နေကြောင်း ပြောသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ အံ့ဩရတိ သည်။ ဆရာမကိုလည်း ချီးကျူးမိသည်။ မြန်မာစာသင်နေသော ဆရာမ တစ် ယောက်အနေနှင့် ပါဠိဘာသာ တတ်ချင်သည့်အတွက် ကျောင်းသူတစ်ယောက် လို တက္ကသိုလ် ပြန်တက်သည်အထိ ပညာရှာရာတွင် စိတ်အားထက်သန်မှုကို ချီးကျူးမိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ဆန်းမြင့်က သူ နာဂိုယာမှာရှိတုန်း ကျွန်တော် တို့ကို အလည်ခေါ်ဖို့ စီစဉ်သည့်အတွက် ၁၉၉၉ ခု ဩဂုတ်လ ကုန်ခါနီးမှာ ကျွန်တော်တို့မိသားစု နာဂိုယာသို့ သွားကြသည်။ ရှင်ကန်ဆင်ဖြင့် တစ်နာရီ သာ ကြာသည်။ ဒေါ်ဆန်းမြင့်က ဘူတာပလက်ဖောင်းမှာ အသင့် ကြိုနေသည်။ ကားပါ အသင့်ယူလာပြီး လေ့လာစရာ နေရာများကို သူ့ကားဖြင့် လိုက်ဖို့သည်။ ပထမဆုံး ရောက်သည့်နေရာမှာ တိုယိုတာ အထိမ်းအမှတ် စက်မှုနှင့် နည်းပညာ ပြတိုက် (Toyota Commemorative Museum of Industry and Technology) ဖြစ်သည်။ တိုယိုတာ ကုမ္ပဏီက ထုတ်သော ကားတွေကို အကြောင်းပြုပြီး နာမည် ရင်းနှီး နေသည့်အတွက် စိတ်ဝင်စားမိသည်။

အပြင်က ကြည့်တော့ ရန်ကုန်ရှိ သမိုင်းဘက်က စက်ရုံတွေနှင့် ခပ် ဆင်ဆင် တူသည်။ ပြခန်းတွေထဲ မဝင်မီ ပြတိုက်အကြောင်း သိကောင်းစရာ များကို ဝီဒီယိုဖြင့် ပြသည်။ ၁၅ မိနစ်လောက် ဝီဒီယိုကြည့်ပြီးမှ ပြခန်းတွေကို ဝင်ကြည့်ကြသည်။ ပြတိုက်မှာ တိုယိုတာ ကုမ္ပဏီ (Toyota Group) မှာ ပါသော ကုမ္ပဏီတစ်ခုက တည်ထောင်သော ပြတိုက် ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ စတင် တည်ထောင်စဉ်က ချည်ငင်စက်၊ ရက်ကန်းစက်များ တည်ထောင်ပြီး နောက်ပိုင်း မှာ မော်တော်ကားများ ထုတ်လုပ်ရန် ရည်ရွယ်၍ တည်ထောင်ခဲ့သည်။ တိုယိုတာ ကုမ္ပဏီများ၏ သော့ချက်မှုဝါဒမှာ "ပစ္စည်းထုတ်လုပ်မှု" နှင့် "တီထွင်ဖန်တီးမှု နှင့် သုတေသနပြုမှု" တို့ ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

စက်ရက်ကန်းပြခန်းတွင် ချည်ချသည့် အတတ်ပညာ၊ ရက်ကန်းရက် သည့် အတတ်ပညာ အဆင့်ဆင့် တိုးတက်လာပုံ၊ လက်ရက်ကန်းမှ စက်ရက်ကန်း သို့ ပြောင်းလာပုံ၊ နောက်ဆုံးအဆင့်တွင် ကွန်ပျူတာကို အသုံးပြုပြီး အဆင် အကွက် ဖော်ပုံများကို အဆင့်ဆင့် ပြထားသည်။ လူကိုယ်တိုင်လည်း သရုပ်

ပြသည်။ စာရင်းဇယားများဖြင့်လည်း ပြသည်။ ဗီဒီယိုဖြင့်လည်း ပြသည်။ ရက်ကန်းစင်များ အစုလိုက် လှမပါဘဲ စက်သံ တခြမ်းခြမ်းဖြင့် ရက်ပြနေပုံကို ကြည့်ရင်း စက်ရက်ကန်းရုံထဲ ဝင်ကြည့်နေရသလို ခံစားရသည်။

ထို့နောက် ကားပစ္စည်း ထုတ်လုပ်ပုံ ပြခန်းသို့ ရောက်သည်။ ကားပစ္စည်းများ လက်တွေ့ လုပ်ပြနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သံကို မီးရုံနေအောင် လုပ်ပြီး မိုပုံစံနှင့် ဖိချလိုက်သောအခါ ကားပစ္စည်းများ ထွက်လာသည်ကို ပြပြီး လာကြည့်သူများကို ကားပစ္စည်း "ဂွ" ကလေးတွေ တစ်ခုစီ လက်ဆောင်ပေးသည်။ 'အိမ်ပြန်ရောက်ရင် အဝေမတည့်ဖြစ်ပြီး ရန်ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ လူစေ့အောင် တစ်ခုစီ ပေးလိုက်တယ်' ဟု ရယ်စရာ ပြောသေးသည်။ သရုပ်ပြရာတွင် သံတ္တူကို အရည်ကျိုးပြီး ပုံသွင်းပုံ၊ တူနှင့် ထုပြီး ပုံဖော်ပုံ၊ ဖြတ်တောက်ပြီး ပုံဖော်ပုံ တို့ကို ပြထားပါသည်။

ကားပြခန်းမှာတော့ ကား၏ အစိတ်အပိုင်း အမျိုးမျိုးကို ပြထားသည်။ အင်ဂျင်စက် အမျိုးမျိုးလည်း တွေ့ရသည်။ ၁၉၃၀ ဝန်းကျင်က စပြီး ယခုအထိ ထုတ်လုပ်သော တိုယိုတာကား မော်ဒယ် အမျိုးမျိုးလည်း တွေ့ရသည်။ စက်မှုနည်းပညာ၊ ထုတ်လုပ်မှု နည်းပညာများ တိုးတက်လာသည်နှင့်အမျှ တိုယိုတာကားများ အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲ တိုးတက်လာပုံကို ပြထားပါသည်။ နည်းပညာကြောင့် ပစ္စည်းအမျိုးမျိုး ပေါ်လာပုံကို ပြရာတွင် Giant Lever တို့၊ Walking Wheel တို့၊ လေတိုက်နှုန်းခံနိုင်အား စမ်းသပ်ပုံတို့ကို ပြထားသည်။ အလွန်ကြီးမားသော ထိုပစ္စည်းတွေပေါ်မှာ ကလေးတွေ ပျော်ပျော်ပါးပါး တက်ကစားနေကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ စာကြည့်တိုက် တစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရသည်။ စာအုပ်များ၊ ဗီဒီယို အခွေများ အပြည့်ရှိနေသည်။ သိပ္ပံနည်းပညာ စက်မှုဆိုင်ရာ စာအုပ်ပေါင်း ၃၅၀၀ ရှိကြောင်း သိရပါသည်။ အောင်မြင်နေသော ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုတွင် စာကြည့်တိုက်သည် မည်မျှ အရေပါကြောင်း သက်သေပြနေသလို သို့ ရှိပါသည်။

ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်မှာတော့ လက်ဆောင်ပေးချင်စရာ ကားပုံစံကလေးတွေ ရောင်းနေသည်။ လက်ဆောင်ပေးဖို့ ကောင်းသော်လည်း ဈေးကြီးသည်။ ကလေး ကစားစရာ ကားအရွယ်ကလေး တစ်စီးကို ယန်းငါးသောင်းဟု ဆိုသည်။ ဈေးကြီးသည့်အတွက် မဝယ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ရက်ကန်းလုပ်ငန်းကို လက်မှစက်မှုသို့ ကူးပြောင်းခဲ့ရာမှ မော်တော်ကား ထုတ်လုပ်သည်အထိ အောင်မြင်တိုးတက်လာပုံကို လေ့လာရသည်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှပါသည်။

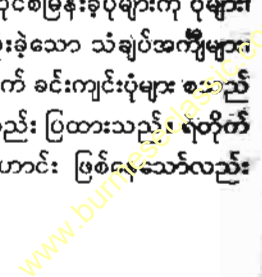
မွန်းတည့်ပြီးမှ ပြတိုက်ထဲက ထွက်ဖြစ်သည်။ စားသောက်ဆိုင်မှာ ဝင်စားကြပြီး ခရီးဆက်ကြပြန်သည်။

နာဂိုယာ ရဲတိုက်နှင့် တိုကူဂါဝါ အနုပညာပြတိုက်

နာဂိုယာရဲတိုက် (Nagoya Castle) မှာ သမိုင်းဝင် ရဲတိုက်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ငါးထပ်ရှိပြီး ခေါင်မိုးပေါ်မှာ ရွှေရောင် တလက်လက် မြင်ရသည့်အတွက် ဒေါ်ဆန်းမြင့်ကို မေးကြည့်တော့ ဒေါ်ဆန်းမြင့်က ရှင်းပြသည်။ ရဲတိုက်ခေါင်မိုးမှာ ရွှေအစစ်ဖြင့် လုပ်ထားသော လင်းပိုင် (Dalphin) အဖို တစ်ရုပ်၊ အမ တစ်ရုပ် တပ်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ၁၃ ရာစု မုရိုမချီခေတ် (Muromachi Era) မှာ ရဲတိုက် ဆောက်ပြီးချိန်တွင် နယ်စား ပယ်စားများ၏ တန်ခိုးအာဏာ သင်္ကေတအဖြစ် ရွှေလင်းပိုင်ရုပ်များကို တပ်ဆင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရပါသည်။ ရွှေလင်းပိုင်ရုပ်များမှာ ရဲတိုက်ကြီးနှင့်အတူ စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်ခံရပြီး ၁၉၅၉ ခုနှစ်တွင် ပြန်လည် တပ်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

နာဂိုယာ ရဲတိုက်မှာ ဂျပန်သမိုင်းတွင် ထင်ရှားသော တိုကူဂါဝါရှိုဂွန် (Tokugawa Shogun) သူရဲကောင်းခေတ် ၁၆၁၂ ခုနှစ်က တည်ဆောက်ခဲ့သည်ဟု သိရသည်။ အိုဆာကာဘက်က ကျရောက်မည့်ရန်ကို ကာကွယ်ရန် တည်ဆောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရဲတိုက်တံတိုင်းကို ဧရာမ ကျောက်တုံးကြီးများဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဒေါ်ဆန်းမြင့်က ကျောက်တုံးကြီးများမှ သင်္ကေတများကို ပြရင်း ကျောက်တုံးများ သယ်ယူလာရသည့် အရာရှိများက သူတို့၏ လက်ရေးမှန်းသိအောင် ကြိုက်ပုံ၊ စက်ဝိုင်းပုံ စသည့် အမှတ်အသားများ ပြုလုပ်ထားခဲ့ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ကျောက်တုံးကြီးများရှေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။

ရဲတိုက် အပေါ်ဆုံးထပ်ရောက်အောင် ဓာတ်လှေကားဖြင့် တက်ပြီး တစ်ထပ်ချင်း ပြန်ဆင်းကြည့်ကြသည်။ စစ်အတွင်းက မီးဘေး မသင့်မီ မူလရဲတိုက်ပုံ၊ တိုကူဂါဝါရှိုဂွန်များ အစဉ်အဆက် နေထိုင်စံမြန်းခဲ့ပုံများကို ပုံများ၊ ဇယားများ၊ စာများဖြင့် ပြပေးသည်။ ရှိုဂွန်များ သုံးခဲ့သော သံချပ်အင်္ကျီများ၊ လက်နက်များ၊ အိုးခွက်ပန်းကန်များ၊ အစားအသောက် ခင်းကျင်းပုံများ စသည်တို့ကို ပြထားသည်။ ရွှေလင်းပိုင်ရုပ် နှစ်ရုပ် ပုံစံလည်း ပြထားသည်။ ရဲတိုက်ကြီးကို အပြင်က ကြည့်သောအခါ ခပ်ဟောင်းဟောင်း ဖြစ်နေသော်လည်း

အထဲမှာ ခမ်းခမ်းနားနား ခင်းကျင်း ပြင်ဆင်ထားသည်။ ဂျပန် သူရဲကောင်းများ ကိုယ့်နယ်ကိုယ့်ပယ်တွင် ရဲတိုက်ကြီးများဖြင့် တခမ်းတနား နေထိုင်ခဲ့ဖူးကြစုံ များကို မြင်ယောင်မိပါသည်။

ထို့နောက် တိုကူဂါဝါ အနုပညာပြတိုက်ကို ဆက်သွားကြသည်။ နာဂိုယာ ရဲတိုက်တွင် အစဉ်အဆက် နေထိုင်ခဲ့ကြသော အိုဝါရီ (Owari) အဆက် အနွယ်များ၏ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများကို ခင်းကျင်း ပြသထားသည်။ ပြတိုက်ကို ၁၉၃၅ ခုတွင် တည်ထောင်ခဲ့ပြီး စစ်ဘေးစစ်ဒဏ် ကင်းလွတ်၍ ၁၉၈၅ ခုတွင် ရွှေရတုပွဲ ကျင်းပနိုင်ခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

အခန်းတစ်ခန်းမှာ သံချပ်ဝတ်အင်္ကျီ၊ ဓား၊ လှံ စသော စစ်သုံးပစ္စည်းများ ခင်းကျင်းပြသထားသည်။ နောက်တစ်ခန်းမှာတော့ ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ ထင်ရှားသော အစဉ်အလာတစ်ခု ဖြစ်သည့် လက်ဖက်ရည်ပွဲ ခင်းကျင်းမှုကို ပြသထားသည်။ “လက်ဖက်ရည်ခန်း” ဟု ရေးထားသည်။ နောက်တစ်ခန်းကလည်း “လက်ဖက်ရည်ခန်းမ” ဖြစ်သည်။ ပုံစံတကျ လက်ဖက်ရည်ပွဲ တည်ခင်းရာတွင် အသုံးပြုရသော အသုံးအဆောင်များကို ပြထားသည်။ နောက်တစ်ခန်းမှာတော့ နိုးပြဇာတ်ရုံ (Noh Theater) မှာ ကပြရာတွင် ဝတ်ဆင်သော ဘရိုက်တီဝတ်စုံ၊ နောက်တစ်ခန်းမှာ ယွန်းဘူး၊ ယွန်းသေတ္တာများ ပြထားသည်။

နောက်တစ်ခန်းမှာ ဂျပန် စာပေသမိုင်းတွင် ထင်ရှားသော ဂင်ဂျီပုံပြင် (The Tale of Genji) သရုပ်ဖော် ပန်းချီပုံများကို တွေ့ရသည်။ ၁၁ ရာစုတွင် လေဒီမူရာဆာကီ (Lady Murasaki) ရေးသားသော ဂန္ထဝင်လက်ရာအဖြစ် အစဉ်အဆက် တန်ဖိုးထားကြသည်။ စံပြသူရဲကောင်း ဂင်ဂျီမင်းသား၏ အချစ်အလွမ်း၊ စွန့်စားခန်းများ ဖြစ်သည်။ လက်ရာမြောက်သော ရှေးဟောင်းစာရွှေများကိုလည်း ပြသထားပါသည်။ ထိုအခန်းတွင် ပြသထားသော ပန်းချီကားများမှာ အကောင်းဆုံး ဂျပန် ပန်းချီလက်ရာများ ဖြစ်ပြီး ပြတိုက်မှာ အထင်ရှားဆုံးပစ္စည်း ဖြစ်ကြောင်းလည်း သိရသည်။

နာဂိုယာ ရဲတိုက်နှင့် တိုကူဂါဝါ အနုပညာပြတိုက်တို့ သမိုင်းအရ ဆက်စပ်နေပုံကို သတိပြုမိပါသည်။ ရဲတိုက်၊ ပြတိုက် စသည့် ရှေးဟောင်းလက်ရာ အမွေအနှစ်များကို စနစ်တကျ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ထားပြီး အစဉ်အဆက် ကြည့်ရှု လေ့လာနိုင်ရန် စီစဉ် ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် မိမိ တိုင်းပြည်၊ မိမိ လူမျိုးကို ချစ်မြတ်နိုးသည့် စိတ်များ ထက်သန် ပွားများရေးအတွက် သိမ်မွေ့သော အစီအမံတစ်ခု ဖြစ်ကြောင်းလည်း အလေးအနက် ဆင်ခြင်မိပါသည်။

နစ်တာဂျီ ဘုရားကျောင်းတော်သို့

‘ဆရာတို့ကို ဒီဘုရား ဖူးစေချင်တာ၊ တော်တော် နောက်ကျနေပြီ ထင်တယ်’ ဟု ဒေါ်ဆန်းမြင့်က နစ်တာဂျီ ဘုရားကျောင်းတော် (Nittaji Temple) ဇူအရောက်တွင် ပြောပါသည်။

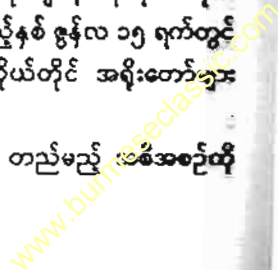
‘ဒီဘုရားကို ဘာဖြစ်လို့ ဖူးစေချင်တာလဲ ဆရာမ’ ဟု မေးတော့ ဒေါ်ဆန်းမြင့်က ဘုရားအကြောင်း ပြောပြသည်။ ဘုရားမှာ ဝေသော လက်ကမ်းစာရွက်တွင် ရေးထားသော အချက်များနှင့် ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ စိတ်ဝင်စားစရာ အကြောင်းများကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိလိုက်ရပါသည်။

သမိုင်းကြောင်းအရ ၁၈၉၈ ခုနှစ်တွင် အိန္ဒိယမြောက်ပိုင်းနယ်စပ် နိပေါအနားက ပိပရဝါ (Piprahwa) ဆိုသော တောင်ကုန်းကို အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဝီလျံပက်ပီ (W. Peppé) ဆိုသူက တူးဖော်ရာ လူအရိုးများ ထည့်ထားသော အိုးတစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ အိုးတွင် ဘီစီ ၃-ရာစု ရှေးဟောင်း အိန္ဒိယ အက္ခရာဖြင့် စာများ ရေးထားသည်။ စာကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်လိုက်သောအခါ အိုးထဲက အရိုးများသည် ဗုဒ္ဓသက္ခရာမုနိ၏ အရိုးတော်များ ဖြစ်ကြောင်း ရေးသားထားသည်ကို သိရသည်။

အိန္ဒိယ အရိုးရသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့အတွက် အမွန်အမြတ်ထားအပ်သော အရိုးတော်များကို ထိုစဉ်က တစ်ခုတည်းသော လွတ်လပ်သော ဗုဒ္ဓဘာသာ နိုင်ငံ ဖြစ်သည့် ထိုင်းနိုင်ငံသို့ လှူဒါန်းရန် ဆုံးဖြတ် အကောင်အထည်ဖော်သည်။ ထိုစဉ်က ထိုင်းနိုင်ငံ ဘုရင်ဖြစ်သော ချူလာလောင်ကွန် ဘုရင်က ဘုရားရှင်၏ အရိုးတော်များကို အလေးအမြတ် လက်ခံပြီး ဘန်ကောက်မြို့ရှိ ဘုရားတစ်ဆူတွင် ဌာပနာခဲ့သည်။

ထိုအကြောင်းကို ကြားသိသော ဂျပန်အစိုးရသည် ထိုင်းနိုင်ငံကို မေတ္တာရပ်ခံသည့်အတွက် ဂျပန်နိုင်ငံရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ကိုးကွယ်ရန် အရိုးတော်အချို့ကို ခွဲဝေ လှူဒါန်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ဂျပန် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဂိုဏ်းအသီးသီးမှ ကိုယ်စားလှယ်များ ပါဝင်သော အဖွဲ့ကို ဂျပန်အစိုးရက ထိုင်းနိုင်ငံသို့ စေလွှတ်လိုက်ရာ ထိုင်းဘုရင်က ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ် ဇွန်လ ၁၅ ရက်တွင် ဘန်ကောက်မြို့ ဘုရင်နန်းတော်၌ ထိုအဖွဲ့ကို ကိုယ်တိုင် အရိုးတော်ဘူးပေးအပ် လှူဒါန်းသည်။

အရိုးတော်များကို ဌာပနာ၍ ဘုရားတစ်ဆူ တည်မည့် အစအစဉ်ထို

ဂျပန်အဖွဲ့က လျှောက်ထားရာ ထိုင်းဘုရင် ဝမ်းမြောက်ပြီး ထိုဘုရားတွင် ပူဇော်ထားရန် ရှေးဟောင်း ကြေးဆင်းတုတော် တစ်ဆူကိုပါ လှူဒါန်းလိုက်သည်။

ဂျပန် ဗုဒ္ဓဘာသာအဖွဲ့သည် ထိုင်းနိုင်ငံမှ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် အသေအချာ ဆွေးနွေးကြပြီး နောက်ဆုံးတွင် နာဂိုယာ မြို့သူမြို့သားများ၏ ထက်သန်သော ဆန္ဒနှင့်အညီ ၁၉၀၄ ခုနှစ်တွင် ဤ နှစ်တာဂျီ ဘုရားကျောင်းတော်ကို တည်ဆောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်၏ အရိုးတော်များကိုမူ ညောင်တော် ၁၅ မီတာ မြင့်သော ကျောက်သား ပုထိုးတော်တွင် ဌာပနာထားပါသည်။

လက်ရှိ ပင်မ ကျောင်းတော်ကြီးကို ၁၉၅၄ ခုနှစ်တွင် ပြန်လည် တည်ဆောက်ရာ ပြီးမြောက်သည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ထိုင်းဘုရင် ဘူမိဘောအဒ္ဓရာဒကက ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် တစ်ဆူနှင့် ဘုရင် ကိုယ်တော်တိုင် “ဗုဒ္ဓသကျမုနိ” ဟု ထိုင်းစာဖြင့် ရေးထိုးထားသော ရွှေပြားကို ပေးပို့လှူဒါန်းသည်။ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဘုရင် ဘူမိဘောနှင့် ဘုရင် ချူလာလောင်ကွန်တို့၏ အမှတ်တံဆိပ်များဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသည်။ “နှစ်တာဂျီ ဘုရားကျောင်း” ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ “ဂျပန်-ထိုင်း-ဘုရားကျောင်း” ဟူ၍ ဖြစ်ကြောင်းလည်း သိရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားချိန်မှာ ဒေါ်ဆန်းမြင့် စိုးရိမ်သည့်အတိုင်း ဘုရားဝင်း ပိတ်ခါနီး ဖြစ်နေပါသည်။ ဘုရားကျောင်းတော်ထဲ ဝင်ဖူး၍ မရတော့သည့်အတွက် အပြင်က ကန်တော့လိုက်ရပါသည်။ ထိုင်းဘုရင် နောက်ထပ် လှူဒါန်းသော ကြေးဆင်းတုတော်ကိုမူ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ဖူးခဲ့ရပါသည်။ အစိုးတော် ဌာပနာထားသော ကျောက်ပုထိုးတော်ကိုတော့ မဖူးခဲ့ရပါ။ လက်ကမ်းစာစောင်ထဲက ပုံကိုသာ ဖူးရပါသည်။ ကျောက်သားဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော ပုထိုးတော် ဖြစ်ပြီး အချိုးအဆစ်မှာ ပုံဂံဘုရားများနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူပါသည်။

ညစာ မစားမီ “နာဂိုယာဟီဂါရီယာမ” မျှော်စင်ကို ခဏ တက်ကြည့်ကြသည်။ တိုကျိုတာဝါထက် နိမ့်သည်ဟု ဆိုသည်။ ၇ ထပ်မှာ “မိုးပျံ စားသောက်ဆိုင်” ရှိသည်ဟု ဆိုသော်လည်း မသွားတော့ဘဲ ၅ ထပ်က ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။ ၅ ထပ်က ကြည့်လျှင် နာဂိုယာ တစ်မြို့လုံးကို အပေါ်ဆုံးက မြင်ရသည်။ မျှော်စင်ကြီးများ ဆောက်ပြီး သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အပေါ်စီးက အရသာခံကြည့်သည့် ဂျပန်ခလေးကို သတိမမိပါသည်။

ညစာစားရင်း ဒေါ်ဆန်းမြင့် အကြောင်း စဉ်းစားနေမိပါသည်။ ဒေါ်ဆန်းမြင့်သည် ဘာသာရေးကို အလေးထားသူ ဖြစ်သည်။ ဘုရားပုထိုးများကို အလေးအမြတ် ကြည့်ညိုသည်။ ကျောင်းရက်ရှည်ပိတ်လျှင် တရားထိုင်သည်။

မကြာမီက သြစထရီးယားမှာ တရားသွားထိုင်ဖူးကြောင်း သိရသည်။ ဒေါ်ဆန်းမြင့် ရန်ကုန်မှာ မြန်မာစာ လာသင်စဉ်က မြန်မာစာ သင်ပေးရသော သူ့ဆရာ ဦးစောထွန်းက ‘မဆန်းမြင့်က သူတော်ကောင်းပါ’ ဟု မှတ်ချက်ချဖူးသည်ကို သတိရနေပါသည်။

ဒေါ်ဆန်းမြင့်က နာဂိုယာမှာ နာမည်ကြီးသည်ဆိုသော စားသောက်ဆိုင်မှာ ညစာကျွေးသည်။ နှမ်းစေ့ကလေးတွေ ထည့်ကြော်ထားသော ကြတ်သားကြော်ကို သတိထားမိသည်။ တစ်နေကုန် လည်ပတ်ထားလို့လား မသိပါ။ တော်တော် စားလို့ကောင်းပါသည်။ ညစာကျွေးပြီးတော့ ဘူတာအရောက် လိုက်ပို့ပေးသော ဒေါ်ဆန်းမြင့်ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး လက်ပြရင်း ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်သိသော ဂျပန် ဘာသာဗေဒ ပညာရှင်များ

ကျွန်တော်သည် ဘာသာဗေဒကို စိတ်ဝင်စားသည့်အလျောက် ဘာသာဗေဒ ပညာရှင်များကိုလည်း စိတ်ဝင်စားမိပါသည်။ ဂျပန်မှာ ကျွန်တော့် “အိမ်ရှင်” အဖြစ် ဆိုစဉ်းရသော ပါမောက္ခ သုံးယောက်တွင် ဆရာအိုးနီနှင့် ဆရာယာဘူမှာ ဘာသာဗေဒ ပညာရှင်များ ဖြစ်သည့်အတွက် ဘာသာဗေဒ အကြောင်းကို ထိုဆရာများနှင့် ပြောဆို ဆွေးနွေးဖြစ်ပါသည်။

ဆရာအိုးနီတိုးရုမှာ ၁၉၆၀ ကျော်ကာလ ရန်ကုန် နိုင်ငံခြားဘာသာသိပ္ပံ (ယခု တက္ကသိုလ်) မှာ ဂျပန်ဘာသာ ပါမောက္ခ အဖြစ် ဆောင်ရွက်စဉ် မြန်မာဒေသီယ စကားများကို ကွင်းဆင်း သုတေသနပြုပြီး စာတမ်းဖတ်ခဲ့ပါသည်။ အထက်ဗမာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်းက စာဆိုတော်နေ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကျင်းပသော စာတမ်းဖတ်ပွဲတွင် မြန်မာ ဒေသီယစကားများ (ထိုစဉ်က ဒေသန္တရ စကားဟု သုံးပါသည်) ကို နှိုင်းယှဉ်လေ့လာသော စာတမ်းကို ဆရာ ဖြူစုဖတ်ကြားခဲ့ရာ အများ စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ရနီငါ့ ထားဝယ်၊ မြိတ်၊ တောင်ရိုး၊ အင်းသား၊ ဓနု၊ ယော စသော မြန်မာ ဒေသီယစကားများကို နှိုင်းယှဉ်လေ့လာသင့်သည် ဟူသော အသိအမြင်ကို ဆရာစာတမ်းမှ ရခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က မြန်မာ မဂ္ဂဇင်းများတွင်လည်း ဘာသာဗေဒ ဆောင်းပါးများ ဆရာ ရေးသားခဲ့ပါသေးသည်။

ဆရာယာဘူသည်လည်း ဘာသာဗေဒပညာရှင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်

ဂျပန်မလားစီ တစ်နှစ်တွင် ဆရာယာဘူ မြန်မာနိုင်ငံ ရောက်လာပြီး မြန်မာစာ ဌာနမှာ ဘာသာဗေဒအကြောင်း ဆွေးနွေးသွားသည်။ အတ်ဇီ (Atzi) ဘာသာ စကားကို သုတေသနပြုထားသည့် ဆရာ စာတမ်းတစ်စောင်ကိုလည်း ဖတ်လိုက် ရသည်။ မြန်မာ တိုင်းရင်းသား ဘာသာစကားများကို သုတေသနပြုထားသော ဆရာ စာတမ်းများကို ပညာရပ် ဂျာနယ်များမှာ ဖတ်ရပါသည်။ မြန်မာစကား အကြောင်းလည်း ဆွေးနွေးဖြစ်ပါသည်။

ဆရာကာတိုသည်လည်း ဘာသာဗေဒ ပညာရှင် ဖြစ်ပါသည်။ မနဿ ဗေဒပြတိုက်မှာ အမူထမ်းရင်း ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်မှာ မြန်မာစာ အချိန် ပိုင်း လာသင်ပေးနေသော ဆရာကာတိုသည် မြန်မာနိုင်ငံ ကရင်ပြည်နယ်သို့ နှစ်စဉ် သွားရောက်၍ စကောကရင် စကားကို သုတေသနပြုလျက်ရှိကြောင်း သိရပါသည်။

နောက်တစ်ယောက်က ကိုသောင်းထွတ် ဖြစ်သည်။ ကိုသောင်းထွတ် သည်လည်း ရန်ကုန် နိုင်ငံခြားဘာသာ တက္ကသိုလ်မှာ မြန်မာစာ ၂ နှစ် သင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ တိုကျို နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်မှာ မြန်မာစာကို အချိန် ပိုင်း သင်ပေးနေသည်။ သူ ပြုစုထားသော မြန်မာသဒ္ဒါ သင်ခန်းစာများနှင့် အပြောသုံး အရေးသုံး ကွာခြားပုံများကို ကျွန်တော်နှင့် ဆွေးနွေးဖူးသည်။ စနစ် တကျ ပြုစုထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ထိုဆရာများသည် မြန်မာနိုင်ငံမှ တိုင်းရင်းသား ဘာသာစကားများ၊ မြန်မာဒေသီယ စကားများကို ကွင်းဆင်း လေ့လာကြသည်။ အထူးသဖြင့် ကျောင်းရက်ရှည်ပိတ်သည့် အခါများတွင် သုတေသန ပရိဂျက်များ တင်သွင်းပြီး ကွင်းဆင်းကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာအိုးနိုကတော့ ငယ်စဉ်က ဘာသာစကား သုတေသနဘက် အာရုံစိုက်ခဲ့သော်လည်း ယခု အသက်ကြီးလာသောအခါ စာပေ ယဉ်ကျေးမှုဘက်ကို ပို၍ အာရုံစိုက်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ ဆရာယာဘူ နှင့် ကိုသောင်းထွတ်တို့မှာ မြန်မာနိုင်ငံ အထက်ပိုင်း ကချင်ပြည်နယ်ဘက်က ဘာသာစကားများကို တော်တော် ကွင်းဆင်းပြီးပါပြီ။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ၊ ဂျပန် ဘာသာဖြင့် သူတို့ ပြုစုထားသော သုတေသန စာတမ်းများကို ဂျာနယ်များမှာ တွေ့ရပါသည်။

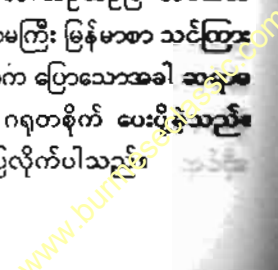
ပါမောက္ခ နိရှိ (Professor Yoshio Nishi) ဆိုသော ဘာသာဗေဒ ပညာရှင် ဆရာကြီးနှင့်လည်း အဆက်အသွယ် ရပါသည်။ ဆရာနိရှိမှာ မြန်မာကျောက်စာ များမှ ရှေးဟောင်း မြန်မာစကားတို့ သုတေသနပြုထားသော ပညာရှင် ဖြစ်

ကြောင်း သိရသည့်အတွက် ဆရာယာဘူဆီမှာ ဆရာနိရှိ၏ လိပ်စာတောင်းပြီး စာရေးလိုက်သည်။ ဆရာနိရှိက သူ ပြုစုထားသော Four Papers on Burmese (Myanmar) (မြန်မာ ဘာသာစကားအကြောင်း သုတေသနစာတမ်းလေးစောင်) ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် အင်္ဂလိပ်လို ပြုစု ထုတ်ဝေထားသော စာအုပ် ပို့ပေးသည့် အတွက် ဝမ်းသာသွားပါသည်။ အထူးသဖြင့် မြန်မာစကားသံဖွဲ့ပုံစနစ်ကို သုတေသနပြုထားသော စာတမ်းများ ဖြစ်သည်။ မြန်မာဘာသာစကားသမိုင်း အဖြစ် ဦးတည် ပြုစုထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာနိရှိက ထိုစာအုပ်ကို လေ့လာ လိုသော မြန်မာ ပညာရှင်များထံသို့လည်း ပို့ပေးချင်ပါသည်။ ပို့ပေးသင့်သူ များ၏ အမည်နှင့် လိပ်စာပေးပါဟု ဆိုလာသည့်အတွက် မြန်မာနိုင်ငံရှိ တက္ကသိုလ် မြန်မာစာ ဌာနများမှ ဘာသာစကား လေ့လာနေသော ဆရာများ၊ ဘွဲ့လွန် ကျောင်းသားများ၏ အမည်နှင့် လိပ်စာများကို ပို့ပေးလိုက်ရာ ဆရာနိရှိက ထိုပုဂ္ဂိုလ်များထံ သူ့စာအုပ်များ ပို့ပေးကြောင်း သိရပါသည်။

ရှေးဟောင်း မြန်မာကျောက်စာများမှ စ၍ မြန်မာဘာသာစကားဆိုင်ရာ စာအုပ်စာတမ်း ဆောင်းပါးများကို ခြေခြေမြစ်မြစ် ကိုးကားကာ သုတေသန ပြုထားသော ဆရာနိရှိ၏ စာတမ်းလေးစောင်ကို လေ့လာရသည့်အတွက် ဘာသာစကား လေ့လာမှု နည်းနာများနှင့် ပတ်သက်၍ အသိအမြင် တိုးပွား ရပါသည်။

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မြဆီကစာ

ပထမအကြိမ် တိုကျိုသွားစဉ်က တိုကျို နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်မှာ အချိန်ပိုင်း မြန်မာစာ ကထိကအဖြစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့သော ဆရာမကြီး ဒိုဘာရီ (Ms. Yasuko Dobashi) ခေါ် ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မြနှင့် သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့ရုံ အကြောင်း ကျွန်တော် ရေးခဲ့ပါသည်။ ၁၉၅၄ ခုနှစ်လောက်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကို ပညာတော်သင်အဖြစ် မြန်မာစာသင်ဖို့ ရောက်လာသော ဂျပန် ကျောင်းသူ ကလေး မယဉ်ယဉ်မြ ဘဝမှ ယခု ဆရာမကြီး ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မြ ဘဝအထိ ရောက်လာပုံကို ဆရာမကြီးက ပြောပြသည်။ ဆရာမကြီး မြန်မာစာ သင်ကြား သည့် အတွေ့အကြုံကို သိလိုပါသည်ဟု ကျွန်တော်က ပြောသောအခါ ဆရာမ ကြီးက ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရေးသားပြီး ကျွန်တော့်ဆီ ဂရုတစိုက် ပေးပို့ခဲ့သည်။ ဆရာမကြီး ရေးသော စာကို မူရင်းအတိုင်း ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

သို့

ဆရာ သိလိုသည့် ကိစ္စတွေကို အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားလိုက်ပါသည်။
 ၁၉၅၈ ခု ဇွန်လ မြန်မာပြည်မှ ပြန်လာပြီး အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင်
 တက္ကသိုလ်က မြန်မာစာဌာန နောက်ဆုံးတန်းကို ပြန်တက်ခဲ့ရပါတယ်။ ၁၉၅၉
 ခု မတ်လမှာ ဒီတက္ကသိုလ် အောင်ပြီး ဘီအေဘွဲ့ ရရှိခဲ့ပါတယ်။ သို့သော်
 မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ အလုပ်ကို ဝင်လုပ်ချင်သူ ကျွန်မဟာ အဲဒီအလုပ်မျိုး
 ရှာမတွေ့လိုက်တာနဲ့ နောက်ထပ် ကျောင်းသူဘဝကို ဆက်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။
 ဟိုတုန်းက မဟာဝိဇ္ဇာတန်း မရှိသေးဘဲ တစ်နှစ်သာ သင်ခွင့်ရတဲ့ အထူးသူတေ
 သနတန်းမျိုး ရှိတာပါ။ အဲဒီအတန်းမှာ ရှိတုန်း ဂျပန်အစိုးရ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး
 ဌာနက သူတို့ အမှုထမ်းလောင်း ရွေးရတဲ့ စာမေးပွဲထဲမှာ ပထမဦးဆုံး မြန်မာစာ
 နဲ့ ဖြေဆိုခွင့်ပြုမည် ဆိုတဲ့ သတင်းကောင်း ကြားသိရပါတယ်။ ဖြေရတဲ့ ဘာသာ
 ရပ်မှာ မြန်မာ ဘာသာစကားသာ မဟုတ်လို့ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဥပဒေတို့၊
 ဘောဂဗေဒတို့ စာအုပ် အများကြီးဖတ်ပြီး စာကျက်ရပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ စာမေးပွဲ
 အောင်မြင်ပြီး ၁၉၆၀ နှစ် ၄ လပိုင်းမှာ ကျောင်းအောင်အောင်ချင်း တိုကျိုမြို့ရှိ
 ဂျပန်အစိုးရ နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးဌာနက အမှုထမ်းလောင်းအဖြစ် ဝင်ရောက်
 အမှုထမ်းစ ပြုလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဒီရုံးမှာ အလုပ်လုပ်နေစဉ် အမှတ်ထင်ထင် အကြောင်းအရာ ၃ ချက် ရှိပါတယ်။
 ပထမတစ်ချက်ကတော့ ဂျပန်ပြည်က မြန်မာပြည်ကို ပေးဆပ်ရတဲ့ စစ်လျော်
 ကြေး ဒုတိယပိုင်း စာချုပ်ချုပ်ရန် ၂ ဖက် အစိုးရ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပြီး နောက်ဆုံး
 ချောမောစွာ စာချုပ် ချုပ်နိုင်ခဲ့သည့်အထိ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပါဝင် ကြည့်ရှု
 နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

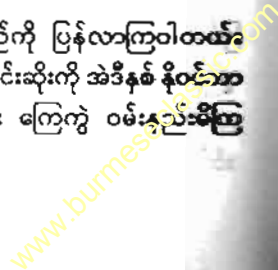
ဒုတိယအချက်ကတော့ စာချုပ်ကိစ္စ ပြီးသွားပြီး ဂျပန်ဝန်ကြီးချုပ် Mr. Hayato
 Ikeda နဲ့ သူ့ဇနီးသည်တို့ မြန်မာနိုင်ငံတော် စည့်သည်အနေနဲ့ မြန်မာပြည်
 သွားလည်စဉ် (၁၉၆၁ ခု) ဝန်ကြီးချုပ်ကတော်ရဲ့ စကားပြန်လုပ်ဖို့ အစိုးရက
 ကျွန်မကို ခန့်အပ်တဲ့ အချက်ပါ။

တတိယအချက်ကတော့ ဒီရုံးမှာရှိတုန်း ကျွန်မ နဖူးစာပါသူ (အခု ခင်ပွန်းသည်)
 Yoshiharu Dobashi နဲ့ တွေ့ဆုံပြီး ၁၉၆၂ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလမှာ အိမ်ထောင်
 ပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

အိမ်ရှင်မ ဖြစ်လာတယ် ဆိုပေမယ့် ကျွန်မ မျှော်လင့်ချက် အကြီးဆုံးက မြန်မာ
 နိုင်ငံရှိ ဂျပန်သံရုံးမှာ အမှုထမ်း အဖြစ်နဲ့ မြန်မာနဲ့ ဂျပန် ယဉ်ကျေးမှု ဖလှယ်ရေး
 ဆိုင်ရာ တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရန် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရုံးက အလုပ်ဆို

မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ ဆိုင် မဆိုင် မခွဲဘဲ ခပ်ပြုံးပြုံး အားပါးတရ လုပ်ခဲ့ပါတယ်။
 သို့သော်လည်းပဲ ကျွန်မကို မြန်မာနိုင်ငံရှိ ဂျပန်သံရုံးကို စေလွှတ်မယ့် လက္ခဏာ
 လုံးဝ မမြင်ရပါဘူး။ ဟိုတုန်းက ဂျပန်ပြည် ရုံးတွေမှာ အမျိုးသမီးကို အထင်
 သေးလေ့၊ အားမကိုးလေ့ ရှိပါတယ်။ (အခုခေတ်တော့ အတော် သက်သာ
 လာပြီး အမျိုးသမီးကလည်း တန်းတူ အလုပ်လုပ်ခွင့် ရနေပါပြီ) ဒါနဲ့ အမျိုး
 သမီး အမှုထမ်း မရှိသလောက်ပဲ ရှိနေသေးတဲ့ ခေတ်မို့ ကျွန်မ မျှော်လင့်ချက်က
 အောင်မြင်စရာ အင်မတန် နည်းလှကြောင်း သိရှိ သတိပြုလာတဲ့အခါ ကျွန်မ
 ခင်ပွန်း သူ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီက အမိန့်နဲ့ New York City က ရုံးခွဲကို
 သွားရောက် တာဝန် ထမ်းဆောင်ရမယ့် အခြေသို့ ရောက်သွားပါတယ်။ ဒါနဲ့
 ကျွန်မလည်း ရုံးအလုပ်မှ နုတ်ထွက်ပြီး သူနဲ့ လိုက်သွားတာပါ။ ၁၉၆၄ ခု
 အောက်တိုဘာလလောက်က ဖြစ်ပါတယ်။ ၁၉၇၄ ခုထိ ၁၀ နှစ်တိုင်တိုင် ဟိုမှာ
 နေခဲ့ရပါတယ်။ သားအကြီးကို ၁၉၆၅ ခု ဇူလိုင်လ ၂၂ ရက် ကြာသပတေးနေ့မှာ
 ရပြီး၊ အငယ်ကိုတော့ ၁၉၆၈ ခု ဇူလိုင်လ ၂၃ ရက်နေ့ အင်္ဂါနေ့မှာ မွေးဖွား
 ပါတယ်။ New York မှာ နေစဉ်မှာ ကျွန်မ အပြင်မှာ အလုပ် မလုပ်ဘဲ အိမ်ရှင်မ
 သက်သက် လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် စာအုပ်ဖတ်ဖို့ အချိန်ကတော့ တော်တော်
 များများ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ တိုကျိုမှာ ရှိတုန်း မြန်မာသံရုံးသူ သံရုံးသားနဲ့
 ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခဲ့တာမို့ သူတို့က အမေရိကန်ရှိ မြန်မာသံရုံးဆိုင်ရာ
 ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ကြိုတင် မိတ်ဆက်ပေးထားပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဟိုမှာလည်း မြန်မာ
 မိတ်ဆွေများနဲ့ ဆက်ဆံလို့ရတယ်။ မြန်မာမဂ္ဂဇင်းတွေကိုလည်း သူတို့ဆီမှာ
 ငှားဖတ်လို့လည်း ရတယ်။ New York ရောက်ပြီး ပထမဆုံး မြန်မာနိုင်ငံ
 လွတ်လပ်ရေးနေ့မှာလည်း ကောင်စစ်ဝန်ချုပ် ဖိတ်တာနဲ့ တက်ရောက်ခဲ့ပါ
 တယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း ဦးသန့် မိသားစုနဲ့လည်း ခင်မင်သွားပြီး အန်ကယ်
 မွေးနေ့တို့ အန်တီ (ဒေါ်သိန်းတင်) မွေးနေ့တို့ သူတို့မြေး ကင်ပွန်းတပ် မင်္ဂလာ
 တို့မှာ ကျွန်မတို့ မိသားစုကို အမြဲ ဖိတ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ သားအကြီးကိုလည်း
 မောင်မြဦး၊ သားအငယ်ကိုတော့ မောင်မြစိုး ဆိုပြီး အသီးသီး မြန်မာမှာ
 တောင် ပေးပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ မြန်မာပြည်နဲ့ ခပ်ဝေးဝေး နေခဲ့ရပေမယ့် မြန်မာသူနဲ့
 တော့ အမြဲ ဆက်သွယ်ရေး ရှိခဲ့တာပါ။

၁၉၇၄ ဇူလိုင်လမှာ ကျွန်မတို့ မိသားစု ဂျပန်ပြည်ကို ပြန်လာကြပါက
 (အန်ကယ်ကြီး ဦးသန့် ကွယ်လွန်သွားကြောင်း သတင်းဆိုးကို အဲဒီနှစ် နိုဝင်ဘာ
 လမှာ ကြားသိရလို့ ကျွန်မတို့ မိသားစု အားလုံး ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းခဲ့ကြ
 ပါတယ်။)

၁၉၇၅ ခုမှ စပြီး ၆ နှစ်တိုင်တိုင် NHK ခေါ် ဂျပန် အသံလွှင့်ဌာန (ရေဒီယို ဂျပန်) က မြန်မာပိုင်း အစီအစဉ်ထဲက ဂျပန်လို ပြောကြပါစို့ အခန်းမှာ ဂျပန် စကား ဆရာမအနေနဲ့ ပါဝင်ခဲ့ပါတယ်။

၁၉၇၈ ခုက စပြီး နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးဌာနက သင်တန်းကျောင်းမှာ မြန်မာစာ နဲ့ မြန်မာမှု ဆရာမ (အချိန်ပိုင်း) လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ အခုလည်း မြန်မာနိုင်ငံဆိုင်ရာ အမှုထမ်းလောင်းလျာများ ဝင်ရောက်ရင် သွားသင်ပေးနေပါတယ်။

၁၉၇၉ ခု ဇွန်လမှာ တိုကျို နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်မှာ ဆရာယာဘူ (ဦးလှဝေ) ခေါင်းဆောင် ပြုလုပ်တဲ့ မြန်မာစာသင်တန်း (လက်ရှိ ကျောင်းသူ/ သား သားမက ပြင်ပပုဂ္ဂိုလ်လည်း လျှောက်နိုင်တဲ့ သင်တန်းမျိုး) ကျင်းပ ပြုလုပ် ပြန်ပြီး ကျွန်မ နောက်တစ်ခါ ဆရာမအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၈၃ ခုက စပြီး ၁၅ နှစ်တိုင်တိုင် တိုကျို နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာန အချိန်ပိုင်း ကထိကဆရာမအဖြစ် အခြေခံ မြန်မာစာ၊ မြန်မာစာပေ (ခေတ်သစ် စာပေ ကာလပေါ်ဝတ္ထုများ)၊ မြန်မာယဉ်ကျေးမှု၊ မြန်မာမှု စသဖြင့် သင်ပြခဲ့ပါ တယ်။

ကျွန်မ ဘာသာပြန်ခဲ့တဲ့ မြန်မာဝတ္ထုများနဲ့ ဆောင်းပါးများမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါတယ်။

- ၁၉၈၁ သိပ္ပံမောင်ဝရေး တစ်ရာတစ်ဆယ်
- မင်းသုဝဏ်ရေး ဘကြီးအောင် ညာတယ်
- လူထူးလှရေး ဂျပန်ပြေးတော့ ၆ နှစ်သမီး
- ၁၉၈၂ မိုးမိုး (အင်းလျား) ရေး မှတစ်ပါး အခြားမရှိပြီ
- ၁၉၈၉ မိုးမိုး (အင်းလျား) ရေး ပျောက်သောလမ်းမှာ စမ်းတဝါး
- မညိုပြာ ကောလိယချောင်းနံဘေးမှာ နေသည်
- ခင်ဆွေဦးရေး ကျူ
- ခင်နင်းယုရေး ပုခက်လွဲသောလက်
- ၁၉၉၄ ဒေါ်အမာရေး ရွှေဒေါင်းတောင် ဆောင်းပါးများ

မြန်မာယဉ်ကျေးမှု အဝဝ၊ မြန်မာ အစားအစာ၊ မြန်မာမှုတို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဂျပန် စာနယ်ဇင်း အမျိုးမျိုးမှာ ဆောင်းပါး အများကြီး ရေးသားခဲ့ပါသေးတယ်။

ပြီးပါပြီ
ယဉ်ယဉ်မြ

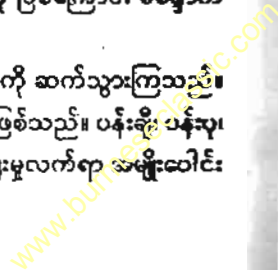
မစန္ဒာ လိုက်ပိုသော ကျိုတိုခရီး

အောက်တိုဘာလထဲမှာ ကျိုတိုသို့ တစ်ခေါက် ရောက်သည်။ မစန္ဒာက ကျွန်တော် တို့ မိသားစုကို လိုက်ပိုခြင်း ဖြစ်သည်။ တိုကျိုမှ ဦးမြဟန်လည်း အိဘာကာသို့ ရောက်နေသည့်အတွက် ဦးမြဟန်ကိုပါ ခေါ်သွားကြသည်။ မစန္ဒာသည် ဦးမြဟန် နှင့် သိကျွမ်းပြီးသား ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်အတန်ကြာက သူတို့နှစ်ယောက် လန်ဒန်မှာ ဆုံခဲ့ဖူးကြသည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်မှပြန်ခါနီး အမှတ် တရ လိုက်ပိုသည်။ ဤခရီးတွင် ဦးမြဟန်လည်း ပါလာသည့်အတွက် မစန္ဒာ ဝမ်းသာနေသည်။

ဂျပန်ရောက်စ ၁၉၉၇ ခုနှစ်က ကျိုတိုသို့ ပထမအကြိမ် ရောက်ခဲ့သည်။ ယခုအကြိမ်မှာ ဒုတိယအကြိမ် ဖြစ်သည်။ ပထမဆုံး ကင်ကကူဂျီ ဘုရား ကျောင်း (Kinka-ku-ji Temple) သို့ ရောက်သည်။ ရွှေချထားသည့်အတွက် တစ်မျိုး တစ်ဖုံ ထူးခြားနေသည်။ ရွှေရောင် တဝင်းဝင်းလက်နေသော သုံးထပ်ဆောင် ရွှေကျောင်းတော်၏ အရိပ်ကလည်း အနီးရှိ ကန်ထဲမှာ ပေါ်နေသည်။ ကန်ထဲက ရွှေကျောင်းရိပ်ကလည်း ရွှေရောင်ဝင်းနေသည်။ အလွန် တင့်တယ်လှပသော မြင်ကွင်း ဖြစ်ပါသည်။ အရှိကဂါဝါဂျီဂွန် တစ်ဦးဖြစ်သော ယိုရှိမစ်စုက တည်ငြိမ် အေးချမ်းသော ဤဝန်းကျင်ကို ဖန်တီးခဲ့ကြောင်း၊ ယိုရှိမစ်စု ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ၎င်း၏ဆန္ဒနှင့်အညီ “ဇင်” ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုရားကျောင်း အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ ကြောင်း သိရပါသည်။ ခေါင်မိုးတွင် တရုတ် “ဖီးနစ်” ငှက်ရုပ် တပ်ဆင်ထား သည်။ ရွှေချရာတွင် ဂျပန်ယွန်းပေါ်က ရွှေပြားများ ကပ်ထားသည်ဟု သိရပါ သည်။

ရိုင်ယွမ်ဂျီ ဘုရားကျောင်းတော် (Ryōan-ji Temple) မှာ လေးထောင့်ပုံ ဥယျာဉ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ သဲဖြူများနှင့် ကျောက်တုံးကြီး ၁၅ တုံးသာ ပါဝင် သည်။ ၁၅ ရာစု အကုန်တွင် တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပြီး ဇင်ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုရားကျောင်း ဖြစ်သည်။ အရိုးခံ တည်ဆောက်ထားသော ဤကျောက်တုံး ဥယျာဉ်ကြီးမှာ ကမ္ဘာကျော်ယဉ်ကျေးမှု လက်ရာတစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း မစန္ဒာက ရှင်းပြသည်။

နိနာဂျီ ဘုရားကျောင်းတော် (Nina-ji Temple) ကို ဆက်သွားကြသည်။ ဧကရာဇ်ဟောင်းတစ်ပါး စံမြန်းခဲ့သော ကျောင်းတော် ဖြစ်သည်။ ပန်းရိုး ပန်းပု၊ လက်ရေးစာ၊ ယွန်းထည်၊ ကြွေထည် စသည့် ယဉ်ကျေးမှုလက်ရာ အမျိုးပေါင်း

ခြောက်ရာကျော် ထိန်းသိမ်းထားသည်။ ယူနက်စကိုက ကမ္ဘာ့ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်တစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြောင်း သိရသည်။

ပထမအကြိမ် ကျိုတို ရောက်စဉ်က နန်းမြကောခိုင်နှင့်အတူ ခိယိုမိဇုဒဲရဘုရားကျောင်းတော် (Kiyomizudera Temple) သို့ ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ယခု မစန္ဒာနှင့်အတူ တစ်ခေါက် ရောက်ပြန်သည်။ တောင်ပေါ်ရောက်အောင် အမြင့်ကြီးတက်သွားရသည်။ တောင်ပေါ်မှာ စံပယ်နေသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကို ဖူးမြင်ရသည်။ ဤတောင်မှာ မြင့်လွန်းသည့်အတွက် ခက်ခဲသော ကိစ္စတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ရုံဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် “ခိယိုမိဇုဒဲရတောင်ပေါ်က ခုန်ချဖို့ ဆုံးဖြတ်ရသလို ခက်ခဲတယ်” ဟု ဂျပန်ဆိုရိုး ရှိကြောင်း မစန္ဒာက ရှင်းပြသည်။

သည်တစ်ခေါက် ဘုရားကျောင်း တော်တော်များများ ရောက်ခဲ့သည်ကို အမှတ်တရ ဖြစ်ရသည်။ ဇနီးနှင့် သမီးကလည်း ပုံစံတစ်မျိုးဖြင့် ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။ ပုံစံတစ်မျိုး ဆိုသည်မှာ မိုက်ကိုစံ (Maiko Sash) ခေါ် ဂျပန် ကချေသည့်အသွင် ကီမိုနို ဝတ်စုံဖြင့် ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျိုတိုက ဓာတ်ပုံဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ထိုပုံစံဖြင့် ရိုက်လေ့ရှိကြောင်း သိရသည့်အတွက် အမှတ်တရ ရိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တော်တော် အချိန်ယူ၍ မျက်နှာတို့ ဆံပင်တို့ကို ပြင်ဆင်ပြီး ကီမိုနို ဝတ်စုံတွေ လှလှပပ ဝတ်ဆင်ကာ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး ပြန်ထွက်လာကြသော ဇနီးနှင့် သမီးမှာ ဂျပန်အမျိုးသမီး အသွင်ပြောင်းသွားသည့်အတွက် ရုတ်တရက် မမှတ်မိအောင် ဖြစ်ရပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ကျွန်တော်လည်း ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ဝင်ရိုက်လိုက်ပါသည်။

ကုန်တိုက်တစ်ခုသို့ ဝင်ပြီး လက်ဆောင်ပစ္စည်းဝယ်ဖို့ ရှာဖွေကြည့်သောအခါ မိုကီမိုတို (Mikimoto) အမှတ်အသားပါသော ဘောလ်ပင်ကလေးများကို တွေ့ရသည်။ ပုလဲအစစ်များ တစ်လုံးစီ တပ်ထားသည့်အတွက် တစ်မျိုး ထူးခြားသော ဘောလ်ပင်များ ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်နိုင်ငံ ပြန်ရောက်လျှင် လက်ဆောင်ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ဘောလ်ပင်သုံးချောင်း ဝယ်ခဲ့ပါသည်။

ဦးမြဟန်ကို ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ တည်းခိုဖို့ ကြိုတင် ဖိတ်ကြားထားသည့်အတွက် ညဘက်တွင် အေးအေးဆေးဆေး ပြောရသည်။ မြန်မာနိုင်ငံရှိ တက္ကသိုလ်များမှာ လူ့စွမ်းအား အရင်းအမြစ် ဖွံ့ဖြိုးမှုဌာန (Center for Human Resource Development) များ ဖွင့်လှစ်မည့် အစီအစဉ် အကောင်အထည်ဖော်နေကြောင်း ဦးမြဟန်က ပြောပြသည်။ ထိုအစီအစဉ်ဖြင့် ဘာသာရပ် အသစ်များ သင်တန်းသစ်များ ဖွင့်လှစ်မည် ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။

ဇနီးနှင့်သမီး “မိုက်ကိုစံ” ဝတ်စုံများနှင့် (ဦးမြဟန်၊ စာရေးသူတို့ ဗီသားရာ၊ မစန္ဒာဝင်း။)

နာရာ ရှေးဟောင်းနန်းတော်ရာ တူးဖော်မှုကို မိုရိုမိုတိုစံက ရှင်းပြနေစဉ်။

နာရာမြို့တော် ရှေးဟောင်း နန်းတော်ရာသို့

ကျွန်တို့မြို့မှ ပြန်လာပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ဦးမြဟန်က ကျွန်တော်နှင့်အတူ ကျောင်းသို့ လိုက်လာပြီး ဆရာအိုးနီနှင့် တွေ့သည်။ ဆရာအိုးနီက ဦးမြဟန်ကို စာသင်ခန်းထဲမှာ မြန်မာစာ ကျောင်းသားများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ဦးမြဟန်က သမိုင်းသုတေသနအကြောင်း ဆွေးနွေးပြီး တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်ကို သွား လေ့လာသည်။ မြအင်ကြင်းနှင့် ငြိမ်းငြိမ်းသော်တို့က စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ဦးမြဟန်က နာရာရှေးဟောင်း နန်းတော်ရာကို သွား လေ့လာချင်ကြောင်း ပြောသည့်အတွက် မြအင်ကြင်းက လိုက်ပို့ရန် စီစဉ်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ သွားကြဖို့ မြအင်ကြင်းနှင့် အချိန်အချက် လုပ်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်နှင့် ဦးမြဟန်တို့ မြအင်ကြင်းနှင့် နန်းဘူတာမှာ ချိန်းပြီး နာရာသို့ ဆက်သွားကြသည်။ ကြိုတင် စီစဉ်ထားသည့် အတိုင်း သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်က နာရာ အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုပစ္စည်းများ သုတေသနဌာန (Nara National Cultural Properties Research Institute) မှာ ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့ဆုံမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ဆင်ဒိုင်းဂျီ (Sen Dai Ji) ဘူတာမှာ ဆင်းပြီး ဆယ်မိနစ်လောက် လမ်းလျှောက်သွားရသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို မစ္စတာ ဆုဆုမှ မိုရိုမိုတို (Mr. Susumu Morimoto) က အဆင်သင့် စောင့်ကြိုနေသည်။ မစ္စတာ မိုရိုမိုတိုသည် ဂျပန်မြန်မာ တွေ့ဆုံပွဲများမှာ ကျွန်တော်နှင့် ဆုံဖူးသည်။ ရှေးဟောင်းသုတေသန ပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူက အခန်းတစ်ခန်းမှာ ကျွန်တော်တို့ကို စည့်ခံပြီး သူတို့ဌာနအကြောင်း ရှင်းပြသည်။

နာရာ အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုပစ္စည်းများ သုတေသနဌာနသည် ရှေးဟောင်းမြို့တော် ကုန်းများ၊ အဆောက်အအုံများ၊ ဥယျာဉ်များ စသည် နေရာ မစ္စမပြောင်းနိုင်သော ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များကို သုတေသနပြုနေသော တစ်ခုတည်းသော ဌာနဖြစ်ကြောင်း၊ ပညာရေး ဝန်ကြီးဌာနအောက်တွင် ၁၉၅၂ ခုနှစ်ထူတည်ထောင်ကြောင်း သိရသည်။ နာရာ ရှေးဟောင်း နန်းတော်ရာ တူးဖော်မှု လုပ်ငန်းနှင့် ရှေးဟောင်း သုတေသန လုပ်ငန်းဌာနများ၊ သမိုင်းဌာန၊ ဗိသုကာဌာနများ နာရာမြို့မှာရှိကြောင်း သိရသည်။ နာရာသည် ၈ ရာစုတွင် ဂျပန်နိုင်ငံ၏ မြို့တော် ဖြစ်ခဲ့သည်။ မင်းစကရာဇ် အဆက်ဆက် စိုးစံခဲ့ပြီး နာရာခေတ် ဟူ၍ ထင်ရှားခဲ့သည်။ နာရာခေတ်တွင် အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်နှင့် ဥပဒေစနစ်များကို တရုတ်နိုင်ငံမှ ရယူ ကျင့်သုံးသည်။ နာရာ မြို့တော်တွင် တရုတ်ဟန် ဘုရားပုထိုးများစွာ တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ နာရာ မြို့တော်ဟောင်း တူးဖော်မှုများမှာ

အိုဘာကာညီညီသည်

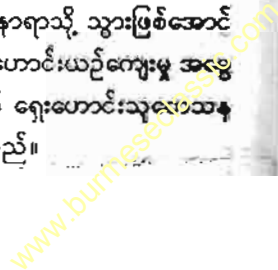
ရရှိသော ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို နာရာ နန်းတော်ကုန်းပြတိုက် (Nara Imperial Palace Site Museum) မှာ ခင်းကျင်း ပြသထားပါသည်။

မစ္စတာ မိုရိုမိုတိုက ကျွန်တော်တို့ကို ဌာနအကြောင်း ရှင်းပြပြီး ပြတိုက်ထဲသို့ လိုက်ပြသည်။ ပြတိုက်မှာ နန်းတော်ကုန်းမှ တူးဖော်ရရှိသော ပစ္စည်းအမျိုးမျိုး ခင်းကျင်း ပြသထားသည်။ ဗုဒ္ဓ ရုပ်ပွားတော်များ၊ စေတီပုထိုး ပုံစံငယ်များ၊ ရဟန်းရုပ်တုများ၊ ခြင်္သေ့ရုပ်များ၊ ဘီလူးရုပ် မျက်နှာပုံးများ၊ ကတ်ကြေး စသည် အသုံးအဆောင်များကို တွေ့ရပါသည်။ တူးဖော်ရရှိသော ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို ဆေးကြော သန့်စင်ပြီး အမျိုးအစားခွဲသည့် အခန်းကိုလည်း လိုက်ပြသည်။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများမှာ သစ်သား၊ အုတ်၊ ကျောက်ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်။

နာရာ မြို့တော်ဟောင်း တူးဖော်နေသည့် နေရာသို့လည်း ရောက်ပါသည်။ အကန့်လိုက် ပိုင်းခြား၍ စနစ်တကျ တူးဖော်ထားသော အကွက်များတွင် တိုင်းတာ မှတ်သား ရှာဖွေနေကြသော လှုပ်ရှားမှုများကို မြင်ရသည်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါသည်။ "ဗီဿနိ" "ဟန်လင်း" "သရေစေတီရာ" မြို့ဟောင်းများ တူးဖော်သည့် မြင်ကွင်းများကို သတိရမိပါသည်။ မစ္စတာ မိုရိုမိုတိုက တူးဖော်ထားသော အကွက်များထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်သွားပြီး ရှင်းပြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းများ သန့်စင်နေသော အခန်းထဲသို့ ပြန်လာပြီး ဝန်ထမ်းများနှင့် စကားစမြည် ပြောကြရပါသည်။ မစ္စတာ မိုရိုမိုတိုကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီး ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

ဘူတာအနားရှိ မက်ဒေါ့နယ် စားသောက်ဆိုင်မှာ ကော်ဖီတို့ ကြက်သားကြော်တို့ အာလူးကြော်တို့ မှာပြီး ဆာဆာနှင့် အားရပါးရ စားသောက်ကြသည်ကိုလည်း သတိရနေပါသည်။ ဦးမြဟန် နောက်တစ်ည နေပြီး နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ တိုကျို ပြန်သွားပါသည်။

ဂျပန်ရောက်စက ဒေါ်ဆန်းမြင့် ခေါ်သွားသည့်အတွက် နာရာသို့ ပထမအကြိမ် ရောက်ပြီး မီးထွန်းပွဲ ကြည့်ရသည်။ ယခု ဦးမြဟန်တို့ မြအင်ကြင်းတို့နှင့် ဒုတိယအကြိမ် ရောက်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရှေးဟောင်းသုတေသန ပညာရှင်များ ဂျပန် ရောက်သည့်အခါ ဘာကြောင့် နာရာသို့ သွားဖြစ်အောင် သွားကြသည်ကို သဘောပေါက်သွားပါသည်။ ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ စုဝေးရာ မြို့တော်ကြီး ဖြစ်သည့်အတွက် ရှေးဟောင်းသုတေသန ပညာရှင်များ သွားကြခြင်း ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိပါသည်။

တပည့်ကလေးများနှင့်

ပညာသင်နှစ် တစ်နှစ် ကူးသွားပြီးနောက် အသစ်ရောက်လာသော တပည့်ကလေးများကို ထုံးစံအတိုင်း မြန်မာနာမည် လှလှကလေးများ ပေးပြီးပါပြီ။ ဆရာအိုးနိုက နှစ်တစ်ရာ ပြက္ခဒိန်မှာ ရှာပေးသော သူတို့ မွေးနေ့များနှင့် ကိုက်ညီအောင် နေ့သင့်နံ့သင့် နာမည်များ ရွေးပေးပြီးပါပြီ။ မိန်းကလေးများကို စုနွယ်အေး၊ သံသာအေး၊ နှင်းဆီအေး၊ နော်စာအေး၊ သရဖီအေး၊ ပိတောက်ဝါအေး စသည့် နာမည်များ ပေးသည်။ ယောက်ျားကလေးများကို သုတအေး၊ ပိုင်စိုးအေး၊ သီဟအေး၊ တေဇအေး စသည့် နာမည်များ ပေးသည်။ အဓိပ္ပာယ်ရှင်းပြတော့ သူတို့ သဘောကျသည်။ “နှင်းဆီအေး” ဆိုသည့် နာမည်ကို ရသွားသော ကျောင်းသူကလေးက အဓိပ္ပာယ်ကို သဘောကျသော်လည်း ခေါ်ရခက်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ “နှင်းဆီ” မှ “န” ဆိုသော အသံကို သူ့ခမျာ တော်တော် အားထုတ်ပြီး ခေါ်နေရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ “နှင်းဆီအေး” မဖြစ်ဘဲ “ဟနင်းဆီအေး” ဖြစ်သွားပါသည်။

ပထမနှစ် ဒုတိယနှစ် တပည့်ကလေးများ ကျွန်တော် ပေးထားသော “အေး” နှင့် ဆုံးသည့် နာမည်ပိုင်ရှင်များ ဖြစ်ပါသည်။ တတိယနှစ် စတုတ္ထနှစ် တပည့်ကလေးများကတော့ ကျွန်တော်ရှေ့ ဧည့်ပါမောက္ခ ဦးတင်ရွှေ ပေးထားသော “ရွှေ” နှင့် ဆုံးသည့် နာမည်ပိုင်ရှင်များ ဖြစ်ပါသည်။ မဟာဝိဇ္ဇာတန်းကျောင်းသူကလေးများကတော့ ဆရာဦးတင်ရွှေရှေ့က ဧည့်ပါမောက္ခ ဆရာဦးအုန်းသော် ပေးထားသော “သော်” နှင့် ဆုံးသည့် နာမည်ပိုင်ရှင်ကလေးများ ဖြစ်ပါသည်။

ကျောင်းမှာ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် ကျင်းပသော နိုင်ငံခြား အစားအစာ ချက်ပြုတ်ရောင်းချပွဲတွင် ကိုယ် သင်ယူနေသော နိုင်ငံခြားဘာသာဆိုင်ရာ လူမျိုးများ၏ အစားအစာကို ချက်ရောင်းကြသည်။ မြန်မာစာ တပည့်ကလေးများက ထမင်းနှင့် ကြက်သားဟင်း၊ ရောင်းသည်။ ပိုစတာမှာ ရွှေတိဂုံဘုရားပုံကြီး ရေးဆွဲပြီး အောက်က “မြန်မာ အစားအစာ၊ ကြက်သားဟင်း” ဟု စာရေးထားသည်။ “မြန်မာစာ မိသားစု” ဟူ၍ စာတစ်ကြောင်း ထပ်ဖြည့်ဖို့ အကြံပေးလိုက်သည်။ မြန်မာလို ဝတ်ဆင်ပြီး မြန်မာ အစားအစာ ရောင်းနေကြသည်ကို မြင်ရသည်မှာ ပျော်စရာ ကောင်းပါသည်။ လူမျိုးအသီးသီး၏ အစားအစာများကို လိုက်ဝယ်စားကြရင်း ပျော်နေကြပါသည်။

သူတို့ အမှတ်သညာကောင်းပုံတစ်ခုကို အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်နေသည်။

အိုဘာကာညည်သည်

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်က သမဝါယမဆိုင်ရာ ကြည့်ရင်း အာလူးကြော်အိမ်ကွပ် ဝယ်နေသည်ကို သူတို့ မြင်ပြီး ‘ဆရာ အာလူးကြော် ကြိုက်ပါသလား’ ဟု မြန်မာလို မေးသဖြင့် ‘ကြိုက်ပါတယ်’ ဟု ဖြေလိုက်သည်။ နောက် သူတို့ အိမ်လာသည်သောအခါ ရောက်ရောက်ချင်း သူတို့ ကျောပိုးအိတ်ထဲက အာလူးကြော်ထုပ်ကြီး ဆွဲထုတ်ရင်း ‘ဆရာ အာလူးကြော် ကြိုက်လို့ ဝယ်ပေးပါတယ်’ ဟု ဆိုပါတော့သည်။ နောက် ဘယ်သူက သတင်းဖြန့်လိုက်သည် မသိ။ အိမ်လာသည်သော တပည့်ကလေးများ အာလူးကြော်တွေချည်း ဝယ်ဝယ်လာသည့် အတွက် ရယ်ရမလို ငိုရမလို ဖြစ်ရပါသည်။ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတော့ စနိုးနှင့် သမီးက ‘ဆိုသော တွေ့တုန်းက ကြက်သားကြော် ကြိုက်တယ်လို့ ပြောလိုက်ရောပေါ့’ ဟု ကျီစယ်ကြပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ဆရာအိုးနိုက ‘ပထမနှစ် ကျောင်းသားတွေကို ဆရာ မြန်မာသီချင်း သင်ပေးရင် ကောင်းမယ်’ ဟု အကြံပေးသည့်အတွက် သင်ဖို့ သီချင်း ရွေးရသည်။ ယူလာသော ကက်ဆက်ခွေထဲက ရန်အောင် ဆိုထားသော “မြူးမြူးကြွကြွ” ဆိုသည့် သင်္ကြန်သီချင်းကို ရွေးပြီး စာသားကို ကွန်ပျူတာ နှင့်ရိုက်ပြီး စကားလုံး အဓိပ္ပာယ်တို့၊ သီချင်းတစ်ပုဒ်လုံး အဓိပ္ပာယ်တို့ပါ အကျဉ်းချုပ် ထည့်လိုက်သည်။ ဆရာအိုးနိုလည်း သဘောကျသည်။ အတန်းထဲမှာ ဆရာက သင်္ကြန်ပွဲအကြောင်း၊ ပိတောက်ပန်းအကြောင်း၊ ဥဩအကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ဂျပန်တို့က ဆကုရ (ချယ်ရီ) ကို မြတ်နိုးသလို မြန်မာတို့က ပိတောက်ကို မြတ်နိုးကြောင်းလည်း ပါသည်။ အားလုံး ရှင်းပြပြီးတော့ ကျွန်တော်က ကက်ဆက်တီးလုံးဖွင့်ပြီး ဆိုပြသည်။ သူတို့ကို လိုက်ဆိုခိုင်းတော့ အဆိုရခက်နေသည်။ သီချင်းအလိုက်အတိုင်း စီအောင် မဆိုနိုင်ကြပါ။ ဒုတိယနှစ်ကျတော့ ပြဿနာက တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က အဓိပ္ပာယ်ရှင်းပြပြီး သီချင်းဆိုပြတော့ သူတို့က ရှက်သည့် မျက်နှာကလေးတွေနှင့် ခေါင်းငုံ့နေကြသည်။ ‘ခက်နေပါပြီ၊ ဆိုပြတဲ့သူက မရှက်ရဘူး၊ နားထောင်တဲ့သူတွေက ရှက်နေတယ်’ ဟု ပြောပြီး သီချင်းစာသားကိုပဲ အဓိပ္ပာယ် ပြောပြလိုက်ရပါတော့သည်။

တစ်ခါတွင် ပထမနှစ် ကျောင်းသားကလေးက ‘မြန်မာ ထမင်းဟင်းစားချင်ပါတယ်’ ဟု ပြောသည်ကို ဆရာယာဘူ ကြားသွားပြီး ကျွန်တော်ကို အားနာသွားပုံ ရသည်။ ‘မင်းတို့ ဆရာအိမ်သွားပြီး မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့’ ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်က ‘ကိစ္စမရှိပါဘူး ဆရာ’ ဟု ပြောပြီး သူတို့ကို ‘ခိမ်လာစားဖို့ ချိန်းခဲ့သည်။ ညနေတွင် ပထမနှစ်ကျောင်းသားကလေး သုံးယောက်နှင့်

ပါမောက္ခ ဆရာဟတ်တိုးရီနှင့် အတူ။

မြန်မာအစားအစာ ရောင်းချပွဲ။

အိုဆာကာဧည့်သည်

ကျောင်းသူကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ထမင်း၊ ကြက်သားဟင်း၊
ချဉ်ဟင်းတို့ကို အားပါးတရ စားသည်။ ကျောင်းသားကလေး တစ်ယောက်
ဆိုလျှင် ပလုပ်ပလောင်းစားရင်း နာရည်တွေ ကျလာ၍ ရယ်ရသေးသည်။
ပန်းကန်ထဲက ထမင်းတစ်စေ့ပင် မကျန်ရအောင် တူဖြင့် ယူစားပုံကလည်း
စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်။ အလေအလွင့် မရှိအောင် အကုန် စားရသည်ဟု
ဆိုသည်။ ချစ်စရာကောင်းသော ဓလေ့ပင် ဖြစ်သည်။ စားသောက်ပြီး ဖိုက်လေး
သွားပုံ ရသည်။ ဓဏာငြိမ်နေပြီးမှ 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်' အကြိမ်ကြိမ်ပြောပြီး
ပြန်သွားကြသည်။

အိုဆာကာမှ ပထမဆုံး မြန်မာစာပါမောက္ခ

ဂျပန်မှာ ကျွန်တော် (၂) နှစ် အမှုထမ်းပြီး ပြန်ခါနီးမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးကို
အမှတ်တရ တွေ့ဆုံခွင့် ကြုံခဲ့ပါသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ အိုဆာကာ နိုင်ငံခြား
ဘာသာသင် တက္ကသိုလ်တွင် ပထမဆုံး မြန်မာစာပါမောက္ခ အဖြစ် ဆောင်ရွက်
ခဲ့သော ဆရာဟတ်တိုးရီ (Mr. Hattori Shouichi) ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာအိုးနိုနှင့် ဆရာယာဘူတို့က သူတို့၏ မြန်မာစာဆရာ ဖြစ်သော
ဆရာဟတ်တိုးရီ အကြောင်း ပြောပြကြသည်။ နာရာမြို့တွင် ကျန်းကျန်းမာမာ
ရှိနေသေးသည်ဟု သိရသည့်အတွက် ကျွန်တော် ဂျပန်မှ မပြန်ခင် ဆရာကြီးကို
တွေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားမည်ဟု စိတ်ကူးမိပါသည်။

တစ်နေ့ ဆရာမ ဒေါ်ဆန်းမြင့်နှင့် ဆရာဟတ်တိုးရီ အကြောင်း စကား
စပ်မိသည်။ 'ဆရာ တွေ့ချင်ရင် ကျွန်မ စီစဉ်ပေးပါ့မယ်' ဟု ပြောသည့်အတွက်
ဝမ်းသာသွားသည်။

ဆရာမက ၁၉၉၉ ခု အောက်တိုဘာလ ၂၃ ရက်နေ့မှာ ဆရာကြီးနှင့်
ကျွန်တော်တို့ မိသားစု တွေ့ဖို့ စီစဉ်ထားကြောင်း အကြောင်းကြားသည့်အတွက်
ထိုနေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ နာရာကို ရထားဖြင့် သွားသည်။ ဒေါ်ဆန်းမြင့်က
ဘူတာမှာ ဆီးကြိုပြီး သူ့ကားဖြင့် ဘုရားကျောင်းများသို့ လိုက်ပို့သည်။ ၁၂
နာရီလောက်တွင် စားသောက်ဆိုင်မှာ မနက်စာကျွေးပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ကို
ခဏစောင့်နေဖို့ ပြောပြီး ဆရာမ ကားဖြင့် ဆရာကြီးကို သွားခေါ်သည်။

ဆရာကြီး ရောက်လာသောအခါ အအေးသောက်သည့် အခန်းဘက်သို့
ကူးပြီး ဆရာကြီးကို ကြိုဆိုကြသည်။ တွေ့တွေ့ချင်း ဆရာကြီးက 'ခင်ဗျားဆို

ဖာပြည့်စာအုပ်စိုက်

တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်' ဟု မြန်မာလို ဝီဝီသသ ပြောသည်။ ကျွန်တော် ကလည်း ဆရာယာဘူ ပြောကတည်းက ဆရာကြီးကို တွေ့ချင်ကြောင်း၊ ကျန်းကျန်းမာမာ တွေ့ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာပါကြောင်း ပြန်ပြောပါသည်။ ဆရာကြီးနှင့် ဆက်ပြီး စကားပြောသောအခါ ဆရာကြီးက ဂျပန်လို ပြောသည်ကို မြန်မာလို ပြန်ပြောလိုက်၊ ကျွန်တော် မြန်မာလို ပြောသည်ကို ဂျပန်လို ပြောလိုက် နှင့် ဒေါ်ဆန်းမြင့်က ဆက်သွယ်ရေးတာဝန်ကို အပြည့်အဝ ထမ်းဆောင်ပါသည်။

ဆရာကြီး၏ မြန်မာနာမည် ဦးတင်ရွှေဟု ခေါ်ကြောင်း၊ အသက် ၈၆ နှစ် ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပါသည်။ ဒေါ်ဆန်းမြင့် ဆရာကြီးကို သွားခေါ်ချိန်တွင် ဆရာကြီးမှာ သူ့မျက်မှန် ဘတ်စ်ကားပေါ် ပါသွားသည့်အတွက် ကားဂိတ်သို့ လိုက်ယူပြီး ပြန်လာခါစ ရှိသေးကြောင်း ပြောပြသည်။ ဆရာကြီး ကျန်းမာ ဖျတ်လတ်လျက်ရှိပုံကို ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်ရသည်။ မြန်မာစကား မပြောတာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း ယခု ပြောနိုင်ပါသေးကြောင်း ဆရာကြီးက ပြောပြသည်။

ဆရာကြီး မြန်မာစာ သင်ယူသည့် အတွေ့အကြုံမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည်။ အားကျစရာလည်း ကောင်းသည်။ ဆရာကြီးသည် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်အတွင်းက မြန်မာပြည် ရောက်လာပြီး စကားပြန်အဖြစ် အမှုထမ်း သည်။ အင်္ဂလိပ်၊ ဂျာမန်၊ ပြင်သစ်၊ ဟိန္ဒူ၊ စတန်နီ ဘာသာစကား တတ်သည့် အတွက် စကားပြန်အလုပ်နှင့် အဆင်ပြေသည်။ ထိုစဉ်က အသက် ၂၈ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ မန္တလေး၊ ပျော်ဘွယ်၊ မိတ္ထီလာ၊ ပုဂံမြို့များနှင့် ရှမ်းပြည်နယ်၊ ရခိုင်ပြည်နယ်များဘက်သို့ သွားရသည်။ တစ်နေ့တွင် အင်္ဂလိပ်လို ရေးထား သော မြန်မာသဒ္ဒါ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို လမ်းမှာ ကောက်ရသည့်အတွက် စိတ်ဝင် စားပြီး မြန်မာစကားကို မိမိဘာသာ လေ့လာသည်။ စစ်ပြေးများ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပါဠိအဒ္ဒါ စာအုပ်တစ်အုပ် ရသည့်အတွက် ပါဠိစကားလည်း လေ့လာသည်။ မြန်မာစကား တတ်ချင်သည့်အတွက် အားချိန် နားချိန်များမှာ အချိန်ယူပြီး လေ့လာသည်။ မန္တလေး အောင်မြေရွှေဘုံကျောင်းတိုက်တွင်လည်း ကလေး တွေနှင့်အတူ မြန်မာစာနှင့် ပါဠိကို လိုက်သင်သည်။ မသိတာရှိလျှင် မြန်မာ များကို မေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျောင်းမတက်ဘဲ မြန်မာစကား၊ မြန်မာစာများ တတ်မြောက်လာရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဆရာကြီး ဟတ်တိုးရီက ပြောပြပါသည်။ ဆရာကြီး ဘာသာစကားကို စိတ်ဝင်စားသည့်အလျောက် မလေး ဘာသာစကား အပါအဝင် ဘာသာစကား ရှစ်မျိုး တတ်မြောက်ပြီးဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။

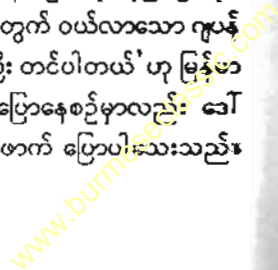
ဆရာကြီးသည် စစ်ပြီးသည့်နောက် အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်တွင် မြန်မာစာ ပါမောက္ခအဖြစ် ဝင်ရောက် အမှုထမ်းပြီး မြန်မာ

စကား သင်ကြား ပို့ချပေးခဲ့သည်။ ရှေ့တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ထိုတက္ကသိုလ်မှ မြန်မာစာ ပါမောက္ခများ ဖြစ်သော ဆရာအိုးနီနှင့် ဆရာယာဘူတို့မှာ ဆရာ ကြီး၏ တပည့်များ ဖြစ်သည်။ ဆရာအိုးနီက မိမိထက် အနှစ် ၂၀ ငယ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ မိမိ ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိနေကြောင်း ဆရာယာဘူကို ပြောပါ ဟုလည်း မှာသည်။ မြန်မာစာ တတ်ချင်သဖြင့် အပတ်တကုတ် ကြိုးစားရင်း ပါမောက္ခ ဖြစ်လာရသော ဆရာကြီး၏ ဘဝဖြစ်စဉ်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှ ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှင့် စကားပြောနေစဉ် ဆရာကြီးက အိတ်ထဲမှ စာရွက် တစ်ရွက် ထုတ်ပြသည်။ ကြည့်လိုက်သောအခါ ပုဂံ ဘူးဘုရားကို ပူဇော်သော ဘုရားရှိခိုး ပါဠိမြန်မာ နိဿယကို သူ့လက်ရေးနှင့် ပြန်ရေးထားသော စာ ဖြစ်သည်။ လက်ရေးက သေသပ် ရှင်းလင်းသည်။ ဆရာကြီးက မိမိ မြန်မာ စကား မပြောရသော်လည်း မြန်မာစာကိုတော့ အမြဲ ဖတ်ကြောင်း၊ နေ့စဉ် ည ရှစ်နာရီမှာ အိပ်ရာဝင်ပြီး မနက် ၃ နာရီမှ စ၍ စာဖတ်ကြောင်း၊ မြန်မာသမိုင်း စာအုပ်များကို စိတ်ဝင်စားကြောင်း၊ မနက်ဘက် လမ်းလျှောက်ကြောင်း၊ အစား အသောက် မပျက်ကြောင်းများ ပြောပြသည်။ ပြန်လာပြီးမှ မြန်မာနိုင်ငံကို တစ်ခေါက်သာ ပြန်ရောက်ကြောင်း၊ နောက်ထပ် သွားချင်သေးကြောင်းလည်း ပြောပြပါသည်။

ဆရာကြီးသည် ပါမောက္ခအဖြစ်မှ အငြိမ်းစား ယူခဲ့သည်မှာ အနှစ် ၂၀ ကျော်ပါပြီ။ လွန်ခဲ့သော ၂ နှစ်လောက်အထိ ဂျပန်မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေး အသင်းမှာ မြန်မာစာ သင်ကြားပေးနေသေးကြောင်း ပြောပြပါသည်။ ဆရာကြီး မှာ သားသမီးနှစ်ယောက် ရှိသည်။ သမီးကြီးက တိုကျိုမှာ အိမ်ထောင်နှင့် ဖြစ်သည်။ သားသမီးတွေ ရနေပြီ ဖြစ်သည်။ သားကတော့ ကနေဒါနိုင်ငံ ဗန်ကူးလာမှာ အလုပ် လုပ်နေသည်။ ဆရာကြီးက သူမိသားစုအကြောင်း ပြောပြ သည်။

ဆရာကြီးသည် ဆံပင်ရိတ်ထားသည့်အတွက် လမ်းလျှောက်ထွက်လျှင် ဦးထုပ်ဆောင်းသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် စကားပြောနေတုန်း ဦးထုပ် ချွတ်ထား သည်။ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်မည် ပြုတော့ 'ဗဏနေပါဦး' ဟု ဆိုပြီး ဦးထုပ် ပြန်ဆောင်းပြီးမှ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံသည်။ ဆရာကြီးအတွက် ဝယ်လာသော ဂျပန် မုန့်ကို လက်ဆောင်ပေးသောအခါ 'ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်' ဟု မြန်မာ လို ပြောသည်။ ဆရာကြီးအကြောင်း မြန်မာလို ပြောနေစဉ်မှာလည်း ဒေါ် ဆန်းမြင့်ကို ဂျပန်လို ပြောရင်း မြန်မာလို ဖောက်ဖောက် ပြောပါသေးသည်။

ကျွန်တော် ဝမ်းသာမိသော အကြောင်းတစ်ခုမှာ အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်သို့ ကျွန်တော့်အရင် သွားရောက် အမှုထမ်းခဲ့သော စည့်ပါမောက္ခ များ ဆရာကြီးနှင့် မတွေ့ဆုံဖူးသေးကြောင်း၊ ကျွန်တော်နှင့် ပထမဆုံး တွေ့ရ ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာကြီးနှင့် အမှတ်တရ တွေ့ဆုံ ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောရသည်။ ဆရာကြီးကို ဒေါ် ဆန်းမြင့်က အိမ်တိုင်ရာရောက် ပြန်ပို့ပေးပါသည်။

မြန်မာစကား၊ မြန်မာစာကို လေ့လာသော နိုင်ငံခြားသား ပညာရှင် အရေအတွက်မှာ မများလှပါ။ ထိုပညာရှင်များထဲတွက် မြန်မာစာ သင်ကြားရေးကို စတင် လမ်းခင်းပေးသော ပညာရှင် အရေအတွက်မှာ ပို၍ပင် နည်းပါသေး သည်။ ထိုသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးထဲမှာ တစ်ဦး အပါအဝင်ဖြစ်သော ဆရာကြီး ဟတ်တိုးရီခေါ် ဦးတင်ရွှေနှင့် တွေ့ဆုံရသည့်အတွက် ဝမ်းသာရပါသည်။ တွေ့ဆုံဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးသော ဆရာမ ဒေါ်ဆန်းမြင့်ကိုလည်း ကျေးဇူး တင်နေပါသည်။

အင်တာဗျူး ၁၊ ဆရာအိုးနီနှင့် ပြောကြသည်

ကျွန်တော် ဂျပန်မှ ပြန်ခါနီးတွင် အိမ်ရှင် ပါမောက္ခများနှင့် အင်တာဗျူး လုပ်ခဲ့ ပါသည်။ ၎င်းတို့ မြန်မာစာ လေ့လာ ဆည်းပူးသည့် အတွေ့အကြုံ၊ သင်ကြား ပို့ချသည့် အတွေ့အကြုံများက စ၍ ပညာရေး၊ လူမှုရေး ကိစ္စများနှင့် ပတ်သက် သည့် အမြင်များကို သိချင်သည့်အတွက် မပြန်မီ လေးငါးလလောက်ကပင် ကြိုတင် ခွင့်တောင်းပြီး မေးမြန်း ပြောဆိုကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်ရှင် ပါမောက္ခ များကလည်း ကျွန်တော် မေးသမျှ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေဆိုကြပါသည်။ ယခု ဆရာအိုးနီတိုးရနှင့် မေးမြန်း ပြောဆိုကြပုံများကို အမေးအဖြေ ပုံစံဖြင့် ဖော်ပြ လိုက်ပါသည်။

- ကျွန်တော် ဂျပန်မှာ နေရတဲ့ ကာလအတွင်း ဆရာနဲ့ တော်တော်များများ ပြောဆိုဖြစ်ခဲ့ပါတယ် ဆရာ။ ခု ကျွန်တော် သိချင်တာကလေးတွေ မေးပါရစေဦး ဆရာ။
- * ဟုတ်ကဲ့၊ မေးပါ။
- ဒို့ပြင် ဆရာတွေမှာ မြန်မာနာမည် ရှိပါတယ်။ ဆရာကိုတော့ မြန်မာ

နာမည်နဲ့ ခေါ်လေ့မရှိတာ သတိထားမိပါတယ်။ ဆရာမှာပေ မြန်မာ နာမည် ရှိပါသလား ဆရာ။

- * ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့် မြန်မာနာမည်က "ဦးသုဘာသိတ" တဲ့။ ဘုန်းကြီး ပေးတဲ့ နာမည်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနာမည်ကို သိပ်မသုံးဖြစ်ပါဘူး။
- ဆရာ တက္ကသိုလ် စတင်တော့ မြန်မာစာကို ဘာဖြစ်လို့ ယူခဲ့တာလဲ။ အကျိုးအကြောင်း သိပါရစေ။
- * ကျွန်တော် ပညာသင်ခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံက စ ပြောရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်။
- ကောင်းပါတယ် ဆရာ။
- * ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ကျွန်တော်တို့မိသားစု ရ ယောက်တောင် ရှိပါ တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဝေးဝေးလံလံ နေရာမျိုးမှာ ကျောင်းသွားတက်ဖို့ အခြေအနေ မပေးပါဘူး။ အိမ်က အထောက်အပံ့ မပေးနိုင်ပါဘူး။ အထက်တန်းကျောင်းသား ဘဝမှာ ညဘက် အလုပ်လုပ်ရင်း ကျောင်း တက်ရတယ်။ တက္ကသိုလ်တက်မယ် ဆိုတော့ တိုကျိုတို့၊ ကျိုတိုတို့ မစဉ်းစားတော့ဘဲ အိမ်နဲ့ နီးတဲ့ အိုဆာကာမှာပဲ တက်ဖို့ စဉ်းစားလိုက်ရ တယ်။
- ဟုတ်ကဲ့၊ ဆက်ပါဦး ဆရာ။
- * အိုဆာကာမှာ အိုဆာကာ တက္ကသိုလ်ရယ်၊ အိုဆာကာဂိုက်ဒိုင်း (နိုင်ငံခြား ဘာသာသင် တက္ကသိုလ်) ရယ်၊ ပညာရေး တက္ကသိုလ်ရယ်၊ အဲဒီ တက္ကသိုလ် သုံးခုမှာ ဒီ အိုဆာကာဂိုက်ဒိုင်းကိုပဲ ရွေးပြီး ဝင်ခွင့်ဖြေတာ ဝင်ခွင့်အောင်သွားတယ်။
- မြန်မာစာကို ရွေးချယ်ရတာကရော ဆရာ။
- * ပြောပါ့မယ်။ အင်္ဂလိပ်စာယူရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားသေးတယ်။ အင်္ဂလိပ်စာက လျှောက်တဲ့သူ များတယ်။ ထောင်ချီပြီး ဝင်ဖြေတာ ၁၅၀ လောက်ပဲ ရွေးတယ်။ မြန်မာစာကတော့ တစ်နှစ်မှာ ၁၅ ယောက် လက်ခံတယ်။ ၁၅၀ လောက် ဖြေတာဆိုတော့ ၁၀ ယောက်မှာ ၁ ယောက် ရွေးတာပေါ့။ မြန်မာရယ်၊ ထိုင်းရယ်၊ အာရပ်ရယ်၊ မွန်ဂိုရယ် အလှည့်ကျ လက်ခံတော့ ဂျပန်နဲ့ နီးစပ်တဲ့ မြန်မာနဲ့ ထိုင်း တစ်ခုခု ရွေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ဖြေတဲ့နှစ်မှာ မြန်မာနဲ့ အာရပ် အလှည့်ကျတယ်။ မြန်မာက ဂျပန်နဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ကိုးကွယ်တာရင်း

- လည်း တူ၊ ရာသီဥတုလည်း သိပ်မကွာတဲ့အတွက် မြန်မာစာယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။
- စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ ဆရာ။ အိုဆာကာဂိုက်ဒိုင်းမှာ မြန်မာစာ သင်ယူရပုံ အကြောင်းလည်း သိပါရစေ။
- * မြန်မာစာဌာနမှာ အဲဒီတုန်းက ဆရာ သုံးယောက် ရှိပါတယ်။ ဆရာ ကာဝါဆာကီရယ်၊ ဆရာ ဟတ်တိုးရီရယ်၊ ဆရာ ဟာရာဒါရယ်ပါပဲ။ ဆရာ ကာဝါဆာကီက မြန်မာစာအဓိက မဟုတ်ပါဘူး။ ဌာနမှာ ယာယီ တာဝန်ခံအဖြစ် အမှုထမ်းတာပါ။ ဆရာဟတ်တိုးရီက စစ်အတွင်းမှာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ငါးနှစ်လောက် နေခဲ့ပြီး မြန်မာစာကို လေ့လာခဲ့တယ်။ စစ်ပြီးချိန်မှာ သူ ပြန်လာတော့ ဂိုက်ဒိုင်းမှာ မြန်မာစာဆရာ မရှိသေးဘူး။ ဆရာဟတ်တိုးရီက လျှောက်လွှာတင်တော့ မြန်မာစာ တတ်တဲ့သူ ဖြစ်လို့ ခန့်လိုက်တယ်။
- ဆရာ ဟာရာဒါကရော ဆရာ။
- * ဆရာ ဟာရာဒါကလည်း စစ်မဖြစ်ခင်က မန္တလေးမှာ နေခဲ့တယ်။ အဖေက သွားစိုက်ဆရာဝန်ပါ။ အင်္ဂလိပ် သာသနာပြုကျောင်းမှာ တက်ပြီး နေ့စဉ် မြန်မာတွေနဲ့ ထိတွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဆရာက စစ်ပြီးလို့ ဂျပန်ပြည် ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာ ဂိုက်ဒိုင်းကို ဝင်တယ်။ မြန်မာစိတ်၊ မြန်မာ့ဦးနှောက်၊ မြန်မာ့ ခံစားချက် ရှိတယ်။ မြန်မာစကားကို အညာသံနဲ့ ပြောတယ်။ ဆရာဟာ ကျွန်တော့် ကံကူလက်လှည့် ဆရာပါပဲ။
- ဆက်ပါဦး ဆရာ။
- * အဲဒီတုန်းက ဂျပန်ကိုလာတဲ့ မြန်မာကုန်သည်တွေ ဂျပန်ကုမ္ပဏီနဲ့ ဆက်သွယ်တဲ့အခါ ကျွန်တော်က ဘာသာပြန်ပေးရတယ်။ မြန်မာစကား တတ်ချင်လို့ အခကြေးငွေ မယူဘဲ ကူညီရင်း မြန်မာစကား တဖြည်းဖြည်း ကျွမ်းကျင်လာတာပါပဲ။
- မြန်မာစာဌာနမှာ ဆရာ ဖြစ်လာတာကရော ဆရာ။
- * ဂိုက်ဒိုင်းက မြန်မာစာနဲ့ ဘွဲ့ရပြီး မဟာဝိဇ္ဇာ ဆက်တက်ဖို့ ဂိုက်ဒိုင်းမှာ မဖွင့်သေးတဲ့အတွက် ကျိုတို တက္ကသိုလ်မှာ မဟာဝိဇ္ဇာကို ဘာသာပေဒနဲ့ ဆက်တက်ပြီး ဘွဲ့ရပါတယ်။ ပြီးတော့ ပါရဂူ (ပီအိတ်ချ်ဒီ) ဆက်တက်တာ သုံးနှစ်ကြာတော့ ဆရာ ကာဝါဆာကီ ပင်စင်ယူလို့ ဂိုက်ဒိုင်းမှာ မြန်မာစာ ဆရာ လိုအပ်နေလို့ နည်းပြဆရာ လျှောက်တာ ရပါတယ်။ ပါရဂူဘွဲ့ အတွက် ငါးနှစ်တက်ရမှာ။ ကျမ်း မပြုဖြစ်တော့ပါဘူး။

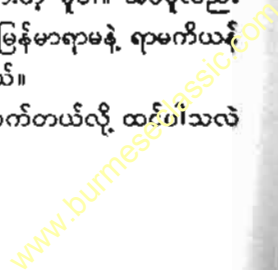
- ဆရာ ရန်ကုန် နိုင်ငံခြားဘာသာသိပ္ပံမှာလည်း တာဝန် ထမ်းဆောင်နေတယ်လို့ သိရပါတယ်။
- * ဟုတ်ပါတယ်။ လက်ထောက်ကထိက ဘဝမှာ ကိုလံဘိုစီမံကိန်း အစီအစဉ်နဲ့ လွှတ်တာ အရွေးခံရတဲ့အတွက် ရန်ကုန် နိုင်ငံခြားဘာသာ သိပ္ပံမှာ ဂျပန်ဘာသာ ပါမောက္ခအဖြစ် ၂ နှစ် အမှုထမ်းခွင့် ရပါတယ်။ အဲဒီတော့ မြန်မာတွေနဲ့ ဆက်ဆံရပြီး မြန်မာဘာသာစကားထဲမှာ နေ့တိုင်း "စိမ်" ခွင့် ရတာပေါ့။ ဂျပန်လူမျိုးတွေ ရေခွေးစိမ်သလိုပေါ့ဗျာ။
- ဆရာ ဥပမာ ပေးပုံက တော်တော် လှပါတယ် ဆရာ။
- * မြန်မာနိုင်ငံမှာနေတုန်း လူထုဦးလှနဲ့ ခင်မင်သွားပြီး သူပုံပြင်တွေကို ဂျပန်ဘာသာ ပြန်ဖြစ်ပါတယ်။ တက္ကသိုလ် ပညာပဒေသာစာစောင်တွေ အပြည့်အစုံ လိုချင်လို့ အဲဒီမှာ တာဝန်ယူနေတဲ့ စာရေးဆရာ မင်းကျော်နဲ့ သွားတွေ့ပြီး ခင်မင်သွားပါတယ်။ ဦးလှ၊ မင်းကျော်၊ မန်းတင်တို့ရဲ့ စာအရေးအသားတွေက ရှင်းလည်း ရှင်းတယ်။ စိတ်ဝင်စားအောင်လည်း ရေးနိုင်တယ်။ သူတို့ စာတွေကို သဘောကျပါတယ်။
- ဆရာက မြန်မာကျောက်စာတွေလည်း လေ့လာခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဘယ်အချိန်က ဘယ်လို အစီအစဉ်နဲ့ လေ့လာခဲ့တာပါလဲ ဆရာ။
- * ကာဂိုရိုမား တက္ကသိုလ်က သမိုင်းပါမောက္ခ အိုကီဝါရာ (Professor Okiwara) ဆိုတာ မြန်မာစာ မတတ်ပေမယ့် မှန်နန်းရာဇဝင်ကို အဘိဓာန် ကြည့်ပြီး လေ့လာနေတော့ ပညာရေး ဝန်ကြီးဌာနရဲ့ အထောက်အပံ့နဲ့ မြန်မာနိုင်ငံကို သွားဖို့ ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီ ပါမောက္ခနဲ့အတူ ကျွန်တော်လည်း မြန်မာနိုင်ငံကို လိုက်ရပါတယ်။ မြန်မာ ကျောက်စာတွေကို နေ့စဉ် ဖတ်ခွင့် ရပါတယ်။ ဦးဖေမောင်တင်နဲ့ ဂျီအိပ်ချ်လုံစံတို့ ပြုစုတဲ့ မြန်မာတိုင်းရင်း ကျောက်စာထုပ်ကြီး ငါးထုပ်ထဲက ကျောက်စာ ဓာတ်ပုံတွေ ဖတ်တယ်။ ပုဂံ၊ ကျောက်ဆည်၊ စစ်ကိုင်း အရပ်တွေက ကျောက်စာတွေကို မင်ကူးပြီးလည်း ဖတ်ပါတယ်။ ပြန်ရောက်ပြီး ကျောက်စာချည်း သက်သက် ငါးနှစ် ဆယ်နှစ် စောက်ချပြီး ဖတ်ခဲ့ပါတယ်။ ခုလည်း စိတ်ဝင်စားတုန်းပါပဲ။ ကျောက်စာတွေကို ကိုးကားပြီး ပုဂံခေတ် အုပ်ချုပ်ရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကိုးကွယ်မှု၊ ဆင်ယင်ထုံးစံ၊ စာတမ်းတွေ ပြုစုခဲ့ပါတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ် မြန်မာနိုင်ငံရောက်သော ပေစာ ပုရပိုက်စာတွေ လေ့လာဖြစ်တယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာ ရှာဖွေ လေ့လာတယ်။ ငွေချေး စာချုပ်တွေ၊ မြေပိုင် စာချုပ်တွေ တွေ့ရ

တယ်။ သားသမီးကိုတောင် ပေါင်နဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ပိုင်စာချုပ်တွေလည်း တွေ့ရတယ်။ ၁၈-၁၉ ရာစုက မြန်မာ လယ်သမားတွေရဲ့ အခြေအနေ တွေကို ထင်ဟပ်ပြနေတဲ့ ခေတ်ပြိုင် အထောက်အထားတွေဖြစ်လို့ အရေးကြီးပါတယ်။ အဲဒီလို လေ့လာပြီး လူမှုစီးပွားဆိုင်ရာ စာတမ်းတွေ ရေးခဲ့ပါတယ်။

- မစန္ဒာဝင်းက မြန်မာစာပေသမိုင်းကို ဆရာ ဦးဆောင်ပြီး ဂျပန်ဘာသာ ပြန်တယ်လို့ ပြောဖူးပါတယ်။ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပါဦး ဆရာ။
- * ဦးဖေမောင်တင်ရဲ့ မြန်မာစာပေသမိုင်းကို ဘာသာပြန်တာပါ။ ကျိုတို တက္ကသိုလ်ကို ပညာတော်သင် ရောက်လာတဲ့ ရန်ကုန် စက်မှုတက္ကသိုလ် က လူငယ် ဆရာတစ်ယောက်ရယ်။ ဂိုက်ခိုင်းက မြန်မာစာ မဟာဝိဇ္ဇာ တက်နေသူတွေရယ် မြန်မာစာပေသမိုင်းကို တစ်ပတ် တစ်ကြိမ် ဖတ်ကြရတယ်။ အဲဒီဆရာက ဂိုက်ခိုင်းမှာ အချိန်ပိုင်း လုပ်ပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ မြန်မာစာပေသမိုင်းကို ဂျပန်ဘာသာပြန်ရင် ကောင်းမယ်လို့ တွေးမိပြီး ဘာသာပြန်ဖို့ ကျွန်တော်က အကြံပေးပါတယ်။ တိုယိုတာ ဖောင်ဒေးရှင်းကိုလည်း ထုတ်ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းတယ်။ ပြီးတော့ မြန်မာစာပေသမိုင်းကို ငါးယောက် တာဝန်ခွဲပြီး ဘာသာပြန်ကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း တစ်ပိုင်း ဘာသာပြန်တယ်။ စာမျက်နှာ ၁၀၀ လောက် လည်း ဝေဖန်ချက် ရေးပါတယ်။ ဘာသာပြန်ပြီးတော့ တိုယိုတာ ဖောင်ဒေးရှင်းက ထုတ်ဝေပါတယ်။
- ဒါထက် စကားမစပ် ဆရာကြီး ဒေါက်တာသန်းထွန်းရဲ့ မြန်မာမင်း အမိန့်တော် စာအုပ် အတွဲတွေ ခု ဆရာအခန်းထဲမှာ အများကြီး တွေ့ရ ပါတယ် ဆရာ။ အဲဒီ စာအုပ်တွေ ထုတ်ဝေရာမှာရာ ဆရာ ဆောင်ရွက် ပေးရတယ် ထင်ပါတယ်။
- * ဟုတ်ပါတယ်။ ဆရာကြီး ဒေါက်တာသန်းထွန်း ကျိုတိုတက္ကသိုလ်မှာ အလုပ်လုပ်နေတုန်း အဲဒီ အမိန့်တော်တွေကို စာအုပ်ထုတ်ဖို့ ကျွန်တော်က တိုယိုတာ ဖောင်ဒေးရှင်းနဲ့ ဆက်သွယ်ပေးတာပါ။ စာအုပ်နာမည်က The Royal Orders of Burma (Myanmar) ပါ။ အားလုံး ၁၀ တွဲ ရှိပါတယ်။ ကျိုတိုတက္ကသိုလ်က ထုတ်ဝေပါတယ်။ ဒီစာအုပ် ပြုစုတဲ့အတွက် လန်ဒန်တက္ကသိုလ်က ဆရာကြီးကို ဒီလစ်ဘွဲ့ ချီးမြှင့်ပါတယ်။ ဆရာ ဒီစာအုပ်တွေ ဖတ်ချင်ရင် တစ်စုံ လက်ဆောင် ပေးလိုက်ပါ့မယ်။
- ဖတ်ချင်ပါတယ် ဆရာ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ (ဆရာအိုးနီက ထိုစာအုပ်

၁၀ အုပ် တစ်စုံကို ကျွန်တော် ပြန်ခါနီး လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါသည်။) ဆရာ ရန်ကုန် နိုင်ငံခြားဘာသာသိပ္ပံမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတုန်းက အထက်ဗမာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်းက ကျင်းပတဲ့ စာတမ်းဖတ်ပွဲမှာ “ဒေသန္တရသုံး မြန်မာစကား” စာတမ်း ဖတ်ခဲ့တာ သိပါတယ် ဆရာ။ အဲဒီ စာတမ်းကိုလည်း လေ့လာရပါတယ် ဆရာ။

- * ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဘာသာဗေဒ လေ့လာမှုတွေ တော်တော် လုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အခု အသက်ကြီးပိုင်းမှာတော့ စာပေယဉ်ကျေးမှု အပိုင်းကို ပိုပြီး အာရုံစိုက်ဖြစ်ပါတယ်။
- အခု ဆရာ အာရုံစိုက်နေတဲ့ သုတေသနအကြောင်း သိပါရစေ ဆရာ။
- * ခုအပိုင်းမှာ ရာမာယဏ သုတေသနကို ဖောက်ချပြီး လုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာစာပေထဲက ရာမဇာတ်တွေ အားလုံးကို လေ့လာခဲ့ပါတယ်။ ပေမူ ပုရပိုက်မှုတွေရော၊ စာအုပ်တွေရောပေါ့။ ရာမဝတ္ထု၊ ရာမရကန်၊ ရာမ သာချင်း၊ ရာမပြဇာတ် ဆိုတဲ့ ရာမမူတွေ လေ့လာခဲ့ပါတယ်။ မူရင်း ဖြစ်တဲ့ ဝါလမိကီရဲ့ သက္ကတရာမယဏ မဟာကဗျာနဲ့ နိုင်ငံအသီးသီးက ရာမဇာတ် ဝတ္ထုတွေလည်း လေ့လာခဲ့ပါတယ်။ နိုင်ငံတကာ စာတမ်း ဖတ်ပွဲတွေမှာလည်း နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း စာတမ်းတွေ ဖတ်ခဲ့ပါတယ်။
- မြန်မာ ဇာတ်ဝတ္ထုတွေက ဘယ်က ယူတာပါလဲ ဆရာ။
- * ရာမဇာတ်တွေ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်တော့ ဝါလမိကီရဲ့ ရာမာယဏနဲ့ မြန်မာ ရာမနဲ့ တော်တော်ကွဲပြားတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် သက္ကတက တိုက်ရိုက်ယူတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မြန်မာတွေကတော့ ယိုးဒယားက ယူတယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆင်ဖြူရှင်လက်ထက် အယုဒ္ဓယ ပျက်တဲ့အခါ ရှေးဟောင်းစာပေတွေ ပျက်စီးသွားတဲ့အတွက် ယိုးဒယားက ရှေးဟောင်း ရာမာယဏလည်း ပျက်စီးတဲ့အထဲ ပါသွားတယ်။ မြန်မာ ရာမက အဲဒီမူနဲ့တော့ ဆက်စပ်မှု ရှိကောင်း ရှိနိုင်တယ်။ ခုလက်ရှိ ယိုးဒယားမှာရှိတဲ့ ရာမမူကတော့ အယုဒ္ဓယ ပျက်ပြီး ချက္ကရိဘန်ကောက် မင်းဆက် တည်ထောင်တဲ့အခါ ပထမမြောက် ရာမမင်းက ရာမကီယန် Ramkien ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ အသစ် ပြုစုထားတဲ့ မူပါ။ အဲဒီမူလည်း မြန်မာရာမနဲ့ တော်တော် ကွဲပြားပါတယ်။ မြန်မာရာမနဲ့ ရာမကီယန် တိုက်ရိုက် မသက်ဆိုင်ဘူးလို့ ပြောနိုင်တယ်။
- ဒီလိုဆိုရင် မြန်မာရာမက ဘယ်က ဆင်းသက်တယ်လို့ ထင်ပါသလဲ ဆရာ။

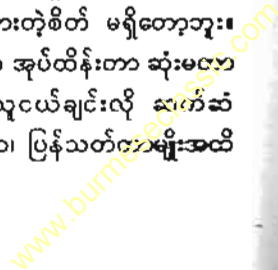

- * လှေလာထားတာကို ပြောရရင် လာအိုနိုင်ငံ မွန်းရှင်မြို့က မူရယ်၊ ယုန်နီက မူရယ်၊ မြန်မာမူရယ်၊ အဲဒီ မူသုံးခုဟာ တစ်မျိုးတစ်စားတည်းက ဆင်းသက်တဲ့ မူတွေ ဖြစ်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ ပြီးတော့ အိန္ဒိယမှာ ရာဇမူတွေ အများကြီး ရှိတဲ့အထဲမှာ ဘင်္ဂါလီမူဟာ မြန်မာမူနဲ့ အဆက်အစပ် ရှိပါတယ်။
- ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော်လည်း ဂျပန်နိုင်ငံ ပညာရေးအကြောင်း လက်လှမ်းမီသလောက် လှေလာပါတယ် ဆရာ။ ကြိုကြိုက်တုန်း ဂျပန်နိုင်ငံ ပညာရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆရာအမြင်ကို သိပါရစေ။
- * စစ်မဖြစ်ခင်တုန်းက တက္ကသိုလ်ကို ချမ်းသာတဲ့သူမှ တက်နိုင်တယ်။ သာမန်လူ လယ်သမား ယာသမား ကုန်သည်ပွဲစား သားသမီးတွေ တက္ကသိုလ် မရောက်ကြပါဘူး။ စစ်ပြီးလို့ ဝွံ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ပေါ်ပေါက်လာပြီး ပညာရေးစနစ်လည်း ပြောင်းလာတယ်။ အလယ်တန်း အထိ မသင်မနေရ ပြဋ္ဌာန်းတယ်။ ပြီးမှ အလုပ်လုပ်ကြတာ များပါတယ်။ ဂျပန်ပြည်က ၄၇ ခရိုင်စလုံးမှာ အစိုးရ တက္ကသိုလ်တွေ ရှိပါတယ်။ အစိုးရ တက္ကသိုလ် ၉၅ ခု ရှိပြီး ပုဂ္ဂလိက တက္ကသိုလ်တွေပါ ဆိုရင် တက္ကသိုလ် ၃၅၀ လောက် ရှိတယ်။ ခုအခါမှာ ဝင်ပေါက်ကျယ် ကျယ် ဖွင့်ထားတဲ့အတွက် တက္ကသိုလ် တက်တဲ့သူတွေ များပါတယ်။ အလယ်တန်း အောင်ပြီးရင် သွားနိုင်တဲ့ သိပ္ပံလမ်းခွဲတွေ ရှိတယ်။ သိပ္ပံကျောင်းတွေကနေပြီး တက္ကသိုလ်ကို ပြန်ကူးနိုင်တဲ့ စနစ်လည်း ရှိတယ်။ အစိုးရ တက္ကသိုလ်တွေထဲမှာ တိုကျိုတက္ကသိုလ်က နာမည်အကြီးဆုံးပါ။ ပြီးရင် ကျိုတိုတက္ကသိုလ်ပေါ့။ တိုကျိုတက္ကသိုလ်က တွဲရသူတွေ ဥပဒေဘက်ကို အများဆုံး သွားကြပါတယ်။ အစိုးရဝန်ထမ်း စာမေးပွဲမှာ တိုကျိုတက္ကသိုလ်က အများဆုံး အောင်တယ်။ ရာထူးရာခံ ကောင်းကောင်း ရကြတယ်။ ပုဂ္ဂလိက တက္ကသိုလ်တွေထဲမှာတော့ ဝါဆဲဒ တက္ကသိုလ်တို့၊ ကေယိုတက္ကသိုလ်တို့ အဆင့်မြင့်တယ်။ မေဂျို၊ စိကျို၊ ဟိုဆေး တက္ကသိုလ်တွေလည်း ပါတာပေါ့။ အစိုးရ တက္ကသိုလ်တွေ ဝင်ခွင့်မအောင်ရင် ပုဂ္ဂလိက တက္ကသိုလ်ကို လျှောက်ခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စရိတ်ကြီးလွန်းလို့ တော်ရုံတန်ရုံ မိဘတွေ မတတ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခုခေတ်မှာ တက္ကသိုလ်ပညာ ဆက်သင်နိုင်တဲ့သူတွေ များလာပါပြီ။

- ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ။ ဒါထက် ဆရာလည်း သိတဲ့အတိုင်း လူငယ် မှုခင်းအကြောင်းတွေ သတင်းစာထဲမှာ မကြာခဏ ပတ်ရပါတယ် ဆရာ။ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း ဆရာအမြင်ကို သိချင်ပါတယ် ဆရာ။

* အင်း ... ဒီအကြောင်းပြောရရင် စစ်မဖြစ်ခင် အခြေအနေက စပြောရမယ် ထင်တယ်။ စစ်မဖြစ်ခင်တုန်းက လူမှုရေး အခြေအနေနဲ့ စစ်ပြီးခေတ် လူမှုရေး အခြေအနေက ဂျပန်မှာ တော်တော် ကွာသွားတယ်။ စစ်မဖြစ်ခင်တုန်းက ဂျပန်မှာ မိသားစု ဆက်ဆံရေးမှာရော၊ ဆရာနဲ့ တပည့် ဆက်ဆံရေးမှာရော အရှေ့တိုင်းသားတွေရဲ့ ဓလေ့အတိုင်း ဂါရဝ နိဝါတ တရားကို သိပ်အလေးထားပါတယ်။ မိဘက သားသမီးကို အုပ်ထိန်းပေးသလို သားသမီးကလည်း မိဘအုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာနေပြီး မိဘ ဆုံးမတာ နာခံတယ်။ ကြီးသူကို ငယ်သူက ရိုသေပြီး ပြောစကား နားထောင်တယ်။ မိသားစုမှာ အဖေဟာ သြဇာ တော်တော်ကြီးတယ်။ ဂျပန်မှာ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးအရာ ၄ မျိုး ရှိတယ် တဲ့။ အဖေရယ်၊ ငလျင်ရယ်၊ မီးရယ်၊ မိုးကြိုးရယ် တဲ့။ အဖေကို သိပ်ကြောက်ရတာပေါ့။ သားသမီးတွေလည်း အစ်ကိုကြီး အဖေအရာ ဆိုတဲ့ သဘောထားနဲ့ ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် ရိုသေရတယ်။ ကျောင်းမှာ ဆရာ ဆရာမတွေကို ကျေးဇူးကြီးသူတွေလို့ ခံယူပြီး ရိုသေ လေးစားကြတယ်။ လမ်းမှာတွေ့ရင် ဦးညွတ်ပြီး နှုတ်ဆက်ရတယ်။ ဆရာနဲ့အတူ ယှဉ်ပြီး မသွားရဘူး။ နောက်က သုံးလံလောက် ခွာပြီး လိုက်ရတယ်။ ဆရာ့ အရိပ်ကို မနင်းမိအောင် ဂရုစိုက်ရတယ်။ အတန်းထဲမှာ ကျောင်းသား အပြစ်ရှိရင် ဆရာ ဆရာမက ပါးရိုက်ပြီး ဆုံးမတယ်။ ကျောင်းသားက အပြည့်အဝ နာခံရတယ်။ ဒါတွေက စစ်မဖြစ်မီက အခြေအနေတွေပါ။

စစ်ပြီးခေတ်မှာတော့ အမေရိကန်က သွတ်သွင်းပေးတဲ့ တစ်သီးပုဂ္ဂလဝါဒ (individualism) တွင်ကျယ်လာတယ်။ လူတစ်ဦးချင်း အခွင့်အရေးကို အလေးထားရမယ် ဆိုတဲ့ အယူအဆ တွင်ကျယ်လာတယ်။ အဲဒီအခါမှာ မိဘ ဆရာသမားကို ရိုသေလေးစားမှုတွေ လျော့ပါးလာတယ်။ အသက်ကြီးတဲ့သူကို ရိုသေလေးစားတဲ့စိတ် မရှိတော့ဘူး။ မိဘကိုလည်း ရိုသေမှု နည်းလာတယ်။ မိဘ အုပ်ထိန်းတာ ဆုံးမလာမခံတော့ဘူး။ ဆရာ ဆရာမကိုလည်း သူငယ်ချင်းလို ဆက်ဆံလာတယ်။ မိဘ ဆရာတွေကို ပြန်ရိုက်တာ၊ ပြန်သတ်တာမျိုးအထိ

ဖြစ်လာတယ်။ စစ်မဖြစ်ခင်က ရထားပေါ်မှာ သက်ကြီးရွယ်အိုကို လူငယ်တွေက နေရာပေးတယ်။ ခုခေတ်မှာတော့ လူငယ်တွေက နေရာ လုလာကြပြီ။ တစ်ဦးချင်းရဲ့ အခွင့်အရေးကို ဦးစားပေးရမယ် ဆိုပြီး အများအတွက် မကြည့်တော့ဘဲ ကိုယ့်ဖို့ ဦးစားပေးပြီး ကိုယ်ပျော်ရင် ပြီးရော ဆိုတာမျိုး သဘောထားကြပြီ။ ပရဟိတက နေပြီး အတ္တဟိတ ဘက် ယိမ်းယိုင်လာကြပြီ။ တစ်သီးပုဂ္ဂလဝါဒက နေပြီး အတ္တဝါဒ (egoism) ဖြစ်လာပြီ။

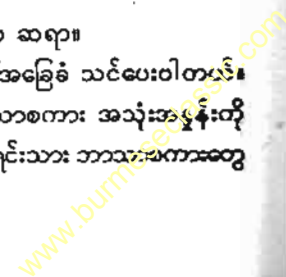
မိသားစုအတွင်း ချစ်ခင်ရင်းနှီးတဲ့ ဆက်ဆံရေးမျိုး ခုခေတ်မှာ မတွေ့ရတော့ဘူး။ ကလေးတွေ ကျောင်းမှာ ကျူရှင်မှာ အချိန် အများ ကြီး ပေးရပြီး အိမ်ရောက်တော့ မောလို့ မိဘနဲ့ စကားမပြောနိုင်တော့ ဘူး။ ကလေးချင်း ကစားတာမျိုးလည်း နည်းသွားပါပြီ။ အချင်းချင်း ဆက်ဆံပုံ ဆက်ဆံနည်းတွေလည်း သိပ်မသိတော့ဘူး။ ကျောင်းအားရင် အိမ်ထဲမှာ တီဗီတို့ တီဗီဂိမ်းတို့နဲ့ပဲ မျက်နှာချင်း ဆိုင်နေကြတော့တယ်။ မိသားစုမှာ သားသမီးဦးရေ ကန့်သတ်တဲ့ ဥပဒေ မရှိပေမယ့် များများ မယူကြတော့ဘူး။ ကလေးဦးရေ နည်းလာပါပြီ။ ခုခေတ် ကလေးမူခင်း တွေ၊ ကလေးချင်း အနိုင်ကျင့်တာတွေ များလာတာဟာ ခုပြောခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေကို အခြေခံမယ် ထင်ပါတယ်။

- အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ။ သီခရာ မှတ်စရာတွေ အများ ကြီး ရပါတယ်။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ခု ဆရာ ပြုစုနေတဲ့ အဘိဓာန် လုပ်ငန်းအကြောင်း သိပါရစေ ဆရာ။
- * မြန်မာဂျပန် အဘိဓာန်ကြီးတစ်စောင် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ပြုစုမယ် ဆိုပြီး ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ် ဧည့်ပါမောက္ခ အဖြစ် ရောက်လာတဲ့ ၁၉၇၀ ကျော်ကတည်းက ပြုစုခဲ့ပါတယ်။ အခုအထိ ဧည့်ပါမောက္ခ ၇ ဆက် ရှိပါပြီ။ ဧည့်ပါမောက္ခတွေကလည်း အကူအညီပေးပါတယ်။ အဘိဓာန်မှာ ကိုးကားဖို့ ဝါကျနမူနာတွေကို စာကြီးပေကြီးတွေထဲ ကလည်း ယူပါတယ်။ ဝတ္ထုတွေ၊ သတင်းစာတွေထဲကလည်း ယူပါတယ်။ ငါးဦးထက်မနည်း အသုံးပြုတဲ့ အသုံးအနှုန်းတွေကို အဘိဓာန် ထဲမှာ ထည့်ဖို့ပါပဲ။ ရှေးအသုံးအနှုန်းတွေကို၊ ခေတ်ပြိုင် အသုံးအနှုန်း တွေကို အဘိဓာန်အတွက် တန်ဖိုးထားပါတယ်။ ကျွန်တော် ပင်စင် မယူခင် အဘိဓာန်ကို ပြီးအောင်လုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်။
- ခုလို အချိန်ပေးပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြတာ သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါ

တယ် ဆရာ။ ဆရာ အဘိဓာန်ကြီးလည်း ချောချောမောမော ပြီးပါ ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ (ကျွန်တော့်နောက် ရောက်လာသော ဧည့်ပါမောက္ခ လက်ထက်တွင် ဆရာအိုးနို၏ အဘိဓာန်ကြီး ပြီးဆုံးသွား ကြောင်း သိရပါသည်။)

အင်တာဗျူး ၂၊ ဆရာယာဘူနှင့် ပြောကြသည်

- ဆရာ တက္ကသိုလ်မှာ မြန်မာစာယူရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို သိပါရစေ ဆရာ။
- * ကျွန်တော် “ဂိုက်ဒိုင်း” မှာ တက်တော့ တခြား တက္ကသိုလ်တွေမှာ မလေ့လာနိုင်တဲ့ ဘာသာစကားကို လေ့လာဖို့ စဉ်းစားပါတယ်။ မြန်မာ နိုင်ငံဟာ သိပ်အေးတဲ့နိုင်ငံ မဟုတ်ဘဲ အပူပိုင်းနိုင်ငံ ဖြစ်တဲ့အတွက် အေးတဲ့နိုင်ငံထက် ပိုပြီး နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းမယ်။ ဒီတော့ မြန်မာစာ ယူပြီး မြန်မာနိုင်ငံကို သွားရတာမျိုး ဖြစ်လာရင် အဆင်ပြေမယ်လို့ တွေးမိပါတယ်။ နောက်အကြောင်းတစ်ခုကတော့ အရှေ့တောင်အာရှ ဘာသာစကားတွေထဲမှာ မြန်မာစကားဟာ ဂျပန်စကားနဲ့ ဝါကျဖွဲ့ပုံချင်း နီးစပ်တယ်လို့လည်း သိထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဂျပန်စကားနဲ့ နီးစပ်တဲ့ ဘာသာစကားအဖြစ် သင်ချင်လာပါတယ်။ အဲဒီအကြောင်းတွေကြောင့် မြန်မာစာ ယူဖြစ်တာပါပဲ။ ဒီပြင် ရည်ရွယ်ချက် အထူး မရှိပါဘူး။
- ဆရာကို မြန်မာစာသင်ပေးတဲ့ ဆရာတွေက ဘယ်သူတွေပါလဲ ဆရာ။
- * ဌာနမှူး ဆရာဟတ်တိုးရီရယ်၊ ဆရာဟာရာဒါရယ်၊ မြီးတော့ အဲဒီ တုန်းက အချိန်ပိုင်းဆရာ လုပ်နေတဲ့ ဆရာအိုးနိုတိုးရယ်။ အဲဒီဆရာ တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ကို မြန်မာစာ သင်ပေးတဲ့ ဆရာတွေပါပဲ။ ဆရာ ကတ်ဆုရ (Mr. Katsura Makio) ဆိုတဲ့ ဆရာလည်း သင်ပေးပါတယ်။ ကျွန်တော် စတုတ္ထနှစ်မှာ ဆရာအိုးနိုက အချိန်ပြည့်ဆရာ ဖြစ်လာပါ တယ်။
- သင်ရတဲ့ ဘာသာရပ်တွေလည်း သိပါရစေ ဆရာ။
- * ဆရာဟတ်တိုးရီက ကျွန်တော်ဘာသာစကား အခြေခံ သင်ပေးပါတယ်။ ဆရာဟာရာဒါက ခေတ်သစ် မြန်မာဘာသာစကား အသုံးအနှုန်းကို သင်ပေးပြီး ဆရာအိုးနိုကတော့ မြန်မာတိုင်းရင်းသား ဘာသာစကားတွေ

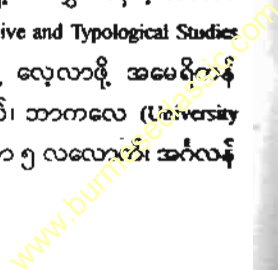

အကြောင်း၊ မြန်မာကျောက်စာ အသုံးအနှုန်းတွေ အကြောင်း သင်ပေးပါတယ်။ ဘီအေဘွဲ့အတွက် မြန်မာစာ ဝါစကားပုံ (Predicate Structure) အကြောင်း ကျမ်းပြုပါတယ်။

- ဘွဲ့လွန်သင်တန်းကိုရော ဘယ်မှာ တက်ပါသလဲ ဆရာ။
- * ကျိုတိုတက္ကသိုလ်တ ဘွဲ့လွန်သင်တန်းကျောင်း (Graduate School) မှာ တက်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာသာဗေဒကို အထူးပြု လေ့လာခဲ့ပါတယ်။ တိဗက် မြန်မာ ဘာသာစကားဆိုင်ရာ ဘာသာဗေဒပေါ့။ ဆရာနိရှိဒါ (Mr. Nishida Tatsuo) က သင်ကြားပေးပါတယ်။ အရင်ကတော့ တိဗက် မြန်မာစကား လေ့လာပုံ လေ့လာနည်းကို မသိပါဘူး။ ကျိုတိုတက္ကသိုလ် ရောက်မှ တိဗက်မြန်မာစကား လေ့လာပုံနဲ့ မြန်မာစကားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သုတေသန လုပ်စရာတွေကို မြင်လာပါတယ်။ စာအုပ်စာတမ်းတွေ လည်း ဖတ်ပါတယ်။ မြန်မာဘာသာစကားက အများပြပစ္စည်းတွေ (Plural Particle) ကို သုတေသနကျမ်းပြုပြီး ၁၉၇၀ မှာ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ပါရဂူ (Ph.D) ဆက် တက်နေတုန်း အလုပ် ရတာနဲ့ တိုကျို နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်မှာ နည်းပြအဖြစ် ဆက် အမှုထမ်းပါတယ်။
- ဒါဆိုရင် အိုဆာကာဂိုက်ဒိုင်းကို နောက်မှ ပြောင်းလာတာပေါ့နော်။
- * ဟုတ်ပါတယ်။ ၁၉၆၉ ခုက ၁၉၈၂ ခုနှစ်အထိ တိုကျိုဂိုက်ဒိုင်းမှာ လုပ်ခဲ့ပြီး ၁၉၈၂ ခုနှစ်မှာ ဒီကို ပြောင်းတာပါ။ လက်ထောက်ပါမောက္ခ အဖြစ် ပြောင်းလာပြီး ၁၉၉၀ က စပြီး ပါမောက္ခ အဖြစ် တာဝန်ထမ်း ဆောင်ပါတယ်။ ပညာရေးအရာရှိ တာဝန်ကိုလည်း တစ်ပါတည်း ထမ်းဆောင်ရပါတယ်။
- ဆက်ပါဦး ဆရာ။
- * ဟုတ်ကဲ့။ အရင်က ဒီတက္ကသိုလ်မှာ မြန်မာစာဌာန သီးခြား ရှိပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးနှစ်က စပြီး ဖွဲ့စည်းပုံ ပြောင်းသွားတဲ့အတွက် မြန်မာစာ ဌာန သီးခြား မရှိတော့ပါဘူး။ ဘာသာရပ်တွေကို နိုင်ငံတကာ ပညာဌာန (Department of International Studies) နဲ့ ဒေသဆိုင်ရာ ပညာဌာန (Department of Area Studies) ဆိုတဲ့ ဌာနကြီး နှစ်ခုအောက်မှာ စုစည်း လိုက်ပါတယ်။ မြန်မာစကားကို အဲဒီ ဒေသဆိုင်ရာ ဌာနကြီးအောက်က အရှေ့တောင်အာရှနဲ့ ပစိဖိတ်ကျွန်းများရဲ့ ဘာသာစကား အုပ်စုထဲက ဘာသာစကား တစ်ခုအဖြစ် ထားရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်က မြန်မာစာ

ဘာသာရပ်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ပါ။ ဌာနမှူးလို့ မခေါ်ပါဘူး။ မြန်မာစာ ဌာန ရှိတုန်းက ဆရာအိုးနီက ဌာနမှူးပါ။ ဆရာက တက္ကသိုလ်ရဲ့ dean အဖြစ် တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ရတဲ့အတွက် ဌာနတာဝန်ကို ကျွန်တော် ယူရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

- ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ။ ဆရာ ရှင်းပြလို့ ဘာသာရပ် ဖွဲ့စည်းပုံ အကြောင်း တော်တော် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိရပါပြီ။ ဆရာ သင်ကြား ပို့ချပေးနေတဲ့ ဘာသာရပ်တွေ အကြောင်းလည်း သိချင်ပါတယ် ဆရာ။
- * ကျွန်တော်က အခြေခံအဆင့်၊ ကြားအဆင့်၊ အဆင့်မြင့်အဆင့် မြန်မာ ဘာသာစကား သင်ရိုးတွေကို သင်ကြား ပို့ချပေးပါတယ်။ ပြီးတော့ တိဗက်မြန်မာ ဘာသာစကားများ၊ အရှေ့တောင်အာရှ ဘာသာစကား များ မိတ်ဆက် ဆိုတဲ့ ဘာသာရပ်တွေကိုလည်း သင်ကြား ပို့ချပေး ပါတယ်။
- ဆရာ မြန်မာနိုင်ငံမှာလည်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖူးတယ်နော်။
- * ဟုတ်ပါတယ်။ ရန်ကုန် နိုင်ငံခြားဘာသာသိပ္ပံမှာ ဂျပန်ဘာသာ ကထိက အဖြစ် ၂ နှစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါတယ်။
- ဟုတ်ကဲ့။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကိုစိုးမောင် (မောင်တင်မြိုင်၊ အင်းလေး) မိတ်ဆက်ပေးလို့ ကျွန်တော် ဆရာနဲ့ တစ်ခါ စကားပြောဖူး ပါတယ်။
- * ဟုတ်ကဲ့။ တိုင်းရင်းသား ဘာသာစကားတွေ လေ့လာရာမှာ ကိုစိုးမောင်က အများကြီး အကူအညီပေးပါတယ်။
- အဲဒီတုန်းက မြန်မာမိတ်ဆွေတွေက ...
- * အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်နေတဲ့ နေရာနားမှာ သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းပိုင်ရှင် ဦးပြည့်စုံတို့ ဒေါ်ခင်လတ်တို့ ရှိတာမို့ သူတို့နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးပါတယ်။
- ဆရာ ဘာသာဗေဒကို အနောက်နိုင်ငံမှာ သွား လေ့လာဖူးတယ်လို့ သိရပါတယ်။ လေ့လာတဲ့ အတွေ့အကြုံကို သိပါရစေ ဆရာ။
- * ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော်က တိဗက်မြန်မာ ဘာသာစကားတွေကို အထူးပြု လေ့လာပါတယ်။ အထူးသဖြင့် မြန်မာစကားနဲ့ ဆက်သွယ်နေတဲ့ ဘာသာ စကားတွေကို အာရုံစိုက်မိပါတယ်။ Comparative and Typological Studies of Tibeto Burman Languages ခေါင်းစဉ်နဲ့ လေ့လာဖို့ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု၊ ကာလီဖိုးနီးယား တက္ကသိုလ်၊ ဘာကလေ (University of California, Berkley) က ဘာသာဗေဒ ဌာနမှာ ၅ လလောက် အင်္ဂလန်

နိုင်ငံ လန်ဒန်တက္ကသိုလ် အရှေ့တိုင်းနဲ့ အာဖရိကပညာရပ်ကျောင်း (School of Oriental and African Studies, University of London) က အရှေ့တောင်အာရှ ဘာသာစကားများနှင့် ယဉ်ကျေးမှုဥဒ္ဓါနမှာ ၅ လ လောက် လေ့လာခဲ့ပါတယ်။

- ဆရာရဲ့ သုတေသန အတွေ့အကြုံနဲ့ လက်ရှိ ဆောင်ရွက်နေတဲ့ သုတေသန လုပ်ငန်းတွေအကြောင်းလည်း သိချင်ပါတယ် ဆရာ။
- * ဟုတ်ကဲ့၊ တိဗက်မြန်မာ အုပ်စုထဲက ဘာသာစကားတွေကို သုတေသန လုပ်ဖို့နဲ့ ဆွေးနွေးပွဲတွေ တက်ဖို့အတွက် မြန်မာ၊ ထိုင်း၊ တရုတ်၊ အိန္ဒိယ နဲ့ အမေရိကန် နိုင်ငံတွေကို သွားပြီး ဆောင်ရွက်စရာရှိတာ ဆောင်ရွက် ခဲ့ပါတယ်။ တိဗက်မြန်မာ ဘာသာစကားတွေထဲမှာ အထူးသဖြင့် မြန်မာ နိုင်ငံက တိုင်းရင်းသား ဘာသာစကားတွေ၊ မြန်မာစကားနဲ့ မြန်မာ ဒေသီယ စကားတွေကို သုတေသနပြုထားတဲ့ စာတမ်းတွေ၊ ဆောင်းပါး တွေကို ဂျာနယ်တွေထဲမှာ ဂျပန်လိုရော အင်္ဂလိပ်လိုရော ရေးခဲ့ပါတယ်။ ခေတ်သစ် မြန်မာစကားကို သရုပ်ဖော်လေ့လာမှု၊ မြန်မာဘာသာစကား ပြောင်းလဲလာပုံ သမိုင်းနဲ့ လော်ဝေါ၊ လရီ၊ အဇီ၊ စကောကရင် စတဲ့ မြန်မာတိုင်းရင်းသား ဘာသာစကားတွေကို သုတေသနပြုနေပါတယ်။ တခြား ဘာသာစကားတွေက မြန်မာဘာသာစကား အပေါ် ဩဇာ သက်ရောက်ပုံကိုလည်း လေ့လာဖို့ စိတ်ကူးပါတယ်။
- ဆရာ မြန်မာစာယူရတဲ့ အကြောင်းတွေထဲမှာ မြန်မာစကားနဲ့ ဂျပန် စကား ဝါကျဖွဲ့ပုံ နီးစပ်တာလည်း အကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း ဆရာ ပြောထားပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ ဆက်ပြီး သတိရလို့ မေးကြည့်တာပါ။ မြန်မာစကားတွေထဲမှာ ဝင်နေတဲ့ ဂျပန်စကားလုံးတွေ ရှိပါသလား ဆရာ။
- * အသင့်အတင့်တော့ ရှိပါတယ်။ ဒီနေ့ ခေတ်စားနေတဲ့ “ကာရာအိုကေ” ဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ ဂျပန်စကားပါ။ ဂင်ဇာ၊ ကီမိုနို၊ ဂေရှား၊ တတမီ၊ ဆာမူရိုင်း၊ ဟာရကီရိုတို့လို လူမှုရေးနဲ့ ဆိုင်တဲ့ စကားလုံးတွေ၊ ကရာတေး၊ ဂျူဒို၊ ကန်ဒို၊ ဂျူဂျစ်ဆု တို့လို အားကစားနဲ့ဆိုင်တဲ့ စကား လုံးတွေကို မြန်မာတွေ တော်တော် သုံးနေကြပါပြီ။ ခုနောက်ပိုင်း ဆိုရတို့ ဆာရိုမိတို့ ဆုနာမိတို့လို စကားတွေလည်း မြန်မာစကားထဲ ဝင်နေ ပါပြီ။

- ဆိုဆာကာကိုကိုင်ခိုင်းမှာ မြန်မာဘာသာစကား သင်ကြားရေးနဲ့ ပတ်သက် ပြီး ဆရာအမြင်ကို သိပါရစေ ဆရာ။
- * အရင်တုန်းကတော့ မြန်မာစကားကို အဓိကထားပြီး သင်ပါတယ်။ ခုတော့ ဘာသာစကားကို မကြိုက်ထားပြီး သက်ဆိုင်ရာ အကြောင်းတွေ၊ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ယဉ်ကျေးမှု အကြောင်းတွေပေါ့။ အဲဒါ တွေကို ဖြန့်ပြီး သင်တဲ့မူ ချမှတ်ထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘာသာစကား သင်ကြားမှုမှာ အားလျော့သွားတယ်။ ဘာသာစကား ကောင်းကောင်း မတတ်ဘဲနဲ့ အဲဒီ လူမျိုးအကြောင်း နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းသိဖို့ မလွယ် ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဘာသာစကားကို အာရုံစိုက်ပြီး လေ့လာသင့်တယ် လို့ ယူဆပါတယ်။
- ဆရာ ခုလို အချိန်ပေးပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြတဲ့အတွက် အများ ကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ။

အင်တာဗျူး ၃၊ ဆရာမ မိနာမိဒါ (ဒေါ်ပန်းခက်) နှင့် ပြောကြသည်

- စာအကြောင်း ပေအကြောင်းတွေ မပြောခင် ဆရာမရဲ့ မြန်မာနာမည် အကြောင်း အရင် မေးချင်ပါတယ်။ “ဒေါ်ပန်းခက်” ဆိုတဲ့ မြန်မာ နာမည်က တော်တော် လှပါတယ် ဆရာမ။ အဲဒီနာမည်ကို ဆရာမ ဘယ်လို ရခဲ့ပါသလဲ။
- * ဒီနာမည်ကို မြန်မာမိတ်ဆွေ ကိုစိုးမောင်က ပေးတာပါ။ သူက အင်းလေးက အင်းသားပါ။ စာပေကိစ္စနဲ့ စာရေး ဆက်သွယ်ကြရင်း မိတ်ဆွေဖြစ်သွားတာပါ။
- ဪ... ကိုစိုးမောင်က ကျွန်တော်နဲ့လည်း ခင်မင်ပါတယ်။ မောင်တင် မြိုင် (အင်းလေး) ကလောင်နာမည်နဲ့ စာတွေလည်း ရေးပါတယ်။ မြန်မာ ဘာသာစကား မြန်မာစာပေတို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး နိုင်ငံခြား ပညာရှင် တွေကို အများကြီး အကူအညီပေးခဲ့တဲ့ သူပါ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်မှာ နှလုံးရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်သွားရတာပဲနော်။
- * ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မ မြန်မာနာမည် လိုချင်တုန်းက “ပန်းခက်”

ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ပေးခဲ့တာပါ။ ထူးဆန်းတာက ကိုစိုးမောင်နဲ့ တစ်ခါမှ လူချင်း မတွေ့ဖူးလိုက်ပါဘူး ဆရာ။

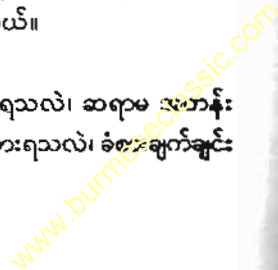
- စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ။ ကဲ ... စ စချင်း ဆရာမ တက္ကသိုလ်မှာ မြန်မာစာ တာကြောင့် သင်ယူတယ်ဆိုတာ သိပါရစေ။
- * ကျွန်မက ဥရောပ အမေရိက ယဉ်ကျေးမှုတွေကို သိပ် စိတ်မဝင်စား ပါဘူး။ အာရှ ယဉ်ကျေးမှုကို ပို စိတ်ဝင်စားတယ်။ လေ့လာချင်တယ်။ မြန်မာ၊ ထိုင်း၊ ဖိလစ်ပိုင်တို့အကြောင်း တက္ကသိုလ် စာစောင်တွေထဲမှာ ဖတ်ရတယ်။ ဂျပန်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆင်တဲ့ လူမျိုးတွေက ကိုယ် နား မလည်တဲ့ စကားကို ပြောနေကြတာဟာ စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ။ ပထမ တော့ ထိုင်းဘာသာယူဖို့ စိတ်ကူးပါတယ်။ ထိုင်းပါမောက္ခက ထိုင်း ဌာနကို မိန်းကလေးတွေ မလာနဲ့ ... တဲ့။ ဘွဲ့ရပြီး ထိုင်းမှာ အလုပ် လုပ်ရင် ယောကျ်ားတွေပဲ လိုချင်တယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ မြန်မာစာကို သတိ ထားမိလာပါတယ်။ ကျွန်မ အဖေက ဘုန်းတော်ကြီးပါ။ အဖေနဲ့ ဆက်စပ်ပြီးတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံ ဖြစ်တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကို လေ့လာဖို့ စိတ်ဝင်စားလာပါတယ်။ ဒါနဲ့ ၁၉၆၆ ခုနှစ်မှာ အိုဆာကာ ဂိုက်ဒိုင်းကို မြန်မာစာ အဓိကနဲ့ တက်ခဲ့တာပါ။
- ဟုတ်ကဲ့၊ မြန်မာစာ သင်ယူရပုံအကြောင်း ဆက်ပါဦး ဆရာမ။
- * စ စချင်းတော့ တော်တော် စိတ်ပျက်မိပါတယ်။ မြန်မာစာ ယူပေမယ့် အဲဒီတုန်းက ကျောင်းမှာ မြန်မာလူမျိုး တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ဖတ်စရာ စာအုပ်လည်း မရှိသေးပါဘူး။ ပြီးတော့ မြန်မာစာကို ဆရာသုံးယောက် သင်ပေးတာ မြန်မာစကား ပြောပုံက တစ်ယောက် တစ်မျိုးစီ ဖြစ်နေ တယ်။ အသံထွက်၊ လေယူလေသိမ်း မတူတော့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ နေခဲ့တဲ့ ဆရာ ဦးချစ်မန်းနဲ့အတူ အသံကို စံပြုရပါတယ်။ နောက်တော့ မြန်မာစာ ကို တစ်စတစ်စ စိတ်ဝင်စားလာတာပါပဲ။ အထူးသဖြင့် မြန်မာလူမျိုး တွေ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်ကြတာကို သိပ် စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော် မှိုင်း အကြောင်း လေ့လာရတော့ စာပေရော နိုင်ငံရေးရော နှစ်ဖက်လုံး ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ ဆရာကြီးကို ချီးကျူးမိပါတယ်။ ဂျပန်မှာ အဲဒီလို နှစ်မျိုးလုံး လုပ်တဲ့လူမျိုး မရှိပါဘူး။ ဆရာကြီးဟာ စိတ်ဓာတ်မွန်မြတ် ပြီး အများက ကြည်ညိုလေးစားကြကြောင်းလည်း သိရပါတယ်။ ဒါ

ကြောင့် “သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ ဘဝနှင့် စာပေ” ခေါင်းစဉ်နဲ့ ဘွဲ့ယူ ကျမ်း ပြုစုခဲ့ပါတယ်။

- စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါတယ် ဆရာမ။ မြန်မာစာနဲ့ ဘွဲ့ရပြီးတော့ ဘွဲ့လွန်သင်တန်း ဆက်တက်တာပေါ့နော်။
- * ဘွဲ့လွန်သင်တန်းကို ချက်ချင်း ဆက် မတက်ဖြစ်ပါဘူး။ ဘွဲ့ရပြီးတော့ ပညာတတ် လူတန်းစားလောကရဲ့ အတွေ့အကြုံရဖို့ လိုအပ်တယ်လို့ ယုံဆဲမိပါတယ်။ အလုပ်သမားဘဝနဲ့ အပြင်လောကအကြောင်း သိချင် လာတယ်။ ဒါကြောင့် ဆေးကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ် ဝင်လုပ်ပါတယ်။ ဆက်ပြီး ပညာသင်ရင်လည်း မိဘပိုက်ဆံ မယူဘဲ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ကိုယ် ပညာသင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ အဲဒီတုန်း အထက်တန်းပြ ဆရာမ တစ်ယောက် အဆုတ်ရောဂါနဲ့ ဆေးရုံတက်ရလို့ သူ့နေရာမှာ ဝင်လုပ် ပေးရပါတယ်။ ကျောင်းပိတ်ရင် ရှိတာကို သဘောကျလို့လည်း ဆရာမ ဝင်လုပ်တာပါ။ လေးနှစ်လောက် လုပ်ပြီးချိန်မှာ အိမ်ထောင်ပြုပါတယ်။ သမီးကြီး မွေးပြီး တစ်နှစ်ပြည့်ချိန်မှာ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ မဟာဝိဇ္ဇာ တန်း ဆက်တက်ပါတယ်။
- မဟာဝိဇ္ဇာတန်းမှာ မြန်မာစာ လေ့လာပုံကို ဆက်ပြောပြပါဦး ဆရာမ။
- * ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ မြန်မာစာ တတ်လာတဲ့အခါ အထူးသဖြင့် ဖက်ဆစ် ဆန့်ကျင်ရေးဝတ္ထုတွေကို သိပ် စိတ်ဝင်စားမိပါတယ်။ ဂျပန် စာရေး ဆရာတွေက မြန်မာတွေ ဖော်ရွေပုံ၊ စေတနာကောင်းပုံတွေကို တော် တော် ရေးကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စစ်အတွင်းမှာ ဖက်ဆစ်တွေအဖြစ် မြန်မာတွေအပေါ်မှာ ကျူးလွန်ခဲ့ကြတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကိုတော့ အပြစ်လို့ မြင်ကြပုံ မရပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဂျပန်ခေတ်တုန်းက မြန်မာတွေ ဘယ်လို ဒုက္ခတွေ့ရတယ်၊ ဘယ်လို ခံစားရတယ် ဆိုတာတွေကို မြန်မာ စာရေးဆရာတွေ ဘယ်လို ရေးကြသလဲလို့ သိချင်လာပါတယ်။ ဒါ ကြောင့် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး ဝတ္ထုတွေကို လေ့လာပါတယ်။ အဲဒီ တုန်းက ခံစားရတဲ့ မြန်မာတွေရဲ့ စိတ်ကို မြန်မာစာပေတွေကတစ်ဆင့် လေ့လာတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ရမယ့် တာဝန်တစ်ခုအဖြစ် ခံစားမိပါတယ်။ အဲဒီလို လေ့လာရင်း စာပေဘက်ရော၊ နိုင်ငံရေးဘက်ရော ဆောင်ရွက် တဲ့ ဦးသိန်းဖေမြင့်ရဲ့ စာတွေကို စိတ်ဝင်စားပြီး မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ အတွက် ဦးသိန်းဖေမြင့်ရဲ့ ဝတ္ထုရှည် ငါးပုဒ်ကို သုတေသနပြုပြီး ကျမ်းတင်သွင်း

- ခဲ့ပါတယ်။ စစ်ကြိုနဲ့ စစ်ပြီးကာလ နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှုတွေ ထင်ဟပ်တဲ့ ဝတ္ထုတွေပါပဲ။ ဦးသိန်းဖေမြင့်ကိုလည်း တွေ့ဆုံ မေးမြန်းခဲ့ပါတယ်။ ဒါဆိုရင် ဆရာမ မြန်မာနိုင်ငံကို သွားပြီး တွေ့ဆုံတာပေါ့နော်။
- * ဟုတ်ပါတယ်။ ၁၉၇၈ ခု နှစ်ဆန်းမှာ ပထမအကြိမ် မြန်မာနိုင်ငံကို ရောက်တာပါ။ တစ်ပတ် ကြာခဲ့ပါတယ်။ ဦးသိန်းဖေမြင့်ဟာ အရင်က လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှု နောက်ခံပြီး နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး ရည်ရွယ်ချက် တွေနဲ့ ပေးခဲ့ရာက ၁၉၅၀ ကျော်မှာ နေ့စဉ် ဘဝအတွေ့အကြုံတွေကို အခြေခံပြီး ရေးသားတဲ့ဘက်ကို theme ပြောင်းသွားတာဟာ သူ့စိတ်အရ ရော၊ နိုင်ငံရေး အခြေအနေအရော ဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်မ ထင်မြင်တာကို ဦးသိန်းဖေမြင့်နဲ့ တွေ့ဆုံ မေးမြန်းပြီး အတည်ပြုချက် ယူခဲ့ပါတယ်။ အမှတ်တရ ဝမ်းနည်းစရာကတော့ အဲဒီလို တွေ့ဆုံပြီး ၂ ရက်အကြာမှာ ဦးသိန်းဖေမြင့် ကွယ်လွန်သွားတာပါပဲ။
- မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရပြီး ဒီဌာနမှာ အလုပ်ဝင်တာလား ဆရာမ။
- * မြန်မာစာဌာနမှာ နေရာလပ် မရှိသေးလို့ အလုပ် ချက်ချင်း မရပါဘူး။ တစ်ဖက်က အင်္ဂလိပ်စာဆရာမ လုပ်ရင်း တစ်ဖက်ကလည်း နိုင်ငံခြားက လာတဲ့ ပညာသင်တွေကို ဂျပန်စာ သင်ပေးရတဲ့အလုပ် လုပ်ပါတယ်။ အလုပ်နှစ်မျိုး လုပ်ရတာပေါ့။ နှစ်နှစ်အကြာမှာ မြန်မာစာဌာနထဲ ပါမောက္ခတစ်ဦး ပင်စင်ယူတဲ့အတွက် ကထိကအဖြစ် စပြီး အမှုထမ်းခဲ့ပါတယ်။
- ဆရာမ အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ယောက် အနေနဲ့ စာပေအလုပ်တွေကို ဘယ်လို အချိန်ပေးသလဲဆိုတာ သိချင်ပါတယ်။
- * ဒီမေးခွန်းကို ဖြေရရင် စာပေလေ့လာမှုနဲ့ ကလေးထိန်းကျောင်းမှုကို အတူတူ စခဲ့တာပါ။ သမီး မွေးပြီး ဒီမှာ အလုပ် စ ဝင်ပါတယ်။ နောက် ခြောက်နှစ်အကြာမှာ သား မွေးပါတယ်။ ဆယ့်နှစ်နှစ်အကြာမှာ နောက် သားတစ်ယောက် ထပ်မွေးပါတယ်။ အဲဒီ ကြားကာလတွေမှာ မြန်မာ နိုင်ငံ သွားလိုက်၊ စာသင်လိုက်၊ ဘာသာပြန်လိုက်နဲ့ ကလေးတွေ ကြီးပြင်း လာအောင် မွေးရပါတယ်။ အတန်း မရှိတဲ့နေ့၊ အစည်းအဝေး မရှိတဲ့ နေ့တွေမှာ မီးဖိုစားပွဲမှာ ဟင်းချက်ရင်း၊ ကလေးတွေရဲ့ အိမ်စာတွေကို ကြီးကြပ်ရင်း၊ သူတို့ တီဗီဂိမ်း ကစားနေတာကို အာရုံပြုထားရင်း တစ်ဖက်က thesis ရေးရပါတယ်။ ကလေး နေမကောင်းရင် စာတွေ ခဏ ချထားရတာပေါ့။ တစ်ခါတစ်ခါ ကလေးတွေကို စာသင်ခန်းထဲ

- ခေါ်လာရပါတယ်။ အဲဒီလို ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်ရင်း ခံနိုင်ရည် ရှိလာပါတယ်။ ပိုပြီး သည်းခံနိုင်လာပြီး လူတွေကို ပိုနားလည်ဖို့ အထောက်အကူ ပြုပါတယ်။ ကျွန်မထက် ပိုပြီး ချုပ်ထွေးတဲ့ ဘဝအခြေ အနေတွေထဲမှာ စာရေးနေရတဲ့ မြန်မာ စာရေးဆရာတွေရဲ့ အခြေအနေကို နားလည်ဖို့လည်း အထောက်အကူပြုပါတယ်။ အိမ်ရှင်မအဖြစ် မိမိ ထဲမှာ ချက်ရင်းပြုတ်ရင်း မီးဖိုပြတင်းပေါက်ကနေ လောကကို ကြည့် တတ်လာပါတယ်။ မီးဖိုချောင်ဟာ ကျွန်မကို သင်ကြားပေးတဲ့ ကျောင်း တစ်ကျောင်းပါပဲ။
- ဆရာမ ဘဝအကြောင်းက သိပ်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ဘယ် လောက် ကြိုးစားခဲ့ရတယ် ဆိုတာလည်း မြင်လာပါတယ်။ ကျောင်းမှာ ဘယ်ဘာသာရပ်တွေ သင်ကြား ပို့ချပေးတယ် ဆိုတာလည်း ပြောပြ ပါဦး ဆရာမ။
- * ဟုတ်ကဲ့၊ ပထမနှစ်နဲ့ ဒုတိယနှစ် သင်တန်းတွေမှာ မြန်မာစကားပြော သင်ခန်းစာတွေကို language lab မှာ သင်ကြားပေးပါတယ်။ အသံထွက် မှန်အောင် လေ့ကျင့်ပေးပါတယ်။ အပြန်အလှန် စကားပြောခန်း လုပ် ပြီးလည်း လေ့ကျင့်ပါတယ်။ အရေးလေ့ကျင့်ခန်းလည်း လုပ်ပါတယ်။ သင်ပုန်းမှာ ထွက်ရေးခိုင်းတာလည်း ရှိပါတယ်။ တတိယနှစ်နဲ့ စတုတ္ထ နှစ်မှာတော့ ဂျပန်လို ဘာသာပြန်ပြီးသား မြန်မာဝတ္ထုတိုတွေကို ဖတ် ခိုင်းပြီး မြန်မာလို ဘာသာပြန် ပြောခိုင်းပါတယ်။ ဘာသာပြန်ဝတ္ထု တွေက တစ်ဆင့် မြန်မာအကြောင်းကို လေ့လာခိုင်းပါတယ်။ ဆယ်စုနှစ် အလိုက် အလှည့်ကျ လေ့လာခိုင်းတာ ခုနှစ်မှာ ၁၉၆၀ စုအတွင်း ဝတ္ထု တွေ လေ့လာတဲ့ အလှည့်ပါ။ တစ်ယောက်က မူတည် ဆွေးနွေးပြီး အားလုံး ပိုင်းဆွေးနွေးတဲ့ ပုံစံနဲ့ သင်ပါတယ်။ နှစ်ကုန်တော့ စာတမ်း တင်ခိုင်းပါတယ်။ မဟာဝိဇ္ဇာတန်းမှာတော့ မြန်မာစာပေအကြောင်း ရေး ထားတဲ့ စာတမ်းတွေကို ဆွေးနွေးပါတယ်။ အရှေ့တောင်အာရှ စာပေ ကိုလည်း တစ်ပတ် တစ်ချိန် သင်ပါတယ်။ မြန်မာ၊ ဖိလစ်ပိုင်၊ အင်ဒို နီးရှား၊ ထိုင်း၊ ဗီယက်နမ် ငါးနိုင်ငံက ဝတ္ထုတိုတွေကို အိမ်မှာ ဖတ်ခိုင်း ပြီး အတန်းထဲမှာ ဆွေးနွေး သင်ကြားပါတယ်။
- သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပါပဲ ဆရာမ။
- * အဲဒီလို အိမ်က ဖတ်လာပြီး ဘယ်လို ခံစားရသလဲ၊ ဆရာမ သင်တန်း ထဲမှာ သင်တာကို နားထောင်ပြီး ဘယ်လို ခံစားရသလဲ၊ ခံစားချက်ချင်း

တူသလား၊ မတူဘူးလား ဆိုတာ ပြန်ရေးခိုင်းပါတယ်။ ဝတ္ထုတိုတွေကို ဆယ်စုနှစ်အလိုက် ၁၉၃၀ က စပြီး တစ်စုစီ လေ့လာခိုင်းပြီး တစ်စု ပြီးရင် စာမေးပွဲတစ်ခါ စစ်ပါတယ်။ ဂျပန် ကျူးကျော်တာ ခံရတဲ့ နိုင်ငံတွေက တစ်ဆင့် လေ့လာရတာ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါတယ်။ လူ့အကြောင်း လောကအကြောင်းကိုလည်း ပိုပြီး သိလာပါတယ်။

- ဆရာမ မြန်မာဝတ္ထု တော်တော်များများကို ဘာသာပြန်ခဲ့တယ်လို့ သိရ ပါတယ်။ ရှင်းပြပါဦး ဆရာမ။

* ဦးသိန်းဖေမြင့်ရဲ့ စာတွေ ဘာသာပြန်တာက စ ပြောပါ့မယ်။ ရေနံဝတ္ထု လမ်းစပေါ်ပြီ ဝတ္ထု၊ ခေတ်သစ်ဆန်းပြီ ပြဇာတ်နဲ့ What happened in Burma (Myanmar) ဆောင်းပါးတွေကို ဘာသာပြန်ခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၈၀ နှစ်တွေရဲ့ အစပိုင်းမှာ တိုယိုတာ ဖောင်ဒေးရှင်းရဲ့ မေတ္တာရပ်ခံချက် အရ အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည်ပမာ” ဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်ခဲ့ပါတယ်။ သုံးတွဲ ခွဲပြီး ဘာသာပြန်တာ နောက်ဆုံးပိုင်းကို ၁၉၈၈ ခုနှစ် နွေရာသီ မှာ ပြန်လို့ပြီးပါတယ်။ သုံးတွဲ ထုတ်ဝေထားပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာမ ခိုဘာရှီ (ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မြ)၊ ခဲခိုဟောတာ (မစန္ဒာ) နဲ့ ကျွန်မတို့ ၃ ယောက် အမျိုးသမီး စာရေးဆရာ ၁၂ ယောက်ရဲ့ ခေတ်ပေါ် မြန်မာ ဝတ္ထုတို ၁၂ ပုဒ်ကို ဂျပန်ဘာသာပြန်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က စပြီး မြန်မာ အမျိုးသမီးတွေအကြောင်း လေ့လာပြီး စာတမ်းပြုစုပါတယ်။ အဲဒီနောက် Daido Life Foundation က ခေတ်ပြိုင် မြန်မာဝတ္ထုတိုတွေ ဘာသာပြန်ဖို့ ကမ်းလှမ်းလို့ ဆက်လုပ်ပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံကိုလည်း နှစ်စဉ် မဟုတ်ပေမယ့် အလျဉ်းသင့်သလို သွားပြီး ဝတ္ထုတွေ စုဆောင်း ပါတယ်။ မြန်မာ စာရေးဆရာတွေနဲ့ တွေ့ပြီး အထောက်အကူပြုမယ့် ဝတ္ထုတွေကို ဘာသာပြန်ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ဆောင်ရွက်နေပါတယ်။ မြန်မာ နိုင်ငံကို တစ်ကြိမ်သွားပြီး သယ်လာတဲ့ စာအုပ်တွေဟာ နှစ်ပေါင်း များစွာဖတ်ဖို့ လုံလောက်ပါတယ်။ အများကြီးပါပဲ။ ဘာသာပြန်ပြီး ထုတ်ဝေတဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေအတွက် စာရေးဆရာတွေကို ဉာဏ်ပူဇော်လည်း ပေးပါတယ်။ ဆက်ပြီး ဘာသာပြန်ဖို့ အစီအစဉ်တွေလည်း ရှိပါတယ်။

- မြန်မာဝတ္ထုတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆရာမ အမြင်ကို ပြောပြပါဦး။

* ဒီနေ့ မြန်မာဝတ္ထုတွေဟာ ခေတ်ကို ထင်ဟပ်ပြရာမှာ မှန်စီရွှေချအကွက် ကလေးတွေလို အကွက်ငယ်ငယ်ကလေးတွေအဖြစ် ထင်ဟပ်ပြတာ

တွေ့ရပါတယ်။ အကွက်ငယ်တဲ့အတွက် အနီးကပ်ပြီး သေသေချာချာ လေ့လာရပါတယ်။

- သုတေသနစာတမ်း ပြုစုတဲ့ အလုပ်တွေရော လုပ်ဖို့ အချိန်ရလွယ် ဆရာမ။

* တစ်ဖက်က ဘာသာပြန်ရင်း တစ်ဖက်ကလည်း သုတေသန စာတမ်း တွေ ပြုစုပါတယ်။ မြန်မာ လေ့လာမှုဆိုင်ရာ အဖွဲ့အစည်းတွေက ကျင်းပတဲ့ ဆွေးနွေးပွဲ၊ စာတမ်းဖတ်ပွဲတွေမှာ စာတမ်းဖတ်ပါတယ်။ တစ်ခုပြောရရင် တိုကျိုဂိုက်ဒိုင်းမှာ ကျင်းပတဲ့ မြန်မာအကြောင်း ဆွေး နွေးပွဲမှာ On Anti-Fascist Writings of Thein Pe Myint ဆိုတဲ့ စာတမ်း ဖတ်ခဲ့ပါတယ်။ စာသင်ရင်း ဘာသာပြန်နဲ့ သုတေသန အလုပ်ကို လုပ် နေတာပါပဲ။

- ခုလို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြတဲ့တွက် ဆရာမကို သိပ်ကျေးဇူးတင် ပါတယ်။

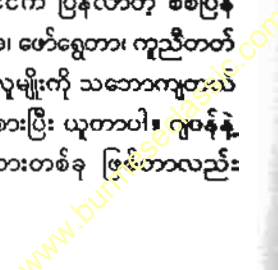
အင်တာဗျူး ၄၊ မစန္ဒာနှင့် ပြောကြသည်

- ကဲ မစန္ဒာရေ၊ ကျွန်တော် ဂျပန် ရောက်ကတည်းက မစန္ဒာနဲ့ စကားတွေ တော်တော် ပြောပြီးကြပါပြီ။ ပြန်ခါနီးမှာ မေးချင်တာတွေကို ဆရာ အိုးနိုတို့၊ ဆရာယာဘူတို့၊ ဆရာမ မိနာမီဒါတို့ကို တွေ့ဆုံ မေးမြန်းတဲ့ အစီအစဉ်တစ်ခု လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ မစန္ဒာကိုလည်း မေးချင်တာကလေး တွေ ရှိပါတယ်။

* ဟုတ်ကဲ့၊ မေးပါ ဆရာမ။

- မစန္ဒာ တက္ကသိုလ်တက်တော့ ဘာဖြစ်လို့ မြန်မာစာ ယူတယ်ဆိုတာ သိချင်ပါတယ်။

* ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မက ၁၉၇၆-၇၇ ပညာသင်နှစ်မှာ ဒီ အိုဆာကာဂိုက်ဒိုင်း ကို စတင်ရပါတယ်။ စစ်ပြီးလို့ မြန်မာနိုင်ငံက ပြန်လာတဲ့ စစ်ပြန် တွေက မြန်မာလူမျိုးတွေ သဘောကောင်းတာ၊ ဖော်ရွေတာ၊ ကူညီတတ် တာတွေ ပြောတာ ကြားဖူးပါတယ်။ မြန်မာလူမျိုးကို သဘောကျတဲ့ သံ ဆိုတာ သိရလို့ မြန်မာအကြောင်း စိတ်ဝင်စားပြီး ယူတာပါ။ ဂျပန်နဲ့ နီးစပ်တဲ့ အရှေ့တောင်အာရှ ဘာသာစကားတစ်ခု ဖြစ်တာလည်း

ပါတာပေါ့။ မ ယူတုန်းကတော့ မြန်မာအကြောင်း ဘာမှ မသိပါဘူး။ လေ့လာရင်းနဲ့မှ တဖြည်းဖြည်း သိလာတာပါ။

- ဪ... မစန္ဒာ ကျောင်းသူဘဝမှာ မြန်မာ ဧည့်ပါမောက္ခတွေ ရောက်နေပြီ ထင်တယ်နော်။ ဘယ်ဆရာတွေနဲ့ ဆုံခဲ့ရသလဲ။

* ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဂျပန်လူမျိုး ဆရာတွေအပြင် မြန်မာလူမျိုး ဧည့်ပါမောက္ခတွေနဲ့လည်း ဆုံရပါတယ်။ ဆရာကြီး ဦးဝန် (မင်းသုဝဏ်) နဲ့ ဆရာကြီး ဦးတင်လှတို့ ဧည့်ပါမောက္ခအဖြစ် သင်ကြားပေးတာကို ခံယူလိုက်ရပါတယ်။

- ဘွဲ့ရပြီးတော့ ဘွဲ့လွန် ဆက်တက်တာပေါ့နော်။

* ဟုတ်ကဲ့၊ ၁၉၈၀ မှာ ဘွဲ့ရပြီးတော့ မဟာဝိဇ္ဇာ ဆက် တက်ပါတယ်။

- မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့အတွက် သယ်ခေါင်းစဉ်နဲ့ ကျမ်းပြုခဲ့သလဲ။

* “မိုးမိုး (အင်းလျား) ဝတ္ထုတိုများ” ကို structural theory နဲ့ လေ့လာပြီး ကျမ်းပြုခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၈၂ ခုမှာ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရပါတယ်။

- ပြီးတော့ ဒီဌာနမှာ အလုပ်ဝင်တာပေါ့နော်။

* ဟုတ်ကဲ့။ ၁၉၈၂ ခု ဧပြီလမှာ အချိန်ပိုင်းအလုပ် စဝင်ပါတယ်။ ဒီစင်ဘာလ ကျတော့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ၂ နှစ် ဆက်ပြီး လေ့လာဖို့ ပညာတော်သင် အရွေးခံရတဲ့အတွက် မြန်မာနိုင်ငံကို သွားပြီး နိုင်ငံခြားဘာသာသိပ္ပံမှာ ၂ နှစ် တက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဆရာနဲ့ ဆုံရတာပါ။

- ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက နိုင်ငံခြားဘာသာသိပ္ပံမှာ မြန်မာစာဌာန မဖွင့်သေးလို့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာနက ဆရာ ဆရာမတွေ သွားသင်ပေးရတယ်လေ။ ဒါကြောင့် မစန္ဒာနဲ့ ဆုံတာပေါ့။ မစန္ဒာကို ကာလပေါ်ဝတ္ထု သင်ပေးရတယ် မဟုတ်လား။

* ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဦးလတ်ရဲ့ စပယ်ပင် ဝတ္ထုတို ရွှေပြည်စိုးဝတ္ထုတို သင်ရင်း ဆရာက ဝတ္ထုသဘောတရားတွေ ဆွေးနွေးပေးပါတယ်။

- ဪ... မှတ်မိပြီ။ အဲဒီတုန်းက မစန္ဒာက မိုးမိုး (အင်းလျား) ရဲ့ ရွှေတိရစ္ဆာန်ကို မြင်လျှင် ဝတ္ထုကို မြို့ပြစံစားမှု ရှုထောင့်က လေ့လာတဲ့ စာတမ်း တစ်စောင် ဌာနမှာ ဖတ်ခဲ့သေးတာပဲ။ ကျောင်းသားတွေ တော်တော် စိတ်ဝင်တစား ဆွေးနွေးကြတယ်လေ။

* ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။

- ခု မေးချင်တာက မစန္ဒာ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ တုန်းကတော့ မြန်မာစာယူပြီး

ပီအိပ်ချ်ဒီကျမှ ဘာဖြစ်လို့ မနုဿဗေဒ ယူရတာလဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းပါ။

* ဒါက ဒီလိုပါ ဆရာ။ ကျွန်မ မြန်မာနိုင်ငံက ပြန်လာပြီး ဂိုဏ်းဒီဇိုင်းမှာ အချိန်ပိုင်း ဆက်လုပ်ရင်း ပီအိပ်ချ်ဒီလုပ်ဖို့ စဉ်းစားပါတယ်။ ဂျပန် ပညာရေးမှာ စာပေသက်သက် လေ့လာတဲ့အပိုင်းကို အလေးစေးသော ကျွန်မက စာပေကို အထောက်အပံ့ပြုတဲ့ လူမှုရေးတို့ ယဉ်ကျေးမှုတို့ကို အရင်ကတည်းက စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ မြန်မာစာပေသက်သက် ယူရင် ဂျပန်မှာ အလုပ်ရဖို့ မလွယ်တာလည်း ပါပါတယ်။ အဲဒါတွေကြောင့် နယ်ပယ် ကျယ်ဝန်းတဲ့ မနုဿဗေဒကို ယူလိုက်တာပါ။

- ပီအိပ်ချ်ဒီအတွက် သုတေသနပြုတဲ့ ကျမ်းခေါင်းစဉ်က ဘာပါလိမ့်။

* “မြန်မာနိုင်ငံ ထွက်ရပ်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ဝိဇ္ဇာကိုးကွယ်မှု” ပါ ဆရာ။

- စိတ်ဝင်စားစရာပါကလား။ ဘယ်လို သုတေသနပြုခဲ့ပါသလဲ။

* သုတေသနပြုရာမှာ သာမန် လူတစ်ယောက်ဟာ ဘာသာရေးကို ဘယ်လို သဘောထားပြီး ဘယ်လို ကိုးကွယ်ကြသလဲ ဆိုတာကို လေ့လာ စူးစမ်း ပါပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ ဂိုဏ်းအမျိုးမျိုးက ဂိုဏ်းဆရာတွေနဲ့ တွေ့ဆုံပြီးတော့ အင်တာဗျူး လုပ်ရပါတယ်။ ဂိုဏ်းတွေက ထုတ်ထားတဲ့ စာအုပ်စာတမ်းတွေကိုလည်း လေ့လာရပါတယ်။ လောကီပညာ ဆိုင်ရာ အချက်အလက်တွေကို ရာဇဝင်ကျမ်းတွေ၊ သုတေသနစာတမ်းတွေ၊ မြန်မာမင်း အမိန့်တော်တွေ၊ ပြီးတော့ မြန်မာမင်း အုပ်ချုပ်ပုံစာတမ်း၊ သာသနာပုံစာတမ်း၊ သာသနာလင်္ကာရစာတမ်း၊ လျှောက်ထုံးတွေ၊ နာရဒပျို့ စတဲ့ ကဗျာလင်္ကာတွေထဲက ရှာဖွေရပါတယ်။

- တော်တော် နဲ့နဲ့စပ်စပ် ရှာဖွေ လေ့လာရတယ်ဆိုတာ ပေါ်လွင်ပါပြီ။ ဆက်ပြောပါဦး မစန္ဒာ။

* ဟုတ်ကဲ့၊ ကျမ်းထဲမှာ သာမည ဆရာတော်အကြောင်းကို အခန်းတစ်ခန်း ရေးပါတယ်။ ကိုးကွယ်မှုမှာ သာမန်လူတွေအနေနဲ့ ရဟန္တာနဲ့ ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ် မကွဲဘဲ ရောထွေးနေတတ်တာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒီအကြောင်းကို လေ့လာရာမှာ သာမည ဆရာတော်ကို လေ့လာတာဟာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်မယ်လို့ ယူဆတဲ့အတွက် ဆရာတော်ကို တွေ့ဆုံ လျှောက်ထားခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ ပထမဟော့ တွေ့ဆုံခွင့် မရပါဘူး။ နောက်ပိုင်းမှ တွေ့ဆုံခွင့် ရပါတယ်။ ကျွန်မကြီး ချိန်မှာ နောက်နှစ် တပည့်တော် လာရပါဦးမလားလို့ လျှောက်ထား

တော့ ဘာဘုရားက “မင်းကိစ္စ မပြီးသေးဘူး” လို့ မိန့်ကြားတဲ့အတွက် သာမညကို နှစ်တိုင်း ရောက်ပါတယ်။ စာတမ်းတစ်စောင်လည်း ရေးဖြစ်ပါတယ်။

- ခုလို စုံစုံလင်လင် သိရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်။ မြန်မာစာ ဆက်လက် လေ့လာဖို့ရော အစီအစဉ် ရှိသလား။
- * ဟာ-ရှိတာပေါ့ ဆရာရယ်၊ မြန်မာစာက ကျွန်မရဲ့ အရင်းခံ ဘာသာပဲဟာ။ ခုလည်း ဆက်ပြီး လေ့လာနေပါတယ်။
- ဒါထက် မြန်မာစာပေသမိုင်း ဘာသာပြန်တုန်းက မဟာဝိဇ္ဇာ အောင်ပြီး သူတွေ ပါတယ်လို့ ဆရာအိုးနီက ပြောပါတယ်။ မစန္ဒာရော ပါသေးသလား။
- * ဟုတ်ကဲ့ ပါပါတယ်။ ၅ ယောက် ပြန်တာပါ။ ဆရာအိုးနီရယ်၊ ဆရာအီကောဒါရယ်၊ မဆန်းမြင့်ရယ်၊ ကျွန်မရယ်၊ ပြီးတော့ ရန်ကုန် စက်မှု တက္ကသိုလ်က ပညာတော်သင်လာတဲ့ ဦးကောင်းညွန့်ရယ်၊ အားလုံး ၅ ယောက်ပေါ့။
- ကဲ တော်တော်လည်း စုံသွားပါပြီ။ အချိန်ပေးပြီး ပြောပြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ မစန္ဒာ။

ဂျပန် လူမျိုးရဲ့ ရုပ်သွင်

ဤခေါင်းစဉ်မှာ ဂျပန်မှ ပြန်ခါနီး ကျွန်တော် ရေးပေးရသော ဆောင်းပါးခေါင်းစဉ် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာအီကောဒါ (Mr. Masataka Ikeda) က ဂျပန် မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးအသင်းက ထုတ်မည့် စာစောင်အတွက် စာတစ်ပုဒ် ရေးပေးရန် ကျွန်တော့်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။ တရား၌ လည်း စာမူတောင်းသည်။ ဂျပန် လူမျိုးနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် ဘယ်လို မြင်ကြောင်း မြန်မာလို ရေးနိုင်ပါသည်ဟု ဆိုပါသည်။ စာစောင်ထဲမှာ ဂျပန် ဘာသာပြန်ပြီး ထည့်မည်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ သို့ဖြင့် ဂျပန်မှ မပြန်မီ ထိုဆောင်းပါးကို ရေးပြီး ဆရာအီကောဒါဆီ ပို့ပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် မြန်မာနိုင်ငံ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ထိုစာစောင် ထွက်လာသည့်အခါ ဆရာအီကောဒါ က ကျွန်တော့်ဆီ ပို့ပေးပါသည်။

ဆောင်းပါးကို ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ဂျပန် လူမျိုးရဲ့ ရုပ်သွင်

ဂျပန်နိုင်ငံမှာ နေခဲ့တဲ့ ၂ နှစ်အတွင်း ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ဝထဝဓာန် အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်းကတော့ ဂျပန်နိုင်ငံရဲ့ သဘာဝ အလှနဲ့ သဘာဝအလှကို မြတ်နိုးတတ်၊ အရသာခံတတ်တဲ့ ဂျပန် လူမျိုးရဲ့ စိတ်ဓာတ်ပါပဲ။

ဂျပန်နိုင်ငံဟာ သိပ်လှတဲ့ နိုင်ငံပါ။ ခပ်ဝေးဝေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်နေရတဲ့ မိုင်းညိုညို၊ တောင်တန်းကြီးတွေ ရယ်၊ သူ့အချိန်ရောက်ရင် ပင်လုံးကျွတ် ဝေဝေဆာဆာ ပွင့်တတ်တဲ့ ချယ်ရီပန်းတွေရယ်၊ ဆောင်းရာသီမှာ မြင်ရတဲ့ နှင်းပွင့်နှင်းခဲ ဖြူဖြူ ဖွေးဖွေးတွေရယ်၊ ရာသီအလိုက် စိမ်းရာက ဝါ၊ ဝါရာက ညို၊ ညိုရာက နီတဲ့အထိ အရောင်ပြောင်းတတ်တဲ့ ရောင်စုံ သစ်ရွက်တွေရယ်၊ အဲဒီ သဘာဝ မြင်ကွင်းတွေဟာ ဂျပန်နိုင်ငံကို အလှဆင်နေကြတာမို့ ဂျပန် နိုင်ငံရဲ့ သဘာဝအလှကို အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်ရတာပါ။

ဂျပန် လူမျိုးတွေဟာ အဲဒီအလှအပတွေကို အမြဲ အာရုံပြုနေတတ်ကြပြီး၊ အရသာ ခံစားတတ်ကြတာကို တွေ့ရပါတယ်။ “ဒီနှစ် ဘယ်ဒေသမှာတော့ ချယ်ရီပန်းတွေ စပွင့်နေပါပြီ” ဆိုပြီး ရုပ်မြင်သံကြားက ရော သတင်းစာကပါ ဂရုတစိုက် ကြေညာပေးတာ၊ ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်နေတဲ့ ချယ်ရီပင်တွေအောက်မှာ အေးအေးဆေးဆေး ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ပြီး သဘာဝအလှကို အရသာ ခံစားတတ်ကြတာတွေဟာ မြင်သာတဲ့ သာဓကတွေပါပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နှုတ်ဆက် စကားပြောတဲ့အခါ သဘာဝ အလှအပအကြောင်း အလေးထားပြီး ပြောတတ်ကြတာဟာ ဂျပန်လူမျိုးရဲ့ စရိုက်သဘာဝ တစ်ခုပဲလို့ သတိပြုမိပါတယ်။

နောက်ထပ် သတိပြုမိတာကတော့ အချိန်နဲ့ အပြေးပြိုင်ပြီး အားသွန်ခွန်စိုက် အလုပ်လုပ်တတ်တဲ့ ဂျပန်လူမျိုးရဲ့ ဓလေ့ပါပဲ။ အချိန်မကုန်အောင် လမ်းမြန်မြန်လျှောက်ပြီး သွားတာ၊ ပြေးသွားတာတွေက အစ၊ စက်လှေကား (escalator) ပေါ်မှာတောင် နေ့တယ်ထင်ပြီး စတင်လှေကားနဲ့အပြိုင် ပြေးတက် ပြေးဆင်းနေကြတာတွေအထိ မြင်တွေ့ရတာမို့ အချိန်နဲ့ အပြေးပြိုင်တဲ့ ဓလေ့ကို သတိပြုမိတာပါ။

အချိန်လူပြီး အလုပ် လုပ်သလို အချိန်တိကျတဲ့ ဓလေ့ကိုလည်း တွေ့ရပါတယ်။ အချိန်အချက် လုပ်ထားရင် ရက်ဘယ်လောက် ဝေးဝေးက ကြိုချိန်းထားသည်ဖြစ်စေ၊ ချိန်းတဲ့ရက်မှာ ချိန်းတဲ့ အချိန်

အတိုင်း တိတိကျကျ လာတတ် သွားတတ် တွေ့ဆုံတတ်တာတွေကို တွေ့ရပါတယ်။ အချိန် လေးစားတတ်တဲ့ ဓလေ့ဟာ အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်စရာပါပဲ။

ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ကိုယ်ထူကိုယ်ထ လုပ်တတ်အောင် ငယ်ငယ်ကတည်းက လေ့ကျင့်ပေးထားတတ်တာဟာလည်း အမှတ် ထင်ထင် ဖြစ်စရာပါပဲ။ ၆ နှစ်အရွယ် မူလတန်း ကျောင်းသားကလေး ကလည်း ကျောပိုးအိတ် သေးသေးကလေး လွယ်ပြီး အိတ်ထဲမှာ သူ့ ပစ္စည်းကလေးတွေ ထည့်လို့ ကြီးလာတဲ့အခါကျတော့လည်း ကျောပိုး အိတ်အပြင် ပန်းမှာရော၊ ဘယ်ဘက် လက်မှာရော၊ ညာဘက်လက် မှာရော အိတ်တွေ နှစ်အိတ် သုံးအိတ်သယ်ပြီး သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြ တာကို ကြည့်ပြီး ဒီအိတ်တွေဟာ အလုပ်တာဝန်ရဲ့ သင်္ကေတပဲလို့ ခံစားမိပါတယ်။ အလုပ်တာဝန်တွေကို ကျောနဲ့ ပိုး၊ ပခုံးနဲ့ ထမ်း၊ လက်နဲ့ သယ်ဆောင်ပြီး ကိုယ်ထူကိုယ်ထ လုပ်ကိုင်နေကြတဲ့ အဓိပ္ပာယ် ပါပဲ။

ဂျပန် လူမျိုးကို တစ်ဖက်က ကြည့်ရင် အချိန်လူပြီး ပြေးလွှား လှုပ်ရှားနေရလို့ စက်ရုပ်ဆန်ပြီး အေးစက်စက် ဖြစ်နေတတ်တဲ့ အသွင်ကို မြင်ရပါတယ်။ တစ်ဖက်က ကြည့်ပြန်တော့ သဘာဝ အလှကို ထွေးထွေးနွေးနွေး ခံစားတတ်တဲ့ အသွင်ကို မြင်ရပြန်ရော။ အဲဒီလို စက်ရုပ်ဆန်မှုနဲ့ သဘာဝအလှအပကို မြတ်နိုးမှု ဆိုတဲ့ အသွင် နှစ်မျိုးကို ဟန်ချက်ညီညီ မျှတအောင် ထိန်းပေးထားတာဟာ ဂျပန် လူမျိုးရဲ့ ရုပ်သွင် အစစ်အမှန်ပဲလို့ ထင်မြင်မိပါတယ်။

“အိမ်ပြန်ခရီး” အတွက် ပြင်ဆင်ပြီ

စက်တင်ဘာလအတွင်း တစ်နေ့တွင် ဆရာယာဘူနှင့် အတူ ထိုင်ပြီး ဘတ်စ်ကား စီးသွားကြစဉ် ဆရာက ကျွန်တော် မပြန်မီ ပစ္စည်းများကို ကျောင်းက တာဝန် ယူပြီး သင်္ဘောဖြင့် ပို့ပေးမည့် အစီအစဉ်ကို သူ စတင် ဆောင်ရွက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ ဆက်သွယ်ရမည့် လိပ်စာကို မြန်မာနိုင်ငံ ရောက်ရောက်ချင်း “ဖက်ကစ်” နှင့် ပို့ပေးဖို့လည်း မှာသည်။ ‘ဆရာတို့ ပြန်ဖို့ တစ်လခွဲလောက်စီ လိုတော့တယ်ဆိုတာ တွေးမိလို့ စိတ်မကောင်းပါဘူး’ ဟု ပြောပါသည်။

မကြာမီ Japan Express Co. Ltd မှ မစ္စတာ အီကောဒါ (Mr. Nakano Ikeda) က ဖုန်းဆက်ပြီး ဆရာယာဘူ ပြောသည့်အတိုင်း သင်္ဘောဖြင့် ပစ္စည်း ပို့မည့် အစီအစဉ်အတွက် ဆွေးနွေးသည်။ ချိန်းသည့်နေ့တွင် မစ္စတာအီကောဒါ ရောက်လာပြီး ပို့မည့် ပစ္စည်းများထည့်ရန် ကုမ္ပဏီတံဆိပ်ပါသော စက္ကူသေတ္တာ အလွတ်များ ပေးပါသည်။ နိုဝင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့မှာ လာသယ်မည်ဖြစ်ကြောင်း အချိန်းအချက် လှယ်သွားပါသည်။

သင်္ဘောနှင့် ပို့မည့် ပစ္စည်းများတွင် အများဆုံးမှာ စာအုပ်များ ဖြစ်သည်။ အဝတ်အစားများ၊ အိမ်သုံးပစ္စည်းများ အတန်အသင့်ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဝယ်၍ရသည့် ပစ္စည်းများကို အထူးတလည် မဝယ်တော့ပါ။ စက္ကူသေတ္တာ ၁၄ လုံး ရပါသည်။ ပို့ရမည့် လိပ်စာအဖြစ် ကျွန်တော်ဇနီး၏ သူငယ်ချင်း ဒေါ်မိုးသီတာနှင့်၏ လိပ်စာကို အသုံးပြုရပါသည်။

ချိန်းထားသောနေ့တွင် မစ္စတာအီကောဒါ ကားဖြင့် ရောက်လာသည်။ စက္ကူသေတ္တာတွေ သယ်ဖို့ လူခေါ်လာမည်ဟု ထင်သော်လည်း တစ်ယောက်မှ ပါမလာသည့်အတွက် အံ့သြနေစဉ် မစ္စတာအီကောဒါသည် သေတ္တာတွေ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး အသာကလေး မ ချိပြီး တစ်ယောက်တည်း ကားပေါ် တင်ပါသည်။ ပေါ့ပါး ဖျတ်လတ်ပုံကို သဘောကျသွားပြီး ‘သိပ်သန်တာပဲ “မောင်ဂျပန်” ဝင်ရွေးရင် ရမယ်’ ဟု ကျွန်တော်က သူ့ကို ကျီစယ်သည်။ မစ္စတာအီကောဒါက ရယ်ရင်း ‘တစ်သက်လုံး ဒီအလုပ် လုပ်လာတာ မပင်ပန်း ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အသက် ၆၅ နှစ် ရှိပါပြီ။ အရက်လည်း ကြိုက်ပါတယ်။ ကျန်းလည်း ကျန်းမာပါတယ်’ ဟု ပြောပါသည်။

မစ္စတာအီကောဒါကို စာရင်းနှင့်တကွ သေတ္တာများ အပ်သည်။ သင်္ဘော အမည်နှင့် ကုန်ရောက်မည့် ရက်ကို အချိန်မီ အကြောင်းကြားမည့် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြီး သေတ္တာများကို ကားဖြင့် သယ်သွားပါသည်။ နောက်နေ့တွင် မစ္စတာ အီကောဒါက ဖုန်းဆက်သည်။ ပစ္စည်းတွေကို ဂျပန်မှ စင်ကာပူသို့သွားမည့် “Sea Ranger” သင်္ဘောဖြင့် ပို့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ စင်ကာပူမှ ရန်ကုန်သို့သွားမည့် သင်္ဘောအမည်ကို မသိရသေးကြောင်း၊ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းကို ဒီစင်ဘာ ၁၁ ရက်နေ့မှာ ရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပါသည်။

ဆရာယာဘူက လိုအပ်သည့် အစီအစဉ် အားလုံး ဆောင်ရွက်ပေး သည်။ ကျောင်းမှ လေဆိပ်သို့သွားမည့် ခရီးစရိတ်၊ လေယာဉ်လက်မှတ်၊ ပစ္စည်း သယ်သည့် ကုမ္ပဏီကို ကျောင်းက ပေးချေသည့်ငွေ စသည့် စာရင်းများပါသော စာရွက်စာတမ်းများလည်း ထုတ်ပေးသည်။ ဘဏ်စာရင်းပိတ်ဖို့ကိစ္စ အချိန်မီ

လုပ်နိုင်ရန် နောက်ဆုံးလအတွက် လစာကို ကြိုတင်၍ ဘဏ်မှာ ထည့်ပေးထားမည် ဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြောသည်။ ကိစ္စအဝဝအတွက် ဆရာ့ကို ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ “ကြိုပြိုင်” ဖြင့် စီစဉ်ထားသော အိမ်က အဆင်သင့်မဖြစ်သေး။ ဒေါ်မိုးသီတာနှင့်က ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း တက်နေနိုင်ဖို့ သူမိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ အခန်းကို စီစဉ်ပေးထားသည်။ လှိုင်မြို့နယ် လှိုင်သီရိအိမ်ရာမှာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို လေဆိပ်မှာ လာကြိုမည် ဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြောသည်။ တူမ သီသီမာကို ဖုန်းဆက်ပြီး ထိုအိမ်ခန်းကို ရှင်းလင်းထားဖို့ မှာရသည်။ ကိုအောင်မြင့်ဦးတို့ မိသားစုကလည်း လေဆိပ်မှာ လာကြိုမည်ဟု ပြောသည်။ တူမ မိသားစုနှင့် ဇနီး၏ အစီမံများလည်း လာကြိုမည်။ အမိမြေကို ခြေချရတော့မည့်အတွက် စိတ်လက် ပေါ့ပါးနေပါသည်။

ဒေါ်ပန်းခက်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသော ရှေးဟောင်းပုံပြင်စာအုပ်တစ်အုပ် လက်ဆောင်ပေးသည်။ R. Gordon Smith ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ပြုစုသော ‘Ancient Tales and Folklore of Japan’ ဆိုသော စာအုပ် ဖြစ်သည်။ ၁၉၀၈ ခုနှစ်က ပြုစုသော စာအုပ်ဖြစ်၍ နှစ် ၁၀၀ နီးပါး ရှိပါပြီ။ ‘ဒါ ကျွန်မ အဖေရဲ့ စာအုပ်ပါ။ ဆရာ့ကို အမှတ်တရ လက်ဆောင်ပေးပါတယ်’ ဟူသော ဆရာမ၏ စကားက စာအုပ်ကိုပို၍ တန်ဖိုးကြီးမြင့်စေသည့်အတွက် အမှတ်တရဖြစ်ရပါသည်။ ဆရာကာတို့က ယွန်းအိမ်လှလှကလေးထဲမှာ ထည့်ထားသော စားပွဲတင် နာရီကလေးတစ်လုံး ပေးသည့်အတွက် ဝမ်းသာ ကျေးဇူးတင်ရသည်။ မစန္ဒာက ပြန်ခါနီး နှုတ်ဆက်ဖို့ အိမ်လာပြီး နာရီတစ်လုံးနှင့် ယပ်တောင်တစ်ချောင်း လက်ဆောင်ပေးသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကျမ်းကို ဖတ်ချင်ကြောင်း ပြောတော့ ‘အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်ပြီးရင် ပို့ပေးပါမယ် ဆရာ’ ဟု ပြောသည်။ ဒေါ်ဆန်းမြင့်က ဆင်ရီချူအိုက တရုတ် စားသောက်ဆိုင်မှာ ကျွန်တော်တို့ကို နှုတ်ဆက်ညစာ ကျွေးသည်။ ဒေါ်ဆန်းမြင့်ကို တိပိဋက ဆရာတော်ကြီး၏ မေတ္တာဘာဝနာပွားပုံ တိပိဋနှင့် စာအုပ်ကလေး လက်ဆောင်ပေးလိုက်သည်။

တပည့်များ၏ နှုတ်ဆက်ပွဲ

တစ်နေ့တွင် ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသူ ပန်းဖြူဖြူအေးက သမီးဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကို ကျောင်းသားများက နှုတ်ဆက်ပွဲ လုပ်ချင်သည့်

အပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဆရာတော်ကလေးနှင့် အတူ

တပည့်များက လက်ဆောင်ပေးနေစဉ်

အတွက် ရက်ချိန်း သတ်မှတ်ပေးဖို့ ပြောသည်။ ကျွန်တော်တို့ပေးသည့် နိုင်ငံဘာလ ၆ ရက်နေ့ ညနေ ၅ နာရီမှာ နှုတ်ဆက်ပွဲ တက်ရောက်ဖို့ သူတို့က ဖိတ်စာပို့လိုက်ပါသည်။

နှုတ်ဆက်ပွဲကို တက္ကသိုလ်ထဲက တစ်ထပ်ဆောင် တစ်ဆောင်မှာ စီစဉ်ထားသည်။ ကျောင်းသားများ အသုံးပြုဖို့ သတ်မှတ်ထားသော အဆောင် ဖြစ်သည်။ ပန်းဖြူဖြူအေးနှင့် အေးသီတာရွှေတို့က အဝမှာ စောင့်ကြိုနေသည်။ ဂျပန်ပုံစံအတိုင်း ဖျာတွေ ခင်းပြီး စားပွဲနံရံကလေးများ တန်းစီချထားသည်။ အတန်းစုံက မြန်မာစာကျောင်းသားတွေ တွေ့ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာသွားသည်။ ဆရာယာဘူလည်း ရောက်လာသည်။ သောက်စရာ အချိုရည်ဘူးတွေ ချသောအခါ နည်းနည်းဆန်းသလို ဖြစ်နေသည်။ ခါတိုင်းပွဲတွေဆိုလျှင် ဘီယာဘူးတွေ ပါသည်။ သူတို့အားလုံး ဘီယာ သောက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ အရက်မသောက်မှန်း သိသည့်အတွက် တမင် အရက်ရှောင်ထားခြင်း ဖြစ်သည် ဟု တွေးမိ၍ 'ဆရာတို့ သောက်ချင် သောက်ပါ၊ အားနာစရာ မရှိပါဘူး' ဟု ဆရာယာဘူကို ပြောသည်။ ဆရာက 'ကျောင်းသားတွေ စီစဉ်တဲ့ပွဲမို့ သူတို့ အစီအစဉ်အတိုင်း ကောင်းပါတယ်' ဟု ပြောသည်။

ခဏကြာတော့ အခမ်းအနားစသည်။ ပန်းဖြူဖြူအေးက စကားပြောသည်။ 'ဆရာက မြန်မာစကားကို စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းအောင် ကျွန်မတို့တို့ သင်ပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အိမ်ကိုလာရင် ဆရာမက အရသာရှိတဲ့ မြန်မာ အစားအစာတွေ ချက်ကျွေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သမီးနဲ့ ခင်မင်ရတာလည်း ဝမ်းသာပါတယ်။ မြန်မာစာကို ဆက်ကြိုးစားပါမယ်' ဟု ပြောသွားသည်။ မြန်မာလို ကြိုးစားပြီး ပြောသွားသည်ကို သဘောကျသွားပါသည်။ ဤပွဲကို သူ ဦးဆောင်ပြီး လုပ်သည်ဟု သိရပါသည်။

ပြီးတော့ စားစရာတွေ ချသည်။ ကြက်သားကြော်၊ အာလူးကြော်၊ ပစ်စာနှင့် အချိုရည် အမျိုးမျိုး ပါသည်။ အာလူးကြော်ထုပ်တွေ တော်တော်များသည့်အတွက် 'ဆရာက အာလူးကြော်ကြိုက်လို့ ယူလာတယ်' ဟု ဟိုတစ်ခါ သူတို့ ပြောတာ သတိရပြီး ပြုံးမိပါသေးသည်။ ပြဇာတ်ကသော ကျောင်းသူကလေးများက ပြဇာတ်ကတုန်းက ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံအယ်ဘာဘမ်တွေ ထုတ်ပြသည်။ ပြဇာတ်ကပြီး မူးနေကြပုံတွေလည်း ပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုနှင့် တွဲပြီး ဓာတ်ပုံအမျိုးမျိုး ရိုက်ကြသည်။ မောင်အောင်ဌေးက 'ဆရာယာဘူက အရက်သောက်ရင် ပိုပြီး စကားပြောကောင်းတယ်' ဟု ပြောပြီး 'ကျွန်တော်လည်း သောက်ချင်တယ်' ဟု ဆိုပါသည်။ မောင်အောင်ထွတ်ထ

ရန်ကုန် နိုင်ငံခြားဘာသာတက္ကသိုလ်မှာ မြန်မာစာလာသင်ဖို့ အဖွဲ့ကြီးကြွင်းပြောသည်။ အစေးက လူများပင် ရောက်အောင် လာကြသည်။ အချို့မှာ အချိန်ပိုင်းအလုပ်က ရွှင့်တိုင်ပြီး လာရကြောင်း သိရသည်။ နှုတ်ဆက်ပွဲကို ကြိုကြိုစားစား လာကြကြောင်း သိရသည့်အတွက် ဝမ်းလည်းသာ၊ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်ရပါသည်။ ခင်စရာကောင်းသော တပည့်ကလေးများ ဖြစ်သည်။ 'ဆင်းဆေး၊ အိုးချ' (ဆရာ၊ ရေနေ့ကြမ်းပါ) ဟု ဂျပန်လို ပြောပြီး ရေနေ့ထည့်ပေးကြသလို "We will miss you" "We will long for you" (ဆရာတို့ သတိရနေမှာပါ) ဟု အင်္ဂလိပ်လို ပြောသူများလည်း ရှိပါသည်။ 'မြန်မာနိုင်ငံ ပြန်ရောက်လျှင် 'ဘာလုပ်မလဲ' 'ဘာစာတွေ ရေးမလဲ' ဟု စိတ်ဝင်တစား မေးသူများလည်း ရှိပါသည်။ ကျောင်းမတက်တာ ကြာပြီဖြစ်သော ကျောင်းသူကလေးက ဆရာယာဘူကို 'နောက် ကျောင်းမှန်မှန် တက်ပါ့မယ်' ဟု ပြောသွားသည်။ ၈ နာရီ နောက်ပိုင်းမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပွဲသိမ်းကြသည်။

လက်ဆောင်ထုပ်ကလေးများ ပေးသည့်အတွက် ဖွင့်ကြည့်တော့ ကျွန်တော့်အတွက် နက်ကတိုင် ကလစ်ကလေး၊ ဇနီးအတွက် ပဝါကလေး၊ သမီးအတွက် အရုပ်ပါသော ကလစ်ကလေး စသည်ဖြင့် တွေ့ရသည်။ ဆရာယာဘူက စားပွဲခင်းလှလှကလေးတစ်ခု အမှတ်တရ ပေးပါသည်။

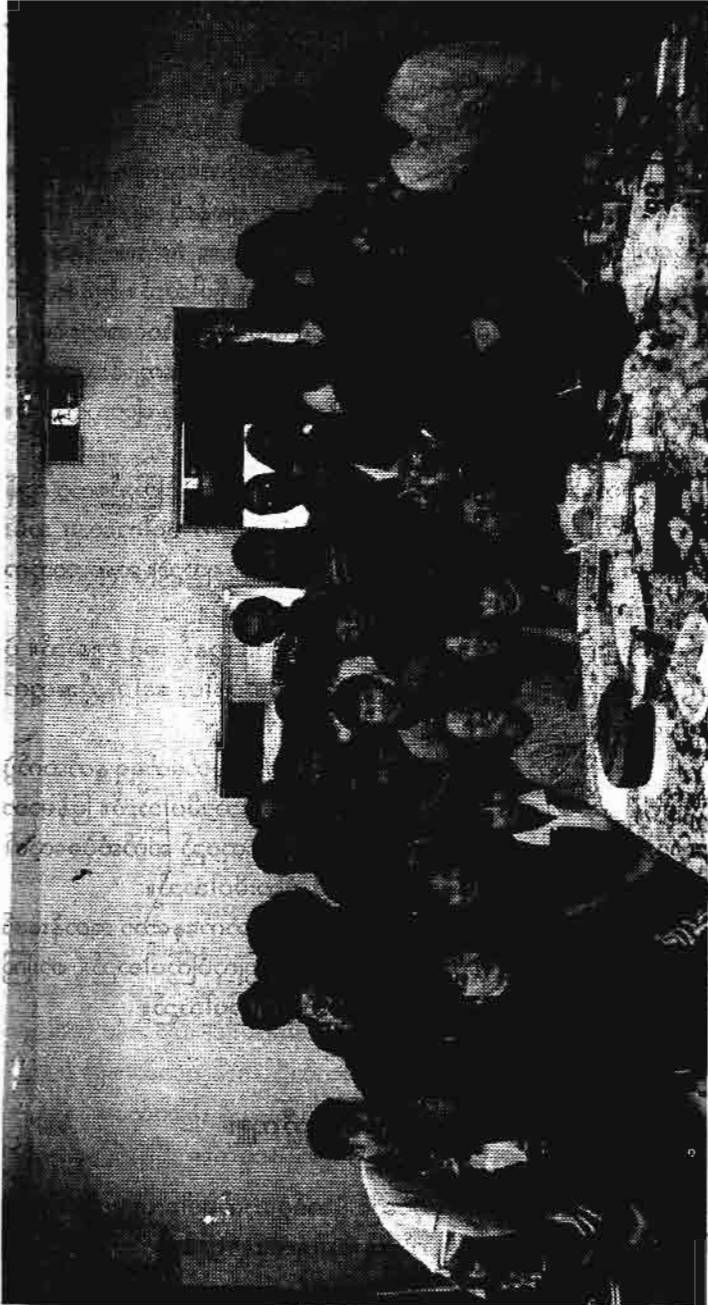
သမီးက သူနှင့်ရွယ်တူ ကျောင်းသူကလေးတွေနှင့် အဖွဲ့ကျသည်။ ပွဲအပြီးမှာ ပန်းဖြူဖြူအေးက ဒီည သူတို့နှင့် လိုက်အိပ်ပါဟု ခေါ်သည့်အတွက် သမီး နေရစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ပြန်ခါနီး တပည့်ကလေးများက မှတ်မှတ်ရရ နှုတ်ဆက်ပွဲလုပ်ပြီး နှုတ်ဆက်ကြသည်ကို များစွာ ကြည်နူးဝမ်းသာမိပါသည်။ မြန်မာစာကျောင်းသားများ ဖြစ်သည့်အတွက် မြန်မာတို့ ဆရာတပည့် ဆက်ဆံပုံလေ့လာအငွေ အသက်ကလေးများ ထင်ဟပ်နေပုံကို ခံစားမိပါသည်။

ဇနီးနှင့် MAFGA မှာ စကားပြောသင်တန်း တက်နေသော အတန်းဖော်များကလည်း ဇနီးကို အမှတ်တရ နှုတ်ဆက်ပွဲ ပြုလုပ်ကြပါသည်။ စားကြသောက်ကြ၊ တပျော်တပါး စုပေါင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ကြပါသည်။

ဒီပါဝလီနှင့် ဘာဘီကျူး

နှုတ်ဆက်ပွဲညတွင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပွဲထစ်ပွဲ တက်ရပါသေးသည့် အိန္ဒိယပါမောက္ခ ဆရာကုမာရ်က မနက်ဖြန် ဒီပါဝလီနေ့ ကျရောက်သည့်အတွက်

ဝဇီဝ သံတော်များက ဝန်ကို နတ်ဆက်ပွဲလုပ်ပြီး နေ့ပိုင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ကြစဉ်

ဆိုဆာကာဧည့်သည်

၃၆၃

ဤညတွင် အကြံပွဲ ကျင်းပသည်။ အိမ်နီးချင်းတွေ အားလုံး ဖိတ်ထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ နှုတ်ဆက်ပွဲကအပြန် ကျွန်တော်နှင့် ဇနီးတို့ ဒီပါဝလီပွဲ ဝင်ခဲ့လိုက်ရ ပါသည်။

ပွဲကို ဂျပန်စကားပြောသင်တန်း လုပ်သည့် community room မှာ ကျင်းပ သည်။ လူ ၃၀ လောက် တွေ ရသည်။ အိမ်နီးချင်းတွေထဲက စုရရှိနှင့် အန်နာ စုံတွဲ၊ လှကား၊ လင်ဒါ၊ တိုနီတို့ကို တွေ့ရသည်။ ပေါ့တူဂီဆရာ လင်မယားနှင့် ကလေး၊ အာရဗစ်ဆရာ၊ ပါကစ္စတန်ဆရာ စသည်ဖြင့် အိမ်နီးချင်းတွေ တော်တော်စုံသည်။ ဆရာကုမာရ်၏ ဟင်ဒီဘာသာ ကျောင်းသား ကျောင်းသူ များနှင့် ဆရာကုမာရ်၏ အိန္ဒိယ မိတ်ဆွေများလည်း တွေ့ရသည်။ ဂျပန် ကျောင်းသူ ၂ ယောက် ၃ ယောက်က ဆာရီတွေ ဝတ်ထားကြသည့်အတွက် တစ်မျိုး ထူးခြားနေသည်။

စားစရာတွေလည်း စုံသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ဗိုက်ပြည့်နေသည့်အတွက် သိပ်မစားနိုင်တော့ပါ။ နံပြားနှင့် ကြက်သားအာလူးဟင်းရယ်၊ ပါပလာရယ်၊ မလိုင်လုံးရယ် နည်းနည်းစီ စားလိုက်သည် ဆရာကုမာရ်က ဒီပါဝလီပွဲအကြံပွဲ ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။

စားသောက်ပြီးတော့ အခန်းအပြင်ထွက်ပြီး မီးပန်းတွေ လွှတ်ကြ၊ ပျောက်အိုးတွေ ဖောက်ကြနှင့် ပျော်ကြပါသည်။ ပြီးတော့ ကုမာရ်နှင့် သူ့သမီး ဝွန်ဂျမ်တို့ ဦးဆောင်ပြီး သီချင်းတွေ ဆိုကြသည်။ ပြီးတော့ ခပ်မြူးမြူး ကုလား သီချင်းတွေ ဖွင့်ပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး ကကြသည်။ သီချင်းစာသားတွေထဲမှာ “ချိန်ဂျာ၊ ချိန်ဂျာ” ဆိုသော သံဖြိုင်အပိုဒ် ခဏခဏ ပါသည့်အတွက် လိုက်ဆို ကြသည်။ ဘာ နာရီကျော်မှ ပွဲသိမ်းပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ တော် တော်လည်း ညောင်းသွားကြသည်။ ပွဲနစ်ပွဲ ဆက်သည့်အတွက် တော်တော် ဗိုက်လေးပြီး အိပ်ပျော်သွားကြပါသည်။

တစ်ရက် နှစ်ရက် အကြာတွင် ဆရာကုမာရ် အိမ်လာလည်ရင်း ကျွန်တော် ဇနီးကို ၎င်းဥမုန့် လုပ်ပုံလုပ်နည်း မေးသည့်အတွက် ဇနီးက ထိုညနေတွင် community room မှာ ဆရာကုမာရ်ကို ဖိတ်ပြီး ၎င်းဥမုန့် လက်တွေ့ လုပ်ပြ လိုက်သည်။ ဟိုတစ်ခါ မြန်မာအစားအစာကျွေးတုန်းက ဇနီးက ၎င်းဥမုန့် လုပ် လာသည်ကို သူ စိတ်ဝင်စားပြီး မေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီပါဝလီပွဲနှင့် ဆက်စပ်ပြီး လွန်ခဲ့သော သုံးလေးလလောက်က ယို အခန်းမှာ ဘာဘီကျူး (Barbeque) လုပ်ကြသည်ကို သတိရလာပါသည်။ ဂျပန် စကားပြောသင်တန်းကို အကြောင်းပြုပြီး အိမ်နီးချင်းတွေ မကြာမီက လူစုပြီး

စားကြသောက်ကြကြောင်း ရှေ့မှာ ဖော်ပြခဲ့ဖူးသည်။ တစ်နေ့တွင် ခုရရှိနှင့် ကုမာရ်တို့က ဘာဘီကျူးပွဲ လုပ်ကြဖို့ အကြံပေးသည့်အတွက် အကောင်အထည် ဖော်ဖြစ်သွားသည်။

ဘာဘီကျူးပွဲကို ခုရရှိက ခေါင်းဆောင်သည်။ ကျွန်တော့်ဇနီး အပါအဝင် အိမ်နီးချင်းများက ဈေးဝယ်ပေးကြသည်။ တစ်ယောက်ကို ယန်း ၂၀၀၀ စုပြီး လုပ်စားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ခုရရှိက အသားကင်တာ ကျွမ်းကျင်သည်။ ပွဲလုပ်သည့် ညနေမှာ ထိုအခန်းမှာ လူစုပြီး ဘာဘီကျူးပါတီကို မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ကျင်းပကြသည်။ ခုရရှိက မီးဖိုမှာ အသားမျိုးစုံ ဒိုင်ခံပြီး ကင်ပေးသည်။ ကုမာရ်က ဝင်ကူသည်။ သူ ကင်ပေးသော ကြက်သားကင်၊ ဆိတ်သားကင် စသည့် အကင်များကို ကျွန်တော်တို့က ဒိုင်ခံပြီး စားကြသည်။ စကားတွေ ပြောကြဆိုကြနှင့် ပျော်ကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံအကြောင်းကိုတော့ သူတို့ သိစိမသိကြ။ စိတ်ဝင်တစား မေးကြသည်ကို ရှင်းပြရသည်။ ဆရာမ မေကိုက မြန်မာနိုင်ငံမှာ တောင်ပေါ်က ကျောက်တုံးလုံးလုံးကြီးပေါ်မှာ ဘုရားတည်ထားတာ ထူးဆန်းသည်ဟု ကြားဖူးကြောင်း ပြောသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ထီးရီးစေတီတော်အကြောင်း ရှင်းပြရသည်။ အိမ်နီးချင်း တစ်ယောက် ဖြစ်သော ဖိလစ်ပိုင် ပါမောက္ခ ဆရာမ ဂျိုအိ (Ms. Joi Barrios) က “အိုက်စကရင်” ကျေးသည်။ ဘာဘီကျူးပွဲတော်က ဒီပါဝလီပွဲအရင် ကျသော်လည်း ရေးရင်း ယခုမှ သတိရသည့်အတွက် ဆက်စပ်ဖော်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရေခြားမြေခြားမှာ ဆုံမိကြသော လူမျိုးချင်း မတူသည့် မိသားစုများ ပျော်ပျော်ပါးပါး သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း နေခဲ့ကြသည်ကို မမေ့နိုင်ပါ။

ကိုယာစံမှာ နှုတ်ဆက်ကြသည်

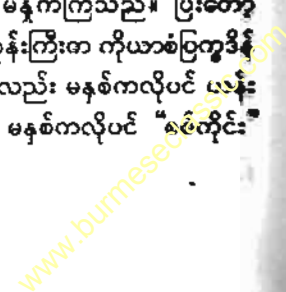
ကိုယာစံကို စုပြီး သွားသည့်အချိန် ရောက်လာပြန်ပါသည်။ တော်တော် စောစောကပင် ဂျပန်မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးအသင်းက ဦးမြိုင်က ကိုယာစံကို နိုဝင်ဘာလ ၆ ရက်၊ ၇ ရက်မှာ သွားဖြစ်မည် ဖြစ်၍ လိုက်မလိုက် ဖုန်းဆက်မေးသည့်အတွက် လိုက်ပါမည်ဟု ပြောလိုက်သည်။ ယခုတစ်ခါ ၆ ရက် ၇ ရက်မှာ မသွားဖြစ်ဘဲ ၁၃ ရက် ၁၄ ရက်သို့ ပြောင်းလိုက်ကြောင်း ဖုန်း ထပ်ဆက်သည်။ ပြန်ခါနီး တစ်ပတ်သာ လိုတော့သည်မို့ မလိုက်တော့ဘူးဟု ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကိုယာစံ လိုက်ဖြစ်လျှင် နှုတ်ဆက်ဖို့

ကို ကိုယာစံမှာ တစ်ပေါင်းတည်း လုပ်မည်၊ မလိုက်ဖြစ်လျှင်တော့ သီးခြား လုပ်ပေးမည်ဟု သိရသည့်အတွက် အားနာသွားသည်။ မပြန်မီ မိတ်ဆွေများနှင့် လည်း တွေ့ဆုံချင်သည့်အတွက် လိုက်ပါမည်ဟု ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

မနှစ်က သွားသည့် အစီအစဉ်မျိုးအတိုင်း နန်းဗ ဘူတာမှာ အချိန်အချက် လုပ်ကြသည်။ နောက်ဆုံး ရောက်လာသော မြန်မာကျောင်းသူ မိမိစံ လိုက်မည်ဆို၍ အိမ်မှာ စောင့်နေရာ အချိန်နီးနေသည့်အတွက် မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ ထွက်လာကြသည်။ ကိုယာစံ ရထားပေါ် ရောက်တော့ မိမိစံ ပါလာသည်ကို တွေ့ရသည့်အတွက် မေးကြည့်တော့ ကျောင်းမှာ သူ “ဂျပန်အမေ” နှင့် တွေ့သည့်ပွဲ ရှိနေ၍ နောက်ကျနေသဖြင့် ဂျပန်အမေက ဘူတာကို ကားနှင့် လိုက်ပို့ကြောင်း သိရပါသည်။ သည်တော့မှ စိတ်အေးသွားရပါသည်။

ယခုနှစ်မှာ လူ ပိုများသည်။ လူ ၅၀ လောက် လိုက်ကြသည်။ လူသစ်တွေထဲမှာ မိမိစံ၊ နှင်းသူဇာ၊ မြမြခင်တို့ ပါသည်။ အခြေခံပညာကျောင်းများမှ ခင်ထွေးရီနှင့် ဝါဝါထွန်း၊ တရားရုံးချုပ်မှ တင်နွယ်စိုး၊ သတင်းနှင့် စာနယ်ဇင်းမှ နုနုထွေးတို့လည်း လိုက်ကြသည်။

ညဘက် စားပွဲသောက်ပွဲမှာ မနှစ်ကလိုပင် ကြက်ကြော်၊ ပုစွန်ကြော် တို့နှင့် ယမကာများ အချိုရည်များ ပါသည်။ စားရင်းသောက်ရင်း ဆရာအီကောဒါနှင့် စကားပြောဖြစ်သည်။ ဆရာသည် ၁၉၅၇ ခုနှစ်က ရန်ကုန် ကမ္ဘာ့အေးမှာ ရဟန်းဝတ်ပြီး ၂ နှစ် နေဖူးကြောင်း၊ ဆရာတော် ဦးသီလာနန္ဒ၏ တပည့်ဖြစ်ကြောင်း၊ ရဟန်းဘွဲ့ ဦးနန္ဒမာလာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ယောမင်းကြီး၏ သဒ္ဓါသင်္ဂဟကျမ်းကို လေ့လာချင်ကြောင်း ပြောသည်။ လောကနိတိအဖွင့်စာအုပ်ကို မေးသဖြင့် မောင်လွင်ရည် (ပိဋ္ဌာသိပုံ) ၏ လောကနိတိနှင့် နိတိလမ်းညွှန် စာအုပ်ကို ညွှန်းလိုက်သည်။ ဂျပန်မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးအသင်းက လူကြီးတစ်ယောက်က သူတို့ ကစားရင်းရသော မြန်မာငွေ ၅၀၀ တန် ၅ ရွက် လာပေးသည်။ “ကန်ပိုင်” လုပ်ပြီးနောက် ဆရာအီကောဒါက ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကို နှုတ်ဆက်သည့် အစီအစဉ်ကို ကြေညာသည်။ ဦးမြိုင်က စကားပြောပြီး လက်ဆောင်ထုပ်ကလေး ကျွန်တော့်ကို ပေးသည်။ ပြီးတော့ လိုက်လာသူ တစ်ယောက်ချင်း နာမည်ခေါ်ပြီး မဲနှိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့ “မြနန္ဒာ” သီချင်းနှင့် ဝိုင်းကကြသည်။ ကိုယာစံ ဘုန်းကြီးက ကိုယာစံပြကွဲဒီနိုလက်ဆောင်ပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကလည်း မနှစ်ကလိုပင် ယန်းတစ်သောင်း လှူခဲ့ပါသည်။ ညအိပ်တော့လည်း မနှစ်ကလိုပင် “ခေတ်ကိုင်း” မှာ အိပ်ရသည်။

ယခုနှစ် ထူးခြားသည်မှာ နောက်နေ့ မနက်စောစော ဘုန်းတော်ကြီးများ ဘုရားဝတ်တက်နေသည်ကို ဝင်၍ ကြည့်ညိုရခြင်း ဖြစ်သည်။ မီးရောင်မှိန်မှိန် တွင် ဘုန်းတော်ကြီးများ ရွတ်ဆိုနေကြသည်ကို အမိဗွာယ် နားမလည်သော် လည်း သာယာသော တရားသံများကို နာရ၍ စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးသွားသည်။

မနက်စာ စားပြီး ရှေ့က ဘုရားဆောင်မှာ ဘုရားဖူးကြသည်။ ပြီးတော့ ကိုယာစံ သင်္ချိုင်းကို သွားကြည့်ကြသည်။ အသင်းလူကြီး တစ်ယောက်နှင့် စကားပြောရင်း အစအဆုံး လမ်းလျှောက်ကြသည်။ ကိုဘေးငလျင်ကြောင့် ကွယ်လွန်သွားသော မြန်မာကျောင်းသားများအတွက် တည်ထားသော စေတီကို မနက်ကလို့ပင် ဖူးရပြန်သည့်အတွက် သတိတရ ဖြစ်ရပါသည်။

နေ့လယ်စာ စားပြီး ကားပြန်ထွက်သောအခါ ကိုယာစံကျောင်းအကြောင်း စိဒါများ လက်ဆောင်ပေးလိုက်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကိုလည်း ကန်တော့ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါသည်။ အသင်းလူကြီးများကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပါ သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်ရောက်ချိန်မှ ယခု ပြန်ခါနီးအချိန်အထိ အစမှအဆုံး တာဝန်ကျေသော ဂျပန်မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးအသင်း လူကြီးများကို ကျေးဇူး တင်ရပါသည်။ ကိုဂျက်ဖရိုဖိုး၊ ကိုဌေးအောင်မိုး၊ ဇနီးနှင့် သားငယ်၊ မစန္ဒီ၊ ဒေါ်မိုးရီးစန်းစန်းအေး၊ မထွေးထွေးဆိုင်၊ ဒေါက်တာဇော်ထွန်း၊ ဇနီး မသူဇာနှင့် သား ၂ ယောက်၊ ကိုသန်းဦး စသည့် မြန်မာမိတ်ဆွေများကို ပြန်တွေ့ရသည့် အတွက်လည်း ဝမ်းသာရပါသည်။ သူတို့ကိုလည်း အမှတ်တရ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါ သည်။

တာဝန်လွှဲရမည့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်

ကျွန်တော်တာဝန် ပြီးဆုံးသောအခါ ကျွန်တော်နှင့် တာဝန်လွှဲရမည့် ဧည့်ပါမောက္ခ စေလွှတ်ပေးဖို့ ဆရာယာဘူက ခပ်စောစောကပင် အဆိုပြုထားကြောင်း သိရ ပါသည်။ နှစ်ဆန်းလောက်က စပြီး ဟိုလူ လာရမည့်၊ သည်လူ လာရမည်ဟု နာမည်တွေ ကြားလာရသည်။ မေလလောက်မှာ လာရမည့်သူ နာမည် သေချာ သွားပါသည်။ မြစ်ကြီးနားတက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာနမှ တွဲဖက်ပါမောက္ခ ဦးလှမြင့် လာမည်ဟု သိရပါသည်။

ဦးလှမြင့်မှာ ကျွန်တော်နှင့် ငယ်ငယ်ကတည်းက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖြစ်သည်။ လှမြင့် (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်) ကလောင်နာမည်ဖြင့် ဆောင်ပါးများ

ရေးသည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ကထိထအဖြစ် နှစ် အတော်ကြာကြာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီး မြစ်ကြီးနားသို့ ပြောင်းရခြင်း ဖြစ် သည်။ မြစ်ကြီးနားမှာ အပူထမ်းနေစဉ် ဂျပန်သို့ ဧည့်ပါမောက္ခအဖြစ် စေလွှတ် ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ခင်မင်သော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖြစ်သည့်အတွက် ဝမ်းသာ ရပါသည်။ ဇူလိုင်လတွင် ဆရာယာဘူတံ တရားဝင် ပေးပို့သော ဖက်တစ် ရောက်လာပါသည်။

ကျွန်တော် ဂျပန်လာစဉ်က ဆရာ ဦးတင်ရွှေနှင့် ဂျပန်မှာ အထွက်အဝင် အချိတ်အဆက် မိအောင် စီစဉ်သည့်နည်းအတိုင်း ကျွန်တော်နှင့် ဦးလှမြင့်တို့ လည်း အထွက်အဝင် အချိတ်အဆက် မိအောင် ဆရာယာဘူက စီစဉ်သည်။ ကျွန်တော်က ဂျပန်မှ နိုဝင်ဘာလ ၂၁ ရက်တွင် ပြန်မည်ဖြစ်၍ ဦးလှမြင့်ကို နိုဝင်ဘာလ ၁၈ ရက်နေ့ ရောက်လျှင် ဂျပန်မှာ ၂ ရက် ၃ ရက်လောက် တွေ့ပြီး အချိတ်အဆက်လုပ်၍ ရမည်။ ထိုအခြေအနေကို ဦးလှမြင့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောပေးဖို့ ဆရာယာဘူက မေတ္တာရပ်ခံသည့်အတွက် ကျွန်တော်က အကျိုး အကြောင်း ဖုန်းလည်းဆက်၊ စာလည်း ရေးပြီး ယူလာဖို့ လိုအပ်သည့် စာအုပ် များ၊ အဝတ်အစားများ၊ အသုံးအဆောင်များ အကြောင်းကိုလည်း အသေးစိတ် ပြောပြလိုက်သည်။ ဦးလှမြင့်ကလည်း ဝမ်းသာသွားသည်။ မိသားစုနှင့် အတူ လာဖို့ အစီအစဉ် တော်တော်ပြီးပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။

ဆရာယာဘူက ကျွန်တော်တို့ လာတုန်းကလို့ပင် ဦးလှမြင့် မိသားစုကို ကန်ဆိုင်း အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လေဆိပ်မှာ သွားကြိုပြီး ဧည့်ရိပ်သာသို့ ခေါ်ခဲ့ သည်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုက သူတို့ မိသားစုကို ဧည့်ရိပ်သာမှာ သွားတွေ့ပြီး ဒေါ်ပန်းခက်နှင့်အတူ တယ်လီဖုန်း နာမည်ပြောင်းသည့်ကိစ္စ သွားလုပ်ကြသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ရုံးခန်းမှာ သူ့ကို သင်ရိုးကိစ္စ၊ သင်ကြားရေးကိစ္စများ အသေး စိတ် ရှင်းပြလိုက်သည်။ အချိန်ဇယားနှင့် သင်ရမည့် အခန်းများကိုလည်း လိုက်ပြလိုက်သည်။ တွေ့သည့် ကျောင်းသားများကိုလည်း ကျွန်တော်နှင့် တာဝန်လွှဲမည့် ပါမောက္ခအသစ် ဖြစ်ကြောင်း မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ လာတုန်းက ဝန်စည်စလယ်တွေ အသယ်အပိုးကြီးခဲ့ ရသည့် အဖြစ်ကို သင်ခန်းစာယူပြီး ဦးလှမြင့်ကို အခက်အခဲ မရှိအောင် အကြံ ပေးရသည်။ လေဆိပ်ရောက်လျှင် ပစ္စည်းများကို တစ်ပါတည်း မသယ်ဘဲ “တိုက်ကျူဘင်” စနစ်ဖြင့် ပို့ဖို့ အကြံပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ အိမ်လိပ်စာ ပေးပြီး ပစ္စည်းပို့သည့်ဌာနမှာ အပ်ခဲ့လျှင် အိမ်တိုင်ရာရောက် ပို့ပေးပါသည်။ ဦးလှမြင့်ထို့ ထိုအစီအစဉ်အတိုင်း လုပ်သည့်အတွက် တော်တော် လူ သက်သးသွားသည်။

သူတို့ ဧည့်ရိပ်သာမှ အိမ်မပြောင်းခင်မှာပင် ပစ္စည်းထုပ်ကြီးများ အိမ်သို့ ဆိုက် ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာပါသည်။

ဦးလှမြင့်က မိသားစု ၄ ယောက် ဖြစ်သည်။ ဇနီး၊ သားနှင့် သမီးတို့ ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် သူတို့ မိသားစုကို အိမ်မှာ နေ့လယ်စာကျွေးပြီး အိမ်နှင့် ပတ်သက်သည့် သိကောင်းစရာများကို ရှင်းပြလိုက်သည်။ ကန်ဆိုင်း ဆူပါ၊ အိကောဒါဘဏ်ခွဲ၊ စာတိုက်၊ မိုကူဘကန်တို့ကိုလည်း လိုက်ပြလိုက်သည်။ ဒေါ်ပန်းခက်ကလည်း ကျွန်တော်တို့တုန်းကလိုပင် နိုင်ငံခြားသား မှတ်ပုံတင် ကိစ္စတို့၊ ကျန်းမာရေးအာမခံကိစ္စတို့ လုပ်ဖို့ ကိစ္စများကို လိုက်လုပ်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်ဇနီးက ဦးလှမြင့် ဇနီးကို အိမ်မှကိစ္စ သိကောင်းစရာများ ပြောပြဖို့ အချိန်ရပါသည်။

ကျွန်တော် ဂျပန်လာမည့် အချိန်ရော၊ ပြန်မည့် အချိန်ပါ နှစ်မကုန်မီ "ကြားချိန်" ဖြစ်နေသည့်အတွက် သင်ကြားရေး အဆင်ပြေအောင် သင်ခန်းစာ များကို ကြိုတင် ပြုစုပေးထားပါသည်။ ကျွန်တော် သင်ပြီးသည့်နေရာမှ ဆက်ပြီး သင်ဖို့ အချိတ်အဆက် မိအောင် စီစဉ်ထားပါသည်။

ကျောင်းသားတွေကို သူ့နာမည် ပြောပြလိုက်သောအခါ ကျောင်းသား များက "ဦးလှမြင့်" ဆိုသော နာမည်ကို "ဦးဟလမြင့်" ဟု လိုက်ခေါ်ကြတော့မှ သူတို့ "လှ" ကို အခေါ်ရခက်ကြောင်း ပြန်သတိပြုမိပါသည်။

သင်ကြားရေးတာဝန်များ လွှဲပြီးပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ပေါ့ပါးသွားပါ သည်။

နောက်ဆုံးနေ့ တာဝန်နှင့် နှုတ်ဆက်ညစာ

ကျွန်တော်သည် အိုဆာကာဂိုက်ဒိုင်းတွင် ၂၀.၁၁.၉၇ မှာ စတင် တာဝန်ထမ်း ဆောင်သည့်အတွက် ၁၉.၁၁.၉၉ မှာ ၂ နှစ် တင်းတင်း ပြည့်ပါသည်။ ထိုနေ့ သည် ကျွန်တော် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမည့် နောက်ဆုံးနေ့ ဖြစ်သည်။

ရုံးခန်းက စာအုပ်စာတမ်းတွေ အားလုံး သိမ်းဆည်းပြီးပါပြီ။ ကိုယ့်ပိုင် စာအုပ်တွေကို အိမ်ပြန်သယ်ပြီး ကျောင်းက စာအုပ်တွေကို စာအုပ်စင်မှာ အားလုံး အစီအစဉ်အတိုင်း ထည့်ထားလိုက်ပါသည်။ ၂-နှစ်လုံးလုံး အလုပ် လုပ်ခဲ့သော ရုံးခန်းကလေးကိုလည်း အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးပါပြီ။

ပထမနှစ် စာသင်ချိန်မှာ ထုံးစံအတိုင်း ဆရာအိုးနီနှင့် တွဲပြီး ဝင်သည်။

ဆိုဆာကာညီသည်

ဆရာအိုးနီက 'ဒီနေ့ ဆရာ နောက်ဆုံးသင်မှာ ဆိုတော့ သမားတစ်ယောက် တည်း စိတ်တိုင်းကျ သင်ပါ' ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်ထံ ပစ္စည်းသား တွေကို 'မေးချင်တာ မေးပါ၊ ဆရာ ပြောပါမယ်' ဟု ပြောပြီး ခေါင်းညှိသည်။ သူတို့မေးသည့် မေးခွန်းများကို ပြန်ရှင်းပြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံအကြောင်း မြန်မာ့ အစားစာအကြောင်း စသည့် မေးခွန်းများ မေးကြသည်။ ကျွန်တော်ထံလည်း အားလုံး ပြန်ဖြေသည်။ ကျောင်းသင်ခန်းစာများနှင့် ပတ်သက်သည့် မေးခွန်း များကိုလည်း သူတို့ကို မေးပြီး ဖြေခိုင်းသည်။ မေးဖြေ ပြောဆိုပြီးသောအခါ သူတို့ကို နှုတ်ဆက်စကား ပြောပါသည်။

ဆရာအိုးနီနှင့် ကျောင်းသားအားလုံးက လက်ခုပ်တီးပြီး ကျွန်တော်ကို နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ကျောင်းသူအချို့က စာအုပ်ဖွင့်ပြီး ကျွန်တော်ကို စာမေး နေဟန် ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့ သူတို့ တစ်ယောက်ချင်း အမှတ်တရ ရေးထားသော နှုတ်ဆက်စကားများ ပါသည့် လေးထောင့် ကတ်ထုပြားတစ်ချပ် ကျွန်တော်ကို ပေးသည်။ လက်ဆောင်များလည်း ပေးပါသေးသည်။ ဒုတိယနှစ် အတန်းကလည်း နှုတ်ဆက်စကား ကတ်ထုပြားတစ်ချပ် ပေးပါသည်။ မျက်ရည် လွယ်သော တပည့်ကလေးများ မျက်ရည်ကလေး ဟလည်လည် ဖြစ်နေကြပုံကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါသည်။

လေယာဉ်လက်မှတ်လည်း ရပြီးပါပြီ။ လိုအပ်သော စာရွက်စာတမ်း များလည်း ရပြီးပါပြီ။ တာဝန်ပြီးဆုံးပြီ ဖြစ်၍ ထိုညနေမှာ ဆရာယာဘူကို ရုံးခန်းသော့ အပ်လိုက်သည်။ "နောက်နေ့မှာ ဒီရုံးခန်းကို မလာရတော့ဘူး" ဟု တွေးမိပြီး ဝမ်းနည်းသွားပါသည်။ ဆရာက ယနေ့ညမှာ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုနှင့် ဦးလှမြင့် မိသားစုကို စားသောက်ဆိုင်မှာ နှုတ်ဆက်ညစာကျွေးမည့် အစီအစဉ်ကို ပြောပြသည်။

ဆရာအိုးနီ၏ ရုံးခန်းသို့ဝင်ပြီး နှုတ်ဆက်စကား ပြောသည်။ ဆရာက ကျွန်တော် ပြန်မည့်နေ့မှာ လေယာဉ်ကွင်း လိုက်မပို့နိုင်သည်ကို တောင်းပန် စကား ဆိုသည်။ သူ ပြုစုနေသော အတိဓာတ်ကြီး ပြီးသွားလျှင် ကျွန်တော်ဆီ ပို့ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြောပါသည်။

ဆရာယာဘူ ချိန်းထားသည့်အတိုင်း ထိုည ၆ နာရီမှာ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု တက္ကစီဖြင့် တရုတ် စားသောက်ဆိုင်သို့ သွားသည်။ ဆရာယာဘူက ဦးလှမြင့်နှင့် မိသားစုကို ခေါ်လာသည်။ စကားပြောရင်း ညစာ စားကြစဉ် လွန်ခဲ့သော ၂ နှစ်က ဆရာ ဦးတင်ရွှေ မိသားစုနှင့် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ဤပုံစံအတိုင်းပင် ဆရာယာဘူ တည်ခင်းသော ညစာစားပွဲ တက်ခဲ့ရသည်ကို

သတိရနေပါသည်။ '၂ နှစ်ဆိုတာ ဘာမှ မကြာလိုက်ဘူးနော်' ဟု ဆရာယာဘူက ပြောသည်။ 'ပထမနှစ်တုန်းကတော့ စိတ်ထဲမှာ အချိန် ကုန်ခဲ့တယ်လို့ ထင်တာ၊ နောက်နှစ်ကျတော့ အကုန်မြန်သလိုပဲ' ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။ 'ကျွန်တော်တို့က ဧည့်ပါမောက္ခတွေကို ၂ နှစ်ထက် ပိုပြီး နေစေချင်ပါတယ်။ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ပထမနှစ်က စတုတ္ထနှစ် အထိ ၄ နှစ် နေရသလို ဧည့်ပါမောက္ခကိုလည်း ၄ နှစ် ထားရင် သင်ကြားရေးလည်း အဆင်ပြေတာပေါ့။ ခုတော့ ပထမနှစ်မှာ ကိုယ့် အလုပ်အကြောင်း လေ့လာနေရတာနဲ့ သိပ် နေသား မကျဘူး။ နောက်နှစ် နေသားလည်း ကျရော ပြန်ရရော' ဟု ဆရာက ဆက်ပြော ပါသည်။ 'ဆရာတို့ မြန်မာလူမျိုး ဆရာတွေက မြန်မာစာ လာသင်ပေးတာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အကျိုးရှိပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ' ဟု ဆရာ ယာဘူက စကားကို အဆုံးသတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ပြန်မည့်နေ့ အစီအစဉ်ကိုလည်း ဆရာယာဘူက ပြောပြ သည်။ ၂၁ ရက်နေ့ မနက်ပိုင်းမှာ ဒေါ်ပန်းခက်က ဦးလှမြင့်တို့ မိသားစုကို ခေါ်လာမည်။ ကျွန်တော်တို့က ပစ္စည်းအပ်မည်။ ပြီးတော့ ဆရာယာဘူနှင့် ကျောင်းသားများက ကျွန်တော်တို့ကို လေဆိပ် လိုက်ပို့မည်။ ဆရာစကားကို နားထောင်ရင်း ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်မှာနေသည့် ကာလအတွင်း အစမှ အဆုံး တာဝန်ကျေစွာ ဆေးအေးဆေးဆေး ဆောင်ရွက်ပေးသော ဆရာ့ကို အထူး ကျေးဇူးတင်နေမိပါသည်။

စားသောက်ဆိုင်မှာ အိမ်နှင့် သိပ်မဝေးသည့်အတွက် အပြန်မှာ ခြေကျင့် လျှောက် ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

ကတ်ပြားပေါ်က အမှတ်တရ စကားကလေးများ

ပထမနှစ်၊ ဒုတိယနှစ် တပည့်ကလေးများ စာသင်ခန်းထဲမှာ ပေးလိုက်ကြသော ကတ်ထုပြားမှာ ၁၀ လက်မ ပတ်လည် လေးထောင့်ကတ်ထုပြား ဖြစ်သည်။ ရွှေရောင်ကွပ်၍ အနားသတ်ထားပြီး ပန်းပွင့်ကလေးတွေ လှလှပပ ပုံဖော်ထား သည်။ ကတ်ပြားပေါ်မှာ တပည့်ကလေးများ လှလှပပ ကြိုးစားရေးထားသော စာလုံးကလေးများဖြင့် သူတို့၏ အမှတ်တရ စကားကလေးများကို ဖတ်ရပါ သည်။ အင်္ဂလိပ်လိုရေးသူ အနည်းအကျဉ်း ရှိသော်လည်း အများစုက မြန်မာလို ရေးကြပါသည်။ သူတို့ ရေးသည့်အတိုင်း အမှတ်တရ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ရာပြည့်စာပေပိုက်

ဦးလှမြင့်၊ မိသားစုနှင့် နှုတ်ဆက်ညစာစားပွဲတွင်။

အပြန်ခရီး လေဆိပ်တွင် လိုက်ပို့သူများနှင့်။

www.burmeseclassic.com

- ဆရာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
ကျွန်မ ဗမာစကားကို များများ လေ့လာမယ်။
မင်္ဂလာပါ ဆရာ။
- ယုဇနအေး
- ကျွန်တော်လဲ ဆရာနဲ့တွေ့တာ (တ) တက်လုံး မမေ့ပါဘူး ဆရာ။
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
- ဟံသာအေး
- ကျွန်မ ဗမာစကား စိတ်ဝင်စားပါတယ်။
ကျွန်မ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လေ့လာတတ်တယ်။
ကျွန်မနာမည်ကို သိပ်ကြိုက်ပါတယ်။
ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ။
- ပိတောက်ဝါအေး
- ကျွန်မ ဗမာစာ ကြိုက်ပါတယ်။
လေ့လာစရာ အများကြီးရှိတယ်။
ဆရာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
ကောင်းပါပြီ။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။
- စန္ဒီအေး
- ဘယ်တော့မှ ဆရာကို မမေ့ပါဘူး။
ကျွန်တော် ဗမာစာ အခုထက် တော်ပါ့မယ်။
ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ။
- တေဇာအေး
- ကျွန်မ ဗမာစကား ပြောရအောင် ကြိုးစားမယ်။
ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ။
- သရဖီအေး
- ဗမာပြည် သွားချင်တယ်။
လေ့လာစရာ အများကြီးရှိတယ်။
ကျွန်တော်လဲ ကြိုးစားမယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
- သုတအေး
- တခါတလေတော့ သီချင်းဆိုရအောင်။
- သီဟအေး

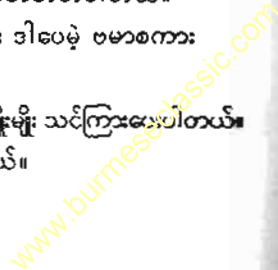
- ကျွန်မ ဗမာစကား ကြိုက်တယ်။
ဗမာ သွားချင်တယ်။ Some day
- နော်ဇာအေး
- ကျွန်မ ကြက်သားဟင်းနဲ့ ဗမာသီချင်း သိပ်ကြိုက်ပါတယ်။
ကျွန်မ ဗမာအတွက် များများ သီချင်ပါတယ်။
ဆရာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

လင်းလက်အေး

ပထမနှစ် တပည့်ကလေးများ မြန်မာလိုရေးသော နှုတ်ဆက်စကားများ ဖြစ်ပါသည်။ ပုလဲသွယ်အေး၊ သံသာအေး၊ ကြယ်စင်အေး၊ စုန္ဒယ်အေးတို့ကတော့ အင်္ဂလိပ်လို ရေးကြသည်။ မြန်မာအသံထွက် ခက်သည်ကို အသံထွက်တတ်အောင် သင်ပေးသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ ကျွန်တော် သင်တာကောင်းကောင်း နားလည်ကြောင်း၊ မြန်မာသီချင်း သဘောကျကြောင်း၊ ကျွန်တော် ဆိုပြသည့် သီချင်းကို ထပ်နားထောင်ချင်ကြောင်း၊ နာမည် သဘောကျကြောင်း၊ မြန်မာလို ရေးချင်သော်လည်း အချိန်ယူရမည် ဖြစ်၍ အင်္ဂလိပ်လို ရေးလိုက်ကြောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံကို လာလည်ဖို့ ကြိုးစားမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ဖို့ အကြောင်းများ ပါဝင်ပါသည်။

ဒုတိယနှစ် တပည့်ကလေးများ၏ ကတ်ပြားတွင်တော့ ဤသို့ တွေ့ရပါသည်။

- တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။
- လွဲယမင်းအေး
- ဆရာက ကျွန်တော်တို့ကို သင်ကြား ပို့ချပေးတာ မမေ့ပါဘူး။
ဗမာပြည် သွားရင် ကျွန်မ ဗမာစကား များများ ပြောတတ် (မယ်)
ထင်ပါတယ်။
ဆရာကို တွေ့ဖို့ ဗမာပြည်ကို နောက်တခါ သွားချင်ပါတယ်။
- နှင်းစန္ဒာအေး
- အခု ကျွန်မတို့ ဗမာစာလွယ်ကို နဲ့နဲ့ ဖတ်တတ်ပါတယ်။
ဗမာစကားလဲ နဲ့နဲ့ ပြောတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗမာစကား
သိပ်ခက်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။
ဆရာက ကျွန်မတို့ကို ဗမာစကားလုံး အမျိုးမျိုး သင်ကြားပေးပါတယ်။
အဲဒါတွေ သုံးရအောင် သင်ကြားပါမယ်။

ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်။

မွန်ရည်အေး

- ဆရာ၊ ကျေးဇူးအများကြီး (တင်) လုပ်ပါတယ်။
ကျွန်မ ဗမာစာ ကြိုက်ပါတယ်။

ဖူးငုံအေး

- ကျွန်မ တွေ့ရတာ အင်မတန် ဝမ်းသာပါတယ်။ ရှင့်ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ခွင့်ပြုပါအုံး။

မြယမုံအေး

- ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော် ဆရာ့ကို တွေ့ချင်ပါသေးတယ်။

ရာဇာအေး

- ဆရာ ကျွန်မတို့ကို သိပ်ကူညီတာပါပဲ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဆရာ့ကို မေ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

နေနွယ်အေး

- ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။

Take care of your family and yourself

ဝဏ္ဏအေး

- ဆရာ ဗမာပြည်ပြန်မှာ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလိုက်တာ။ ကျွန်မတို့ ဆရာ့(ကို) တွေ့လို့ ကောင်းပါတယ်။

ကျွန်မ ဆရာ့ကို မမေ့ပါဘူး။

တခါတလေတော့ စာရေးပါအုံး။

ပြန်တွေ့ကြသေးတာပေါ့။

ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်။

ယဉ်မူရာအေး

- ဆရာ မျက်နှာ ကြည်သာပါ(စေ)။ ဆရာ နေကောင်းဖို့ ဆုတောင်းနေပါတယ်။ ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်။ ထပ် ဂျပန်ကို လာပါ။

စုဒါလီအေး

ရုပ်ရှင်အနုပညာ

အိုဘာကာညီသည်

- လုပ်ပေးကိုင်ပေးသမျှအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဆရာရဲ့ ကြင်နာမှုအတွက် မမေ့တော့ပါဘူး။ နောက် ကျုပ်တို့ တွေ့ကြလိမ့်ဦးမယ်လို့ မျှော်လင့်မိတယ်။

ခိုင်မာအေး

- ကျွန်မ တဲ့ လွန်သင်တန်းကို တက်ပြီး ဗမာပြည်မှာ အတန်ကြာ ပညာသင်ပြီး ဗမာပြည် ဂျပန်သံရုံးမှာ လုပ်(ဖို့)အတွက် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါ့မယ်။

ကျွန်မ ဆယ်နှစ်တန်းအခါက ဗမာစာကို စာဖတ်မယ်လို့ လုံးလုံး မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆရာနဲ့ ဆရာမနဲ့ သူသူ ကျေးဇူးကြောင့် ကမ္ဘာသစ်ကို သိနိုင်ပါတယ်။ ဒီပညာကို ထိထိရောက်ရောက် သုံးပါမယ်။

အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ပန်းဖြူဖြူအေး

(ဒီနာမည် သိပ်ကြိုက်ပါတယ်)

အင်္ဂလိပ်လို ရေးသူများကမူ ကျွန်တော်နှင့် စာသင်ချင်ကြောင်း၊ သင်ပုံ ကောင်းကြောင်း၊ ကျွန်တော် သင်ပေး၍ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ် ဖတ်နိုင်သည့်အတွက် သိပ်ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ သူတို့ကို ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ မြန်မာပြည်ကို သွားချင်ကြောင်း၊ ထပ်ပြီး တွေ့ချင်ကြောင်း ရေးကြပါသည်။ မွန်ရည်အေး၊ ရာဇာအေး၊ မြယမုံအေး၊ ခိုင်မာအေးတို့၏ စာများကို အင်္ဂလိပ်လို ရေးကြပါသည်။

သူတို့ စာကလေးတွေ ဖတ်ပြီး ပီတိဖြစ်ရသည်။ သူတို့ ရေးတတ်သလို ရိုးရိုးကလေး ရေးထားသော ချစ်စရာ စာကလေးများ ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာစာ ထဲမှာ အင်္ဂလိပ်လို တစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်း ညှပ်ရေးတာမျိုးလည်း ရှိသည်။ “တက်လုံး မမေ့ပါဘူး” ဟု ရေးထား၍ စဉ်းစားကြည့်ပြီး “တစ်သက်လုံး” ရေးချင်တာ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်ရသည်။ “ကျွန်တော် ဗမာစာ အခုခင်းက တော်ပါမယ်” ဆိုတာကိုလည်း “တော်အောင် ကြိုးစားပါမယ်” ဟု ရေးချင်တာ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်ရသည်။ အတန်းထဲမှာ ကျွန်တော် သိချင်သင်ပေး

ရုပ်ရှင်အနုပညာ

တာကို ရည်ညွှန်းပြီး ဗမာသီချင်း ကြိုက်ကြောင်း၊ ထပ် နားထောင်ချင်ကြောင်း ပြောသူလည်း ရှိသည်။ “ကောင်းပါပြီ၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့” ဟု ရေးပုံကလေးကို ကြည့်ပြီး ပြုံးမိပါသည်။ “နောက်တော့ ကျုပ်တို့ တွေ့ကြလိမ့်ဦးမယ်လို့ မျှော်လင့်မိတယ်” ဆိုတာ ဖတ်ပြီး မရယ်ဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။

တစ်ယောက်ချင်း စာအိတ်ကလေးတွေနှင့် နှုတ်ဆက်စာ ရေးပြီး လာပေးသူတွေလည်း ရှိသည်။ ဒုတိယနှစ် ကျောင်းသားကလေး တစ်ယောက်က မူ ကျွန်တော် ပြန်တော့မည်ဟု သိရတော့မှ သူ ကျောင်းမှန်မှန် မတက်ခဲ့မိသည်ကို နောင်တရပါကြောင်း အင်္ဂလိပ်လို ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ရေးထားပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို ဆရာသား တစ်ယောက်လို သဘောထားပါဟုလည်း ပါသေးသည်။ သူ့စာကလေးကို ဖတ်ပြီး တော်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပါသည်။

ဤကတ်ပြားမျိုး ကတ်ပြား ၂ ချပ်ကို ကျွန်တော်ဇနီးလည်း ရပါသည်။ သူ တက်သော ဂျပန်စကားပြော သင်တန်းမှ သင်တန်းဖော်များက ပေးသော ကတ်ပြားများ ဖြစ်သည်။ ရေးထားသော စာများက ဘာသာအမျိုးမျိုးနှင့် ဖြစ်သည့်အတွက် အင်္ဂလိပ်လိုရေးသော စာများကိုသာ နားလည်ပါသည်။

နှုတ်ဆက်စကားအောက်မှာ နာမည်ရေးတော့ အချို့က အင်္ဂလိပ်လို ရေးပြီး နိုင်ငံအမည်ကိုပါ ထည့်ထားသည့်အတွက် အချို့ကိုတော့ သိခွင့်ရပါသည်။ ဂျပန်စာတွေအောက်က “မိယာဆာကာ” ဟု နာမည်ကို အင်္ဂလိပ်လို ရေးထား၍ သိလိုက်ရသည်။ ယူအက်စ်အေမှ တိုနိုစမစ်၊ မက်ဆီကိုမှ အင်ဂျလီနာ၊ ဩစတြေးလျမှ ဘာရစမစ်တို့ကို နာမည်ဖတ်လို့ ရသည်။ ချီလီ၊ ဘရာဇီး၊ ကိုရီးယားမှ နာမည်တွေကိုတော့ ဖတ်မရပါ။ အင်္ဂလိပ်လို ရေးသော စာများတွင် သိကျွမ်းရ၍ ဝမ်းသာကြောင်း၊ ကိုယ့်နိုင်ငံ ပြန်ရောက်လျှင် ကျန်းမာပျော်ရွှင်အောင်မြင်ဖို့ ဆုတောင်းပါကြောင်း၊ ဖော်ဖော်ရွေရွေရှိပြီး ကြီးစား အားထုတ်သည်ကို သတိပြုမိကြောင်း ရေးသားထားပါသည်။ ဇနီးနှင့် သင်တန်းဖော် ဖြစ်သော အိတ်ကလေး ပါမောက္ခ လုကာကမူ ဇနီးကို သဘောကောင်းသာ အိမ်နီးချင်းကောင်းအဖြစ် ရည်ညွှန်းကာ မြန်မာအစားအစာ ကျွေးမွေးသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ရေးထားပါသည်။

ကတ်ပြားပေါ်က အမှတ်တရ စကားကလေးများမှာ ကျွန်တော်နှင့် ဇနီးအတွက် ယခုတိုင် အမှတ်တရ ဖြစ်ရပါသည်။

ကိုယ့်မြေ ကိုယ့်ရေ ကိုယ့်ပြည်

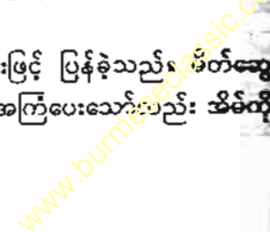
မပြန်ခင် တစ်ရက် ဖြစ်သော နိုဝင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့မှာတော့ အိမ်မှာ ပစ္စည်းသိမ်းရင်း အချိန်ကုန်သွားသည်။ မြင့်မြင့်ရွှေ လာနှုတ်ဆက်သည့်အတွက် ဆရာအိကောဒါကို ပေးဖို့ စာမူကို မြင့်မြင့်ရွှေနှင့် ပေးလိုက်သည်။ ပြန်ခါနီးတွင် 'ဂရုစိုက်ပါ ဆရာ' ဟု ပြောပြီး မျက်ရည်ကျရင်း ပြန်သွားသည်။

၂၁ ရက်နေ့ မနက်မှာ ဆရာယာဘူနှင့် ဒေါ်ပန်းခက်တို့ ရောက်လာသည်။ ဒေါ်ပန်းခက်က ဦးလှမြင့်တို့ မိသားစုကို ခေါ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က ဆရာယာဘူကို အိမ်သော့အပ်တော့ ဆရာက လက်ခံပြီး ဦးလှမြင့်ကို ပေးသည်။ ကျွန်တော် ရောက်စက ပေးထားသော ပစ္စည်းစာရင်းများနှင့် စနစ်တကျ တိုက်ဆိုင်ကြည့်သည်။

၁၀ နာရီခွဲမှာ လေဆိပ်ကို တက္ကစီ ၂ စီးဖြင့် ထွက်ခါနီး ဇနီး၏ဆရာမဟာဆဲဆင်းဆေး” နှင့် သမီး၏ ဂျပန်အမေ တို့မိတစ်တို့ လာနှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဆရာမ ဟာဆဲ၏ ခင်ပွန်းလည်း ပါလာသည်။ လေဆိပ်ကို လိုက်ပို့ဖို့ မောင်အောင်ထွတ်လည်း လာသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဆရာယာဘူက ကားတစ်စီး၊ ဇနီး သမီးနှင့် မောင်အောင်ထွတ်တို့က ကားတစ်စီးဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ရှင်အိုဆာကာ ဘူတာမှာ ကားပေါ်က ဆင်းပြီး ကန်ဆိုင်းလေဆိပ်သို့ ရထားဖြင့် ဆက်သွားရသည်။ တစ်နာရီလောက် စီးရသည်။ လေဆိပ်ရောက်တော့ ကျောင်းသားများ ကြိုရောက်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ သမီး၏ အတန်းဖော် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်လည်း လာနှုတ်ဆက်သည်။ လေဆိပ်မှာ စုပေါင်းဓာတ်ပုံ အမှတ်တရ ရိုက်ကြသေးသည်။ မှတ်မိသလောက် မောင်သန့်ဇင်၊ မိမိရွှေ၊ အေးသီတာရွှေနှင့် မြင့်မြင့်သော်တို့က မနက်က အိမ်မှာလာပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ ယခု လေဆိပ်မှာ မောင်အောင်ဌေး၊ စောမဉ္ဇူရွှေ၊ ခင်ဝင်းရွှေ၊ ပန်းဖြူဖြူအေး၊ မွန်ရည်အေး၊ နော်စာအေး၊ သရဖီအေးတို့ကို တွေ့ရသည်။

လေယာဉ်က ၂ နာရီခွဲမှာ ထွက်မည့် ဖြစ်သည့်အတွက် တစ်နာရီလောက် ကြိုပြီး ကောင်တာထဲ ဝင်ကြရသည်။ မဝင်မီ အားလုံးကို အမှတ်တရ နှုတ်ဆက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကောင်တာထဲ ဝင်တော့ သူတို့ အပေါ်ထပ်က လက်ငါးနှုတ်ဆက် ကျန်ခဲ့ပါသည်။

အပြန်ခရီးမှာလည်း ANA လေကြောင်းဖြင့် ပြန်ခဲ့သည်။ မိတ်ဆွေများက JAL ဖြင့် ပြန်ပြီး ထိုင်းမှာ ဝင်လည်ဖို့ အကြံပေးသော်လည်း အိမ်ထို

မြန်မြန်ရောက်ချင်သည်အတွက် အိုဆာကာ ရန်ကုန် တိုက်ရိုက်လေကြောင်းဖြင့် ပြန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အပြန်ခရီးမှာတော့ သားအမိ သားအဖ ၃ ယောက် ခုံချင်းယှဉ်ပြီး ထိုင်သည်။ ကျွန်တော်သည် နောက်မှိုကို ဦးခေါင်းတင်ကာ မှိန်းလိုက်လာရင်း ကျွန်တော်တို့၏ ပြည်ပခရီးအကြောင်း ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်လာခါနီးတွင် ကျွန်တော် ရည်ရွယ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ပေးရမည့် ပညာကို သူတို့အား ပေးနိုင်ခဲ့သလို ယူရမည့် ပညာကိုလည်း သူတို့ ဆီက ယူနိုင်ခဲ့သည်ဟု သုံးသပ်မိပါသည်။ ဧည့်ပါမောက္ခတစ်ယောက် အနေနှင့် တပည့်များကို မြန်မာစာ သင်ပေးရာတွင် အောင်အောင်မြင်မြင် သင်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ သူတို့ ကျေနပ် ဝမ်းသာ ကျေးဇူးတင်ကြသည်။ အိမ်ရှင် ပါမောက္ခများ ကိုလည်း စာပေ အကူအညီများ ပေးနိုင်ခဲ့သည့်အတွက် သူတို့ ကျေနပ်ကြပါသည်။ ထို့အတူ သူတို့ဆီက ကိုယ် လိုချင်သည့် စာအုပ်စာတမ်းတွေ ဝယ်တန် ဝယ်၊ ကူးတန် ကူးကာ စုဆောင်းပြီး ပညာရှာနိုင်ခဲ့သည်။ ဇနီး အနေဖြင့်လည်း ဂျပန်စကားပြောသင်တန်းတက်ရင်း မိတ်ဆွေများနှင့် သိကျွမ်း ခင်မင်ရသည်။ သမီးဆိုလျှင်လည်း ဂျပန်စကား၊ ဂျပန်စာကို အခြေခံ ကောင်းကောင်းရအောင် သင်ယူနိုင်ခဲ့သည်။ အားလပ်ရက်များတွင် ရောက်သင့် ရောက်ထိုက်သော နေရာ များသို့ သွားနိုင်ခဲ့ပါသည်။ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းများနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံ ရပြီး မိတ်သစ်ဆွေသစ်များ ရခဲ့ပါသည်။ ထိုအတွေ့အကြုံများသည် ထိုက်သင့် သော ငွေကြေးအပြင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ရရှိလိုက်သော တန်ဖိုးကြီးမား သည့် အတွေ့အကြုံများ ဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်မိပါသည်။ ကျေနပ်စရာကောင်း သော ပညာရေးခရီး ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက် ခံယူမိပြီး ပီတိဖြစ်ရပါသည်။

လေယာဉ်ကြီးသည် တိမ်တိုက်များပေါ်က တရိပ်ရိပ် ပျံသန်းလျက် ရှိသည်။ ဖြတ်သန်းသွားသည့် မြို့အမည်များ ရှေ့က ဖန်သားပြင်မှာ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ပေါ်လာသည်။ လာအိုနိုင်ငံ ဗီယန်ကျင်းမြို့၊ ကမ္ဘောဒီးယားနိုင်ငံ ဖန္ဒမ်းပင် မြို့၊ ထိုင်းနိုင်ငံ ဘန်ကောက်မြို့၊ ထိုနောက်

“ရန်ကုန် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာလေဆိပ်” သို့ ဆင်းသက်ဖို့ အချက်ပြပြီး မကြာမီမှာပင် လေယာဉ်ကြီး တငြိမ့်ငြိမ့် ဆင်းသက်ပါတော့သည်။ လေယာဉ် ပေါ်က လှမ်းမြင်လိုက်ရသော လေဆိပ်မြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်း “ရွှေတိဂုံကို မြင်လျှင်” သီချင်းထဲက “ကိုယ့်မြေ ကိုယ့်ရေ ကိုယ့်ပြည်ကိုပင် ပြန်ရောက်ပြီမို့ စိတ်အားလွန်ပျော်ရွှင်” ဟူသော အပိုဒ်ကလေးကို စိတ်ထဲက ရွတ်ဆိုနေမိပါ သည်။

နာရီကြည့်လိုက်တော့ မြန်မာစံတော်ချိန် ညနေ ၆ နာရီခွဲ ---
အမိမြေပေါ်ကို ခြေချမိပါပြီ။

နိဂုံးစကား

ကျွန်တော် ဂျပန်မှ ပြန်ရောက်သော ၁၉၉၉ ခုနှစ်မှ ယခု ဤစာအုပ် ရေးပြီးသော ၂၀၀၈ ခုနှစ်အတွင်း အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ် မြန်မာစာ မိသားစုအတွင်းမှာ အပြောင်းအလဲများ ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။

ဆရာအိုးနိုတိုးရသည် ကျွန်တော် ပြန်လာပြီး မကြာမီမှာပင် အငြိမ်းစား ယူသည်။ ဆရာကာတိုက မနုဿဗေဒ ပြတိုက်မှ အိုဆာကာဂိုက်ဒိုင်းသို့ မြန်မာစာ ပါမောက္ခ အဖြစ် ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ယူရသည်။ ကျွန်တော် ပြန်လာပြီး နောက် ထပ် ဧည့်ပါမောက္ခ ၃ ဆက် ပြောင်းသွားပါပြီ။ အိုဆာကာဂိုက်ဒိုင်းကို အိုဆာကာ တက္ကသိုလ်နှင့် ပေါင်းဖို့ စီစဉ်နေသည်ဟု ကြားရပြီးနောက် ကြိုတင် စီစဉ်ထား သည့်အတိုင်း ၂၀၀၇ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် အိုဆာကာဂိုက်ဒိုင်းကို အိုဆာကာတက္ကသိုလ်နှင့် ပေါင်းလိုက်ကြောင်း သိရပါသည်။ အိုဆာကာဂိုက်ဒိုင်း မှာ ကျောင်းနေရာ ပြောင်းမသွားသော်လည်း အိုဆာကာတက္ကသိုလ်၏ လက် အောက်ခံ နိုင်ငံခြားဘာသာသင်ကျောင်း (School of Foreign Studies) အဖြစ် အသွင်ပြောင်းသွားပါသည်။

အိမ်ရှင်ပါမောက္ခများ ဖြစ်သော ဆရာအိုးနို၊ ဆရာယာဘူ၊ ဆရာမ ဒေါ်ပန်းခက်နှင့် မစန္ဒာတို့ ဒေါ်ဆန်းမြင့်တို့ မြန်မာနိုင်ငံကို ရောက်လာသည့် အခါ ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ရသည်။

ဆရာအိုးနိုက နိုင်ငံတကာ စာတမ်းဖတ်ပွဲများမှာ စာတမ်းဖတ်ရန် မြန်မာနိုင်ငံကို ၂ ကြိမ် ၃ ကြိမ် ရောက်လာပြီး ရာမာယဏ စာတမ်းများ ဖတ် သွားသည်။ ဆရာ ပြုစုသော ဂျပန် အဘိဓာန်ကြီး ပြီးမြောက်သွားကြောင်း သိရ၍ ဝမ်းသာရသည်။

ဆရာယာဘူက ဘာသာစကား သုတေသနကိစ္စဖြင့် တစ်နှစ် တစ်ခေါက် ရောက်လေ့ရှိသည်။ ရောက်လျှင် ကျွန်တော်ဆီ အမြဲ ဝင်သည်။ ဘာသာစကား အကြောင်း စာပေအကြောင်း ဆွေးနွေးသည်။ မြန်မာဘာသာစကား သမိုင်းကို သုတေသနပြုနေသည်။ နောက်ဆုံးအခေါက်တွင် ဆရာ၏ မြန်မာဘာသာစကား သုတေသနမှာ အင်းဝခေတ် အပိုင်းသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

အင်းဝခေတ် ရှင်မဟာသီလဝံသ၏ ပါရာယန ဝတ္ထုမှာ အသုံးပြုထားသော မြန်မာဘာသာစကားကို ဆရာက စနစ်တကျ သုတေသနပြုနေသည်။

ဒေါ်ပန်းခက်လည်း တစ်နှစ်တစ်ခေါက် ရောက်လေ့ရှိသည်။ မြန်မာဝတ္ထု ဘာသာပြန်လုပ်ငန်းတွေ ဆက်လုပ်ဖို့ အစီအစဉ် ရှိသည်။ သို့သော် တက္ကသိုလ် မှာ “ဒုတိယ ပါမောက္ခချုပ်” နေရာမျိုးမှာ တာဝန်ယူနေရသည့်အတွက် စာပေ ဘက်ကို သိပ်မလှည့်နိုင်သေးကြောင်း သိရသည်။ မြန်မာဝတ္ထုများကို လေ့လာ ပြီး သုတေသနစာတမ်းများ ပြုစုသည့် အလုပ်ကို အချိန်ရသလောက် လုပ်နေ ကြောင်း သိရသည်။ အိုဆာကာဂိုက်ဒိုင်း၏ အခြေအနေကို ဆရာယာဘူတို့ ဆရာမ ဒေါ်ပန်းခက်တို့ထံမှ သိရခြင်း ဖြစ်သည်။

မစန္ဒာလည်း တစ်နှစ် တစ်ခေါက် ရောက် ရောက်လာသည်။ ရောက်လျှင် သာမညသို့ ရောက်အောင် သွားလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်မှ မပြန်ခင် ပညာတော်သင် ရောက်လာပြီး မစန္ဒာ၏ ကြီးကြပ်မှုဖြင့် ပါရဂူကျမ်းပြုပြီး ပါရဂူဘွဲ့ယူခဲ့သော ဒေါ်မြမြခင်ပင် ပြန်ရောက်ပြီး မနုဿဗေဒဌာနမှာ ဌာနမှူး တာဝန် ယူနေရပါပြီ။ တိုကျိုဂိုက်ဒိုင်းမှ ဆရာအိုကူဒိုင်းရနှင့် ဆရာမ ဆိုက်တို တို့ အငြိမ်းစားယူသွားပြီးနောက် မစန္ဒာ တိုကျိုဂိုက်ဒိုင်း ပြောင်းပြီး မြန်မာစာ ပါမောက္ခတာဝန် ထမ်းဆောင်နေပါပြီ။

ဒေါ်ဆန်းမြင့်ကတော့ တစ်နှစ် တစ်ခေါက် မရောက်ပါ။ ရောက်သည့် အခါတွင်တော့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုဆီ ရောက်အောင် လာပါသည်။ နိုင်ငံ သမိုင်း သုတေသန စာတမ်းဖတ်ပွဲမှာ ကျွန်တော် ဖတ်ခဲ့သော Zimme Pannasa (Pannasa Itaka) and Myanmar Literature “ဇင်းမယ် ပဏ္ဍာသ (ပညာသဇာတက) နှင့် မြန်မာစာပေ” စာတမ်းကို ဂျပန်ဘာသာပြန်ချင်ကြောင်း ခွင့်တောင်းပြီး ဘာသာပြန်ထားသော စာမူကို ကျွန်တော်တို့ဆီ ပို့ပေးပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ မရောက်သည်မှာ တော်တော် ကြာနေပါပြီ။

ဆရာတာမူရာတို့ ခုရိဟာရစ်တို့လည်း မြန်မာနိုင်ငံ မကြာခဏ လာ သည်။ ကျောင်းသူကလေးများကတော့ ကျောင်းမပြီးခင် မကြာခဏ လာသော် လည်း ယခုအပိုင်းမှာ အလာနည်းသွားသည်။ အလုပ်ခွင် ဝင်နေကြပြီ ထင်ပါ သည်။

ဤစာအုပ်ကို ဆက်ရေးချိန်တွင် ဖော်ပြပါ ဂျပန်မိတ်ဆွေများနှင့် ထိတွေ့ ဆက်ဆံနေဆဲ ဖြစ်သည့်အတွက် နောက်ပိုင်း ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေ များကို ဤနိဂုံးစကားတွင် ဖြည့်စွက်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

